DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SÜMEYYE DEMİRKAN

Notanın Ervahı

ilk ritim

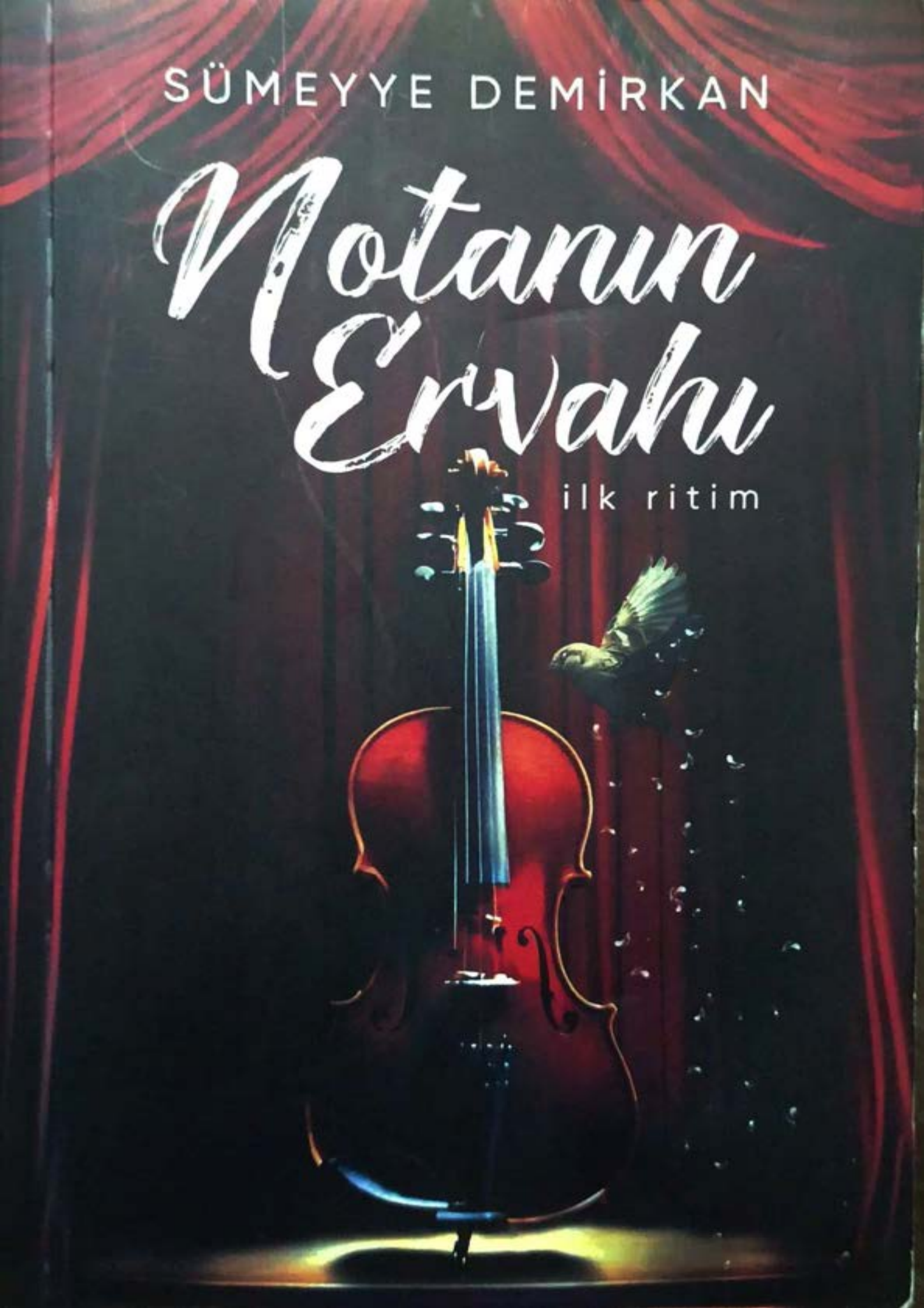

Notanın Ervahı

İlk Kitap

SÜMEYYE DEMİRKAN

SÜMEYYE DEMİRKAN

Notanın Ervahı

ilk ritim

EPHESUS

NOTAYA VURULAN NEŞTER

Kalbimden dolup taşmış iki nota gür sesler

Benim ervahımın prangalarıdır bu besteler

Sahnedeyim. Hep olmak istediğim yerde, zirvedeyim. Benim var olma sebebimin tek sonucu ve mükâfatı olan bu ışıkların altında binlerce insanın göz hapsinin içinde özgür olduğum tepedeyim. Karnımdaki o tatlı ama olgun ağrı, ellerimde kendinden emin titreme ve gözlerimin içindeki ışığın bedenime yaydığı parlaklık... Evet, biliyorum spot ışıkları değil, sesimin gücü bu.

Az sonra gözlerimi kapatıp açacak, derin bir nefes alacak ve beni en önden gururla izleyen sevdiklerime sımsıkı dokunmadan sarılacak, sonrasında şarkılarımı söyleyecek, kemanımın sesiyle insanları büyüleyeceğim. Ben, hayalini kurduğum uğruna en sevdiklerimle dahi mücadele ettiğim ideallerimi göstereceğim *çünkü insan yalnızca idealleri için yaşar,* ben yaşadım ve yaşarım.

Ve işte başlıyoruz,

Işıklar kapandı,

Sahne benim için kapatıldı,

Herkes sustu,

Tüm gözler yalnızca bana açıldı,

Eller ve kalpler bir oldu,

Evet,

Hazırım,

Binlerce kez haykıracağım bu şarkıyı,

Bu notalarımın ruhu,

Bu notamın ervahı...

"Leyla!"

Dirseğimi dürten İpek'in sesiyle irkildiğimde mahmur gözlerimin önünde beliren tek şey Gaffur Hoca'nın burun kemerine kadar indirdiği gözlüklerinin altından beliren koyu iyi gözleri oldu. "Anladın mı Leyla?"

Otuz kişilik sınıfta en arkada ve en dipte olmama rağmen beni görmesini beklemezdim. Belli belirsiz başımı sallayıverdim. "Sanırım."

Bu esnada çaprazımda oturan Semih alaylı bir hâlde gülerek bana baktı. "Hocam, onun anlamasına gerek yok; arkadaş artist olacak, matematiğe pas vermez."

Cevap vermeye tenezzül bile etmeden onu görmezden geldim. Gaffur Hoca elindeki tahta kaleminin kapağını açıp takmaya başlarken bana baktı. "Bildiğim kadarıyla konservatuvar istiyordun, doğru mu?"

Semih gülerek, "Vallahi iki şarkı söylemekle bir yerlere gelinecekse ben adayım bu olaya," dedi.

Boğazımı temizledim ve gülümseyerek ona cevap verdim ama bu neşenin var ettiği bir tebessüm değildi. "Neden olmasın? Kargalar güzel hayvanlar."

Sınıftaki homurdanmalar bir anda artarken çoğunun gözleri bana döndü fakat onları ciddiye bile almadım. Semih'in bana bakan gözleri kararırken gözlerimi derhâl ondan çekip Gaffur Hoca'ya odaklandım. Bu sefer daha tok bir sesle cevap verdim. "Doğru hocam, konservatuvar okumak istiyorum."

Gaffur Hoca gözlerini kısarak gülümsedi. "Ama derslerine önem vermelisin. Yeteneğinin varlığından haberim yok fakat derslerinin biraz üzerine düşsen iyi şeyler çıkacağından eminim." Sonra sınıfa ithafen konuştu. "Hepiniz için geçerli bu söz. Sınava az bir vakit kaldı, hazır mısınız?"

Sınıftan pek ses seda çıkmazken zil çaldı. Derin bir nefes alıp verdim ve elimi saçlarıma götürerek onları geriye atarak dağıttım. Üzerimdeki gömleğin yakasını düzeltirken İpek, matematik defterinin kapağını sertçe kapatarak homurdandı. "Adamın işi gücü darlamak."

İpek benim dört yıllık arkadaşımdı.

Kendi kendime konuşur gibi mırıldandım. "Umurumda bile değil."

"Ya o değil de şu Semih hâlâ akıllanmadı, ha?" diyerek güldü.

"Üzülüyorum onun için. Ciddi problemleri var."

"Problemi sensin onun," derken yine gülüyordu. Kulağıma yaklaştı. "Tabii bir insan on kez reddedilirse psikopata bağlaması normal. Sahi! On oldu mu?"

Gözlerimi devirerek ayaklarımı salladığımda sınıf kapısında beliren kişiyle dikkatim dağıldı. Bu Ozan'dı. Erkek arkadaşım. Kalkarken İpek'e döndüm.

"Dönerim birazdan." Ayaklandığım gibi sıramdan ayrıldım ve sınıfın çıkış kapısına yürüdüm. Birlikte sınıf kapısının önünden ayrıldık. Bir alt kattaki müzik odasına girdiğimizde kapıyı kapattı ve ardımdan yürümeye başladı. Ben hayranlıkla nota defterine dokunurken Ozan arkamda durdu ve saçlarımı omuzlarımdan aşağı iterek sıcak nefesini enseme vurdu. "Yapma şunu," diye uyardım onu sakince.

"Kızım deliriyorum sana," diye fısıldadı.

Elleri koluma dokunduğunda kendimi çabucak çektim ve gözlerine baktım. "Ozan, sana yapma dedim. Okuldayız üstelik, kafayı mı yedin sen?"

Gözleri kısıldı. "Kızım ben senin erkek arkadaşın değil miyim lan? İstediğim zaman öperim. Hem buraya inliyorsak bir sebebi var, sen de biliyorsun."

"Anlamadım?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak. "Bu her şeyi sıfırlıyor ama değil mi? Nesin sen Ozan? Zorba, psikopat?" Sonra kendi hâlime güldüm. "Ve ben de senin gibi biriyle arkadaşlık eden ahmak?"

Gülmeye başladı. "Sene başından beridir çıkıyoruz ama bir kere öpemedim seni. Neyi bekliyorsun? Nikâhıma aldıktan sonra mı vereceksin seni bana?"

Yüzümü ekşitirim. "İğrençleşme, bir ilişkinin tek amacı bu olmamalı."

"Yalan mı?"

"Gerçekten beni tanıdığına emin misin sen?"

"Neva," diye konuştuğunda onu derhâl susturdum. "Bana böyle seslenmemeni defalarca kez söyledim sana." İkinci adımı kullanan tek bir kişi vardı, o da babamdı. Bir tek o söyleyince bir anlam ifade ediyordu.

"Pekâlâ," dedi dudaklarını çabucak yalayıp burnundan solurken. "Beni yanlış anladın, sadece kötü bir konuşma yaptığımın farkına vardım." Sonra gözleri eğirdi bana bakarken. "Kaç ay oldu hâlâ bir ilerleme yok aramızda? Elini bile zor tutuyorum. Biz sevgili miyiz, yoksa asker arkadaşı mı?"

"Bu sürecin normal bir süreç olmadığını bilmiyormuşsun gibi konuşma," diye tersledim onu. "İki gün iyiysek beş gün kavgalıyız."

"İkimiz de zor insanlarız, bunu sen de biliyorsun," diye konuştuğunda hırsla soluyarak ona yaklaşım.

"Bu doğru ama benim anlayışlı biri olduğumu da inkâr etme sakın. Tedavi zamanlarında hep yanındaydım senin. Neler atlattık birlikte hatırlasana, hiç mi değerim yok gözünde? Zorla bir şeyler yapmak istemiyorum, bu süreç..."

Tam bu esnada gözlerini kaçırdı çabucak ama bu utançtan değildi, bu bakışı tanıyordum. Duraksadım. "Hayır," dedim kafamı sağa sola sallayarak. "Aldımdan geçenin doğru olmadığına inanmak istiyorum."

Yüzüme cesaretle bakarken gözlerine vuran güneş ışığı yeşil irislerinde yanan ateşi gözlerimin önüne sermişti. Bir nefes daha yaklaşım suretine ve sakince konuştum. "Bana bunun olmadığını söyle. Yapmadın değil mi Ozan?"

Gözlerini kapatırken dudağını ısırıp serbest bıraktı. Üzerine gittim ve bağırdım. "Sana bir soru sordum geri zekâlı!"

"Kendime mâni olamadım," diye konuştuğunda yüzümdeki hayal kırıklığı yerini usulca öfkeye bıraktı.

Derince soludum ve kendimi geri çekerek fısıldadım. "Bitti bu iş."

Derhâl bana döndü ve irileşen gözleriyle yüzüme baktı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Sakın. Olmaz. Bitemez. Tamam almayacağım bir daha, söz..."

"Kes," diye bağırdım bir sefer daha. Sonra hızlı hızlı suratını izleyerek konuştum. "Gözlerin, içe çökmüş yanakların, dağılmış kafan... Seni bu hâlde iyi okula alıyorlar ha?"

Ozan, uyuşturucu bağımlısıydı. Onunla arkadaş olduğumda bundan haberim yoktu lakin öğrendiğim zaman kaçmak yerine üzerine gitmiş, ona yardım etmek istemiştim ve o da sanki beni bekliyormuş gibi uzattığım yardım elini tutmuştu. "Leyla bak," dedi koluma dokunurken.

Kolumu hızla çektim. "Ulan kendini düşünmüyorsun madem, beni de mi düşünmüyorsun hiç? Aylarca senin için çabaladım, sırf o cehennemin dibinden kurtul artık diye... Sırf leşin kurda kuşa yem olmasın diye... Bu muydu karşılığı?"

"Haklısın ama o olmadan yaşayamıyorum."

"Sen onu kullandığında zaten yaşamıyorsun, Ozan... Ölüyorsun." Kendimi geri çektim. "Benim senden uzak durmam lazım artık, bana iyi gelmiyorsun." Kapıya doğru yaklaştığımda beni durdurdu ve üzerime yürümeye başladı. "Gelme sakın," diye yükseltim sesimi. "Kendi hayatımdan azalıp senin hayatına bir şeyler katım ama sen üstüne basıp geçtin. Bitti, bu sefer gerçekten bitti."

"Bitmedi," diye bağırdı o da. "Sıkıysa ayrıl benden. Haydi, ayrıl sıkıysa!"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye alayla güldüm. "Kafan güzel senin kafan."

"Kullanmayacağım bir daha tamam," dediğinde sinir yeniden bedenimde hâkimiyet gösterdi. "Biliyor musun, her geçen gün senden uzaklaşmaya başlıyorum. Aptal gibi neden seninleyim sanki ona da anlam veremiyorum."

"Çünkü beni seviyorsun."

"Hayır," diye kendimden emin bir hâlde konuştum. "Seni sevmiyorum, bundan eminim ama başka bir his var içimde. Sana kıyamıyorum belki de ve bu yüzden yardım ettim sana, bu yüzden iyi olman için çabaladım ama sen onu bile anlamadın... İstemiyorum artık, bu hastalıklı ilişkiyi de hastalıklı karakterini de."

"Ben istiyorum," diye direndi. "Seni, bedenini, her şeyi ve her zerreni istiyorum."

Suratını buruşturdum. "Her saniye nasıl bu kadar iğrençleşebiliyorsun aldım almıyor? Benden onca aydır beklentin bu muydu, bana bakınca iki bacak, iki meme gören bir pezevenkle mi beraberdim ben yani?"

İçimdeki öfke sıcaklığından bir şey kaybetmezken kin saçan gözlerimle yeşillerine baktım.

Sanırım onda tek sevdiğim şey buydu. Gözleri. "Aslında şimdi anladım da... Ben sanırım sadece sana yardım etmeyi ve iyileşmeni sevmişim. Sana yardım ederken bir halta yaradığımı, hayatımda ilk defa birine bir faydam olduğunu düşünmüşüm ama ne salağım, karşımda kocaman bir çöp duruyor ki bunu bile beceremememişim."

Ozan'ın bana bakarken değişen yüz ifadesi bir anda dev bir öfkeye sebebiyet verdiğinde sırtımın kapıya yaslanması ve ellerini boğazımda hissetmem bir oldu. Elleriyle boğazımı sıkmaya başladığında yerimde debelendim ve ellerini boğazımdan kurtarmaya çalıştım. Kanlanmış gözleriyle bana bakarak yüzüme yüzüme konuştu. Sesi tenimi yırtıyordu. "Bana bak lan! Benimle bundan böyle düzgün konuşacaksın, duydun mu? Yoksa seni gebertirim, anladın mı? Varoş mahalle gülü seni."

Yutkunmaya çalıştığımda bunu başaramadım ve tırnaklarımı parmaklarına geçirip tam bacaklarının arasına dizimi hızla geçirdim. Büyük bir sancıyla kendini geri çekerken boğazımdan ayrılan elleri acısına gitti. Nefes nefese kalmış bir hâlde kendimi kapının ahşabından çektim ve sertçe yutkundum.

Ozan yoğun, bir acıyla olduğu yerde kıvrandığında vakit kaybetmeden bir iki adım öne çıktım.

"Şerefsiz piç kurusu seni... Her şey boşunaymış, her şey!" Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve sabırsızca devam ettim. "Bu yaptığını yanına bırakmayacağım emin ol ve eğer bir daha bana dokunmaya kalkarsan seni ben gebertirim. Duydun mu beni? Adi! Defol hayatımdan!"

Ozan kafasını usulca bana çevirdiğinde yüzü kızarmış bir hâlde gözlerime baktı. Ona bakarken hissettiğim iki şey koca bir nefret ve bir avuç dolusu hayal kırıklığına dönüştü. Ne acı... Vaktimin içine ektiğim güllerin dikenini kopardım sanırken onlara yenilerini ekliyordum.

Üzüldüğüm tek şey zamanım ve kendimdi. Değmeyecek birine verdiğim değer ve o değerin yerle bir oluşuna şahit olmamdı.

Daha fazla onunla aynı ortamda bulunmak istemeden kapıyı açıp buradan çıktım. Kendimi koridorda bulduğumda öğrencilerin gözleri benim üzerimdeydi sanki, olurdu ya hani öyle anlar... Bir şey yaşarız ve sığamayız yere göğe sanki buraya ait değilmişiz gibi. Öyleydim şu an, kendimce bir defter kapattım ve imzamı attığım kalemin mürekkebini üfledim az önce.

Uçtu ve gururumun üzerine kondu.

Belki geç oldu ama sonunda oldu.

Sınıfa ulaştığımda hemen ardımdan Yalçın Hoca içeri girdi ve kapıyı kapatarak masasına yürüdü. Yerime geçip oturduğumda gergin bir hâlde dudaklarımı kemirmeye başladım, saçlarımı arkaya savurup gözlerimi kıstım.

İpek, "Ne oldu?" diye sordu meraklı.

"Ayrıldık," diye fısıldadım ama içimdeki şey ve sesimdeki bu yansıma acıdan çok öfkeye tutunmuş gibiydi. Acı çekmiyordum ve çekmeyecektim çünkü o buna değecek biri değildi. "Bitti her şey."

"Anlamadım," dedi İpek boş bir sesle. "Nasıl yani? Şimdi siz, Ozan ve sen..."

Yüzüne baktım. "Heceleyeyim mi? Almıyor mu kafan İpek?"

"Tamam," derken şaşkınlığını gözlerinden okuyabiliyordum. Geri çekilerek başını öne eğdi ve tarih kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Yalçın Hoca yoklamayı aldıktan sonra derse başladı. Nasıl geçtiğini anlamadığım bu kırk dakika sonrası ayaklandım. İpek oturduğu yerden bana bakıp, "İstersen konuşabiliriz?" dedi sorarcasına.

Duraksadım. O, Ozan'ın durumunu biliyordu, bu yüzden ondan saklamam yersiz olurdu. Gözlerimi kapatıp açarken derince soluğumu dışarı nüksedip mırıldandım. "Dışarı çıkalım o hâlde."

Birlikte bahçeye indiğimizde okulun ön tarafındaki boş çardakların birine geçip oturduk. Rüzgâr saçlarımı dağıtmaya başladığında onları kulağımın ardına saklayarak dudaklarımı ıslatıp geri çektim. Kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı ama ben dinlemek yerini onu kusmayı tercih etmiştim.

"Neden ayrıldınız?"

Gözlerim karşımda duran basketbol potasına odaklandığında dalgın dalgın konuştum. "Tedaviyi bırakmış, yeniden başlamış o lanet zehre. Bunca zaman boşunaymış."

"Nasıl yani?"

"O it herif beni bunca zaman kandırmış diyorum sana. Tedaviyi boş ver, amacı beni..." Cümlemin devamı gelmediğinde gözlerimi sımsıkı yumarken dişlerimi dudaklarıma saplayıp avucumu sıktım. "Geberteceğim ama onu. Benim adım da Leyla'ysa bu okula meze edeceğim o iti gör."

İpek korkuyla bana bakmaya başlarken, "Yoksa sana bir şey mi yaptı?" diye sordu.

Güldüm. "Sıkıyorsa dokunsun, bir adım yaklaşsın, gör bak nasıl doğduğuna pişman ediyorum onu."

"Onu sevdiğini sanıyordum."

Bu sefer acıya yatkındı gülüşüm. "Beni sevdiğini sanıyordum."

İpek tedirgin bir vaziyette bana bakarken, "Ne hissediyorsun peki? Acı çekiyor musun?" diye sordu.

"Asla," dedim net bir şekilde konuşarak. "Ben sadece kendi aptallığıma gülüyorum. En başından hiç konuşmamalıydım onunla ama bilemezdim, anlıyor musun İpek? İyi biri olduğunu sen de biliyordun, tamam bazı aykırı hareketleri vardı ama yine kabul görüyordu bende."

Soğuk soğuk gözlerime baktığında bir şey söylemedim ve geçiştirdim. "Her neyse, bitti gitti işte. Bu ilk ve tek hatam olarak kalacak emin ol."

"Kesin barışmayacaksınız yani öyle mi?"

"Bir daha asla!" Hafifçe öksürdükten sonra toparlandım. "Neyse, haydi gidelim."

"Sen git, ben gelirim sonra," dediğinde dudaklarımı bükrüm ve omzumu silkerek, "Tamam," deyip yanından uzaklaşmaya başladım.

Okul kapısına yürürken köşedeki kaldırımda bu tarafa doğru yürüyen Emre'yi gördüm. Onu görünce durakladım ve yanıma gelmesini bekledim. Nihayetinde karşımda durduğunda, "N'aber?" diye sordu.

"İyidir, senden?" diye sordum. Üç numaralı saçları ve kendine has tipi ile o da bu okulun dikkat çeken simalarından biriydi. "Çıkışta gidiyoruz, değil mi?" diye sorduğunda kafamı aşağı yukarı salladım. "Aynı yerde evet."

"Tamam, getirdim zaten gitarı," dediğinde ona bakmaya devam ettim. "Tamamdır. Haberleşiriz mutlaka."

Birkaç cümle daha devam ettirdikten sonra birlikte okula girdik. Emre benimle birlikte şarkı söylüyordu, daha doğrusu o çalıyor ben söylüyordum. Abimin kötü bir şey yapıyormuşum gibi ayıpladığı şey: Evet, *sokak şarkıcısı olmak*... Bundan o kadar keyif alıyordum ki yaşadığımı hissettiğim en nadide anlardan biri oluyordu. Üstelik hem para kazanıyor hem de insanları sesimle tanıştırmış oluyordum.

Birkaç saat sonra ders bitiminde sınıftan çıkarak tek omzuma sırtlandığım çantamla aşağıya inen merdivenleri takip etmeye başladım. Emre beni aşağıda bekliyordu. Merdivenleri inerken erkekler tuvaletinden çıkan Ozan'la göz göze geldim. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu ama ona bakarken içimdeki hissin ilk defa bu kadar net olduğunu hissedebildim. Nefretten başka bir şey değildi bu.

Gözlerimi gözlerinden ayırdıktan sonra okuldan çıktım ve bahçe kapısında sırtında gitarıyla beni bekleyen Emre'nin yanına ilerledim. "Gidebiliriz," diye konuştuğumda çoktan yola doğru dönmüştük bile yönümüzü lakin bizim işimiz caddeler değil, ara sokaklardı.

Omzumdaki çantanın kemerine sarılan parmaklarımı hafifçe sıkıp zeminin üzerinde iz sürüyormuşcasına gezinen ayaklarımı izlemeye başladım.

Emre, "Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda dalgın dalgın, "İyi gidiyor," diye söylendim. "Senin?"

"Fena değil." diye konuştu. "Okul, aile, hayat... Klasik."

"Hangimiz sıra dışı bir hayata doğduk ki?"

"Sıradanı buysa sıra dışı olanı nasıl olur düşünmek bile istemiyorum," deyip güldü. Pek tepki vermediğimde ufak bir tedirginlikle şu soruyu yöneltti. "Abin geçen gün sorun çıkarmadı, değil mi?"

"Boş ver, onu umursamıyorum bile."

Yaklaşık on dakika sonra o eski binanın önüne geldik. Burası epey işlek bir sokaktı. Çantalarımızı kenara koyarken Emre gitarının kılıfını kutusundan çıkardı ve sert, büyük kılıfı önümüze açarak gitarın tellerini ayarlamaya başladı. Ben de o esnada onun yanında getirdiği mikrofonu ayarlamaya başladım. Mikrofonu boyuma göre ayarladım, akıp giden hayatın içinde bir yerlerde verdiğimiz bu çaba hoşuma gidiyordu. Bizi biz yapan buydu. Hayallerimizin peşinden sürüklenmek, ucu bir uçuruma dahi çıkacak olsa da pişmanlık duygusuna yer vermemekti.

Emre, "Hazır mısın?" diye seslendiğinde çenemi omzumun üzerine koyarak ona bakıp gülümsedim.

"Her zaman."

Gülümsedi ve göz kırpıktan sonra dudaklarını yaladı; gitarı karnına çekip parmaklarını tellere görürerek usul usul dokundu. Hâline gülümsemeye devam ederken önüme döndüm ve ritim tutmaya başladım. Bir yandan ritim tutuyor, diğer yandan önümden geçip giden zamanı izliyordum. Adımları ve kaybolmuş şehirdeki silik siluetleri...

Emre birkaç dakika önden başlarken zamanın geldiğini anladım ve soluk alıp vererek notaya girdim.

"*Hatırlatma bana eskiden olanları,*

Bende kalanları bıraktım evinin önüne,

Bırak açma saçma sapan mevzuları,

Artık her biri, her biri cehennemin en dibinde...

Yanın her köy, her şehir ve il,

Artık hiçbiri umurumda değil,

Artık hiçbiri umurumda değil,

Artık hiçbiri umurumda değil..."

Sözlere ara verdiğimde Emre çalmaya devam etti, ben ise olduğum yerden ayrılıp birkaç adım çemberimi genişletterek insanlara bakındım. Şimdiden

etrafımızı saran insanların varlığı bize bir armağandı. Neşeli bir hâlde onlara bakıp gülümsüyor ve yeniden sıramın gelmesini bekliyordum.

Ben ritim tutarken onların da bana eşlik ederek olduğu yerde eğlenmeleri ortamı daha keyifli kılmıştı. Mikrofonuma yeniden sarıldığımda kaldığım yerden devam ettim.

Parça bittiğinde büyük bir şenlik alanının içinde olduğumuzu anladık Emre ile. İnsanlar bir yandan eğleniyor, diğer yandan bizi alkışlıyordu. Şehrin taşlı ve paslı yolları sanki ayaklarımızın altında kırmızı halı misali serilivermişti. Bunu seviyordum. Bu enerjiyi onlardan aldıkça beni hırslandırıyor ve uğruna verdiğim mücadeleden ayrılmamam gerektiğini gösteriyordu.

Onlara teşekkür ettim, heyecanla diğer parçaya geçmemizi beklediklerini gözlerinde görebiliyordum. Emre'ye döndüm ve tuhaf bir şekilde gülerek sarstım. Bir sefer daha göz kırpıp kontrolün onda olduğunu belli ettiğinde ona ayak uydurdum ve ritim girmesini bekledim. Önüme döndüğümde mikrofonuma baktım ve sabırla bekledim. Nihayetinde bir ritim kulağımın kapısını çaldığında onu içeri buyur ettim ve başladık koyu bir sohbete.

Bir saate yakın durmadan şarkı söyledikten sonra havanın giderek üzerimize çöken kasveti kendince bize alarm veriyordu. Toplu bir teşekkür sonrası onlarla vedalaştıktan sonra toparlanmaya başladık.

Emre, kılıfın içinde biriken paraları sayarken epey keyifli görünüyordu. "Yalnız bayağı iyi bugün, Leyla," diye konuştu.

"Biz de iyiydik ama Emre."

"Ona ne şüphe," diye söylendiğinde parayı ikimize pay ederek sağ elindekileri bana uzattı. "Kâğıtları sen al, ben bunları rümlerim," dediğinde bozukları gösterip güldü. "Hacı Bayram dilencisi gibi ama olsun."

Sözlerine gülerken uzattığı parayı aldım ve doğruca çantamın içine atarak toparlandım. Kısa bir vakit sonrası yola koyulduğumuzda az sonra köşedeki durakta yollarımız ayrıldı. Ben bir sonraki durağa yürüyecektim. Bu akşamı babamla geçirecektim, onun bizden ayrı güzel bir hayatı vardı.

Bir müddet sonra babama vardım. Evleri müstakildi ve iki katlıydı. Babam özel bir okulda müzik öğretmeniydi, Serap abla ise yaşlı bir çifte yemek yapıyordu. O aşçıydı. Annem ve babam boşandıktan sonra ikisi de kendine ayrı bir yol çizerek kendilerine yeni bir hayat kurmuşlardı.

Pardon, bunu sadece babam başarabilmişti.

Saklı ve çekingen bir hâlde kapılarına yürümeye devam ettim. Her ne kadar babamın evi olsa bir tutukluk oluyordu ayaklarımın bağında ve bunu aşmaya uğraşmıyordum çünkü burası benim evim değildi. Sonunda kapının önünde durdum ve saklıca iki sefer zile bastım. Çok geçmeden Serap abla

köşede oturuyordu. Onun yanına gittim. Bana baktı. "Anlat haydi, nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor baba."

"Neva," dedi sesi gözlerine bakmamı sağlarken. "Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum ama sokak aralarında para kazanmanı istemiyorum kızım. Hâlim vaktim yerinde şükür, neden itiraz ediyorsun buna?" diye sordu.

"Baba ben şarkı söylemeyi seviyorum," diye konuşmaya başladım. "Para kazanmasam bile şarkı söyleyeceğim her zaman, bunu bırakmaya niyetim yok çünkü özgür hissediyorum, anlıyor musun? Senden şu vakte kadar bir beklenti içerisinde olmadım ki zaten hep yanımda oldun, bunu asla unutmam ve hakkını ödeyemem ama artık büyüdüm ve kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimi göstermek istiyorum ve duruyorum. Bazen düşecek gibi olsam da duruyorum baba."

Babam bana gururla bakarken ellerini ellerimin üzerine koydu. "İşte benim kızım! Seni şarkı söylerken izlemek, kemanın tellerine dokunurken kuğu gibi sahnede duruşunu görebileceğim günleri sabırsızlıkla bekliyorum ve bir gün izleyeceğimi biliyorum. Seninle her zaman gurur duydum ve ne yaparsan, her zaman yanında olacağım, bunu sakın unutma."

Elimin birini elinin altından çekip elinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim baba, gerçekten teşekkür ederim. Sen olmasan bu kadar dik durabilir miydim bilmiyorum."

"Durabilirdin," dedi net bir dille. "Sana hep inandım ben." Gülümsediğimde başka bir konuya yelken açtı. "Peki keman çalışmaları nasıl gidiyor? Evde rahat rahat çalışabiliyor musun?" diye sorduğunda kendimi usulca geri çekerim.

"Çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Serhan bir terslik yapmıyor, değil mi?"

"Hayır, hem idare ediyorum ben baba. Sen biliyorsun beni."

"Bilmez miyim?" diye güldü. Gülümsemeye çalışsam da pek içten ve başarılı olamadığım kesindi.

"Ömer ne yapıyor peki? Hafta sonu göreceğim onu, hatta birlikte bir şeyler yapalım," diye devam etti sözlerine.

"İyi," dedim. "Okula gidip geliyor o da."

"Özledim çok," dedi keyifle.

Bir şey diyemedim çünkü konu ne zaman onlara gelse bir yerden sonrası sisli bir hava gibi görünmez oluyordu.

Babamla biraz daha sohbet ettikten sonra Serap abla ile kahve içtik ve artık kalkma vaktim gelmişti. Yavaşça ayaklandığımda, "Ben artık gideyim baba," dedim.

Serap abla, "Burada kalsaydın Leyla," diye konuştu.

Nazikçe, "Başka bir sefere artık," diye geçiştirdim.

Oturduğu yerden kalktı ve bana sarıldı. "Tamam o zaman."

Babam beni eve bıraktıktan sonra kendi anahtarımla içeri girdim. O sırada abim koridorun ışığını yakıp karşımda belirdi. "Neredeydin kız sen?" diye sordu kaba bir sesle.

"Babamlaydım," dedim. "Annemin haberi var."

Annem, "Haberim yok benim," diye bağırdı.

"Aradım ama ulaşamadım. Mesaj atmıştım, görmen gerekiyordu. Hani evlatlar eve geç kalınca anneler telefonlarına sarılır ya... Öyle."

Annem, "Şarjı bitmiş bunun," diye konuştu umurumda olmayan bir sesle.

Serhan'a döndüm. "Aldın mı cevabını?" Sonra odama yürümeye başladım ama kolumdan tutarak beni önüne çekti. "Bırak beni," diyerek canhıraş bir hâlde kendimi onun ellerinden kurtardım.

"Bana bak lan," dedi tehdit eder gibi üzerime yürürken. "Babamlaydım diye başka bir yerlere gidiyorsan eğer..."

"Ne diyorsun sen be?" diye çemkirdim hızla. "Geri zekâlı!"

"Düzgün konuş ulan benimle," diye yükseltti sesini.

Oradan annemin sesini işittim. "Aman bir susun be, günlerdir şu diziyi bekliyorum, sizin didişmenizi dinleyemem."

Alay eder gibi hırladım. "Ne dertler var anasını satayım."

Serhan, "Ne o, pek bir içlendin? Ne derdin var kızım senin?" diye sordu.

Acı acı yüzüne bakıp güldüm. "Sizden başka dert mi var benim başımda?" Omzumdan koluma doğru inen çantamı sıyırtarak bir adım attım. "Çekil şimdi önümden!"

Pek tatlı sohbetimiz uzamadan odama girdiğimde Ömer'in, yatağın üzerinde oturmuş bir şekilde beni izlediğini gördüm. Önünde birkaç kitap ve defter açıktı. "Ömer," diye oturdum yatağının kenarına. "Ne yaptın ablacığım?"

"Ödev yapıyordum," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Başka bir şey yapmıyordum abla," deyip yutkunarak hıçkırdı. "Yemin ederim başka bir şey yapmıyordum."

"Ömer," diye çattım kaşlarımı, sesim titremişti. "İyi misin sen?"

Cevap vermedi. "Ömer?" diye sordum üzerine giderek. "Ne oldu ablam?" Yine cevap vermedi. O zaten çok konuşan bir çocuk değildi ve şu evin içinde kahkahalar atarak odadan odaya koştuğunu bile bilmezdim. Çocukluğuna mum dikilen ölü bir goncaydı o.

"Abla," diye konuştu uzak bir sesle. Şefkatle gözlerine baktım. Kahverengi iri gözlerine.

"Efendim?"

"Bu gece seninle yatabilir miyim? Seninle aynı yatakta işte, belki istemezsin beni ama..."

Sözlerinin devamını duymaya cesaret edemedim, bilakis sözlerinin devamındaki ağırlığı taşımasına izin vermedim. Ona hızla sarıldığımda küçük kolları sırtımı kavradı. "Tabii ki," dedim saçlarından öperken. "Tabii ki benimle uyuyabilirsin Ömer. Bunu sormana bile gerek yok ablacığım."

Ömer'in sırtından kollarımı çekerken saçlarını düzelterek, "Sen ödevlerine devam et, ben de yatağımızı açayım olur mu?" diye sordum.

Gözlerini kapatıp açarken yanağından öpüp oturduğum yerden kalktım. Çantamı dolabımın kenarına bırakırken cebimdeki telefonumu çıkardım ve ekranını açtım. Birkaç bildirim vardı. Bunların birkaçı Ozan'dandı.

Kimden: Ozan

"Leyla konuşmamız lazım. Ben çok pişmanım, o ben değildim, yemin ederim. Ben sana el kaldıramam." (17.25)

Kimden: Ozan

"Leyla lütfen affet beni. Kızım ben sensiz yaşayamam ki." (18.03)

Kimden: Ozan

"Bu ayrılığı kabul etmiyorum. Yarın her şeyi unutturacağım sana, inan bana." (19.32)

Okuduklarıma sadece boş boş bakmakla yetindim. Ozan defteri açılmamak üzere kapanmıştı. Telefonu kenara fırlattıktan sonra üzerimdekileri değiştirip pijamalarımı giyindim. Kıyafetlerimi yerine koyduktan sonra Ömer kitaplarını kapatmaya başladı.

"Bitirdin mi ödevlerini?" diye sordum.

"Bitirdim."

"Aferin sana," dedim tüm samimiyetimle. "Sen çantanı hazırla, ben de yatağımızı açayım."

Ömer yataktan indiği gibi dolabımın yanında duran çekmeceye yürüdü ve duvara yapıştırdığı ders programından ertesi günün kitaplarını ayarlamaya başladı, ben de o sırada yatağımızı açıp onun yastığını benim yatağıma getirdim. Ömer duvar dibine geçtiğinde yanındakini yerimi almadan evvel

odanın ışığını kapatıp yanına uzandım. "Gece lambasını açayım mı?" diye sordum.

"Gerek yok," dedi. "Seninleyken karanlıktan korkmuyorum."

Kolumu ensesinin altından geçirip başını göğüs boşluğuma yaslayarak ona sarıldım. Saçlarından öperken ellerimle onları sevmeye başladım. Annemin vermediği sevgiyi ona ben veriyordum, belki yerini tutmuyordu ama yine de elimden geleni yapıyordum. Benimki de laf, anne sevgisinin yerini hiçbir şey tutamazdı. Ne benim kalbim ne de babamın kalbi.

Bir çocuğun muhtaç olduğu tek şey anne şefkatiydi fakat biz bu yıkık dökük duvarların arasında sessiz çığlıklar atan çocuklardık, muhtaç olduğumuzu sandığımız şeyler aslında bizim imkânsızlığımızdı.

Ömer kollarıyla karnımı sardığında, "İyi ki varsın abla," diye mırıldandı ve sonra gözlerini kapattı.

Bunu hissetmişim çünkü ablalar kardeşlerinin göz kapaklarına yağan karı bile görür, onları üşüyor diye koltuklarının altında ısıtmaya çalışırlardı. Sözü üzerine üzerimize pikeyi iyice çekip uyumaya başladık.

Ertesi sabah erken saatlerde uyanıp okul için hazırlandıktan sonra mutfağa girdim. Annem henüz uyanmamıştı. Önce bir çay suyu koydum, sonra da dolabın kapağını açıp birkaç kahvaltılık çıkardım tezgâhın üzerine. Yaklaşık on beş dakika kadar sonra sofra hazır olduğunda annem sabahlığıyla içeri girerek perdeleri açmaya başladı. Homurdandım. "O hâldeyken açma bari şu perdeleri."

"Karışma bana," dedi soğuk bir sesle.

"Nasıl biliyorsan öyle yap."

Çayımı karıştırmaya başladığımda annem arkasını dönerek bana dik dik baktı. "Niye geldin dün? Yatsaydın cici annenin koynunda. Babanı aldığı gibi seni de alırdı nasıl olsa o fahişe."

"Serap abla iyi biri, tamam mı?" diye konuşurken dudağımın içindeki eti ısırıyordum. "Kadının günahını almayı bırak."

Hızla karşıma oturdu ve elini masaya koydu. "Ha cici anneni savunuyorsun bana karşı bir de utanmadan? Baban buradan çıkıp onun koynuna girmedi mi? O kaltak karı ayartmadı mı onu?"

Sözleri sinirlerimi zıplattığında burnumdan soluyarak gözlerini gözleriyle buluşturdum. Kısa saçları darmadağındı ve gözlerindeki siyah kalem akmıştı teninin kıvrımlarına doğru. "İftira atmayı bırak artık. Babam senin yüzünden gitti bu evden, senin ilgisizliğin ve annesizliğin yüzünden bıraktı bizi. O seni aldatmadı, bunu eşek gibi biliyorsun."

"Ne biçim konuşuyorsun kız sen benimle hı?"

"Yalan mı? Senin geçimsizliğin yüzünden boşandınız, haklı," deyip omuz silkerken ona acıyarak bakıyordum. "Ben olsam ben de boşardım seni."

Annemin sinirleri gerilmeye başlamıştı ama artık alıştığım için etkilenmiyordum. "Abin dün dövmedi ama ben döverim seni," diye tehdit etti.

Çabucak ayaklandım. "Hele bir dene bakalım. Darp raporu alır sizi mahvederim. Anne ya da abi olmanız zerre umurumda değil. O içeridekine de söyle içip içip üzerime doğru azmasın. Hiç kimsenin hakkı yok bana bağırmaya."

Her gün, neredeyse her gün aynı diyalogları kuruyor, birbirimize öfke kusuyorduk. Bizi gördükçe ve yaşadıkça mutlu ailelerin varlığına inanmamaya başlıyordum. Kendimi geri çekerken alay eder gibi çayımdan bir yudum aldım ve gözlerine baktım. Bana dik dik bakıyordu. Gözlerinde ufacık da olsa sevgi kırıntısı göremememek ne acıydı. "Geç geleceğim bugün, haberin olsun, zaten çok da umurunda değil de söyleyeyim dedim."

"Ne bok yiyeceksin?" diye sorduğunda cevap verdim.

"Müzik odasında sınavıma hazırlanacağım."

Bir şey söylemesini beklemeden kapıya yöneldiğimde gülerek arkamdan seslendi. "Kıyarık iki tel kurtaracak seni buralardan. Keman çalacakmış. Çalar çalar..."

Sözlerini umursamadan çantamı sırtlandım ve evden ayrıldım. Ellerim cebimde mahallede yürüyerek ara sokağa girdim. Her sabah İpek'le köşebaşındaki kahvecide buluşur, öyle giderdik okula. Hızlı adımlarla sessizce yürümeye devam ettiğimde Semih ve arkadaşlarıyla karşılaştım. Onları görür görmez gözlerimi devirerek yoluma devam ettim fakat Semih onlardan ayrılarak hızla yanıma geldi.

Birlikte yürümeye başladık. "Günaydın."

"Git başımdan ya."

Güldü. "Bir gün de düz tarafından kalk, bir şey olmaz merak etme."

Durdum ve saf saf ellerim cebimde yüzüne baktım. "Sizi benim başıma sırayla mı veriyorlar lan? Yürü git işine."

"Kızma hemen," dedi gevşek gevşek gülerek. "Bir de bu yoldan yürüyeyim dedim."

"Yenilen pehlivan güreşe doymazmış, hakikaten ha doğruymuş. Ulan insanda biraz utanma olur be, on defa reddettim seni, bu ne doyumsuzluk ve yüzsüzlüktür arkadaş!"

"On biri denemek istedi canım."

"Ne biçim konuşuyorsun kız sen benimle hı?"

"Yalan mı? Senin geçimsizliğin yüzünden boşandınız, haklı," deyip omuz silkerken ona acıyarak bakıyordum. "Ben olsam ben de boşardım seni."

Annemin sinirleri gerilmeye başlamıştı ama artık alıştığım için etkilenmiyordum. "Abin dün dövmedi ama ben döverim seni," diye tehdit etti.

Çabucak ayaklandım. "Hele bir dene bakalım. Darp raporu alır sizi mahvederim. Anne ya da abi olmanız zerre umurumda değil. O içeridekine de söyle içip içip üzerime doğru azmasın. Hiç kimsenin hakkı yok bana bağırmaya."

Her gün, neredeyse her gün aynı diyalogları kuruyor, birbirimize öfke kusuyorduk. Bizi gördükçe ve yaşadıkça mutlu ailelerin varlığına inanmamaya başlıyordum. Kendimi geri çekerken alay eder gibi çayımdan bir yudum aldım ve gözlerine baktım. Bana dik dik bakıyordu. Gözlerinde ufacık da olsa sevgi kırıntısı görememek ne acıydı. "Geç geleceğim bugün, haberin olsun, zaten çok da umurunda değil de söyleyeyim dedim."

"Ne bok yiyeceksin?" diye sorduğunda cevap verdim.

"Müzik odasında sınavıma hazırlanacağım."

Bir şey söylemesini beklemeden kapıya yöneldiğimde gülerek arkamdan seslendi. "Kıyamık iki tel kurtaracak seni buralardan. Keman çalacakmış. Çalar çalar..."

Sözlerini umursamadan çantamı sırtlandım ve evden ayrıldım. Ellerim cebimde mahallede yürüyerek ara sokağa girdim. Her sabah İpek'le köşebaşındaki kahvecide buluşur, öyle giderdik okula. Hızlı adımlarla sessizce yürümeye devam ettiğimde Semih ve arkadaşlarıyla karşılaştım. Onları görür görmez gözlerimi devirerek yoluma devam ettim fakat Semih onlardan ayrılarak hızla yanıma geldi.

Birlikte yürümeye başladık. "Günaydın."

"Git başımdan ya."

Güldü. "Bir gün de düz tarafından kalk, bir şey olmaz merak etme."

Durdum ve saf saf ellerim cebimde yüzüne baktım. "Sizi benim başıma sırayla mı veriyorlar lan? Yürü git işine."

"Kızma hemen," dedi gevşek gevşek gülerek. "Bir de bu yoldan yürüyeyim dedim."

"Yenilen pehlivan güreşe doymazmış, hakikaten ha doğruymuş. Ulan insanda biraz utanma olur be, on defa reddettim seni, bu ne doymazlık ve yüzsüzlüktür arkadaş!"

"On biri denemek istedi canım."

Sol kaşımı keyifle kaldırdım. "Öyle mi?" Gülmeye devam ederken başını salladı. Uzun uzun kahverengi gözlerine bakıp derin bir nefes aldım, sonra da bir adım yaklaşıp hırsla fısıldadım. "On birinci defa reddedildin Semih Güreli. Anladın?"

Sözlerimden sonra kendimi geri çektiğimde bana donuk donuk bakarak dudaklarını araladı. "İşte en çok bu huyunu seviyorum, seni bu yüzden seviyorum Leyla."

"Hepiniz ruh hastası manyaklarsınız. İşinize bakın!"

Onu arkamda bıraktığımda adımlarımı hızlandırıp İpek'in yanına gittim. Sabah faslı muhabbetini geçtikten sonra okula doğru yürümeye devam ettik. "Dün iyi miydi?" diye sordu sakince.

"İyiydi," diye cevapladım.

"Bir şeyler kazanabilmen çok iyi."

"Yani," dedim geçiştirerek. "Çalışmasam ne yapacağım sanki? Hem kazanmasam ben bu işi hobi olarak da yaparım, biliyorsun."

Güldü. "Bilmez miyim? Su sesinden bile ritim çıkarıyorsun, çatlak kafa."

Söylediğiyle ben de gülerek okula uzanan caddeye döndüm. Kaldırımın üzerinden yürümeye devam ederken İpek dertli dertli nefes alıp verdi. "Bıktım okumaktan ya, ders ders ders..." dediği vakit hızla duraksadı ve ellerini serçe koluma geçirerek beni de durdurdu. "Ozan!"

"Ne?" diye soruverdim şaşkınlıkla. Kolumu sarstı ve beni baktığı yöne çevirdi. Gözlerim yanımızdaki ara sokağın ortasında kavga eden gruba rastlarken kurumuş dudaklarım aralandı. Bir grup serseri kavga ediyordu ve aralarında Ozan da vardı, üstelik epey kanlı duruyordu bedeni.

İpek telaşla beni sarsarken, "Bir şey yapalım," diye yükseltti sesini.

"Umurumda bile değil," dedim omzumu silkerken. İpek ters ters bana baktı ve hiç düşünmeden Ozanların yanına koştu. Öylece olduğum yerde onu izledim. İçimden bir adım öteye gitmek gelmiyordu.

Gözlerimi kısıp kavga ettiği kişilere yöneldim. İkisi diğerine göre kısa boylu üç kişi vardı. Deli gibi kavga ediyorlardı ama uzun boylu olan daha geri planda duruyordu. Kaşlarımı çattım ve ona baktım.

Ürkütücü bir hâli vardı, yüzünü seçemiyordum ama sert bir çehresi olduğu aşikârdı.

İpek bağırarak yanlarına gittiğinde Ozan onu geri itti. "Manyak mısın kızım?" Bunu duyabilmiştim.

Ara sokak olduğu için kavga çok göze batmıyordu. Ha! Az sonra duyulan polis sirenlerini hesaba katmayı unutmam tabii.

Cadde cayır cayır polis sirenleriyle çınlamaya başladığında kavga durulduu, nefes nefese birbirlerine bakmaya başladılar ve bu olay çok uzamadan orayı dağıtarak birer birer ayrıldılar. Ozan'ın arkadaşları güç bela arka tarafa koşmaya başlarken diğerleri de onları takip etti. Yalnızca biri ağır ilerliyordu. O uzun boylu olanı. Geri geri çekildi ve yaklaşmakta olan polisleri duymuyormuş gibi hemen gül bahçesinin çitlerle ördüğü duvarın önündeki motoruna yürüdü. Onu izledim. Bu garipti ama sadece onu izledim.

Yürürken elinin tersiyle dudağındaki kanı silip yoluna devam etti. Motorunun başındaki kaskı aldı ve kafasına geçirdi. Bunu yaparken dikleşen omuzları onu karşısına bakmaya itti, sonra...

Gözleri beni buldu.

Bana baktı.

Ona baktım.

Garip, bu yabancı hissettirmemişti ama çok başka bir anın içine düşmüş gibi olmuştum. Kaskını kafasına geçirdikten sonra motoruna oturdu ve önüne dönerek kaskının camını hızla indirdiği gibi motorunu çalıştırdı ve saniyeler içinde bu tarafa doğru yol aldı.

Olduğum yeri terk etmeden öylece beklediğimde hiç duraksamadan saniyeler sonra yanımda dev bir ses ve rüzgâr şiddetiyle geçip gitti. Saçlarım rüzgârgülünün üzerime estirdiği havayla savrulur gibi olduğunda kısılmış gözlerim aralandı.

Bileklerimdeki nabzın fütursuzca attığı noktadaydım belki de... Acısı sesime devrildi.

Hayır. Bu bileklerime değil, notama vurdukları neşterin başladığı yerdi.

GECEYE DÜŞEN MEŞALE

Hayatım boyunca başkalarının şekillendirmeye çalıştığı biri oldum. Önüme koyulan engellere takılmamı bekleyen, bir başarısızlığımı görüp de fırsanı kollarmış gibi buna alkış tutan çok eller tanıdım. Hayatın en acımasız tarafına denk düşmüştüm lakin ben o tarafı bile yaşanılabilir kılmayı bilmiştim.

Sevin kendinizi çünkü her şey böyle başlar.

Müdür yardımcısının manasız sabah konuşması için okulun önünde toplanmışık. Az sonra büyük bordo renkli demir kapıdan çıkan Nazlı Hoca'yı görünce gözlerimi devirdim.

Al işte, saç bakım kontrolü.

Hızla ellerime bakım ve tırnaklarımın çok da uzun olmadığını gördüm. Bileğimdeki tokayla saçlarımı özensizce toplarken sağımdaki kızın tedaşlı bir hâlde tırnaklarını yediğini gördüm. Bu beni gülümsetmişti.

İpek nefes nefese bir hâlde yanımda belirdiğinde, "Yetiştim," diye konuştu.

Mırıldandım. "Nazlı Hoca radarı var dikkat! Topla saçını çabuk," dediğimde bunun girişimini çoktan yapmış olduğunu gördüm.

Birkaç saniye sonra iki basamak çıkıp ellerimi Nazlı Hoca'ya uzatım ve sıradan geçtim. İpek yanımda belirirken, "Çiğ köfte yoğuracağız sanki he, ne var şu tırnaklarda anlayamadım..." dedi. Sakin bir hâlde üst kata doğru çıkarken alıp verdiği nefesin şiddeti varlığını hâlâ koruyordu.

Basamakları çıkmaya devam ederken, "Sen niye gelmedin?" diye sordu.

Az önce yaşanan olaydan bahsediyordu. Hissizce omuz silktim. "Niye geleyim ki?"

Kaşlarını çatarken birlikte tuvalete girdik. Aynanın karşısına geçip saçlarımdaki tokadan kurtuldum.

İpek de aynı şeyi yaparken birbirimize aynadan bakıp konuştuk. Dudaklarını bükerek, "Ne bileyim, sonuçta tamam ayrıldınız ama görmedin mi hâlini? Ağzı burnu dağılmış resmen," dedi.

Kaşlarımı yukarı kaldırırken saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp, "Kiminle kavga etmiş?" diye sordum soğuk bir sesle. "O çocuklar kimmiş?"

"Bilmiyorum," dedi İpek saçlarını düzeltirken. "Ozan'ın çevresi sağlam değildir, biliyor."

"Bilmez miyim?" Derin bir nefes alıp verirken aynanın karşısından çekildim ve konuşarak tuvaletten çıktık. "Ama artık umurumda bile değil. Gerçekten ne bok yerse yesin."

Az sonra birlikte sınıftan içeri girdiğimizde arka sıra toplanmış ve az önce yaşanan mevzuyu konuşuyordu. Gözler üzerimizde toplandığında sınıfın magazin muhabiri Gamze aralarından kafasını çıkarıp İpek'e baktı. "İpek ne olmuş?"

Sıramıza yürürken İpek sırtındaki çantayı sırasının üzerine koyarak, "O kadar kişisiniz, biri bir şey çıtlatmadı mı?" diye konuştu.

Gamze, "Vallahi sen oradaymışsın, Ozan'ın yanındaki kişi senmişsin," deyip bana aklınca laf attı. "Hani Leyla orada olsa anlardım ama senmişsin yanındaki."

Oturduğum yerden kafamı o tarafa çevirdim. "Yani?" diye sordum. "Ambulans mıyım, ilk yardım çantası mı?"

"Yok da," dedi Gamze boşluğa düşer gibi. "Sevgilin ya hani, ne bileyim."

Özcan gevşek gevşek gülerek, "Ozan da az gavat değil he," dedi. "Zaten ben anlamıyorum ki o herifin seninle ne işi var?"

Alaycı bir bakış savurdum ona. "Sana ne?"

Şu sınıfta bir tane mantıklı insan olmaması akıl alır gibi değildi gerçekten. Kendi aralarında konuşmaya başladıklarında Sabri Hoca elinde siyah çantasıyla içeri girdi. İngilizce bir selamın ardından masasına yürürken İpek yanıma oturdu ve kitaplarını çıkarmaya başladı. Homurdanmaya devam ettim, zira artık hepsini bir kaşık suda boğmak üzereydim. "Çöpten farksız bunlar."

"Bırak şunları," dedi kısık sesiyle. "Hep aynı laflar işte. İşsiz bunlar işsiz."

"Onu zaten biliyorum da," deyip yüzüne baktım. "Hayır, artık bir yeri var bunun da... Düpedüz seninle Ozan'ı yakıştırdılar," deyip gözlerimi irileştirdim. "Yuh!"

İpek elindeki defteri usul usul masasına bırakırken güldü. "Saçmalıyorlar işte."

Elimdeki kalemi çevirmeye başladığımda Sabri Hoca yoklamaya almaya başladı. Başını yoklama defterinden kaldırmadan, "Leyla Neva Kaya?" diye ismimi okudu.

Elimi belli belirsiz kaldırıp "Here!" diye mırıldandım.

Sıramı savdıktan birkaç dakika sonra Sabri Hoca tahtaya kalktı ve elindeki kalemle bir başlık atıp bize döndü. "Bugün *past perfect tense*[1] işleyeceğiz."

[1](İng.) Önceki geçmiş zaman. (Editör Notu)

Semih gülerek, "Hocam benim geçmişim hatalarla dolu, affedin," dedi.

Sabri Hoca, Semih'e yanıt vermeden konuyu anlatmaya başladığında İpek not almaya başladı. "Yazsana," diye konuştu sessizce.

"Biliyorum bu konuyu."

Bana düz düz bakıp, "Te Allah'ım," diye güldü. Kafamı sıranın üzerine koyup gözlerimi kapattım. O kadar yorgun ve bitik hissediyordum ki az sonra Sabri Hoca'nın beni uyarıp bir şeyler söylemesini bile düşünecek hâlde değildim.

"Leyla Neva Kaya!"

Kafamı sıranın üzerinden kaldırırken Semih bana bakıp güldü. "Hocam kızın adı şiir gibi değil mi?"

"Senin adın da kamyon arkası yazısı gibi," dedim boş boş gözlerine bakarken.

İpek kıkırdarken Sabri Hoca sert bir bakışla gözlerini bu tarafa doğru yönlendirdi. "Uyumak istiyorsan burası yeri değil."

"Kusura bakmayın hocam," diyerek geçiştirdim. Gözlerimin kenarını kaşımaya başladığımda sınıftaki birkaç öğrenciye bakıp ders anlatmaya kaldığı yerden devam etti. Semih ise bana gülerek bakmaya devam ettiğinde yapabildiğim tek şey orta parmağımı kaldırmak oldu.

Bir hayli sıkıcı dersin sonunda oturduğum yerden kalktım. "Patlayacağım," diye konuştum bıkkın bıkkın. "Sabahın köründe dikiler buraya beni."

"Az kaldı mezuniyete," dedi İpek elindeki renkli kalemin kapağını kapatırken. "Bakalım bundan sonra bizi ne bekliyor?"

Gülümsedim. "Beni bir konservatuvar bekliyor, orası aynı da."

İpek hayretle oturduğu yerden kalktığında sınıftan çıkıp kantine inmeye başladık. "Kesin kazanacağım, diyorsun yani?" diye sordu.

"Görürsün," dedim kararlı bir vaziyette. "Başka bir şey yapamam. Ders benim yapıma ters bir kere. Bir şeyler çalmam lazım, yazmam, söylemem..."

İpek, "Haydi Allah korusun seçilemedin," dedi düz bir sesle. "O zaman ne olacak?"

"Bir daha denerim."

"Sormam hayatta zaten." Onu onayladığımda kantin sırasına girdik. Ben bir bardak kahve alırken İpek tost ve çayla geri çekildi. Zar zor boş bir masa bulup oturduğumuzda telefonuma bakıp onu masanın üzerine bıraktım. İpek, "Bölüyorum sana da," diyerek elindeki meşgul gösterdiğinde kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Canın istemiyor."

Üzülmeden sorusundan sıyrıldı. Bir elini cebine atıp diğeriyle de kahvemi kavrayarak bir yudum içtim. İpek, "Sabah yine bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Takmıyorum ki."

"En iyisini yapıyorsun," diyerek çayını karıştırdı. "Bir de ben böyle olabilsem keşke. Babam Gözde'yi dershaneye yazdırdı. Neymiş, onun dersleri daha iyiymiş. Bilmem ne..."

"Şükret yine de. Beni anlatmayayım sana."

Gözlerini irileştirdi. "O da doğru. Öyle bir abim olsa..." Konuşamadı bile. Serhan'ı az çok mahalledeki herkes tanırdı. Boş gezenin boş kalfasıydı. Girdiği tüm işlerde maksimum durma süresi altı ay kadardı.

İpek, iştahla tostunu yemeye devam ederken Burçin'i merdivenlerden inerken gördüm. Göz göze geldiğimizde beni umursamadan kantin sırasına girdi. Alay eder gibi güldüm. "Salak."

İpek, "Ne bu?" diye sordu gülerek. "Havaya bak şundaki."

"Alırım ben onun havasını."

"Yersin sen onu," diyerek gülmeye devam etti. Hissizce gülümsediğimde telefonumda bir hareketlilik söz konusu oldu. Ekranım gelen bildirimle aydınlanırken usulca telefonuma baktım.

Mesaj gönderen kişi Ozan'dı. Mesajı boş bir çehreyle okurken İpek bana baktı. "Kim?"

"Ozan," dedim dudaklarımın arasından. "Çıkışta beni bekliyormuş, konuşacakmış bilmem ne..." Cevap yazmadan telefonu masanın üzerine attım. "Çok bekler daha."

İpek yavaş yavaş doğrulurken gözlerini kıstı. "Konuşmayı düşünmüyor musun?"

"Boş ver. Neyi savunacak ki? Bitti gitti işte. Ayrıca neyi bekliyor ki? Arkasından oturup ağıtlar yakmamı mı, yoksa bileklerimi dikine dikine kesmemi mi?" Dudağımın kenarını kıvırdım. "Onu keserim kendimi kesmem."

Bu onunla ilk tartışmamız değildi ve ben ona çok tolerans göstermiştim ama son yaptığının asla kabul edilir yanı yoktu. Bunu o kıt kafası da anlayacaktı. Teneffüs bittiğinde ikinci derse girdik. Tüm günüm sıradan ve sıkıcı bir hâlde geçtiğinde nihayetinde çantamı sırtlandım. İpek, "Alışverişe gidelim mi?" diye sordu.

"Müzik odasında vakit geçireceğim," diye konuştum. "Hamza abi okulu iki saate kapatıyor biliyorsun, o vakte kadar çalacağım bir şeyler."

"Çok sıkıcı ya," diyerek burun kıvırdı.

"Alışveriş yapmak da benim için öyle," dedim ılık bir sesle. Daha sonra çantamın koluna sarılıp onunla vedalaştım. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dediğini duyduğumda bir kat aşağıdaki müzik odasına kendimi attım. İçeri girer girmez gözlerimdeki heyecanı ve hevesi hissedebilmek

o kadar kendimi bulmamı sağlıyordu ki tüm günümü burada geçirebilirdim. Çantamı kenara attıktan sonra gözlerim direkt en köşede duran kemana kaydı. Onu kavradığında önce uzun uzun baktım ve yanındaki yayı elime aldım. Daha sonra kemanı yukarı kaldırarak çenem ve omzumun arasına sıkıştırıp kafamı hafifçe yana doğru çevirdim.

Özgür hissediyordum. Özgürlük buydu. Kendimi bulmuştum.

Gözlerimi kapattım ve gülümseyerek yayı kemanın telleriyle buluşturdum. Bildiğim birkaç notayı çalmaya başladığımda kulağıma dolan eşsiz ritim, beni dünyadan soyutlamaya başladı.

Odanın, koridorların içini dolduran bu ritmin giderek büyümesi hoşuma gidiyordu. Müdür bey haftanın iki günü okul sonrası izin verdiği için rahat oluyordum. Bu yüzden dilediğim gibi çalabiliyordum.

Çalışmam sonrasında çantamı sırtlanıp okuldan çıktım. Bahçe bomboştu. Güneş kızıllığını saçlarıma vurduğunda bahçeden ayrıldım ve sağa dönüp yürümeye başladım. O sırada bir kol hızla beni aradaki boşluğa çekti. İrkilerek ona baktığımda karşımda Ozan'ı gördüm. Sinirle kendimi ondan kurtarırdım. "Bir daha sakın dokunma bana!"

"Tüm gün mesajlarıma cevap vermeni bekledim ama dönmedin."

"Hımm. Dur bir düşüneyim." Sonra sert bir çehreyle morarmış gözlerine baktım. "Keyfim istemedi."

"Leyla, yapma böyle. Ben bir halt ettim ama çok pişmanım. Kızım ben sana kıyamam ları. O an yine o sikik anlarımdan birine denk geldin işte."

Acı acı gülerek yüzüne baktım. "Ben o," dedim üzerine basarken. "Sikik anlarına daha ne zamana kadar denk geleceğim acaba? Ayrıca bitti işte, neyini zorluyorsun ki? Uzak dur benden."

Gideceğim vakit kolumu kavradı ama bütün gücümü kullanarak onu ittim. "Bak benden uzak dur yoksa olay hiç iyi yerlere gitmez."

"Ne yaparsın?" diye sordu düz bir sesle. "Daha ne kadar dibi görebilirim ki Leyla?"

"Haklısın. Sana senden başkası zarar veremez. Bu herkes için geçerli. Senin düşmanın ben değilim, sensin ve sen böyle yapmaya devam ettikçe hep kaybedeceksin. Dün bana yaptıklarından sonra seni kale alıp konuşmam bile kendime hakaret ama kahretsin ki bok gibi bir geçmiş var arkamızda."

"Geçmesin," diyerek elime uzandı.

"Uzaklaş benden. Bunu istemiyorum. Seninle olmaz ve olmayacak artık."

"Seni seviyorum."

"Seviyorum bu yalanı," diyerek güldüm.

"Yalan değil."

Gülmeye devam ederek, "Yalanın içindeki yalanı da seviyorum," dedim.

Dudaklarını ıslatıp çektiğinde yüzüne baktım. Berbat bir hâldeydi. Acıdığını hissedebiliyordum ama o artık bağışıklık kazanmıştı. Ona mesafeli bir hâlde bakıp, "Git şu yaralarına baktır. Mikrop kapıp geberme."

"Gebermem," diyerek bana düz düz baktı. "Üzülecek misin sanki?"

"Hayır."

Gözlerini kapatıp sinirlerine hâkim olmaya çalıştığında şüpheyle ona dikkatli bakışlarımı. Birkaç saniye düşündükten sonra nihayet zihnimi dilime dökebildim. "Kimdi onlar?" diye sordum.

"Sen tanımazsın."

"Zaten tanımadığım için soruyorum geri zekâlı," dedim kelimelerim dudaklarımın arasından ok gibi çıkarken. "Ne haltlar yedin yine? Zerre umurumda değil ama cidden merak ettim. Suratına bakılacak olursa afilli bir şeyler olmuş."

"Sen takma bu konulara kafanı," dediğinde alay ederek güldüm.

"Zaten takmıyorum." Geri çekildim ve ondan uzağa düştü yolum. "Çıkma karşıma bir daha."

"O biraz zor Leyla."

Hiç umursamadan eve geldim. İçeri girdiğimde oturma odasından dikiş makinesinin seslerini işittim. Annem terziydi. *Komik, kendi sökügünü bile dikemiyordu.*

İçeri yürüdüğümde kapının ağzında durdum ve uzak uzak baktım. "Kolay gelsin."

Ağzındaki sigarayı düşürmeden, "Dolaptaki yemekleri ısır," diye konuştu.

"Banyoya gireceğim," dedim anahtarı çantama atarken. "Çıkınca hazırlarım."

"Abin aradı, geliyormuş," diye devam etti. "Kızdırma da hazırla sofrayı."

Gözlerimi devirdim ve üzerimdekileri değişip mutfağa girdim. Yemekler ısınırken çabucak salatayı yapıp sofrayı kurdum. Kaşıkları dizmeye başladığımda abim içeri girdi. Gerçi ben ona genelde Serhan derdim. Elindeki üç ekmeği tezgâhın üzerine bırakırken ocaktaki yemeklerin kapağını açtı. "Şaşırmadım."

"Şaşırmak istiyorsan adres belli," diye mırıldandım.

"Sen misin o adres?" diye sorduğunda kaşıkları dizme işlemimi bitirip arkasına dönerek salatanın yağını dökmeye başladım. "Sen yap yemek, kadının işi var, görmüyor musun?"

"Benim de işlerim var," dedim ona bakmadan. "Öğrenciyim hatırlatırım."

İtici bir şekilde güldü. "Öğrenciymiş. Okuyup da başımıza bir bok olacaksın sanki. Ha sen artist olacaksın." Sustu ve ekledi. "Unutmuşuz Leyla Hanım, affedin."

Dudağımın kenarını kıvırdığımda salataya ruz ekledim. "Hayret. Dünden sonra çabuk aymışsın. Leş gibi içki kokuyordun da."

"Kaşınma akşam akşam," diye homurdandı.

Çok da umurumdaydın. Serhan mutfaktan çıkıp üzerini değiştirmeye gittiğinde annemlere seslendim. "Sofra hazır!"

Çorbaları servis ederken sofranın etrafı dolmaya başladı. Annem salatayı kaşıklarken, "Şunun salatalığını biraz daha çok doğrasaydın," dedi.

Sesinden memnuniyetsizlik akıyordu. Sandalyemi çekip otururken kaşığımı elime aldım. "O kadar vardı. Sebze bitmiş."

Serhan ekmeğini bölerken, "Yarın hallederim," diye mırıldandı.

Tavrı karşısında gülümserken hayretle kaşlarımı yukarı kaldırdım. Bunu fark etmişti. "Ne gülüyorsun kız?" diye sordu dik bir sesle.

Omzumu silkerim. "Şaşırdım sadece. Ayrıca gülebilirim de."

Ömer bana bakıp gülümsediğinde ona göz kırpıp saçlarını okşadım. Çorbamı içmeye başladığımda sofrada konuşan kimse olmadı. Birkaç dakika sessizliğin içine düşmüş bir ruh gibi yaşamaya devam ettim. Ömer çekingen bir hâlde, "Anne okula sinema geldi, gidebilir miyim?" diye sordu.

Annem, "Okulda ne işi var sinemanın?" diye homurdandı. "Derslerine gir ve gel. Başımıza yeni âdet çıkarıp durmasın öğretmenlerin."

Ömer'in yüzü düştüğünde, "Peki," diye kabuğuna çekildi. Ona yorgun bir hâlde bakarken koluna dokunarak göz kırptım. "Ne zaman?"

"Yarın."

"Tamam, gidebilirsin."

Annem bana döndü. "Sen benim lafımın üzerine laf mı söylüyorsun?" diye sesini yükseltmiştiğinde gözlerimi kısım ve ona cevap verdim.

"Küçücük çocuk kırk yılın başı bir şey istiyor senden, üstelik arkadaşları giderken o tek mi kalsın? Ne biçim bir annesin sen ya!"

Elindeki çatalı sıkarken, "Benim anneliğimi sorgulayacak yaşta değilsin sen, koparırım o dilini," dedikten sonra gözleri Ömer'e döndü. "Gitmiyorsun. Duydun mu beni, gitmeyeceksin."

"Gidecek," diye itiraz ettim. "Sen karışma. Parasını ben veririm."

Serhan ağzındaki lokmayı bitirdikten sonra düz düz suratıma bakmaya başladı. "Para bol herhâlde Leyla Hanım?"

"Sana ne?"

"Düzgün konuş benimle," diye direttiğinde Ömer'e döndüm.

"Sıkma canını. Haydi karnını doyur ve içeri git sen." Ardından annem ve abime yöneldim. Ses tonum kısık ama sert çıkmıştı. "Sizden bir şey istemiyorum. Ben onun ablasıyım, ayrıca üç beş liradan bir şey olmaz ama siz nereden bileceksiniz ki?"

Annem bana yüzünü ekşiterek bakarak konuşmadan çorbasını yudumladı ve ayağa kalktı. "Aysel'e gidiyorum ben."

Arkasından mırıldandım. "Anca o alır senin gazını."

Serhan'ın çetrefilli bakışlarını üzerimde hissettiğimde hiç umursamadan omzumu silktim ve yemeğimi yemeye devam ettim. Bir süre sonra o da masadan kalktığında Ömer ile baş başa kaldık. İyi hissetmesi için minik ama derin derin bakan, içinde bilmediğim bir romanı barındıran gözlerine baktım. "Ne sinemasıymış bu? Çizgi film gibi bir şey mi?"

"Evet," dedi başını sallarken. "*Buz Devri* gibi oluyor ya."

"Animasyon," dedim gülerken.

"Ondan," diye gülmeye başladı. Sonra yüzündeki gülüşe bir parça hüzün bulaştı. Gözlerini kapıya dikerken "Ama annem kızdı, bence boş ver abla. Gitmesem de olur," diye fısıldadığında ellerini tutup kaşlarını çattım.

"Gideceksin. Annem izin vermemiş olabilir ama ben paranı vereceğim, hiç sorun değil. Sen yeter ki mutlu ol." Ellerini dudaklarıma götürdüm ve öptüm.

"Teşekkür ederim," dedi çekingen bir ifadeyle.

"Rica ederim beyefendi," diye konuştum gözlerine bakarken. "Yemeğin bitmiş, o zaman doğru dersinin başına, sonra da uykuya. Yarın sinemayı uykulu gözlerle izlemek istemezsin öyle değil mi?"

Kafasını iki yana sallarken oturduğu yerden kalktı ve utanarak yanağıma bir öpücük bırakıp gitti.

Ardından bakıp iç çektim. Buradaysam senin için, senin huzurun ve mutluluğun için canım kardeşim.

Fazla vakit kaybetmeden sofrayı toparladıktan sonra temiz iç çamaşırı ve birkaç saç kremi ile banyoya girdim. Yarım saatten daha fazla bir süre sıcak suyun altında durduktan sonra kurulanıp giyinerek odama girdim. Saat dokuzu geçiyordu. Ömer dersine çalışırken ben yatağıma kuruldum ve internetten birkaç keman videosu izledim. Her kemancıyı izlemeye çalışıyordum. Bir şeyler öğrenmek iyi hissettiriyordu. İnternetimden çokça yemeden kulaklığımı çıkardım ve Ömer'in yatağını açtım. Ondan sonra cüzdanımdan çıkardığım otuz lirayı çantasına koydum. Ömer yatağına kurulduğunda, "İyi geceler abla," diye konuştu.

"İyi geceler," dedim kendi yatağımı açarken lakin ben uyumayacaktım. Beste defterimi çalışma masamın üzerine çıkarıp masamın üzerinde duran abajuru yakarak ışıkları kapattım. Işık tam defterin sınırlarına düşerken sandalyeyi çekip oturdum ve kalemi elime aldım. Kendi şarkı sözlerimi yazıyordum. Notalarını çıkarıp onları çalmayı deniyordum. Henüz çok başındaydım ama epey uğraşıyordum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattığımda bir yandan dudaklarıma ulaşan ilk harfleri bir araya getiriyor, diğer yandan parmaklarımla ritim tutuyordum.

Yüzümdeki mimiklerin kelimelerle ve ritimle olan dansını sürdürdükçe ortaya bir şeyler çıkarıyordum.

Yazdım.

Sildim.

Yazdım.

Sildim.

Yazdım...

Kolay kolay tatmin olan biri olmadığım için sürekli bu döngüde ilerleyen biri oluyordum ama memnundum. Bir anda ortaya harika sonuçlar çıkarmayı bekleyemezdim. Saatlerce bir şeyler yazıp sildikten sonra uykuya yenik düşerek kendimi yatağımın içinde buldum.

Abajurumu kapatıp uyudum.

Ertesi gün Ömer'e söz verdiğim gibi patatesini kızartıp hazırlandıktan sonra evden ayrıldım. Ellerim cebimde yürüyerek İpek'in yanına gittim. Sırtını duvara yaslamış elinde telefonuyla uğraşıyordu. "Günaydın."

Başını telefonundan kaldırıp yüzüme baktı. "Günaydın."

"Haydi gidelim," dediğimde birlikte yürümeye başladık.

Birkaç adım konuşmadan ilerlediğimizde İpek aniden heyecanlanıverdi. "Akşam gidiyor muyuz?"

"Nereye?"

"Ne demek nereye?" diye sordu bana düz düz bakarken. "Ozanların motosiklet yarışı varmış. Tüm okul bunu konuşuyordu ama yasal olmadığı için sosyal medyadan yürüyor bu işler... Yani orasından tam emin değilim ama..." Boş boş yüz baktım. Ekledi. "Çoğu kişi akşam orada olacak, sen de geliyorsun."

"Ozan'ın motor kullandığını biliyordum ama yarıştığını senden duyuyorum," dedim. Sonra güldüm fakat bu neşesizdi. "Bir yemediği bok o kalmış geri zekâlının."

"Gidiyoruz değil mi?" diye sordu heyecanla.

"Ne işim var gece gece bilmediğim yerlerde. Hem senin ne işin var? Ponpon kızcılık mı yapacaksın?"

"Okulun yarısı orada olacak diyorum," diye konuştu beni ikna etmeye çalışırken. "Ozan'ı boş ver, eğleniriz işte. Kızım hayatımızın en deli zamanları, şimdi yaşayamazsak bir daha ne zaman yaşayacağız?"

"Hayırdır, doktor üç günlük ömrünün kaldığını mı söyledi?" Ekledim. "Ayrıca ben o saatte evden çıkamam. Çıkarım ama yakalanırsam evdekilerle hiç uğraşamam."

"Sen Leyla'sın," dedi üzerime oynayarak. "Yaparsın." Tepkisiz kaldığımda koluma sarıldı. "Haydi be, bir gece dışarı çıkacağız işte. Zaten ot gibi hayat yaşıyoruz, iki heyecan olur bize de ne bileyim işte. Gidelim ya."

"Bakarız," diyerek geçiştirdim.

Okul bahçesinden içeri girdiğimde çantamın kemerine tutundum ve derin bir nefes alıp demir kapıya yürümeye devam ettim. Hemen sol yanımda Emre'yi gördüğümde gülümsedim. "N'aber?" diye sordu.

"İyidir. Senden?"

"İyi," dedi. "Akşamki yarışa gidiyor musun?"

İpek atıldı. "Al işte, Emre bile gidiyor. Sen otur."

Onu umursamadan Emre'ye baktığımda boş gözlerle İpek'e cevap verdi. "Yalnız ben gideceğimi söylemedim," demesiyle kendimi tutamayarak güldüm.

İpek biraz bozulduğunda, "Neyse ben sınıfa çıkıyorum," deyip yanımızdan uzaklaştı.

Emre'nin gözlerine baktım. "Henüz yeni haberim oldu," dedim mırıldanarak. "Neden sordun ki?"

"Gece geç dönersen ertesi gün şarkı söylerken yorgun olur da gelmezsin diye sormak istedim sadece."

"Sanmam. Hem hiçbir şey beni şarkı söylemekten vazgeçiremez, merak etme."

"Onu biliyorum," diyerek gülümsedi.

Gülümseyerek, "Sen gelmiyor musun?" diye ben de ona sordum.

"İşim olmaz öyle şeylerle," deyip kestirip attı. Bir şey söylemezken hemen buraya yaklaşan Burçin ve sinekliğini yapan Ceyda, Emre'nin arkasından konuşarak yürüdü. Akşamı konuştuklarını duymuştum. Emre usulca başını onlara doğru çevirdiğinde duraksadım ve şüpheyle yüzüne baktım.

Burçin'in arkasından bakıyordu.

Kendini toparlayarak, "Neyse, sonra görüşürüz," deyip uzaklaştı.

Olduğum yerde tuhaf tuhaf gülümseyip arkasından bakarken, "Hayırlı işler," diye mırıldandım.

Sınıfta coğrafya hocasını beklemeye başladığımızda Gamze dev bir neşeyle içeri girip sınıfın ortasına geçip, "Millet, hoca gelmemiş. Ders boş," dediğinde herkeste bir hareketlilik söz konusu oldu.

Ellerimi cebime attım ve sırtımı sırama yaslayarak boş gözlerle önüme bakıtım. İpek, "Akşama ne giysem ki?" diye sordu.

"Abiye giy."

"Dalga geçme hemen."

"O kadar saçma ki ancak böyle bir cevap makbul olurdu. Çek pantolon, tişört gel, sanki baloya gideceksin."

Burnunu kıvırdı. "Aman ne bileyim ya," dedi. "Heyecan yapıtm nedensizce."

"İlgi alanım değil."

"Ama geliyorsun?"

"Bakarız."

"Oyunbozanlık yapma," diyerek dik dik baktı. "Hem sen seversin böyle şeyleri."

Gözlerimi ona kaydırdım. "Ozan var diye gelmiyorum. Hem alakamın olmadığı yerlerde ne işim var İpek?" Kafamı sersemce salladım ve dudaklarımı büküp bir şeyler geveledim. "Akşam olsun da bakarız. Saat kaçtaydı?"

"On bir gibi."

"Höst," dedim gözlerim irileşirken. "Akşam anlayışımız epey farklıymış anlaşılan?"

"Ya Leyla uzatma işte kızım," deyip kalktı. "Tuvalete gidiyorum, geliyor musun?" diye sordu. Kaşlarımı yukarı kaldırdım.

İpek sınıftan çıktığında ellerimi cebimden çıkarmadan üst üste attığım bacaklarımın üstte kalanını hafif hafif sallamaya başladım.

Bir müddet sonra Semih yanıma oturduğunda, "Oturabilirsin demedim," diye konuştum.

Sırıttı. "Boştu."

"Yani?"

"Yanisi yalnız gördüm seni," diye koydu dirseğini masanın üzerine. Avucunun içini çenesiyle kavradı ve bana muzip muzip bakmaya başladı. "Ozanla bir şeyler duydum ben. Bitti mi ilişkiniz?"

"Seni ilgilendiren kısmı?"

"Seviyorum seni, şans ver bana," dedi. Sesi hem ciddi hem de neşeliydi. Semih'in hislerine inanmıyordum, beni takıntı hâline getirmişti. Erkekler böyleydi, uğraşmayı sevdiği kızlarla sonuna kadar uğraşırlardı. En azından biraz tecrübe sahibi olduğum için bunu söyleyebilirdim.

"Semih," dedim gözlerimle sınıf kapısının dibindeki çöp kovasını gösterirken. "İnan bana şu çöp kovası bile sen daha çekilir bir hâlde. Git ona anlat derdini. Baydın he."

"Akşam gidecek misin sen de?"

"Sen gidiyorsan gitmem."

"Gitmiyorum."

"Tamam, ben gidiyorum o hâlde," dedim keyiflenerek.

Semih gözlerini kısarak beni izlemeye başladığında, "Çok güzelsin," diye konuştu.

Dudaklarım aralanırken esnemeye başladım. "Çok uykum var. Git başımdan."

Matematik dersine geçtiğimizde Gaffur Hoca elinde sınav kâğıtlarıyla içeri girdi. Notlarımızı okudu ve hatırı sayılır ortalama üzeri bir notla evime döndüm. Ömer televizyon izliyordu. "Evde kimse yok mu?" diye sordum.

"Annem banyoda," dedi.

Bir şey söylemedim ve çabucak odama kapanıp çantamı sırtımdan çıkardım. Dolabımın kapağını açıp gece için uygun bir şeyler ayarladım. Siyah deri ceket, beyaz tişört ve siyah pantolon... Gerçi gidip gitmemek konusunda hâlâ ikilemde kalmış olsam da kuralların dışına çıkmayı seviyordum. *Biraz eğlence iyi gelebilirdi.*

Gece için kıyafetlerimi ayırdıktan sonra üzerimi değiştirmeye başladım. Zihnim otomatik olarak kendine bir plan hazırlamaya başlamıştı bile. Gece evdekiler uyuduktan sonra buradan çıkmam gerekiyordu lakin on buçuk gibi de bizim evin ışıkları sönmezdi. Bunu bir şekilde halletmeliydim. Bu gece kendime bir iyilik yapıp sınırlarımın dışına çıkmalıydım.

Birkaç saat sonra sofrayı kurduktan sonra hiç konuşmadan annem ve Ömer'i sofraya çağırdım.

Annem sandalyesini çekerken, "Serhan geç gelir bugün," diye mırıldandı. "Tabağını kaldır onun."

İçten içe gülümsemeye başladığımda ikilemeden tabağını kaldırdım ve sabırla yemeğin bitmesini bekledim. Saat henüz sekiz bile değildi. Annem yemeğini bitirip sofradan kalktığında, "Ocağa bir çay suyu koy," dedi.

"Tamam," diyerek yerimden kalkıp çay suyu doldurdum.

Ömer, "Ellerine sağlık abla," dediğinde ona öpücük attım. "Afiyet olsun."

Ortamın nabzı istediğim gibiydi. Serhan'ın eve geç gelecek olması da bir hayli işime geldiğinden göğsümdeki daralmanın yeri hafiflemeye başlamıştı. Mutfaktaki işlerimi tamamladıktan sonra anneme bir bardak çay götürüp önündeki sehpaya bıraktım.

"Şu camı da aç bir," dediğinde, "Banyo yapsın üşütürsün," diye karşılık verdim.

Güldü. "Beni mi düşünüyorsun? Gözlerim yaşardı."

"Ağla o zaman, ne diyeyim ya?" deyip pencereyi açtım ve odama gittim. Telefonumu şarja takarken İpek'ten gelen mesajı okudum. Adresi atmıştı. Dudaklarımı kemirmeye başlarken Ömer'in resim yaptığını gördüm. Hiçbir şey belli etmeden telefonumu şarja bıraktım ve yatağıma kuruldum.

Oturduğum yerde saatin geçmesini beklemeye başladım. Biraz uzandım ve uyumayı denedim lakin bu pek mümkün olmamıştı. O yüzden sadece gözlerimi kapattım ve kendimi dinledim.

Saat dokuzu geçerken gözlerimi Ömer'e çevirdim. "Uykun gelmedi mi daha?" diye sordum. Bunu dememle esnedi. "Geldi ama şu resmi boyamam lazım."

"Yarın boyarsın," dedim onu ikna etmeye çalışarak. "Haydi uyu sen, gözlerin kızarmış zaten. Esniyorsun da."

Leyla Neva ile tehlikeli sulara dalış... Devam et hasım.

Ömer'i ikna etmesi zor olmadığından birkaç dakika sonra yatağına kuruldu ve gözlerini kapatıp "İyi geceler abla," dedi.

"Sana da ablacığım," diye karşılık verip tamamen uyuduğundan emin olana kadar bekledim. Çabuk uyur ve zor uyanırdı.

Dakikalar sonra uyuduğundan emin olmak için doğruldum ve ona seslendim. "Ömer," diye fısıldadım. Tepki yoktu. Ses tonumu artırdım. "Ömer?"

Uyumuştu.

Uzandığım yerden doğruldum ve parmak uçlarımda zeminin üzerine basıp odadan çıktım. Mutfağa gidiyormuş gibi yapıp annemin durumunu kontrol ettim. Oturma odasının ışığı kapalıydı lakin televizyonun ışığı odayı az çok aydınlatıyordu. Annemin koltukta uyuduğunu gördüm.

Odama yeniden girdiğimde hızlı fakat sessiz olmaya çalışarak giyinmeye başladım. Kendime çekidüzen verdikten sonra boy aynasının karşısından ayrıldım ve şarjdaki telefonuma baktım.

İpek'ten mesajım olduğunu gördüm.

Kimden: İpek

"Ben geldim. Efsane bir yer, çabuk gel çabuk." (21.46)

Kime: İpek

"Çıkacağım birazdan." (21.57)

Saniyeler içinde bir taşkınlık olmadan evden ayrıldım. Yarışın yapılacağı yerin adını biliyordum ama daha önce hiç gitmemiştim. Durağa vardığımda beş dakika kadar sonra gelen dolmuşa bindim ve arkaya bir yere geçip oturdum.

Bu süreçte İpek ile mesajlaşarak ne olup bittiğini ve tam olarak nerede inmem gerektiğini öğrendim. Yaklaşık bir yirmi beş dakika kadar sonra da inerek alana doğru yürümeye başladım fakat bu öyle kolay olmamıştı.

Şehrin en ücra yerindeydim neredeyse. Korkmadan ilerlemeye devam ettiğimde arkamdan yaklaşan motor seslerini duydum. Kenara çekilip yanımdan geçmelerini bekledim. Az sonra kızlı erkekli gruplar yanımdan geçerlerken çoğunun elinde bira şişesi ve ağızlarında coşku dolu kelimeler vardı.

Adımlarımı hızlandırdım ve biraz daha yürüdükten sonra yarış alanını görebildim. Birçok genç insanı, yüksek sesle müzik dinlendiğini ve hemen köşede büyük bir ateşin olduğunu gördüm.

Kuru bir araziyi renklendirmişlerdi âdeta. Epey kalabalık olduğu için önce İpek'i olduğum yerde gözetledim fakat nerede olduğunu görmek zordu. Hem gürültü hem kalabalık, üstüne bir de gecenin karanlığı bunun kolay olmaması için başlıca nedenlerdendi.

Bir gayret ellerimi cebimden çıkardım ve saçlarımı geriye doğru savurup kalabalığın içine usul usul sokulmaya başladım. Yüzümde boş bir ifade mevcuttu lakin içinde bulunduğum durum bunun için hafif kalıyordu. Kulağımı zonklatan müzik ve insanların çıldırmış gibi attığı kahkahaların arasında yürürken bir el koluma sarıldı. İrkilerek sahibine baktığımda bunun İpek olduğunu gördüm.

"Sonunda," dedi gülerek. "Buradayız."

"Buradasınız?"

"Hımm," diyerek başını eğdi. Sonra elini kolumdan indirerek ters tarafa dönmemi sağladı. Birlikte yarış çizgisinin başladığı yöne yürüdük. Birkaç motorun orada olduğunu gördüm. Üzerinde de sahipleri vardı. Yüzümdeki hafif memnuniyetsizlik hâli kendini belli ettiğinde nihayet bir kenarda durabildik.

Okuldan birilerini görebiliyordum. İpek, yüksek sesle konuşmaya başlarken ona uzatılan birayı aldı ve kafasına dikti. İrileşmiş gözlerle ona baktım. "Ne yapıyorsun kızım ya?" Beni umursamadan omzunu silktiğinde, "Gecenin sonunda eve gidebilecek hâlde olursun umarım," diyerek homurdandım.

Biranın ağzını dudaklarından çekip gözlerini yumduğunda gülmeye başladı. "Bir halt olmaz. Al sen de iç," diye uzattı bana şişeyi.

Ona dik dik baktım. "Ben buraya dağıtmaya gelmedim. Kırk yılın başı o evden çıkabilmek için geldim. Sen de içine artık."

"Aman," dedi boşvermiş bir ifadeyle. O esnada hemen diğer uçta bir arkadaşıyla takılan Emre'yi gördüm. Şaşkınlıkla o yöne bakmaya başladığımda bana gelmeyeceğini söylediği an aklıma geldi fakat tam da burun üzerine birkaç adım ötesinde duran Burçin'in varlığı taşların yerine oturmasını sağladı.

Emre, Burçin'den hoşlanıyordu. Bundan emindim.

Önüme döndüğümde Ozan'ın motorla yarış alanına girdiğini gördüm. Birçok kişi ıslık çalmaya başlayıp dev alkışlarla onu selamlarken soğuk bir şekilde ona baktım. Gözleri beni bulduğunda gülümsedi. Aksine somurttum zira onun için geldiğimi düşünmesi komik olurdu. Hemen sonra başkaları gelmeye başladı. Kollarımı göğsümde kavuşturup geri geri çekildim. Alan dolmaya başlarken yaklaşık altı kişinin yarış çizgisinde motoruyla beklediğini gördüm. Kafalarında kask yoktu.

Etrafımdakilere baktığımda burada olmaktan çokça keyif almayan tek kişi ben olabilirdim. İpek zaten ayrı bir kafaydı. Başımı öne eğip sıkıntıyla iç çektiğimde kafamı kaldırdım ve yarış alanına giren başka birini daha o gördüm.

Bu oydu.

Geçen sabah gördüğüm motorlu çocuk.

Gözlerim şaşkınlıktan büyürken bunu çok belli etmemeye çalıştım. Son derece rahat bir hâlde motorunu yarış çizgisine sürdü ve ayaklarını asfalt zemine koyup doğrularak rüzgârdan dağılan saçlarını düzeltmeye başladı. Saf saf olduğum yerde onu izlemeye başladığımda arkadan biri ona bağırdı. "Ali!"

Sesin geldiği yöne doğru kafasını çeviren kişi o olduğunda adının Ali olduğunu anladım. İpek kolumu dürttü. "İşte o çocuk," dedi oraya bakarken. "Ozan'ın en dişli rakibiymiş. Geçen gün kavga ettiği çocuk işte... Adı şey... Imm..."

"Ali'ymiş," deyiverdim bir anda.

"Bir adı daha vardı," dedi İpek düşünceli düşünceli. "Ha buldum!" deyip ekledi. "Seyit Ali."

Seyit Ali...

Ali diye seslenen kişi yanına geldiğinde sohbet etmeye başladılar ve bu birkaç dakika devam etti. Ben de bu süreçte ara ara ona takıldım. Çok saçmaydı ama gözüm oraya gidiyordu. Yanındaki çocuk oradan ayrıldığında kafasını kaldırdı ve kaldırdığı yer direkt olarak benim olduğum alandı.

Bana baktı.

Bir sefer daha göz göze geldik.

Nihayetinde ortam iyice kızışmaya başladı. Ozan yerini aldığında adının Seyit Ali olduğunu öğrendiğim çocuk gözlerinin ucuyla ona baktı lakin bu ürkütücüydü. Yarış düdüğünün çalmasını bekliyordu.

Ortaya bir kız geçti ve elindeki meşaleyi havalandırarak tüm dikkatleri üzerine çekti. Herkes bir yandan deli gibi bağırıyor bir yandan da ellerindeki içki şişeleriyle dans ediyordu. Yarışmacılar kendilerini hazır hissediyordu, bunu görebiliyordum. En uçta Ozan vardı, onun yanında sarışın, diğer yanında esmer ve hemen yanında ise Seyit Ali duruyordu. Bu arada bu kadar kolayca adını telaffuz etmem değişik hissettirmişti.

Meşaleyi tutan kız bulunduğu yerde birkaç adım atıp gülümsemeye başladığında yarış çizgisinde elinde bir düdükle adam belirdi. Yaşı yirmi beş civarıydı. "Üç," diye bağırdı gür sesiyle. Herkes sustu.

Motorların gazı verildi.

Ona baktım. Kaşları çatıktı ve sadece önüne bakıyordu. "İki."

Ayaklar zeminden havalandı. "Bir!"

Düdük çaldı, meşaleler yere inip hızla havalanırken yarış başladı.

Hızlı bir şekilde yarış başladığında onların ardından ıslık çalıp dev alkışlarla uğurlayanlar, ortamı iyice renklendirmeye başlamıştı. İpek de bunlardan biriydi. "Süper be," diye bağırıyordu. Ona dönüp boş gözlerle baktım. Bana baktı. "Kızım az eğlen," diye laf söyledi.

"Of fena eğleniyorum baksana."

"Eğlenmeyi bilmiyorsun," diye konuştu sonra. Kafamı alayla sağa sola salladım. O sırada Emre ile göz göze geldim. Bana bakıp gülümsediğinde elini kaldırarak selam yolladı. Başımı eğip zoraki bir tebessümle geçiştirdim. Gecenin soğuğu ve karanlığı iyiden iyiye kendini belli etmeye başladığında kollarımı göğsümde birleştirip yarışçıların gelmesini bekledim.

Yaklaşık on dakika kadar sonra ortamda bir hareketlilik olurken toparlandım ve bitiş çizgisine baktım. Geliyordu... Seyit Ali. Hemen ardında da Ozan vardı, oydu galiba. Gözlerimi kısıp iyice teyit ettikten sonra doğru bildiğimden emin oldum.

Yarış çizgisini ilk geçen Seyit Ali olmuştu.

Hemen ardından Ozan.

Sonra diğerleri gelmeye başladı. Yarış dakikalar içinde bittiğinde gürültü büyüdü ve insanların elleri havalandı. "Hadi be," dedi İpek umutsuz bir hâlde başını öne eğerken. Ozan'a baktığımda derin derin nefesler aldığını gördüm. Kaşlarımı çattım ve onu umursamadım. Seyit Ali denen çocuğun başında üç beş kişi toplanırken onunla el sıkıştılar. Muhtemelen yakın arkadaşlarıydı.

Ozan usul usul motorundan indiğinde arkasından gelen sarışın çocuk motorundan hızla inip onu ittirerek yere düşürdü. Ortam bir anda alevlenirken irkildim. "Orospu çocuğu hile yapıyor," diye bağırdı tüm nefreti ve kinini sınırlamış bir hâlde. "Öldürürüm lan seni!"

Ozan düştüğü gibi yerde kaldığında kötü giden bir şeylerin olduğunu fark ettim. İpek dâhil birçok kişi endişeyle olayın olduğu yere hücum ederken adımlarımı usul usul oraya yaklaştırdım ama dahası olmadı. Çocuk devam etti. "Atın lan bunu dışarı, düpedüz hile yapıyor şerefsiz."

İçlerinden biri sarışın çocuğu göğsünden geriye doğru ittirerek "Sakin," diye konuştu. İnsanlar büyük bir merak ve şaşkınlıkla olanı biteni izlerken Ozan'ın hâlâ yerde oluşu aptal gibi kötü hissetmeme sebep oluyordu. Adımlarım kendiliğinden kavganın olduğu çembere doğru ilerlerken o çocuk arkalardan önlere yanaştı ve dik dik Ozan'a baktı. "Kalk lan ayağı," diye bağırdı. Sesi sert ve gürdü.

Ozan aptal aptal yerde uzanıyor, ara ara kımıldıyordu. Arkadaşlarından Zeki onun yanına gelip koluna girmeye çalıştığında sarışın çocuk Seyit Ali'ye baktı. "Aga, at bunu yarıştan. Herif hile yaptı diyorum. Başlarım bunun gelmişine, geçmişine."

Seyit Ali derin bir nefes alıp gözlerini kısarken, "Tamam, bir sakin sen de," diye konuştu.

Zeki, Ozan'ın koluna girdiğinde onu kaldırmakla güçlük yaşadı. Etraftakiler müdahale etmeye başladığında çember genişledi. Gecenin rüzgârı saçlarımın arasına karışarak orayı savurmaya başladı. Birkaç kişi Ozan'ı kaldırdığında içlerinden biri onun tam karşısında dikilip gözlerine baktı.

"Siktir!" diye hırladı kendini geri çekerken. "Haplı lan bu!"

İnsanların gözleri iri iri olurken çoğunun eli ağzının üzerinde konakladı. Gözlerimi kapattım ve sıkıntıyla soluk alıp verdim. Bunun olacağı belliydi.

Sarışın çocuk, "Al işte. Oğlum bunun kafa bin beş yüz lan, yakar bu bizi. Siktir edin şu çöpü," diye bağırmaya devam etti.

Ozan zar zor hareket ederken gülmeye başladı. "Çöp değilim ben, hem ikinci oldum baksanıza."

Uzanmaya başladım. Ona acı acı baktım.

"Bok ikinci oldun," diye bağırdı başka biri. "Oğlum uzaklaştırın şunu, zaten yasal değil bu yarış, bir de hapçı oynatıyorlar diye zora sokmayalım kendimizi."

Ozan kafasını hızlı hızlı sallayarak "Ayıp, hapçı ne lan," diye konuştu.

Biri güldü. "Torbacı o torbacı."

Ozan, "Ha bu olabilir bak," diye ona yanıt verdi.

Gözlerimi onun üzerinden çekip havalandırdığımda gözlerim bir çift ela göz ile çarpıştı. Seyit Ali'nin gözleriyle. Sert ve hırslı bir hâlde bakıyordu. Ne olduğunu anlamlandıramadım. Yutkundum ve ben de ona dik dik baktım. Bu çok saçmaydı.

Gözlerini kapattı, derin bir soluk alıp Ozan'ın karşısında durdu. Onun suratına uzun uzun baktı... baktı... baktı ve sonra ona aşırı sert bir hâlde kafa attı.

Ellerim ağzıma gittiğinde geri çekilerek şaşkın şaşkın bir yandan yere kapaklanan Ozan'a bir yandan ona baktım. Dişlerini sıkıyordu, insanların tepkisini zerre umursamadan, "Atın şunu bir hastanenin önüne," diye konuştu. "Aklı başına gelsin şerefsizin."

Sonra da ardına bile bakmadan çemberin içinden geçip saniyeler sonra motoruyla buradan uzaklaştı.

Şaşkın ve bir o kadar da uzak bir hâlde arkasından baktım lakin bu çok uzun sürmedi. Önüme döndüm çünkü artık gitmem gerekiyordu. Bu iş gereğinden fazla uzamış ve tadı kaçmıştı. İpek'i aramaya başladığımda Ozan'ın yanına gittiğini ve kanayan yüzüne baktığını gördüm.

Boş boş yaşanan kargaşaya ve yerdeki topluluğa bakıp, "Ne bok yerseniz yiyin," deyip oradan uzaklaştım.

Ellerim cebimde geldiğim yönden geri gitmeye başladım. Bu saatte kolayca dolmuş bulup bulamayacağımdan emin değildim. O yüzden yürüyebildiğim kadar yürüdüm. Her yer çok karanlıktı, bir yandan köpek sesleri diğer yandan sokağın sessizliği... Huzur şu an hissedemediğim mutluluk kadar uzaktı.

Dakikalarca yürüdükten sonra cadde başında durdum. Dolmuşun geçmesini bekledim. Saat çok geç olduğu için bu saatte dolmuşun olup olmadığından bihaberdim ama eve başka türlü dönemezdim.

Yirmi dakikaya dolmuştan indiğimde saatin on ikiyi geçtiğini gördüm. Hızlı hızlı eve yürüdüm. Bir yandan ise sağıma soluma bakıyordum. Ay peşimdeydi, gece iyi bir takipçiydi ve bu vakitlerin sessiz tanesiydim. İçimde çığlıklar koparken bunu dindirmeyi başaran kişiydim.

Sonunda evimin olduğu sokağa girdim ve tabiri caizse parmak uçlarımda hareket edip kapıya yürüdüm. Anahtarımı cebimden çıkarıp kilide taktığımda üzerimde karanlık bir siluet hissettim.

"Ne yapıyorsun lan bu saatte dışarıda?" diye işittim sesini. Bu Serhan'ın sesiydi.

Gözlerimi kapatıp açtım ve arkamı döndüm. Bana dik dik bakıyordu. "Sen nereden çıktın?" diye sordum münasebetimizi geniş açılara yaymaya çalışıp odak noktasındaki bakışı azaltma isteğiyle.

"Sana hesap mı vereceğim?"

"Dağıtmışsın yine belli," diye mırıldandım.

"Kızım hesap mı vereceğim sana?" diye sormaya devam etti üzerime yürür gibi. "Söyle ne bok yiyorsun bu saatte dışarıda?"

Hiç zorlanmadan, "Arkadaşlarla takıldık, motor yarışı vardı. Ben de annem uyuduktan sonra evden kaçtım ve gittim geldim," dedim.

Yüzüme bir gülümseme takındığımda bana tuhaf tuhaf bakıp, "Gece gece kafa mı buluyorsun kızım benimle?" diye sorduğunda, düşünceli bir hâlde dudaklarımı büküp, "Belki," dedim. Sonra daha geniş güldüm. "Hem senin kafa güzeldir şimdi, Everest'e çıktım desem inanırsın."

Sert ve bıkkın bir hâlde solurken beni kenara itterek kapıyı açmaya başladı. "Çekil şuradan."

Umursamadım ve kapıyı açmasını bekledim. Kapıyı açtığında hafifçe sarsılır gibi oldu. "Aman devrilme," dedim uzak bir sesle.

"Konuşma. İçeri geç. Bu konu burada kapanmadı bilesin. Gece gece göreyim bakayım seni sokaklarda bir daha."

İçeri girer girmez odamın kapısını kapatıp ardında durdum. Elimi göğsümün üzerine koyup derin bir nefes alıp verdiğimde gülümsemeye başladım. *Bu kadar! Yalan bile söylemeden her şeyi halletmişim.*

Ertesi sabaha erkenden uyanırken üzerimde garip bir ağırlığın varlığına rastladım. Yüzümü ekşiterek yatağımdan doğrulduğumda gözlerimi daha iri açarak tamamen uyanmaya çalıştım, tabii bunun için suya ihtiyacım vardı.

Bugün okul olmadığı için pek bir acelem yoktu lakin Emre ile buluşacaktım. Tabii bir de ondan önce babamla görüşecektim. Ömer ile vakit geçirmek istiyordu. Hafta sonları buluşmaya çalışırdık, çocuğun yüzü ancak böyle gülüyordu.

Kahvaltı sonrası babam Ömer'i alırken beni de sokağın başında bıraktılar, bugün ikisi baş başa takılacaktı.

Çalıştığım yere ilerlerken İpek aramaya başladı. Bıkkın bir hâlde telefonu açıp kaldırımda yürümeye devam ettim. "Efendim?"

"Neredesin?"

"Kızılay'dayım," dedim sakince. "Emre ile çalışacağız."

"Ozan'dan haberin var mı?"

"Yok. Senin var sanırım, dün epey ilgili davrandın da."

"Anlamadım?"

"Her neyse," diyerek geçiştirdim. "Nesi varmış? Kırılmış mı ağzı burnu?"

"Burnu kırık." dediğinde güldüm. Bunu duymuştu. "Niye gülüyorsun ki? Çocuğun burnu kırık diyorum sana, berbat bir hâlde," diye kızmaya başladı bana.

Omzumu silktim görmeyeceğini bile bile ve mağazaların önündeki vitrinlere bakıp geçmeye başladım. "Çünkü umurumda değil. Aptal gibi haplı haplı çıkmasaymış o yarışa. Aklından zoru var sanırım."

"Leyla çocuk berbat bir hâlde diyorum," dediğinde gözlerimi kapatıp açtım.

"Bana ne İpek? O it bana neler yaptı, bilmiyor musun? Umurumda bile değil ne kadar berbat bir hâlde olduğu. Ayrıca ben sana anlam veremiyorum ki. Nedir bu Ozan merakı anlamadım bir türlü?"

"Pardon?" diye çıkıştı bir anda. "Neyi ima ediyorsun?"

"Sakin," dedim gülerek. "Bir şeyi ima etmiyorum, sadece soruyorum. Ozan'la bilmediğim bir arkadaşlığınız var da benim mi haberim yok? Yanlış anlaman senin problemin ama neyi sorduğumu gayet iyi biliyorum."

"O zor günler geçiriyor Leyla," diye konuşmaya başladı. "Birkaç arkadaşı dışında kimsesi yok ve ona yardım ediyorum sadece. Böyle bir hâlde onu yalnız bırakman..." deyip sustuğunda kaşlarımı çattım.

"Kızım sen salak mısın? Çocuk bana şiddet uyguladı, yetmeyip aşağıladı lan. Bir de hiçbir şey olmamış gibi, 'Canım Ozan, vah Ozan,' diye yanına mı koşacaktım yani?" Hırsla homurdandım. "Sana da helal olsun. Gelmiş burada bana neler zırvalıyorsun. İyi bak ona o zaman, kapatıyorum ben işlerim var."

Cevap dahi vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapatıp cebime koydum. "Sabır ver Allah'ım."

On dakika kadar sonra mekâna geldiğimde beklemeye başladım fakat bu çok uzun sürmedi. Hazırlığımız başladığında sayfaları karıştırırken birinde durdum. "Bu sefer İngilizce bir şeyler mi söylesek?"

Defterdeki parçaya bakıp konuşurken, "Aksanına güveniyor musun?" dedi.

Kafamı salladım, gözlerimi kapattım ve dudaklarımı mikrofona yaklaştırdım. Ellerim mikrofonun sapını kavradığında gözlerim hâlâ kapalı duruyordu. Kimse yokmuş gibi hayal ettim şu anı çünkü öyle daha rahat edeceğimi biliyordum. *Üç, iki ve bir...* Emre'nin parmakları gitarın telleriyle buluştuğunda tınısı duyulmaya başladı.

Sözler ve dilim sanki tek bir nota üzerinde birleşmiş ve benimle harika bir oyun arkadaşlığı yapmaya başlamıştı. Gözlerimin dakikalarca kapalı kalması ve açtığım zaman da birkaç insanla tebessümle selamlaşmak evimde hissettirmişti.

Sona doğru yaklaşmaya başladığımızda usulca nefesimi vererek şarkının yükseleceğim kısmına geldim. Gözlerimi açıp ağzımı araladığımdaysa sözlerimin dengesine oturan o kişiyi gördüm.

Seyit Ali... Buradaydı. İnsanların arkasında duruyordu ve buz gibi bir ifadeyle bana bakıyordu.

Saniyeler bile sürmeyen kısacık, anlık bana tüm şarkıyı baştan okutturmuş gibi hissettirirken şarkıya sadık kalarak varış noktasına ilerledim.

"*I loved and I loved and I lost you*[1],

I loved and I loved and I lost you,

I loved and I loved and I lost you,

And it hurts like hell."

Ve bitmişti. Alkış sesleri kulağıma dolmaya başladığında kafamı kaldırdım ve gülümsemeye çalıştım. İnsanlar hareket etmeye başladı, gitarın kutusuna atılan paralar çoğalıyordu.

Emre alkış seslerinin arasından bana seslendi. "İtiraf et, bu kadarını beklemiyordun."

Şaşkın şaşkın ona döndüm. "Bu kadar iyi olacağımızı mı?" Kafasını salladı. Gülümsedim. "Beklemiyordum."

Önüme yeniden döndüğümde elimde olmadan o tarafa gitti gözlerim. Hâlâ oradaydı ve bakışlarındaki esareti kaybetmeden gözlerimin içine içine bakıyordu. Ciddi manada rahatsız olmaya başlamıştım ve sıkıntıyla başımı diğer tarafa çevirdim. Gülümsemeye çalıştım. Birkaç kişinin telefonuyla beni çektiğini gördüm. Bu zaten olası bir durumdu. O yüzden çok rahatsız olduğumu söyleyemezdim.

Çalışmamıza ara verdiğimde Emre bana bir şişe su uzattı. "Sağ ol," dedim uzattığı şişeyi kavrarken. "Biraz dinlenelim," diyerek bana baktı. "Zaten epey yoğun bir sokaktayız, bugün iyi bir şeyler kazandık gibi."

"Şükür," dedim şişeyi ağzımdan çekerken. Dudaklarımı yalarken kafamı diğer yöne çevirdim.

Oradaydı ve telefonla konuşuyordu. Arkası dönüktü. Yanına gidip gitmeme konusunda tereddüde düştüm çünkü her yerde karşıma çıkması artık tesadüf sınırlarını aşmaya başlamıştı. Bir anda içimdeki dürtüyü dinleyerek şişeyi yere bıraktım ve yanına doğru yürümeye başladım. Emre arkamdan seslenmişti fakat cevap vermemiştim.

Birkaç metre sonra yanında durduğumda bedenini çevirmeden bana baktı. Telefonuyla konuşuyordu, daha doğrusu sadece dinliyor gibiydi. Ela gözleri, gözlerimin içini seyre daldığında, "Tamam," diye mırıldandı düz bir sesle.

[1](İng.) "*Ben sevdim ve sevdim ve seni kaybettim.*" Fleurie – "Hurts Like Hell" şarkısı. (e.n.)

Ardından telefonunu kulağından çekip cebine koydu. Boyu benden uzundu ama karşısında kendimi ufak hissetmemiştim.

"Kimsin sen?"

"İnsanlarla böyle mi tanışıyorsun?"

"Tanışmak için gelmedim," diyerek kafamı salladım. "Sana kim olduğunu soruyorum sadece."

"Tanışmadığım insanlarla konuşmuyorum," dedi dalga geçer gibi lakin ne tavrından ne de sesinden böyle bir sonuca ulaşılabilirdi.

Histerik bir biçimde güldüm. "O yüzden mi her yerde karşıma çıkıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Karşına çıkmak mı?" diye sordu. "Dünya senin etrafında dönüyor da benim mi yok?"

"Okulda, yarışta ve şimdi de buradasın," diye açıkladım. "Derdin ne senin?"

"Ne bu?" dedi sakince. "Paranoyak olduğunu belli etmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne saçmalıyorsun?" derken yüzümü ekşiterek suratına baktım. "Ozan'ı tanıyorsun, onu anladım," dedim havada kalmış bir sesle. "Benimle sorunun ne?"

"Sesin güzelmiş," deyiverdi.

"Ne?" diye dökülüverdi bir anda dudaklarımdan saf saf.

"O şerefsiz sevgilinle derdim benim, seninle değil." İşte şimdi zihnim karıncalanmaya başladı. Ozan'ın benim sevgilim, eski sevgilim olduğunu biliyorsa beni de biliyordu.

"Beni biliyorsun yani?" diye sorarken sol kaşımı kaldırdım.

"Bilmiyorum," diye konuştu. "O herifin sevgilisi olduğunu biliyorum sadece." Sonra dudağının kenarını kıvırdı. "Dün gece sevgilini yediği boklar yüzünden biraz hırpaladım, umarım bunun için arkamdan çok küfretmemişsindir."

"Hırpalamak mı?" diye sordum dalga geçerek. "Burnunu kırmışsın." Sonra gözlerimi diğer yöne çevirip mırıldandım. "Sevgilim de değil. Ayrıca bir adım var benim!"

"Hımm?" derken gözleri kısıldı. "Adın ne peki?"

"Derdin ben olmadığıma göre adımı bilmene de gerek yok diye düşünüyorum."

Sözlerimin üzerine söz söylemeyince Emre'nin sesini işittim. "Leyla!"

Gözlerimi kapatıp ve küfreder gibi kafamı diğer tarafa çevirdim. Birkaç saniyenin ardından üzerimde hafif bir ağırlık hissettim. Başını hafifçe eğerken kulağıma doğru yaklaştı. Sesi kulağıma dokunurken, "Memnun oldum," deyip fısıldadı: "Leyla."

Geri adım atıp ve ona düz düz baktım. "Memnun olunacak bir durum yok," dedim. "Çünkü bir daha karşılaşmayacağız. Tabii peşimi bırakırsan."

Kaşlarını çattığında nihayet çehresinde alaycı bir ifade belirdi. "Peşini bırakmak mı?" Kafasını aşağı yukarı sallarken ellerini siyah kotunun arkasındaki ceplerine koydu. "Cidden paranoyaksın sen."

"Komik değilsin," dedim uzak bir sesle. "Ne olduğum da seni zerre alakadar etmez."

Bir şey söylemezken sadece yüzüme baktı. Bu iletişimi sonlandırmalıydım zira her geçen saniye yüzüne tekme atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Çıkma bir daha karşıma!"

Sözlerim sonlandığında arkamı döndüm ve Emre'nin yanına yürümeye başladım. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim. Emre pek üstelemediğindeyse omzumun üzerinden çaktırmadan bakarak gidip gitmediğini görmek istedim fakat gitmişti, onu görememiştim.

Akşama doğru babamlara geldim. "Haydi ama," dedi çaresizce. "Nasıl kaçar o top? Oynamayı bilmiyor ki bu oyuncu."

Ömer kıkırdarken, "Baba suç sende," dedi. "Hem oynamıyor dediğin kişi de Messi."

"Yok bugün oynayamıyor," diye itiraz etti babam. "Şu skora bak!"

Ekrandaki skora baktığımda güldüm. "Baba dökülüyorsun," deyip kızdırdım onu.

Kafasını sağa sola sallarken elindeki kolu bıraktı. "Pes ediyorum ben. Ömer kazandı."

Ömer, "Müzikçilik mi yapıyorsun yani?" diye sorduğunda babam oturduğu minderden kalkıp kendini koltuğun üzerine atarak derin bir nefes alıp verdi. Ömer'in yüz ifadesine baktım. Öylesine mutluydu ki sanki daha önce onu hiç böyle görmemiştim.

Ömer elindeki kolu bırakmadan bana bakıp, "Oynayalım mı abla?" diye sordu.

"Belki başka bir zaman," dedim. Omuzlarımı düşürürken babamla göz göze geldim. Bana baktı ve kafasını soru sorar gibi salladı. "Nasıl geçti günün?"

"İyiydi," dedim. "Bugün daha iyiydi hatta. İngilizce şarkı bile söyledim."

"Vay," dedi keyifle. "Bir gün bize de söyle o hâlde." Ömer'e bakıp göz kırptığında Ömer'in kafasını salladığını gördüm.

"Boş verin beni, siz neler yaptınız asıl?"

"Biz," dedi babam Ömer'i koltuğunun altına alırken. "Bayağı iyiydik ya bugün. Sinemaya gittik, oradan yemek yedik, biraz alışveriş yaptık," derken gözleri irileşti. "Hatta sana da bir şeyler aldık."

"Ya," derken gözlerim kızarmıştı. "Gerek yoktu baba."

Kaşlarını çattı ama bunu hakikatli bir şekilde sergilememişti. "O nasıl laf öyle? Kızımsın sen benim."

"Teşekkür ederim."

Ömer, babamın kolunun altından bana bakarken gülümsedi. Babam onu annemin yanında mutlu sanıyordu çünkü mahkeme onun velayetini anneme vermişti. En başından beri Ömer ile o evde yaşıyorduk. O ev aslında bir cehennem değildi, sadece yaşanacak kadar olumlu bakamıyordum.

Babam, Ömer'in saçlarından öperken, "Evde güzel vakit geçiriyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ömer bana çaresizce bakarken buruk bir biçimde gülümsedim. "Evet," dedi kuru bir sesle. "Ablam var zaten, onun yanında hiç sıkılmıyorum ki."

Babam kaşlarını çattı ve bu sefer tavrı sahiciydi. "Annen ve abin peki?"

Ömer konuşmadan ben söz aldım. "Annem her zamanki gibi işte baba, işi gücü oluyor. Abim de gündüz evde olmuyor, gece geç dönüyor bazen. Sorun yok, biz iyiyiz."

"Bir sorun olduğunu sanmıyorum ama tavrın şüphelendirdi," dedi bana bakarken. "Mehtap'ın da Serhan'ın da karakterini az çok biliyorum, size ters bir şeyler söylemiyorlar, öyle değil mi? Ben oğlumu annesiz büyümesin diye ona emanet ettim çünkü anne baba gibi değildir bilirim. Eğer ki durum böyle değilse fena canını yakarım onun."

"Yok baba," dedim gülümseyerek. "Bir sorun yok, inan bana. Diyorum ya biz zaten pek vakit geçirmiyoruz ki okulumuz var, başka işlerimiz... İyiyiz gerçekten."

"Bu gece burada kalıyorsun, değil mi?" diye sordu babam.

"Açıkçası bilmiyorum," dedim direkt. "Eve gitsem iyi olur baba."

"O niye?"

"Sınavlarım başladı ve ders çalışmam gerekiyor. Pazartesi iki tane sınavım var."

"Yanında değil mi kitapların?" diye sorduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. Ekledi. "Getirseydin birlikte çalışırdık."

"Olsun," dedim. "Hem Ömer burada zaten. Ben bu gece başlarım çalışmaya."

"Peki madem," dedi babam üzerime yüklenmeden. "O sınavları çiğ çiğ ye o zaman."

"Tabii ki öyle olacak," dedim gülerek. Ömer de bize eşlik etmişti. Salonda biraz daha vakit geçirdikten sonra Serap abla bizi yemeğe çağırdı. Sofraya oturmadan evvel ellerimi yıkamak için lavaboya gittim lakin o sırada üst kattaki koridorda odasından çıkan Burçin ile karşılaştım. Onu hiç görmemiş gibi varsaydığımda beni durdurdu. "Dün gece de böyle gitmiştin."

Duraksadım ve yüzüne baktım. "Hasretimden prangalar mı eskitir yoksa?"

"Tatlım," dedi anında bir şeyler gevelerken. "İnan bu kadarına değecek biri değilsin."

"O zaman neden benimle muhatap oluyorsun?" diye sordum gülüşümü yüzümden esirgemeden. "İşsiz misin?"

"Belki," dedi gülerek.

Daha geniş güldüm. "Anlıyorum seni. Ne diyebilirim ki... Zor. Allah sabır versin."

Akşam yemeğinden sonra keyifli bir sohbet geçirmiş, daha sonra babam beni eve bırakmıştı.

Anahtarımla eve girdiğimde annem ve Serhan'ı salonda çekirdek çitlerken gördüm. Hiç onlarla yüz göz olmadan odama kapandım ve kapımı kilitledim. Bu geceyi onların huzursuzluğuyla kapatmak istemiyordum. Sırtımdaki çantayı ve elimdekileri yatağımın üzerine koyarak babamın benim için aldığı şeye baktım.

Bir kutudan gözlerimdeki ifadeyi hayranlığa sürükleyen bir elbise çıkmıştı. Bordo renkli bu elbiseyi ince askılarından tutup kaldırarak geriye doğru adım attım. "Bu çok güzel," dedim fısıldayarak.

Sonra boy aynamın karşısına geçip elbiseyi üzerime tuttum. Dizlerimin hemen üzerindeydi ve askıları o kadar zarif duruyordu ki babamın zevkinin benden daha iyi olmuş olmasını bile kıskanmıştım. Birkaç dakika elbiseyi hayranlıkla inceledikten sonra devamında diğer kutudan çıkan ayakkabılara baktım. Siyah ve bağcıkları olan bu ayakkabı elbiseyi tamamlıyordu sanki. Yüzümdeki tebessüm bir an olsun düşmezken altından çıkan notu alıp okudum.

"Ayakları yere sağlam basan kızımı, bu kıyafetlerle keman çalarken görmek istiyorum. Baban seninle gurur duyuyor."

Elimdeki kâğıtla yatağın üzerine oturup yazdığı notu birkaç sefer daha okudum. Bana inanıyordu, işte sırf bu yüzden bile pes etmemeyi hedef bellemiştim kendime.

Yanımdaki kıyafete baktım umudumu ellerime alarak. Bir gün bu elbiseyle o kemanı göğsümü gere gere çalacaktım. Bunu o kadar yürekten istiyor ve inanıyordum ki çare beklemek değil istemekten geçiyordu.

Gün pazartesi olduğunda bir şeyler atıştırıp evden çıktım. Ellerim cebimde okula doğru yürümeye başladım ama önce İpek'le buluşmam gerekiyordu. Alt sokağa indiğimde köşeye doğru yürümeye başladım. Oradaydı. O da elleri cebinde beni bekliyordu. Yanına yürüdüm ve karşısında dikildim. "Günaydın."

"Günaydın," dedi aynı tavırla. "Bozuk musun bana?"

"Sen?"

"Yok," diyerek kafasını salladı. "Bozuk değilim. Ayrıca çok saçma bu durum. Dünden beri şiştim zaten. Üzülüyorum da."

Soğuk soğuk güldüm. "İki şişe devirseydin bir de."

"O kadarı da olurdu ha," dedi o da gülerek.

Kaşlarımı yukarı kaldırıp gözlerine baktım. "Tabii sen o gece iyi devirdin. İki şişeden bir şey olmaz."

Gözlerini devirdi. "Ah, o gece."

Birlikte okula doğru yön almaya başlarken ellerimiz cebimizde kaldırım dibinde yürümeye devam ettik. "Sen ne ara gittin ayrıca? İnsan bir haber verirdi."

"O kargaşanın içinde Ozan'a ilk yardım uygularken beni göreceğini sanmıyordum, o yüzden gittim."

"Yine de biraz beklemeliydin," dedi. "Çok zor bir andı. Nasıl hastaneye gittiğimizi bile anlamadım. İnanılmaz güç bir geceydi."

Kaşlarımı çattım. "Hastaneye de gittin yani?"

"Hı," dedi geçiştirir gibi. "Zeki vardı sadece, o da Allah'a emanet bir tip, kimse olmayınca ben gittim, ne yapayım?"

"Şimdi daha iyi mi bari durumu?"

"Okula gelecekti," dediğinde tepki vermedim. İpek, saçlarını geriye savurduğunda derin bir nefes alıp verdi. "O değil de ben bu sınavları nasıl geçeceğim acaba? Doğru düzgün çalışmadım bile."

"Ben de sabahlamadım zaten," diye konuştum sessizce.

Bana yan gözlerle bakarak, "Sen zaten maşallah paçayı sudan çıkarmayı geçtin, suya girdiğinde ıslanmıyorsun bile," dedi. "Her türlü geçiyorsun."

"Allah akıl fikir vermiş," dedim gözlerine bakarak. "Sen de kullan o zaman, ne diyeyim yani?"

Az sonra okula vardığımızda İstiklal Marşı sırasına giriverdik hemen. Yavaş yürümüş olacaktık ki biraz gecikmiştik. Hemen Semih'in arkasına geçtiğimi fark etmemle gözlerimi devirmem eş zamanlı olmuştu. Müdür yardımcısı Arif Bey, bir şeyler konuştuğunda Semih çenesini omzuna değdirerek gözlerime baktı. "N'aber?"

"İyidir, senden?"

Sırıttı. "İyi benden de."

"Allah iyilik versin."

"Sana da."

Kafamı sağa doğru yatırıp güldüm. Birkaç dakika içinde İstiklal Marşı'nı okuduktan sonra sınıflarımıza çıkmaya başladık. Merdivenlerden usul usul çıkarken Semih yanıma inip benimle birlikte adım atmaya başladı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu bu sefer.

Güldüm. "İyi gidiyor. Senin?"

"İyi gidiyor benim de," dedi sırıtarak.

"Allah daha iyilerini nasip etsin."

"Sana da."

Ya sabır!

Sınıftan içeri girerken sakince sırama yürüyüp kolumdaki çantayı sıramın üzerine koyduktan sonra yerime oturdum. Bugün hem edebiyat hem coğrafya sınavımız vardı. Narin Hoca ilk ders çalışmamıza müsaade etmişti. Defterimi masanın üzerine çıkardığımda elinde defterle Semih, İpek'in arkasında belirdi. Semih, "İpek sen benim yerime geç, haydi bacım," dediğinde güldüm.

İpek şaşkın bir hâlde Semih'e baktığında akabinde kaşlarını çattı. "Ne alaka ya?"

"Leyla bana ders çalıştıracak çünkü."

"Peki benim bundan haberim var mı?" diye sorarak gözlerine baktım.

"Şu an oldu," diyerek gülümsedi.

"Semih git başımdan ya lütfen," dedim geçiştirerek. "Çalıştıracak bir şey yok ayrıca. Onur ezber yap!"

"Ben kendim ezberleyince girmiyor kafama ama sen söylersen ömür boyu unutmam," dedi.

Sesindeki keyif soğuk soğuk güldürdü. Sağ dirseğimi oturduğum sıranın sırtına atmağımda ona dönerek gözlerine baktım. "Sana bir şey soracağım."

"Dinliyorum," dedi gülerek.

Gözlerimi kısım ve çenemi hafifçe öne çıkarıp sessizce mırıldandım. "Niye bu kadar yavşaksın?"

İpek kendini tutamayıp güldüğünde Narin Hoca'nın gözleri buraya baktı. "Semih yerine otur!"

Semih yüzünü Narin Hoca'ya çevirdi. "Hocam, Leyla çok ısrar etti, bana ders çalıştıracakmış."

"Ne?" dedim yüzümü ekşiterek. "Hocam ben öyle bir şey demedim. Arkadaş çok boş yapıyor."

Narin Hoca yeniden Semih'e bakıp, "Semih derhâl yerine otur, yoksa ders işlerim," diye ikaz ettiğinde ön sıralardan Semih'e küçük çaplı linçler yükselmeye başladı. Semih söylenerek sırasına yürürken sınıftakilere doğru, "Sanki hepiniz Turgut Uyar, Cemal Süreya olacaksınız!" dediğinde Narin Hoca, "Belki onlar da ileride Filiz Taşdemir, Özge Keskin olurlar," diyerek örnekledi.

İlk ders can sıkıntısıyla bittiğinde İpek'i yerinden kaldırdım. "Kalk bir elini yüzünü yıka, nefes al sınav öncesi."

Bana bakmadan kafasını sallayarak önündeki defterle bakışıyordu. "Sen git, ben biraz daha ezber yapayım, kendimi eksik hissediyorum."

"Sen bilirsin," dedim zorlamadan. Ayaklandım. Sınıfımın olduğu koridorda yürümeye devam ederken bizim sınıftan çıkan Ozan'ı gördüm. Beni gördü ve acelesi varmış gibi adımlarını hızla benden yana kullanmaya başladı, onun aksine olduğum yerde bekledim ve ellerimi üzerimdeki siyah kapüşonlumun ceplerine soktum. Birkaç saniye içinde karşımda belirdiğinde güldüm. "Yakışmış."

"Dalga geçme," dedi soğuk bir sesle. "Seni arıyordum."

"Sebep?" diye sordum umursamaz bir şekilde. "Sahi seni okula nasıl aldılar ya? Çalkalamışsın yine milleti Ozan Ozan diye," dedim. "Ama bunun olacağı elbet belliydi. Belliydi de o kalın kafan o yarışa katılacağını bildiği hâlde o zıkkımın kökünü kullanmaman gerektiğini akıl edemedi mi?"

Kalpsiz değildim ama bana yapıldıklarından sonra kalbimdekilerin yerini kaza kaza almıştım. "Onu kullanmam gerekti yoksa yarışa çıkamayacaktım," diye ifade etti kendini.

"Çıkın da ne oldu?" diye sordum dalgın dalgın. "Milletin diline sakız etin ikimizi de... Konuşulanları duyuyorum. Hadi ben neyse, umurumda

değil kimsenin ne dediği ama senin okuldan atılman an meselesi, bunu biliyorsun öyle değil mi?"

"Babam halleder," dedi direkt.

"Ha! Onu unutmuşum. Kıçın sıkışınca elin hemen parana sarılıyor." Durdum ve dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım. "Sen de haklısın. Vicdanın bittiği yerde paranın varlığı başlar."

"Leyla zaten kötüyüm," dediğinde, "Beter ol!" diye karşılık verdim. "Çekil önümden. Sınavım var."

"Konuşacak mıyız bizi?"

"Bizi?" Bıkkın bir hâlde omuzlarımı düşürüp sağ elimi cebimden çıkardım. Elimle şakağımın kenarını kaşıdıktan sonra geri adım attım. "Ortada bir biz görürsem, belki... Ama sanmıyorum." Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Dikkatli ol, sana diyebileceğim son şey bu! Yazık etme kendine."

"Leyla yapma böyle," diye ısrar ettiğinde arkamı döndüm ve sınıfa girdim. Sınıfa girmemle zil çaldı. Fena geçmeyen bir sınavın ardından kâğıdımı hocaya teslim edip çıktım. Koridor çok sessizdi. Zil çalana kadar kantine indim ve soğuk bir soda alıp İpek'i beklemeye başladım. Aradan on dakika kadar geçtiğinde hâlâ gelmemiş olmamasına şaşırarak oturduğum yerden kalkıp elimdeki boş şişeyi kenardaki çöp kutusunun içine attım. Zilin çalmasına beş dakika kadar vardı ve tüm sınıf kantindeydi. *İpek hariç.*

Sıkkın bir şekilde yukarı merdivenlere doğru yürümeye devam ettiğimde alt sınıfların olduğu koridorda duraksadım. Ozan, müzik odasına doğru ilerliyordu. Sorun şu ki onun arkasından İpek de gidiyordu. Olduğum yerde duruşumu hiç bozmadan ileriyi gözetlediğimde az sonra ikisi de içeri girdi.

Kapı kapandı.

KİLİDİ KIRIK KAPILAR

İnsan güvenmemeli konuşup.

Özellikle verdiğimiz güvenin onda birini göremediğimiz konudaysa.

Oturduğum yerde o kapının kapanışını izledim. Aslında çokça yaşadığım ya da başımdan aşağı kaynar sular dökülüldüğü bir anın içinde değildim ama alnımdaki bu ıslak mezalimin sonuç hâliydi. Ellerimi cebimden çıkarıp saçlarımı omzumdan geriye doğru attım. Oraya gidip gitmemek konusunda kararsız kalmıştım. Ferri davranmamalıydım. Zaten bir şeyler varsa bu elbet açığa çıkardı. Çıkmazsa da ben mutlaka çıkarırdım.

Ama şimdi değil.

Ellerim kapüşonlumun cebinde sınıfa girdim ve sakin adımlarla sıranın gidip oturdum. Bacaklarımı üst üste atarak öylece önüme baktım, tek elimi cebimde tutup diğeriyle de kalemle oynamaya başladım. Düşünmek istemiyordum, ne o odada olanları ne de yarını. Hissiz bir vaziyette elimdeki kalemi döndürmeye başladığımda Semih yanıma oturdu. Güldüm. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Hayır. Hem ben seviyorum seninle uğraşmayı."

"Bayağı iyi idrak ediyorsun her şeyi," diye mırıldandım. "Doğuştan mı geliyor? Yoksa genetik mi?"

"Sana özel."

"Sen ciddi misin yoksa gerçekten benimle uğraşmayı seviyor musun?"

"İkisi de," diye konuşu gülerek

"Kafana göre takıl ama benden biraz uzakta."

"Üzülüyorsun."

"Ne tesadüf," diye baktım gözlerine. "Beni de üzüyorlar."

"Kim onlar?" diye sordu ciddileşerek. "Merak ettim."

"Boş ver ya," diyerek omzumu silkip gözlerimi ondan kaçırdım. Sonra sofuca sofuca güldüm. "Bir an seninle dertleşeceğimi falan sandım. Kafayı yemiş olmalıyım."

"Üzmeye devam ediyorsun."

KİLİDİ KIRIK KAPILAR

İnsan güvenmemeli kimseye,

Özellikle verdiğimiz güvenin onda birini göremediğimiz kimselere.

Olduğum yerde o kapının kapanışını izledim. Aslında çokça şaşırdığım ya da başımdan aşağı kaynar suların döküldüğü bir anın içinde değildim ama alnımdaki bu izler merakımın somut hâliydi. Ellerimi cebimden çıkarıp saçlarımı omzumdan geriye doğru ittim. Oraya gidip gitmemek konusunda kararsız kalmıştım. Fevri davranmamalıydım. Zaten bir şeyler varsa bu elbet açığa çıkardı. Çıkmazsa da ben mutlaka çıkartırdım.

Ama şimdi değil.

Ellerim kapüşonlumun cebinde sınıfa girdim ve sakin adımlarla sırama gidip oturdum. Bacaklarımı üst üste atarak öylece önüme baktım, tek elimi cebimde tutup diğeriyle de kalemle oynamaya başladım. Düşünmek istemiyordum, ne o odada olanları ne de yarını. Hissiz bir vaziyette elimdeki kalemi döndürmeye başladığımda Semih yanıma oturdu. Güldüm. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Hayır. Hem ben seviyorum seninle uğraşmayı."

"Bayağı iyi itiraf ediyorsun her şeyi," diye mırıldandım. "Doğuştan mı geliyor? Yoksa genetik mi?"

"Sana özel."

"Sen ciddi misin yoksa gerçekten benimle uğraşmayı seviyor musun?"

"İkisi de," diye konuştu gülerek

"Kafana göre takıl ama benden biraz uzakta."

"Üzüyorsun."

"Ne tesadüf," diye baktım gözlerine. "Beni de üzüyorlar."

"Kim onlar?" diye sordu ciddileşerek. "Merak ettim."

"Boş ver ya," diyerek omzumu silkip gözlerimi ondan kaçırdım. Sonra soğuk soğuk güldüm. "Bir an seninle derdleşeceğimi falan sandım. Kafayı yemiş olmalıyım."

"Üzmeye devam ediyorsun."

"Üzül diye söylemiyorum," dedim. Elimdeki kaleme bakıyordum konuşurken. Burnumu çektim hafifçe, ucu kaşınmıştı. "İçimden geçenleri dilime vurma hastalığı var bende, ondan."

"Peki ya sen?" diye sordu sonra. "Doğuştan mı böylesin yoksa genetik mi?"

"Olan nedir?"

Gülümsedi. "Umursamazsın, kendi bildiğini okuyorsun, dikkin..."

"İkisi de değil," dedim. "Sadece benim. Hepsi bu."

"Hep böyle kal o zaman," diye konuştu gülümseyerek.

Afalladım. Yüzümde manidar bir ifade yer edindi. "Aslında," dedim sakince konuşarak. Bunu söyleyeceğim için sanırım kendimden uzak düşecektim. "Biraz efendi olsan iyi çocuksun."

"O ne ya?" diye güldü.

"Yani daha ağırbaşlı anlıyor musun? Sen benim karakterime çok uzak birisin," diye itiraf ettim. "Ve ben, beni sevdiğini düşünmüyorum. Takıntı haline getirdin ya da dediğin gibi benimle uğraşmayı seviyorsun ama gerçek sevgi bu değil. Bundan eminim. Sen böyle davranmaya devam ettikçe, affedersin ama gözlerim her zaman sana çöp kovasının yanını işaret edecek."

Gülüşü usul usul dudaklarındaki rahtını terk ederken sözlerime hak verdiğini görebildim. Dili aksini söylese de gözleri bundan kaçamıyordu. Gözler yalan söylemezdi. "Neyse ya," dedim geçiştirerek. "Gelmişim burada seninle ne konuşuyorum ben? Haydi sırana!"

"Oturuyorduk ya," dedi sakince.

Gözlerimi diğer yöne çevirdiğim sırа İpek sınıftan içeri girdi. Kaşlarımı çattım istemeden ve soğuk sesle konuştum. "İpek geldi, kalk bence."

Sıkkın bir nefes alıp verirken ayağa kalkarak yerine girdi. O gittikten hemen sonra da İpek sırasına oturdu. Yüzüne bakmadım ve tavrımı korumaya devam ettim. Derin bir nefes verirken "Nasıl geçti sınav?" diye sordu. "Neredeydin sahi?"

Dudağımın kenarını kıvırıp müthiş bir soğukkanlılıkla gözlerine çevirdim gözlerimi. "Güzel geçti. Kantindeydim, seni bekledim ama gelmedin." Sol kaşımı yukarı kaldırdım. "Sen neredeydin?"

"Müzik odasındaydım."

"Ne yapıyordu ki orada?"

"Ozan," dedi sakince. "Yarasına pansuman gerekiyormuş, benden rica etti, ben de kabul ettim."

"Yarasına bakacak başka oda mı bulamadınız?" diye sordum direkt. "Hatta o aptal, niye senden istedi ki bunu? Defolsun gitsin bir hastaneye."

"Dur ya," dedi hayretle. "Bir sakin olsana. Ayaküstü konuşurken rica etti işte, okulun en sakin yeri de orasıydı. Başka nerede yapabilirdim sanki?"

Omzumu silkip gözlerimi devirdim. "Aman, bana ne."

"Ya sen bırak şimdi onu," diye atıldı sıranın üzerine. "Yarın akşamki doğum günü partime geliyorsun değil mi?"

"Kaç gibi?"

"Sekiz civarı başlarız, gece yarısına kadar sürer," diye konuştu rahat bir sesle. "Annemler evde olmayacak. Parti veriyorum yani! On sekizime giriyorum nihayet. Reşit olacağım."

"Kimleri çağırdın?"

"Okuldan var bayağı kişi," diye yanıtladı. "Dışarıdan da gelenler olur."

"Dışarıdan da gelenler olur?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarımı. "Yolgeçen hanı mı kızım sizin eviniz?"

"Ay ne alakası var Leyla," diyerek kendini geri çekti. "Kalabalık ortamlar her zaman daha heyecan verir. Üç kişilik bir parti mi verecektim yani? Hayır, her şeyi neden sorguluyorsun sanki? Eğlenmene baksana sen."

"Kusura bakma da," dedim soğuk ve mesafeli bir sesle. "Nasıl bir ortamda bulunacağımı bilmem gerek. Bu kadarına hakkım vardır herhâlde?"

"Öyle demek istemedim," dedi gözlerime bakarken. "Hem sen olmadan olmaz ki. Tek bir gece be, hayatımızın en zirve anlarını yaşayacağımız bu yaşlarımızda neden saksı gibi hayat sürelim ki? Biraz heyecan lazım, değil mi?"

"Heyecan yaşamak istiyorsan çık okulun çatısına, at kendini aşağı. On numara heyecan," dedim.

Gözlerini devirdiği sıra konuşmasını beklemeden üstte kalan bacağını sallamaya başlayarak yönümü hafifçe yüzüne çevirdim. "Ozan da geliyor mu?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı salladığında güldüm. "Pardon! Siz son günlerde çok bir kanka olduğunuz için tabii ki gelecektir, benim hatam."

"Kanka değiliz," dedi düz bir sesle.

"Nesiniz o zaman?"

"Bilmiyorum. Arkadaşız belki."

"Kendine harika bir arkadaş seçmişsin o zaman," diye homurdandım soğuk bir sesle. O sırada da içeri zili çaldı ve birkaç dakika sonranın ardından tarih dersi için Veysel Hoca içeri girdi. Elindeki iki kitapla masasına ilerlerken sınıfa bakıp gülümseyerek yerine oturdu. Bacaklarımı indirdim ve saçlarımı arkaya savurarak derse ait defteri çantamdan çıkarıp sıranın üzerine koydum.

Kırk dakikalık pek de sıkıcı olmayan bir ders ve diğer dersin de bitmiş olmasıyla öğle arasına kavuşmuştuk. Zil çaldığında İpek kafasını sıranın üze-

rine koyarak isyan etti. "Bir saat sonra coğrafya sınavı var. Kafama aksam daha güzel olur."

"Ben kantine iniyorum, geliyor musun?" diye ayaklandım yerimden.

İpek olumlu bir yanıt vermediğinde sınıftan çıktım. Aşağı kata indiğimde nöbetçi hocamız Yelda Hoca, beni müdür beyin odasına yönlendirdi. Üzerime çekidüzen vererek kapısını çalıp girdim. Kendimi ister istemez hafiften endişe içinde hissettim. Klasik bir selamlaşma sonrası endişe edecek bir durum olmadığını anlamam uzun sürmedi.

Oturduğu yerden kalkarken elindeki kalemi bırakmamıştı, kafasını hafifçe eğip gözlerini kıstı. "Bir ay kadar sonra okullar arası müzik yarışması var. İlçedeki çoğu okul katılıyor ve biz de katılmak istedik ve bunun için en uygun en güçlü aday olarak seni görüyorum. Katılmak ister misin?"

Bunu bekliyor sayılmazdım ve kalbim büyük bir heyecanı hızla kabullenivermişti. "Tabii," dedim çabucak. "Elbette temsilci olmayı çok isterim."

"Güzel," dedi tatmin olurcasına. "Müzik odamız zaten mevcut ve bu öğrencilerimiz için tamamen özgür bir alan ama orayı üç beş kişi dışında kullanan yok. Haftada iki gün orada çalışıyordun bildiğim kadarıyla, bundan böyle istediğin kadar çalışabilirsin. Alaattin Bey okulu kapatana kadar tabii."

"Bu çok güzel olur hocam," dedim mahcup bir şekilde. "Fakat bu okulda benden başka sesi güzel olan öğrencilerin de olduğunu biliyorum. Onlara haksızlık olmasın."

"Bu okuldaki birçok öğrenciyi bilirim," dedi sakince. "Ama yalnızca seni görüyorum bu iş üzerine ciddi emek sarf eden. Okul çıkışlarındaki azmin yadsınamaz. Üstelik konservatuvar okumak istiyordun, şayet ki bu yarışmayı kazanırsak eminim ki istediğin okulu kazanmak için ciddi bir adım atmış olursun."

"Teşekkür ederim bana güvendiğiniz için. Çok çalışıp okulumuza o birinciliği hediye edeceğim."

"İnanıyorum Leyla," dedi gülümseyerek. "Bu yüzden en güçlü adayımız sensin."

"Tekrar teşekkür ederim hocam," derken içim kıpır kıpır olmuştu. "Çok çalışacağım bunun için."

Gülümsemeye devam ettiğinde izin isteyip odasından çıktım. Kapıyı kapatır kapatmaz yüzümde büyük bir zafer kazanmışçasına bir ifade yer edindiğinde İpek karşımda belirdi. "Ne oldu?" diye sordu merakla. Müdür beyin kapısının önünden çekilerek biraz ileri doğru yol almaya başladım. İpek de yanımdaydı. "Kızım anlatsana ne oldu?"

"Okullar arası müzik yarışması varmış," dedim heyecanlı bir sesle. "Müdür bey beni seçti temsilci olarak."

İpek'in gözleri irileşti. "Sen şaka yapıyorsun?"

"Hayır," diyerek sırıttım. "Bu var ya bu, müthiş oldu. Acayip bir güç var şu an elimde."

"Kazanırsın sen," dedi gülümseyerek. "Bundan eminim."

"Umarım," dedim kafamı sallarken. Biz konuşurken zil çaldı.

İpek perişan bir hâlde, "Sınav var," diye homurdanıp gözlerini devirdi. Şu an sınavın olup olmaması bile umurumda değildi. Hatta düşündüm de Emre'yle bir olabilirdik. Evet, tabii ki onunla bir olacaktık. *Harika! İşte şimdi daha güzel bir tablo oluşmuştu gözlerimin önünde.*

Sınavım yaklaşık yirmi beş dakika içinde bittiğinde dışarı çıktım. Ellerim cebimde okulun önündeki çardakların birine doğru yürüdüğümde, okul kapısından içeri giren Emre'yle karşılaştım ve durakladım. "Nereden böyle?"

Acele bir tavrı vardı. "Bir işim vardı ama derse geç kaldım."

"Deri etme, sonraki derse girersin."

"Öyle olacak artık," diye iç geçirdi bana bakarken. "Sen niye dışarıdasın?"

"Sınav saatiydi, bitirdim verdim."

"Hangi ders?"

"Coğrafya," diye geçiştirdim. "Şuradaki çardağa gidiyordum, oturalım mı?" diye sorup az önceki mevzuyu hatırladım. Yüzümde hemen bir ışık belirdi. "Sana anlatacağım şeyler var hem."

"Ne ki?" diye sorduğunda cevabını oturana kadar vermedim.

Karşı karşıya oturduğumuzda ellerimi tahta masanın üzerine koyarak gözlerimi Emre'nin gözlerine çevirdim. "Okullar arası müzik yarışması varmış ve müdür bey beni temsilci seçti. Yani okulu ben temsil edeceğim. Harika değil mi?"

Emre'nin gözleri irileşirken samimiyetle gülümsedi. "Leyla bu müthiş bir haber. Bu bayağı iyi."

"Ya heyecan yapıyorum," dedim içimdeki bu hevesi dizginlemeye çalışarak ama pek başarılı olduğumu söylenemezdi.

Emre, "Bu gayet normal," diye güldü.

"Ama şöyle bir şey var ki ben bu yarışmada ikimizin görev almasını istedim. Sen gitar çalabiliyorsun, ben de şarkı söylüyorum... Emre, biz zaten bu işi yapıyoruz ki."

"Leyla ne bileyim," diye durakszarken gülümsemesini elden bırakmadı. "Biz bu işi yapıyoruz ama bu çok başka. Ciddi bir mevzu."

"Orası öyle evet," diyerek kafamı salladım. "Ama başarabiliriz. Ben inanıyorum. Yarışma bir ay sonraymış. Zaten uyumumuz ortada, harika bir prog-

tam yapamız kendimize. Ya bak," dedim heyecanla. "Bu benim, bizim için büyük bir fırsat. Seçmelerine katılacağım okul için bile artı puan olabilir."

"O konuda elbette bir yararı olacağından eminim," dedi kararlı bakışlarıyla fakat suratında hâlâ bir şaşkınlık mevcuttu.

Gözlerine baktım. "Tamam mıyız?"

Gülümsedi ve bana uzun uzun baktı. "Biz bir ekibiz. Her zaman tamamız."

"İşte bu," diye çaktık ellerimizi. "O yarışı kazanmalıyız. Kazanacağız!"

"Sen varsan aksi mümkün bile değil."

"Beni şımartma," diye azarladım onu sahte bir tavırla. Aksini iddia ederek tavırlarına devam etti.

İnanıyordum. Belki de bu yarışmadan sonra bir kapı aralanacaktı bana. Kazanmasam bile adımı duyuracağım için şanslı olacaktım. Böylesi bir fırsatı asla elimden kaçıramazdım.

Okul çıkışı yol üzerinde birkaç bir yere uğrayarak İpek'e hediye baktım. Ona kırmızı renkli hoş bir gömlek aldım. Sonra da fazla vakit kaybetmeden eve gittim. Anahtarımla içeri girdiğimde annem televizyon karşısında bir yandan söyleniyor diğer yandan da çayını içiyordu. "Ben geldim," diye göründüm kapının ağzından.

Bana bakıp, "Hoş geldin," diye konuştu. Sesinde herhangi bir ima yoktu. Bu beni biraz şaşırttığında gülümsedim. Devam etti. "Abin de gelir birazdan. Yemek yaptım bugün, onları yeriz."

Sen kimsin? Ben şu an senin benim annem olduğuna pek inanamıyorum da.

Kapının ağzında gülümseyen bir çehreyle yüzüne bakarken çayından bir yudum alıp gözlerini gözlerimle tokuşturdu. "Ne duruyorsun orada öyle?"

"Hiç," diye mırıldandım. "Ben odama gideyim."

Arkamı döndüğümde kalbimde minicik bir titreşim meydana geldi. Bu annemin dokunuşuydu. Oysa saçlarımdan öpmemişti ya da bana sarılmamıştı, gece üzerimi de örtmemişti. Bu kadar mutlu olmam neden bu kadar tuhaftı ki sanki?

Gülümseyerek odaya girdiğimde Ömer'i kitap okurken gördüm. "N'aber yakışıklı?" diye göz kırptım kapıyı kapatırken.

Yüz yüze geldiğimizde güldü. "İyiyim abla, sen?"

"Ben de iyiyim," diyerek düşürdüm çantamı omuzlarımdan. Yatağımın üzerine oturmadan üzerimi çıkarmaya başladım. Kapişonlu üstümden kurtulurken boy aynamın karşısında dikildim. O esnada Ömer'in beni izlediğini gördüm. Güldüm. "Hayırdır?"

"Yok bir şey," dedi utanıp bakışlarını kaçırırken. Üstelemeden kapüşonlumu çıkardığım gibi kapının arkasına asım. Ömer, kitabını okumaya devam ederken üzerimdeki gömleği çıkarmadan yatağıma oturdum ve karşısında durdum. "Ömer?" diye seslendim sakince.

Kafasını meşgul olduğu şeyden kaldırarak yüzüme baktı. "Efendim?"

"Babamın yanında mutlusun değil mi?" diye sordum. Ona daha derin bir soru soracaktım fakat bu bodoslama bir giriş olmayacaktı. Usulca kafasını aşağı yukarı salladığında dudaklarımı ıslatıp devam ettim. "Peki orada mı yoksa burada mı yaşamak isterdin?"

"Niye soruyorsun ki abla?"

"Merak ediyorum," dedim sakince. "Nerede daha mutlusun?"

"Burada," diye itiraf etti. "Çünkü sen buradasın. Babamı da çok seviyorum ama sen buradasın ve ben en çok seni seviyorum."

"Yani babam seni yanına almak istese gitmek istemez misin?"

"İstemem," diye salladı kafasını sağa sola. "Babamla çok eğleniyoruz, Serap abla da çok iyi ama anneme de kıyamam ki. Bazen annemden korkuyorum ve uzaklaşıyorum ama ben onu da seviyorum abla. İnsan annesini sevmez mi hiç?"

"Sever tabii," dedim buruk bir tebessümle. "Sevmez olur mu?"

"Annem de abim de bana kızmıyor, vurmuyor. Hem ben biraz daha büyüyünce sana kızdıkları için onlara kızacağım. Seni üzmelerine izin vermeyeceğim."

"Ömer," dedim kısık sesimle oturduğum yerden hızla kalkıp ona sarılırken. Elleri direkt sırtıma giderken kafasını kavradım ve saçlarından öptüm. "Sen çok güçlü bir çocuksun, biliyorsun değil mi?"

"Çünkü benim ablam sensin," diyerek gülümsedi. Gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çektim ve bir müddet sonra ondan ayrıldım. Gözlerime bakıyordu. "Sen neredeysen ben de oradayım. Burada seninle mutluyum. Geceleri uykudan uyandığımda sağ tarafımda seni görüyorum ya, o yetiyor. Vallahi bak."

"Vallahi bakarım," dedim gülerek saçlarını karıştırırken. "Ben de seni çok seviyorum." Gülümsedi ama yanakları hafifçe kızarmıştı. "Benim bu evdeki gücüm sensin."

Ömer kitabına geri dönerken gözlerimin altındaki nemi silip yok ettim. Kıyafetlerimi çıkarıp üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra gardırobumun kapağını açarak yarın akşamki parti için uygun bir şeyler bakmaya başladım. Sanırım pantolon üzerine salaş bir gömlek giyecekrim. Kıyafetlerimi belirledikten sonra odamdan çıkıp mutfağa girdim. Annem çorba ve patlıcan

yemeği yapmıştı. Onları ocağın üzerine koyup kısık ateşte ısıtmaya başlarken çabucak bir salata hazırladım. Sofrayı yirmi dakikada hazırladığımda Serhan elinde ekmeklerle eve girip onları tezgâhın üzerine bıraktı.

Ellerini yıkamaya gittiğinde tepkisizce çatal ve kaşıkları dizmeye başladım. "Sofra hazır," diye seslenmemle annem televizyonu kapatıp elindeki boş çay bardağıyla mutfağa girdi. Hemen ardından da Ömer. Ekmekleri dilimleyerek sofraya koyduğum sırada Serhan da masadaki yerini aldı.

Konuşmadan akşam yemeğimizi yemeye başladık. Çorbamı içerken mırıldandım. "Yarın akşam İpek'in doğum günü partisi var, oraya gideceğim."

Serhan, "Bunun için kimden izin aldın?" diye sordu.

Gözlerini bakarak, "Arkadaşımın doğum gününe gitmek için izin istemeyeceğim," dedim.

"Gitmiyorsun," diye sesini yükseltti.

Omzumu silktim. "Umurumda bile değilsin."

Annem yüzüme bakıp, "Saat kaç gibi?" diye sordu.

"Sekizde başlayacak," diye yanıtladım.

Serhan atıldı. "Saate bak?" diye güldü soğuk soğuk. "Gitmiyorsun."

Yüzümü hırsla yüzüne çevirdiğimde annem konuştu. "Gece olmadan geleceksin o zaman," dedi.

Kaşlarımı çattım ve duraksadım. Serhan dâhil ben de bu duruma bir hayli şaşırırken gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Nasıl izin veriyorsun sen gece gece partilere girmesine?" diye sordu Serhan.

Annem, "İpek'i tanıyorum, kızın doğum günüymüş," diye konuşup gözlerini Serhan'ın gözlerine çevirdi. "Ne yapayım? Bir şey olmaz, gece olmadan döner."

Serhan yüzünü bana çevirip, "Ben bırakacağım seni," dedi. "Ben alacağım."

"Buna gerek yok," diye itiraz ettim. "Ben kendim gidip gelebilirim."

Annem, "Abin bırakır seni, itiraz etme," dediğinde bir müddet duraksadım ve durumu kabullendim. Akşam yemeğini bitirdikten sonra odama kapandım ve biraz ders çalıştım.

Ertesi akşam, doğum günü için hazırlanıp odamdan çıktım. Serhan salonda annemle oturuyordu. "Çıkabiliriz."

Serhan homurdanarak ayakkabılarını giyindi ve kapıyı kapattı. Ondan önde yürümeye başladım. "Yavaş yürü!" diye seslendi.

"Bir sus be!" diye hurladım. "Hayır ben anlamıyorum ki sanki çocukmuşum da beni parka götürüyorsun."

"Bak kaşınma," dedi yanımdaki yerini alırken. "Zaten annem nasıl izin verdi anlamıyorum."

"Şu an seninle aynı fikirde olduğum için kendimden nefret ediyorum," deyip güldüm. Bana ters ters baktı.

Yirmi dakikalık yol nihayet tamamlandığında evin oraya vardık. İki katlı bir evdi ve tamamen İpeklere aitti. Olduğum yerde duraksarken kapının önündeki arabalar ve evdeki ışıkların fazlalığı partinin başladığını gösteriyordu. "Tamam, haydi git artık," diyerek yüzüne baktım.

"Bir saat sonra gelip alırım seni," dediğinde gözlerimi irileştirdim.

"Bir saat çok değil mi ya? Beş dakika falan iyi aslında." Boş boş yüzüme baktığında ekledim. "Ben seni ararım, tamam mı? Haydi git be!"

Serhan arkamda kaldığında emin adımlarla evin bahçesinden içeri girdim. Taşlı yolu yürürken işittiğim sesler, yüzümde garip bir ekşimeye sebep oldu. Kendi kendime mırıldanırken saçlarımı geriye attım. "Ne yaptın kızım? Bedava ürün mü dağıtıyorsun içeride?"

Kafamı sağa sola sallarken sonunda evin kapısına ulaştım ve bıkkın bir vaziyette kapısını çaldım. Az sonra İpek kapıyı açtığında sırıtarak bana sarıldı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye mırıldandım. Onunla ayrılırken kulağıma gelen müzikle daha doğrusu kulağımın anasını ağlatan müzik yüzünden yüksek sesle konuştum. "İpek uçtun mu kızım sen?"

"Ya gel içeri," diye çekti beni içeri doğru. Hemen ardından da kapıyı kapattı. İçeri girdiğimde kalabalıkla karışmadan evvel durdum ve çantamın içindeki hediye paketini çıkarıp İpek'e uzattım.

"Senin için," dedim sakince. "İyi ki doğdun."

Elimdeki hediye paketine bakıp, "Gerek yoktu," dedi ve onu alıp öylece köşedeki masanın üzerine bıraktı. Bıraktı kibar bir kelime oldu, umursamadan attı. Dudaklarımı sinirle yaladıktan sonra gülümsemeye çalıştım. İpek bana bakıp, "Haydi içeri geçelim," diye konuştu.

Burası oldukça kalabalıktı ve daha önce görmediğim bir sürü insan vardı. "Kim bunlar?"

"Takıl sen, boş ver kim olduklarını," dedi eğlenerek. Artık sözlerine de tavırlarına da karışmıyordum. Şaşırmıyordum da. İpek diğer misafirleriyle ilgilenmeye başlarken kendime sakin bir yer seçtim.

Salonun büyük camlarının kapısı açıktı ve dışarıda küçük bir havuz vardı. İnsanların yarısı dışarıdaydı. Elime bir içecek aldım ve sakin adımlarla dışarı çıktım. Gecenin karanlığı evin ışıklarıyla biraz aydınlenirken boş bir şezlong bulup oturdum. Sakinlik şu an için aradığım tek şey olabilirdi.

Elimdeki bardağı dudaklarıma götürüp öylece bir yudum aldım. İçtiğim şey limonlu bir sodaydı. *Evet, buna bayıldım.* Bardağı temkinli bir hâlde dudaklarımdan çekerken havuzun diğer ucundaki insanlara baktım. Umursamadan yeniden önüme döndüğümde inanılmaz keyifli bir an geçirdiğimi fark ettim. *Dev eğleniyordum, öyle böyle değil.*

Derin bir nefes alıp verirken bardağı tekrar ağzıma götürdüm ve birkaç yudum içip gözlerimi kıstım.

Bardağı ağzımdan çekerken sol tarafıma oturan Ozan'ı görmemle, "Sana oturt diyen olmadı," dedim buz gibi bir sesle.

"Neden buradasın?" diye sordu. "İçeri gel."

"Seni ilgilendirmiyor," deyip kestirip attım. Yüzüme bakıyordu fakat ona bakmak gibi bir niyetim yoktu. Gözlerimi havuzun içindeki suya hapsettim. Evin ışıkları suyun narin dansını belli ederken iç geçirdim. "İpekle son zamanlarda pek bir kankasınız," dedim kısık sesimle.

"Kıskandın mı?" diyerek güldü.

Güldüm. "Aptal." Suya keskin bir şekilde baktım. "Sizi kıskanacak kadar siz olmadım... Hem," dedim kaşlarımı çatarken. "Kıskanılacak bir şey mi var aranızda?"

"Yok," dedi boş bir sesle. "İstersen onunla konuşmayı bırakabilirim."

"Bana ne be," dedim alaycı bir tavırla. "Ne halt ediyorsunuz edin! Ha! Bu başka anlamlara varmasın. Midem hassastır benim, kusarım."

Ozan, sözlerimin üzerine gülerek yanıma biraz daha yaklaşırken yüzünü saçlarıma doğru getirdi. "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

"Defol git başımdan!"

"Bir kere öpeyim," diye yalvardı âdeta.

Öfkeyle gözlerine baktım. "Benden uzak dur. Bak körü olur her şey. Mahvederim bu partiyi."

"Umurumda değil," deyip dudaklarıma doğru yaklaştığında ona sert bir tokat atıp hemen devamında elimdeki bardağın içindeki sodayı yüzüne çarptım. Yüzü sağa doğru dönüp gözleri kapanırken ayağa kalkıp, "Siktir git!" diye bağırdım.

Şiddetten ve hırstan örülmüş bedenim fazlasıyla sabırsızdı lakin kendimi frenlemem gerektiğini biliyordum. Etrafımdaki birkaç kişinin gözleri bu yana kaymıştı. Ellerimi sinirle saçlarıma götürüp arkamı döndüğümde duraksa-

dım. Oradaydı. Çitlerin hemen önünde, ışığın uğramadığı bir yerde duruyordu. Gözlerinden tanımıştım çünkü onu ilk gördüğümde bile bu gözleri kolayca unutamayacağını anlamıştım.

Seyit Ali buradaydı ve yüzünün yarısını karanlığa yarısını aydınlığa teslim etmiş bir şekilde bana bakıyordu. Ellerimi saçlarımdan çekerken yutkundum. Onun burada ne işi vardı? *Sahi mi? Leyla farkında mısın bilmiyorum ama eve giren çıkan belli değil, böylesi bir durum fazla saf bir soru sordun kendine.*

Bu duruma bir son verip bakışlarımı kaçırdığımda arkamı döndüm. Ozan yerinden kalkarken geriye doğru adım attım. Öfkem yeniden boy göstermişti. Ayağa kalktığında yüzündeki soda üzerindeki tişörte damlıyor ve onu ıslatıyordu. "Git buradan!" diye konuştum sert bir sesle. "Git daha fena yapmam yoksa!"

Saniyeler içinde yanımdan kaybolurken gözlerimi kapatıp açtım ve derin bir soluk verdim. Burada böylece durmanın müthiş bir aptallık olduğunu fark ederek kafamı alayla salladım ve çabucak arkamı dönüp içeri girdim.

Salona girdiğimde İpek'in gözleri beni buldu. Dans ederek yanıma geldiğinde yüksek sesle,

"Neredeydin kızım sen ya?" diye sordu.

"Dışarıdaydım," dedim. "Sen buraya birilerini davet ederken eline megafon alıp ferman mı okudun ne yaptın?"

"Yok be," dedi gülerek. Elinde bir içki bardağı vardı. "Öyle gelen geliyor işte."

Gözlerimi diğer yöne çevirip, "Ne güzel," diye homurdandım.

İpek, "Kaybolma bir yana, pastayı keseceğiz birazdan," dediğinde keyifsizce rebessüm ettim. "Aman ne heyecanlı ne heyecanlı."

İpek elindeki bardağı ağzına götürüp dans ede ede yanımdan uzaklaştığında omuzlarımı düşürdüm ve duvar dibine geçip öylece ayakta beklemeye başladım. Okuldan ve sınıftan birileri vardı. Emre'yi salondan içeri girerken gördüğümde gözlerimi irileştirdim ve elimi hafifçe kaldırdım. Beni gördü ve gülümseyerek yanıma geldi. "N'aber?" diye sordu yüksek sesle.

"Eh," dedim öylesine konuşur gibi. "Bayağı sıkıcı."

Etrafına baktı ve güldü. "Böyle bir ortamın içinde sıkıcı kalmakta başarı sayılı."

"İnsanları umursamıyorum," diye konuştum. "Şunlara bak! Sanki iplerinden kopmuş dana gibiler."

"Ne?" diye güldüğünde bana bakıp gözlerini kıstı. Tepkisi beni de güldürürken dışarıdan içeri giren Seyit Ali'yi görmemle bu gülüş usulca dudaklarımın dibine tıpkı bir kahve telvesi gibi çöktü. Gözleri beni bulduğunda birkaç

saniye bakın ve kendinden emin adımlarla ileri doğru gidip az sonra gözden kayboldu.

Emre, "İpek'in çevresinin bu kadar geniş olduğunu bilmiyordum," dedi bir tutam şaşkınlıkla.

"Vallahi ben de şaşkınım. Kapıyı açmış, sanırım ışığı gören geliyor, gören geliyor."

"O kadar haklısın ki," diye iç geçirdi kalabalığa bakarken. Sonra gözlerini kısarak sağa sola baktı. "Yalnız ben İpek'i göremiyorum etrafta. Nerede?"

"Her yerde olabilir."

"Sen onunla nasıl arkadaşsın?" diye sordu bana dönerken. "Senin ve onun karakteri o kadar apayrı ki... Yani bilmiyorum, yanlış bir şey de söylemek istemiyorum ama hani..." Cümlelerini toparlayamamıştı ya da söylediği gibi yanlış bir şey söylemekten kaçıyordu.

"Anladım," dedim çabucak. "Bilmiyorum. Bana bir zararı yok ve ne yapıyorsa kendine yapıyor. Eşek kadar kız, doğruyu ve yanlışı ayırt edecek kadar kullanabilir beynini sanırım."

"Yanlış ya da doğru meselesinden ziyade," deyip duraksadı. Elini ensesine attı ve bıkkın bir tavırla kaşıyıp indirdi. "Aman neyse ne işte, ben de gelmiş ne diyorum sana?"

"Dert değil," diye güldüm. "Bilmediğim ya da görmediğim şeyler değil."

Bu söylediğimle güldü. Bir müddet daha sohbet ettikten sonra nihayet pasta ortaya getirildi. İki kadın pastayı ortaya getirdiğinde İpek etrafta göründü. Hâli sağlam değildi ve saf saf gülüyordu. Yüzümü ekşittim. "Geri zekâlı bu kız!"

Emre kulağıma yaklaşıp, "Fazla mı kaçırmış?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedim sert bir soluk alıp verirken. Müzik kesildiğinde insanlar duraksadı ve İpek'e bakmaya başladı. İpek sersem hareketlerle pastanın önünde durduğunda yanan mumlara yaklaşıp elini değdirmeye çalıştı. İnsanlar ona güldüklerinde utanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Ov," dedi elini ateşten kaçırırken. "Amma sıcakmış ha!" Elimi yüzüme götürdüm ve utanmaya devam ettim. "Neyse," diye toparladı kendini. "Sıcak severiz biz!"

Salondaki leş gülüşmelerin sebebi İpek olurken onun da bu durumdan ziyadesiyle memnun olduğunu görüyordum. Olabildiğince ondan uzakta duruyordum. Kendinde değildi ve bu beni zerre alakadar etmiyordu. Arkadaşlık vazifemi yapıp ona yeterince nasihat ya da adına ne denirse işte, vermiştim.

İpek mumlara doğru eğilirken sırıttı. "Şimdi bir dilek tutmam gerekiyor sanırım?"

Etraftan birkaç kişi ona alayla cevap verirken İpek sırıtarak gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp mumlarını söndürdü. Mumlar sönerken ıslık sesleri ve alkış sesleri havada uçuşmaya başladı. O da gözlerini açtı ve etrafındakilere yanıt niteliğinde öpücükler atmaya başladım. "Yapma şunu," dedim başımı öne eğerken.

Emre, "Büyük rezillik," diye söylenirken ona katılmamak elde değildi.

İpek etrafına bakıp, "Esma Hanım, şu pastayı götürün ve hediyelerimi getirin," diye bağırdı. İnsanlar uğraşlarına kısa bir süreliğine geri döndüğünde hediyelerin getirilmesiyle yeniden İpek'e odaklandılar.

"Aslında bunları sonra açacaktım ama birkaçını burada açmak istedim," diye konuştu ve birini kavrayarak ambalajından çıkardı. Paketin içinden pembe bir sutyen çıktığında insanlar gülmeye başladı. İpek sutyeni aldı ve havaya kaldırıp "İhtiyacım olan şey de buydu," diyerek güldü.

"Yuh artık," dedim sinirle kafamı sağa sola sallarken.

İpek elindeki sutyeni masanın üzerine bıraktığında diğerine geçti ve içinden bir kitap çıkarıp burun kıvırdı. "Buna ihtiyacım yok!"

"Aptal," diye homurdandım kendi kendime.

Birkaç hediye paketi daha açtıktan sonra sıra benim hediye paketime geldi. O esnada gözleri beni buldu ve bana baktı. "Aha! Bak bu canım arkadaşımdan. Durun ne almış?"

İnsanların gözleri benim üzerimde toplandığında onları umursamadım ve sabırla anın bitmesini bekledim. İpek, paketi dağınık bir hâlde açıp içindeki gömleği çıkardığında yüzünde muazzam bir alay belirdi. Gömleğin yakasından tutup havaya doğru kaldırdığında, "Fena değil," dedi. "Aşağıdaki pazarda on liraya satıyorlar bunu!"

"Ne?" diye fısıldadım hayal kırıklığıyla.

İnsanların gözleri bu sefer tamamıyla bana dönerken çoğu gülmeye başladı. Yutkundum ve gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Emre kulağıma eğildi. "Zil zurna sarhoş ve ne dediğini bilmiyor."

Bu umurumda bile değildi.

İpek bana bakıp, "Sağ ol tatlım," diyerek öpücük atıp gömleği öylece boş yere salladı.

Ellerim dâhil her yerim sinirden titriyordu. Burada durmamalıydım. Ona ağzının payını vermeliydim ama zaten dibi görmüş bir zavallıydı, onu daha da mahvedemezdim. Acıyordum. Hem de fazlasıyla acıyordum ona. Kafamı sağa sola salladım ve kalabalığı yarıp hızla kapıya doğru yürümeye başladım. İpek arkamdan seslenmiş olsa da onu duymadım, duymazlıktan geldim. Sa-

niyeler sonra kendimi dışarıda bulduğumda derin bir nefes alıp verdim. Bu kadarını hak etmemiştim. Bu mide bulandırıcıydı.

Derin bir nefes alıp verirken Emre yanımda belirdi ve telaşla bana baktı. "Leyla?" Dudaklarımı nemlendirdim hızla. Ekledi, "Eve mi gidiyorsun?"

"Burada durmak istemiyorum," dedim. "İnan bana kendimi çok zor tutuyorum. Burada biraz daha kalırsam rezil rüsva ederim onu."

"O zaten öyle bir hâlde şu an," dedi acı bir sesle. "İnsanlar resmen onunla eğleniyor."

"İnsanların bir suçu yok," dedim soğuk bir sesle. "Çünkü onlara bu fırsatı veren o beyinsiz." Çantamın kemerine sarıldım. "Neyse," dedim boş vererek. "Ben daha net gördüm bir şeyleri. İyi oldu bu! Cidden çok iyi oldu. Ona teşekkür edeceğim hatta."

"Leyla..." diye duraksadığında sözünü kestim. "Boş ver. Ben eve gidiyorum. Sonra görüşürüz olur mu?"

"Seninle birlikte geleyim mi?"

"Yok," dedim itiraz ederek. "Ben giderim. Teşekkür ederim yanımda olduğun için."

"Ne demek," diyerek gülümsedi. Elini omzuma koydu ve orayı dostça sıvazladı. Ardından vedalaştık ve buradan ayrıldık. Emre de oraya geri dönmemişti.

Karanlık sokakta ilerlemeye devam ederken kendi kendime söylenmeye başladım. "Tek bir kurşunun kaldı," dedim. "Şayet ki o da elinde patlarsa seni fena patlatacağım."

Gökzeki ay ışığıyla karanlık yolda ilerlemeye devam ettim. Kafam ve ruhum o kadar doluydu ki her an birinden bunun hıncını çıkarabilirdim. Hızlı ve öfkeli bir hâlde yürümeye devam ederken az sonra arkamda bir araba hissettim. Adımlarımı ister istemez yavaşlatırken araba yanımda durdu ve camlarını indirdi. Oraya bakmamak için direndiğimde işitmiğim ses buna bir bıçak izi geçirdi. "Fazla hızlı ve sertsin," dedi.

Gözlerimi gözlerinden çekerken yürümeye devam ettim. "Seni ilgilendirmez."

"Zaten ilgilendirmiyor," dediğinde ona yanıt verdim. "O zaman işine bak. Rahat bırak beni!"

"Sen hâlâ seni takip ettiğimi falan mı düşünüyorsun?" Duraksadım ve yüzüne baktım. Bir eli direksiyondaydı.

"Bak," dedim epey tok bir sesle. "Şu an ne yapmaya çalışıyorsan sırası değil, tamam mı? Oldukça gerginim. Oldukça!"

"Bunu biliyorum," dedi kafasını belli belirsiz sallarken. "Ben de oradaydım."

"O zaman gidebilirsin."

"O zaman benimle gelebilirsin." Kaşlarımı çattım. Devam etti. "Seni evine bırakabilirim. Korkma, ben senin o arkadaşlarına benzemem."

"Arkadaşlarım?" diye sorup bunun cevabını duymadan kestirip attım. "Gerek yok. Ayaklarım var ve yürümeyi biliyorum."

Kaşlarını yukarı kaldırdığında beni süzmeye başladı. Bu giderek rahatsız edici bir hâl aldığında sinirle öntime döndüm ve kaldığım yerden yürümeye devam ettim fakat benimle birlikte gelmeye devam etti. "Sapık var diye bağıracağım az sonra," diye mırıldandım.

"Bağırabilirsin," dedi. "Mahallede deli mi yok?"

"Çok komik," diye mırıldanmaya devam ettim. Bir şey söylemedi. Birkaç dakika daha bu şey böyle sürdüğünde olduğum yerde durdum ve omuzlarımı düşürüp kısık gözlerimle gözlerine baktım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ben bir sürücüyüm ve burası da bir yol," dedi. Sesindeki alaycı tavır sadece sinirime sinir katmıştı. "Kötü bir niyetim yok. Evine bırakabilirim."

"Ben giderim," dedim dik bir vaziyette. Ardından adımlarımı hızlandırdım ve yürümeye devam ettim. Yüzümü hafifçe sağa doğru çevirdiğimde peşimden gelmediğini fark ettim. Bu durum, tarifini benim bile veremeyeceğim bir hisle sonuçlandığında dudaklarımı ıslattım ve yürümeye devam ettim. Hava soğuktu ve üşüyordum. Kollarımı göğsümde birleştirip ilerlemeye devam ettiğimde aramızdaki mesafenin giderek büyüdüğünü fark ettim. Hemen sonra köşeyi döndüğümde duraksadım. Duvar dibindeki çöp kenarında birkaç köpek ve elinde gazete kâğıdına sarılı sokak serserilerinin olduğunu gördüm. Beni fark etmeleri uzun sürmedi. Bir aptallık yapıp üstlerini yürümedim ve onlara korktuğumu belli etmeden geri geri yürümeye başladım. İçlerinden biri elindeki şişeyle bana doğru gelmeye başladığında gülmeye başladı. Gergin bir hâlde geriye doğru attığım adımlara devam ettim.

İçimdeki korku her geçen saniye bedenimi ele geçirmeye başladığımda arkamda hissettiğim şey Seyit Ali'nin sesiydi. "Bin çabuk!"

Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve arabanın kapısını açıp oturdum. Yüzümü o taraftan çektiğimde gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdim. Seyit Ali, arabayı buradan hızla uzaklaştırdığında elimi göğsümün üzerine koydum. Camları kapattı ve kaloriferi açtı. Boğazım kupkuruydu. Bu şeyin geçmesini beklerken arabanın hızını düşürdü ve daha sakin bir şekilde kullanmaya devam etti.

Gözlerimi açtığımda dudaklarımı tekrar yaladım ve mahcup bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ama bu sapık gibi beni takip ettiğin gerçeğini değiştirmiyor tabii."

"Tuhaf," diye konuştu.

"Olan?"

"Sen."

"Ne alaka?"

Omzunu silkti. "Bunu bana teşekkür edip, minnettar kalman için yapmadım ama sen basit bir teşekkür bile edemeyip üste çıkma derdindesin. İnan bana gereği yok. İnsanlık vazifemdi."

"Sadece hoş bir gece geçirmiyorum, sorun sen değilsin."

Suskunluk ikimiz arasında pay edildiğinde çantamı usulca kucağıma koydum ve ellerimi onu etrafına sarıp farkında olmadan sıkmaya başladım. "Rahat olabilirsin," dediğinde beni izlediğini ya da hareketlerimi hissettiğini anladım.

"Evin nerede?"

"Evime kadar görürmene gerek yok, şu ilerideki sokağın başında inerim," dediğimde yüzünü bana çevirdi. Ben de ona çevirdim. Bana ima dolu bir bakış attı. Gözleri kısılırken kaşlarımı çattım ve önüme döndüm. "İlerideki sokaktan döndükten sonraki kuruyemişçiden yukarı doğru..."

Gözlerini üzerimden çekerken kafasını belli belirsiz salladı. İçerisi sıcak olmaya başlamıştı ama bunu ona çok fark ettirmemeye çalıştım, hem zaten yeterince üşümüştüm. Ona sormak istediğim soruların olduğunu biliyordum ama bunlara doğru bir cevap alacağımdan emin değildim. Yine de şansımı denemek istedim. "İpek'i tanıyor musun?"

"Yanında gördüğüm kızı mı?"

"Hı hı," diye mırıldandım. "Doğum günü onundu."

"Fark ettim," dedi boşvermişlikle. "Sana yapmaması gereken bir şey yaptı."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bilmiyorum, aslında ilgilenmiyorum. Para insanların karakterini belirlememeli..."

"Ondan bahsetmiyorum," dedi direksiyondaki parmaklarını gevşetirken.

Bu esnada sokağı döndü. Yüzümü yüzüne çevirdiğimde bana bakmadı. "Neden bahsediyorsun o hâlde?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra arabayı daha sakin ve yavaş bir şekilde kullanmaya başladı. "Şu kılçıksız," diye niteledi.

Kaşlarımı çattım. "Ozan mı?"

Gülümser gibi olduğunda bundan vazgeçti ve devam etti. Sanırım duymak istediğim şeyleri duyacaktım ve buna hazır değildim. "Evet o." Dikkatle yolu izliyordu. "İkisi de seni aldatıyor. Tesadüf eseri gördüm. Yoksa umurumda bile değil ne bok yedikleri ama kandırılmak kötü bir şey, bunu biliyorum. Bu yüzden haberin olsun istedim."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum. Ona inanmak istemiyordum ama kendimi kandırmak zavallıca hissettiriyordu, üstelik birkaç gündür zihnimde kök salmış bu şüphe tohumları gitgide büyürken şimdi bir de bu itiraf... Hayır, bu yalandı. Değildi.

"Sana yalan söylemem ve bu benim sorunum da değil," dedi. "Bana inanmak zorunda da değilsin ama o kız ve o kılçıksız için değmez. Artık ikisi için ne hissediyorsan."

Öylece kalakaldım.

Seyit Ali, "Çok şaşırmadın?" diye sordu yüzüme bakarken.

Dalgınlığımdan sıyrıldım ve omzumu silkip camdan dışarı baktım. "Zaten şüpheleniyordum."

"Senin sorunun değil. İnsan kime güveneceğini seçemiyor."

Gözlerimi camdan çevirip yüzüne baktım. Gözleri yeniden yolu seyre daldığında, "Sana güvenmeli miyim peki?" diye sordum. Sesimdeki tizlik yaşadığım kırgınlığa sıçramıştı ama kırgınlıktan daha güçlü duygular besliyordum içimde. Öfke, intikam ve hırs... Yaşadıklarım doğrultusunda hissettiklerimin doğruluğu anca bu kadar olurdu.

Yüzünü usulca yüzüme çevirdi. Cevap verecek gibi durmuyordu ama konuşmasını istiyordum çünkü sorunun cevabını bilmiyordum. Bir şeyler söylemeye niyetli olmadığında önüne döndü ve ani bir frenle duraksadı. Ne olduğunu anlamadan hafifçe öne doğru savrulduğumda kesik kesik nefesler alıp kafamı kaldırdım.

Serhan'ın karanlığı bıçak gibi delen bakışları üzerimdeki baskısını arttırmaya başladıkça çabucak toparlandım ve çantamı kavrayıp ona bakmadan, "İyi geceler," diyerek hızla kapıyı açıp dışarı çıktım.

Başımı öne eğdim ve Serhan'a bile bakmadan yanından geçip gittim fakat bu tahmin ettiğim gibi gelişmedi. "Kal orada!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin bir nefes alıp vererek bekledim. Seyit Ali hâlâ buradaydı ve bizi izlediğinden emindim. Arabasının farları küçük bir alanı aydınlatıyordu ve ben karanlığa durmuştum. Serhan çabucak geldi ve kolumu kavradı. "Kim lan bu?" diye sordu Seyit Ali'yi kastederek. Cevapsız kaldıkça beni sarstı. "Sana diyorum!" Devam etti. "Cevap ver yoksa gidip sikarım gırtlağını?"

"Kimin gırtlağını sıkıyorsun lan sen?!" Bu ses hemen arkada duran Seyit Ali'ye aitti. Şaşkın bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde sağlam bir tavırla olduğu yerde beklediğini gördüm. Kaşları çatık, yüzündeki mimikler donmuş ve bakışlarındaki cesetler Serhan'ın üzerinde toplanmıştı.

Serhan kolumu sıkmaya devam etliğinde Seyit Ali, "Bırak kızın kolunu," diye konuştu. Sesi, bu soğuk havadan bile ürkütücüydü.

Serhan kolumdaki baskısını arttırmaya başladığında bunu sanki bilerek yapıyormuş hissi uyandırdı.

Serhan durmadı. "Sen kimsin lan?" diye döndü yüzünü ona doğru. Sonra çenesi omzunun üzerinde tutarak bana baktı. "Lan yoksa?"

"Ne?" diye sordum hayretle.

Serhan asla tatmin olmadığında Seyit Ali'ye doğru yürüdü. "Bana bak! Ben şu an iyi değilim ha! Cevap ver bana kim oluyorsun sen?"

Serhan'ın peşinden yürüdüm ve onun kolunu tutup geri çekmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım ama insanların bizi duyması an meselesiydi. "Kendine gel!"

Seyit Ali ifadesizce bana baktı. Gözlerimiz yalnızca birkaç saniye birbirine değdi ama dahası olmadı çünkü içinde bulunduğumuz durumda onu nasıl nitelerdim emin değildim. Serhan öfkeyle, "Ulan şaka mısınız siz?" diye sordu. Öfkeliydi ama kinini de belli ediyordu. "Ne bok yiyorsun kızım sen bilmediğin adamların arabasında?"

Seyit Ali bir adım öne çıkarak, "Doğru konuş!" diye söylendi. Sesi bile titremiyordu.

"Sana mı soracağım kardeşimle nasıl konuşup konuşmayacağımı şerefsiz?"

"Ama sınırlarını zorluyorsun," dedi Seyit Ali düz bir sesle.

"Lan," dedi Serhan öfkesine kat çıkarak. Elleri derhâl Seyit Ali'nin yakasına girtiğinde gözlerimi irileştirdim. "Seni bir daha görmeyeceğim buralarda! Siktir git!"

Seyit Ali sanki üzerinde bir baskı yokmuşçasına rahat rahat Serhan'ın gözlerine bakmaya başladı.

Lakin çenesini gördüğümde aslında içinde birikmiş şiddeti sakladığını anlayabiliyordum. *Bazen bana da oluyordu böyle.* İfadesizce mırıldandı. "O zaman sana kötü bir haber vereyim," dedi. Kaşlarımı çattım. Serhan'ın gözlerinin tam içine baktı. *"Bundan böyle beni daha çok göreceksin."*

"Nesin lan sen?" diye bağırdı Serhan ipinden kopmuş boğalar gibi. "Kafa mı buluyorsun benimle züppe?"

"Çek ellerini," dedi Seyit Ali hızlı ve güçlü bir şekilde Serhan'ı üzerinden uzaklaştırmayı başardığında. "Kardeşinin bir suçu yok, ayrıca o kafanda neler dönüyorsa hiçbiri doğru değil. Dua et bana sabırlı davrandım, yoksa yemin ederim seni gömmüştüm buraya!"

Seyit Ali tüm ciddiyetini korurken gözleri üzerimde dalgalanmadan geri geri yürüdü ve arabasına bindikten sonra çabucak buradan uzaklaştı. Serhan hiçbir şey yapamamıştı çünkü bu iş burada bitmemişti.

Eve çok yakındık. Sokağın ortasında durduğumuzda birkaç pencerenin rengi attı. İnsanlar sesimizi duymuşlardı. Serhan burnundan soluyarak, "Yürü!" diye emretti. "Yürü göstereceğim ben sana!"

Yaklaşık beş dakika sonra eve gelmiştik ve bu süre zarfında ikimiz de patlamaya hazır bir bomba gibiydik. Hiçbir şey sorun değil de ona gereksiz açıklamalar yapacak olmam fazla sıkıcı olacaktı.

Anahtarla kapıyı açar açmaz, çabucak ayakkabılarımı çıkardım ve odama doğru yol aldım fakat hesaba katmadığım şey, daha doğrusu uğraşmaktan bıktığım Serhan buna mâni oldu.

"Kapanmayacaksın odaya!" diye bağırdı şiddetle kapıyı kapatırken. "Bana mantıklı bir açıklama yapacaksın!"

Derin bir nefes alıp verdim. Sakin kalmalıydım. Serhan koridorun ışıklarını yaktı. Kolumdaki çantayı çıkarıp yere bıraktım ve ona döndüm. "Sana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilim tamam mı?"

Üzerime yürüdü. "Ne demek zorunda değilim? Kızım el âlemin arabalarından iniyorsun lan! Katil mi edeceksin sen beni?"

"Sende o göt var mı?"

"Lan!" derken kan bürüdü gözlerini.

O esnada annem uykulu bir hâlde odasından çıkıp bize baktı. "Ne oluyor be gece gece?"

"Bak bak kızına bak," dedi Serhan anneme doğru. "Doğum gününe diye gönderdik, milletin arabalarından iniyor. Kim bilir başka..."

"Kes sesini!" diye bağırdım bir anda. "Hiçbir bok bildiğin yok tamam mı?"

Annem, "Leyla?" diye sorduğunda ona döndüm. "Abin ne diyor?"

"Anne," diye döküldü ağzımdan çaresizce. "Bak uyduruyor bu bir şeyler. Doğum gününden erken çıkmak zorunda kaldım ve o da..." Devamını getiremedim ve duraksadım. Ona ne gibi bir sıfat koyabilirdim ki? Doğru dürüst tanımıyordum bile. Hatta bir tek adını biliyordum. Bir şeyler söylemek zorundaydım. "Yani beni sadece eve bırakacaktı. Kötü bir şey olmadı. Olamaz da! Ya ben neden böyle bir açıklama yapıyorum ki?"

Serhan, "Şaka mı yapıyorsun sen ya? Tabii ki açıklayacaksın," dedi. "Kim o? Neyin oluyor o it herif? Cevap ver yoksa kıracağım bir tarafını!"

"Yapmadığın şey değil hayvan," diye çemkirdim suratına doğru. "Açıkladım işte. O adam benim hiçbir şeyim değil fakat aynı partideydik ve beni evime bırakmak istedi bu kadar."

"Hiçbir şeyin değil ama bilmediğin insanların arabasına biniyorsun?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Nesin sen? Ne oluyorsun sen? Biliyordum ama böyle olacağını," dedi anneme bakarak. "Kızın başımıza ortalık malı..."

"Allah belanı versin," diye itirim onu öfkeyle. "Allah seni artık kahretsin, rezil." Cümleleri yarıda kaldığında direnerek gözlerine baktım fakat gözlerimin içi alev alevdi. Bu alev tırnak diplerimden ta tepeme kadar sıçramıştı. "Hayatımda gördüğüm en kötü kalpli insansın. Utanıyorum senden! Abim olmandan tiksiniyorum. Pezevenk!"

Kelimelerin boğazıma dizildi çünkü yanağımda dev bir deprem meydana geldi. Kafam sağa doğru döndüğünde yüzüm hakikadi bir şekilde alev alev olurken acısı kemiklerimi sızlattı. Saçlarım da beni takip etti ve yüzümde dağıldı. *Lütfen... Artık yapmayın bana bunu. Lütfen...*

"Bir daha söyle haydi!" diye kükredi üzerime doğru.

Annem araya girdi. "Ne yapıyorsun sen Serhan? Bu kadar ileri gitme artık!" Sonra bana döndü ve yüzüme bile bakmadan, "Sen de geç içeri, sonra konuşacağız seninle," diye söylendi. Hareket edemiyordum ki. Bu fiziksel bir acının çok ötesindeydi. Gerçekten artık kırılma noktasına gelmiştim. Bunların hiçbirini hak etmiyordum ve usanmıştım. Serhan'ın aldığı derin derin nefeslerden tiksinerek olduğum yerden ayrıldım ve çantamı da alıp hızla kendimi odaya kapattım.

İçerisi karanlıktı ve ben ışığı açmak istemiyordum. Elimi yanağımdan çekerken dudaklarımı araladım fakat ağzımın içine sıcak ve tadı berbat bir şey ilişti. Bu kandı. Sanırım dudağımı patlamıştı. O kadar sert vurmuştu ki etim çiğ çiğ yenmiş gibiydi. Kaşlarımı çattım ve titreyen parmaklarımda dudağıma dokunmaya çalıştım. "Of," diye içlendim kendi kendime.

Işığı yakmak gerekiyordu. Çantamı çabucak yatağın üzerine koydum ve ışığı yaktım. Hiçbir yere bakmadan direkt boy aynanın karşısındaki yeri alıp saçlarımı geriye ittim. Sızlanarak yüzümü aynaya yaklaştırdım. Yanağım kıpkırmızıydı ve cayır cayır yanıyordu. "Adi!" diye tısladım dişlerimin arasından. Üst dudağımın kenarındaki kan lekesi ve yara izi içimdeki öfkeden beslenirmişçesine sızlamaya devam ediyordu.

Yüzümü süzmeye devam ettiğimde gözlerim aynanın yan tarafına kaydı. Ömer yattığı yerden masum masum bana bakıyordu. "Çok acıyor mu abla?" diye sordu. Yutkunamadım. Gözyaşlarımı gözlerimin içindeki bariyerlere

vaşlaştım ve akmamasını sağladım. Konuşmadan kafamı iki yana salladım. Devam etti. "Onlar ölecek."

Kaşlarımı çattım ve arkamı döndüm. "Neden?"

Servisle kapıdan çıktığında başını camdan kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Seni onları koruyamadığın için."

"Hayır," dedim vücudumdaki zerrelerin arzularıma verdiği tepkiyi işle. Yatağa gittim ve uzandım.

Minik suratını yüzüme çevirdi ve ince dudağının kenarına sonra gözlerimin içine baktı. Ellerimi saçlarına götürüp sevmeye başladım. "Hayır, bu senin saçın değil. Hem acımadı ki. Gerçekten."

Ellerimle saçlarını sevmeye devam ettiğimde bana uzun uzun baktı ve burnu doğrulup tokat yediğim yanağımdan öpüp geri çekildi. Bu bile oradaki ölü toprağı dirilmeye çalışmış ve başarmıştı. Başını öne eğip, "Geçmez ama olsun," diye mırıldandı.

Dayanamadım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Geçti bile."

"Ya," dedi kedi gibi gülümserken. Gülümsedim ve yanağından öpüp geri çekildim. Dudağım çok ince bir şekilde sızlamıştı fakat bunu pek belli etmedim. "Tamam, haydi sen uyu, zaten çok geç oldu. Ben de yatacağım sabah okul var biliyorsun."

Ömer yeniden uykuya teslim olduğunda üzerimi değiştirdim ve yüzümü temizleyerek yanağıma uzandım. Berbat hissediyordum ama pes etmemiştim, hiçbir zaman da etmeyecektim.

Güç bela uyumayı başardıktan sonra ertesi sabah erkenden hazırlandım; bir şey yemeden ve kimseyle görüşmeden evden ayrıldım. Serhan denen denyonun yüzünü görmek istemiyordum ve bir tatsızlığı daha kaldıracak hâlim yoktu. Üstelik şu an önemli bir meselem daha vardı ama fevri davranmayacaktım. Leyla Nevra usulünce her şeyi halledecektim.

Ellerim cebimde yolda ilerlemeye devam ettim. Okul için henüz erken bir vakitti, ben adımlarımı yavaş yavaş atıyordum. Düşünceliydim ve bu hâlimi sevdiğim pek söylenemezdi ama elimde olmayan durumlar vardı. Bunu ben istememiştim.

Birkaç dakika sonra köşedeki pastaneye girdim, bir poğaça ve çay sipariş verip köşeye bir yere oturdum. İçerisi sakin ve sıcaktı. O esnada içeri iki çocuk girdi. Gözlerimi kısıp onlara baktığımda birinin gözümün bir yerden tanıdığını fark ettim.

Sarışın çocuk?

Şu... Hal' Şu yaramaz çocuk.

Çayını yudumlarken onları izlemeye devam ettim. Aslında bunu yapmamam gerekiyordu fakat ucu bir yere çıkacak gibiydi. Tuhaftı. Yaklaşık on dakika kadar sonra buradan çıktım ve okula gittim. Bir yandan deli gibi gitmek istiyor, diğer yandan adımlarımı olduğum yere mıhlamak istiyordum. Bu ikilem canımı fazlasıyla sıkmaya başladığında çantamın kemerini sıkıca kavradım ve derin bir nefes alıp verdikten sonra sınıfa girdim. Henüz kimse gelmemişti fakat sınıftaki birkaç kişinin gözlerin üzerimde belirmesi zamanımı almadı. *Dün geceki rezaletten sonra normaldi tabii.*

Onları umursamadan yerime geçip oturduğumda İpek'in hâlâ gelmediğini gördüm. Bıkkın bir ifadeyle ders kitabını sıranın üzerine koydum. Diğer ders sınavdık ve açıp bir satır bile kurcalamamıştım.

Kendi hâlimde sakince yerimde oturmaya devam ettikçe sınıftaki dedikoduların göbeğinde olduğumu duyabiliyordum. O rezilliği konuşmaları ve sanki bugünü bekliyormuşçasına hararetle bir şeyler paylaşmaları ne kadar da manidardı. Öykü Hoca henüz gelmediğinde başımı sıranın üzerine koydum.

O sırada Semih elinde kitabı ve defteriyle yanıma oturdu. "Günaydın," diye gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı. "Dudağına ne oldu?"

"Dudağıma niye bakıyorsun ki sen?"

"Dikkatimi çekiyor," diyerek gülümsedi.

"Senin gözlerin de benim dikkatimi çekiyor."

"Ya," diye keyiflendi birdenbire. Sonra gevşedi. "Tam sevilmelik değil mi?"

"Hı," diyerek kafamı salladım. "Tam delik deşik edilmelik."

Aldırış etmeden gülümsemeye devam etti. Ben ise başımı kollarımın üzerinden kaldırmamıştım.

"Dün partiye gelmedim ama bayağı olaylıymış anlaşılan?" diye sordu merakını gizlemeden. "Anlatsana ne oldu?"

"Sahiden anlatacağımı mı düşünüyorsun?" diye sorarken son derece ciddiydim. "Ayrıca o kadar kişi konuşuyor, birine kulak verseydin ohooo..."

"Ben senden duymak istiyorum," dedi dudağının kenarını kıvırarak.

Sıkıntıyla soluk alıp verdiğimde başımı yattığım yerden kaldırdım ve gözlerine baktım. Bir dakika!

Evet, şu an tam şu an aklıma bir şey gelmişti. Planımın tamamlayıcı parçası, kanıtı... Bu Semih'ti.

Gülümsedim. Saçmaydı ama gerçekten çokça yardımı olacağından emindim. Dudaklarımı hafifçe nemlendirdim ve dikkatli bir şekilde toparlandım. "Ozan'ı gördün mü?" diye sordum.

Duraksadı. Sanırım bunu beklemiyordu. "Gördüm," dedi arafta kalmış bir sesle. "Ne oldu ki?"

"Hiç," diye geçiştirip toparladım. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii."

"Telefonunu sınavdan sonra kullanabilir miyim?"

"Neden ki?"

"İşte. Yarım saat kadar belki daha az ihtiyacım olacak," diye açıkladım. "İnternetin var mı peki?"

"Var evet," diye söylendi kafasını aşağı yukarı sallayarak. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece biraz bende kalması gerekiyor. Sağ ol."

"Ne demek," dedi eli cebine giderken. Telefonunu bana uzattı. "Hatta şimdi al, sende kalsın."

"Bir sonraki ders için demiştim ama," deyip uzattığı telefonunu aldım. Ekran kilit tuşuna bastığımda şifreli olduğunu gördüm.

Benden evvel davrandı ve şifreyi söyledi. "Şifresi Leyla."

"Ne?"

"Ne ne? Tek Leyla sen değilsin ki."

"Ay," dedim küçümseyici bakışlarla. Sonra da gülümseyerek şifreyi girdim. Şifreyi girer girmez ana ekranda kendi fotoğrafımı görmemle küçük çaplı bir duraksama daha yaşadım. Bu bendim.

Şaşkınlıkla ekrana bakıp yüzümü Semih'e çevirerek telefonu ona gösterdim. "Ama buradaki tek Leyla benim galiba? Sen manyak mısın ya?"

"Hayır," dedi itiraz ederek. Sonra da göğsünü kabartarak fotoğrafa baktı. "Şimdi sen burada bir Gigi Hadid, Kendall Jenner bekledin belki ama sen varken onlar kim şimdi?"

Saf saf ona baktım. "Abart."

"Abartmıyorum," diye cevapladı. "Vallahi gözüm gözlüm açılıyor."

"Sapık mısın lan sen?" diye çıkıştım çok sert olmayan bir sesle. "Kaldır şunu. Bir de mal mal açıklama yapıyorsun dangalak."

"Telefon benim yalnız, istediğim gibi kullanırım."

"Fotoğraftaki benim yalnız," diye konuştum. Bir şey söylemediğinde, "Her neyse," diye geçiştirdim. "Tekrar sağ ol."

"Rica ederim," deyip uzaklaştı. "İpek gelmediğine göre bu ders burada oturabilirim, değil mi?"

"Otur bari," dedim telefonunu kapatıp cebime koyarak. Az sonra da içeri Öykü Hoca girdi. Yoklamayı aldıktan sonra sınav için bizi biraz çalıştırdı. Vallahi hakikatli bir öğretmendi. Kafama birkaç bir şey girdikten sonra zil çaldı. Zilin çalmasıyla birlikte sınıftakiler dışarı çıkarken İpek içeri girdi. Gözler onun üzerinde toplanırken yüzüne baktım. Dünden kalma olduğu epey belliydi. Her an yıkılacakmış gibi duruyordu. Muhtemelen dün yaptıklarının farkında bile değildi.

Semih, "Geldi seninki, ben yerime geçeyim," diyerek kitaplarını toplayıp ayaklandı.

Sabırla İpek'in yanıma gelmesini bekledim. Kendimi dizginlemeliydim zira her an patlayabilirdim. Sakin olmalıydım. Sakin... Dalgın dalgın çantasını sıranın üzerine bırakıp bana baktı.

"Günaydın."

"Sana da," dedim soğuk bir sesle. Yüzüne bakmıyordum, bakarsam ... Sakin... Sakin...

"Başım çatlıyor," diye mırıldandı kısık sesiyle. İpek ona bakmadığımı fark edince hızla yerine oturdu ve bana baktı. "Leyla," diyerek başladı sözlerine. "Ben dün gece..."

Gözlerine bakıyordum. Sahiden mi ya? Sahiden sen bana ihanet mi ettin? Bir sefer daha kendimden başka kimseye güvenmemem gerektiğinin en büyük ispatısın sen. Yüzündeki maskeden gerçek yüzünü görememişim bile.

"Nasıl?" diye sordum olağanüstü bir sakinlikle. "Toz bezi yaptın mı gömleği?"

"Ben öyle söylemek istemedim," diye ifade etti. "Gerçekten bak. Ben dün çok sarhoştum, yani doğru değildi söylediklerim..."

"Dün gece bayağı sarhoştun," diye kafamı salladım onu onaylayarak. "Ama sana bir bilgi vereyim, yalnızca deliler ve sarhoşlar doğruyu konuşur. Bunu da unutma."

"Bak ben gerçekten özür dilerim," dedi çabucak. "Ben seni kırmak istemedim."

"Biliyorum," dedim yüzümdeki sahte tebessümle. "Sen beni asla kırmak istemezsin. Hiçbir konuda hem de."

Duraksadı ve bir müddet boş bir duvarı izliyormuş gibi gözlerime baktı. Parmaklarımla oynamaya başladım. Oldukça sabırsızdım ama bir anlık öfkeme yenik düşüp bir çuval inciri berbat etmek istemiyordum. Bana herhangi bir açıklama yapmadığında içeri zili çaldı ve çok geçmeden Öykü Hoca sınav düzenini kurup sınavı başlattı. Yapabildiğim birkaç soruyu yaptım ve diğerleriyle de uğraştım fakat kafam ziyadesiyle meşgul olduğu için istediğim şekilde bunu değerlendirememiştim. Her neyse...

Yirmi dakika gibi bir sürede sınavı bitirdim ve bitirdiğim gibi sınıftan çıkıp doğruca müzik odasına girdim. Kimse yoktu, zaten burayı ben ve iki üç kişi dışında adamakıllı kullanan da yoktu. Kenara geçtim ve Semih'in telefonunu açtım. Ekranda kendimi görünce soğuk soğuk güldüm. Neyse, konumuz şu an bu değildi. İnternetini açtım ve çabucak Instagram'a girip yeni bir hesap açtım. Sahte hesap kullanmadığım için buna mecbur kalmıştım. Beş dakika sürmeden hesabı açtığımda telefonu doğru düzgün koyabileceğim bir yer aradım. Onları daha net çekebilecek bir yer. Hemen karşıda duran dolabın içi güzel görünüyordu. Gittim ve olabildiğince gizli tutmaya çalışarak yerini denedim. Güzel. Burası oldukça yerindeydi.

Planı henüz devreye sokmadan kendi telefonumu çıkardım ve önce Ozan'a sonra da İpek'e ayrı ayrı mesaj attım.

Zilin çalmasına yakın telefonu güzelce ayarladım ve canlı yayını başlattım. Bu yayını sadece ben takip edecektim o yüzden sahte bir hesap açmıştım. Mezun olmamıza haftalar kalmıştı ve onlara son bir iyilik yapıp bu görüntüleri okula servis etmeyecektim.

Onları yakaladığım zaman bunu inkâr etmemeleri için her şeyi kaydedecektim. Midem bulansa da yapmak zorundaydım.

Biraz sonra müzik odasından çıkıp hemen bu katraki kızlar tuvaletine girdim. Zil çalmıştı. Boş bir tuvalet bulup cebimdeki kulaklığımı telefona taktım. Vakit kaybetmeden açtığım sahte hesabın sayfasına girdim. Henüz kimse yoktu ve her şey çok net görünüyordu. Tek dileğim yayının donmamasıydı.

Sabırla o kapının açılmasını bekledim. *Ve işte! Açıldı.* İçeri ilk giren Ozan olmuştu. Sınıfın ortasına doğru ilerleyerek köşedeki kürsünün önünde durdu. Telefonunu cebinden çıkardığı sıra bana mesaj atacağını anlamıştım lakin tam o esnada kapı yeniden açıldı ve bu sefer içeri İpek girdi.

Ozan ve İpek şaşkınlıkla birbirlerine bakmaya başladığında Ozan telefonunu cebine koydu. Sol kaşımı yukarı kaldırıp olanları izlemeye devam ettim. İpek, "Ne işin var burada?" diye sordu.

Sesini çok net alamıyordum ama kelimeler yuvarlanarak böyle ilişiyordu kulağıma. Ozan, "Asıl senin ne işin var?" diye sordu.

İpek usul usul Ozan'ın yanına doğru ilerlemeye başladı. Onun her hareketi benim içimde yanan bu kor ateşe odun atıyordu. Bu ateş beni değil, onları yakacaktı. Ozan'ın karşısında durdu ve elini onun gömleğinin yakasına götürdü. "Boş ver... Dün gece güzeldi değil mi?"

Ozan keyifle gülerek, "Güzeldi," diye konuştu. Seslerini net seçemiyordum ama duyabiliyordum ve bu mideindeki bulantıyı şiddetlendiriyordu. Yüzümü ekşiterek onları izlemeye devam ederken diğer yandan da kayde-

meyi sürdürüyordum. İpek, Ozan'a doğru biraz daha yaklaştığında derin bir nefes alıp verdim. "Ama sonu gelmedi ki..." dedi.

"Sonunu ben getireceğim," diye hırsla tısladım.

Ozan gevşemiş bir ifadeyle İpek'in yüzüne bakarken elleri onun beline kondu. Bu kadarı çok fazlaydı. Kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başladılar ama onları duyamamaya başladım.

Birbirlerine dokunuşları sıklaştığında gözlerimi sinirle kapattım ve gülümsedim.

Ozan geri çekilerek "Sonra," dedi. Ses tonu yüksek çıkmıştı. "Burası yeri değil... Hem Leyla..."

"Leyla ile ayrıldınız, hem sen onunlayken bile biz görüşüyorduk. Artık Leyla da yok. Boş ver onu." İpek'in açıklamalarına ağzım açık bakarken aslında bu durumun çok da ondan beklenmedik olmadığını görmüştüm. "Okullar kapanana kadar idare ederim ben onu, sonra zaten nerede göreceğiz birbirimizi..." Alayla güldü. "Tuttumuş bir konservatuvar diye... Yazık ya."

"Kaşara bak," diye konuştum nefretle. O sırada tuvaletin kapısı çaldı. Burnumdan soluyarak kapıyı açtım ve içerideki kalabalığı fırtına gibi yarıp derhâl tuvaletten çıktım. İnsanların beni izlediğinin ve meraklı bakışlarını üzerimden esirgemediklerinin bilincindeydim fakat şu an hiçbir şey umurumda değildi. Hem de hiçbir şey.

Adımlarımı sert ve hızlı bir biçimde atarak kulaklığımı çabucak kulağımdan çıkardım. Aşırı öfke doluydum. Çok... Çok... Hemen biraz sonra hiç duraksamadan müzik odasının kapısını açtım ve ikisini yakın temas hâlinde bana bakarken bastım. Ozan ve İpek şok olmuş bir suratla beni gördüklerinde kapıyı sertçe kapattıktan hemen sonra İpek'in gözlerinin içine bakıp bir saniye bile düşünmeden ona okkalı bir tokat attım.

"Aşağılık!" diye kükredim üzerine doğru. Suratı dev bir gürültüyle yana doğru devrildiğinde Ozan koluma dokundu fakat aynı depremi onun üzerinde de gösterdim ve onu ittim. "Dokunma bana! Uzaklaş benden adi!"

Nefes nefese bir hâlde inip kalkan göğsüm ve kurumuş dudaklarımın arasından kaçan soğuk hava ikisini yakacak kadar deliceydi. Durmadım ve İpek'in saçlarına asılıp onun yüzünü yüzüme kaldırdım. "Sen ne tür bir karaktersizsin?"

"Leyla ne diyorsun sen?" diye konuştu zar zor.

Gözlerimi küçülterek göz bebeklerinin içine içine baktım. "Salağa yatma yoksa yemin ederim gebertirim seni!"

Ozan şaşkın bir ifadeyle, "Leyla," diye uzandı koluma doğru.

Ona baktım ve bakışlarımdan çıkan ateşle yüzünü yaktım. "Kes sesini sen! Sen hiç konuşma piç kurusu! Hiç."

İpek elimin altında debelenmeye başladığında yüzümü tekrar yüzüne çevirdim ve saçlarını iyice çekiştirip onu tüm gücümle geriye ittim. Yere düştü. Saçları yüzünün tamamını kapattığında sinirden titreyen ellerimle onu kendime çevirdim. "Bak bana! Bana bak bana!" Sesim tüm odayı dolduruyordu. "Sende ne utanma ne arkadaş hatırı ne gurur ne o ne bu... Bol bol yüzsüzlük, adilik ve midesizlik... Sen bunlardan ibaretsin kızım! Olmayan şerefine tüküreyim senin."

"Leyla ben açıklayabilirim, hiçbir şey gördüğün gibi değil..."

"Her şey gördüğüm gibi," dedim kafamı sallayarak ve cebimdeki telefonu çıkarıp ona gösterdim.

Yayın hâlâ devam ediyordu. "Bak, el salla kameraya hatta."

Ağzı iki karış açık kaldığında geri geri gitmeye başladı. "Ben özür... Özür..."

"Neyin özründen bahsediyorsun sen?" diye sordum. "Hangi biri için özür dileyeceksin?" Konuşmadı. Hızlı davrandım. "Arkamdaki zaten şerefsizin önde gideni. Peki ya sen? Bir ilişkim varken onunla yatıp kalktın ve bu böyle devam etti..." Gülümsedim. Korkutucu bir gülümsemeydi bundan emindim. "Dün gece de öyleydi ve Allah bilir daha neler var... Bir de şimdi buradasınız!" Yüzüne tükürdüm. "Allah kahretsin sizi!"

Gözlerini kapatarak başını öne eğdi. İçimde birikmiş o kadar çok sayfa vardı ki ben onları okumak yerine koparıp parça pinçik ederek üzerlerine savurmak istiyordum ama bu onlar için ödül olurdu. Onlara bu iyiliği yaparsam benim de içim soğumazdı. Ekledim. "Konservatuvar hayallerime mi gülüyorsun bir de? Bak sen şu işe?" diye kaşlarımı yukarı kaldırdım. Konuşmadı. Konuşsa mantıklı tek bir kelime bile edemezdi. "Sen otur kendi hâline gül. Biriniz hapçı biriniz ayyaş... Biriniz şerefsiz biriniz midesiz." Geri çekilerek ikisine baktım. "Oturun kendi hâlinize gülün siz! Vallahi bak oturun gülün."

Ozan ellerini kafasından çekip bana uzak uzak bakarken yüzümü ekşittim. "Biliyor musun?" diye sordum ses tonumu alçaltarak. Sadece bakmakla yetindi. "O kadar acizsin ki, o kadar iradesizsin ki ömrün boyunca asla mutlu olamayacaksın. Yazık sana! Cidden yazık!"

"Leyla ben üzgünüm, ben böyle olsun istemezdim," diye mırıldandığında gülmeye başladım.

"Beni bir güzel ayakta uyutun ve bu iğrençliğe devam edin, sonra da vay böyleydi vay şöyleydi..." Omzumu silktim. "İkiniz de bok çukurunda geberin. Bir daha yüzünüzü bile görmek istemiyorum. Tek bir an bile bana baktığınızı görmeyeceğim sizin."

Sonra İpek'e döndüm. Yüzüme bakamıyordu. "Niye saklıyorsun ki kendini benden? Bunca zaman saman altından su yürütürken iyi bakın, şimdi niye saklıyorsun?" Bakmadı. Üstüne gittim. "O aldığım gömlek zaten sana birkaç beden büyük gelirdi. Karakterini biraz geliştirirsen seneye giyebilirsin." Dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. "Defolup git hayatımdan, defolun ikiniz de. Hatta sikiştirin gidin, tamam mı?"

Karşısından ayrıldım ve hemen dolabın içinde duran telefonu alıp canlı yayını kapattım. Ozan bana şaşkınlıkla bakarken ona alaycı bir şekilde güldüm. "Bir siz mi sandınız kendinizi akıllı? He?"

"Sen," dedi Ozan kafasını iki yana sallayarak lakin konuşmasına müsaade etmedim ve etmeyecektim de.

"Konuşma sakın," diye uyardım onu ve sınıfın ortasında durdum. "Bu görüntüleri okula yaymayacağım merak etmeyin," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Çünkü iki gün sonra unutulur gider..." diye uzattım son kelimeyi. "Bu kayıtlar bende olduğu müddetçe benden kaçacak delik arayacaksınız. Hele de sen," dedim gözlerimi İpek'i gözlerine dikerek. Bana korkuyla bakıyordu. "Çok sevgili ailen bilsin istemezsin öyle değil mi güzelim?"

"Bunu yapma..."

İkisi de biçare bir hâlde bana bakıyordu. Ozan'ın pek umurumda olduğunu sanmıyordum ama İpek'in yüzündeki o görülmeye değer ifade beni keyiflendirmişti. "Kocaman bir hayal kırıklığısın ve umarım sana açılan her kapı koca bir yalan olur. Asla iyi bir şeyler duyamayacaksın benden. Bunu hak etmiyorsun. Bir daha sakın benimle konuşmaya kalkma."

Sonra bu bakışımı bir Ozan'a bir de İpek'e göstermeye devam ettim ve kapıya iyice yaklaştım. Onlara, yüzümdeki bu ifade bir ömür boyu yeterdi. Tabii, gurur ve onur olmadığı için çok da utanacaklarını sanmıyordum. Histerik bir biçimde gülümsedikten sonra hırladım. "Allah belanızı versin."

Sonra da üzerimdeki elektrik ve kinle ikisini baş başa bırakıp buradan hızla çıktım. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz büyük bir kalabalığın burada toplandığını gördüm. Sesim ve tavrım epey dikkat çekmiş olacaktı ki bu kalabalık meydana gelmişti. Kimseyle konuşmadan aralarından geçtim ve hızla yukarı çıktım.

Sınıftan içeri girdiğimde Semih, öğretmenler masasının oradan ayrılarak yanıma geldi. "Leyla?"

Dudaklarımı yaladım ve cebimdeki telefonunu çıkarıp sahte hesaptan çıkış yaptıktan sonra ona telefonunu uzattım. "Sağ ol Semih."

"İşini gördüyse sorun değil," dedi sakince.

"Gördü."

İçeri zili çalarken arkamı döndüm ve yerime geçip oturdum. Öğrenciler sınıfa girmeye başladığında içeri alt sınıflardan örgü saçlı bir kız girip Özge'ye İpek'in yerini sordu. Onu izledim. Özge ona aradığı cevabı verdiğinde kız yanıma geldi ve İpek'in eşyalarını toplamaya başladı. İçten içten güldüm. Bacak bacak üstüne atıp kızın bir an önce yanımdan gitmesini bekledim.

Semih oturduğu yerden kalkıp çantasıyla birlikte yanıma geldi. "İpek artık olmadığına göre yeni sıra arkadaşına merhaba diyebilirsin," dedi. "Ben kazık atmam sana, vallahi bak."

"Semih zaten gerginim bir de sana patlamayayım," dedim gözlerine bakarak. "Sana buraya otur diyen de olmadı ayrıca."

"Biliyorum," diye salladı kafasını. "Ben oturmak istedim. Yıllardır bu anı bekliyorum ben. İzin ver oturayım burada. Haydi Leyla ya. Söz, gereksiz konuşmam."

"Senin gerekli konuştuğunu gören oldu mu acaba ya?" diyerek güldüm.

"Kalbimi kırıyorsun ha?"

"Benim kalbim olmuş paramparça, seninkini ne kadar umursayabilirim ki?"

"Tamam, boş ver benim kalbimi o zaman," dedi çantasını sıranın kenarındaki demir askılığa asarken. "Sen üzülme yeter ki."

"Ağlatacaksın beni," diye dalga geçtim.

"Yalnız," dedi Semih benim gibi davranarak. Gözlerime bakarken kahverengi göz bebeklerini kıstı ve dudaklarını sarkıttı. "İpek zaten o yolun yolcusuymuş da ben bu Ozan'daki gavatlığı anlamıyorum. Hem seninle çıkıyor ve senin gibi birini de İpek'le aldatıyor." Güldü. "Herife bak lan."

"İkisi de yesin şimdi birbirini. Gerçi onlarda yüz çokrur, iki güne hiçbir şey olmamış gibi devam ederler."

"Öyle," dedi başını sallayarak. Elim sıranın üzerindeki kaleme giderken Semih kaşlarını çatıp bir soru daha sordu. "Şimdi sen onları bir şekilde bastın, onlar patladı tamam da... Benim telefonum bu olayın tam olarak neresinde?"

"Senin telefonun bu olayın ispatı."

"Nasıl?"

"Onları kayda aldım," diye itiraf ettim.

Semih önce duraksadı sonra da gözlerini kısıp kafasını bana doğru yaklaştırarak, "Zehir zehir," dedi.

Onu ittim. "Tamam, hemen şey etme sen de."

"Artık sıra arkadaşıyız ya ondan," dedi.

Sol kaşımı kaldırıp ona hayretle baktım. "Hal Nihayet buna olan sevginin gerçek olmadığının farkına vardın. Güzel."

"Arkadaşlık bir ilişkiye dönüşebilir ya, oradan yürüyeyim dedim."

"Sen benim tipim değilsin bir kere."

"Niye be?" diye sordu şaşkınlıkla. "Tamam bir Brad Pitt değilim ama benim de giderim var yani."

"Boyun kısa, boş konuşuyorsun," diye saydırdım. "Sende tam şey tipi var bak." Gözlerimi kararttım ve birkaç saniye düşündükten sonra irkilerek gülmeye devam ettim. "Hani böyle dizi veya filmlerde esas kızın yanındaki arkadaş olur ya, saf salak bir şeydir. He ondansın sen." Sonra mırıldandım. "Tabii sen saf ya da salak değilsin, biraz yılışıksın o kadar."

"Duydun mu?"

"Neyi?"

"Kalbimin kırılma sesini."

"Öf ama!"

Okuldaki dersler sona erdiğinde bitkin bir hâlde çantamı sağ omzuma attım ve kulaklığımı takıp yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladım. Kendimi sadece müziğin kollarına atmak ruhumu dinlendiriyordu. Özellikle de böylesi zor ve sıkıcı bir günün ardından ilaç gibi geliyordu.

Binadan çıktığımda havanın sakin oluşu içimdeki güneşi parlatmaya başladı. Yavaş ama kendimden emin adımlarla okul bahçesinden çıkıp eve doğru yürümeye başladım. Aslında eve gitmek istemiyordum, ben nereye gitmek istediğimin bile farkında değildim. Sadece hiç bilmediğim bir yere oturmak ve tanımadığım yüzlerin arasında kaybolmak istiyordum. Tanıdığım sandığım insanların arasında kendimi fazlasıyla belli etmiştim çünkü.

Öylesine yolu uzatırcasına yürümeye devam ettim. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Buradan soyutlanmak istiyordum. Dünyada, hiç kimsenin bilmediği bir yerde olmak istiyordum ama gelin görün ki evden çıkarken de, girerken de hesap vermem gereken birileri vardı. Benim bu hayatta onların gözünde hiç mi vasfım yoktu?

Kafamı bu düşüncelerin içinde boğuşurken sallamamla hemen ilerideki sokağın girişinde, yıkık binanın önünde, motoruna yaslanmış bir hâlde elindeki sigarasıyla dalgın dalgın bekleyen Seyit Ali'yi gördüm. Duraksadım. Bulunduğum nokta beni fark etmesine çok müsait bir yerdi ve ben kendimi oldukça belli ediyordum.

Sigarasını iki parmağının arasında hareket ettirdikten sonra dudaklarına götürdü ve onu içine çekip dumanını dışarı verdi. Bunu yaparken gözlerinin akına gölgemi düşürdü çünkü gözlerimiz kesişti.

İfadesince bana bakmaya başladığında ne tepki vereceyeceğimi bilemedim ve sağıma soluma bakıp yanına yürüdüm. Kulağımdaki kulaklık hâlâ takılıydı ve müziğin vurgusu oldukça netti.

Karşısında dikildim. Bunu neden yapıyordum bilmiyordum ama sanırım konuşmamız gerektiğine inanıyordum. Konunun ne olduğundan emin değildim lakin dün geceki tatsız olaydan sonra muhakkak konuşacak bir şeylerin olduğunun bilincindeydim.

"Sokak aralarında fazla geziyorsun," diye konuşmum direkt. "Buralarda mı yaşıyorsun yoksa?"

Çabucak bir cevap vermeden bana bakmaya başladı. Elindeki sigara yanmaya devam ediyordu. Göz kapağının üzerindeki küçük siyah noktasına dikkat kesildim. Gözlerinin alasına kafa tutarmışçasına bir belirtiydi ama küçüktü. Tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam ettiğinde diğer elini saçlarıma uzattı ve önce sağ sonra sol kulağımdaki kulaklığı usulca çıkardı. Ona bir tepki veremediğim için kendimi sersem gibi hissetmiştim.

"Beni duyacağından emin olmak içindi," diye konuştu elini geri çekerken.

Kaşlarımı çattım ve kulaklığımı kavradım. "Konuşacaksın yani?"

"Bir soru sorduğuna göre sana bir cevap vermem gerekiyor, öyle değil mi?"

"Güzel," diye kafamı salladım hızla. "En azından dürüstsün."

Sağ kaşının ucu hafifçe havalandığında yüzünde manidar bir ifade yer edindi. Konuşmadan evvel sigarasını tekrar dudaklarına götürdü ve gözlerimin içine bakarak onu içti. Gözlerimi devirdim ve kafamı alay eder gibi iki yana salladım. Sigarayı dudaklarının arasından çektikten sonra gözleri dudaklarıma kaydı. Yutkundum. Yüzündeki o manidar ifade kaskatı bir küdeye devrilirken, "Ne oldu oraya?" diye sordu.

Dudağımdaki yaradan bahsediyordu. Bunu cevaplamak zorunda değildim. Geçiştirdim. "Seni ilgilendirmez."

"Bir soru sordum."

"Ben de sana cevap verdim."

"Abin olacak o dallama mı yaptı yoksa?" diye sordu hemen ardından. Cevap vermedim fakat bunun cevabını bile en başından bildiğinden emindim. Dişlerini birbirine kenetledi ve çenesini kasıp gevşetti. Sert bir soluk alıp verdiğinde, "Dahası oldu mu?" diye sorusuna soru ekledi.

"Bu da seni ilgilendirmez."

"Benim kadar dürüst değilsin," deyiverdi beklemeden.

"Hayır," diye çıkıştım. "Sadece seni alakadar etmeyen konulara cevap vermiyorum. Bu kadar," diyerek bu sefer ben sol kaşımı kaldırıp ona baktım. "Bu konuda oldukça dürüstüm."

"Yalnızca bu konuda," dedi çabucak. "Dün gece yüzünden abin sana başka bir şey yaptı mı?"

"Soruları neden tekrar ediyorsun?" diye sordum. "Bu benim meselem. İlgilenme."

"İlgilendiğim yok," dedi düz bir sesle. Boynundaki eskimiş renkteki gümüş zincir, üzerindeki tişörtün içine doğru akmıştı. "Soru soruyorum, sadece cevap verebilirsin mesela!"

"Vermek zorunda değilim," dediğimde sıkıntıyla soluk alıp vererek yaslandığı yerden doğruldu ve gözlerimin tam içine baktı. Boylarımız arasındaki mesafe çok uzun değildi ama oldukça uzun biriydi ve sanırım ilk kez bu kadar uzun boylu bir adamla karşı karşıya geliyordum. "Neden bu kadar asabi birisin?" dediğinde cevap verdim. "Karakterim böyle."

"Hım," dedi bana meydan okur gibi. "Karakterin böyle."

"Aynen." Dudaklarımı ıslattım. "Dün gece abime bir şey söyledin," diye konuştum. Bana baktı. "Bundan böyle daha çok karşılaşacağız... Bu ne demek?"

"Bu da seni alakadar etmez."

"Eder," dedim hızla ve sert bir sesle. "Abim o benim."

"Abine olan sevgin ve ilgin bayağı enteresan ama görüyorum ki o sana karşı beslediği duyguları farklı bir şekilde yansıtıyor," deyip gözlerinin yeniden dudaklarıma kaydırdı. Bundan hoşlanmamıştım. Dikkat dağıtmak amacıyla yeniden konuşacağım sıra benden evvel davranarak ellerini siyah kot pantolonun arka ceplerine soktu. Üzerimdeki etkisini giderek artırıyordu. Buna neden izin verdiğime anlam veremiyordum. "Tanışmış olsaydık o zibidi abin el âlemin arabasına bindiğin için seni azarlamaz hatta sana vurmazdı, böylelikle ben de daha rahat ifade edebilirdim kendimi."

"İfade etmek?"

"Hayatımda belki de ikinci defa bu kadar sabırlı davrandım. Kendimi tuttum, emin ol," dediğinde cümledeki her manayı anlamaya çalışsam fakat gözleri buna engel oluyordu. "Bu yüzden bu sabrımın mutlaka bir karşılığı olacak ve karşısına bir sefer daha çıkacağım. Sevgili abinle işim bitmedi."

Omzumu silktim. "Al, senin olsun."

"Sorularına cevap verdiğime göre soruma cevap alayım," diye direndi.

"Seni tanımıyorum."

"Tanıyorsun."

"Hayır."

"Abini hakh çıkarıyorsun," dediğinde gözlerine baktım. "Adımı bildiğini biliyorum."

Beklemedim ve kafamı hızla aşağı yukarı salladım. "Adını biliyorum ve bu seni tanıdığım anlamına gelmez." Konuşmadı çünkü adını söylememi istiyordu. Ben de konuşmadım ve birbirimize bakmaya devam ettik. Nedenini bilmediğim bir şekilde şu an yabancı hissetmiyordum.

Dudaklarını hafifçe araladı ve sakince, "Seyit Ali," diye konuştu. "Adım bu."

Gülümsedim. Niye böyle oldu ki şimdi?

Gözleri kısılırken gülüşüme takıldı ve dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu ama kirli sakalları bunun netliğini saklıyordu. Yutkundum ve boğazımı temizleyerek gözlerine baktım. "Leyla Neva," dedim. "Adım bu."

"Leyla Neva?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı.

"Hı hı," diye onayladım.

"İki adın var," dedi sakince. "Hangisini kullanıyorsun?"

"Sen?"

Duraksadı. Onu izledim. Göz kapağı gözlerini yarısına kadar kapatırken oradaki küçük siyah nokta daha da belirginleşti. Sanırım buna cevap vermeyecekti. Ben cevapladım. "Babam dışında herkes Leyla der ve ondan başkasının bana Neva diye seslenmesine müsaade etmem."

"Sebep?" diye sordu durgun bir hâlde.

"Soruma cevap vermediğin için bunun nedenini söylemeyeceğim, Seyit Ali."

Adını ilk kez telaffuz etmiştim. Ona karşı. Dudaklarımdan dökülen o kelime sanki her zaman benimleymiş, her zaman dilimin ucunda bir şarkıymış gibi hissettirmişti. Aramızda yine bir sessizlik olduğunda adımlarımı geriye doğru attım ve gözlerimi küçültüp başımı öne eğdim. "Benim eve gitmem gerekiyor. Hoşça kal."

"Soru işaretleri yerini noktaya bırakmadı," diye baktı gözlerimin içine. Soğuk bir tebessüm ilişiverdi dudağımın kenarına.

"Soru işaretleri yerini çoktan üç noktaya bıraktı bile, istediğin gibi cevap verebilirsin kendine."

"Ben gerçeğin peşindeyim," dediğinde geri geri yürümeye devam ederek onunmu sildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Diğer yandan da kulaklığımı kulaklarıma takmaya başladım. "Benim gerçeklerim senin arayıp da bulamayacağın kadar uzakta. Boşuna cevap arama çünkü yok."

Ellerini cebinden çıkarıp olduğunu yerde bana mesafeli bir hâlde bakmaya başladığında arkamı döndüm ve buradan uzaklaştım. Yüzümde sersem bir tebessüm vardı. Seyit Ali... Hayatımda değildi, o sadece son zamanlarda içinde bulunduğum bu birbirine dolanmış iplerin ucunda duruyordu. Hayat hâlâ karışıktı ve iplerin ucunu bulmam bile bir şey ifade etmiyordu.

Kulağımda Imagine Dragons'[1]un müzik listesi baştan aşağı çalmaya devam ederken eve doğru yürümeye devam ettim. Köşedeki kuruyemişçiyi geçtikten sonra sağdaki üç katlı evin ikinci katının balkonunda sofra bezi çırpan Nermin ablanın o cırtlak sesiyle duraksadım. O kadar kuvvetli bir sesti ki kulaklığım bile mâni olamamıştı. Yüzümü buruşturup kulaklığımı çıkarmadan kafamı usulca kaldırdım. Nermin abla sofra bezini balkonun kenarına koyup kolunu da balkonun mermerlerine yaslayarak bana baktı. "Ne yapıyorsun kız Leyla?" diye sordu.

Keyifsizce gülümsedim ve kulağımdaki kulaklığı çıkarıp, "Okuldan geliyorum Nermin abla, ne yapayım?" diye yanıtladım.

"Annenler ne yapıyor?"

"İyiler," dedim keyifsizce.

"O gün annene diksin diye bir entari vermiştim ama hâlâ getirmedi," dedi gözlerime bakarak. "İki hafta oluyor. Haberin var mı?"

"Bilmiyorum ben," dedim beklemeden. "Ama söylerim yine de."

"Parasını da peşin aldı ama ne gelen var ne giden." Ekledi. "Hayır yani bilmesem parayı cebe indirdi, entari kaldı diyeceğim de..."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen Nermin abla? Neyi ima ettiğinin farkında mısın sen Allah aşkına?"

"Aa!" dedi suç bastırır gibi. "Ne dedim ki ben şimdi? Olanı söylüyorum sana, iki haftadır dikemedi gitti şu entariyi... Kim olsa aynısını düşünür."

"Hayır, düşünmez," diye yükseltim sesimi. "Hemen aklınıza bu gelsin zaten. Belki işi vardı, belki başına kötü bir şey geldi. Bizi de tanımasan neyse de... Yazık."

"Asıl senin Serhan'ın yediği haltlardan haberin var mı bari?"

"Ne diyorsun ya?"

"Diyorum ki senin o abin olacak hadsiz, benim oğlumun cebinden para çalmış."

"Ne?!" diye çıkıştım öfkeyle. "Saçma sapan konuşma Nermin abla, gir içeri artık yeter!"

"Git sor haydi o zaman abine," diye dikilendi bana bakarak. Yüzüne bakmaya devam ettim ama kafam her geçen saniye usul yere doğru eğiliyordu.

[1]Las Vegas, Nevada'dan bir Amerikan pop rock grubudur. (e.n.)

Ben dik durmaya çalıştıkça onlar benim yüzümü yere eğdirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Serhan'ın böyle bir şey yapacağını ihtimal vermiyordum ama ona kefil olamazdım. Kesinlikle yapmamıştır, diyemezdim ve beni asıl mahveden de buydu.

Nermin abla, "Fikret bir de saf oğlum benim, hâlâ senin o hırsız abinle takılıyor, ah saf evladım benim ah," diye yakınmaya başladığında alay eder gibi güldüm fakat bu kısa süreli oldu ve çabucak bağırdım.

"Ne saflığı be? Senin oğlun çok mu iyi bir halt sanıyorsun sen? Köşebaşlarında kadınlara, kızlara laf atan abazanın teki!" Hayretle omuz silktim. "Safmış. Nah saf!"

"Ay üstüme iyilik sağlık," dedi sofra bezini kavrayıp geri çekildiğinde. "Kuyruğuna basana kadarmış hepsi. A-a! Neler diyorsun sen öyle!"

"Ya bir sus!" dedim nefretle. "İşgüzar fırsatçı seni. Anneme verdiğin parayı da entariyi de yarın sana teslim edeceğim. Serhan'ın durumuyla ilgilenmiyorum bile. Ondan sonra haydi bulaş bakayım bir bana, bize... Önce git kendi evladlarını topla oradan buradan, sonra gel bize salla. Rezil kadın!"

Nermin abla elini ağzına götürüp bana şaşkınlıkla bakmaya devam ederken kendini geri çekti ve söylene söylene içeri girdi. Burnumdan soluyordum, zaten bok gibi bir gün geçirmiştim, bir de bu aptallarla muhatap oluyordum. Ama suç onlarda değil, onlara bu fırsatı veren ailemdeydi.

Acısa da dudaklarımı birbirine bastırdım ve önüme döndüm. Kulaklığımı kulağıma takmadan onu özensizce cebime koyup doğruca eve yürüdüm. Beş dakikadan daha az bir süre içinde eve sert bir giriş yaptığımda annemi ayaklarını uzatmış bir hâlde televizyon izlerken gördüm. "Ne oluyor kız? Ne bu acelen?"

Nefes nefese kalmışçasına duraksamadan içeri girip başında dikildim. "Sen şu Nermin karısının entarisini dikmedin mi daha?"

Bir müddet düşündü ve omzunu silkti. "Aman çatlamış mı be? Dikeceğiz dedik, kıçı kırık bir entari için mi tüm bu öfken?"

"Ya iki hafta olmuş iki," diye konuştum sert bir tavırla. "Bir de parasını vermiş, gelmiş bana abuk subuk laflar söylüyor."

"Ne diyor koca götlü?"

"Hırsızlığa getiriyor lafı, ne diyecek," dediğimde rahat tavrından kurtularak bana dik dik baktı ve ayaklarını derhâl toparlayıp, "Ne diyor dedin?" diye sordu. Tekrara düşmedim. Devam etti. "Boğarım kız ben onu. Yolarım iki tel saçını da eline veririm. Karı karıya bak sen!"

"Sadece bu değil ki," dedim kafamı sağa sola sallayarak. "O oğlun olacak adi, gitmiş onun oğlundan para çalmış... Bravo ya! Bir hırsız olmadığı kalmıştı bravo!"

"Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye sordu ve düzeltti. "Daha doğrusu o kadının ağzından çıkanı kulağı duyuyor mu?"

"Yapmaz diyemedin çünkü ihtimali var, biliyorsun. O oğlun bana laf edeceğine gitsin kendi kepazelikleriyle uğraşsın. Bir hırsızlığımız kalmıştı ya... Vallahi helal olsun!"

Annem bir şey söylemeden bakışlarını benden kaçırdığında derin bir soluk alıp verdi. Konuşmaya niyeti yoktu çünkü konuşacak tek bir mantıklı açıklaması olamazdı. Oğlunu bizden daha çok seviyordu ama onun ne mal olduğunu da en iyi o biliyordu.

"Sen sadece onu koru, kaldır bir taraflarını," dedim yüzüne bakarak. Bana bakamıyordu. "Ama gelsin elin kadınları bana laf etsin. Bana ne ya? Bana ne onun yediği haltlardan. Siz kendi yediğiniz naneleri böyle kapatacaksınız diye mi ben arada kalıyorum he?"

"Arada kaldığın falan yok," dedi düz bir sesle. "O kadının iftirası bu."

"Tabii, kesin öyledir," dedim alay eder gibi. "Yoksa Serhan Bey'imiz maşallah dünyanın en düzgün insanı. Hiç yapar mı öyle şeyler?"

"Leyla sus," diye emretti ellerini sıkarak.

"Ben susuyorum zaten," dedim. "Ben sustukça siz konuştunuz ama yeter artık. Aile içinde ne yaşanırsa yaşansın fakat bunun dışarı taşıp bu kadar pis işlerle bize leke sürülmesine nasıl müsaade edersin sen ya?"

"Hiçbir şeye müsaade ettiğim falan yok," diye kaldırdı kafasını yukarı doğru. "Herkes çok mu iyi bok sanki? Millet kapanıyor kapısını ama içeride ne olup bittiğini bilen yok. Sahte sahte sevgi gösterileri... Böyle olmayı ben seçmedim. Serhan'a sıra gelene kadar bir sürü serseri var dışarıda..."

"Ve bu her şeyi temizliyor, öyle değil mi?" diye sordum gülerek. Sonra da adımlarımı geriye doğru sürüp kafamı salladım. "Asla değişmeyeceksiniz asla. Bugün onun parasını çalan yarın da senin paranı çalar, unutma bunu! *Sen benden değil o adi oğlundan utan!*"

Sözlerim annemi sarstığında yüzündeki ifadeleri görmeye bile tenezzül etmeden oradan ayrıldım ve doğruca odama gittim. Ömer resim yapıyordu, ona bir şeyleri belli etmeden banyoya girip kendimi ılık suyun altına bırakım. Saçlarımı güzelce durulayıp cildimi ferahlattıktan yarım saat sonra suyun altından çıktım ve kuru kıyafetlerimi giyinip ortalığı toparladım. Banyodan çıkmam yaklaşık kırk beş dakikamı almıştı. Kirlileri sepete attıktan sonra odama gittim.

Sakin ama bir o kadar da yorgun bir şekilde yatağıma uzanıp öylece tavana baktım. On beş dakika kadar dinlendikten sonra hava iyice kararmıştı ve odamın ışığını yakmam gerekiyordu fakat akşam yemeği saati gelmişti. Tişörtümün üzerine ince bir hırka giyip odamdan çıkarak ışığı yanan oturma

odasına girtim. Annem suratsız bir şekilde oturmuş, öylece televizyona bakıyordu lakin Ömer burada değildi.

"Ömer nerede?"

"Ekmek almaya gitti," diye cevapladı bana bakmadan.

"Hava kararda, farkında mısın sen? Küçücük çocuğu ne diye gönderirsin bu saatte? Söyleseydin ben alırdım."

"Bakkal şurası zaten," dedi tavrından bir gram ödün vermeden. Sonra da gözleri televizyonun üzerinde duran yukarıdaki duvar saatine kaydı.

"Ne zaman gitti?" diye sordum ince bir sesle.

"Gelir birazdan."

"Bakkal şurası zaten diyorsun," diye tekrarladım. "Söyle ne zaman gitti?"

Sıkıntıyla toparlanarak gözlerime baktı. "Yarım saat oluyor."

Duyduğum şeyle kaşlarımı yukarı kaldırdım. Yüzümdeki ifade şaşkınlığın en acı evresiydi belki de.

"Yarım saat oluyor?" diye yineledim onu. "Ama şuradan şuraya yarım saatte gelemedi öyle mi?" Hızlı ve sert bir soluk alıp verirken aynı tavır takındığım tavra da yansıdı. "Ne diyeyim sana ben ya?"

Ayaklandı. "Telaş yapma hemen. Belki sokaktaki çocuklara takılmıştır. Gelir."

"Ne bu rahatlık sendeki?" diye sordum. "Onun bu mahallede doğru düzgün bir arkadaşı bile yok, tabii sen nereden bileceksin ki bunu?"

"Leyla bak," diye üzerime gelmeye başladığında buna fırsat vermedim ve arkamı dönerek dış kapıya yürüdüm. "Kardeşime senden daha iyi annelik yapıyorum." Kapıyı açtım. "Sen onur dizini izle..."

Cümlem yarım kaldığında bedenim dev bir kasırga esintisine maruz kalmışçasına olduğu yerde buz kesti.

Serhan bana bakıyordu. Eli karnındaydı ve parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Gözlerim dehşetle ona çevrildiğinde, acı çekerek "Leyla," diye mırıldandı. Sesi, hayatımda boyunca ondan duyduğum en zayıf ve güçsüz bir şekilde çıkmıştı. Annemin gölgesi arkamda belirdiğinde büyük bir çığlık attı fakat ben bunu yapamadım. Sadece ona baktım.

Serhan titreyerek elindeki kana baktığında yere yığılması saniyelerini aldı. Annem beni kenara iterek onun dizlerinin dibine çöktüğünde olanlara anlam veremedim. Öylece kalakalmıştım. Beklenmedik bir olayın kurbanıydım.

Serhan kanlar içinde yerde yatıyordu, kardeşim ortada yoktu... Ve tüm bu yaşananlar, onun bize bir oyunu muydu?

SÖNMEYEN ATEŞİN KIVILCIMI

Yağmur göğün mü gözyaşıydı yoksa? Baksana semaya daha önce onu hiç bu kadar güzel ağlarken gördün mü sen?

Olduğum yerde öylece kalakaldım. Gecenin buz gibi esintisi saçlarımı savururken aralık kalan ağzımın içine giren rüzgâr damağımı yakmaya başladı fakat bu hissi bile tam olarak idrak edemiyordum. Annem dizlerini hemen Serhan önüne bırakmış ve çaresizce titreyen elleriyle ağlamaya başlamıştı. "Serhan," diye duydum hıçkırıklarının ardından. "Serhan aç gözlerini oğlum," dedi annem onu sarsarak fakat hayır yine cevap vermemişti.

Annem ağlayarak bana döndü. Gözlerine baktım. Onu uzun zamandır ağlarken görmemiştim. "Leyla," diye seslendi kesik kesik. "Ambulansı ara!"

Olduğum yerden ayrılarak arkamı döndüm ve koşarak odama girerek hemen yatağımın üzerinde duran telefonuma uzandım. Çok kısa bir zaman dilimi içerisinde ambulans işini halledip elimi yüzüme götürdüm ve kendime gelerek hızla dolabımdan deri ceketimi alıp üzerime geçirdim. Zamanla yarışıyordum. Odamdan çıktığım gibi annemin odasına girip kapının arkasında duran hırkaların ceplerine kontrol ederek üç beş lira alıp dışarı çıktım.

"Ambulansı aradım," dedim nefes nefese annemin dibine çökerek. Gözlerim direkt Serhan'ın yüzüne odaklandığında yüzümü ekşittim çünkü çok üzülmüştüm. Yutkunarak gözlerine baktığımda, "O iyi olacak," diyebildim. Karnının üzerinden akan kanlar annemin dizlerine bulaşmıştı. Annemin hıçkırıkları kulağımı doldurmaya başlarken gözlerimi kapatım ve zar zor ayağa kalkıp, "Ben Ömer'i bulmaya gidiyorum. Sen onunla kal," dedim.

Annem korku dolu gözlerle kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Beni bu hâlde nasıl yalnız bırakırsın?"

"Ömer peki?" diye sordum ondan cevap beklemeyerek. "Ömer ne olacak? Kardeşimden haberim yok." Çaresizce ellerimi saçlarıma götürdüm ve ağlamaklı bir sesle kafamı sağa sola sallayıp, "O bizden daha yalnız," diye fısıldadım.

Annem, "Abin ölmek üzere ve Ömer'i yalnız başına bulamazsın, polise gidelim," dediğinde gözlerimi çabucak gözlerine sabitledim.

"Hayır. Kardeşimi bulacağım ve sen de Serhan'la kalacaksın." Zaman kaybediyordum. "Birkaç dakika içinde ambulans burada olur. Serhan iyi olacak, tamam mı anne? Eğer bana hayatında bir kez de olsa güvenmek istiyorsan, lütfen o hakkını şu an kullan."

Dağılmak istemiyordum ama bu oldukça zordu. Geri geri adımlar atmaya başladım. Annem ağlamaya devam ediyordu. Gözlerimin hemen ucunda biriken gözyaşlarını akmaması için zorladım ve ellerimle çabucak gözlerimin altını silip arkamı döndüm.

Koşmaya başladım. Caddeye çıktığımda nefes nefese kalmış bir hâlde duraksadım ve darmadağın olmuş saçlarımı geriye doğru savurup karşıdan gelen ilk taksiyi çevirerek bindim. Şu an ne otobüsü ne de parayı düşünecek hâldeydim. Umarım yanımdaki para gideceğim yere beni götürmeye yeterdi. *Gideceğim yer mi?*

Nereye gittiğimi çok iyi biliyordum ama gittiğimde göreceğim şeyden emin değildim. Lakin yolların ucu bir tek ona çıkıyordu ve umuyorum ki bu yollar çıkmaz bir sokağa dönüşmemiş olurdu. Yaklaşık on beş dakika içinde taksiye ücreti ödedim, elimde yalnızca beş lira kalmıştı. Bunu sorun etmemeye çalışıp parayı cebime attım ve taksiden indiğim gibi koşar adımlarla yürümeye başladım. Ne garip, buraya ikinci sefer geleceğimi, üstelik aradan yalnızca günler geçtikten sonra tekrar edeceğimi nereden bilebilirdim ki.

Birkaç dakika sonra alana girdim. Evet, geçen gece geldiğim yarış pistindeydim. Ona gelmiştim. *Seyit Ali'ye.* Tüm bu gecenin mimarı olarak düşlediğim kişiye.

İleride kızlı erkekli bir grup genç vardı. Asla duraksamadım çünkü adımlarım benden evvel koşuyordu oraya doğru. Aceleciydim, zira zamanın içinde kaybolmak hayatın içinde mahvolmaktan daha beterdi. Onlara yaklaştığımda birkaçı beni fark etti ve sırtlarını yasladıkları demir levhadan uzaklaşarak bana doğru döndüler. Biriyle göz göze geldim. Bu geçen gün gördüğüm sarışın çocuktu ve diğeri de yanındaki uzun boylu olandı. Onları daha önce görmüştüm. Bana tuhaf tuhaf bakmaya başladıklarında direkt sesimi yükselttim. "Nerede o?" diye sordum.

Sanırım birkaçının daha dikkatini çekmiştim. Sarışın ve uzun boylu olan karşımda dikildi. Ateş sırtlarına vururken gözlerimin içindeki kıvılcıma sıçramayı da ihmal etmemişti. Sarışın olan elindeki bira şişesini aşağı doğru indirirken yüzünü ekşitti. "Kim nerede?" diye sordu. Sesi kalın ve şüpheciydi. "Sen kimsin?"

"O zibidi arkadaşınızdan bahsediyorum," dedim. "Nerede o?"

Uzun boylu ve kulağında küpesi olan çocuk dudağının kenarını kıvırırken, "Bak kafan güzelse bize katılabilirsin ama illa kafayı bulacağım diyorsan yardımcı da oluruz," diye söylendi.

"Kafam güzel merak etme, hatta bu güzel kafamla sana bir kafa atayım istiyorsan?"

Bana öylece bakmaya devam ettiğinde sarışın olan yeniden konuşmaya başladı. "Bak, kimsin bilmiyoruz ve kimi aradığını da bilmiyoruz. İsim verirsen yardımcı olabiliriz sana."

"Aradığı kişi benim."

Gözlerim irileşirken Seyit Ali karşımda belirdi. Uzun boyu, yüzümün önünü kapatırken bana ifadesiz bir şekilde bakmaya başladı. Sarışın olan soğuk bir tavırla gülerek, "O zibidi sen misin yani?" diye mırıldandı.

"Kardeşim nerede?"

"Bilmiyorum," diye konuştu. "Onunla kapanmamış bir hesabım var ama şu an nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bu kadar önemseyip ta buralara kadar kalkıp gelmene şaşırdım doğrusu."

"Serhan'dan bahsetmiyorum," dedim çabucak ve ekledim. "Ayrıca sen bunu nasıl yaparsın ya? Ne hakla onu bıçaklarsın?"

Soruyu sorduğum an, sarışın çocuk dudaklarındaki bira şişesini çekerken püskürdü ve elinin tersiyle ağzının kenarını silerek şaşkın bir hâlde Seyit Ali'ye baktı. "Çüş. Sen adam mı bıçakladın, hem de biz olmadan? Oğlum bizi niye bu maceralardan uzak tutuyorsun lan sen? Yakışıyor mu sana?" Resmen dalga geçiyordu.

Yüzümü buruşturdum ve konuşan çocuğa tuhaf tuhaf bakıp, "Nerenin ruh hastasısınız siz be?" diye homurdandım.

Bana şaşkınlıkla bakarken gülümsedi. "Kusura bakma, seni unuttum."

Ekşiyen yüz ifadem Seyit Ali'nin sesiyle duruldu. "Cihangir, bir sus oğlum."

Ardından bana seslendi fakat gözleri bir saniye olsun üzerimden inmemişti. Ona bakmasam bile bunun farkındaydım. "Sana gelince," dedi soğuk tavrıyla. "Serhan denen herifi ben bıçaklamadım ve bu umurumda bile değil... Kimi arıyorsan o da burada değil. Anlıyor musun beni?"

"Hayır anlamıyorum," dedim kafamı sağa sola sallayarak. "Anlamıyorum ben. Ömer burada, biliyorum."

"Ömer?" diye sordu kaşlarını havalandırırken.

"Kardeşim. Benim küçük erkek kardeşim," diye cevapladım.

Uzun boylu, küpeli olan konuştu. "Erkek detayını vermen iyi oldu. Ömer isminde kız çocuğu kaynıyor zaten etraf."

"Bana bak," dedim üzerine yürürken. "İlla bakacaksın kafamın tadına sen!"

Seyit Ali araya girerken kolumdan tuttu ve beni geriye çekerek kendi de öne çıktı. "Bırak beni," dedim hızla kolumu ellerinin arasından çekerken. "Kardeşimi görmek istiyorum dedim."

Ateşin başında oturan kızıl saçlı kızla gözlerimiz kesişti. Bana bakıp, "Lunapark mı kızım burası?" diye söylendi. "Ne kardeşinden bahsediyorsun sen?"

"Sen kapat çeneni," diye bağırdım bir hırsla.

Alaycı bir tavırla gözleri Seyit Ali'ni sırtına kaydı. "Ali, götür şu kızı buradan. Açmadı onu burası belli."

Gözlerimi kapatıp açarken Seyit Ali'nin bana baktığını gördüm. Çenesi sol omzunun üzerinde duruyordu ve gözlerini kısmış gözlerime dokunmaya çalışıyordu. Yanıma gidip karşısında dikildim. Ela rengi göz bebeklerinde kendimi görmüştüm. "Biz sana bir şey yapmadık, tamam mı?" diye konuştum sakince. "Kardeşimi bana geri ver. O daha yedi yaşında bir çocuk."

Sarışın, adının Cihangir olduğunu öğrendiğim çocuk arkadan konuştu. "Bak biz senin düşündüğün gibi insanlar değiliz. Kardeşin burada yok. Yedi yaşında bir çocukla da işimiz olmaz anlatabiliyor muyum?"

Onu duymuştum ama Seyit Ali'nin gözlerine odaklıydım. İfadesiz bir çehreyle bana bakıyordu. Derin bir nefes alıp üst ve alt kirpiklerinin uçlarını birbirine değdirerek arada kalan boş kısımdan gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Kardeşin burada yok. Ben kimseye bir şey yapmadım. Boşuna buradasın sen, sana aradığını veremem çünkü o bende değil."

Yutkundum ve usul usul kafamı sallayarak elimi başımın üzerine koyarak gözlerimi kapattım. "Ömer neredesin ablacığım?"

Seyit Ali, "Burada değil," dediğinde ellerimi kafamın üzerinden indirdim ve yüzüne bakıp sesimi tekrar yükseltim. "Anladım, tamam. Burada değil."

Bana hayrede baktı. Bayılmak üzereydim ama sağlam durmam gerekiyordu. Kardeşim kayıptı ve nerede olduğunu bilmiyordum. Abim kanlar içinde yatıyordu ve yaşadığından bile emin değildim. Seyit Ali sakince konuşmaya başladı. "Kardeşini bulmanda sana yardım edebilirim."

Kumral tenli, küpeli olan çocuk ekledi. "Aynen. Seyit'in burnu iyi koku alır."

Seyit Ali arkasına dönmeden yüzünü sağa doğru çevirdi ve alaydan uzak bir ses tonuyla dudaklarını aralı. "Teoman, harbiden zorla kafa attırmak niyetindesin."

Cihangir olaya dâhil oldu. "Kız çok inatçı, bırakalım o halletsin."

Seyit Ali bu sefer kafasını diğer yöne çevirdi. "Ben en iyisi ikinizin kafasını birbirine tokuşturayım da akıtayım beyninizin içindeki sıvıyı. Nasıl?"

Kendi aralarında bir şeyler mırıldanmaya devam ederlerken onları susturdum. "Buraya sizin aptal konuşmalarınızı dinlemeye gelmedim. Madem kardeşim burada yok, tamam." Geri geri yürüdüm. "Tamam. Gidiyorum."

Seyit Ali gözlerini yeniden gözlerimle birleştirdi. "Timur," diye bağırdı çok yüksek olmayan bir sesle. "Motorunu getir. Çabuk ol!"

Az sonra Timur denen çocuk motorla yanımıza geldiğinde üzerinden indi ve kaskı Seyit Ali'ye verdi. Seyit Ali kaskı kavradığı gibi bana uzattı.

"Ne?"

Israrcı davrandı. "Tanışma faslına gerek yok diye düşünüyorum." Konuşmadım. Sıkıntıyla soluk alıp verdi ve kafasını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki," dedi sakince. "Bu kask," diyerek gözlerimin içine baktı. "Bu da..." Duraksadı. Dudağının kenarını kıvırarak konuşmaya devam etti. "*Neva.*"

"Leyla," diye düzelttim.

Seyit Ali beni düzeltmeden gözlerime bakmaya devam ederken arkadan, adının Teoman olduğunu öğrendiğim küpeli çocuk elini kaldırdı ve bana bakıp göz kırparak güldü. "Memnun oldum, ben de arıza."

Gözlerimi devirdim ve ona doğru bakıp konuştum. "Sana bir gün kafa atacağım, yaz bunu bir kenara!"

"Yazdım. Çok bekletme ama."

"Kafanın röntgenini mi çekmemi bekliyorsun?" diye sordu Seyit Ali düz bir sesle. "Al ve tak şunu."

Israrcı tavrına karşılık verirken onu reddettim. "Senden yardım isteyen yok. Takmıyorum. Gidiyorum ben."

"Tak dedim!"

"Gidiyorum dedim!"

Sıkıntıyla soluk verdi ve tam önümde durarak kaskı beklemediğim bir anda kafamdan geçiriverdi.

"Ne yapıyorsun be?" dedim geri çekilmeye çalışarak fakat buna izin vermedi. Kafam acırken yüzümü ekşittim. "Yavaş ol hayvan!"

"Ağzından düzgün laf çıkması için takım elbise giyip saçlarımı ölümüne jöleleninış bir hâlde sağa doğru yatırmam mı gerekiyor?" diye sordu ciddiyetle.

Ona düz düz baktım. Elleriyle kaskı kafama yerleştirdiğinde ellerimi kaskın üzerine götürdüm ve ellerine dokundum. İrkildim çünkü teni buz gibiydi. "Tamam bırak," dedim geri çekilerek. "Ben hallederim."

Seyit Ali motorun üzerine bindiğinde Cihangir'e bakıp, "Oradan eve geçerim, beklemeyin beni," diye seslendi.

Cihangir elindeki bira şişesini kaldırıp, "Tamam, sen bak keyfine," diye karşılık verdiğinde gözleri beni buldu. "Tabii o biraz zor olacak gibi görünüyor."

"Sabır," dedim dişlerimin arasından tıslayarak. Güldü. Seyit Ali motoru çalıştırdığında bana baktı ve kafasını eğip gözleriyle arkasını işaret etti. Derin bir nefes aldım ve buradan çabucak gitmek istercesine hareketlenip arkasına geçtim. Kendimi ondan uzak tutmaya çalışıyordum. Ellerimi oturduğum koltuğun arkasındaki demirlere sabitlediğimde, "Merak etme, sarılmanı beklemiyorum zaten," diye söylendi.

"İsabet olmuş," diye karşılık verdiğimde gözlerimi devirerek hareket etmesini bekledim.

Direksiyonu kavrayan parmakları sıkıca yerini aldığında, "Sıkı tutun, düşersen bu benim sorunum olmaz," dedi.

"Düşmem," diyerek cevap verdim. "Sen de bir an önce ilerlesen iyi edersin. Kardeşimi bulmak istiyorum artık."

Konuşmadı ve ayağını koyduğu yerden kaldırarak motora gaz verdi. Hareket etmeye başladığımız ilk anda düşecek gibi olup dengemi kaybettiğim vakit bunu belli etmemeye çalışarak hemen yerimi sabitledim. Ellerim öyle sıkı kavramıştı ki demirleri, düşmekten korktuğumu anlamıştım. Kısa bir süre sonra yarış alanından çıkıp caddeye vardık.

Kendimi oturduğum yere çivilemiştim âdeta. Karanlığın içinde ilerlemeye devam ediyorduk. Kaskın içinden önümde duran adama baktım. Kimdi bu? Günlerdir süre gelen bir tesadüfler silsilesi vardı aramızda. Tabii ki bunların hiçbiri tesadüf olamazdı ama ne olduğunu da merak etmiyor değildim.

Ondan şüphelenmiştim çünkü ona güvenmiyordum. Aslında insanlara güvenmiyordum. Bu başıma gelen olaylar nedeniyle bir hayli normal bir durumdu. *Beni bu hâle getirenlerin içine edeyim!*

Motoru yavaşlatırken kafasını geriye doğru yasladı ve bana seslendi. "Evinin adresini söyle. Açık açık."

"Sen beni bir sokağın başında indir, ben hallederim," diye konuştum yüksek sesle.

Sıkıntıyla iç çektiğini fark ettim. "Ulan ne kıymetli evin varmış, söylesene kızım evinin adresini."

"Söylemeyeceğim," diye direttim. "Geçen gün girdiğin sokağın başında bırak yeter."

"Geçen gün bıraktığım sokağın başında, başına gelecekleri gördük," diye konuştu. Cadde sakindi lakin yollar karanlıktı ve o seyir hâlindeyken benimle konuşuyordu.

Zaten berbat bir akşam oluyordu, vakit kaybettikçe her şey daha da berbat oluyordu. "İki sokak sonra karşına çıkacak üç katlı, krem rengi binayı geçmeden dön ve dümdüz ilerle," deyiverdim.

Beş dakika kadar sonra eve vardığımızda ayağını yere koyarak motoru kapattı. Beklemeden indim ve kaskı çabucak kafamdan çıkarıp bir şey söylemeden kapıya yürüdüm. Cebimdeki anahtarı çıkarmaya çalıştığım vakit gözlerime dolan ışıkla elimi yüzüme götürdüm ve bana kapıyı aralayan kişiye baktım. Ömer karşımda durmuş ağlıyordu.

Beni karşısında görünce gözlerindeki yaşlar büyüdü ve gözlerime bakıp, "Abla?" diye mırıldandı.

Elimi yüzümden çabucak indirdim ve yanına eğilip ona sımsıkı sarıldım. "Ömer," dedim kokusunu içime çekerek. Şoktaydım ve kalbim deli gibi çarpıyordu. "Ömer buradasın sen, Allah'ım şükürler olsun sana, buradasın Ömer."

Ellerimi çabucak yüzüne koydum ve gözlerinin altını dokundu parmaklarım. "Ömer?" diye fısıldadım içim acırken. "Ömer, ne oldu ablacığım?"

"Abi... abim..." dedi nefesini tuta tuta. Gözlerimi irileştirdim. Devam etmeye çalıştı. "O buradaydı abla. Yatıyordu öylece... Sonra ambulans geldi ve onu götür... götürdü..." Kendini o kadar çok sıkıyordu ki bu hâlde olduğunu gördükçe kalbim paramparça oluyordu. "O ölecek mi?" diye sordu ağlaması şiddetlenirken.

"Hayır," diyerek kafamı sağa sola salladım. Bir yandan ellerimle gözlerinden akan yaşları siliyor, diğer yandan kafamı sallıyordum. "Hayır ölmeyecek o. Sadece bayıldı, o kadar. Serhan kocaman adam, ölür mü öyle hemen?"

"Yerde kan vardı abla," dedi yutkunarak. "Annem de çok ağlıyordu. Abimin elini tuttum ama dondu elim..." Sustu ve elinin tersiyle gözlerini silerek kafasını yere eğdi. "O öldü mü?"

"Ömer," dedim hayretler içerisinde. Kafasını kaldırıp gözlerine baktım. "Serhan ölmedi ve ölmeyecek. Onun elleri hep soğuk olur zaten," diye gülümsemeye çalıştım. Onu böyle şeylerle avuttuğum için kendime kızgındım lakin gözlerinden akan damlalar gerçekler sayesinde onunla dost kalmaya razı olacaklardı. "Ölmeyecek o," diyerek sarıldım sımsıkı. "Bana güveniyorsun biliyorum. O yüzden ağlama daha fazla, tamam mı?" Dudaklarımı saçlarına götürdüm ve öptüm. Ona kemiklerini kırarcasına sarılmak istiyordum fakat canının acıyacağını biliyordum. Kendimi durdurdum ve kollarının arasından sıyrılıp gözlerine baktım. Gözlerinden öptüm. "Ben şimdi annemi arayacağım ve onun iyi olduğunu öğreneceğiz, tamam mı? Sen de ağlamayacaksın artık."

Ağlayarak, "Tamam," diye mırıldandı.

"Sen neredeydin bu arada?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bakkalda ekmek kalmamıştı, ben de ta öteki bakkala yürüdüm. Uzaktı... Sonra... Eve gelince abimi gördüm... Annem de ağlıyordu, çok korktum."

"Geçti," dedim çabucak saçlarını severken. "Geçti, tamam mı? Şimdi eve gireceğiz ve sen uyuyacaksın."

"Uykum yok ama."

"Uyuyormuş gibi yaparsın."

"Abim gibi mi?"

Duraksadım. Onu kandıramazdım ama Serhan'ın iyi olduğunu hissediyordum. Bir şey demedim ve ayaklandım. Ömer gözyaşlarını silmeye devam ederken karşıya baktı. Seyit Ali orada duruyordu. *Hâlâ.*

"O kim?" diye sordu. Ömer.

Çenemi omzumun üzerine koydum ve ona uzun uzun baktım. Bize bakıyordu. Nasıl baktığını anlayamamıştım ama bize bakıyordu. "Biri," diyebildim sadece.

"Anlamadım?" dedi Ömer şaşkınca.

Seyit Ali, başını önüne eğdi ve motorunu çalıştırıp çok geçmeden saniyeler içinde buradan ayrıldı.

Kaşlarımı çattım ve arkasından baktım öylece. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama pek hoşuma gitmemişti. Kafamı sağa sola sallayıp bu durumdan sıyrıldım ve Ömer'e baktım tekrar. "Haydi içeri girelim."

"Annemi ara abla," dedi içeri girdiğimizde. "Lütfen ara annemi."

"Arayacağım," deyip telefonuma uzandım ve Ömer'in elinden tutarak onu odamıza götürdüm.

Ömer yatağına oturduğunda pencere önünde dikildim ve telefonun açılmasını bekledim. İçimdeki endişe büyüyeceği vakit annem telefonu açtı ve irkildim. "Anne, nasılsınız? Serhan nasıl?"

"Ameliyatta hâlâ ama doktorlar hayati tehlikesinin olmadığını söyledi," diye konuştu. Sesinden aldığım enerji yüreğimi su serperken Ömer'e baktım ve ona göz kırptım. Heyecanlandı ve ayaklanarak yanıma geldi. Annem, "Birazdan çıkacak zaten. Bu gece buradayız. Ömer evde, değil mi?" diye sordu.

"Evet evet, burada," dedim çabucak.

"Onu emanet edecek kimseyi bulamadım, aklımda sende kalmıştı fakat o telaşla aramayı unuttum."

"Ömer burada, sen iyi misin peki anne?"

"Daha iyiyim," diye mırıldandı. "Kardeşini yalnız bırakma, sabah da kahvaltısını hazırla öyle gönder okula, tamam mı?"

"Tamam, merak etme sen. Ben yarın sabah geleceğim zaten. Bir ihtiyacın var mı?"

"Yok bir şeye ihtiyacım," dedi kuru bir sesle. "Ömer'i ver, onunla da konuşayım."

"Tamam," dedim ve telefonu Ömer'e vermeden konuşmamı sürdürdüm. "Babama da haber vereyim mi? Bilmeli, hatta arayacağım onu da."

Annem, "Hayır aramayacaksın," diye ikaz etti. "Ben varım Serhan'ın yanında. Sen sakın babanı aramayacaksın, duydun mu beni? Şimdi çabuk Ömer'i ver bana, dikkat et sen de. Kapıyı bacayı kilitle."

Derin bir nefes alıp verdiğim sıra bunu kabullenmekten başka çarem yokmu, zira zor bir gün oluyordu ve onu da zorlamak istemiyordum. Orada yalnızdı, biz de burada yalnızdık fakat iyiydik. En azından iyi olacaktık. Telefonu kulağımdan çektim ve Ömer'e uzattım. Ömer hevesli bir hâlde telefonu kulağına götürürken, "Anne," diye gülümsedi. Arkasını döndü ve yatağına oturarak başını yere eğdi.

Gülümsemeye devam ediyordu. Anlaşılan o ki ona iyi şeyler söylüyordu. Onları baş başa bırakmak istercesine odamdan çıktım ve banyoya yürüyerek aynanın karşısına geçtim. Berbat bir hâlde değildim ama çok da iyi gözükttüğüm söylenemezdi. Ellerimi ve yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra mutfaktaki dolaptan bir şişe maden suyu alıp odama tekrar girdim. Ömer telefonu çoktan yatağımın üzerine bırakmıştı. "Abim ölmeyecekmiş abla," dedi sevinçle.

Gülümsedim. "Ben demiştim işte."

"Mutlu oldum. Sen de oldu mu?"

"Tabii ki oldum," dedim karşısına otururken.

Gülümsemeye devam ederken gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. "Sen neredeydin peki? Beni mi arıyordun?"

"Evet," dedim çabucak. "Beni çok korkuttun. Lütfen bir daha böyle şeyler yapma, olur mu? Ekmek kalmamışsa eve geri gel, ben alırım ta uzaktaki bakkaldan. Bir daha bizi böyle telaşlandırma."

"Özür dilerim."

"Tamam, olmasın bir daha," diye göz kırptım ona. Utanarak bakışlarını kaçırırken ayaklandım.

"Neyse haydi uyu artık, sabah okula gideceksin bak. Saat çok geç oldu."

"Okula gitmesem olmaz mı?"

"Fırsattan istifade yani?" diye sol kaşımı kaldırdım. "Hayır gideceksin. Ben de gideceğim zaten. Abimiz iyi, tamam mı? Yarın gelebilme ihtimali var ve ben sabah onun yanına gideceğim. Okulunu ve derslerini aksatırsan annem kızar. Bunun olmasını istemezsin herhâlde?"

Konuşmadan kafasını iki yana salladı. "Aferin," dedim tavrına bakıp yatağını açarken. "Haydi üzerini değiştir."

Ömer pijamalarını giydikten sonra yatağına geçti ve uzandı. Üzerini sıkıca örterek saçlarını öpüp geri çekildim. "İyi geceler."

"Sana da abla," diye gülümsedi yorgun bir suratla. Ben de gülümseyerek doğruldum. Ömer'in yorgun düşen göz kapakları usulca kapandığı sıra derin bir nefes alıp vererek omuzlarımı düşürdüm. Epey yorucu bir gecenin içinde kendime yer bulmak istedim ve çok geç olmadan uyudum.

Bu sandığım kadar kolay olmamıştı ama arada içimin geçtiğini hatırladığım bir geceyi arkamda bırakmış, yeni bir güne kucak açmıştım.

Erkenden kalkıp hemen sağı solu toplamış ve güzelce Ömer'i okul için hazırladıktan sonra birlikte evden ayrılmıştık. O, okuluna giderken ben de ders başlamadan evvel hastaneye gittim. Yoğun bakımda değildi lakin normal bir odaya tek kişi olarak almışlardı. Yattığı kata çıktım ve oda numarasını bulup kapıyı tıklatarak içeri girdim. İçeri girdiğim vakit annemin tekli koltukta sakince oturduğunu gördüm.

Serhan ise çoktan gözlerini açmış, öylece yatıyordu.

Yanlarına giderek, "Anne," diye mırıldandım. Annem oturduğu yerde toparlanarak bana baktı.

"Leyla?" diye çevirdi gözlerini gözlerime. "Okula neden gitmedin?"

"Gideceğim ama önce sizi görmek istedim," diye konuştum. Hayatımın en garip konuşmasını yapıyor gibiydim. O kadar eğreti duruyordu ki ağzımda bu tavır, bir an bunun ben olup olmadığını tartışmak istemiştim. İçeri biraz daha girdiğimde Serhan'ın başından dikildim. Serumlar ve hemen başucunda bir takım ilaçlar vardı. "Nasıl oldun?" diye sorduğumda gözlerini yavaşça kapatıp açarken gülümsedi.

Serhan gülümsemişti.

Bana.

Ben de gülümsedim. "Sevindim," dedim kısık sesimle. Sanki yüksek sesle konuşursam kızacak ya da yine ters bir laf söyleyecek gibi hissetmiştim.

Anneme baktım. "Kimin yaptığından haberiniz var mı peki?"

Annem derin bir nefes alıp gözlerini Serhan'ın yüzüne kaydırdı. "Hayır," diye homurdandı. "Hele bir kendine gelsin de konuşacak nasılsa. Durduk yere bu hâle gelmedi ya."

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek gözlerimi yeniden Serhan'ın gözlerine kaydırdım. Bana bakmıyordu. Anneme de bakmıyordu. Sadece önünü izliyordu lakin bakışlarında herhangi bir manaya rastlamamıştım. Usul usul birkaç adım daha atıp elimi örtüsüne dokundurdum fakat bu ona karşı attığım bir adımdı sanki. Ona öfkeliydim ama canıyla sınandığı bir anın içine düştüğü için bunu şu anlık görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Çok var mı ağrın?" Kaşlarını yukarı kaldırarak gözlerime baktı. Güldüm. "Kandırma be. Bıçak girdi karnına."

Bana düz düz bakıp gülerek gözlerini devirdi. Geri geri yürüyerek kaşlarımı çattım ve annemin yorgun yüzüne odaklandım. "Sen kahvaltı yaptın mı? Uyu istersen bir de. Kötü görünüyorsun."

"İstemem hiçbir şey," dedi annem reddederek. "Sen okuluna git haydi. Biz de belki akşama kadar çıkarız. Doktor ne diyecek bilmiyorum tabii."

"Sen çık da bu kalsın burada," diye söylendim.

"Leyla!"

"Aman, tamam," dedim kollarımı göğsümden indirirken. "Ben okula gidiyorum o hâlde. Bir şey olursa ara beni mutlaka."

"Tamam," dedi arkasına yaslanıp ellerini alnına koyarken. Gitmeden evvel Serhan'a baktım ve yarım ağız gülerek, "Acayip yakışmışsın oraya, söylemeden geçemeyeceğim," dedim. Gözlerini kısıp başını tehdit eder gibi salladığında elimi kaldırdım ve parmaklarımı açıp kapayarak ona veda ettim.

Hastaneden çıktığım gibi doğruca okula geldim. İlk derse yetişemediğim için ikinci derse geçmeden yerimi aldım. Kafamı sıraya koyduğumda aradan bir dakika gibi bir süre geçerken başımda biri dikildi. Bunu fark etmiştim. Elini sıraya koydu ve seslendi. "Leyla biraz konuşabilir miyiz?"

Bu kişi İpek'ti.

Kafamı kaldırmadan, "Defol git başımdan," diye tersledim onu.

"Leyla lütfen dinlemen lazım beni," diye direttiğinde sinirlerimi hâkim olmaya çalışarak kafamı kaldırdım ve boş boş yüzüne baktım. "Neden dinlemem lazımmış seni?"

"Bana bir açıklama bile yaptırmadın çünkü," diye konuştuğunda sinirle güldüm.

"Bak ya sen şu işe? Ne diyecektin cidden merak ediyorum? 'Sarhoştum, hatırlamıyorum,' gibi şeyler mi?"

"Hayır ama en azından anlatmama izin versen olmaz mı?"

"Kızım sen yine içtin galiba?" diye sordum kendi kendime. "Neyin iznini vereceğim sana? Yaptığınız şerefsizliği kendi gözlerimle izledim. Neresini savunacaksın?" Ellerini sıranın üzerinde oynatmaya başladığında saçlarını

kulağının arkasını sıkıştırdı. Devam ettim. "Her boku yediniz bir güzel arkamdan, beni bir güzel uyuttunuz tamam. Bak buna bile tamam ama ben sana hayallerimi anlatmıştım ya. Hayallerimi seninle paylaşmıştım mal gibi. Sen utanmadan alay ediyormuşsun meğerse. Ozan ile yaptığınız şerefsizlik sizin ayıbınız ve bunu asla affetmem ama benim hayallerimle dalga geçecek olan birinin şah damarını keserim, duydun mu beni?" diye konuştum yüzüne kinimi kusar gibi. "Şimdi defol git gözümün önünden, yine ayağa kaldırıp kendini dövdürtme bana. Yürü git!"

"Leyla lütfen dinle..." dediği vakit Semih elinde kahve bardağıyla yanımıza gelip İpek'e ters ters baktı. "Yılan seni. Eyşan kılıklı."

İpek, Semih'e kaşlarını çatarak bakarken, "Ne diyorsun sen ya?" diye geveledi.

Semih, "Sus, Ferhunde'nin yandan yemişi, Eyşan'ın ta kendisi. Bir de cevap veriyor utanmadan." Semih'in sözlerine içten içten gülerken asıl güldüren tavrı olmuştu. Devam etti. "Leyla'nın en yakın arkadaşı benim artık. Kız sizi koynunda yılan diye beslemiş. Yazık size."

"Sana ne oluyor ya?" diye sordu İpek hayretler içinde kalırken.

Huysuzca soluklanarak, "Sen bir gitsene hakikaten ya şuradan, vallahi bir siktir git hatta cehennemin dibine," diye söyledim yüzüne. "Ben seni insan içine çıkamaz diyordum ama sen ertesi gün damladın karşıma. Bravo lan!"

Semih güldü. "Bu kız her bir haltı yerken senin yüzüne bakan biri, buna bravo demek de ne bileyim yani Leyla," deyip burun kıvırdı. "Şov bence."

Gözlerimi devirdim. Ardından kafamı tekrar sırama koydum. İpek, "Kendine çok iyi bir arkadaş seçmişsin Leyla," diye homurdandığında, "Ya," dedim alay eder gibi. "En azından neyse o. En azından bir adı, bir karakteri var. Utanmadan hâlâ konuşuyorsun. Kafamı kaldırdığımda seni hâlâ tepemde dikiliyorken görürsem gözlerini oyacağımı bil."

İpek tepemden çekildikten sonra elindeki kahve bardağını sırama bırakıp yanıma oturdu. "Sen az önce beni mi savundun yoksa benim minnoş kulaklarım bugün bana kıyak mı geçiyor?"

"Hay senin minnoş kulağına," diye söylenerek kafamı sıranın üzerinden kaldırdım ve kahve bardağını kavradım. "Sağ ol bu arada."

"Ne demek ya," diye gülümsedi. Tek kolunu oturduğu sıranın üzerine yaslarken kahvemden bir yudum aldım. O sırada İpek'i, Semih'in eski yerine otururken gördüm. İçten içe gülerken Semih bunu sesli bir şekilde dile getirdi. "Ha, otur oraya."

"Bırak ya," dedim soğuk bir sesle bardağı ağzımdan çekerken. "Nereye oturursa otursun."

"Ya ben anlayamıyorum gerçekten," diye mırıldandı. "Nasıl bir oyunculuk ulan bu? Verin şu kıza Oscar'ın sapını, başını da Ozan denen gavata verin tam olsun."

Keyifsizce gülümsedim ve kahvemden bir yudum aldım. Semih o esnada bana bakıp göz kırptı.

"Neyse ki artık yeni, yepyeni bir arkadaşın var. Sahibinden tam güvenilir, asla ihanet etmez, paslanmaz, küflenmez bir adet ben."

"Nesin sen?" diye sordum gülerek. "Son model araba mı?"

"He," diye eğlendi benimle. "Beğendin mi?"

"Of bayıldım bayıldım."

"Harbi mi ya?"

"Sen gerçekten bayağı buraya kuruldun yani?" diye döndüm yüzüne. "Bayağı en yakın arkadaş muhabbetine kaptırdın kendini."

"Ben arkadaş ayağına sana yürüyorum aslında."

"Ulan az önce bana ihanet etmeyeceğini söyleyeceğim diyen kimdi hanzo?"

Semih, "En azından dürüstüm," diyerek güldü. "Hem biliyorsun sana olan hislerimi, niye şaşırıyorsun ki anlamadım yani?"

"Şaşırmıyorum," dedim sakince. "İnanmıyorum, o kadar. Bak eğer benim yanımda duracaksan şu hislerinden bir kurtul, tamam mı? Kendimi röntgenleniyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Ben arkadaş aramıyorum ve lazım da değil ama sen diyorsun ki ben senin yanındayım, önce şu saplantıdan bir sıyrıl."

Semih beni pürdikkat dinledikten sonra dudaklarından şu cümle döküldü. "İyi dedin kral."

"Sana tahammül etmemi istiyorsan bunları yapma. Ben gerçek bir şeyler istiyorum Semih. Gerçek bir karakter, gerçek bir samimiyet ve gerçek bir sevgi, anlatabiliyor muyum?"

Onunla ilk kez bu kadar düzgün ve net konuşuyordum çünkü aklımdan ve yüreğimden geçenler bunlardı. İnsan gerçek olan her şeyi kabullenebilirdi. Yalan böyle bir devir için sıkça göğüs gerdiğimiz bir tavırdı fakat gerçek şeyler bizler için mümkün olmuyordu her zaman. Ben öyle bir hâldeydim ki en çok bunun özlemini duyuyordum. Gerçek bir dost, gerçek bir sevgi ve gerçek bir karaktere ihtiyacım vardı. Aslında bunlara muhtaç değildim lakin çevremdekiler beni kendi çirkinliklerine o kadar ortak etmişlerdi ki o bataklıktan kurtulmak için hakikatli birilerine ihtiyacım olabilirdi.

"Ama çok güzelsin Leyla," diye mırıldanarak sözlerime acayip mantıklı bir cevap verdi. Kafamı alay eder gibi salladığımda sözlerinin devamını getirdi.

"Benim bu zamana kadar doğru dürüst bir arkadaşım olmadı ve seni seviyorum ama kabul, bu aşk değil. Sadece seni başka türlü seviyorum.

Hani insan hep bir kankası olsun ister ya, böyle senin gibi akıllı, mantıklı ve güzel... Tamam güzel olmasına gerek yok ama ne bileyim işte, boşuna gidiyorsun."

"Semih götün başın ayrı oynuyor birader ya," diye mırıldandım sözlerine karşılık.

"Ben duygusal konuşamıyorum, ne yapayım?" diye sorarken gülümsüyordu. "Tamam, seni o bakımdan sevmeyeceğim ama yanında durmama izin ver olur mu? Hem belki sen de seversin beni, imkânsız falan ama olur ya belki alışırsın bana."

"Belki," dedim gözlerine bakarak.

Gülümsedi. Gülümsedim ve kahvemi bitirip bardağı sıranın altına koydum, o sırada zil çoktan çalmış ve içeri Gaffur Hoca girmişti.

Tüm gün oturduğum yerden kalkmamış, öylece bir Semih'i dinlemiş bir hocaları kulak vermişim.

Aslında fena biri sayılmazdı ama bazen boş konuşuyordu, kabul. Olsun, dolu konuştuğunu sandıklarım yüzünden boşa geçmiş vakitlerim vardı benim, boş konuşan biri en azından vaktimi değersiz hissettirmiyordu fazlaca.

Son ders zili çaldığında çantamı sırtlandım ve müzik odasına yürümek için ayaklandım. Emre ile buluşacaktık orada. Semih, "Bir ara çıkışta bir şeyler mi yapsak?" diyerek bana bakıp güldü. "Sayın en yakın arkadaşım?"

"Olmaz," dedim sakince. "Yani işlerim var benim. Hem ne yapacağız be biz seninle ikimiz?"

"Çarpışan arabalara bineriz."

"Ben bir çarpacağım ha şimdi sana," diye konuştum düz bir sesle. O esnada ikimiz de yan yana koridorda yürümeye başladık. Sakin ve rahat bir hâlde basamakları indik. Alt kata geldiğimizde, "Çıkmıyorum ben daha, görüşürüz," diye mırıldandım.

Semih, "Nereye?" diye sordu.

"Müzik odasına gidiyorum, çalışacağım."

"Ben de geleyim," diye parladı gözleri.

Kaşlarımı çattım. "Hayır ya. Emre ile çalışacağız zaten."

"Emre kimdi?"

"En yakın arkadaşım."

"Adım ne zamandan beri Emre oldu ya benim?"

"Of Semih bir git Allah aşkına," dedim ve arkamı dönerek müzik odasına doğru yürüdüm. Bu oda bu okuldaki en sevdiğim yerdi lakin o iki karaktersiz burayı bana kötü hatırlatıyordu. Yine de ben işime odaklanmalıydım. Sadece bildiğim ve inandığım şey için çaba harcamalıydım. Onları geride bırakmalıydım ve öyle de yapıyordum. Artık önüme bakmalı ve daha sağlam durmalıydım.

Odaya girdim ve sakince kapıyı kapattım. Hemen arkamdan Emre geldi. "N'aber?" diye sordu kapıyı yeniden kapatırken.

"İyidir senden?"

"Fena sayılmaz," diye söylendi. "Üst üste binmiş dersler ve sınavlardan sağ çıkmayı başarabilen herkes gibi."

"En azından başarabilmişsin, güzel."

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda omzumu silktim. "Yok. Öyle depresif konuşasım geldi bir anda. Yok bir sorun merak etme."

"İyi, aman iyi ol," diyerek gülümsedi.

Bir şey söylemedim ve gülümsemekle geçiştirdim. Emre sırtındaki çantasını benim çantamın olduğu yere koyarken kolumu kürsünün kenarına koydum ve düşünmeye başladık. Uzun sohbet ve düşünceler sonrasında kendi şarkımızı yazıp besteleyerek, yarışmaya bu şekilde katılacağımıza karar verdik.

Akşam olmadan eve geldiğimde annemlerin bu geceyi de hastanede geçireceğini öğrendim. Eve girmeden aşağı pastaneye uğradım. Ömer eve benden evvel gelmişti. Ayakkabılarımı kenara çıkarıp anahtarı cebime koydum. Salondan gelen televizyon sesine yenik düşerek oraya yöneldim. Ömer televizyonun tam karşısındaki koltukta öylece oturmuş, dikkatle televizyonu izliyordu.

Beni görünce, "Hoş geldin abla," diyerek gülümsedi. "Sen gelene kadar televizyon izleyeyim dedim. Ödevlerimi de bitirdim."

Kapıda dikilmeye devam ederek gülümsedim. "Mesai bitti yani ha?"

Gülümsedi. "Bitti."

Gülümsemeye devam ederken hafifçe soluk alıp verdim. "Annemler bugün de gelmeyeceklermiş. Ben de poğaça, simit aldım akşam için. Açsın değil mi?"

"Açım."

"Dürüstlük kazanacak," diye kükürdayarak göz kırptım. Gülümsemekle yetindiğinde doğruldum ve bir iki adım gerileyerek mutfağa yöneldim. "Üzerimi değiştireyim de sonra hemen sofrayı hazırlarım."

Ömer, "Tamam," diye seslendi. Elimdekileri tezgâhın üzerine koyduktan sonra odaya gittim. Her gün aynı şeyleri yaşıyordum ama neden sanki tüm

o aksiyon filmlerinin başrolündeymişim gibi acayip yorgun hissediyordum kendimi? Tuhaf... Aslında son zamanlarda hayatımın çok da monoton olduğunu söyleyemeyeceğim zira hayatımdan çıkan insanlar ve yeni giren insanlar dengemi hafifçe sarsmıştı.

Hayatıma giren insanlar mı?

Semih'ten bahsediyor olmalıyım. Yoksa *Seyit Ali ve saz arkadaşlarını* hayatıma alacak kadar deli değildim.

Üzerimi değiştirdikten sonra vakit kaybetmeden mutfağa girdim ve dolaptan kahvaltılık bir şeyler çıkardım. Annemlerin yokluğu belli oluyordu fakat bunu sevmiştim. En azından kafa dinliyordum.

Sofrayı birkaç dakika içinde hazırladıktan sonra Ömer'i çağırdım ve birlikte yemeğimizi yemeye başladık. Oldukça sakin bir sürecin içindeydik. Ömer, "Abim yarın mı gelecek?" diye sordu meyve suyu bardağını dudaklarından çekerken.

"Yüksek ihtimalle. Sen bayağı özledin galiba?"

"Bazen kızıyor ama onlar evde yokken huzursuz oluyorum. Yanlış anlama, seninleyken güvendeyim ama yine de aileyiz ya, ne olursa olsun bir arada olmak iyi hissettiriyor abla."

Elimi küçük çenesine götürdüm ve çabucak sıvazlayarak kahverengi gözlerinin içine baktım. "Ne güzel duygular besliyorsun içinde. Bunu seviyorum. Ne olursa olsun biz bir aileyiz."

Ömer, "Keşke bazen babam da burada olsa diyorum," diye mırıldandı. "Ama onun da bir ailesi var. Bu yüzden gitmek istemiyorum. Babamı çok seviyorum ama seni daha çok seviyorum. Bazen seni düşünürken buluyorum. Burası ya da orasını düşünüyorsun..."

"Yoksa sen düşünce okuyan o canavarlardan mısın?"

Bakışlarını kaçırarak güldü. "Hayır, tabii ki. Ayrıca canavar diye de bir şey yoktur."

"Peki Ömer öğretmenim."

Akşam vakitlerinde Ömer ile birlikte televizyon izledik. Ömer elini esneyen ağzına götürürken güldüm. "Birilerinin uykusu gelmiş. Haydi çocuklar uykuya!"

Kızaran gözleriyle bana miskin bir bakış atarken ayaklandı. "Bugün çok televizyon izledim. Birkaç sayfa kitap okuyayım sonra yatacağım." Önümde durdu. "İyi geceler abla. Seviyorum seni, bunu unutma sakın."

Gözlerimi kapatıp açarken derin bir hisle tebessüm ettim. "Ben de seni seviyorum. İyi geceler."

Ömer uyuduktan sonra ben de biraz beste defterime sözler bırakarak bir şeyler yazdım ve gecemi güzelleştirdim.

Ertesi sabah erkenden uyanıp kahvaltı için bir şeyler hazırladım. Ömer'i okula gönderdikten sonra kapıları kilitleyip ben de okulun yolunu tuttum. Semih gelmişti ve beni görünce sırıttı. Beni görünce bir babam bir de Ömer mudu oluyordu. Semih'le birlikte üçlemiş miydik acaba? *Vay canına, duygulandım.*

Sakince sıramın yürüdüm ve çantamı omzumdan düşürerek sıramın sırtına dayadım. Ardından saçlarımı geriye doğru savurarak bana bakan Semih'e baktım. "Günaydın," dedim sakince.

Şaşırdı ve bu şaşkınlığı gözlerinin parlamasına sebebiyet verdi. "Şu an üzerimde aylardır açılmaya çalıştığım kızın, bana karşı boş olmadığını hatta ilk mesajı atanın da o olmasının verdiği büyük bir heyecan oluştu."

"Ne diyorsun Semih?" dedim kafamı boş boş sallarken. "Heyecan yapım de geç."

"Duygularımı ifade ederken bu kadar yüzeysel olamıyorum ki," diye konuştu gülerek. Güldüm ve kafamı sallayarak yerime oturdum fakat o esnada ders zili çaldı.

İlk ders İngilizceydi. Ağlamak istedim.

Ders defterimi sıranın üzerine çıkarırken Sabri Hoca bir dakikasını bile israf etmeden içeri girdi. Son derece disiplinli bir hâlde masasına yürüdü ve tavrından ödün vermeden sınıf defterini açarak yoklamayı aldı. Az sonra da sınıf defterini kapattı ve elindeki tahta kalemiyle tahtaya bugünün konusunu not düşerek bize döndü. "Bugün *modal verb* konusunu göreceğiz. Nedir bu *modal verb*?"

Semih çabucak cevap verdi. "Fiziği düzgün fil, hocam."

Yüzümü müthiş bir şekilde buruşturdum ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Sabri Hoca elindeki tahta kalemini oynatmaya devam ederken önce bize biraz bahsetti, sonra da yazdı. "*Modal verb* dediğimiz şey, aslında bildiğiniz *can, could* ve *should* gibi konuların genel başlığıdır." Yazmaya devam ederken arkasını döndü ve sınıfa seslendi. "Bana bununla ilgili bir cümle kurabilecek olan biri var mı?"

Semih yine çabucak parmağını kaldırdı ve ondan başka kimse de bu iş için gönüllü olmamıştı. Sabri Hoca mecburen Semih'e söz hakkı tanıdı. Semih işini ciddiye alıp ayağa kalkarken öksürdü. "*I can like.*"

Sabri Hoca, "Yani?" diye sordu.

"Ben sevebilirim."

"Evladım iyi hoş ama biraz daha spesifik bir şey söyle. Bu oldukça kolay bir seviye oldu."

"Peki, daha güzel bir cümle kurayım o hâlde." Düşündü ve gülümseyerek konuştu. "*I am like Leyla.*"

Sabri Hoca dâhil tüm sınıfın gözleri benim üzerimde toplanırken ilk defa neredeyse bu kadar saçma bir sebepten dolayı utanmıştım. *Senin kunacağın spesifik cümleye edeyim ben Semih.*

Öğrencilerin şımarık bakışlarını üzerimde hissederken içimden okkalı bir küfür savurdum. Semih bu durumu fark ettiği vakit konuya açıklık getirdi. Keşke getirmeseydi. "Ama *friends* olarak hocam, yanlış anlaşılma olmasın... Yani *just friends*."

"Sus artık," diye uyardım onu.

Semih yerine oturdu. "Neyse hocam. *I can't do. Do you understand me?*"

Sabri Hoca kafasını salladı. "*I understand. You never speak in my lesson. Okey?*"

"Okey hocam okey." Bana döndü. "Ne dedi?"

Bir yandan gülüyor diğer yandan güldükçe sinirleniyordum. "Çok iyi konuştun, bundan sonra hep konuş benim dersimde dedi," dedim.

Gözleri ışıldadı ve kendiyle gurur duydu. "Zaten benim büyük büyük dedem İngiliz Kraliyet ailesinin uşağıydı. Bu kadar mükemmel olmak buradan geliyor. Sabri Hoca da bunu fark etmiş sonunda. Kral adam ha."

"Ya," dedim inanıyormuş gibi yaparak. "Öyle bir adam vallahi."

Kırk dakikalık dersten sonra teneffüs zili çalarken Semih ile kantine indik. Ben boş bir masa bulurken Semih'te elinde iki bardak kahve, susamlı bisküvi ile masaya geldi.

"Açsan tost da alabilirim," dedi Semih kahve bardağını önüme bırakırken.

"Sabah yemiştim bir şeyler. Sağ ol."

"Rica ederim," dedi ve karşıma geçip oturdu.

Bisküviden bir tane alıp ısırdığımda rahat bir şekilde sırtımı yasladım ve ayaklarımı sallamaya başladım. Semih kahvesinden bir yudum alıp bırakırken, "Ne gülüyorsun?" diye sordum.

"Biz iyice arkadaş olduk," dedi gülümsemeye devam ederken. "Ona gülüyorum. Sevdim bunu."

"Beni gözünde bu kadar büyütme," dedim saklınca.

Gözlerini büyüttü. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Hı."

"Ben sana iki laf etmeye çabalarken elini tersini suratıma geçirmediğin için şükreden insanım," dedi açıklarken. "Ne demek gözümde büyütme?"

"Bırak Allah aşkına," diye güldüm kafamı başka yöne çevirirken. O esnada Emre'yi buraya gelirken gördüm.

Göz göze geldiğimiz vakit elini kaldırdı ve gülerek masaya oturdu. "N'aber?" diye sordu.

"İyidir senden?"

"İyi."

Semih, "Sağ ol, kardeş, ben de iyiyim," diye karşılık verdi.

Emre kaşlarını çattı ve Semih'e baktıktan sonra yeniden gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Yarın öğlen buluşuyoruz değil mi, aynı saatte? Birkaç gündür çıkmıyoruz ya eksikliğini hissediyorum."

"Buluşalım tabii ki. Ben de bayağı özledim, zaten şu günlerde her şey üst üste bindi."

O sırada Semih bize bakarak konuştu. "Nereye çıkıyorsunuz?"

"Şarkı söylüyoruz ya biz Emre ile ondan bahsediyoruz."

"Nerede söylüyorsunuz ben de geleceğim."

"Eksik kal bir şeyden de," diye geveledim elimi kaşımın kenarından indirip kahve bardağıma çevirirken. Semih bana ters ters bakarken merdivenlerden aşağı inen Burçin'i görmemle gözlerim kendiliğinden Emre'nin yüzüne odaklandı. Söylemese de Burçin'i sevdiğini biliyordum. Emre, Burçin'in kantine inmesiyle toparlanırken onu göz ucuyla süzdü ve bundan kurtulup ayaklandı. "Neyse ben sınıfa gideyim. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," diye gülümsedim. Emre merdivenlere yönelirken kahvemden bir yudum daha aldım.

Semih sakince beni izlerken mırıldandı. "Benim niye müzik yeteneğim yok ki? Takılırdım sizinle. Flüt bile çalamıyorum ya ben."

Güldüm. "Senin de başka şeylerde yeteneğin vardır belki."

Onayladı. "Evet, çok iyi İngilizce konuşuyorum mesela."

"Hayran olunası bir şekilde hem de," deyip onu tiye alırken zilin çalmasıyla sınıfa çıktık. Tüm gün olaysız bir şekilde sonlanırken hiçbir belaya bulaşmadan eve geldim. *Çok mesudum ah!*

Anahtarımla kapıyı açtığımda hemen kenarda duran annemin ayakkabılarını gördüm. Sanırım gelmişlerdi. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koydum ve kapıyı kapatıp içeri girdim. Salona girdiğimde Serhan'ı koltukta yatarken buldum. Annem onun yatağını buraya açmıştı. "Hoş geldin," dedim sakince. Annem mutfaktaydı. Sesi geliyordu.

Serhan'ın yanına ilerledim ve karşısındaki koltuğa geçip oturdum. Üzerindeki eşofmanlarıyla yatıyordu. Yorgundu ama düne göre daha iyiydi. "Daha iyi misin?" diye sordum nazik bir şekilde.

Gözlerini kapatıp açarken, "Evet," diye cevapladı.

"Sevindim."

Gülümsedi.

"Kim yaptı peki bunu sana?" diye sordum.

Zar zor elindeki kumandayı kenara bırakırken kapıyı işaret etti. "Kapat şu kapıyı."

"Niye?"

"Kapat dedim sana!" diye yineledi. Tavrındaki netlik ve sertlik üzerine gitmemem gerektiğini belli ederken dediğini yaptım ve kapıyı usulca kapattım. Hareket etmeye çalıştığında yüzü ekşidi.

Sanırım bir haltlar yemişti, yine yoksa bana kapıyı kapattırmazdı. "Söyle?" diye dikildim yerime otururken. "Kim yaptı sana bunu?"

"Bak sana söylemezdim normalde," diye gözlerimin içine bakarken kafasını bana çevirdi. "Sen de gidip hemen anneme yumurtlama."

"Ya öf söyle işte."

Sustu ve sıkıntıyla soluk alıp verdi. Her hareketinde yarası acıyordu, bunu görebiliyordum. "Kumara saplandım," dedi kısık sesiyle.

"Ne?" diye sesimi yükseltim elimde olmadan. "Ne yaptın ne yaptın?"

"Sus lan geri zekâlı, sus," diye azarladı bir bana bir kapıya bakarak. "Ne bağırıyorsun?"

Şaşkınlığımı elimden bırakmadan öylece gözlerine baktım. Aslında şu an şaşkınlık bile hissettiğim şeylerin yanında basit bir tavır gibi kalıyordu. "Ne kadar?" diye sordum çabucak.

"Yirmi bin kadar."

"Pes!"

"Ama yalnız değilim," diye açıkladı hemen. "Fikret de benimle birlikte. Zaten on bin lirasını ödedik, on bin kaldı geriye."

Fikret mi? Nermin ablanın oğlu olan Fikret'ten bahsediyordu, öyle değil mi? Daha geçen gün kadın bana Serhan'ın onun oğlunun parasını çaldığından bahsetmişti. Şimdi Serhan gelmiş bana neler diyordu böyle?

Kaşlarımı çattım ve sağ gözümü küçültterek zihnimin içinde gereksiz yuva edinmiş soru işaretlerini gün yüzüne çıkardım. "Ee daha geçen gün annesi bana senin hırsızlık yaptığını söyledi. Hatta Fikret'in parasını çalmışsın. Nasıl oluyor bu iş ben anlamadım."

Serhan yüzü gevşerken ağzından hoş olmayan kelimeler çıkmaya başladı. "Ulan o Nermin de az değil..." Kurumuş dudaklarını nemlendirdi ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Fikret kendi babasından para çaldı ve suçu benim üzerime attı, daha doğrusu atmak zorunda kaldı. Geri kalanı on bini de beraber bir şekilde halledeceğiz."

Kendimi geri çektim ve Serhan'a hayretler içerisinde bakıp söylendim. "Ne biçim bir arkadaşsınız siz ya! Sizin yapacağınız iş birliğine ben..."

"Haberin olsun da abuk subuk şeyler düşünme diye söyledim, beni pişman etme söylediğime."

"Ay ben de ölüyordum senin aşkından," dedim muazzam bir alayla. "Her gece yatmadan önce seni düşünüyorum. Acaba Serhan yine ne boklar yiyor, acaba kim tarafından bıçaklanıyor diye." Omzumu silktim. "Ne yaparsan yap salak."

Serhan'ın bu akıllanmaz ve salak işlerinden gına gelmişti fakat bu seferki daha başkaydı.

"Seni de o herifler mi bıçakladı yoksa?" diye sordum soğuk bir sesle. "Bana bak, sen bu kumar ayağına, evimize haciz getirene kadar oynarsan yemin ederim seni mahvederim. Beş kuruşluk kârın yok, bir de zarar verme durduk yere!"

Serhan dişlerini sıkarken oturduğum yerden öfke saçan suratımla gözlerine baktım. "Bakma bana öyle," diye homurdandım gözlerimi kısarken. "Ya sen hiç mi utanmıyorsun ayrıca? Senin etin ne budun ne geri zekâlı? Hem kumar oynuyorsun hem kaybediyorsun hem de bıçaklanıyorsun... İyi bok yiyorsun mal herif!"

"Bana bak, beni ayağa kaldırma," diye konuştu tehditkâr bir sesle. "Halledeceğim ben."

Sinirle güldüm. "Bu sefer hangi arkadaşının babasını soyacaksınız?" Sonra kafamı iki yana salladım çünkü şaşkınlık ve sinir iç içe girmiş beni boş bir duruma sürüklemişti. "Ya senin üzerine hırsızlık damgası yapıştı. Parayı Fikret denen abaza çalmış olabilir ama sen de dâhilsin o işin içine. Hırsızsın oğlum sen."

"Kapat çeneni," dedi sinirle. "İyi ki bir şey dedik. İnsan yerine koydum, sana derdimi anlarım ama ayağa kaldırırsan beni, insanlığımı gösteririm sana."

"Olmayan bir şeyi nasıl göstereceksin?"

Sözlerinin devamını getiremediğinde ona fırsat tanımadan ayaklandım ve karşısında dikilip uzak uzak baktım. "Her seferinde kendini nasıl bu kadar dibe çekiyorsun anlamıyorum cidden. Tam sana yaklaşım diyorum ama önüme öyle bir şey koyuyorsun ki, *'Kaç Leyla, gelme Leyla,'* diye bağırıyorsun

âdeta." Yutkundum ve kafamı cümlelerimi tasdikler biçimde salladım. "Peki, öyle olsun. Kaçıyorum, gelmiyorum. Sen de yediğin bokları nasıl temizlersen temizle, umurumda bile değil."

Tek bir kelam etmesine müsaade etmeden karşısından çekildim ve sertçe kapıyı açıp odama gittim. "Utanmaz," diye homurdandım odama girdiğim an. Sinirliydim ve bunun olmaması için artık elimden bir şey gelmiyordu.

Ömer şaşkınlıkla bana bakarken, "Kim?" diye sordu.

Cevapladım. "İçerideki dağ ayısı."

"Abim mi?"

"Ondan başka dağ ayısı yok ki evde," diyerek çantamı omuzlarımdan düşürdüm ve yatağımın kenarına bıraktım. Ömer bana tuhaf tuhaf bakarken bu duruma alışık olduğunu da biliyordum.

"Neyse," dedim derin bir nefes alıp verirken. Ömer'e baktım yeniden. "Yarın babama gidiyoruz. Tabii ben yine sonra kanlacağım size."

"Şarkı mı söyleyeceksin?" diye sordu saf bir merakla. Kafamı aşağı yukarı sallayarak gülümsedim. "Babamla bir gün seni dinlemeye gelsek güzel olur değil mi?"

"Olur," dedim sakince. "Ama birlikte daha iyi vakit geçirmeniz önemli, ben size sonra katılırım olur mu?"

Bir şey söylemedi ve bunu kabullenerek başını öne eğdi. Üzerimdeki üniformadan kurtularak daha rahat bir şeyler giydim ve ellerimi yıkadıktan sonra mutfağa girdim. Annem çorba pişirmişti. Ocağın altını kapattıktan sonra yüzüme bakmadan mırıldandı. "Tabakları diz sofraya, abine de bir tepsi hazırla."

"Tamam," dedim düz bir sesle. Önce bizim soframızı kurdum, sonra da Serhan'ın tepsisini hazırladım. Annem tepsiyi elime tutuşturarak, "Götür şunu abine," diyerek ikaz etti. Gözlerimi devirdim ve soğuk bir tavırla tepsiyi kavrayarak salona girdim. Serhan yattığı yerden duygusuz bakışlarla televizyon seyrediyordu. Elimdeki tepsiyi sehpanın üzerine bıraktım ve arkamı döndüm.

"Nereye?" diye sordu beni durdurarak. "Kızım ameliyatlıyım ben, yatamıyorum bile."

Arkamı döndüm ve ona dik dik baktım. "Az önce *ayağa kaldırma beni* diye tehdit eden sen değil misin?" diye sordum katı bir sesle. "Bunca gücü buluyorsan, kaşığı da ağzına sokacak gücü bulursun kendinde."

"Leyla beni fena sinir ediyorsun kızım sen!"

Gülümsedim. "Ne tesadüf, sen de beni."

Gözlerini kapattı ve yorgun bir şekilde nefes alıp verirken toparlanmaya çabaladı. Duramadım ve yanına giderek ona yardım ettim. Ellerimi kolunun altına geçirip onu doğrultmaya çalıştım. Serhan, elini dikişli karnının üzerine götürürken yüzü müthiş bir acıyla ekşidi. "Acıyor mu?" diye sordum düşünceli bir sesle.

"İdare ediyorum," diye mırıldandı zar zor. Sırtının arkasına yastığını dayadıktan sonra kendimi geri çektim.

Kucağına tepsiyi bırakıp, "Al iç," dedim.

Bana boş boş baktı. "Dövseydin ya bir de."

"Bak, sen benim dengemi fena bozuyorsun," dedim şakadan bir hayli uzak sesle. "Elini kullanabiliyorsun. İç kendin. Benim de karnım aç, gidiyorum. Afiyet olsun."

Ağzının arasından bir şeyler homurdansa da pek kulak asmadan salondan çıkıp mutfağa girdim. Annem çorbaları doldurmuştu ve Ömer de sofradaki yerini almıştı. Konuşmadan sandalyemi çekip oturdum. Yemeğimizi yedikten sonra odamıza çekildik. Bıkkın bir tavırla yatağının üzerinde bağdaş kurarak resim çizen Ömer'e baktım. Hâlinden memnun görünüyordu. "Dışarı çıkalım mı?" diye sordum sakince. "Parka gideriz, çekirdek de alırım."

Kafasını resim defterinden kaldırdı ve güldü. "Salıncakta da sallar mısın beni?"

Güldüm. "Uçururum seni!"

"Gidelim," diye zıpladı hemen yerinde.

Ayaklandım. "Üzerine bir şeyler giy o hâlde. Ben annemlerden izin alırım."

"Tamam abla," dedi ve boya kalemlerini kutuya doldurmaya başladı.

Annem çay içiyor, Serhan'da uzandığı yerden televizyon izliyordu. "Biz dışarı çıkıyoruz, Ömer'le parka gideceğiz."

"Nereden çıktı şimdi bu akşam akşamı? Oturun oturduğunuz yerde."

"Sadece biraz hava alacağız, hepsi bu. Bir şey olmaz."

Annem, "Leyla!" diye beni uyardığında Serhan'ın koyu kahverengi gözleri yüzüme odaklandı. "Çok oyalanmadan dönün."

Gözlerimi irileştirdim ve dudağımın kenarını kıvırdım. Annem tepkiyle Serhan'a bakarken, "Sana ne oluyor acaba?" diye sordu. "Bir de sen nasıl izin veriyorsun böyle bir duruma?"

Serhan sakince mırıldandı. "Ömer var yanında, bir şey olmaz. Gidip gelirler."

Annem sinirle yüzündeki mimikleri gerdirirken ondan da izin almaya gerek duymadan arkamı döndüm ve çabucak odama gittim. Odaya girdiğim

vakit Ömer kapüşonlusunu giymiş, fermuarını çekiyordu. "Gidiyoruz," diye gülerek göz kırptım. Başını kaldırdı ve gülerek o da bana göz kırptı. Üzerime siyah deri ceketimi giydim, bir miktar para ve telefonu da pantolonumun cebine soktuktan sonra dışarı çıktık.

"Elini ver," diyerek Ömer'in eline uzandım. Tereddütsüz elimi tuttu ve birlikte sokağa çıktık. Hava oldukça güzeldi. Hafif bir rüzgâr vardı lakin tenimde bıraktığı nahoş dokunuşları seviyordum. Sakin adımlarla iki sokak aşağıdaki parka yürümeye başladık. Bir yandan kendi aramızda sohbet ediyor, diğer yandan beni güldürüyordu. Ömer en çok benimleyken özgürdü. Bu yüzden ona vakit ayırmayı ve onunla birlikte vakit geçirmeyi seviyordum.

O bir çocuktu ve çocuk gibi yaşamalıydı.

Sakin ve ışığı kör sokakları geride bırakırken nihayet parka gelmiştik. Kaldırımlar parkı çevrelerken uzun sokak lambalarının etrafa yaydığı ışıklar sayesinde hoş bir ortam oluşmuştu. Taşlı yolları yürüyerek oyuncakların olduğu yöne yürümeye başladık. Bizden başka insanlar da vardı. "Canın bir şey istiyor mu?" diye sordum köşedeki haşlanmış mısır tezgâhını kuran adama bakarken.

"Hayır. Ben kaymak istiyorum."

Kıkırdadım. "Sen *kaymak* sevmezsin ki..."

Ömer duraksadı ve bana bakarak kaşlarını çattı. "Çok kötüydü ama bu."

"Bence de," diyerek kafamı aşağı yukarı salladım.

Ömer elimi bıraktı ve salıncaklara yöneldi. "Beni biraz sallar mısın?"

"Peki," dedim sakince peşinden yürürken. Boş, kırmızı bir salıncağa oturduktan sonra kemerini takıp ellerimi demir, soğuk zincirlere götürdüm. Ömer iki eliyle zincirleri kavrarken arkasına geçtim ve onu usul usul itmeye başladım. Güldüğünü hissediyordum. O güldükçe ben de gülüyordum. Gücümü biraz daha artırırken hızlanmaya başladı. "Nasıl, iyi mi böyle?" diye sordum gülerek.

"İyi iyi."

Ömer'i sallamaya devam ederken parktaki diğer ailelere göz gezdirdim ama bu beni alakadar etmiyordu pek. Elimle savrulan saçlarımı geriye doğru yatırdığımda karşıdan beliren iki kişiye odaklandım. Sokak lambasının altından geçerken netleşen bedenlerini çözmem zor olmamıştı.

Kaşlarımı çattım. Bu ikisi, sarışın ve kübeli olanlar. *Seyit Ali'nin sır arkadaşları.*

Gözlerimi üzerlerinden çektim çünkü dikkatlerini çekmek istemiyordum. Başımı diğer yöne çevirdiğim sırada gölgelerini üzerimde hissetmem kaçınılmaz son olmuştu. Beni fark etmişlerdi.

Dudaklarımı dişlerimle hafifçe ezdikten sonra bozuntuya vermeden gülümsedim ve yönümü önüme çevirdim.

Sarışın -adının Cihangir olduğunu hatırladığım çocuk- bana bakarken, "Kardeşini sonunda bulmuşsun," diye konuştu. Ömer, şaşkın bakışlarını saklamazken salıncağı sallamayı bıraktım ve kenara çekilerek suratlarına baktım. Cihangir gülümseyerek bana bakarken küpeli ve uzun boylu olan ise omzunu salıncağın direğini yaslamış öylece duruyordu. *Gerçi bunların hepsi uzun boyluydu.*

"Öyle oldu," dedim sakince. Sonra yüzümü buruşturarak alaya aldım onları. "Siz de maşallah her yerde karşıma çıkıyorsunuz."

Teoman olduğu yerde mırıldanarak bana baktı. "Virüs gibiyiz değil mi? Son kafa bükücü reis!"

"Ya," derken samimiyetten uzak bir şekilde gözlerine bakıyordum.

Ömer salıncaktan inerken yanımda durdu ve onlara baktı. "Kimsiniz siz? Ablamdan ne istiyorsunuz?" Sonra bana döndü. "Seni rahatsız mı ediyorlar yoksa?"

Teoman şaşkın bir vaziyette gülerken elimi Ömer'in saçların götürdüm ve sakince karıştırdım.

"Merak etme, kimse beni rahatsız etmiyor, edemez de."

Teoman, "Ona ne şüphe," diye homurdandı. Sonra Ömer'e doğru konuştu. "Ufaklık, merak etme, biz ablandan korkuyoruz aslında. Can güvenliğimiz tehlikede sayılır."

"O zaman neden hâlâ buradasınız?" diye sordum buz gibi bir sesle.

Cihangir sakince soluklandı ve gözlerimin içine bakarak söylendi. "Seyit'i bekliyoruz."

Umurumda değilmiş gibi davrandım ve bomboş bir tavır takındım. "Yani?"

"Ne yani?" diye sordu Cihangir tok bir sesle. "Onu bekliyoruz. Seni de gördük bir selam verelim dedik, kötü mü etmik?"

"İyi etmiş diyemeyeceğim," diye itiraf ettim. Onları tanımıyordum ama kötü insanlar olduklarını düşünmüyordum. Bu neden böyle olmuştu bilmiyorum lakin yüzlerinde bana karşı herhangi bir kötü ifadeye rastlamamıştım. İnsanlara güvenim kalmamıştı, hele de son yaşadıklarımdan sonra bu oran iyice sıfıra inmişti ama onlara garip bir hâlde aynılarını hissedemiyordum. Henüz üçüncü sefer görüyordum fakat işte... *Bilmiyorum, ben de iyi değilim galiba.*

"Sen neden bu kadar katısın?" diye sordu Teoman. "Aldatıldın mı yoksa?"

"Ne alakası var?" dedim omzumu silkerek. "Ayrıca neden katı olmayayım ki? Sizi doğru düzgün tanımıyorum bile. Üzerinize mi atlayayım hemen?"

"Tanımadığın birine kafa atacak kadar tanıyorsun bence," dedi Teoman dudağının kenarını kıvırırken.

Ömer mırıldandı. "Sen onlara kafa mı attın abla?"

Cihangir kendini tutamadı ve başını öne eğerek güldü. Ömer'in yüzüne bakarken Teoman araya girdi. "Hiç ablana çekmemişsin, ufaklık."

Ömer, "Bana ufaklık demez misin lütfen?" diye sordu son derece düzgün bir sesle.

Teoman duraksadı ve kafasını salladı. "Tabii. N'aber ufak?"

Sıkıntıyla soluklandım ve kafamı iki yana salladım. Cihangir başını eğdiği yerden kaldırırken omuz hizamın üzerini aşarak konuştu. "Geliyor işte."

Kaşlarımı çatarken istemsizce arkamı döndüm. Geliyordu. Duraksadım. Üzerindeki siyah deri ceketinin önü açıktı ve parmaklarının arasında tuttuğu sigara bedeninde taşıdığı tek ışıktı. Göz göze geldiğimizde bana ifadesizce bakmaya başladı. Ben de ona tabii. Ama engel olamadığım bir dürtü varlığını belli eder gibi içimi tırmalıyordu. Adının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu bilakis buna bir isim bulamadıkça deliriyordum. Sadece bundan hoşlanmamıştım.

Göz temasını kesen taraf ben olurken önüme döndüm ve boğazımı temizleyerek Ömer'in kendime iyice çektim. Yanımdan geçti.

Cihangir, "Oğlum nerede kaldın lan?" diye sorduğunda Seyit Ali sigarasını dudaklarına koydu ve gözlerini kısarak zehri içine soludu. Bu esnada yanaklarının içi çukurlaştı. Sigarayı dudaklarının arasından çekip gri dumanı havaya bırakırken, "Geldik işte," diye konuştu. Sonra daha tok bir sesle ilave etti: "Hallettiniz mi?"

Cihangir kendinden emin bir durumla başını sağa eğip, "Hallettik, rahat ol," dedi. Neyi halletmişlerdi? *Bana ne yahu!*

Seyit Ali sigarasını içmeye devam ederken Ömer beni dürttü ve gözlerime bakarak sessizce konuştu. "Bu, geçen gün seni bırakan abi değil mi? Hani motoru vardı ya abla."

Gülümsemeye çalışırken kafamı belli belirsiz bir şekilde aşağı yukarı salladım. Seyit Ali sigarasını söndürüp çöpe attı. Gözlerimiz temas ederken ela bakışlarının içinde varlığını sürdüren kar yağışı üşümeme sebep olmuştu. Cihangir, "Biz de sen gelene kadar Leyla ile lafladık," diyerek güldü. Sonra yüzüme bakıp kaşlarını çattı. "Adın Leyla'ydı, değil mi?"

Seyit Ali hızla reddetti. "Neva."

Ona baktım ve baktığı yerde oldum. Sesindeki çığ gözlerinden çalmıştı. "Leyla," diye düzeltim kuru bir sesle. "Adım Leyla."

Bir şey söylemezken Ömer'i, Seyit Ali'ye bakarken yakaladım. "Bir tek babam Neva diye seslenir ablama."

Ömer ne diyorsun ablacığım ya?

Teoman omzunu yasladığı demir levhadan çekmezken histerik bir biçimde güldü. Yeni tıraş olmuş suratı gevşerken önce bana sonra Seyit Ali'ye baktı. "Bu ayrıntıyı vermen iyi oldu ufaklık, Seyit tersine giden bir adamdır."

"Neyse," diyerek bu konuyu deşmelerine müsaade etmedim. Ömer'in sırtını sıvazladım. "Gel biz gidelim artık, mısır yiyelim mi?"

Teoman atıldı. "Of bayılırım ha!"

Gözlerimi devirdim ve ona asla bir karşılık vermeden Ömer'in elini tuttum. O sırada Cihangir, Seyit Ali ve Teoman'a baktı. "Ulan canım çekti durduk yere, ben de alacağım."

Elini cebine attığı vakit çıkardığı yüz lirayı Seyit Ali'ye uzattı. "Oğlum kap gel lan, iki tane bize."

Kendime mâni olamadan güldüm. Seyit Ali güldüğümü fark edince sinirlendi ve dişlerini sıkarak Cihangir'in elini hızla ittirdi. "Uşağın mı var lan senin karşında? Bir de para uzatıyorsun!"

Cihangir şaşkınlığını çabucak üzerinden atıp parayı cebine koydu. "Tamam," dedi omzunu dev bir rahatlıkla silkip ellerini kot pantolonun cebine sokarken. "Senden olsun. Bayağı cömert herifsin."

Seyit Ali'nin tepki vermesini beklemeden Ömer'e döndü ve ellerimizi ayırıp Ömer'i yeniden salıncağa oturttu. Hayretle ona baktım. "Hatta biz Ömer'le bekleyelim sizi."

Teoman keyifsiz bir ses tınısıyla homurdandı. "Çocuk mu bakacağız lan bu saatten sonra?"

"Ne münasebet?" Cihangir'e hoşnutsuz bir vaziyette bakıp, "Kardeşim ve benim hakkıma karar vermezseniz seviniriz," dedim.

Cihangir ellerini iki yana kaldırarak bana saf saf baktı. "Ben masumum."

Teoman, "Oğlum kafa atar lan bu sana, geri çekil," diye hoşlanmayacağım bir şekilde gülerken yüzümü ekşitip ona keskin bir bakış savurdum. "Sen uzatmalara oynuyorsun. Ayrıca bu değilim ben. Leyla'yım, anladın mı sevimsiz herif?"

Kendimi tutamıyordum ki? Kendimi asla frenleyemiyordum. İçimde ne varsa, biri hakkında ne düşünüyorsam onu olduğu gibi söylüyordum. Bu bazen iyi bazen kötü şeyler doğuruyordu. Teoman kaşlarını çattı ve eliyle saçlarını geriye atıp güldü. "Mecnun lazımsa buradayım."

Seyit Ali, buz gibi bir ses tonu ve tavırla Teoman'a baktı. "Gevşekliği kes."

Teoman'ın yüzündeki ifade solarken kafamı iki yana salladım ve Ömer'i oturduğu yerden indirdim. Elini tekrar tutmuğumda onlara baktım. "Nerelerde geziyorsunuz siz? Söyleyin de gezdiğiniz yerlerde olmayayım."

Seyit Ali, "Kendini kısıdamana gerek yok," diyerek gözlerimin içine bakarak konuştu. Göz kapağının üzerindeki minik siyah nokta dikkatimi gereksiz yere çekerken onu dinlemeye devam ettim. "Bu şehir sana da bize de yeter."

"Benim derdim o değil," dedim düşünmeden. "Fakat merak ediyorum. Son zamanlarda her yerdesiniz. Özellikle de sen."

Dudaklarımın arasından çıkan son kelime diğer kelimelere göre daha ağır ve baskın çıkmıştı. Ömer bana biraz daha sokulurken ellerimin arasındaki parmaklarını sıktım ama bu kuvvetli olmamıştı.

Seyit Ali kaşlarını çattı ve beklenmedik bir tavırla dudağının kenarını kıvırdı. Yıldızların ışığı, ela gözlerinin içine düşerken biraz daha dikkatli bakarsam o gözlerde kendimi görmekten korkacaktım.

"Tesadüf diyelim," diye söylendi sakince.

"Tabii," diyerek onu alaya aldım. "Beni şarkı söylerken de dinlemen tesadüf değil mi?"

Teoman heyecanlanır gibi oldu. "Şarkı da mı söylüyorsun reis?"

Ömer cevapladı. "Evet. Yarın söyleyecek hem de. Çok güzel bir sesi var ablamın."

Yüzümü ekşittim ve Ömer'e bakıp ellerimle onu sarstım. Gözlerini bana çevirirken mahcup bir hâlde başını öne eğip mırıldandı. "Özür dilerim, söylememeliydim." Teoman'a baktı yeniden. "Unutur musun söylediklerimi? Ablam pek hoşlanmaz da bu şeylerden."

Gülümsedim ve bunu saklamak için başımı diğer yöne çevirdim ve çevirdiğim yönde Seyit Ali'nin gözleriyle temas ettim. Öylece bana bakıyordu.

Teoman kollarını göğsünde birleştirdi ve omzunu silkerek güldü. "Duymamış gibi yaparım, ufaklık." Sonra bana baktı. "Nerede söylüyorsun? Bir ara uğrarız. Bayağı sürprizlerle dolu birine benziyorsun, merak ettim."

Seyit Ali yeniden homurdandı ve sesi keyifsizdi. "Bu seni ilgilendirmiyor. Şu gevşekliğini bir bırak artık."

Ömer kıkırdadı. "Lastik gibi."

Kendimi tutamadım ve ben de kıkırdadım. Başımı öne eğerken Cihangir'in de güldüğünü gördüm.

Seyit Ali bir tepki vermezken bu konudan memnun olmayan tek kişi hâliyle Teoman'dı. Cihangir ellerini uzattı ve Ömer'in saçlarını karıştırarak gülmeye devam etti. "Helal olsun, iyi dedin kral."

Sakinleştirim ve ormandaki sessizlikten yararlanarak geriye doğru yürüdüm. "Neyse." Derin bir soluk alıp verirken yüzümü hepsinin yüzünde gezdirdim lakin aksi gibi sadece Seyit Ali'nin gözlerine bakarken dişlerim birbirine değiyordu. "Biz gidelim artık. Görüşmemek dileğiyle diyeceğim ama ne zaman bunu desem görüşüyoruz. O hâlde görüşmek dileğiyle."

Cihangir, "Sen bayağı kafa kızsın ya aslında," diye gülümsedi sakince. "Bizden korkma, bizden çekinme de. İnsan yemiyoruz."

"Sizden neden korkayım ya?" diye sordum omzunu silkerek. "Bir çekinecem de yok ayrıca. Sadece hayatıma yeni insan almak istemiyorum o kadar."

Seyit Ali'nin gözlerinin kısıldığını fark ettim. Kimse bir şey söylemezken öne çıktım. "İyi geceler."

"Siz gidin, geliyorum ben," diye işittiğim ses ona aitti.

Durdum ve kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. "Sen nereye?"

"Eve kadar eşlik edeceğim sadece," diye ifade etti sakin bir ses tonuyla.

"Gerek yok. Biz kendimiz gideriz."

"Kızım bir şeye de itiraz etme. Sadece eve kadar yanınızda duracağım o kadar."

Ömer ellerimi sıkı sıkı tutmaya devam ederken Seyit Ali hemen yanımda durdu. Varlığı, yanımda duruşu bile garipti. Ne olduğunu yorumlamak istemiyordum. Zira buna ne zaman yelken açsam o sularda boğulacakmışım gibi geliyordu.

Birlikte parktan çıkmadan evvel bizi durdurdu. "Bir dakika bekleyin."

"Ne oldu?" diye sordum afallayarak. Bana cevap vermeden arkasını döndü ve köşedeki haşlanmış mısır satan tezgâha gitti. Kaşlarımı çatarken gülümsedim. Hakikatli bir tebessümün varlığı dudaklarımın kenarına yuva kurarken bunun son bulmasını ilk kez istememiştim çünkü gülümsemeye, gerçekten iyi hissederken gülümsemeye ihtiyacım vardı. *Yoksa her seferinde nasıl bu kadar muhtaçmışım gibi tutunmak isterdim, dudağımın kıvrılan kenarının yanaklarıma doğru tırmandığı çizgiye?*

Birkaç dakika onu beklerken arkasını döndü ve elinde iki adet haşlanmış mısır ile karşımızda belirdi. Birini Ömer'e uzattı. "Al bakalım," diye konuştu kısık ama şefkatli bir ses tonuyla. Bu hoşuma gitmişti.

Ömer biraz çekinse de elimi bıraktı ve mısırı tuttu. "Teşekkür ederim."

Seyit Ali hafifçe tebessüm ederken diğer mısırı da bana uzattı. "Bu da senin."

"Gerek yoktu," dedim mırıldanarak. "Zahmet oldu."

"Uzatmasana," dedi tok bir sesle. "Al işte."

"Tamam," diye kabullendim ve mısırı aldım. Gözlerimin çukuruna düşen bakışlarını üzerimden uzağa iterken mısırı sol elimde tutup elimi cebime attım. Bunu fark etti. "Saçmalama," dedi ikaz ederken. "Alt tarafı bir mısır."

"Sakız da olsa buna hakkın yok," deyiverdim. "Borçlu kalmayı da sevmem üstelik."

"Borcun yok," dedi yanımdaki yerini alırken. Parkın çıkışına doğru ilerlemeye devam ettik. Işıklı yolları ardımızda bırakırken karanlık kucak açmıştı bize. Sokak lambalarının arasındaki mesafe epey olduğundan her yer aydınlık değildi.

Ömer mısırını yemeye devam ederken ben de bir parça ısırdım ve ağzımı kapattım. "Hayatına neden yeni insanlar almaktan korkuyorsun?" diye sordu Seyit Ali.

"Öyle olması gerekiyor," deyiverdim düşünmeden.

"O kılçıksıza ne oldu?" Ozan'dan bahsediyordu. "O yakın arkadaşın dediğin kıza da ayrıca?"

"İşim bitti onlarla," diyerek dürüstçe cevapladım. "Beni aldattıklarını kanıtladım ve bunu gözlerimle de gördüm. Berbat bir andı ama yaşanması gerekiyordu."

"O çapsız yamuğun seni aldatması mı gerekiyordu yani?" dedi bundan rahatsız olarak. Üstelik bunu belli etmekten çekinmemişti bile. "Kimse bunu hak etmez."

"Kimse aldatılmayı hak etmez. Üstüne bir de en yakın arkadaşım dediğim kişiyse sırtımdan vuran..." Huzursuzca soluklandım. "Nefret ediyorum."

"Nefret de bir duygudur, hatta bence en güçlü duygudur," dedi sözlerimin soğumasına müsaade etmeden. "Onlar bunu bile hak etmiyor."

"Sanki senin de böyle bir yaran varmış gibi..."

Duraksadı ama onun da adımları değil, düşünceleri kayboldu. Gözlerini gözlerimden çekerken, "Yara olamayacak kadar değersizdi," diye söylendi. Sonra yüzünü tekrar yüzüme çevirdi. "Biliyor musun?" diye sordu cevap arayışı içinde olmadan. "Sadakatsizlikten hoşlanmam."

"Bundan kim hoşlanır ki zaten?" diye sorup gözlerimi devirdim. Kendime kızdım. "Pardon! Ozan'ı ve İpek'i hesaba katmayı unuttum bir an için."

Bir şey söylemedi ve yürümeye devam ettik. Ömer bizi dinliyor muydu bilmiyorum ama şu an görüş alanındaki tek şey gözünün önündeki mısırıydı. "Sen ve saz arkadaşların..." diye mırıldandım.

"Saz arkadaşlarım mı?"

Başımla onayladım. "Teoman ve Cihangir'den bahsediyorum. Cihangir neyse de Teoman çok kıl bir tip."

"İnsan işte. Öyle ya da böyle insan."

"Peki, sen?" diye soruverdim bir anda. Yüzü yeniden yüzümde çerçevelendi. "Sen nasıl bir insansın?"

"Kim bilir," dedi kendinden son derece emin bir sesle. "Bir gün tanırsın belki."

Öylece baktım. Ne gülümsedim ne de olumsuz bir tepki verdim. Kimdi ve benden ne istiyordu bilmiyordum, açıkçası benden bir şey istediğini de sanmıyordum lakin arkamı döndüğüm vakit omuzlarımın üzerini aşıp gözlerimin akına bulaşan siluetini fark ettikçe karnımın minik bir ağrıyla sızlamasına karşı koyamıyordum.

Konuşmadan eve girdiğimizde biz içeri girene kadar orada durduğunu gördüm. Bu içten içe tebessüm ettirse de ona belli etmekten kaçındım ve kapıyı kapatıp odama girdim.

Ömer eşofmanlarını çabucak giyindi ve yatağına kuruldu. Ben de üzerimi değiştirerek odamızın ışığını söndürdüm ve yatağıma uzandım. Gözlerim tavana bakıyordu. Gülümsüyordum. Neden gülümsediğimi de bilmiyordum ama uzun zaman sonra bu duyguya uğramak ve onun ziline basıp kaçmak hoşuma gitmişti.

Ömer, "Abla?" diye mırıldandı bana bakarak.

Yüzümü sola doğru yatırdım ve karanlık odada az çok görebildiğim koyu kahve gözlerini buldum.

"Efendim?"

"O abinin adı neydi?"

"Neden sordun ki?"

"Biliyordum ama unuttum. Hatırlamama yardım eder misin?"

Gözlerimi kapatıp açarken dudağıma düşen tebessüm kırıntılarını bir araya toplayarak mırıldandım.

"Adı, Seyit Ali."

"Seyit Ali abi," diye tekrar etti kendi kendine. "Peki. İyi geceler abla."

"Sana da Ömer," dedim ve yüzümü yeniden tavana sabitledim. Gece karanlıktı, yüzümü çevirdiğim tavan geceden daha karanlıktı ama baktığım o karanlıkta bile elayı ayırt edebilmek şimdiye dek tanık olduğum en garip andı.

Seyit Ali... Kimsin bilmiyorum, hayatıma dâhil olarak mısın, onu da bilmiyorum... Şayet ki çıkarsan karşıma bir daha, seni kapıya doğru yol göstermek zorunda bırakma beni, zira kapının dışında bıraktığım hayatta ben bile yokum.

SOKAĞIN İÇİNDEKİ ADIMLAR

Bu kadar küçük bir dünya için büyük değil miydi yaşadıklarımız?

Günün en sakin saatlerinde Ömer'le birlikte kapı önünde babamı beklemeye başladık. Ömer'in ayakları yere uzanamadığı için onları salladıkça sürekli gülesim geliyordu.

Aradan birkaç dakika geçerken Ömer yerinde kıpırdadı. "Abla, dün o parka gelenler senin arkadaşların mıydı?"

Yüzümü buruşturdum. "Sarışın ve küpeli olandan mı bahsediyorsun?"

"O kadar dikkat etmedim ki," dedi hızla. "Uzun boylulardı ya hani. Nasıl hatırlamıyorsun ya?"

Gülerek elimi saçlarına götürüp karıştırdım. "Şaka yapıyorum, sen de hemen laf söylüyorsun... Hayır arkadaşım değiller."

"Ama seninle çok iyi iletişim kuruyor gibi geldiler bana, arkadaşmışsınız gibi."

"Sürekli didiştik ama!"

"En iyi arkadaşlar sürekli didişirler."

"Allah Allah?" diye sordum hem keyifli hem de meraklı bir ses tonuyla. "Ömer Kaya'dan bilgiler köşemizde bugün." Ayaklarını sallarken gülmeye devam etti. "Hem iyi bir iletişim de kurmuyorduk ki. Hoşlanmıyorum onlardan."

"Peki ya Seyit Ali abiden?"

"Ne?" diye afallayıverdim bir anda.

Ömer kendini düzeltti. "Yani, o da mı diğerleri gibi? Hani dün bizi eve bıraktı ya, üstelik geçen gece de motoruyla gelmişti. Arkadaşın mı senin?"

"Arkadaşım değil. Hiçbir şeyim değil."

"O zaman niye bize mısır aldı?"

"Canı istemiştir."

"Eve bıraktı bir de?"

"Yürümeyi seviyordur."

"Motoru var?"

SOKAĞIN İÇİNDEKİ ADIMLAR

Bu kadar küçük bir dünya için büyük değil miydi yaşadıklarımız?

Günün en sakin saatlerinde Ömer'le birlikte kapı önünde babamı bekle-meye başladık. Ömer'in ayakları yere uzanamadığı için onları salladıkça sü-rekli gülesim geliyordu.

Aradan birkaç dakika geçerken Ömer yerinde kıpırdadı. "Abla, dün o par-ka gelenler senin arkadaşların mıydı?"

Yüzümü buruşturdum. "Sarışın ve küpeli olandan mı bahsediyorsun?"

"O kadar dikkat etmedim ki," dedi hızla. "Uzun boylulardı ya hani. Nasıl hatırlamıyorsun ya?"

Gülerek elimi saçlarına götürüp karıştırdım. "Şaka yapıyorum, sen de he-men laf söylüyorsun... Hayır arkadaşım değiller."

"Ama seninle çok iyi iletişim kuruyor gibi geldiler bana, arkadaşmışsınız gibi."

"Sürekli didiştik ama!"

"En iyi arkadaşlar sürekli didişirler."

"Allah Allah?" diye sordum hem keyifli hem de meraklı bir ses tonuyla. "Ömer Kaya'dan bilgiler köşemizde bugün." Ayaklarını sallarken gülmeye devam etti. "Hem iyi bir iletişim de kurmuyorduk ki. Hoşlanmıyorum on-lardan."

"Peki ya Seyit Ali abiden?"

"Ne?" diye afallayıverdim bir anda.

Ömer kendini düzeltti. "Yani, o da mı diğerleri gibi? Hani dün bizi eve bıraktı ya, üstelik geçen gece de motoruyla gelmişti. Arkadaşın mı senin?"

"Arkadaşım değil. Hiçbir şeyim değil."

"O zaman niye bize mısır aldı?"

"Canı istemiştir."

"Eve bıraktı bir de?"

"Yürümeyi seviyordur."

"Motoru var?"

"Zengindir."

"Arabası da var mı?"

"Yeterince Seyit Ali'nin dedikodusunu yaptık bence. Bugünlük bu kadar yeter."

Gözlerini kıstı ve bana uranacağım türden bakış attı. "Bugünlük? Demek yarın da yapabiliriz?"

Bir sefer daha hayrete düştüm ve kolumu boynundan çekerken onu sahte bir tehditle oyaladım.

"Sen çok fena oldun bak!"

Küstü. "Özür dilerim."

Kıyamadım. "Tamam küsme, gel."

Gülümseyerek bana yeniden sokuldu. "Geldim."

Onunla gülüşmeye devam ederken babam arabayla sokağın başında göründü. Ayaklanarak kaldırıma doğru ilerledik. Babam direksiyonu kavrayan elinin birini kaldırıp bize el salladı. Gülümsedim. Çok geçmeden ben ön koltuğa Ömer de arka koltuğa oturdu ve babam bedenini arkaya çevirerek Ömer'e baktı. "Aslan oğlum gelmiş, nasılmış acaba?"

"Çok iyiyim baba," dedi Ömer içinde hiçbir negatif his barındırmayan bir ses tonuyla. "Sen nasılsın?"

"Ben de çok iyiyim," deyip güldü ve sonra bana baktı. Çantamı kucağıma aldım ve ellerimle tabanını tutmaya başladım.

"Sen nasılsın peki hanımefendi?" diye sordu.

"İyiyim baba," diyebildim. Dürüst bir cevap olduğunu düşündüm çünkü kötü hissetmiyordum.

"Bizimle misin yoksa başka bir programın var mı?"

Dudaklarımı mahcup bir tavırla birbirine bastırdım. "Şarkı söylüyorum ya baba. Yani size akşam katılabilirim."

"Bak onu unutmam ben," diye söylendi. "Öyle olsun bakalım," derken Ömer'e bakıp göz kırptı. "Biz de takılırız."

"Takılın bakalım," dedim sakince. Babam sırtını yeniden koltuğuna verirken, "Evde durumlar nasıl?" diye sordu.

Duraksadım. Serhan'ın bıçaklandığını bilmiyordu ve annem söylememizi tembihlemişti. Bunu aslında neden yaptığını biliyordum. Babamla iletişim hâlinde değildi, üstelik Serhan ve babamın arasındaki soğukluğu da biliyordu. Her ne kadar çirkin bir düşünce olsa da annemin babam ve bizi kıskandığını da düşünüyordum. Aslında çirkinlikten ziyade sahici bir düşünceydi. Ama buna ben sebep olmamıştım. *Üzgünüm anne, sen istedin böyle olmasını.*

"Gayet iyi," diye mırıldandım geçiştirme cümlesi gibi.

Derin bir nefes alıp kafasını sallarken arabayı hareket ettirdi ve evin önünden ayrıldık. Babam ilerideki yol ayrımından ana yola çıkarken, "Nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu. "Okul, dersler?"

"Güzel," diyerek başımı salladım. Aklıma ona şarkı yarışmasına katılacağımı söylemediğim gelmişti ve anında minik bir heyecanla irkilerek, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ben sana şeyi söylemeyi unuttum. Okullar arası bir şarkı yarışması düzenleniyor ve müdür bey bunun için beni seçti, yani bir arkadaşım daha var tabii."

Babam heyecanlanırken, "Ee bu harika bir haber," dedi. Onun bu yönünü çok seviyordum. Benim duygularıma o kadar kolay erişip o kadar ustaca adapte olabiliyordu ki her seferinde iyi ki benim babam diye şükrediyordum. "Nasıl olacak peki? Nerede ve ne zaman?"

"Bir aydan az bir süre var," diye açıkladım. "Kendi şarkımızı yazmayı düşünüyoruz. Ben biraz başladım ama güzel bir şey çıksın ortaya diyoruz."

"Neva bu çok güzel bir şey kızım," dedi babam gözlerini gözlerimle buluştururken. "Seninle gurur duyuyorum her defasında. İnanıyorum da kazanacağınıza."

"Umarım," dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Ama herkes çok iyi olacak ve bizim üzerine katmamız gerekiyor."

"Sen keman çalıyorsun, farkında mısın?"

"Evet ama başkalarının da elbette çaldığı birtakım şeyler vardır," dedim nokta kadar umutsuzluğu sahiplenirken. Bundan hoşlanmadığımı fark ederek omzumu silktim. "Ama ben Leyla Neva Kaya'yım. Her şey kendine inanmakla başlar, öyle değil mi baba?"

Bana gurur dolu gözlerle baktı. Bunu o kadar net hissedip görebilmiştim ki ruhum beslenmişti. "İlk adımı attın bile. Sen... Sen iyi ki benim kızımsın. Ayrıca akşam, yemekten sonra birlikte çalışalım."

"Neye?" dedim hevesle.

"Ben de keman çalabiliyorum, unuttun sanırım, baban müzik öğretmeni senin. Birlikte çalalım bir şeyler olur mu? Hem seni de uzun zamandır dinleyemiyorum, bakalım nasıl geliştirdin kendini."

Ellerimi yüzüme götürdüm. "Şu an gereksiz yere utandım."

Ömer kıkırdadı. "Abla sen kolay kolay utanmazsın ki ama."

"Aa!" dedim ellerimi yüzümden çekip sahte bir şaşkınlıkla. "Ne yaparım yani Ömer Bey?"

Elini oturduğum koltuğa koydu ve kendini öne iterek yüzüme bakmaya başladı. "Sen utandırırsın."

Babamın güldüğünü gördüm. Ömer burada ne demek istiyordu bilmiyorum ama sanırım insanlara karşı dik bir tavır sergilediğimden bahsediyordu. Bunu kabullendim ve kaşlarımı çatıp ona karşılık verdim. "Sen çok tembel birisin. Şu an seni utandırıyorum mesela. Bunun gibi mi?"

"Hayır çünkü ben tembel biri değilim."

Babam ikimizin arasında geçen diyalogları müthiş bir ilgiyle takip ediyordu. Yol boyunca Ömer ile didişmeye devam ettik. Babam beni uygun bir yerde bırakırken cebinden çıkardığı bir miktar parayı uzattı. "Al bunu."

İtiraz ettim. "Yok, benim var param daha."

Israr etti. "Neva alır mısın şunu kızım?"

Gözlerime ısrarla bakarken kafamı öne eğdim ve uzattığı parayı alıp hızla çantamın ön gözüne tıkıştırdım. Kapının kolunu açmadan evvel, "Akşam görüşürüz," deyip onlarla vedalaşarak arabadan indim.

Babam yolun karşısına geçene kadar beni sükûnetle izledi. Sanki sırtımda görünmez bir pelerinim vardı. Karşı kaldırıma geçtikten sonra yüzümü onlara çevirdim ve hafifçe elimi kaldırıp indirdim. Ömer gülerek bana öpücük atarken gülümsedim. Az sonra babam arabayı hareket ettirerek uzaklaştı ve ben de yoluma baktım. Sakin adımlarla her zamanki yerimize doğru yol aldım. Kalabalık adımlar ve sakin olmayan zihinlerin arasında bilet sahibi olmadan bir yolculuğa çıkmıştım âdeta. Yürümeye devam ederken Emre'nin mesajına döndüm ve birkaç dakika sonra onunla buluştum.

Emre ile selamlaştık. "Neyi söylüyoruz?" diye mırıldandım mikrofonu ayarlarken.

Emre, "Şu an ne söylemek istersin?" diye sordu cevaplamadan.

Kıkırdadım. "İsmail YK, 'Allah Belanı Versin'."

"Oo," diye dalga geçti eğlenirken. "Damar diyorsun. Yalnız millete peçete falan uzatmak lazım hani... Duygusal mevzular Leyla."

"Tabii ki öyle," diye gülmeye devam ettim.

Mikrofonu ayarlamaya devam ederken ağzıma kendiliğinden takılan parçayla duraksadım ve Emre'ye döndüm. "Tamam buldum."

"Ne?"

Kaşlarımı havalandırdım. "Birkaç sefer söylemiştik ama olsun. Sena Şener, 'Sevmemeliyiz'. Önce bununla başlarız, sonra yükseliriz."

"Bir 'Delilloy' falan," dedi gülmeye devam ederken. Gözlerimi devirdim ve kafamı iki yana sallayıp işime döndüm. Birkaç dakika tüm disiplinimizle hazırlandık. İnsanlar karşımızdaki yerlerini almaya başlamışın. Gitarın kılıfını hemen birkaç adım önüme koyduk. İlk sıftahımız yaşlı bir teyzede olmuştu.

Emre'nin parmakları gitarın tellerine ulaşırken ritim ruhuma doğru tırmanmaya başladı, tıpkı bir örümcek gibi ve bu ağ beni talan etti.

Yutkundum. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı mikrofona yaklaştırarak kendimi notaya verdim.

"Gün alır sessiz, büyür yanımda,

Her adım, her anımda,

Gün olur sensiz,

Utanıp olmaktan,

Bilerek yanarım aslında,

Güler bana..."

Ninni gibi bir nefes alıp vermenin ardından gözlerimi açtım onu, *onları* gördüm. *Seyit Ali'yi ve saz arkadaşlarını.*

Bu kısacık zaman diliminde dengemi şaşırmayı başarmışlardı, kahretsin! Seyit Ali'nin buz gibi bakışları. Cihangir'in hâlinden memnun tavrı, Teoman'ın sırıtışı ve adını doğru hatırladığımı varsaydığım Timur'un ifadesizliği... Hepsi gözlerimin önündeydi. Devam ettim. Etmek zorundaydım. Bakışlarımı üzerlerinden çektim.

"Ağladığım gece yarısı,

İnsanlığın garip sancısı,

Belki de biz,

Öğrenmeliyiz,

Belki de biz,

Sevmemeliyiz..."

Bakışlarımı Seyit Ali'nin bakışlarıyla birleştirdim. Ama bundan müthiş rahatsızlık duyarak gözlerimi kapattım.

"Her şeyi gören sen,

Göremedin mi beni?

Her şeyi duyan sen,

Duyamadın mı beni?

Her şeyi bulduysan,

Bulamadın mı beni?

Her şeyi bilen sen,

Bilemedin bir beni!"

Fakat bir dürtü oluştu ruhumda. Açtım gözlerimi, bakışımın gözlerinin en içine. Seyit Ali... Ne ima gizliydi bilmiyorum ama sanırım şu an aynı notanın üzerinde duruyorduk ikimiz de.

"Belki de biz,

Öğrenmeliyiz.

Belki de biz,

Sevmemeliyiz."

Ruhumdan bir bağ düştü avuçlarımın içine doğru. Ellerimin arasındaki gücü kaybetmek ve kazanmak arasında bir yerdeydim. Parçayı bitirirken insanların dingin hâlleri beni gülümsemişti fakat yine de onların karşısında olması bunu bir parça zorlamıştı tabii. Mahcup bir ifadeyle başımı salladım ve Emre'ye döndüm. Bana göz kırptı. O sırada arkamda hissettiğim fazlalığa kulak verdim.

Bu kişi Teoman'dı.

"Ne var?"

"Bayağı iyiydin."

"Sağ ol," diye geçiştirirken gözlerimi Seyit Ali'nin gözleriyle tekrar buluşturdum. Bana olan duruşuna mana veremezken Teoman bu süreci sekteye uğratarak konuştu. "Ne söylüyoruz şimdi?"

"Ne demek ne söylüyoruz?" diye soruverdim boş bulunarak.

Alnına dökülen dağınık saçlarını dağıttığında, kulağındaki siyah küpesi görüş alanıma girdi. "Sesim fena sayılmaz, bir düet yapabiliriz belki."

İnsanlara baktığımda kendi hâllerinde olduklarını gördüm lakin Seyit Ali adımlarını öne çıkarmış ve Teoman'a yüzünü çevirmişti. "Teoman, insanların işlerine karışmayı bırak!"

Teoman gülerek Seyit Ali'ye baktı. "Abi şarkı söyleyeceğiz alt tarafı."

Emre'nin arkamdan fısıldadığını duydum. "Leyla devam ediyor muyuz artık?"

Kafamı çabucak sallarken saçlarımı geriye doğru savurup Teoman'ın gözlerine baktım. Koyu kahverengi göz bebekleri küçülmüştü. "Gider misin başımdan? İşimi yapamıyorum şu an senin yüzünden."

Israr etti. "Bir düet sadece. Bak kazancın artmazsa şerefsizim."

Mırıldandım. "Zaten öylesin."

"Bunu duymadım varsayıyorum, sayın son kafa bükücü," deyip beni ikaz etti.

Omzumu silktim ve istemeyerek bunu kabullendim, zira insanların ilgisini ve keyfini kaçırmak istemiyordum. "İyi tamam. Söyledikten sonra defolup gidersen sevinirim."

"Of," dedi gülerek. "En iyi yaptığım şeylerden biridir, emin ol."

"Sabır," dedim soğuk soğuk. Birkaç dakikadan daha az bir süre parça seçimine ve şarkıyı söyleme sıramızın ayarlamasını yaptıktan sonra mikrofonun önünde durduk. İnsanlar önümüzdeki gitar kılıfına para atmaya devam ediyordu. Cihangir'in keyifle buraya baktığını gördüm. Seyit Ali ise tam bir buz kütlesiydi. Ellerini siyah kotunun ceplerine sokmuş, öylece bize, *bana* bakıyordu. Rahatsızdım, çok rahatsızdım ama bununla baş edebilirdim.

Umarım.

Teoman bana baktı ve gözlerini kapatıp açtı. Onu birkaç gündür görmeme rağmen şu an aynı sahneyi paylaşıyor olmamıza inanamıyordum. Her neyse...

Emre'nin dokunuşlarıyla parça başlarken insanların ritim tutmaya başladıklarını fark ettim. Teoman bunu fark ederken kulağıma yaklaştı ve fısıldadı. "Gördün mü? Şimdiden havaya soktum insanları."

Gözlerimi devirdim ve sevimsizce mırıldandım. "Bu kadar egoist biri olmak seni nasıl yaşatıyor ya?"

"Böyle işte."

"Komik."

"Gül o zaman."

Sevimsizce tebessüm ettim ve birkaç saniye sonra Teoman rahat bir tavırla şarkıya girdi.

"*Her sabah doğan güneş,*[1]
Bir sabah doğmaz oldu.
Elleri ellerimden,
Kayıp giden yıldız oldu.
Gülünce ışık saçan,
O gözler yaşla doldu.
Ağlama duymaz artık,
Bir varmış, bir yok oldu.
Giderken bıraktığı,
Bütün renkler siyah oldu.
Üzülme anla artık,
Belki de huzur buldu."

Saniyeler geçmeden geri çekildi ve mikrofonu ben teslim aldım.

"Dursun zaman,
Dursun diyorsun da,

[1]Manga, "Dursun Zaman" şarkısı. (e.n.)

Oyun değil ki yaşamak...

Sen inanmasan da,

Bir son var anla,

Herkese inat..."

Sahne yalnızca Emre'nin gitarına yer verirken geri çekildim ve şaşırtıcı bir şekilde Teoman'a bakıp güldüm. Cihangir'in ıslık çalarak alkışladığını gördüm sonra. İnsanlar eğleniyordu. Seyit Ali dışında herkes tabii. Onu da anlamak mümkün değildi zaten.

Teoman, "Ne dedim ben sana?" diye sordu bilmiş bilmiş gözlerime bakarken. "Sesim de fena değil, değil mi?"

"Bunu bana sorman, egoist karakterini zedelemez mi acaba?"

Kaşlarını yukarı indirip kaldırdı. "Bu seferlik böyle olsun."

Dürüst oldum. "Sesin gayet iyi."

"Yani," dedi gözlerini kısarken. Seyit Ali'ye baktığını gördüm. "Seyit'in sesi kadar iyi değil ama idare eder diyelim."

"Nesiniz siz?" diye konuştum saf bir merakla.

Cevapladı. "Atanamayan *Imagine Dragons*."

"Ne?" diye gülüverdim.

Şaşırdı. "Sen gülebiliyor muydun ya?"

Gözlerimi devirirken Seyit Ali ve diğerleri yanımıza geldi. Timur bir arkada dururken yutkundum ve ister istemez olduğum yere çivi gibi çakılıp başımı diğer yöne çevirdim. Cihangir bakışlarımı yakalarken beni tebrik etti. "Yalnız sesin güzelmiş gerçekten."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim gözlerimi gözleriyle buluşturarken. Tebessüm etmekle yetindi. Seyit Ali'nin gözlerinde biraz oyalandım ve konuyu saptırmak maksatlı bir soru sordum. Aslında asıl konumuz buydu. "Buraya bilerek geldiniz öyle değil mi?"

Teoman, "Evet," deyiverdi.

Timur sakince üzerindeki tişörtün kollarını yukarı kaldırırken onu izledim. Diğerlerine göre daha zayıf ve küçük duruyordu ve yine diğerlerine göre fazla sakindi. Seyit Ali de sakindi ama onun sakinliği ürkütücüydü. Cihangir, "Kardeşin sağ olsun bize bu konuda epey yardımcı oldu," diye güldü.

"Ya," dedim öylesine mırıldanırken. "Öyle oldu."

Teoman enerjisinden ödün vermezken, "İyiydik değil mi lan sahnede?" diye sordu arkadaşlarına bakarken.

Cihangir bunu gönülden onaylarken Seyit Ali için durumların aynı olduğunu söylemezdim. "Kendini bu kadar kaptırma," dedi dik bir ses tınısıyla. "Ayrıca emrivaki yaptığını da unutma."

Gözlerim küçüldü. Bundan haz etmemişti ve belli etmekten zinhar çekinmiyordu. Timur direkt konuştu. Sesini ilk kez duymuştum hatta. "Seyit'e katılıyorum. İyisin ama bir şeye kendini fazla kaptırıyorsun Teo!"

Teoman hayretle geriledi ve kafasını aşağı yukarı salladı. "Bugün de gördüm yüzünüzü, helal olsun."

Seyit Ali ela gözlerini irileştirmeden, hafif kalınlıktaki dudaklarını aralayarak "Oğlum neyse o işte, bırak şu gönül koyma ayaklarını," dedi.

Teoman kulağıma eğilerek, "Kıskanıyorlar beni, ondan böyle davranıyorlar," diye fısıldadı.

"Kesinlikle öyle," dedim Seyit Ali'nin yüzüne bakarken.

Sessizlik Emre'nin beni dürtmesiyle bozuldu, en azından benim açımdan. "Devam ediyoruz öyle değil mi? Ayrıca bunlar arkadaşların mı?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?" diye dâhil oldu Teoman. "Az önce bayağı kanka olduk ama sen bilirsin."

Huysuzca iç geçirdim. "İkinci Semih vakası. Bu kadarına katlanamam."

Emre buna kayıtsız kalamadan güldü. Sonra ekledi. "İnsanlar bekliyor devam edelim haydi."

"Tamam," deyip onayladım. Yönümü çevirirken, "İzin verirseniz, işimizi yapmaya devam edelim," dedim.

Cihangir, "Ne demek," diyerek söylendi yumuşak bir sesle. Farkında olmadan Cihangir'e usuldan ısındığımı hissetmiştim. Bu olanaksız değildi.

Teoman ellerini kullanırken, "Aynen, bir uzaklaşın işimize devam edelim," diye konuştu.

"Sana ne oluyor? Git işine!"

Seyit Ali otoriter bir tavırla, "Teoman, zorlama oğlum hakikaten zorlama," diyerek onu uyardı.

Teoman homurdanarak mikrofonun sapını bıraktı ve huysuzca iç geçirdi. "Bensiz devam edeceksin ne yapalım?"

"Ay çok üzüldüm," diyerek sinirle güldüm. Geriye çekildiler hafifçe lakin alanı terk etmediler. Bir yandan gülmemeye çalışıyor, diğer yandan onlarla göz göze gelmemek için deyim yerindeyse debeleniyordum zira Teoman ve Cihangir beni utandırmaktan keyif alıyordu.

Emre ile birkaç parça daha söyledik. Teoman ve Cihangir'in gitar kutusuna para bıraktıklarını bile görmüştüm. Bu süreçte Seyit Ali bir müddet ortalıktan kaybolmuş fakat sonra gelmişti. Hem de tam mesaimiz biterken. Mikrofonu serbest bırakırken Emre omzuma dokundu. "Bugünlük yeterli bence."

Güldüm. "Vallahi bana kalsa geceye kadar söylerim ama yeterli bugün."

Emre tatmin olurken gitarın askısını boynundan çıkardı. Birlikte etrafı toplamaya başladık. Emre gitar kutusunda biriken paraları topladı ve birkaç dakika boyunca sayıp memnun bir ifadeyle gözlerime bakın. "Bu bayağı iyi."

"Biz de iyiydik."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Doğru."

Emre bozuk paraları kendine alırken tümleri bana uzattı. "Sağ ol," diye söylendim onları alırken.

Teoman ve Cihangir başımızda belirirken, "Allah bereketini artırsın reis," diye konuştu Teoman.

"Âmin," dedikten sonra köşedeki çantama yönelip elimdekileri çabucak cüzdanıma koydum. Emre'nin eşyaları toparladığını gördüm. Havanın üzerimize çöken laciverti, akşam için bize davetiye gönderiyordu. Sokaklardaki adım sesleri artarken bana ayrılan sürenin sonuna geldiğimi fark ettim zira artık sakin bir ortam istiyordum.

Toparlanmaya devam ederken Cihangir yaklaşım gösterdi, o esnada arka tarafta Timur ve Seyit Ali'nin konuştuğunu gördüm. Seyit Ali ona baktığımı fark edince yüzünü çekinmeden yüzüme odakladı. Afalladım ve bundan kaçtım. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu resmen.

Cihangir bal rengine yakın gözlerini kısarak koyu sarı saçlarının dalgalanmasına müsaade ederken konuşmaya başladı. "Biz takılacağız biraz daha, gelsene sen de."

"Ne alaka?"

Teoman güldü. "Bana kafa atarsın."

"Onu atacağım zaten bir gün," dedim bakışlarımı ok gibi gözlerine saplarken. "Ama şu an o modda değilim."

"Bekleyeceğim seni reis!"

"Bekle bekle."

Cihangir tekrar sordu. "Haydi, gel işte. Hatta arkadaşın da gelsin," diyerek Emre'yi işaret etti. "Tanışmış ve kaynaşmış oluruz."

"Neden kaynaşmak istiyorsunuz, ben onu anlamadım pardon?" diye sordum şahici bir duruşla.

Merak ediyordum. Evet, yeni birileri herkesin hayatına girebilirdi lakin bu olaylar çok farklı ilerliyor gibiydi. Özellikle şu son günlerde evden çıktığım vakit sanki başka bir hayatın penceresinden bakıyordum yaşananlara. Üzülüyor, gülüyor ve en garibi heyecanlanıyordum.

Seyit Ali ve saz arkadaşları...

Size güvenebilir miyim sahiden?

Cihangir kendini sorguladı bir anda. "Kötü bir tanışma oldu ve şu zamana kadar yıldızımız barışmadı. Kendimizi düzgün ifade edemedik diye düşünüyorum."

"Oğlum çok haklısın lan," dedi Teoman şaşkınlığa düşer gibi. "Biz de acıktık zaten. Sen de saatlerdir buradasın. Yeriz bir şeyler gel hadi."

Emre yanımda belirdi. "Biraderler, Leyla'yı rahatsız mı ediyorsunuz, ben pek anlayamadım sizi?"

Cihangir gözlerime baktı. "Ya senin de yandaşların bitmiyor. Önce kardeşin şimdi arkadaşın."

"Yandaşım değil, dostum," dedim çabucak. Emre'ye baktım. "Merak etme, kimse rahatsız edemez beni kolay kolay."

"Ben yine de sorayım dedim," diye ifade etti sakince. Gülümsedim. Anlam veremediğim bir sessizliğin içine ses etmeden giren ama tıpkı koca bir camı kırmışçasına parçalarını etrafa saçratan Seyit Ali karşımda belirdi. Teoman onu görünce, "Biz de tam plan yapıyorduk," dedi keyifle.

Seyit Ali'nin kaşları durumu sorgularcasına çatıldı. "Ne planı?"

Bakışlarımı diğer tarafa çevirdim. Teoman cevapladı. "Leyla ve arkadaşıyla birlikte yemek yeriz diye düşündük."

Kaskatı kesildim ve konuştum. "Hayır. Biz düşünmedik."

Emre, "Aynen," diyerek beni yalnız bırakmadı.

Teoman keyfinin üzerine giderken omuz silkti. "Tamam işte, zahmet vermeden sizin yerinize de düşündük biz. Bak nasıl iyi niyetli insanlarız görüyor musun? Bir de beğenmiyorsun bizi."

"Ya ne alakası var şimdi?"

Seyit Ali, sözlerimin devamını söylemem için bana o fırsatı sunmadı ama bunu kasıtlı yapıp yapmadığından emin olamamıştım. "Oğlum siz niye böyle davranıyorsunuz lan?" diye sordu katı bir sesle.

"Nasıl davranıyoruz?"

Seyit Ali'ye kalmadan Timur cevapladı. "Gevşek."

Cihangir anında güldü. "Lastik gibi."

Bu bana dün geceyi hatırlatınca gülümsemeden edemedim. Seyit Ali kafasını salladı. "Bak nasıl da biliyorsunuz. İnsanlar," derken gözleri gözlerime dokundu. "Ne yapmak istediklerini kendileri karar verebilir. Zorlamayın hiçbir şey için."

"Aslında," dedim bir anda ne olduğunu bilemezken. Emre'yle göz teması kurup derhâl onlara baktım ve en son Seyit Ali'nin gözlerinde duraksadım. "Biz de acıktık sayılır."

Seyit Ali kaşlarını yukarı kaldırdı ve bana baktı. Tavrıma mı şaşırmıştı yoksa misilleme yaptığımı mı düşünmüştü? Umarım bana sormazdı çünkü cevabını doğru düzgün vereceğim bir konunun üzerinde durmuyordum şu an ama acıkmıştım. Sahiden. Cihangir kafasını salladı. "Ha şöyle ya. Bizden çekinme."

"Sizden çekinmek mi?" diye güldüm histerik bir biçimde. "Açız biz aç."

Gülüşmeler meydana geldi. Hareketlendim. "Gidelim mi o zaman? Akşam oluyor."

"Annen, akşam ezanı okunmadan önce evde mi ol dedi yoksa?" diye sordu Teoman.

"Çok komiksin sen ya," diye alaya aldım onu. "Başka planlarım var, gecikmek istemiyorum."

"Özel biriyle mi?"

"Sana ne?"

"Kızma hemen, sordum sadece," diye savundu kendini. Emre de o sırada gitarı kutusuna koyuyordu.

Timur'un ona yardım ettiğini gördüm ve bu gülümsetmişti içten içe. Mırıldandım. "Üzerine vazife olmayan şeylere burnunu sokmazsan sevinirim."

"Çok haklısın."

Kısa bir süre içinde toparlandık ve yürümeye başladık. Kendimi garip bir tablonun içinde hissediyordum. Hepsi uzun boylu ve kendilerini belli eden erkeklerdi, ben de aralarında kalmıştım resmen. Arkalarından ilerlemeye devam ederken diğerlerinin kendi aralarında konuştuğunu gördüm. Timur ise bir yandan yürüyor, bir yandan telefonuyla uğraşıyordu. Emre ile arkadaydık fakat boşta kalmış yanım Seyit Ali ile doluverdi.

"Planın neyse oraya gidebilirsin, bizimkilerin kafalarına uymak zorunda da değilsin," dedi düz bir sesle. Beni mi düşünmüştü yani?

"Sen demiştin az önce," diye ısırdım dudağımın içini. "Kendi kararlarımı verebilirim tabii ki. Hem açım da zaten. Bahane oldu bu da."

"Planın... Ne peki? Akşam olmak üzere, o yüzden soruyorum."

"Sorun yok," dedim kaçamak cevapla. "Hem olsun ne olacak ki?"

"Ne mi olacak?" dedi ses tonuna ince ince şaşkınlık taneleri serpilirken. "Abin olacak o pezevenk bir çizik daha atar suratına belki... Hoşuna gider mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne alakası var? Kimse atamaz bana çizik, bir sefere mahsustu o hem..."

Sırtımdaki izler gelir aklıma, susmak zorunda kalırım.

Duyma beni Seyit Ali, yanarım.

"Bir sefere mahsustu, mu?" diye sordu yüzüme bakarken fakat yüzümde oyalanmadan dudağıma kaydı bakışları. "Dudağının kenarındaki çizik bayağı bir kerelik gibi duruyor, bayağı sağlam."

İğneleyici tavrı dikkatime diken gibi batarken kendimi yine tutamadım. "Seni ilgilendiriyor mu bu peki?"

"Hayır."

"O zaman düşme üzerine."

"Ama göz göre göre yapılanlara sessiz kalamam."

"Sen ne sanıyorsun ki?" diye durdurdum onu. Diğerleri yürümeye devam ediyordu fakat biz sokağın tam ortasındaydık. Sağımızdan solumuzdan insanlar geçiyordu lakin görebildiğim tek şey onun yüzüydü. Ela gözleriydi. "Ben eve gidiyorum, abim olacak o hanzo beni sürekli dövüyor ve ben de buna boyun mu eğiyorum yani? Cidden o kafanın içinde bu tip aptal teoriler mi üretiyorsun?"

Dudağının kenarı alayla kıvrıldı ve bu beklenmedik bir anda gelişti. "Sana zaman harcadığımı da nereden çıkardın?"

"O yüzden mi arkadaşlarını da alıp beni dinlemeye getirdin?"

"Seni dinlemeye ben getirmedim," dedi üzerine basa basa. "Üstelik seni dinleyecek olsam yalnız gelirdim."

"Burada şarkı söylediğimi senden başkası bilmiyor onların içinde, sen söylemişsin işte."

"Ben söyledim evet ama ben getirmedim," dedi saniyelerle yarışırken. Sanki araya bir miktar zaman girse soğuyacaktı ağzının içinden dışarı çıkmaya sabırsızlanan cümleler. "İçin rahatladı mı şimdi?"

"Bana ne," dedim boş bulunarak. Katılaştım. "Ayrıca sana ne?"

Uzak uzak baktı. "Ayarsızsın sen, çok ayarsızsın."

"Aksini iddia etmedim ki."

"Görüyorum... Gözlerinin içini."

"Ne yazıyor peki orada?" diye sordum kısık sesimle.

Dudaklarını araladı. Birkaç saniye bekledi ya da beklemedi ama bana çok uzun bir süreymiş gibi hissettirmişti. "Hiçbir şey."

"Ne?"

"Hiçbir şey yazmıyor ve göremiyorum." dedi beni resmen aşağı çekerken.

"Sen hiç aynaya bakmıyorsun galiba?"

"Aynaya baktığımda gördüğüm şey ben değilim," dedi.

"Nedir peki?"

"İlgileniyor musun?" diye sordu tavrından taviz vermeden.

"Hayır," dedim mekanik bir sesle. "İlgilenmiyorum."

"Güzel," diye anında eklerken gözlerini kıstı. Kirpiklerinin uçları birbirine değerken akşamın laciverti doluştu o kirpik aralarına oluk oluk. "Olması gereken de bu öyle değil mi?"

"Aynen."

"İyi."

"İyi."

"Lan!"

Dikkatimizi dağıtan ve gözlerimizin arasındaki köprüyü yıkan ses tonu Teoman'dan başkasına ait değildi. Elini kaldırmış sokağın epey ucundan bize bağırıyordu. "Sürüden ayrılanı kurt kapar," diye ekledi onca insanın içinde. Utanarak gözlerimi devirdim ve bize seslendiği belli olmasın diye hafifçe geriye çekildim zira insanların bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Seyit Ali homurdanarak, "Az daha bağır gevşek herif," dedi. Bu beni durduk yere güldürdü. Belli etmemeye çalıştım. "Haydi devam edelim," diye yüzüme bakmadan ekledi.

"Ne yiyoruz?" diye soran Timur, elindeki telefonu cebine koydu.

Teoman atıldı. "Kelle paça."

"Şu kızın yapma yanında bari." Konuşan Cihangir'di.

"Benim mi?" deyiverdim üzerime alınarak. Aslında beni vurgulamıştı. Cihangir konuşmadan kafasını belli belirsiz salladığında devam ettim. "Sorun yok severim."

"Yuh!" diye tepki veren Teoman, gözlerini irileştirdi. "Harbi mi?"

"Sana yalan borcum mu var benim?" diyerek diklendim. Sonra buradan yeni bir paragraf çıkmaması için gözlerimi kapatıp açtım. "Konu şu an benim kelle paça sevip sevmemem değil. Allah aşkına ne yiyorsak yiyelim, benim vaktim azalıyor."

Dudaklarını aralad. Birkaç saniye bekledi ya da beklemedi ama bana çok uzun bir süreymiş gibi hissettirmişti. "Hiçbir şey."

"Ne?"

"Hiçbir şey yazmıyor ve göremiyorum," dedi beni resmen aşağı çekerken.

"Sen hiç aynaya bakmıyorsun galiba?"

"Aynaya baktığımda gördüğüm şey ben değilim," dedi.

"Nedir peki?"

"İlgileniyor musun?" diye sordu tavrından taviz vermeden.

"Hayır," dedim mekanik bir sesle. "İlgilenmiyorum."

"Güzel," diye anında ekledi gözlerini kıstı. Kirpiklerinin uçları birbirine değerken akşamın laciverti doluştu o kirpik aralarına oluk oluk. "Olması gereken de bu öyle değil mi?"

"Aynen."

"İyi."

"İyi."

"Lan!"

Dikkatimizi dağıtan ve gözlerimizin arasındaki köprüyü yıkan ses tonu Teoman'dan başkasına ait değildi. Elini kaldırmış sokağın epey ucundan bize bağırıyordu. "Sürüden ayrılanı kurt kapar," diye ekledi onca insanın içinde. Utanarak gözlerimi devirdim ve bize seslendiği belli olmasın diye hafifçe geriye çekildim zira insanların bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Seyit Ali homurdanarak, "Az daha bağır gevşek herif," dedi. Bu beni durduk yere güldürdü. Belli etmemeye çalışım. "Haydi devam edelim," diye yüzüme bakmadan ekledi.

"Ne yiyoruz?" diye soran Timur, elindeki telefonu cebine koydu.

Teoman atıldı. "Kelle paça."

"Şu kızın yapma yanında bari." Konuşan Cihangir'di.

"Benim mi?" deyiverdim üzerime alınarak. Aslında beni vurgulamıştı. Cihangir konuşmadan kafasını belli belirsiz salladığında devam ettim. "Sorun yok severim."

"Yuh!" diye tepki veren Teoman, gözlerini irileştirdi. "Harbi mi?"

"Sana yalan borcum mu var benim?" diyerek dikkendim. Sonra buradan yeni bir paragraf çıkmaması için gözlerimi kapatıp açtım. "Konu şu an benim kelle paça sevip sevmemem değil. Allah aşkına ne yiyorsak yiyelim, benim vaktim azalıyor."

Ortadaki büyük masayı seçtik oturmak için. Emre elindekileri hemen yanına bırakırken ben de sakince sandalyemi çekip sırtımdaki çantayı kollarımdan düşürerek oturdum ve onu sandalyenin sırtına astım. Emre ile yan yana oturuyorduk, diğer boşta kalan yanıma Timur oturmuştu. Karşımda Cihangir, onun sağ tarafında Teoman ve solunda ise Seyit Ali vardı. Çaprazımda duruyordu.

Az sonra birkaç garson gelip önümüze menü bıraktı ve gitti.

"Oğlum makarna ve salatadan başka bir şey yok burada," diye homurdandı Teoman tok sesiyle.

"Vay canına be kardeşim," diye konuştu hemen yanımda duran Timur. "Söylediğin iyi oldu."

Teoman başını kaldırmadan gözlerini Timur'un yüzüne çevirdi, ters ters baktıktan sonra bir şey demeden menüye tekrar döndü. Listeye biraz göz attıktan sonra çabucak karar verip menüyü kapattım. "Makarna işte."

Emre'de menüyü kapatıp benimle ortak fikre sahip oldu. Teoman sayfaları kurcalamaya devam ederken güldü. "Salata demeni beklerdim, hani siz kızlar biraz diyet sorunu falan yaşıyorsunuz ya."

"Öyle bir sorunum yok, salatayla doymam ben."

"Dürüstlük kazanacak."

Sevimsizce tebessüm ettim. Gözlerimi üzerinden çekerken takılmamam gereken bir noktaya takılmışım yine. Hepimiz gibiydi ama o kendine başka bir rota çizmiş ve orada bekliyordu. Buradaydı fakat yoktu.

Cihangir kaşlarını çatıp ona baktı ve çok sesli olmadan, "Sen aç değil misin?" diye sordu.

Seyit Ali geriledi ve keyifsiz bir şekilde omzunu silkti. "Değilim kardeşim."

Bakmadım ama dinledim. Siparişlerimizi verdik ve beklemeye başladık. Emre durumu garipseyerek konuştu. "Şimdi açık olacağım. Ben sizi tanımıyorum ama geldim buraya, Leyla için. Kimsiniz? Hep böyle mi takılıyorsunuz, TİM gibi? Yani nedir?"

Teoman hemen atıldı. "Birader sen de haklısın şimdi. Biz arkadaşız, aslında sürekli bir arada değiliz ama bugün Leyla Reis'i dinlemeye gelelim dedik toptan. Çok da zararlı tipler sayılmayız, korkma yani."

"Sizi daha önce hiç görmediğim için konuşuyorum. Kimsiniz, yani öğrenci misiniz siz de bizim gibi?"

"Şimdi ben Teoman," dedi Teoman kendini tanıtırken. "Ankara Üniversitesi, İşletme bölümü üçüncü sınıf öğrencisiyim."

Cihangir, "Ben de Cihangir," dedi elini çenesinin altından çekip mırıldanırken. "Ben de aynı üniversitenin, aynı bölümünü yarıda bıraktım."

"Neden?" diye sordum merakla.

"Canım sıkıldı."

Teoman güldü. "Mal bu herif."

Seyit Ali fırsatını bekliyormuşçasına karşılık verdi. "En azından doğrusunu seçti, sen ne halt etmeye gidiyorsun biliyoruz Teo!"

"Vallahi haklısın kardeşim," diye kabullendi Teoman. Seyit Ali muazzam bir boşvermişlikle kafasını sallarken bakışlarını mermer ince detaylarla süslü duvarlara sabitledi. Cihangir, Seyit Ali'yi kastederek, "Seyit kendini anlatmayı pek sevmez, o da öğrenci fakat okulunu bir süreliğine dondurdu," dedi.

"Hangi bölüm?" diye soruverdiğimde Seyit Ali kimseye fırsat tanımadan gözlerini gözlerime odakladı. "Bir önemi yok."

"Devlet sırrı," dedi Cihangir bana göz kırparken.

"Öyle galiba," diye fısıldadım oralı olmayarak. Emre de kendini tanıtırken ben pas geçtim.

Teoman'ın gözleri karşısındaki Timur'u işaret etti. "Timur Beyefendi de Gazi Üniversitesi Hukuk Bölümü öğrencisi. Aramızda sap olmayan tek kişi o! Bu ayrıntıyı vermezsem olmazdı."

Timur, "Oğlum sen manyaksın ya," diye söylendi.

Timur'un karakteri daha farklıydı ama biraz Seyit Ali'ye yakınlık gösteriyor gibiydi, birkaç saatlik yaptığım analizlere istinaden öyle anlaşılıyordu. Açıkçası, onun bunların arasında ne işi var, bile dedirtmişti bana. Ama şöyle bir baktığımda hepsi tuhaf tiplerdi. Kabul, bana bir zararlarının dokunacağını sanmıyordum ama bambaşka ruhları vardı. Şu sıralar birilerine güvenmek konusunda sorun yaşayan ben, nedense onlara karşı olan ön yargımı minik minik eritiyor gibiydim. Dünden sonra buraya oturmuşsam bunun bir sebebi vardı, olmalıydı.

Kendimi tutamadım ve merakıma yenik düştüm. "Nereden tanıyorsunuz birbirinizi? Yani farklı insanlarsınız ama ne bileyim... Ve beni gerçekten arkadaş olarak mı görmeye başladınız?"

"Bu hepimiz için geçerli değil," dedi Seyit Ali buz gibi bir sesle konuşurken yüzüme doğru soğuk rüzgârlar çarptırıyordu.

Gözlerimi, ela gözlerinin içine diktim. Ne demek istediğiyle ilgilenmek istemiyordum. "Sözüm meclisten dışarı. Sen üzerine alınma!"

"Soru sorarken içine beni de dâhil ediyorsun."

"Bir ayrıcalık görmüyorum çünkü."

Konuşan olmazken siparişlerimiz gelmeye başladı. Karnımızı doyurduktan sonra hesaplarımızı ödeyip çıktık.

Emre sırtındaki gitarıyla bana dönerken, "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yok."

"Geç oldu, sana eşlik ederim diye sordum," dedi sakince.

"Sıkıntı değil, merak etme," diye dokundum omzuna.

"O hâlde pazartesi görüşürüz." Kafamı salladım. Emre kısaca diğerlerine selam yollayarak yanımızdan ayrıldı. Biz de mekânın dışına çıktık, zira insanların geçişlerini kısıtlıyorduk. Çantamın kemerini sırtlarken saçlarımı geriye attım. Elim cebimdeki telefona gittiğindeyse babamın birkaç sefer aradığını gördüm. Küçük bir endişeyle dudağımı ısırıp serbest bıraktım. "Neyse," dedim telefonumu kilitlerken. "Ben gideyim artık."

Teoman saçlarının dalgalanmasına müsaade ederken hemen arkasından gelen Seyit Ali dikkatimi sekteye uğratarak belirdi. "Bir daha ne zaman görüşüyoruz?" diye sordu Teoman gülümseyerek.

"Bilmiyorum," diye söylendim boş boş. "Pek bir ortak noktamız yok."

"Nasıl yok?" dedi hayretle. "Sesim güzel ya."

Gülümsedim. "Saçmalama."

Kafamı çevirdiğim vakit Burçin'i mekânın büyük kapısından çıkarken gördüm. Kaşlarımı çattım ve onunla göz göze geldim. Bana bakarken yüzünü ekşitti. Burada mıydı o da? Bir adım sağa kaydım. Yavaş ama istekli adımlarla buraya geldi. "Sen ne alaka şimdi?" diye sordum.

"Asıl sen ne alaka?" diye sorup Seyit Ali ve saz arkadaşlarına bakındı. "Yeni arkadaşların mı bunlar da?"

Seyit Ali keyifsizce sırtını dönerken bunun tamamen Burçin'in tavrından olduğunu fark etmiştim. "Sayılır," dedim geçiştirme cümlesi gibi.

"Tanıyorum zaten sizi," diye baktı gözlerine. "Motor yarışlarına katılan çocuklar değil misiniz?"

"Öyleyiz," dedi Teoman. "Sen kimsin sormaya ayıp?"

Burçin bilmiş bir edayla yönünü bana çevirdi. "Leyla'nın üvey kız kardeşiyim."

Cihangir şaşırırken beni dürttü sesiyle. "Bir kardeşin daha varmış, bilmiyorduk."

Burçin sarı saçlarını geriye savururken, "Siz Leyla'yı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

Teoman rahat bir hareketle dudağının kenarını kıvırdı. "Değişik bizimkisi. Leyla iyi kızdır."

Delinin zoruna bak! Ciddi miydi yoksa?

Dudaklarımı sarkıttım ve boş bir çerçeve gibi içini onun bakışlarıyla doldurdum. Kurumaya yakın dudaklarımı dilimle nemlendirerek Burçin'e baktım. "Seninle alakası olmayan konulara burnunu sokman bitti mi?"

Sol kaşını kaldırdı. "Bitti."

"İyi," dedim kendimden emin bir ses tonuyla. "Ben gidiyorum."

"Bize gelmiyor musun?" diye sordu Burçin ince ses tonunun kulaklarımı tırmalamasına müsaade ederken.

"Evet," dedim onaylarken. "Babama geliyorum."

Tam o esnada Seyit Ali hafifçe yan döndü ve dudağının kenarını kıvırdı. Gözlerim bu kadar kişinin arasında onun gülüşüne takılırken içim bir hoş olmuştu. Neden tebessüm etmişti ki şimdi?

Gözlerimi yüzünden çevirmeme sebep olan şey telefonumun titremesi olmuştu. Babam arıyordu.

Geri çekildim ve arkamı dönüp bekletmeden telefonunu açtım. "Efendim baba?" diye konuştum direkt.

"Şükür," dedi muradına ermiş gibi. "Niye açmıyorsun telefonlarını?"

"Duymamışım."

"Merak ettim kızım," diye devam ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı ve bunun için üste çıkamazdım ama titreşimleri duymamıştım ve telefonumu normale almaya unutmuştum.

Genelde sessizde kullanırdım. "Kusura bakma baba."

"Tamam neyse," diye geçiştirdi. "Neredesin sen? Burçin de yok daha zaten. Akşam yemeği için sizi bekliyoruz."

"Siz bizi yemek için beklemeyin, başlayın baba."

"O da ne demek?"

"Burçin şu an yanımda. Karnımız tok bizim."

Şaşırdı. "Nasıl yani? Onunla bir araya gelip yemek mi yediniz? Mutlu oldum."

"Tam olarak öyle değil," diye iç geçirdim sıkıntıyla. "Neyse. Biz geliyoruz birazdan. Görüşürüz olur mu?"

"Tamam, dikkatli olun."

"Oluruz," deyip telefonu kulağımdan çekip kapattım. "Haydi gidelim artık," diye seslendim ılık ses tonumu Burçin'e damgalarken. "Babamlar bizi bekliyor."

Burçin konuşmadı ve samimiyetsizce el sallayıp önden yürümeye başladı. Teoman ona olan duruşumu fark ederek güldü. "Merak etme, biz de hoşlanmadık ondan."

Aniden gülüverince gözlerim kısıldı. *Siz... Bilmiyorum ama sanırım bana iyi gelmeye başlıyorsunuz!*

İleri doğru adım attım. "Gidiyorum ben. Hoşça kalın."

Cihangir göz kırptı tekrar. "Görüşürüz."

Tebessüm ettim ve yanlarından çekildim. İki adım sonra Seyit Ali bir adım öne çıkarak beni durdurdu. Nefesim göğüs kafesimi çizerken gözlerimi kapatıp açtım. "Ne oldu?" diye sordum kısık sesimle.

"Planın," dedi çarpık bir gülüşle mırıldanırken. "Bayağı ilgi çekiciymiş." Yutkunamadım. Kulağıma eğildi, ılık nefesi tenime döküldü. "Neva."

Varlığı, varlığıma ihanetti.

Varlığı, varlığıma felaketti.

Tırnak diplerimden başlayıp saçlarıma kadar uzanan bu dürtü göğüs kafesimin içinde devridaim eden kanı bozguna uğratırken kendimi usulca geri çekip gözlerine baktım. "Beğenemedin mi?"

Bedenini tamamen geri çekerken kendinden bir hayli emin bir duruşla gözlerini küçülttü. "Aksine," diye fısıldadı çok sakin bir ses tonuyla. "Hoşuma gitti."

Düz düz baktım çünkü nasıl tepki vermem gerektiğine karar veremedim. Bana bakmaya, bana epey dikkatle bakmaya devam ederken ellerimi cebime koydum ve bir adım öne çıkıp hafifçe parmak uçlarımda yükselerek kulağına yaklaştım. Hareket etmedi. "Bir şey söyleyeyim mi? Bana ayarsız diyorsun ya... Asıl ayarsız sensin."

Birkaç saniye kıpırdamadan durdum ve sakince soluklandım. Kendimi geri çekerken gözlerim, gözlerinin akına değdi. Konuşmadı, hareket bile etmeden öylece bekledi. Bıraktım. Daha fazla konuşmadan yana kaydım ve ilerlemeye başladım.

Gülümsedim.

Çok pis gülümsedim.

Akşamın kararan taneleri saçlarıma tutunurken dudağımdaki bu tebessüm o tanelerin içindeki karanlığa gömüldü. Onları epey arkamda bıraktıktan sonra Burçin ile yan yana geldim. Aramıza mesafe koyarken onunla sohbet etmekten kaçınarak kulaklığımı çantamdan çıkardım. O sırada, "Seninle konuşmaya ben de çok meraklı değilim," diye homurdandı.

Çantamın fermuarını kapatarak derin bir nefes alıp verdim. Gözlerimiz kısacık tokuşurken, "Ne isabetli bir vuruş ama," dedim.

Sözlerimi ciddiye almazken üzerindeki kırmızı renkli tişörtün etek kısmını düzelterek mırıldandı.

"Babanın arkadaşlarından haberi var mı?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Sana ne?"

"Pek tekin tiplere benzemiyorlar, o yüzden söyledim." Laf ağzında geveleneye başlarken olduğum yerde durdum ve onu durdurdum.

"Bir şeyi ima ediyorsun sanki? Ne oldu?"

"Bir şey ima etmiyorum. Sadece gördüğümü söylüyorum."

Alayla güldüm. "Senin ne gördüğün benim çok da umurumda ya!"

"Benden hoşlanmıyorsun, ben de sana bayılmıyorum ama motor yarışlarına katılan hangi tipten hayır geldi ki?"

"Bunu da o gece motor yarışlarına giden sen mi söylüyorsun?"

"Aynı şey değil," diyerek hızla kestirip attı. "Kızım ben senin iyiliğine konuşuyorum. Tip tip çocuklar, senin etrafında hiç bu tarz insan görmedim ben."

"Ee?"

"Yani zararlılar işte. O gece görmedin mi yaşananları? Ozan'ı ne hâle getirdiklerini görmedin mi?"

"Ne diyorsun sen ya? Sana ne Ozan'dan, ayrıca bana ne Ozan'dan? Ayrıca keşke daha fazlasını yapsalardı o şerefsize. Kimse ona durduk yere de bir şey yapmadı, tamam mı? O geri zekâlı kendi kaşındı. Bu tavrına anlam veremiyorum. Düşünceli kız kardeş ayaklarını bırak, acayip yapmacıksın." Geriledi çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Gözlerimi küçülterek ona kibirle baktım zira anladığı dil buydu. "Bence sen var ya," dedim dişlerimin arasından tıslarken. "Beni kıskandın."

Afalladı. "Ne alakası var?"

"Ne oldu Burçin? Ben olamaz mıyım birileriyle arkadaş? Sanki beni gerçekten düşünüyorsun?"

Onları savunmuyordum ama Burçin'in boş laflarını da onaylamıyordum. Hem doğruyu söylemiş olsa bile ben bu hayatta bana ondan zarar gelmez dediğim kim varsa yara almıştım, insanların ellerinde yara bantlarıyla ya da görünmez pelerinlerinin içinde kör bir hançer taşıdıklarını anlayacak kadar şeffaf olmamıştım.

Burçin beni uzaktan uzaktan dinlerken pes etti. "Sen kendini bir halt sanıyorsun, ben de sana burada iyilik yapmaya çalışıyorum. Ama umurumda bile değilsin, ne yaparsan yap!"

"Ha şöyle," dedim rahat bir havayla. "Bana dürüst ol."

Sinirle gülümsedi. "Ama seni şimdi uyardım yine de. Kendi bileceğin iş fakat," deyip gözlerimin dibini görmeye çalıştı lakin başaramadı. Bu öyle kolayca yapabileceği bir şey değildi. "Bu çocuklar senin felaketin olacak."

***Son Kafa Bükücü ve Biz* grubuna eklendiniz.**

Sesli bir şekilde, "Bu ne lan?" diye tepki verdim. Ömer'i kontrol edip hiçbir şey olmadığını görünce sabırsızca gruba girdim.

0539*****:** *Sağ ayakla mı sol ayakla mı lan?*

0536*****:** *Oğlum sen malsın.*

0534*****:** *Cihangir, abi o kadar haklısın ki.*

0536*****:** *Lan oğlum, kızın numarasını aldın tamam da bu ne? Harbi kafa atacak bunu görünce.*

0539*****:** *Duyar mı kasıyorsunuz ne bok yiyorsunuz anlamıyorum? Berrin de var grupta. Ne olacak sanki? Hem Leyla iyi kız, vallahi bak kaynaşmak istiyorum onunla.*

0536*****:** *Peki Leyla'nın bundan haberi var mı Teo? Seyit'in de hoşuna gideceğini sanmıyorum.*

0539*****:** *Sığırsınız oğlum. Seyit Bey'in hoşuna gitmiyorsa onu atarım gruptan, ayıpsın. Oğlum iki gırgır şamata işte, ne tatava yaptınız be!*

0534*****:** *Ben gidiyorum. Ders çalışmam lazım. Hadi görüşürüz.*

0539*****:** *Ulan seni gördükçe içimdeki okuma azmine sıçmak istiyorum.*

0536*****:** *Teoman senin de bir okulun yok mu birader?*

0539*****:** *S*kimde değil.*

0539*****:** *Hassiktir! Grupta kızlar vardı unuttum. O değil de nerede bu kafa bükücü? Onun adına grup açtım kız daha ayak basmadı şerefsizim.*

0536*****:** *İyi bok yedin.*

0536*****:** *Hay... Beni de kendine uydurdun it.*

0539*****:** *Sanki sen iyi bir boksun. Neyse kızlar var grupta, ağzımıza ayar çekelim Cihangirciğim.*

Mesajları okurken bir yandan gülüyor diğer yandan hayretle ekrana bakıyordum. Bu çocuk, benim numaramı nereden bulmuştu? Hangi devirde yaşadığımızı unuttun galiba Leyla?

Neyse... Olmuş olan.

Kurumuş dudaklarımı nemlendirip parmaklarımı klavyenin üzerine gödürdüm ve bir şeyler yazmaya başladım.

Leyla Nevra *Neredeyim ben acaba?*

Birkaç saniye sonra Teoman yazmaya başladı. Onun yazdığını numarasının ilk hanelerinden anlamaya başladım.

0539*****:** *Aleyküm selam reis.*

0539*****:** *Biz de seni bekliyorduk.*

Leyla Nevra: *Hiç öyle görünmüyor. Her neyse. Numaramı nereden buldun sen? Bu hakkı kim verip sana bir de üstüne üstlük grup açtırdı?*

0539*****:** *Gruba adını da verdim, haksızlık etme.*

Leyla Nevra: *Ben ciddiyim. Bu tip şeylerden hoşlanmam. Kimden aldın numaramı? Bak fena yaparım.*

0539*****:** *Ya ben abartıyım biraz belki ama vallahi kötü bir niyetim yoktu. Gruptan çıkabilirsin, çıkmanı istemem orası ayrı. Sadece kafa kızsın işte, ne bileyim esti kafam açtım grup. Numaranı arkadaşından aldım, Emre'den. Çocuk başta vermedi ama sonra aldım işte. Ulan ne açıklama yapıyordun.*

Leyla Nevra: *Kusura bakma ya. Her gün, iki gün gördüğüm çocuk tarafından numaram alınıp gruplara dâhil edilmiyorum. Benim hatam.*

Leyla Nevra: *Neyse benim uykum var zaten. Gidiyorum.*

0539*****:** *Tamam git ama çıkma gruptan be.*

Leyla Nevra: *İyi geceler.*

Grupta kalmaya devam ettim.

Kusursuz hayatlar, kusurlu insanlar için pahalı bir ödüldü.

Tek omzuma taktığım çanta ve kulağımdaki kulaklık ile okula girdim. Merdivenleri ağır ağır çıkarken köşede telefonuyla uğraşan Emre'yi gördüm. Kaşlarımı çattım ve yanına gittim. "Günaydın," diye konuştum kulaklığımın tekini kulağımdan düşürürken.

Başını kaldırıp gülümsedi. "Günaydın. N'aber?"

Omuz silktim. "İdare eder. Senden?"

"Aynı."

"Sana bir şey soracağım," deyip hiç beklemeden soruma geçtim. "Teoman'a numaramı sen mi verdin?"

"Kızdın mı? Çok ısrar etti, yani aslında amacı seninle daha yakın arkadaş olabilmek galiba," dedi gözleri küçülürken. "Bilmiyorum, bir zararı olduğunu fark etseydim buna asla müsaade etmezdim Leyla."

"Biliyorum," dedim çabucak. "Sadece sormak istedim. Benim onlarla tanıştığım henüz çok yeni, o yüzden sordum."

"Bir sıkıntı mı oldu yoksa?"

"Hayır hayır," diye reddettim. Ardından kendimden emin bir şekilde güldüm. "Ben adam sikmeye sıkarım, Emre."

Güldü. "Bunu biliyorum tabii ki. Neydi?" diyerek gözlerini kıstı. "Reis."

Gözlerimi devirdim. "Başlama sen de."

"Tamam tamam, susuyorum."

O sırada omzuma bir el dokundu. Bu elin sahibi Semih'ti.

"Günaydın," dedi gülerek. "İki gündür görüşemedik, vallahi kendimi acayip boş hissettim." Bir şeyler konuşarak ilerledik. Zil çaldığında sınıfa çıkıp yerime geçip oturdum. Semih, "Ee?" diye sordu keyifle. "Nasıldı hafta sonu? İyi miydi?"

"Fena sayılmazdı," diye mırıldandım kitaplarımı sıranın üzerine çıkarırken. "Senin nasıldı?"

"Annemle babam boşanıyor."

"Ne?" derken afallayarak yüzüne bakım. Kendimi kötü hissetmeye başladım. Lakin Semih'in gözlerinde, hissettiğim duyguların bir miktarını bile gördüğüm söylenemezdi. "Sen iyi misin peki?"

Muazzam bir boşvermişlikle omuz silkti. "Umurumda bile değil ki. Evde kimse kimseyi bir yerine takmıyordu, annemle babam desen kavga, gürültü... Ayrılsınlar da kurtulsunlar, ne yapayım? Benim derdim mi bu?"

Şaşırdım ve bunu belli etmekten çekinmedim. "Senin derdin değil tabii ama ne bileyim, fazla rahatsın hatta mutlusun sanki."

"İşime geldi biliyor musun?" diye küçülttü gözlerinin bebeğini. "Ben umurlarında değilim, ablam zaten başka şehirde okuyor. Ayrılırlar, ben de yaşarım işte bir şekilde. Annemle kalırım. Olur ve biter."

İnsan boş vermeyi yaşadıkları sayesinde öğreniyordu. İnsan birtakım olayları görmezden gelmeyi, görmezden gelinmeye başladığı zaman anlıyordu.

"Niye şaşırdın ki bu kadar?" diye sordu Semih yüzümden aldığı yanıtla. "Kötü mü yapıyorum böyle hissetmekle?"

"Benim annem ve babam da ayrılar ama onlar çok önceden boşandı. Şimdi babam başka biriyle evli. O zamanlar senin kadar kolayca boş verememiştim sadece."

"Bilmiyordum," dedi sesi daha durgun bir hâl alırken. "Aslında seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum Leyla. Bu beni üzüyor. Tabii benim üzülmem senin ne kadar umurumda olası ayrı."

"O kadar da taş biri miyim?"

"Evet," deyip ekledi. "Taş gibi kızın vallahi."

Gözlerimi kapattım ve yüzümü ekşitip homurdandım. "Tam sana yakışır bir iltifat. İltifat denirse buna da."

"Bence gayet güzel laf ettim."

"Ya," diye açtım gözlerimi ve kafamı iki yana salladım. O sırada Gaffur Hoca elinde çantasıyla içerisi girdi. "Uykum var hocam, lütfen müsaade edin uyuyayım," *diyemedim.*

İki saat kadar matematik dersi işledikten sonra bir sonraki dersin beden eğitimi olması işime gelmişti. Beden eğitimi hocamız Kerem Bey son sınıf olduğumuz için kendi dersinde ders çalışmamıza izin verirdi. Bu sebeple ben de hakkımı müzikten yana kullanırdım.

Ses yapmadan müzik odasına girdim. Dolabın kapağını açtım ve kemanı kavradım. Dünkü çalışmamızın ardından bugün de çalışmak beni bir hayli motive edecekti. Kemanı tutmaya devam ederken üst rafta duran nota defterini aldım. Onu önümdeki sıraya koyarak sırtımı pencereye döndüm. Güneş saçlarımın arasına sızmaya başladı. Kemanı çenem ve omzum arasındaki en güzel mesafeye yerleştirdim. Yüzüm odanın kapısını görebiliyordu fakat karşımda duvar vardı.

Başlamadan evvel derin bir nefes alıp verdim. İnce ve uzun parmaklarımla yayı kavrayıp kafamı usulca kemanın başına doğru yaturdım. Gözlerimi kapatmadan önüme açtığım ve ezbere bildiğim notaları bir sefer daha kontrol edip göz kapaklarımı indirdim gözlerimin üzerine.

O ince ama yürekten geliyormuşçasına işitilen ses odayı çınlatmaya başladı. Duvarlardaki boyaların bile hislendiğini zannediyordum salak gibi ama öyleydi. Birkaç dakika boyunca gözlerimi hiç açmadan çalmaya devam ettim lakin kapının açılması ve benim bunu fark etmemle duraksadım.

Ne?

Seyit Ali buradaydı.

Kapıdan içeri girerken gözlerimiz derhâl birbirini buldu. İrileşen irislerim ona olağan dışı bir şaşkınlıkla bakarken sınıfın kapısını kapattı ve birkaç adım attı. Elimdeki kemanın yayını, tellerinden kaldırırken, "Devam et," dedi sakin bir sesle.

"Sen?" diye çattım kaşlarımı varlığını sorgularken. "Ne alaka?"

"Devam et," dedi tavrından ödün vermezken. "Yarıda bölmek istemem."

"Böldün ama?"

"Farkındayım, o yüzden ben yokmuşum gibi devam et."

Gözlerimin altı kurudu. Buradaydı. Neden? Şaşkınlığım kolayca üzerimden silinip gitmemişti ve gidecek gibi de durmuyordu. "Biri ben izlerken

çalışamıyorum," diye geveledim ağzımda. Bunu da onca kişinin önünde şarkı söyleyen ben diyordum. *Ironik.*

Ellerini yüzüne götürdü. "Tamam bakmıyorum."

Belli etmeden güldüm. Sonra toparladım. "Ne işin var burada?"

Ellerini yüzünden indirdi. Gözlerime sakince baktı. Aramızdaki mesafe yedi ya da sekiz metre kadardı ama olduğum yerden bile gözlerindeki ela beni ona çekiyordu. Düz bakışlarının odak noktasında durmaya devam ederken arkasını kürsüye yasladı ve öylece bakmaya devam etti. "Müziğin sesi ta cadde başından işitiliyordu, merak ettim geldim. Ayrıca diğer sınıflar nasıl rahatsız olmuyor?"

"Olmuyorlar demek ki," deyiverdim hızla. "İstediğim cevap da bu değil."

"Ne gibi bir cevap isterdin mesela?" diye sordu gözleri kısılırken.

"Dürüst olmanı isterdim."

Bir arkadaşa bakıp çıkacağım diyecek hâli yoktu ya da geçerken uğramak istedim de diyemezdi.

Apaçık benim için geldiği belliydi. En azından müzik odasına gelişi bunun doğruluğunu pekâlâ kanıtlıyordu. Neden kıvırıp kendime başka bahaneler arayacaktım sanki...

Kısılan gözleri karardı ve katılaşmış çenesi dolunayda açmış bir yaprak gibi gevşedi. "Dürüst olmamı mı istiyorsun?" diye sordu kaşları hafifçe alnına doğru çekilirken.

Kafamı salladım.

"Bunu sana sonra söyleyeceğim," dedi ondan adamakıllı bir cevap beklerken. "O yüzden çalmaya devam et."

"Sen de git," dedim çabucak. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Kaşlarını çattı anında ama bu öfkeden yahut fevrilikten değildi, üzerine şaşkınlık düşmüştü.

Afalladım. Kendi kendime açık vermeyi ne zamandır huy edinir hâle gelmiştim? Ah!

Gitmedi. Orada, öylece durdu ve bana bakmaya devam etti. İstediği bu değil mi zaten Leyla? O herhangi biri, umurunda olmamalı çalmaya devam etmelisin. Öyle de yaptım. Tekrar derin bir nefes aldım ve gözlerimi gözlerinden çekip kendime hapsoldum. Fakat yine de odanın içindeki varlığı rahatsız ediciydi, üstelik burada olması başlı başına bir rahatsızlıktı. Çıldırmış olmalıydı. Hah! Çok da umurundaymış gibi durmuyor zaten, elini kolunu sallayarak okula geldiğine göre...

Onu yok saymaya çalışarak yayı tekrar kemanın tellerine kavuşturdum, tıpkı baharın çiçeğe, toprağın yağmuru kavuşması gibi...

Üzerimde garip bir etki vardı. Hem rahattım hem de değildim. İlk kez beni keman çalarken dinliyor ve izliyordu. Bu çok farklıydı. Ben daha şarkı söylerken bile, insanların önünde keman çalmamıştım.

Yaklaşık dört ya da beş dakika kadar süren bir ezginin ardından gözlerimi açıp yayı, tellerden ayırdım. Kemanı çenem ve omzum arasındaki mesafeden koparırken bakışlarındaki sertliğin yüzümü delip geçmesini bile görmezden gelmeye çalıştım fakat bu çok zordu. Dudağımın içindeki eti sertçe ısırıp serbest bırakırken yüzümü ona çevirdim. "Ee?" diye sordum içinde olduğum durumu hiçe sayar gibi. "Hoşuna gitti mi?"

"Aksi mümkün değil."

"İyi. Şimdi git o zaman. Zaten neden buradasın, onu da anlamadım."

Gülümsedi. Gözlerim dudağının kenarına takıldı. En olmadık yere. Bunu kabullenemedim ve avucumu hafifçe yumruk yaptım. Bir adım öne çıktı. Adımları ona bana doğru getiriyordu.

Tabanımda çivilenmiş bir hâlde onun buraya gelişini bekliyordum âdeta. Çok garip ama yalansız bir itirafla hoşuma giden bir zaman dilimiydi.

"Konservatuvar mı okumak istiyorsun yoksa?" diye sordu kendinden emin bir şekilde. Boynundaki zinciri ve tişörtünün içine düşmüş ucundaki detayı belirgindi. Ne olduğunu bilmiyordum ama onu gördüğümden beri üzerinde taşıyordu. Az sonra tam karşımda durdu. Aramızdaki boy farkı fazla değildi ama yine de o epey uzundu.

"Bununla neden ilgileniyorsun ki?"

"Yardımcı olabilirim."

"Anlamadım?"

"Daha iyi bir eğitim için, en azından seçmelere katılana kadar sana yardımcı olabilirim. Bu konuda herhangi bir şakam yok."

"Sen de mi konservatuvar öğrencisisin yoksa?"

Karşılık verdi. "Seni çalıştıracak kişi ben değilim ama yardım edebilirim. Bu kadar basit."

"Sana neden güveneyim ki?" diyerek güldüm. "Sorduğum sorulara doğru düzgün cevap bile vermiyorsun."

"Haklısın," dedi uzatmadan. "Ama sana zarar vermem. Bunu söylemem bile aptalca, sana neden zarar vereyim? Bana güven ya da güvenme ama daha iyi bir çalışma imkânı için sana yardımcı olabilirim. Bu senin için iyi olur."

"Şimdi de beni mi düşünüyorsun?" diye sordum. Sormalıydım çünkü bana güven vermiyordu, ondan emin olamazken hiçbir şeyi öylece kestirip atamazdım. "Neden buradasın mesela? Neden böyle bir iyiliğin peşine düştün ki?"

"Okul müdürüne bir şey bırakmam gerekti, bir nevi aracı oldum diyelim... Sonra müziği takip ettim ve seni burada bulmayı bekliyordum."

"Yani?"

"Cevap işte."

"Çok garipsin, gerçekten. Kendini dışarıdan izlesen emin ol tepkilerime hak verirsin."

"Sadece yardımcı olmak istedim, olay bu. Akşam saat yedi gibi söyleyeceğim yere gel. Asla bir numara yok, emin ol bundan."

"Akşam olmaz," dedim. "Yani zaten gelmeyeceğim aslında."

"Mesaj atacağım. Nasıl olsa gevşek Teoman numaranı verdi. Gelirsin ya da gelmezsin, senin bileceğin iş ama..."

"Ama?" diye sordum üç noktayı kendi sözlerimle devam ettirmek isterken fakat bunu ondan başkası yapamazdı. Konuşmadı, sadece gözlerini yüzümden çekmeden bir iki adım geri geri yürüdü. Hipnoz olmuş gibi onu izledim.

Omzunu silkti ve dudağının kenarı kıvrıldı. "Seni bekleyeceğim."

Seni bekleyeceğim...

Devamı zihnimdeki gürültünün içine düştü ve orada kayboldu, tıpkı Seyit Ali'nin saniyeler içinde gözlerimin önünde kayboluşu gibi.

Geldi ve gitti.

Işıklar yandı ve söndü.

Kafamın içinde zonklayan adım sesleri, onunla birlikte bu odadan çıktı. Bana kalan tek şey koca bir soru işaretiydi.

Müzik odasından çıktım ve sonraki dersleri de düşe kalka hallettikten sonra okuldan ayrıldım. Semih yanımdaydı. "Senin evin bu tarafta değil ki," diye mırıldandım ağır ağır yürürken. "Neden benimle geliyorsun?"

"Senin için evimin yolunu uzatıyorum," dedi sakince. "Üstelik o ev beni boğuyor Leyla. Seninle yürümemden rahatsız mısın yoksa?" diye sordu ardından. Semih'in tavrı hakikat peşinde koşan türdendi. Çocuk benden gerçekten düzgün bir cevap bekliyordu. Bu şaşırmışı elbette.

Yürümeye devam ederken dudaklarımı ıslatım. Ona istediği değil, hissettiğim cevabı vermeliydim. Ona dürüst olmalıydım. "Açık konuşayım mı?" diye sordum sakince.

"Bu beni üzecek belli," diyerek iç çekti. "Konuş."

Gülümsedim ve duraksayıp ona yan gözlerle baktım. "Sanırım seni benimsemeye başladım."

"Nasıl yani?" diye sorarken yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Yani biz artık arkadaşız," dedim pürüzsüz bir ses tonuyla. "Ben sana hep açık oldum zaten. Aşırı gıcık yanların ve hazzetmediğim yönlerin var doğru ama hangi insan mükemmel ki?"

"Bak erken yaşta kalp krizinden öldürme beni," diye dalga geçti. Hissiz bir biçimde çehresine baktım ama tuhaf bir şekilde gözlerindeki bu ışıkta payım olduğu için kendimi mutlu hissetmiştim. "Leyla ben uzun zamandır bu anı bekliyorum. Tamam seni aşkta kazanamadım belki ama arkadaşlık daha iyi bizim için. Bunun farkındayım."

Kendimi azıcık geri çekip kaşlarımın çatılmasına müsaade ettim. "Sen bugün fazla mı mantıklı konuşuyorsun?"

"Fark ettim bunu."

"Aynı zaman da bugün fazla mütevazısın," diyerek güldüm.

"He bunu da fark ettim," diye güldü. Daha sonra yürümeye devam ettik. Fark ettirmesem bile aklım bugün olanlardaydı. Sahiden gidecek miydim çağırdığı yere? Gitsem nasıl olacaktı? Akşam vakti evdekileri atlatmak için yine yalan söylemek durumda kalacaktım. Seyit Ali'ye güvendiğimi söyleyemezdim ama bana bir zarar vereceğini de sanmıyordum. Kafam o kadar karışıktı ki ne taraftan baksam elimde kalıyordu.

Yirmi dakika sonra eve geldim. Ömer odadaydı, Serhan ise ayakta geziyordu. Çantamı kolumdan aşağı düşürürken salona göz attım. "Ayaklanmışsın," dedim pencereden dışarı bakan Serhan'a.

Beni fark edince yüzüme döndü. Dik duramıyordu ama her geçen gün sağlığı daha iyiye gidiyordu. "Yat yat şiştim kızım."

Alay eder gibi güldüm. "Sanki normalde çok çalışıyorsun da."

"Bak beni sinirlendirme," dedi sesi sivrileşirken. "Annem, Aysel yengeye gitti. Sen de git akşam için iki bir şey hazırla. Acıktım."

"Zıkkımın kökünü ye!"

"Bak alırım ayağımın altına seni ha!" diye sıktı dişlerini. Serhan'ın sinirli bir yapısının olması yanı sıra çok çabuk parlayabiliyordu. Onunla doğru düzgün geçen bir sohbetimiz o kadar azdı ki... Yatağına doğru yürürken, "Çorba pişir, canım istedi," diye homurdandı.

"Vallahi ben de çok şey istiyorum, biliyor musun?" diye baktım gözlerine boş boş. "Mesela bunu benden isterken insan gibi istesen, rica etsen falan... İncilerin dökülmez."

Sıkıntıyla soluklanarak kendini yatağa bıraktı ve acı çeker gibi yüzünü ekşitip, "Çorba pişirir misin?" diye sordu gözlerime bakmadan.

Kıkırdadım. "Yalvar."

"Leyla zorlama. Git pişir şu çorbayı."

"Aman iyi be," dedim omuz silkerken. Onu arkamda bırakıp odama girtim. Ömer yatağının üzerinde ödevleriyle uğraşıyordu. "Nasılsın bakalım?" diye sordum çantamı çabucak yatağımın dibine atarken. Kafasını önündeki defterlerden kaldırıp gözlerime baktı. "İş güç işte. Sen nasılsın?"

Garipsedim. "Esnaf mısın sen? O nasıl cevap?"

Gülümsedi. "Ödev yapıyorum gördüğün gibi abla. Sen de okuldan geldin."

"Tebrikler," dedim aynamın karşısına geçerken. Ömer tekrar ödevlerine odaklandı. O esnada telefonuma gelen bildirim sesleri irkilmemi sağladı.

Son Kafa Bükücü ve Biz

0539*****:** *Reis neredesin iki gündür?*

0541*****:** *Ya bu kız kim, ben bilmiyorum Teoman? Tanıyor muyuz yani bir anlamadım?*

0539*****:** *Berrin senin üzerine gül kokladık affet kardeşim. Yalnız bu kız gül değil, diken ama neyse.*

0541*****:** *Şu geçen gün kardeşim nerede diye ciyaklayan kızdan mı bahsediyorsun? Komiksiniz.*

Mesajı okurken boş boş baktığım gerçeği...

0539*****:** *Bir kıskançlık seziyorum sanki?*

0541*****:** *Kıçından element uyduruyorsun sanki? Hem bana ne? Ben niye bu gruptayım ki? Bizim grup yeterdi. Bir de kızın adına grup açmışsın falan. Of leş.*

0539*****:** *Yok ben anladım, sen bu kıza kıskandın.*

0541*****:** *He Teo he.*

Mesajları okudum fakat cevap verme gereksinimi duymadan sohbet kutucuğundan çıktım. Berrin denen kızı zaten sevmemiştim, şimdi bir de sergilediği şu tavra bakınca iyice zıddıma düşmüştü.

Uygulamadan çıktım ve telefonu aynamın önündeki masanın üzerine bıraktım. Aradan saniyeler geçti ya da geçmedi bir bildirim sesi daha aldım.

Kimden: 0533*******

"Akşam saat yedide. Konum atıyorum sana." (17.01)

Mesajı okurken kaşlarımı çattım. Gidecek miydim? Bana gerçekten yardım edecek miydi?

Kime: 0533*******

"Gelmeyeceğim. Boşuna yorma kendini." (17.02)

Bu korku değildi, bu cesaretsizlik de değildi ama ne olduğunu bir türlü adlandıramıyordum. Eksik parçayı bir türlü yerine koyamıyordum.

Kimden: 0533********

"İyi, gelme." (17.02)

Ne?

Mesajı okurken çatılan kaşlarım hislerimle çapraz bir bağ kurarken burnumdan soludum ve telefonumu yeniden kapatıp aynanın önündeki masanın üzerine bıraktım. Ömer ödevlerini yapmaya devam ederken çabucak üzerimi değiştirdim ve mutfağa girdim. Pratik bir çorba seçeneği olarak şehriye çorbası için kollarımı sıvadım. Kendi hâlimde takılarak sofrayı kurmaya başladığımda annem nihayet eve gelebilmişti. Anahtarını girişteki boş saksının kenarına bırakıp soluğunu yanımda aldı.

"Nihayet gelebildin," diye homurdandım. "Yatıya kalsaydın Aysel abladа."

"Sana mı soracağım kız?" diye sordu çatık kaşlarıyla. Umursamadım bile. Ocaktaki tencerenin kapağını açıp çorbaya baktı. "Ne bu?"

"Neye benziyor acaba?"

"İyi bari," dedi tencerenin kapağını kapatırken. "Sonunda bir çorba yapabilmişsin."

"Anne başlama yine," diye konuştum sevimsiz bir ses tonuyla. Beni böyle görmek mi istiyorlardı gerçekten? "Oğlunun canı çorba istemiş, ben de yaptım."

"Ömer bu çorbayı seviyor muydu?"

Soğuk soğuk güldüm. "Oğlun deyince senin de aklın Ömer'e gitti tabii. Haklısın. Düzeltiyorum, içerideki besili camışın canı çorba istedi. Zıkkım yiyesice!"

"Abinle düzgün konuş," diye uyardı beni tok bir sesle. "Bu arada nasıldı hafta sonunuz, konuşamadık. Babacığınız sizi gezmeye götürdü mü?"

"Ben seni anlamıyorum anne. Daha doğrusu ben kimseyi anlamıyorum. Babamı sevmiyorsun, o belli ama bizim de onu sevmemiz sana dokunuyor. Bu nasıl bir hastalıklı düşünce böyle?"

"Ne diyorsun sen kız?" dedi anında. Sözlerim onu hemen tesir altına almıştı, bu kadar çabuk parlamasının başka bir açıklaması mümkün değildi ve sözlerimdeki haklılık payı ciddi oranda doğruydu. Ne acı. "Babanız denen herifi sevmiyorum ama onu sevmenizi de çok anlamıyorum. Aldatan bir adamdan hayır gelir mi? Bir de ona koşa koşa gidiyorsunuz."

"O seni aldatmadı," diye sıktım dişlerimi karşısında dimdik dururken. "Bu konulardan o kadar yıldım ki artık midem bulanıyor. Kendini buna inandırmışsın gidiyor. Şiddetli geçimsizlik nedeniyle ayrıldınız siz, her şey bizim gözümüzün önünde oluyordu. Babam işten eve geldiğinde ona güler

yüz göstermeyi çok buluyordun, onu resmen görmezden geliyordun. Sürekli bağrış çağrış... Devam etmeyeceği belliydi ve bitti. Babam senden sonra Serap ablayı sevdi. Bu evliliği bitiren sensin."

Sözlerim tıpkı bir kurşun gibi annemin kalbini ve zihnini tam on ikiden hedef aldığında elini havaya kaldırdı ve bana yayından çıkmış ok gibi baktı. Dehşet saçan bakışlarında görebildiğim tek şey nefretti. Söylediklerim doğruydu, bunu biliyordu. Yıllarca geçimsiz bir kadın olduğunu yok saydı ama olan biten buydu.

Havaya kaldırdığı elini olduğu yerde tutmaya devam ederken acı acı güldüm. Bu gülüş artık benim imzam olmuştu. Ne zaman aynaya baksam gözlerim bu tebessümü arıyordu. "Elin havada kaldı anne," diye mırıldandım. "Onu ait olduğu yere indir." Bir adım öne çıkıp gözlerim yana yana, yüzümün solunu ona çevirdim. Boğazım acıdı, fısıldadım. "Buraya."

Daha ne kadar kanayabilirdi bir yara? Aynı yeri defalarca ve defalarca kez hangi mahkûm kanatabilirdi? Kurbanın boyun eğişi pes ettiğinden değildir elbet, mahkûmun tamahkâr oluşundandır bilirim.

Elini aşağı indirdi ve yutkunarak, "Kur sofrayı," dedi ve çıkıp gitti.

Dudaklarımı ısırdım. Gözlerimin şöminenin içinde yanan odunlar gibi sesler çıkarırken yandığını hissediyordum. Bunu tek başıma hissetmek bazen bünyeme fazla geliyordu. Kırılmaz bir cam değildim nihayetinde, insan üzülürken tahmin edilemeyecek kadar incinebiliyordu.

Kendimi toparladım ve sofrayı kurup içeridekilere seslendim. Serhan nihayet sofraya gelebilmişti.

Çorbayı kâselere dökerken Serhan'ın bakışları üzerimdeki yerini aldı. "Ne o kız? Ne bu suratının asıklığı?"

"Yemeğini ye."

"İnsan gibi bir soru sordum sana," dedi ciddiyetle.

Annem araya girdi. "Serhan çorbanı iç. Bırak."

Sakince oturdum ve çorbamı yudumlamaya başladım. *Hissettiğim tek duygu hissizlikti. Hissizlik bile bir histi benim için.* Benim evimdi. Konuşmadan çorbamı içtim ve annemlerin yemeğini tabaklarına servis edip geri çekildim. "Ben doydum, size afiyet olsun."

Ömer arkamdan seslendi. "Ama abla, çorba ile doyulmaz ki."

Kapının eşiğinden onun bana bakan gözlerine dokundu gözlerim. Bana bir sen böyle güzel bakıyordun, bir sen beni düşünüyordun bu evde Ömer... Annem kalbime sürekli kar yağdırsa da sen ışığınla annemin var olduğu yeri bile aydınlatmaya çalışıyordun.

"Doydum ablam," diye fısıldadım. "Doydum inan."

Ömer'i ardımda bıraktım ve odama girdim. Yatağımın üzerine oturdum ve öylece karanlık odada dalgın dalgın karşı duvara baktım. Odanın içine sızan caddenin ışıkları halının zeminine çizikler atıyordu. Bir müddet öylece durdum fakat bu bir işe yaramıyordu. İnsan kendini kendine hapsederken aslında dış dünyanın çirkinliğinden değil, dış dünyanın özgürlüğünden kaçıyordu.

Herkes çirkin değildi, herkes annem değildi ve ben bu evde mutsuz değildim.

Dizlerimi indirdim, kafamın içinde çalan çanların sesi o kadar şiddetli olmaya başlamıştı ki bunu susturmanın tek yolunun ne olduğunu biliyordum.

Gidecektim.

Seyit Ali'ye gidecektim.

Ne kaybedebilirdim ki sanki? Bu hayatta neyi kazanmış, kim beni kazanmak için ufak bir emek sarf etmişti de ben neden kaçacaktım?

Yatağımdan indim ve odamın ışığını yakıp hızla giyinmeye başladım. Kimse umurumda değildi. Bacağıma bir pantolon, üzerime bordo renkli bir tişört çektim. Havanın pek de sıcak olmadığını hesaba katarak siyah deri ceketimi de üzerime geçirdim. Beynimin içi deli gibi çalkalanıyordu.

Aynaya baktım. Sıfır makyajla bile fena sayılmazdım. Yine de kirpiklerime biraz rimel sürerek saçlarımı açtım. Annemlere bir yalan uydurmam gerekiyordu.

Çantamdan bir defter bir kitap çıkardım. Cebime bir miktar da para sıkıştırdım. Odadan çıkmadan evvel penceremi usulca araladım. Oldukça dikkatli ve planlı hareket ediyordum. Pencereyi açtıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Odamdan çıkarken kitapları göğsümde tuttum. Sakin olmalı ve bir şey belli etmemem gerekiyordu. Mutfağın kapısında durdum. "Ben ders çalışmaya gidiyorum."

Serhan yüzüme baktı. "Bu saatte?"

"Ne var saatte?" dedim kafamı sallarken. "Dersimiz var işte."

Annem arkası dönük bir hâlde sordu. "Kiminle çalışacaksın?"

"İpek'le," deyiverdim.

Serhan kara kaşlarını çattı ve kafasını geriye yatırdı. "Olmaz. Akşam akşam iş çıkarma başımıza. Okulda çalıştığınız yetmiyor mu?"

"Bilgisayar lazım," dedim. "Proje yapacağız."

"Çok geç olmadan dön." Annemin karşılığı sakindi.

"Tamam," diye karşılık verdim duygusuzca. Ömer'e öpücük atıp göz kırptıktan sonra da oyalanmadan evden çıktım. Ayakkabılarımı giyindim ve elimdeki kitaplarla birlikte odamın önüne geldim. Açık bıraktığım pencereden kitaplarımı masanın üzerine koydum ve pencereyi kapanabildiği kadar

kapattım. Tek kadı bir evde yaşamanın avantajlarını kullanabilmiştim sonuçta.

Evin önünden ayrılıp önüme döndüm ve acelesi varmış gibi sokağın içine düştüm. Ona gelmeyeceğimi söylemiştim ama gidiyordum. Bunu haber etmeyecektim. İçimden bir ses böyle olmasının uygun olduğunu söylüyordu. Adrese bakıştığımda oraya giden tek otobüs olduğunu ve onun da tam önünde bırakmadığını öğrendim. Her neyse, sorun değildi.

Durağa yürüdüm ve çok beklemeden bindim. Hava epey kararmıştı, ben daha önce hiç bilmediğim bir yere gidiyordum. Beni bekleyip beklemediğinden bile emin değildim çünkü ona gelmeyeceğimi söylemiştim. Otobüs hareket ederken kafamı cama yasladım ve kararan yolların içinde seyre daldım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra otobüsten indim fakat yürümem gereken mesafe vardı. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Ankara'nın bildiğim ama ayak basmadığım noktasındaydım. Telefonumdaki haritadan gideceğim yere bakıp ona göre hareket ettim. Beş dakika sonrasını işaret ediyordu. Saçlarım rüzgârın içinde kaybolurken bir elimde telefonu tutuyor, diğer elimde sağımı solumu kontrol ederek ilerlemeye devam ediyordum.

Arkamda bıraktığım her adım şehri bana uzak kılıyordu. Şehrin ışıkları, attığım her adımda ayaklarımın altında sönüyordu. Işıklı yollar artık ardımdaydı.

Tenha köşelerden geçerken ruhumu sıkıyordum. *Ruh hastası herif beni nereye çağırmıştı böyle?*

Telefonu kapatıp cebime koyduğum vakit kafamı kaldırmamla hemen duvar dibine yaslanmış bir hâlde elinde sigarasıyla karanlığın içine zeş gibi sıçramış bedenle karşılaştım. Bu oydu. Bu bedenin tek sahibi o olabilirdi ve oydu da.

Derin bir soluk alıp verdim. Kafasını bu tarafa çevirdi ve yüzüme baktı. Ay ışığı yüzünün yalnızca soluna düşüyordu. Yaslandığı yerden çekildi ve karşımda durdu. Parmaklarının arasında duran sigaranın dumanı havada dağılıyordu. "Sen," dedim kuru bir sesle. "Buradasın."

"Geleceğini biliyordum," dedi düz bir sesle. Bakışlarındaki karanlık geceye karışıyordu. Gözlerindeki elalar belli değildi ama onu görebiliyordum.

"Gelmeyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandım.

Kafasını belli belirsiz sallarken dudağının kenarı kıvrıldı yine. Böyle gülümsedikçe dengemi şaşırıyordum. Daha doğrusu böyle davranırken beynimin içine yuva kurmuş fikirleri bilemediğim için istediğim gibi davranamıyordum. "Bak," dedi kısık sesiyle. "Sen de dürüst değilsin."

"Benim durumum farklı," derken buldum kendimi. Düşünmeden konuştuğum için kendime kızmıştım. Ona bunun altında yatan sebepleri açıklayacak değildim. Sahi? Ben neden buradaydım?

"Neden buradasın o hâlde Neva?" diye sorarken gözlerimin içine bakıyordu. Sesi o kadar hoş ama o kadar koyu bir tınıdaydı ki insan dinledikçe seviyor ama çok dinlemenin zararlı olacağını fark ediyordu.

"Adım Leyla," dedim sorusuna cevap vermeden. "Neva demenden hoşlanmıyorum."

"Ben hoşlanıyorum," diye pasladı cümleyi ve beni ana kilitledi.

Sanırım her saniye ben geri o ileride adım atıyorduk ve az sonra duvara yaslanacak, kaçacak yer bırakmayacaktı. Buna müsaade etmemeliydim.

"Beni nereye, kime götüreceksin?" diye sordum. "Buraya bana yardım edeceğin için geldim. Başka bir şey yok."

"Sana yardım edeceğim," dedi dudaklarını birbirine bastırırken. "Ama önce..." Duraksadı ve o sırada yüzü uzağa kaydı. "Siktir!" diye hırladı. Çenesi kaskatı kesilirken paniğe kapıldı ve sigarasını söndürmeden ileri atıp kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Cevap vermedi. Elimi tuttu. Koşmaya başladık.

"Ne oluyor?" diye seslendim, kendimi bir anda koşarken bulmuştum. Elimi sımsıkı kavramıştı ve ileriye doğru amansızca koşuyorduk. Şaşkındım, çok şaşkındım ve ona uymuştum. "Sana diyorum neler oluyor?"

"Sadece koş!" diye homurdandı soluğunu kesen rüzgâra kafa tutarak. "Durma sakın."

Deli gibi koşmaya devam ederken gözlerimi kör eden karanlık, haritamdaki yönü tersine çevirmişti. İki metre sonra sağa döndük. Karşımıza bir tel örgü çıktı. Durduk. Nefes nefeseydik. Elimi bırakmıyordu. Göğüs kafesim çılgınca inip kalkarken onun da benden farksız olmadığını gördüm. "Atla," dedi vakit kaybetmeden.

"Ne?"

Sabırsızca, "Atla şu tellerden çabuk," diye sürdü beni öne. Ellerimi bırakmasıyla ellerimi tellerin üzerinde hissetmem zor olmadı.

"Ne oluyor, anlamıyorum hiçbir şey," dedim kendi kendime çaresizce.

"Soru sorma ve atla."

"Sanki cevap veriyorsun geri zekâlı," dedim ve telleri tırmanmaya başladım. Bu pek zor olmamıştı.

Ellerini belimde hissederken nefesimi tuttum. Bir şey demedim. Saniyeler içinde karşı tarafa geçtim. O da vakit kaybetmeden yanıma geldi ve elimi yeniden tuttuğunda koşmaya devam ettik.

Kafayı yemiş olmalıydım, olmalıydık.

Uzun ve ışıksız binaların arasındaki dar sokaklarda koşuyorduk. "Nefesim kesiliyor," dedim zorlarken. "Yeter be!"

Koşmaya devam ederken arkasına baktı ve yeniden önüne döndüğünde ilerideki binanın içe çökmüş duvarına girdik. Durduk. Ellerimiz ayrıldı. Nefes nefese kalmıştık. Boğazım kupkuru olmuştu. Nefes seslerimiz dans ederken bu dansın oldukça hırçın oluşu dikkatimden kaçmamıştı. Seyit Ali doğruldu ve öne çıkıp sağı solu kontrol etti. Onu izledim.

"Kim?" dedim göğüs kafesi kemiklerimin kırılışını dinler gibi. "Kimden kaçtık biz?"

Arkasını döndü. Siyah saçları alnına dökülmüştü. Suratındaki ifade ne koyuydu ne de ufacık bir ışık vardı. "Fark ettin mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Neyi?" dedim alnım kırışırken.

"Bunu şu an soruyorsun, benimle kaçmayabilirdin ama kaçtın. Koştun. Arkana bile bakmadan hem de," dedi. Afalladım. Beni mi deniyordu yoksa?

Doğruldum. "Sen beni mi test ettin?"

"Saçmalama," dedi reddederek. "Sözlerime kulak ver... İstesen tutardın elimi ve koşmazdın benimle. Ne de olsa bana güvenmiyorsun. Ama yapmadın, ardına bile bakmadan ileriye gördün benimle. Neden?"

"Neden?"

Karşımda belirdi. İplerim elimdeydi ama bizi bağlayacak olan oydu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi köprücük kemiğime sinerken ses tonu görünmez bir imza gibi oraya kazındı. "Işıklar ardımızda kaldı, Neva."

OMURGASI KIRILMIŞ ÇİÇEK

Gecenin karanlığı üzerimize tıpkı bir kara bulut gibi çökmüştü. Şehrin sessiz ama ürkütücü tavrı sırtımıza hırka gibi asılmıştı. Kollarımı önümde birleştirdim ve öylece ilerlemekte olduğumuz yere baktım. "Nereye gidiyoruz biz?" diye sordum Seyit Ali'ye. "Geç kalmamam gerekiyor."

"Evine bırakayım seni," diye konuştuğunda kaşlarım çatıldı.

Yüzümü yüzüne çevirerek göğsümde bağlı olan kollarımı iki yanıma düşürüp ona dik dik baktım. "Sen şaka mısın? Beni buraya birilerinden kaçmak için mi çağırdın yani?"

Dudaklarında manidar bir tebessüm belirirken mırıldandı. "Akşam sporu diyelim." Daha sonra gözleri bedenimin üzerinde kısacık bir geziye çıktı. "Gerçi spora pek ihtiyacın yok."

Üzerine doğru bir adım attım. "Bak benimle oynamaya kalkarsan seninle oynarım! O gözlerin de gezineceği yeri iyi bilsin!"

İşitmiş şeyler onu pek şaşırtmışa benzemiyordu. "Oradan bakınca ne görüyorsun, ne sanıyorsun ki sen beni?" diye sordu sakince. "Sana zarar vermem, seninle oyun oynamam, bunu aklından çıkarma sakın." Ona attığım adıma bir karşılık verircesine bir adım da ondan geldi. Boyum boyuna yakın sayılırdı ama gözlerinin içine bakarken kafamı hafifçe yukarı doğrultmam gerekiyordu. Yüzü, yüzüme doğru yaklaşırken aralık olan dudaklarımı kapattım. Yutkundum. "Ayrıca," diye fısıldadı, erkeksi nefesi tenimi yalarken gözlerini gözlerimin içine sapladı. "Benim gözlerim nerede gezineceğini çok iyi bilir."

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı kaçırmadan kendimi geri çektim. "Ne diyorsun sen ya?"

Canı sıkkınmışçasına soluk alıp vererek, "Arabam diyorum," diye söylendi. "Şu tarafta, gel bırakayım seni. Geç oldu artık. Yarın seni okuldan sonra alırım, oradan geçeriz."

"Nereye geçiyoruz?" dedim hayretle. "Sen kaptırdın gidiyorsun... Ne oluyor?"

Dudaklarını diliyle ıslattı. "Bak," dedi daha sakin ve anlayışlı bir dille. "Amacım sadece sana yardımcı olmak, anladın mı? Yeteneğini gördüm ve

istediğin okul için sana yardım edecek birini tanıyorum. Kızım iyilik yapıyorum şurada, neyin atarını yapıyorsun?"

Alnımın ortası kırışırken alayla gülümsedim. "Kusura bakma ya, ben zaten her gün böyle okul çıkışları birinin arabasına binerim, sonra o da bana yardımcı olmak ister falan... Son derece normal şeyler yani." Nefes alırken gecenin soğuğu soluk boruma ters ters baktı. "Hem kime götüreceksin beni?"

Birkaç saniye daha beni cevapsız bıraktığında gözleri küçüldü. "Merak ediyorum."

"Neyi?" diye sordum.

"O kemanı çalarken o kadar zariftin ki parmakların sanki bir kuğunun salınışı gibiydi," diye konuştu tek nefeste. Nefesimi bana da tek seferde aldırdı. "Ama şimdi sana bakıyorum, nasıl oluyor da o kızın içinden senin gibi biri çıkıyor?"

"Benim gibi biri derken?"

Gülümsedi ama bu çok da keyifli değildi, keyif vermediği gibi. "Dışın ne kadar nahifse, yani o ellerin ve o kemanı çalarken ki yüz ifaden ne kadar sakinse içindeki kız, ateş... Gözlerinin içinden ateş fışkırıyor. Söylesene kime kızgınsın bu kadar? Kim sıçrattı oraya ilk kıvılcımı?"

Gözlerimi kırpmadan ona cevap vermeye başladım. "Bunun cevabının ne önemi var ki?" Omzumu silktim ve geçiştirdim. "Benim birilerine kızgın olup olmamam senin için neyi değiştirir?"

Bana cevap vermedi ve ben de ondan cevap almak için beklemedim. Ellerimi arka cebimden çıkarmadan geri attığım adımı ona yeniden teslim ettim. "Boş ver beni," diye mırıldandım yüzüne yüzüne. Gözleri yüzümde gezinmeye başladı. Elmacık kemiklerimde, yanaklarımda, dudaklarımda... "Benim işte... Dışım beni içim seni yakar."

Elaları, kahvelerime düştü. "Yaksın."

Belli belirsiz yutkundum ve hızla bakışlarımı kaçırdım. "Eve gitmem gerekiyor. Zaten yok yere geldim buraya. Bir daha sana uyarsam..."

"Şşt," diye dokundu koluma ve beni kendine çevirdi. Kalbim ani bir çekimle sıkışırken Seyit Ali'nin elleri kolumdan ayrılmamıştı, ben de onu kendimden uzaklaştırmak için bir çaba göstermemiştim.

"Tutamayacağın sözler verme kendine."

"Bundan bayağı eminsin bakıyorum da," diye gülümsedim gözlerimi kısarak.

Ellerini kolumdan çekerken kafasını sağa doğru yatırdı ve bana öyle baktı lakin bu açı çok eğik değildi. "Net bir insanımdır."

"Tabii," diye gülümsedim sinir bozucu bir hâlde. "Ona ne şüphe."

Sesimdeki ve gözlerimdeki imayı fark etmişti ama buna sadece belli belirsiz bir tebessümle karşılık vermişti. Sukunluğumuz çalan telefonumla kirlendi. Elimi cebime attığım vakit arayan kişinin Serhan olduğunu gördüm. Gergin bir hâlde gözlerimi devirirken Seyit Ali'nin konuşmaması dikkatimi çekmişti. Telefon çalmaya devam ederken bir iki adım geriledim ve arkamı dönüp açtım. "Ne var?"

Serhan, "Düzgün aç şu telefonu," diye azarladı hemen.

"Başlama yine," dedim kestirip atarak. "Niye aradın? Bir şey mi oldu?"

"Saatten haberin var mı?"

"Evet, ne olmuş?" dedim rahat bir tavırla.

"Ne demek ne olmuş?" diye kızdı kaba bir ses tonuyla. "Kızım sen beni delirtmek mi istiyorsun? Elin evinde bu saatlere kadar ödev yapmak da neymiş? Çabuk hazırlan seni almaya geliyorum. Çabuk dedim sana!"

"Geri zekâlı mısın sen?" diye çıkıştım. "Ödevimiz bitmedi daha. Ayrıca İpek'in anne ve babası yok burada. Elin eviymiş... Çok düşünür oldun ya beni..."

"Leyla beni oraya getirtme," dediğinde yüzümü buruşturdum.

"Hadi be! O hâlinle iki adım aramıyorsun daha." Sakinledim ve derin bir nefes alıp bıraktım. "Yarım saate döneceğim. Kapılarda karşıla beni, ayağıma kırmızı halı ser o hâlde, tamam mı?"

"Sen gel, bak ben ne yapıyorum sana," dedi boş boş konuşarak.

Dilimi ağzımın içine yuvarlayarak telefonu kulağımdan çektim. "Kapatıyorum. Git."

Ses gelmesini beklemeden telefonu hızla kilitledim ve cebime koydum. Olduğum yerde nefes alış verişimin düzene girmesini sağladıktan sonra arkamı döndüm. Yüzüm Seyit Ali'nin göğsünü âdeta teğet geçmişti. Sersemce irkildim ve aynı serilikte kendimi geri çektim.

Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Beni dinlediğini fark etmiştim. "Ödev, İpek, annesi ve babası... Hım," diye fısıldadı. "Şu an oradaysan ben kimim? Arkadaşının odasındaki vazo mu? Yoksa paralel evrende miyiz biz?"

"Ne komiksin sen ya," dedim alaycı bir ifadeyle. "Sanki keyfimden bu hâldeyim. Hem annem ve abime seninle buluşacağımı söyleseydim ne olurdu biliyor musun?"

"Ne olurdu?" dedi sözlerimi bıçak gibi keserken. Dudaklarındaki manidar tebessüm o bıçak kesiğinden nasiplenmişti. Susrum. Ağzıma bir jilet vurmuştum sanki. Tekrar etti. "Ne olurdu?"

Cevap vermedim, veremedim. Ondan kaçtığım adımı yakaladı ve tam önümde durdu. Bir iki santim ileri gitsem göğsüm göğsüne değecekti. Göde-

tim gözlerine mühürlenmişti de başka yere bakmak yasakmış gibiydi. "Bana cevap verir misin, Neva?" diye sordu kısık sesiyle. "Ne olurdu? Abin olacak o değil tarafı sana zarar mı verirdi? Sana dokunur muydu? Canını mı yakardı? Söylesene ne yapardı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Benim yüzümden sana bir şey olursa, o şerefsiz sana dokunursa korkum benden. Bak bunu öylesine bir şeymiş gibi söylemiyorum gerçekten."

"Ne yapacaksın ki?" diye sordum kızarmaya yakın gözlerimle. "Ne yapabilirsin söylesene? Ağzını kırarsın, tehdit edersin falan filan... Ee? Sonra ne olacak? Sonra hep en başa." Umutsuz bir hevesle omuz silktim. "Boş versene, kimse kimsenin umurunda değil, zorunda hiç değil. Ben hayatımdan memnunum, sakın bana emrivakilerle gelme. Hayatıma da karışma."

"Hayatından memnunsun öyle mi?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. Gözlerindeki öfke büyümeye başlıyordu, mühim değil, ne de olsa onunla aynı dili konuşuyorduk. "Geçen gece abin olacak şerefsizin sana nasıl davrandığını gördüm, daha fazlası olduğunu da biliyorum. Dudağındaki morluk da mı yalan? Memnunsun sahiden öyle mi?"

"Sana ne ki?" dedim kafamı iki yana sallarken. "Neden bu kadar üzerine düşüyorsun? Benim ne yaşadığımdan sana ne? Git kendi hayatına baksana sen."

Bana hareketsizce durduğu yerden bakmaya başladı. Hissiz, donuk ve bir o kadar da mesafeli. "Buna göz yumamam, senin gibi yapamam. Göz göre göre sana böyle davranmala..."

"Ne?" diye yükseldim. Ellerim göğsüme gitti, kendimi hedef gösterdim. "Ben göz mü yumuyorum yani? Onlara boyun mu eğiyorum?" Sinirle güldüm. "Sen kafanda bir şeyler yazmışsın ve buna kendini inandırmışsın. Ama biliyor musun? Hiçbir şey sandığın gibi değil ve sana bunu açıklamak zorunda da değilim. Boş ver işte," dedim kollarımı iki yana açıp kapatırken. "Sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum."

"Tamam," dedi Seyit Ali sakince. "Demiyorum bir şey. Sen beni tanımıyorsun ben seni tanımıyorum."

Kırılmış mıydı yani? Hayır, unutma Leyla. Sen kırmazsın, daima kırılan taraf olursun.

"Bırakayım seni," diyerek arabasının olduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Buna da atar yapacaksan zorlamam."

"Yapmam," dedim sessizce arkasından yürümeye başlayarak.

Arabasının olduğu yere gidene kadar ne o konuştu ne de ben. Yan yana değildik ama bir adım gerisindeydim hep. Az sonra arabasının kapısını açtı

ve sürücü koltuğuna geçip oturdu. Sakince yanındaki yerimi aldım. Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve hareket ettirerek sokağa döküldü. Konuşmuyordu, buz gibiydi.

Ellerimi önümde topladım ve yüzümü dışarı çevirip yolu izledim. Aklımda onlarca soru vardı aslında ama cevap vermeyeceğini bildiğim için sorularımın havada kalmasını istemiyordum. Birkaç dakika sessizliğin için kulaç attık ikimiz de... Ardından bunu bozan taraf o oldu.

"Sana bir şeyleri zorla yaptırmak niyetinde değilim," diye konuştu. Sesi soğuktu, uzaktı. "Sadece iyi bir şeyler olsun istedim. Yardım etmek istedim ama yemin ederim zorunda değilsin bak. Ben senin kafandaki adam değilim, kafanın içinde nasıl biri olduğum çok da umurumda değil, orası ayrı..."

"Kafamın içinde bir adam yok," dedim hızla.

"Bu daha güzel," diye ekledi sağa doğru dönerken.

Anlam veremedim ve dudaklarımı ıslatıp çektim. "Ayrıca biraz empati yapabilirsin mesela." Yüzümü hızla yüzüne çevirdim. "Bana yardım edeceğini söyledin ama hiçbir halt etmeden eve geri dönüyorum. Sonra birilerinden kaçtık ve ben kim olduklarını bile bilmiyorum. Yarın seni alacağım diyorsun ve şimdi de bir şeyleri düzeltme çabası içindesin... Ne bunlar?"

"Haklısın," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Kim olsa öyle düşünür ve yaklaşmak istemez bana. Ama..."

"Ama?"

Elini dudaklarına götürdü ve işaret parmağının kenarını hafifçe ısırıp serbest bıraktı. "Neyse ne işte," diye söylendi. "Beni tanımak zorunda değilsin. Seni yarın bir yere götüreceğim ve seçmelere katılana kadar orada eğitim alacaksın. Bu kadar. Hiçbir beklentim yok, hiçbir şey yapmana gerek yok..."

Kaşlarımı çattım ama bu kızgınlığın doğurduğu bir hâl değildi. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bunu yapıyorsun? Her gördüğün insana yardım eli uzatıyor musun sahiden?"

"Hayır."

"Neden ben o zaman?" diye sordum üzerine gidercesine. Bunu cidden merak ediyordum.

Direksiyonu kavrayan parmakları hafifçe gevşedi ve suratını ustalca surattan çevirdi. Gülümser gibi oldu ama bundan emin değildim. "Neden sen olmayasın?"

Bakışlarındaki karanlık gözlerimin içindeki ulaşılmaza dokunmaya çalıştı ama bunu yapamadı, şu vakte kadar oraya kimse ulaşamamıştı. Küçümseyici bir hâlde söylendim. "Bu bir cevap değil. İstediğim cevap bu değil."

"İstediğin cevabı verecek olan ben değilim," dedi hızla. Bir yandan arabayı kullanıyor diğer yandan bana vakit kaybetmeden karşılık veriyordu. "Ne istiyorsan ona inan."

Sırtımı geriye yasladım ve kollarımı göğsümde toplayarak, "Sinirimi bozuyorsun," diye homurdandım.

"Sen de benim sinirimi bozuyorsun," diye konuştu. "Sinirimi çok fena bozuyorsun."

"Çok da umurumdasın ya," dediğimde aranın soğumasına müsaade etmedi. "Sen de benim umurumda değilsin."

"İyi."

"İyi."

Sert bir şekilde yüzümü cama çevirdim lakin dudağımın kenarı istemsizce yukarı doğru tırmandı. Buna izin vermemeye çalışsam da pek başarılı sayılamazdım. Yine de kendimi gizledim ve bir şey olmadan düzeltirim. Az sonra evimin aşağısındaki sokakta durduk. Ona burada durması gerektiğini söylemiştim. "Biraz daha ileri gidebilirdim," diye söylendi mesafeli bir sesle. "Zaten yollar karanlık ve geciktin."

"Sorun değil," dedim toparlanırken. "İlk kez karanlıkta eve yürümüyorum."

Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımızdaki gerginliği ikimiz de hissedebiliyorduk. Sakinlik yahut sessizlik şu an çok uzakta bir yerde oturmuş bizi izliyordu. Dudaklarımı nemlendirdim ve kafamı aşağı yukarı çabucak sallayıp mırıldandım. "Yarın dersim üçte bitiyor."

"Üçte okulun önündeyim."

"Gelmene gerek yok, adres versen yeter."

Beni duymadı, sesi sözlerimin üzerine basıp geçti. "Üçte okulunun önündeyim."

Hafifçe boğazımı temizleyerek gülümsedim. "Şoförlüğümü yapmaya bu kadar meraklı olman şaşırtıcı."

Tavrımın aksine suratındaki katı ifade varlığını sürdürmeye devam etti. Ellerini direksiyondan çekmeden yüzünü, yüzüme doğru yaklaştırarak gözlerimizin arasına kendi eliyle köprü kurdu.

"Yarın," dedi olağanüstü bir sakinlikle fakat bu sakinlik ürkütücüydü. "Saat üçte okulunun önündeyim."

"İyi be," dedim hızla ters ters. "Anladık."

Bir şey söylemedi, sadece bakınmakla yetindi. Kendimi geri çekerken arabanın kapısını açtım ve indim. Kapıyı kapatmadan evvel, "Sana da iyi geceler," dediğini işitmiştim.

Ne bir bakış ne bir söz, hiçbir şey söylemeden önüne geçtim ve ileriye doğru yürümeye başladım.

Sokak lambalarının ve evlerin ışıklarının yola düşürdüğü aydınlık el fenerim olmuştu. Adımlarım çoğalırken hâlâ hareket etmeden orada durduğunu fark ettim. Bunu hissediyordum. Adımlarımın arasındaki mesafeyi küçülterek daha sakince ilerlemeye devam ettim ama hayır, Seyit Ali gitmemişti.

Orada duruyordu.

Çenemi belli etmeden omzumun üzerine koyduğumda bundan tamamen emin olmuştum. Oradaydı ve ben gözden kaybolana dek gidecek gibi durmuyordu. Kendimi derhâl toparladım ve adımlarıma yeniden hız kazandırıp sokağın başından sağa döndüm. Sağa dönmemle aradan geçen birkaç saniye sonrası arabasının sesini işittim.

Gülümsedim.

Eve geldiğimde odamın camının açık olduğunu fark ettim. Sessizce camı araladığımda Ömer'in uyuduğunu gördüm. Aslında saat o kadar geç değildi. Yani annemlere kalsa vakti yiyenin ben olduğumu düşünüyorlardı ama neyse... Pencereyi usulca iteledim ve gitmeden evvel masanın üzerine koyduğum kitaplarımı elime aldım. Parmak uçlarımda yere indikten sonra pencereyi çekip içeri esinti girmesini engelleyerek elimde kitaplarımla evin kapısına yaklaştım. Anahtarımla içeri girdiğimde ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. Oturma odasının ışıkları kapalıydı ve yalnızca televizyonun ışığı yansıyordu odanın içine. Kafamı öne çıkarıp içeriyi seyre daldığımda ikisinin de uyuduğunu gördüm ve fırsattan istifade odama geçip uyudum.

Ertesi gün okul çıkışı çantamı sırtlandım ve Semih'le birlikte aşağı inmeye başladık. "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladım. "Neden sordun?"

"Takılırdık."

"İşim var benim," dedim sakince. Kalabalığın içinden sıyrılıp nihayetinde bahçeye çıktığımızda gözlerim direkt bahçe kapısına kaydı.

Oradaydı.

Seyit Ali gelmişti.

Kalbim nedensizce kasılırken adımlarımı atmaya devam ettim. Semih, "Aklıma geldi, birine bir şey soracaktım," deyip duraksadı. "Yarın görüşürüz. Dikkat et kendine."

"Sen de," dedim düz bir sesle. Semih yanımdan ayrıldıktan sonra emin adımlarla bahçenin çıkışına doğru yürüdüm. Arabası arkadaydı ve kızların çoğunun dikkatini çekiyordu. Arabası değil, kendisi.

Boğazımı temizleyerek bahçeden çıktığım vakit birkaç saniye sonra karşısında durdum. Güneş yüzüme vuruyordu. Gözlerimi kısarak gözlerine baktığımda, "Dakikasın," diye konuştum.

"Her zaman öyleyim," dedi düz bir sesle. Etrafımızdan geçip giden insanların, *kızların* dikkatinin çoğu üzerimizdeydi. Bundan hiçbir şekilde etkilenmemiştim. Seyit Ali de öyle. "Gidelim," diye devam etti sözlerine.

Derin bir nefes alıp verdim. "Tamam."

Arkamı döndüğümde, "Leyla!" diye bir ses duydum. Biri arkamdan bağırıyordu. Kaşlarımı çatıp gelen ses kulak verdiğimde seslenenin Ozan olduğunu gördüm.

Çatık kaşları ve öfkeli tavrıyla buraya doğru yürüyordu. Olduğum yerde hareketsizce beklerken burnumdan soludum ve bekledim. "Ne var?" diye baktım suratına.

Göz bebekleri sinirle Seyit Ali'yi hedeflerken, "Nereye?" diye sordu.

"Sana ne?"

"Ne demek sana ne lan?" diye yükseltti sesini. İnsanların çoktan duraksayıp burayı izlemeye başladığını fark etmiştim. "Nereye gidiyorsun sen? Kiminle geziyorsun?"

"Bana bak lan," diye araya giren Seyit Ali, eliyle Ozan'ı itirdi. "Laflarına dikkat et, sonra da siktir ol git!"

Ozan sersemce geriye savrulduğunda endişeyle dudaklarımı yaladım zira böylesi bir huzursuzluğu sevmemiştim. Ozan çabucak toparlanıp yeniden yönünü ona çevirdiğinde, "Sen kim oluyorsun lan?" diye bağırdı.

"Benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun sen," diye cevapladı Seyit Ali. Gözlerinde ve sözlerinde elle tutulur bir mana yatıyordu. Onların daha önce karşılaştıklarını biliyordum. Fakat dahası yoktu. Seyit Ali görüş alanımı kapatıp Ozan'la tamamen arama girdi ve ona tepeden bakarcasına konuştu. Kelimeler ağzının içinde intihar ediyordu. "Elimde kalırsın çocuk. Canımı sıkma, canını sıkarım. Uza şimdi!"

"Ne oluyor lan?" diye geri geri çekildi Ozan hayretle. Gülüyor ve saf saf bir bana bir Seyit Ali'ye bakıyordu. İyi değildi, hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Siz ne ayaksınız?" Kaşlarımı çattım. Tırnaklarımı avuçlarımın içine batırdım ama sükûnetim taşmak üzere olan bir sürahiye benziyordu. Taşabilirdim.

"Kızım biz ayrıldık diye kendini hemen başkalarına mı yamadın? Bir arabadan inip öteki arabaya mı biner oldun..."

Sözlerinin devamı Seyit Ali'nin sert yumruğuyla bölündü.

Gözlerim iri iri açılırken etraftakilerin çığlıkları olayın seyrine resmen tuz biber olmuştu. Ozan dengesini kaybedip bir iki adım gerilediğinde Seyit Ali

arayı hiç soğutmadan onu iki yakasından kavrayıp öfke dağıtan bakışlarıyla odağına aldı.

"Ne diyorsun lan sen? Ne biçim konuşuyorsun piç! Bu kızı aldattın, bu kıza ihanet ettin, bir de utanmadan bunları mı söylüyorsun?"

Onu yakasından geriye doğru ittiğinde Ozan yere düştü. Kimisi elindeki telefonla olanları çekiyor kimisi ise hayretle olanları izliyordu.

"Bir daha sakın," dedi Seyit Ali tepesinde dikilip ona yukarıdan bakarken. "Sakın karşıma çıkma. Yoksa bu kadarıyla sıyrılamazsın."

Ozan kanayan kaşına elini götürdüğünde Seyit Ali arkasını döndü ve bana bakıp, "Bin arabaya," diye ikaz etti. Dehşet bir ikilem içerisinde kalmıştım. Şu an berbattım. Tepkisiz kalışım onu yeniden konuşturdu. "Sana diyorum, bin arabaya!"

İrkildim ve Ozan'a nefretle bakıp arabaya bindim. Kapıları kapattığımda ortalık epey karışmaya başladı. Seyit Ali vakit kaybetmeksizin arabayı çalıştırdı ve saniyeler içinde ana yola çıktı. Gözden kaybolmadan evvel gördüğüm son şey ise İpek'in Ozan'ın yanında olduğuydu.

Gözlerimi kapattım ve soluklandım. "Lütfen bu konu hakkında konuşmayalım! Gerginim fazlasıyla."

Seyit Ali beni bekledi ve konuşacağı sözleri ağzına tıkamışım gibi zorla sustu. "Peki."

Gideceğimiz yere kadar da konuşan kimse olmadı.

Yirmi dakika kadar sonra bir müzikevinin önüne geldik. Kaşlarımı çattım ve arabadan inmeden direkt bulunduğumuz yeri incelemeye başladım. Gözlerim kısık bir şekilde incelemeye devam ettiğim vakit, "Seni yarış pistine ya da rutubetli bir depoya getireceğimi falan mı düşündün?" diye sordu.

"Yok," dedim sakince. "Yani böyle bir şey beklemiyordum. Ben yardım edeceğim deyince..."

Sözlerim yarım kalırken yüzümü derhâl yüzüne çevirdim. "Bu arada hakikaten neden buraya geldim ben? Benim buraya verecek param yok, sana düzgünce söylüyorum. Hiç uğraştırma beni. Hem benim babam da müzik öğretmeni. O bana az çok yetiyor. Şimdi..."

"Ne konuştun ama," diye homurdandı. "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Para falan yok. Sadece daha kapsamlı bir eğitim için yardım ediyorum, bu kadar."

"İyi," dedim çabucak ela gözlerine bakarak. "Bu hayatta kimse karşılıksız bir şey yapmaz, o yüzden söyledim."

"Demek ki karşına çıkmam gereken zaman buymuş," derken sesi ruhuma dokunuyordu.

"Belki de," diye karşılık verdim.

Bunu duymak onu mütehiş bir şaşkınlığa uğratırken kaşları yukarı doğru havalandı. "Vay be," dedi hayretle. "Nasıl ters tepki vermedin? Arada iyi anların oluyor senin de demek ki..."

"Ben oradan bakınca jeneratör gibi durabilirim ama sonuçta biri bana nasıl gelirse ben de ona öyle giderim. Biliyorsun işte, eski sevgilim ve eski yakın arkadaşımın ihanetine uğradım ve bilmediğin bir ton şey... O yüzden insanlara yaklaşırken gergin oluyorum. Bunu hak etmiyorlar belki..."

"Bunu tabii ki hak etmiyorum."

Gözlerimi kapatıp açarken bıkkınlıkla soluklandım. "Hemen pay çıkar, hemen."

"Tamam susuyorum," deyip kendini geri çekti. Ona düz düz bakarken gülümsedi. "Benim minik jeneratörüm."

Ha?

"Ne?" diyerek tepkimi derhâl belli ettim. "Senin? Minik? Jeneratörün?"

"Tamam minik değilsin."

"Senin jeneratörün de değilim."

Bir şey söylemedi ve beni âdeta duymazlıktan gelip arabadan indi. Onu izlemekle vakit kaybetmeden peşinden ben de indim. Durduğum yerde derin bir nefes alıp önümdeki iki katlı eve baktım.

"Tüm gün orada mı bekleyeceksin?" diye soran Seyit Ali, bahçenin kapısında durmuş bana bakıyordu.

"Geliyorum," dedim sakince. Ben yanına yaklaşana kadar hareket etmedi, sonra bahçenin demir kapısını araladı. Şaşırtıcı bir şekilde bana öncelik vermişti. İçten içe gülümserken konuşmadan kapıyı kapattı ve yanımdaki yerini aldı. "Sen tanıyorsun galiba buradakileri?"

"Tanıyorum," dedi direkt. Birlikte evin içine girdik. Aslında bir ev değil, daha çok bir atölyeye benziyordu. İçeri girer girmez uzun bir koridor bizi karşıladı. Birkaç adım sonra Seyit Ali önüme geçip sağdaki odanın kapısını tıklatarak içeri girdi.

Kısacık bir tereddüdün ardından ben de odanın girişinde durdum. Gözlerimin gördüğü şey; masa başında kahvesini yudumlayan, koyu kahverengi saçları omzuna kadar uzanan, orta yaşlarda bir kadındı. Bizi görür görmez daha doğrusu Seyit Ali'yle göz göze gelir gelmez ayaklandı ve gayet sevecen bir tavırla, "Hoş geldiniz," diyerek ona sarıldı.

Kendimi duvardaki tablo gibi hissetmiştim.

Seyit Ali son derece sakince, "Hoş bulduk," dedikten sonra ayrıldılar.

Kadının gözleri üzerimde belirirken başımı hafifçe sallayıp tebessüm etmeye çabaladım. "Merhaba."

Seyit Ali bizi tanıştırmak için önayak olurken "Leyla," diye gösterdi beni.

Leyla? Bana Neva derken başkasına Leyla diye tanıtmıştı.

Kadın güler yüzünü düşürmeden kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Evet, Seyit senden bahsetmişti."

Elini uzattı. "Ben Meral, burada birçok öğrencim var ve müzik eğitmenliği yapıyorum. Aynı zamanda Seyit'in halasıyım."

"Memnun oldum," diyerek Meral Hanım'ın uzattığı eli tuttum.

Birkaç saniye sonra bizi masasının karşısında, karşılıklı duran koltuklara davet etti. Rahat değildim ama kendimi kasmıyordum da. Seyit Ali ile karşılıklı oturduktan sonra Meral Hanım, "Bir şey içer misiniz?" diye sordu.

"Yok teşekkür ederim," dedim nazik tavrını aynı kibarlıkta reddederek.

Seyit Ali de herhangi bir olumlu yanıt vermeyince Meral Hanım ellerini masanın üzerinde birleştirip yüzüme bakmaya başladı. "Buraya geleceğinden haberin yokmuş gibi duruyor Leyla, doğru mu acaba önsezilerim?"

"Aslında ben biraz şaşkınım," diye itiraf ettim. "Yani Seyit..." Onunla göz göze geldiğimde son derece rahat bir şekilde gözlerime bakıp gülümsediğini gördüm. Yutkundum ve kendime güvenerek devam ettim. "Yani Seyit Ali bana bir anda yardımcı olmak istedi, ben de bir duraksadım tabii çünkü biz onunla pek yakın değiliz, henüz yeni tanıştık sayılır. Üstelik bir de böyle bir yere getirince..." Cümlelerimi pek istediğim gibi şekillendirememiştim.

Meral Hanım tebessüm ederek Seyit Ali'ye bakıp konuştu. "Seyit ile nerede ve nasıl tanıştınız bilmiyorum ama seni buraya getirdiyse yeteneğini görmüştür."

"Kendisi yetenek avcısı mı?"

Meral Hanım, sesli bir şekilde gülümserken Seyit Ali ile bakıştık. Gülümsemesi genişledi, tıpkı benimki gibi.

"Hayır," dedi Meral Hanım. "Seyit, benim de öğrencim." Afalladım. Meral Hanım hafif sitemkâr bir tavırla, "Tabii son zamanlarda derslere geldiğini söyleyemem," diye konuştu. "Okuluna ara verdiği için."

Seyit Ali, "Hala biz konumuza geçsek," diye hızla araya girerek rotayı direkt üzerime çevirdi.

Meral Hanım onu sükûnetle karşılarken ufakça öksürdü ve tekrar benimle iletişime geçti. "Bana biraz kendinden bahseder misin Leyla? Ona göre derslerimizi ayarlamak istiyorum. Gördüğüm kadarıyla lise eğitimine devam ediyorsun."

"Evet," diyerek onu onayladım. "Size onu nasıl tanıyacağımı söyleyeceğim. Üç, dört dakika içinde çıkıyorum. Fakat bizim nereye olduğumuzu bilmiyorum... Onunla dışarıda konuşabilir miyim, yoksa bu dairede mi? Evet," dedim mahcubiyetle ekleyerek. "Kendisini anlamadan konuşmanın pek bir anlamı olmayacak."

"Çeşitli seçenekler," dedi Mavi Maymun gözlüklerini burnu üzerinden. "Konuşmak için mahrem bir ortam olmalı, aynı zamanda eşyayı hâlâ görebilecek ve onu gelip dışarıya çıkarabilecek... Mutfağa gidin."

"Bilmediğim yüzden," diye düşündüm ama bir şey demedim.

"Konuşmayı nerede istiyorsunuz, dairede mi?" diye tekrar sordu. "Bu yemekhane sahibi biri için yersiz bir soru."

"Evet, kararsızım. Onunla konuşabilirim."

"Sorgulamada hayatımın yapmacıkların yarısı oldu," dedi Mavi Maymun sakin yüzü bir an. "Fakat onu ben de öğrenmek istedim. Onunla konuşmak için bizim bilmediğimiz yol için."

"Bakın ben aşağıda bekleyeyim," diye diğerlerine bakarken Seyfi Ali soğuk bir tavırla bana bilmek konuşma ortamını daha etti. "Cinayet yemekhane sahibi biri. Konuşmamızın kaçınılmayan bilgiyorum ama ben iyi bir öğrenciyim, ona yardım edeceğinden emin olduğum için sevinle konuşmanın ve buraya geldik."

Mavi Maymun, "Ondan şüphemiz olmasın," dedi. "Dava rakiplerini aydınlatalım, hemen yarın bile başlayabiliriz. Dönüşteki zamanı değerli kullanmamız lazım."

Zorla bir bilgiyle gülümsedim. "Tabii."

Arkadaşlarımdan ayrılarak dava arkadaşlarını aydınlatıp ve bulunuyla vedalaşarak buradan ayrıldık.

Onunla bahçenin ortasından geçen taşlı yolda yürümeye başlarken dudaklarımı çalınacak yaladım ve Seyfi Ali'ye döndüm. Durduğunda. "Yaptığın şey için teşekkür ederim diyeceğim ama dünden bir kaç çıkarımından korkuyorum, biliyor musun? Çünkü kimse bu iyiliği bir kaç, kez gösterdiğin bir kez için yapmaz."

"Buraya geldiğime bile inanamıyorum, öyle değil mi?" diye tekrar dedi. "Çünkü içeriz, saçma bir yer bekliyordum. Ama bak, buradayız. Seni güvenli bir yere getirdim, sana gerçekten yardım etmek için."

"Bana yardım etmek için!" diye ansızın kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Evet doğru, beni bizzat bir yere getirmene yaptım ama nedense sevinle ilgili olarak şeyleri bile bulandan öğrendim. Sen benim hakkımda kararlar verip hayatıma karışma hakkını kendinde buluyorsun ama ben şüphe duymaya hâlâ devam ediyorum..."

"Ya neden böylesin sen?" dedi hızla. "Neden her şeyi sorgulamak zorundasın? Beni geç, senin için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Sebebi sadece canımın istemesi bu kadar. Neden sürekli altında bir bityeniği arıyorsun?"

"Sana güvenemiyorum."

"Seninle tanıştığımız andan beri sürekli tartışıyoruz, farkında mısın?" diye sordu. "Buna sebep olan sensin üstelik."

"Ben mi?" dedim kendimi hedef gösterirken. "Kendine bak önce sen."

"Sabır Allah'ım," diye kafasını iki yana salladı. "Tamam. Tamam daha fazla gerilmek niyetinde değilim. Geç olmadan seni evine bırakayım, gel."

"Ben kendim giderim."

Hoşnutsuz bir şekilde yönünü çevirdi ve ilerlemeye başladı. "Korkma, ısırmıyorum."

Peşinden giderken alay ettim. "Sen benden kork ama çarpıyorum."

Durakaadı ve çenesini omzunun üzerine koyarak bana yandan bir bakış savurdu. Gülümsüyordu.

"Doğru," dedi ela rengi gözleri parlarken. "Minik jeneratörüm olduğunu unutmuştum."

"Sinirsin," dedim dişlerimin arasından.

"Sen de öylesin."

Önüne döndü ve yürümeye devam etti. Birkaç dakika geçmeden buradan ayrıldığımızda telefonu çalmaya başladı. "Tamam, geçerken alırım," dedi telefondaki kişiye. "Berrin de mi var yanında? Bekledi. "İyi on dakikaya oradayım," deyip telefonunu kapattı.

Arabanın içindeki sessizlik artarken, "Aç değil misin?" diye sordu.

"Eve gidiyorum zaten, akşam yemeğini annemlerle yiyeceğim," diye açıkladım.

"Annenler kızar mı?" diye sordu sonra. "Biliyorsun, okul çıkışları çalışmaya geleceksin."

"Bir şey bulurum ben," dedim parmaklarımla oynamaya başlarken.

"Annenler seni bu konuda destekliyorlar mı?"

"Sayılır," dedim orta yollu bir cevapla. "Onlar pek sevmiyorlar ama bana da karışmıyorlar."

"Bana pek öyle gelmedi ama," dediğinden gözlerine baktım. Ekledi. "O tip bir abi için fazla iyimser konuştun. Herifin tipi tam bir dağ ayısını andırıyor."

Gülüverdim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiç," dedim gülümsemeye devam ederken. "Ben de ona öyle hitap ederim de."

"Bak," diye gülümsedi benimle. "Aynı dili konuşabiliyormuşuz işte."

Gülümsemeye devam ettim. Kalbim böyle kuş gibi hafifleyiverdi bir anda. Seyit Ali önüne dönerken dudaklarımı birbirine bastırıp, "Ayrıca sen de orada eğitim alıyormuşsun," diye girdim başka bir konuya. "İtiraf et, konservatuvar okuyorsun işte."

"Şu an bir şey okumuyorum."

"Ama dondurduğun okul orası, değil mi?"

Direkt cevaplamadı, aksine kastı. Sağa doğru dönerken bunu geçiştirdi, dudağının kenarı ustaca kıvrıldı. "Ben elektrik ve tesisat işleriyle uğraşıyorum. Senin gibi jeneratörlerin ayarlarıyla oynuyorum."

Ona meydan okudum. "Dikkat et de ben senin ayarlarınla oynamayayım."

"Çok korktum."

Seyit Ali beni evime uzanan cadde başında bıraktıktan sonra yolda annemle tatlı mesajlaşmalarım sonucunda iki ekmekle eve geldim. Annem mutfakta yemek hazırlıyordu. Hiç konuşmadan elimdeki ekmek poşetini tezgâhın üzerine koydum. Şu işi onunla konuşmam gerekiyordu.

"Anne," dedim mesafeli bir tavırla yanına yaklaşırken.

Salatalıkları soyarken, "Ne var?" diye sordu.

"Şimdi bizim bir grup çalışmamız olacak," diye başladım sözlerime. "Yani aslında ben bir yarışmaya katıldım. Müdür bey beni seçti ve bir aydan daha az bir zamanımız var. Müdür bey de çalışmamız için bize görev verdi..."

"Yani Leyla?"

"Yani okul çıkışlarında çalışmalara katılacağım. Günde üç saat falan."

"Üç saat mi?" diye sordu direkt gözlerime bakarken. "Yatıya kalsaydın."

"Keyfimden değil herhâlde!" diye dikildim kendimi tutamadan. "Mecburum çalışmaya. Ne diyeyim müdür beye, 'Kusura bakmayın hocam, annem kızdı,' mı diyeyim?"

"Delirtme beni!"

"Siz beni deli ettiniz zaten!"

"Ne oluyor lan yine?" diye dâhil oldu Serhan bir anda.

"Hah!" diyerek tepkimi açıkça belli ettim. "Gazinocular kralımız da teşrif etti sonunda."

Serhan ağır adımlarla karşımda belirerek anneme baktı. Cevabı onun vereceğini biliyordu. Annem salataılıkları doğramaya başlarken keyifsiz bir hâlde söylendi. "Hanımefendi eve geç gelecekmiş bir süre."

"Sebep?" diye döndü bana Serhan.

Sabır çektim. "Ödevimiz var. Hem sana ne ya?" Geri geri çekildim. "Hem hata bende, ben niye her seferinde sizden izin alıyorum ki? Babama haber ederim. Onun hakkı da var üzerimde. Bıktım sizin beni darlayıp kısıtlamanızdan."

Serhan elini kaldırdığında bileğini tuttum ve onu tüm gücümle bükerek dik dik baktım. Zaten yaralıydı ve üzerimde gücünü pek kullanamamıştı. "Hadi vur sıkıyorsa," diye ikaz ettim onu. "Hadi bir dokun bana da seni nasıl pişman ediyorum Serhan Efendi!"

"Bırak," diye araya girdi annem. Elimi onun bileğinden iterken sinirle soluk alıp vermeye başladım.

"Git üzerini değiştir. Bir gün de kavga etmeyin be, bir gün de huzur girsin şu eve."

Annemin gözlerinin içine bakarak gülümsedim çünkü kelimeleri ve kalbi o kadar uyumsuz bir ikiliydi ki bunu anlatmak için ona konuşmayacaktım bile.

Gün sabah olduğunda çantamın kemerine asıldım ve okuldaki merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladım. Garip bir şekilde yanımdan geçenlerin yüzleri gözlerime dokunuyordu. Biri diğerine bir şey fısıldıyor, öteki ise onun fısıltısına gülüyordu. Ne oluyordu? Konu ben miydim?

Buna ihtimal vermeden başımı her zamanki gibi dik tutarak kendi sınıfımın olduğu koridora çıktım. Tüm sınıfların kapısı açıktı ve 12-C sınıfının kapısında belli bir yığılma söz konusuydu. Kaşlarımı çattım ve merakımı oraya verdim. Sınıftan iki kız çıkarken gözleri direkt beni buldu ve gülerek, "Hayırlı işler," diye konuştu.

"Ne diyorsun be?"

Kızlar benimle alay edercesine yanımdan gülüp geçtiklerinde içimde fokurdayan bir şeylerin başladığını hissettim. İlerlemeye devam ederken nöbetçi öğrenci beni bularak, "Müdür bey seninle görüşmek istiyor," dedi.

"Tamam," dedim havada kalmış sesimle, içimden binlerce soru işareti vardı.

Az sonra müdür beyin odasına girdim. Müdür bey masasının başındaydı ve bilgisayarıyla oyalanıyordu. Ben içeri girdiğimdeyse onunla iletişimini keserek gözlerinin ucuyla gözlerime baktı.

Ellerimi önümde toplayıp, "Beni çağırmışsınız hocam," diye mırıldandım.

"Evet," dedi müdür bey derince soluklanıp doğrularak. Bakışları pek hoşuma gitmemişti. "Az önce okulun mail adresine bir video gönderildi Leyla. Sanıyorum ki ne olduğunu biliyorsun."

"Ne videosu hocam?" diye kaldırım kaşlarımı. "Ben ne dediğinizi anlamadım."

Derin bir nefes alarak videoyu bana gösterdi ve saniyeler içinde şaşkınlığım tüm bedenimde boy gösterdi. Bu görüntüler Seyit Ali ve benim müzik odasındaki görüntülerimizdi.

"Hocam," dedim video devam ederken lakin beni engelledi. "Videoda kızabileceğim bir şey yok fakat erkek arkadaşın yanına kadar girip okulun önünde kavga çıkaracak kadar cesareti senden buluyorsa şayet işte burada sana kızarım."

"Hocam, o benim erkek arkadaşım değil," dedim hızla. "Yani ne gördünüz bilmiyorum ama yanlış anlamanıza sebep olacak bir durum göremiyorum maalesef."

"Bu çocuğu tanıyor musun peki?"

"Evet," dedim direkt. Düşünecek kadar salak değildim. Onu tanıyordum, en azından adını ve birkaç şeyini biliyordum. Bu onu tanımam için yeterli olmasa bile Seyit Ali'yi görmezden gelemezdim. "Ama sandığınız gibi bir şey yok ortada gerçekten. Haddimi aşarsam kusura bakmayın ama okulun dışındaki hayatımız sanırım sizi pek ilgilendirmiyor. Lütfen beni yanlış anlamayın hocam. Ben sadece olayların neden bu hâle geldiğine anlam veremiyorum."

Seyit Ali umarım ki senin bu olayla bir alakan yoktur, insanlara güvenemiyorum özür dilerim ve bu konuda sen de o saftasın.

Müdür bey beni sakince dinlerken herhangi bir şey söylememesi beni ürkütmüştü. Bekledim ve o sırada kapı çaldı. Kafamı hafifçe kapıya doğru yönelttiğimdeyse içeri girenin Emre olduğunu gördüm. "Girebilir miyim hocam?"

Müdür bey, "Birkaç dakika sonra müsait olacağım Emre," diye onu reddettiğinde Emre sabırsızca kapıyı kapatıp yanımda belirdi. "Hocam zaten buraya bu konu hakkında konuşmak için geldim. İzin verirseniz olaya açıklık getirmek istiyorum."

Emre'yle göz göze geldim. Ona baktım. Emre bana güven veren bir ifadeyle toplanırken kafasını hafifçe sallayıp konuşmaya başladı. "Hocam o videodaki arkadaş bizim bir tanıdığımız. Biliyorsunuz biz müzik yarışmasına hazırlanıyoruz ve çok az vaktimiz kaldı. O arkadaş bize yardımcı olmak için geldi. Hatta sonra ben de giriyorum kadraja ama şansa bakın ki kamera o

kısmı kaydetmiyor... Okul çıkışında ise tatsız bir durum yaşanmış, bunun adına da üzgünüz. Anlayacağınız Leyla'yı böyle bir duruma düşürmek için yapılmış bir şey. Umarım yanlış anlaşılmamışızdır."

Emre, kardeşim işte.

Müdür bey Emre'yi cankulağıyla dinledikten sonra yerinden kalkıp toparlandı. "Bakın çocuklar, ben bu okuldaki her şeyden sorumluyum. Bana böyle bir video gönderiliyor ve doğal olarak hesabını sormam gerekiyor. Ben direkt bir hedef göstermiyorum."

"Peki bu maili size kim gönderdi hocam?" diye sordum.

Kaşları düzleşirken bana gözlüğünün altından ok gibi gözlerle baktı. "Bunu seninle paylaşamam. Ayrıca hesap adı garip bir şey..."

Güldüm. "Anonim... Korkaklık çünkü."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi müdür bey çabucak. "Kafam siz genç-lerin dünyasına pek yakın değil."

Emre kısılmış ses tonuyla bakışlarını ayaklarına düşürdü. "Estağfurullah hocam."

"Bu arada müzik çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Güzel," deyiverdim hızla.

Söyleyeceğimiz şarkının sözlerini yazmaya devam ediyordum. Pratik yapmamız için onu ezberlemem gerekecekti. Müdür bey pencere önüne yaklaşırken, "İkinize de güveniyorum," diye konuştu.

"Sağ olun hocam." Sözlerimi tamamladıktan sonra içimdeki şüphelere rağmen ilerlemeye devam ettim. "Hocam peki bu görüntüleri çeken kişiyi araştırmayacak mısınız? Suç bu."

"Şu durumda sen de pek suçsuz sayılmazsın Leyla," diye baktı gözlerime. "O konuyla ben ilgileneceğim. Siz çıkabilirsiniz."

Ellerimle çantamın kemerini sıkıp sinirimi gözler önüne sermeden arkamı dönerek odadan çıktım. Emre kapıyı kapatır kapatmaz yüzüne bakıp, "Neden yaptın bunu?" diye sordum. "Ya bir şey olsaydı? Sen de zor durumda kalabilirdin."

Emre güven veren bir ifadeyle elini omzuma koyup hafifçe aşağı yukarı sürttü. "Seni o şeytanlara yem edecek göz var mı bende? Hem," dedi elini çekip cebine koyarken. Göğsünü öne çıkarıp derince soludu. "Asıl sorun bu değil. Bu videoyu kim göndermiş olabilir? Benim aklıma birileri geliyor."

Ona düz düz baktım. "Ozan? İpek? Burçin?"

"Burçin?" diye çatık kaşlarını hemen. "Burçin böyle bir şey yapar mı sahiden?" diye sordu ardından. Merakın çok endişe vardı gözlerinde.

"Yapabilirler," dedim düşerek. "Ama bunu o yapmamıştır. Orhan ya da İpek yaptı, eminim."

Seyit Ali, seni inatla onların yanına koymak istemiyorum, lütfen bunu yaptığım için beni pişman etme.

"Onları rezil etmeyi gereken kişi sensin," dedi Emre hayretle. "Ama hâlâ tırnak çıkarma peşindeler. Kafaları cidden iyi değil."

"Boş ver, ben halledeceğim her şeyi. Sağ ol tekrar."

Emre'yle vedalaşıp sınıfa çıktım. Semih sırtımda çantasıyla arkamdan gelirken "Kim üzüyor ya seni yine?" diye sordu. Yüzündeki ifade hayatının bezmiş bir tahlosu andırıyordu. "Söyle de indireyim ayağı."

Güldüm. "Semih Alemdar."

Şeyda hemen önümdeki boş sıraya oturarak arkasını döndü. Meraklı ifadeleri yüzlerini delecekti. Sol kaşımı yukarı kaldırdım. "Nedir?"

"Dünkü çocuk," diye sordu kısık sesiyle. "Sevgilin mi?"

Semih vakit kaybetmeden sıraya eğildi. "Sevgili? Dünkü? Nasıl ya? Ne kaçırdım ben?"

Bomboş bir ifadeyle Şeyda'nın sırasına baktım. Semih'e cevap versem bunun sonu gelmezdi. "Sana ne?" diye sordum cevaplamadan. "Niye merak ediyorsun ki?"

Sırası gerildi lakin bunu belli etmekten kaçınırcasına omzunu silkti. "Videoyu izledik. Dün yaşananları da öğrendik. Sevgilin işte."

Alaycı bakışlarla gözlerimin içine baktım. "O videoda ne var?" Gözlerim birçok gibi İpek'in yüzüne saplandı. "Hayır yani ben en yakın arkadaşımın sevgilisiyle buluşmadım ya da en ufak bir temas yok. Hadi diyelim oldu... Bundan öte ne? Ciddi ciddi öte ne?"

Gözlerimin hedefindeki isim unutulmaz gözleri adrese teslim etti. İpek'in kasvetli tavırları ve sessizliği beni iyiden iyiye kesin hükmüm vermeye iterken Semih'in alaycı duruşu üzerimde gölgeledi. Ona bakmadım. "Bunu her kim yaptıysa emin olun onu mahvedeceğim. Bu sefer cidden kötü olacak."

İnsanların gözlerinin içindeki boşluğun uzağındaydım. Bana bakmakta olan Şeyda'ya yönelttim tekrar. "Sen de değil, huzurumu senden almayayım."

Şeyda homurdanarak karşımdan kalkıp gittiğinde Semih acelesi ve meraklı bir şekilde kolumu dokunarak, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu. "Ne yaptı sana? Anlatsana hadi!"

"Üf Semih," dedim yorgun bir tavırla. "Cidden bir de sana özet geçmeyeceğim. Okuldan birini çevir, anlatır o sana. Okul okul değil, dedikodu kazanı mübarek."

Kitaplarımı sıranın üzerine çıkarmaya başlarken, "Peki o çocuk kim?" diye sordu bu işin peşini bırakmadan. "Şeyda'nın bahsettiği."

Çantamı yanıma bırakıp saçlarımı kulağımın arkasını sıkıştırdım. "Seyit Ali." Boğazımı temizleyerek kaşlarımı çattım. "Ama sevgilim değil. Daha doğrusu hiçbir şeyim değil. Bir mesele vardı aramızda. Bu salaklar da pireyi deve yapmaya bayılır... Öyle işte."

"Seyit Ali kim?"

"Sevgilim değil."

"Kim o zaman?"

İç geçirdim. "Yakında tanırsın."

"Peki, sen öyle diyorsan."

Coğrafya dersini güç bela geride bırakıktan sonra zil çaldı. Semih sakince ayaklanırken "Kantine inelim mi?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı salladım ve cüzdanımdan birkaç lira alıp cebime attım.

Sakince okul koridoruna çıktığımda bir kat aşağı inerek saçlarımı geriye doğru attım. "Annemle babam haftaya boşanıyor," dedi Semih. Sesi durgundu ama buhran içinde değildi.

"Zor bir durum," diyebildim onu anlamaya çalışarak. "Ama üzülme sen."

"Üzülmüyorum," dedi boşvermişçesine. "Sadece tuhaf geliyor. Bunca yıl sonra ayrılacaklar falan... Neyse şu an hiç drama bağlayamayacağım."

Hissizce gülümserken erkekler tuvaletinin az ötesinde duran Ozan'ı gördüm. Arkadaşı Zeki ile konuşuyordu. Onu görmemle kaskatı kesildim ve gözlerimin içindeki öfkeyi harlayarak duraksadım. "Sen in kantine," dedim Semih'e. "Ben birazdan geleceğim."

"Nereye?" diye sordu şaşkınca.

"Sen in," diyerek onu arkamda bıraktım. Ozan sırtını yasladığı duvardan yönünü bana çevirdiğinde gözlerindeki ifade gevşedi ve dudağının kenarı kıvrıldı.

Karşısında dikildim ve hiç uzatmadan, "O video olayı senin başının altından çıktı, değil mi?" diye sordum.

"Ben bilmiyorum video falan," diye konuştu gözlerini gözlerimden çekip ses tonunu da peşinden sürükleyerek. "Ne videosu?"

"Salağa yatma! Sen yaptın değil mi? Ya da o ucuz kız yaptı. Birinizden biri işte. Sen gönderdin o maili müdüre. Yemin et desem cenabet dolaştığından turmaz anasını satayım."

"Ben göndermedim bir şey," dedi geçiştirerek. "Ne saçmalıyorsun?"

"Ya karşında salak yok, tamam mı?" diye dikildim karşısında. "Bu burada kalmayacak. Benimle uğraşmanın cezasını göreceksin."

Ozan'ın asla güven vermeyen bakışlarının ardından zil çaldı. O yapmıştı, emindim, o yapmıştı. "Derse gidiyorum şimdi. Bu burada kapanmadı. Sen kaşındın Ozan Efendi. Bittin."

Şüphe dolu bakışlarıyla onu baş başa bırakarak müzik odasından sert bir çıkış yaptım. Öğrencilerin arasından kendimi soyutlarmışçasına yukarı sınıfa çıktığımda Semih'in pencere kenarında olduğunu gördüm. Beni fark edince yanıma gelip, "Neredeydin sen ya?" diye sordu. "Piç oldu teneffüs."

"Bir şey olmaz," diye oturdum sırama. "Dünya kadar teneffüs var daha, kullanırız birini."

"Orasında sorun yok," deyip elini saçlarına götürüp oynamaya başladı. "Neyse. Sen iyisin ama değil mi? Biraz gerginsin de."

"Ben hep gerginim," diye itiraf ettim. "Çünkü etrafımda beni germeyen insan yok."

"Ben varım," dedi yüzünü gözlerimin önüne sunarak. Sevimli bir şekilde sırıtma çabasına girdiğinde gözlerimi devirdim. "Ben seni yumoş yumoş ederim. Böyle pamuk gibi olursun," derken ellerini yanaklarıma götürdü.

Onu hızla ittim. "Ya çeker misin ellerini? Allah Allah."

"Yok," dedi iyice geri çekilerek. "Ateş topu ateş."

"He ondan," diye geçiştirdim bıkkınlıkla. O sırada kapüşonlumun cebindeki telefonum titredi. Mesaj gelmiş olmalıydı. Sakin bir vaziyette telefonumun kilidini kaldırıp gelen mesaja baktım.

Seyit Ali göndermişti.

Seyit Ali: *Unutma, saat üç buçukta. Ben almayacağım seni.*

Leyla Neva: *Unutmadım. Ben de kendim geleceğim zaten.*

Seyit Ali: *Anlaştık o zaman. Benim minik jeneratörüm.*

"Bak hâlâ," diye söylendim dudağımın kenarı kıvrılırken. Ne? Gülüyor muydum sahiden? Hayır. İstemsizce oldu sadece.

Ona cevap vermeden mesaj ekranını açıkta tutmaya devam ettiğimde Semih ilgili hâlleriyle, "Kimden?" diye sordu.

"Boş ver," deyip ekranı kilitledim ve telefonu cebime attım. Bozulmuştu ama bozulsun diye takılmamıştım. Sadece boş vermeliydi. Bu kadar.

Okul çıkışı sakince merdivenlerden inerek bahçeye doğru yürüdüm. Güneşin sıcağından nasibimi alarak durağa doğru ilerlemeye başladım. Müzikevi buraya yarım saat kadar uzaklıktaydı ve otobüsle gitmem gerekiyordu. Yarım saat sonra adrese vardım. Müzikevine geldiğimde gözlerim istemsizce Seyit Ali'nin arabasını aradı ya da motorunu. Acaba buraya gelecek miydi? Neden

merak ediyordum ki sanki? O bana bir iyilik yapmıştı sadece ve bu kadardı. Peşimde gezmesi gereken bir çocuk değildi.

Dudaklarımı ısırarak hafif temkinli bir hâlde dün girdiğimiz odaya doğru yürüdüm. Kapının önünde durdum ve beklemeden çalıp açtım. Meral Hanım oradaydı. Pencere önünde, elindeki birkaç kâğıtla ilgileniyordu. "Merhaba," dedim kısık sesimle.

Beni görür görmez sıcacık gülümsedi ve gözlüğünü burnunun kemerine kadar indirip elindeki kâğıtlarla olan iletişimine ara verdi. "Hoş geldin Leyla. Gel içeri."

Soğukkanlı bir tavırla içeri girdim fakat kapının yanında durdum. Meral Hanım pencere önünden ayrılarak elindeki kâğıtları masanın üzerine bıraktı. O sırada konuşmaya başladım. "Biraz geciktim, üzgünüm."

"Hiç sorun değil," dedi kadın anlayışlı bir ses tonuyla. "Benim de biraz işim vardı. Ama hazırsan hemen başlayabiliriz çalışmalara."

"Tabii," dedim çabucak. Olumlu bir tepkiyle karşılık verirken birlikte üst kata çıktık. İki katlı bir evdi ve adım attığım her yer beni kendine hayran bırakıyordu. Duvardaki tablolar ve müzik detaylı objeler daha kolay adapte olmamı sağlıyordu.

Meral Hanım, "Altta katta sadece bir odamız var ama orayı sık kullanmıyoruz. Sınıflarımız bu katta. Her derse özel saat ve sınıfımız var. Tabii hocalarımız da farklı. Sana eğitiminde yardımcı olacak kişi benim fakat başka bir hocamız daha var, ben yokken onunla çalışacaksın."

"Peki," diyebildim onu sadece dinleyerek. Aklımda onlarca soru olsa da ilk günden Meral Hanım'ı sıkmak istemezdim. Uzun bir koridorun kenarlarında onlarca oda vardı. Sesleri işitiyordum ama çok şiddetli değildi. Odaların ses yalıtımlı olduğunu biliyordum en azından. Fakat piyano sesi, gitar sesi, keman sesi... Bunları duyabilmiştim.

Meral Hanım, "Öğrencilerimizin her biri çok özeldir, bu yüzden birebir eğitim veriyoruz," diye açıklamalarına devamlılık getirdi. "Umarım kolay alışırsın sen de. Şüphem yok tabii. Seyit Ali senin için önayak olduğuna göre..."

"Estağfurullah," dedim köşeye sıkışmışçasına. "Elimden geleni yapacağım. Daha doğrusu size daima minnettar kalacağım. Bu benim için çok önemli bir şey. Sağ olun."

Meral Hanım zarif bir biçimde gülümseyerek teşekkürlerimi kabul ettikten sonra koridorun sonundaki odaya girdik. İçeri girdiğimde gözlerim şenlendi. Ferah bir ortamın içindeydim. Meral Hanım bana odayı gösterdikten sonra çantamı çıkarıp kenardaki askılığa astım.

Arkamı döndüğümde Meral Hanım elindeki kemanı bana göstererek, "Sen kemana hâkimsin sanırım, bu yüzden giriş kısmını geçiyorum," deyip bana baktı. Gözlerinde hafif bir beklenti vardı.

Cevapladım. "Tabii tabii. Kemanla uzun zamandır iyidir aramız."

"Güzel." dedi Meral Hanım sakince. Ardından elinde tuttuğu kemanı bana uzattı. "O hâlde seni bir dinleyelim. Al bakalım."

Gerilmiştim. Babamın yanında bile bu kadar gergin olmuyordum. Ellerimin hafifçe titreyişi gözlerimden kaçmazken kemanı kavradım ve ilerledim. Meral Hanım hemen yan taraftaki nota defterini açıp önümdeki siyah kürsüye bıraktı ama aklımdaki müziğe sığınacaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatmadan evvel kemanı çenemin kenarına yaslayarak onu güvence altına aldım. Diğer elimde yay vardı. Meral Hanım tam karşımda duruyordu. Bana ilgiyle bakarken sakinleştim ve gözlerimi kapatıp yayı, kemanın telleriyle buluşturdum.

Tiz bir çığlığın çıkardığı o ses kulaklarımı doldururken kaşlarım hafifçe çatıldı. Kahretsin! Sanırım heyecan yapmıştım.

Neyse sorun yok Leyla, durma ve devam et. Tek bir hata yüzünden bunu yarıda bölemezsin.

Olayı unutmuş gibi varsayarak yayı narince tellerin üzerinde gezdirmeye başladım. Aşağı ve yukarı inip çıkarak melodilerin arasında buldum kendimi. Her geçen saniye daha iyi gevşiyor ve dokunulmaz bir güzellikmişçesine kemanı yalnızca kendime saklıyordum. Onu her seferinde bu kadar delicesine sahiplenmek benim için bir tutkudan öteydi. Hayatta tutkunu olduğum tek şeydi.

Beş dakika boyunca içimden geldiği gibi parmaklarımı özgür bir kuş gibi serbest bırakmanın ardından yavaşladım ve notanın sonuna geldim. İşitilen sesler yok olmaya yüz tutarken gözlerimi açıp yayı, kemandan ayırdım. Meral Hanım kollarını göğsünde toplamış bir hâlde bana bakıyordu. Açıkçası vereceği tepkiyi büyük bir merakla bekliyordum.

"Gayet iyisin, hatta beklediğimden daha güzeldi ama bir heyecan var üzerinde. İlk giriş kısmı mesela, bundan nasiplendi."

"Farkındayım," dedim düz bir sesle. "Heyecan yaptım. Aslında bu kadar heyecan olmazdı ama beklentinizi boşa çıkarmamak için kendimi epey zorladım. Üzgünüm."

"Lütfen," dedi gayet olgun bir şekilde. "Profesyonel değilsiniz ve bunun için eğitim alıyorsunuz. Ufak tefek aksamalar mutlaka olacaktır. Mühim olan bunun yapılmaması." Yanıma geldi ve kemanı elimden alıp kendi çenesinin altına götürdü. Hafifçe bir nefes kontrolü yaparak eline aldığı yayı kaldırarak bana baktı. "Kolunu daha esnek tutmalısın. Çok iyi çalıyorsun, bayağı da hâ-

kimsin ama kolunu bazı yerlerde daha dik tuttuğunu gördüm. Bu görünmez bir engel, rahat olmanı engeller."

"Anladım," diye mırıldandım. "Aslında kendimi çok rahat hissediyorum çalarken. Bu sefer biraz kastım, kabul ediyorum."

"Olur böyle şeyler," dedi gülümseyerek. Kemanı kendinden uzaklaştırarak bana verdi. "Devam edelim o hâlde ama bu sefer daha sakin ve yalın kalalım. Notalara hâkimsin, çalıyorsun ve hissediyorsun. Duruş sorunun var biraz, ona yoğunlaşalım."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak bu durumu kabullendim ve birlikte çalışmaya başladık. Yaklaşık bir saat kadar durmadan çalışmıştık. Yorgunluktan ziyade yeni yeni şeyler öğrendiğim için kendimi mutlu hissediyordum. Meral Hanım bu işin ehliydi ve ondan öğreneceğim çok şey vardı. Ufak bir sakinliğin içine düştüğümüzde, "Biraz ara verelim istersen," dedi Meral Hanım.

"Fark etmez," dedim sakince. "Henüz yorulmadım."

"Pekâlâ," diyerek konuştu. "Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sen de istersen temiz hava alabilirsin Leyla."

"Teşekkür ederim," dedim nazik olmaya çabalayarak. Kadın o kadar hoş ve kibardı ki onun karşısında kaba olmamak için ekstra bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Meral Hanım odadan çıktıktan sonra aşağı inmek yerine burada kaldım. Elimdeki kemanı bırakıp çantamdaki not defterime ulaşarak bu kadar yoğun bir hissiyatın içindeyken yarışmamız için aklıma gelen sözleri birleştirmeye başladım.

Sırtım kapıya dönük bir hâlde oturduğum yerde elimdeki kalemi not defterinin üzerinde tutmaya başladım. Aklımın içinde onlarca söz geziyordu ama birinin kuyruğunu kapıya sıkıştırsam diğerleri kopacak ve gereksiz sözcükler yok olup gidecekti. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapatıp aklıma gelen bir cümleyi sesli bir hâlde tekrarladım.

"İçimdeki güze sor seni, dökülmüş kaçıncı yapraksın..."

Duraksadım ve gözlerimi açıp salak gibi sırıtarak tepki verdim. "Oha! Harbi oldu lan!" Sonra bunu tekrar ettim defalarca ve devamının gelmesi için zemin hazırladım.

"Sen ki ekilen tohumların, zehrini soluduğu o topraksın..."

Yazdığım dizelere bakarken afalladım. "Ay şiir gibi oldu bu!" Ardından keyfimi elimden düşürmeden gülümsemeye devam ettim. "Ritim tutarsak güzel bir şey çıkabilir ha buradan! Dur bakalım," diye ekledim kendi kendime konuşmaya devam ederek. "Deneme yanılma yapıyoruz şurada."

Zihnimin ağına o kadar çok kelime takılmıştı ki... Ama mühim olan kelimeler değil, o kelimeleri düzgün bir hizaya sokarak kuracağım cümlelerdi. Birkaç dakika boyunca yazıp yazıp üzerini karaladım. İyi bir şey çıksın, içime

sinen bir şeyler olsun istiyordum. Vaktimiz daralıyordu ama ben yetiştireceğimizden emindim. Olacaktı. Oturduğum yerde ayağımla ritim tutmaya başladığımda bir yandan da ağzımın içinden yazdığım şeyleri mırıldanıyordum. "Arabeske kaçmasın," diye söylendim. "Meyhane işi değil nasılsa. Biraz nahif, biraz canlı bir şeyler..."

"Kaçsın kaçsın," diye bir ses işittiğimde elimi hızla kalbimin üzerine götürüp buz kestim. "Ne oluyor?" diye sordum arkamı dönmeden. "Ödüm koptu!"

Gelen de sesin sahibi de Seyit Ali'den başkası değildi.

Elimi kalbimin üzerinden indirdim ve kurumuş boğazımı yutkunarak ıslattım. "İnsan bir kapıyı çalar..." Sözlerim havada kalmıştı zira yüzündeki yara izleri beni bozguna uğratacak cinstendi.

Kaşlarım çatılırken ona aval aval bakmaya başladım.

Yanımda durdu. Ayakta dikilirken ona oturduğum yerden bakmak hoşuma gitmemişti. "Kapıyı çaldım ama duymayan sendin."

"Yüzüne ne oldu?"

Kaşında birkaç çizik, dudağının kenarında ufak bir morluk vardı. Yorgun görünüyordu. Ona ne olmuştu böyle?

Dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken, "Merak mı ettin?" diye sordu.

"Sadece bir soru sordum."

"Boş ver," deyip geçiştirdi. "Ufak tefek şeyler."

"Kavga mı ettin?"

"Ben kavga etmem," dediğinde güldüm. Dünü hatırladım ve tabii ondan öncesini. "Pardon," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Ben yanlış hatırlıyorum yaşananları."

Gözleri kısılırken dudaklarına astığı emanet tebessüm giderek sahici bir hâl almaya başladı. Gözlerimi gözlerinden kaçırarak yanağımın içini ısırdım, bunu elbette gülmemek için yapmıştım. Neden gülecektim ki sanki? Seyit Ali bu durumumu öyle iyi yakalamıştı ki fırsatını bekliyormuşçasına ellerini masanın kenarına koyarak hafifçe üzerime doğru eğildi. *Ne?* Gerçekten bunu beklemiyordum. Bunu yapmamalıydı çünkü ondan kaçamıyordum. Gözleriyle gözlerimin içine bir kıvılcım bırakırken kirpiklerinin görünmez çizgisi elmacık kemiklerine felaket diye düşmüştü.

"Sen her şeyi doğru hatırlıyorsun," diye konuştu sakince. "Ama tepkilerini kendine saklama olur mu? Ufacık bir tebessüm öldürmez beni."

Kafasını hafifçe sağıma doğru düşürdüğünde dudaklarımı kapattım. Suratımda garip bir gerginlik meydana geldi ve buna engel olamadım. Bunu fark ettiğinde gözleri titredi, gülümsemesi genişledi.

"Her an çarpabilirsin beni, değil mi?" diye sordu alay eder gibi. Ama sesi yumuşak değildi. "Bana zarar verir misin, Neva?"

Gözlerimi gözlerinden çekerken bu sefer ellerine takıldım. Parmaklarında da aynı yaralardan vardı. Kızarıklıklar, yerli yersiz kızarık çizgiler ve ufak birkaç beyaz bantlar... Kaşlarımı çatarak ellerine bakmaya devam ettim. "Beni geç," dedim düz bir sesle. "Sana zarar veren kim asıl? Ellerin neden öyle?"

Duraksadı ve ellerine bakıp geri çekildi. Kendini geri çektiğinde önce elleriyle olan ilişkimi kuvvetlendirdim, sonra da gözleriyle. "Kamyon mu çarptı yoksa?"

"Kamyon değil," dedi çabucak.

Ardından üzerine gittim sözlerim ve bakışlarımla. "Ama biri çarptı yani?"

Yeniden tebessüm etti ama bu sefer ki daha hissizdi. "Çarpan kişi sen değilsin, oysa bu şerefin sana ait olmasını isterdim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Bence dalga geçiyorsun," dedim arkama yaslanarak. "Neyse, bana ne. Ya da dur," dedim gözlerine bakarak. "Geçmiş olsun diyeyim en iyisi."

Bu mevzunun üzerinde durmak istemiyormuşçasına rahatsızlığını belli ederek sağına soluna bakındı. "Alıştın mı buraya?" diye sordu.

"Zaten uzak değilim bu ortamlardan," dedim hızla ve aklıma gelen ilk şey o video olmuştu.

Seyit Ali sakince gözlerini odanın içinde gezindirmeye devam ettiğinde bu sefer gözlerimi onun üzerinden ayırmayan bendim. Bunu fark etmişti. Yüzüme bakarak, "Ne oldu?" diye sordu. Sakindi.

Konuya nasıl gireceğimi biliyordum ama nasıl bir tavır alacağını kestiremiyordum, daha doğrusu ne tepki vereceğini hesaba katamıyordum. Güldüm. Elbette öfkelenecekti fakat merak ettiğim şey bu değildi. Ondan şüphe duymamı nasıl karşılayacaktı?

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedim tok bir sesle. Sonra dişlerimi birbirine geçirip mırıldandım. Biraz tatsız bir ses çıkmıştı. "Daha doğrusu kusura bakma."

"Anlamadım?"

"O gün," diye açıklamaya başladım. "Okula gelip müzik odasına girdiğinde biri bizi çekmiş. Videomuzu. Sonra bunu okulun mail adresine göndermiş işte. Bu sabah okulun yarısı ışık gibi bu videoyu izledi."

"Nasıl?" dedi ses tonu anında katılaşırken. "Kim yapmış bunu peki? İyi de o videoda da bir şey yoktu ki."

"Bilmiyorum," diye bastırmaya çalıştım kabaran öfkesini. "Ben de bunu anlatmaya çalıştım onlara ama pek umurlarında olmadı. Okul çıkışı Ozan'la ettiğin kavganın görüntüleri de vardı. Benimle uğraşmaktan bıkmıyorlar, sürekli sürekli aynı şeyler..."

"Sana bir şey mi söylediler yoksa?" dedi kaşları çatılırken. "Hocaların ceza mı verdi? Kızım söylesene ne yaptılar sana?"

"Bir şey yapmadılar," diye konuştum çabucak. "Kimse bir şey demedi, bir sakin ol. Diyemez de zaten." Ona bana yakıştırdıkları şeyleri söyleyecek değildim, keza onu benim erkek arkadaşım sandıklarını da söylemeyecektim çünkü boştu. Komikti. İnsanların kafalarının içindeki kuruntular benim dilime ziyadesiyle zarardı. "Müdür bey uyardı işte. Okula gelip, sınıfa girmen... Anla!"

"Neyi anlayacağım ya?" diye sordu sinirle. "Birkaç ya da bir tane şerefsiz çıkıyor, ortada hiçbir bok yokken bizi çekiyor, sonra da bunu okula malzeme diye yayıyor... Kim yaptı bunu söyle?"

"Mail hesabı anonim sanırım."

Eliyle bir noktaya parmak basarcasına durdu ve gerilmiş suratıyla hırladı. "O kılçıksızın işi bu değil mi? Tabii, başka kim olabilir ki zaten?"

Saklamadım. "Onun yaptığından büyük ölçüde eminim aslında..."

"Aslında," dedi gözleri irileşirken. Olduğu yerde birkaç adım atarken sabırsız ve agresif hâlleri enerjimi kötü etkilemeye başlamıştı. "O yaptı işte, daha neyini koruyorsun anlamıyorum. Aslındaymış," diye tekrarladı. "Mış mış."

"Ya ne diyorsun sen?" diyerek ayağa kalktım. Durduğum yerden ayrılarak karşısındaki yerimi aldım. "Neyini koruyacağım onun, salak mıyım ben? Elimde ispat yok ispat. Evet onun yaptığını biliyorum ama kanıt olmadığı müddetçe gidip müdüre şikâyet edemem."

"İspat?" diye sordu bana bakarak. Bu bir sorudan ziyade zihnime çaktığı çivilerden biriydi. "İspata gerek yok. Daha doğrusu benim onu gebertmem için ispata ihtiyacım yok." Onu engellemek adına bir şey söyleyeceğimde beni durdurdu. "Ve bu sefer sen karışmayacaksın çünkü bu artık benim meselem."

"Al işte," dedim kafamı sağa sola sallarken.

"Neva!" diye uyardı beni. Sözleriyle beni etkisi altına başlamıştı, yalnızca sözleri değildi bunu yapan, ses tonu ve bakışlarıydı. "Odaya girmem hata evet ama bu hatayı seni üzsünler diye yapmadım. Ben bile isteye sana zarar gelsin istemem ve bu işten uzak dur. Birincil meselen değil."

"Hayatımda yolunda gitmeyen o kadar çok şey var ki," diye konuştum kısık sesimle. "İnan bana birincil mesele olmak için yarışa girmiş durumdalar."

Durgunlaştığını fark ettim. Gözlerindeki meşalelerden biri sönmüştü. "Ve bu birincil meselem değil, merak etme."

"Tamam," dedi sessizce. Sonra şüpheci tavrı tekrar alarm verdi. "Diğer konuya dönelim. Neden kusura bakmayacakmışım?"

Bunu geçtiğimizi sanıyordum.

Gözlerimi elimde olmadan ondan kaçırdım ve ellerimi pantolonumun arka ceplerine koyarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. Gözleriyle beni yakalamaya çalıştığında her seferinde ondan kaçmayı başardım ta ki kafasında bir şeyler dank edene dek. "Tabii ya," dedi hayretler içerisine düşmüş gibi. Bir yandan keyifsizce gülmüştü. "Sen bunu yapanın ben olduğumu düşündün, değil mi?" Sesi bana meydan okuyordu. Cevabı biliyordu ama benden duymak istiyordu. "Değil mi, Neva?"

"Senden şüphe ettim."

"Benim de zaten işim yok gücüm yok, sana tuzak kuracağım, ha işe kendimi de katacağım. Vallahi helal olsun."

"Tamam, oldu işte, uzatma," diye geçiştirmek istedim.

"Uzatma? Aynısı ben söylesem ya da hissetsem otuz saat atar yaparsın ama bana gelince uzatma... Tam senlik bir hareket."

Ellerimi cebimden çıkarıp ona dik dik baktım. "Neyi ima ediyorsun? Sen beni ne kadar tanıyorsun da senlik bir hareket falan diyorsun... Evet, senden şüphe ettim yalan yok çünkü bana güven vermiyorsun. Hadi bunu geçelim, zaten okula geldiğin için başım ağrıdı, şimdi de fırsatını beklemiş gibi gelme üzerime."

"Ben sana, *sana zarar vermem* dedim," diye konuştu tane tane sözlerimin aksine düşerek. "Güven duymak zorunda değilsin ama yalan konuşacak bir adam değilim. Tamam, şüphe etmişsin ama sakın beni o herifin yanına koyma. Bu kadarı da bana hakaret."

"Peki," dedim kısılmış sesimle.

"Vay be," diye tepkisini koydu şaşkınlıkla. "Yükselmedin. Nasıl başardın bunu?"

Hafif bir sinirle gülümsedim ve ona kapıyı gösterdim. "Sen gider misin artık? Benim çalışmam daha bitmedi."

Seyit Ali kapıya doğru ilerledi. "Bugün erken çıkacaksın, sonra da yemeğe gideceğiz. Acıktım."

"Gelmiyorum ben," dedim çabucak arkamı dönerken.

Beni umursamadı ve kendi bildiğini söyledi. "Geleceğini ikimiz de biliyoruz. Merak etme, geç kalmayacaksın eve." Kapıyı açtı ve çıkmadan evvel son

sözlerini söyledi. Gözleri sırtımın üzerinde geziniyordu, bunu hissetmiştim. "İyi dersler."

Kapıyı kapattığında kafamı iki yana sallayıp onu taklit ettim. "*Acıkmış.*" Kemana doğru ilerlerken homurdanmalarım devam etti. "Zıkkım ye!"

Cümlemin peşi sıra kapı tıklatıldı. "Seni duyuyorum."

Dudaklarım eş zamanlı olarak yukarı doğru kıvrıldı. Bu sefer kendimi özgür bırakmıştım. Ama garip bir şey olmuştu. Kendimi belki de uzun zaman sonra ilk kez iyi hissetmiştim. Ruhum sanki bir düğümden kurtulmuştu. Bir çukurun üzerini kapatmıştım. Belki de başka bir çukur açmıştım, kim bilir...

Ders bittikten sonra dışarı çıktım. Seyit Ali arabadaydı ve beni bekliyordu. Birkaç saniye sonra da kendimi onun yanında buldum. Çantamı kucağıma koyarak karşıya baktım. "Sadece yarım saatim var."

"Gecikmeyeceksin," diyerek arabayı çalıştırdı ve hareket etti.

İlerleyen dakikalarda bir mekâna geldik. Tereddüt ederek arabadan indim ve çantamı omzuma sağlamca astım. Seyit Ali uzun boyuyla önümden ilerlemeye başladığında mekânın kapısını açıp içeri girdi ve ben de onu takip ettim. İçeri girdiğimizde ortamın maziye dönük ruhu ve içerideki ızgara kokusu açlık hissimi kabartmaya başladı.

"Gel," diyen Seyit Ali beni yanına çağırdı. Daha doğrusu yan yana yürümemizi istiyormuş gibiydi.

Gözlerimle etrafı süzerken ileride elini kaldırarak buraya doğru seslenen Teoman'ı gördüm. Onu görmemle devrilen gözlerim müthiş bir ikili olmuştu. Yanında ise Timur vardı. Birlikte yanlarına gittik. Teoman bana bakıp, "Hoş geldin reis," diye selamladı. "Sevdin he sen bizi bayağı."

"Çok büyük hayranınızım."

Timur bana bakıp, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim kısık sesimle.

Seyit Ali hemen yanımdaki sandalyeye otururken Teoman'a bakıp, "Vermediniz mi lan siparişleri?" diye sordu.

Teoman, "Kardeşim, sizi bekledik," deyip gözlerini bana değdirdi. "Siz olmadan boğazımızdan geçmezdi."

"Çok düşüncelisin," diyerek gözlerimi kıstım.

Seyit Ali elini kaldırıp garsonu çağırdı. Siparişleri verdikten sonra beklemeye başladık. Timur arkasına yaslanarak karşısındaki Seyit Ali'ye baktı. "Aslında ocakbaşı yapalım demiştik ama vaktinin az olduğunu söyleyince bu seferlik vazgeçtik. Biliyorsun, ocakbaşının tadını çıkarmadan olmaz."

"Sorun değil," dedi Seyit Ali kendinden emin bir duruşla. "Sıra ocakbaşına da gelir."

"Yapalım lan bir ara," diye konuştu Teoman çabucak. "Ne zamandır hasret kalmıştım zaten. Hatta Leyla da gelir." Bana baktı. "Gelirsin değil mi reis?"

"Hayır."

"Gelirsin gelirsin."

"He gelirim," diye geçiştirdim gözlerimi açıp kapatırken. Bu esnada Seyit Ali'nin kafasını öne eğerek gülümsediğini fark ettim.

Seyit Ali, Teoman'a bakıp, "Cihangir akşam kaçta çıkıyor?" diye sordu. "Aradım açmadı."

"Değişiyor ya onun," dedi Teoman rahat bir şekilde cevaplayarak. "Zaten bırakacak herhâlde işi."

"Oğlum daha kaç ay oldu?" diye sordu Seyit Ali sorgulayıcı bir şekilde.

Teoman omzunu silkerek "Ne bileyim," diye konuştu. "Başka bir iş bakacak sanırım. Olmadı yarışlara katılıyor zaten, üç beş ne olursa işte. Annesiyle erkek kardeşine bizimki bakıyor."

"Yarışmakla olmaz bu işler," dedi Seyit Ali sırtını yasladığı sandalyeden konuşarak. "Bir çaresini bakarız."

Teoman tam bu sırada Timur'un kolunu dürtüp Seyit Ali'yi gözleriyle işaret ederek güldü. "Bak bunu da diyen kişi Seyit." Ciddiyeti ruhuna yedirmeden Seyit Ali'ye bakmaya devam etti. "Sen bırak Cihangir'i... Dün gece nasıldı ama?" Yaklaşıp onun yüzünü inceledi. "Neyse çok bir şey olmamış. Geçer."

Dün gece ne olmuştu? Yarışa mı katılmıştı yine? Ya da başka bir şey? Bilmiyordum ve açıkçası merak ediyordum.

Seyit Ali buz gibi bir şekilde konuşarak "Teo!" diye uyardı onu. "Sus."

Kaşlarımı çarttım. Tahminimden daha başka şeyler olduğunu düşünüyordum. Neyse. Teoman işi uzatmadan sustuğunda siparişlerimiz geldi. Açıkçası biraz çekingendim. Birkaç dakika sonra garsonlar soframızdan uzaklaştığında Teoman şalgam suyu dolu bardağı bana göstererek, "Seviyor musun sen de?" diye sordu.

Yüzümü ekşiterek, "Hayır," dedim.

Önümdeki dürüme bakarken Seyit Ali'nin iştahla dürümü kavradığını gördüm. Tabii bana da bakmayı ihmal etmemişti. "Yesene, ne bekliyorsun?"

Ona cevap vermeden dürümün gövdesini peçeteyle ellerimle kavradım ve ısırdım. Tadı nefisti ve bu ısırık iştahımı kabartmıştı. Lokmamı ağzımın içinde çiğnemeye başlarken diğer yandan da ayranımı sallıyordum. Ayranın üzerindeki ambalajı yarısına kadar açıp diğer yarısının üzerine katladıktan sonra bir yudum içtim. Masada konuşan kimse yoktu. Gözlerimin ucuyla Se-

yit Ali'ye baktım. O da benim gibi ayran tercih etmişti. Masada şalgam içen tek kişi Teoman'dı. Buna kayıtsız kalamadan bize laf attı. "Ya siz ne anlarsınız ki zaten. Şalgam adamın dibidir."

O sırada Timur'un telefonu çaldı ve sevgilisiyle konuştuğunu anladığımda masadan kalkmak zorunda kaldı. Teoman arkasından takılırken Seyit Ali güldü. "Seni de göreceğiz Teoman. Zamanında gördük diyeceğim de neyse..."

"Benim en uzun ilişkim iki hafta sürdü lan," diye güldü alay edercesine. "Ben sıkıya gelemiyorum abi. Bunalıyorum. O yüzden Aydın'dan buraya geldim ya okumaya. Serbestim ben."

Konuşmadan yemeğimizi bitirdik, daha doğrusu ben biraz hızlı yemiştim. Ellerimi çantamdan çıkardığım ıslak mendille sildikten sonra mendili kıvırıp masanın üzerindeki tepsiye bıraktım. Daha sonra cüzdanıma ulaştım lakin Seyit Ali beni durdurarak, "Hesabı ben ödüyorum," diye konuştu.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Buna izin vermem."

Teoman oradan konuştu. "Vallahi benimkini sen öde kardeşim. Üzerimde nakit yok."

Seyit Ali hiç uzatmadan gelen hesabı ödediğinde bundan asla hoşlanmamıştım. Zaten yeterince altında kalıyordum yaptığı şeylerin, bir de bu tarz olaylar hiç içime sinmiyordu. Ayağa kalkıp çantamı sırtlandım. Gözleri üzerimdeydi. Ona düz düz bakarken, "Bir daha bunu yapma," dedim.

Sakince gözlerini kapatıp açtı.

"Ben giderim eve," dedim kararlılıkla. "Hoşça kalın."

Seyit Ali, "Dur bırakayım, geç kalacaksın yoksa," dediğinde kafamı iki yana sallayarak geriledim.

"Mühim değil." Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmazken arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürüdüm. Mekândan çıktığımda kapüşonlumu üzerime geçirdim ve yakındaki bir durağa yürüdüm.

Akşam olmadan eve geldiğimde sorunsuz bir akşam yemeğinin ardından odama kapandım. Ömer hemen yan yatakta ders çalışıyordu, ben ise sırtüstü uzanarak tavanı seyrediyordum. Yaşadıklarımı düşünüyordum. Dünü ve bugünü... Bundan öncesini. Son zamanlarda hayatımın başka bir yöne doğru savrulduğunu hissediyordum. Tam anlamıyla bir rüzgâr sayılmazdı ama bu esinti saçlarıma dokunmuş, ruhumu ateşe vermeye başlamıştı.

Boş boş tavanı izlerken dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Ömer bunu fark etmişti sanırım. "Abla?" diye sordu sakince. "Neden kendi kendine gülüyorsun?"

"Gülmüyorum."

"Ama güldüğümü gördüm."

"O zaman gülmüşümdür, yani farkında değilim."

Durakladı. "İyi misin abla?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Hı hı."

Ömer bana tuhaf tuhaf bakmaya devam etti, ona rezil olduğuma inanamıyordum. Neden güldüğüme de doğru dürüst bir açıklama bile yapamamış olmama da inanamıyordum.

Cuma günlerini seviyordum çünkü yarın için daima heyecanlı oluyordum. Hem de bu okuldan iki gün de olsa uzak kalma düşüncesi keyfimi yerine getiriyordu. Güneş iyiden iyiye sıcağını tenimde hissettirmeye başladığında saçlarımı toplamanın faydasını görmüştüm. Okulun bahçesine doğru yaklaştığımda sol ayağımdaki ayakkabının çözülen bağcığını bağlamak için kenara çekilerek onu bağlamaya başladım. Kafamı kaldırdığımdaysa gördüğüm şey beni durakaltmıştı.

Ozan okulun kapısının orada bekliyordu ve kolunda beyaz bir bandaj vardı. Boynu ile kolu arasındaki dengeyi sağlayan büyük bir bandaj.

Onu öyle görünce aklıma gelen ilk kişi Seyit Ali olmuştu.

Yanılmamıştım.

Çünkü telefonuma bir mesaj gelmişti. Mesajın sahibi aklımdaki kişiydi.

Seyit Ali: *Ben kavga etmem, sadece yapmam gereken yaparım. Bu daha bir başlangıç.*

KANADI KIRILMIŞ KIRLANGIÇ

Şeytanın bileklerinde saklıdır belki de insanlığın rehberi yalnızca ondan öğrenilmiş insanlık bu kadar kötü olabilirdi.

Ozan beni görür görmez sırtını yasladığı beton duvardan ayırdı ve sargılı koluyla yanıma gelip tam karşımda durarak önümü kesti. Boynundan aşağı kalın beyaz bir bandaj iniyor, kolunu kalp hizasında tutuyordu. Yüzüne baktım ve tek yaranın kolunda olmadığını gördüm. Suratındaki bazı kısımlarda da kesikler ve izler vardı. Gülümsememi bastırmaya çalışıp alçılı koluna odaklanarak, "Dur dur," diye dalga geçtim. "Pilot kalem ver de imzamı atayım. Âdettendir."

Ozan çabucak bir reaksiyon gösterip kaşlarını çatarken, "Beni sinirlendirme," diye konuştu.

"Sinirlensen kaç yazar ya?" diye alay ettim gözlerinin içine bakarak. Yüzündeki yaraları incelemeye başlarken ekledim. "Çok yakışmış bu surat."

"Leyla kes şunu, çok fena olacak yoksa!"

"Hadi lan oradan!" diye salladım kafamı. "Ne sandın ki? Bu pisliğin üzerine basıp geçeceğimi mi? Yok sayacağımı mı?"

"O herife bu fırsatı veren sensin." Dişlerini sıkarak üzerime eğildi. Gözlerime ateş gibi bakıyordu lakin zerre korkum ve çekincem yoktu. "Yatıp kalkıyorsun değil mi lan onunla?"

"Ozan," derken ateş saçan gözlerine inat ona bir damla su ile giderek baktım. Çünkü benim bir damlam onun kocaman yangınını bile söndürürdü. "Siktir git başımdan!"

"Yok öyle bir şey bile diyemiyorsun," dedi hırlayarak. "İnkâr bile etmiyorsun."

"Senin gibi bir şerefsizin oyununa düşmem bir daha. Onunla da aramda ne olup olmadığı seni zerre ilgilendirmez."

Ozan kendini üzerimden çekerken onu dokunma gereksinimi dahi duymadan yanından geçip gittim.

Sınıfa çıkarken Semih sırasından taştı ve beni bularak yanıma geldi. "Günaydın," dedi sakin bir sesle. "Nasılsın?"

"Fena sayılmaz," diye cevapladım. "Ama bugün biraz daha iyiyim."

"Güzel giden şeyler mi var?" diye sordu kaşlarını çatarak, epey meraklıydı. Dudağımın kenarını kıvırdığımda bundan iyice şüphe ederek beni durdurdu ve gözlerimin tam içine baktı. "Yoksa o Seyit Ali denen çocukla mı çıkmaya başladın?"

"Daha neler?" diyerek baktım aval aval. "Yüzüm gülüyor diye neden aklına hemen bir erkek geliyor?"

"Kız mı gelsin yani?"

Gözlerimi devirdim. "Öf Semih, vallahi oksijen israfısın sen."

"Neden mutlusun öyleyse, paylaş benimle de mutluluğun artsın."

"Bilmem," diyerek omzumu silkip yeniden yürümeye başladım. "Çok çok mutlu sayılmam ama iyiyim bugün. Keyfimi kimse bozamaz. Sen bile."

"Bunu zaten yapmam," dedi sınıfa girdiğimizde. Çantasını sıraya varmadan on adım önce atarak konuştu. "İlk ders edebiyat ve müdür yardımcısı sağ olsun on dakika kayak geçti bize. Edebiyatı dinlemektense gider müdürü dinlerim sabaha kadar."

"O kadar da değil," diye mırıldandım ben de sırama yerleşirken. "Sıkıcı ama o konuşmaya da katlanılmaz."

Semih aksine hareket etmeden yanıma gelip oturdu, zaten o sırada eş zamanlı olarak Narin Hoca elinde ders araç ve gereçleriyle içeri girdi. Birkaç dakika sonra yoklamayı aldıktan sonra sınıfa dönerek, "Son günlere geldik sayılır," dedi. "Birkaç konumuz kaldı arkadaşlar. Benim şöyle bir fikrim var. Konularımız bittikten sonra en başından özet geçerek burada birlikte test çözelim, üniversite sınavınıza yönelik sorular olacak."

"Çok iyi olur hocam," dedi ön sıralardan biri.

Diğeri ekledi. "Aynen hocam, tekrar etmek güzel olur."

Kimse olumsuz bir yanıt vermezken Narin Hoca tatmin olarak kitabın kapağını açtı ve kaldığı yerden konuyu anlatmaya başladı. Ben de onlara ayak uydurarak kitabımın kapağını açtım. Dersi boş gözlerle dinlemeye kendimi ayarladığım vakit telefonum titredi. Gelen mesaja sıranın altında baktım.

Kimden: 0539*******

"Gruba gel reis." (08.49)

Son Kafa Bülücü ve Biz

0539*****:** *Sabahın yedisine ders koyan hoca insan mıdır?*

0536*****:** *Sana müstahak.*

0539*****:** *Neyse iki sınıf hamur gibi, uyudum bitsin.*

0539*****:** *Canım sıkılıyor oğlum benim, dur şu çatlak kıza mesaj atayım da gelsin.*

0539*****:** *Gelir birazdan.*

Mesajını okurken yüzümdeki ifade değişti ve parmaklarımı ekranda dans ettirerek bir şeyler yazıp gönderdim.

Leyla Neva: *Çatlak kız?*

0539*****:** *Vallahi bildi!*

0539*****:** *Leyla çatlaksın kızım, yalan yok. Neyse ben şey soracaktım, sen bizi kaydettin mi rehberine? Kaydettiysen beni ne diye kaydettin merak ediyorum.*

Leyla Neva: *Kaydetmedim. Ama seni kaydedersem "çöp bidonu" diye kaydedeceğimden emin olabilirsin.*

Çöp Bidonu: *Olsun, onun da bir işlevi var.*

0537*****:** *Dersteyim ben, gidiyorum.*

Çöp Bidonu: *Ben de dersteyim, ne tesadüf.*

Çöp Bidonu: *Sen hâlâ lisede takılıyorsun, değil mi? Benim de en hızlı zamanlarım orada geçti.*

Leyla Neva: *Aynen baya hızlı zamanlarmış, zekâ seviyen yaşına göre biraz geride kalmış.*

Cihangir: *Ulan...*

Çöp Bidonu: *Lan Cihangir, sen de fırsatını bulunca nasıl yazıyorsun ama... Yavşak herif!*

Narin Hoca, "Leyla!" diye seslendi oturduğu yerden otoriter bir tavırla bana bakarak. Afallayarak yüzümü Narin Hoca'ya çevirdim. Konuşmaya devam etti. "Telefonunu getir."

"Anlamadım hocam?" diye salağa yattım.

"Telefonunu masama koy!" diye ikaz etti. "Lütfen üçüncü kez tekrar ettirme!"

"Hocam..."

"Leyla diyorum!" diye konuştu otoritesini kaybetmeden.

Gözlerimi kapatıp açarken sıkıntıyla iç çektim ve derhâl mesajlardan çıkıp telefonumu tamamen kapattım. Ayağa kalkıp elimdekini Narin Hoca'nın masasına bırakırken, "Çıkışta velin gelip alabilir," dedi. İtiraz edeceğim vakit buna müsaade etmedi ve lafı ağzıma tıkadı.

Ders biriminde Semih'ten telefonunu istedim. Önce babamı aradım fakat telefonu kapalıydı. Mecbur ilk aklıma geleni, annemi aradım.

Telefonu kulağım yasladım ve beklemeye başladım. Amansız bir hastalık gibi tırnaklarımı dişlerimin arasına yerleştirirken annem telefonu açıp, "Alo?" diye konuştu. Sesi tedirgindi.

"Anne ben Leyla," dedim çabucak.

"Leyla. Ne oldu?" diye sordu bu sefer merakla. "Kimin bu numara? Sen neredesin?"

"Bir arkadaşımın numarası bu."

"Senin telefonunun nerede?"

"Ben de seni bu yüzden rahatsız etmiştim," deyip çabucak konuşuverdim. "Derste biraz sorun oldu da hoca telefonuma el koydu. Senin buraya gelmen gerekiyor. Başka türlü vermeyecek yoksa."

"Ne yaptın?" diye sordu yükselerek.

"Bir şey yapmadım anne, hoca telefonumu aldı diyorum. Saate bakarken yakaladı beni, o sırada telefonuma el koydu ve sen olmadan geri vermeyecek."

Annem, "Bir şey olmaz, kalsın telefonun hocanda," diye bir tepki verdiğinde gözlerim büyüdü ve dudaklarımı sabırsızca birbirine geçirip konuştum.

"Anne işlerim var benim, hem yarın hafta sonu. Lütfen gel, lürfen."

Biraz durdu ve sıkılmış bir şekilde soluğunu telefona üfledi. Bu beni hafif sıyrıklarla yaralarken, "Tamam geleceğim. Saat üçteydi değil mi okul çıkışın?" diye sordu sonra.

Kafamı salladım. "Evet."

"İyi tamam."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim. "Görüşürüz."

Ardından telefonu kapatıp Semih'e onu geri teslim ettim. Semih telefonunu alırken onu sıranın üzerine koydu ve bana baktı. "Sen ne yapıyordun ki derste? Ben çok ilgili ve alakalı bir öğrenci olduğum için gözüm ve kulağım hocadaydı, ne yaptığını görmedim."

"Saate bakıyordum."

Alaycı bir tavırla güldü. "Ben senin annen değilim Leyla. Şarkısı da var hatta, muhterem poposuna saygı duyduğum Jennifer ablamız söylüyor."

Şarkıyı mırıldanmaya başladığında ona gülmeden edemedim.

Bugün çıkışta müzikevine de gitmeyecektim. O yüzden rahat rahat annemi bekleyebilir ve eve dönebilirdim. Günüm inanılmaz sıkıcı ve boğuk geçerken çıkış zili çaldı. Heyecanla toparlanıp aşağı indim. Annem bahçe kapısının orada bekliyordu. Ona elimi kaldırdığımda beni gördü ve yanıma gelmeye başladı. Az sonra yanıma vardığında, "Hoca yukarıda," dedim.

"Tamam hadi yürü," diyerek beni döndürdü ve birlikte öğretmenler odasına çıktık. *Ben bu hâllere düşecek insan mıydım ya?*

Kapıyı çalıp Narin Hoca'ya seslendim. Narin Hoca elindeki çay bardağıyla birlikte dışarı çıkarken annem onu başıyla selamlayıp gülümsedi. "Öğretmen Hanım, ben Leyla'nın annesiyim. Derste telefonunu almışsınız sanırım."

"Leyla bugün beni şaşırttı doğrusu. Normalde derslerimi dinlerdi ama..."

"Ne oldu ki?" diye sordu annem, kuşku dolu bakışlarla bir beni bir de Narin Hoca'yı hedef alıyordu.

"Bir şey mi yaptı Leyla?"

"Derse ilgi göstermek yerine telefonuyla ilgileniyordu, biliyorsunuz bu yasak," dedi Narin Hoca çay bardağını nazikçe elinde tutmaya çalışırken. Haklıydı ama bu kadar üzerime oynanmazdı ki canım! Sanki ne ettim ben? Of durduk yere aldık başa belayı.

"Özür dilerim, hocam," dedim kafamı öne eğip sırtımdaki çantayı oraya iyice sabitleyerek. "Bir daha olmayacak, emin olabilirsiniz."

Annem çabucak olayı tatlıya bağladıktan sonra telefonu aldık ve okuldan ayrıldık. "Hocan ne dedi öyle?"

"Hiçbir şey," diye geçiştirdim. "Saate bakıyordum anne."

"Saate bakman saniyelerini alır," dedi çabucak. "Aklın nerede geziyor senin?!"

"Bir yerde gezmiyor," diye cevapladım kısık sesimle. "Öyle oldu işte. Hem benim hakkımda kötü bir şey söylemedi ki... Sen de bu ilgili hâllerinden kurtul bence."

Kaldırımın ortasında durdu ve kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Senin için kalkıp geldim ben buraya, utanmadan hâlâ tırnak çıkarıyorsun."

"Hoca, velini çağır dedi, ne yapsaydım ya?"

"Babanı arasaydın."

"Aradım ama kapalıydı," dedim damağımı ıslatarak. "Ama biliyor musun anne? Benim aklıma gelen ilk kişi sendin. Sen olmuştun."

"Bunu eve gidince konuşacağız," dedi geri çekilerek. "Telefonun da şimdilik bende kalacak."

Kaşlarımı çattım ama iki kelam edemedim çünkü bana bir fayda sağlamayacaktı.

Yirmi dakika kadar sonra eve geldik. Saat dörde yaklaşıyordu. Duş almak istiyordum. Annem üzerindeki hırkayı çıkarırken, "Abin kahveye gitti, o gelmeden bir şeyler hazırlayıver," diye seslendi.

Duşa girip çıktım ve kurulandım. Annem çoktan makarnayı tencereye koymuştu. Burada olduğumu fark edince seslendi. "Abin geliyor, sosu yap sen."

"Tamam," diye karşılık verdim sakince. Dolabın kapağını açıp sebzeliğe eğildim. Görebildiğim şeyler iki üç tane domates ve salatalıktı. Kalan domatesleri alıp doğrularak dolabın kapağını kapattım. "Alışveriş yapmamız gerek, dolapta bir şey kalmamış."

"Parayı bulursak yaparız," dedi annem keyifsizce.

Kendi kendime konuştum. "Sende de para yoksa ben öleyim o zaman."

Annem homurdanırken biraz sonra masa etrafında toplandık. Makarnamı çatalımın ucuna dolarken dalgın dalgın öylece bu döngüyü izliyordum. Zihnimde en ufak bir anı ya da fikir yoktu, sadece izliyordum. Annem sessizliği bozarak bana konuştu. "Okulda da böyleysen hocaların haklı. Ne bu dalgınlık böyle?"

Serhan hemen nem kapı. "Ne olmuş okulda?"

Annem, "Okuluna gittim bugün, derste telefonunu kaparmış," diye söylendi kuru bir sesle. "Aklı da beş karış havadaymış."

"Öyle değil anne," diye doğruldum çabucak. "Tek seferliğe mahsustu sadece. Hem her zaman keyfim yerinde olmayabiliyor, derste dalıp gitmişim işte."

"Telefon mevzusu ne o zaman?" diye sordu Serhan gözlerime bakarak. Bana söz hakkı tanımadan anneme döndü. "Versene bir sen şunun telefonunu."

"Neden istiyorsun telefonumu?"

"Bakacağım ne boklar yediğine," diyerek öne çıktı. "Var sende bir hâller var."

"Manyak mısın ya?" diye sordum alaycı bir ifadeyle.

Annem çatalını tabağının kenarına bırakırken Serhan'a bakıp, "Ben hallederim, tamam bırak," dedi. "Yemeğini ye!"

"Ben hallermedim ama," dedi tok ve gür bir sesle. "Neredeyse getir şunun telefonunu anne! Bakayım ne boklar yiyor."

Elimi masaya koydum ve ona dik dik baktım. "Hiçbir bok yemiyorum, tamam mı? O telefonu da sana nah veririm, geri zekâlı."

Annem beni uyardı. Sakindi. "Abinle düzgün konuş."

"O da bana karışmayı bırakın."

"Bir şey yoksa neden direniyorsun kızım o zaman?" diye sordu annem ardından.

Dudaklarımı hafifçe ısırdım ve sinirle güldüm. "İlla bir şey mi olması lazım anne? Ben genç bir kızım, belki kendime ait özel şeylerim var içinde. Olamaz mı? Hem ne hakkı var ya bunu yapmaya? Ben onun ne boklar yediğini sorguluyor muyum? Allah Allah!"

"Bakmam senin fotoğraflarına, merak etme, benim işim onlarla değil... Getir şu telefonunu yoksa elimden bir kaza çıkacak."

"Çıkart lan sıkıyorsa," dedim burnumdan soluyarak. "Mecbur değilim hiçbir şeye, kaçıncı yüzyılda yaşıyorsun sen? Ne telefonuma bakması ya?"

"Ben biliyorum ama," diye ayaklandığı gibi salondan elinde telefonumla döndü.

Ayaklandım. "Ver şunu," diyerek telefonuma uzandım.

Onu benden sakındı. "Şifresini söyle çabuk."

"Söylemem."

"Bak elimde kalacaksın sen," diye diretti zorla. "Söyle çabuk yoksa kırarım bunu."

"Kır."

"Leyla beni zorlama," dedi öfkesini kuşanarak.

Annem arkasını dönüp, "Serhan bırak diyorum sana, karışma kıza. Yoksa yok işte," diyerek benim yanımda oldu.

"Olmaz. Bu kız bir haltlar karıştırıyor ve ben bunu öğreneceğim. Bak anne sonra dizini döversin, demedi deme."

"Senin yaptıklarından sonra annemin dövülecek bir dizi de kalmazdı ona bakarsan," diye tısladım dişlerimin arasından. "Bir de üç kuruşluk aklınla laf söylüyorsun. Zavallı."

Serhan elinde tuttuğu telefonumu sıkmaya başladığında bileğini kavradım ve onu almaya çalıştım ama bunu başaramadım. Kolunu yukarı kaldırıp beni kendinden uzaklaştırdı. "Şifresini ver dedim sana. Sadece bakacağım bu kadar."

"Bakmayacaksın."

"Bakacağım diyorsam bakacağım."

Ömer sessizce söylendi. "Ama yaptığın çok ayıp değil mi abi?"

Yüzümüzü aynı anda Ömer'e çevirdik. İlk kez konuşuyordu, ilk defa bu sofradaki görüldüye dâhil olmuştu. Bunu yapmıştı. Serhan sakin bir sesle, "Sen karışma Ömer, haydi odana git ve uyu," dedi.

Ömer çekingen bir sesle konuştu. "Ama saat daha çok erken."

"Olsun, sen uyu."

Alayla güldüm. "Lafa bak ya! Salaksın sen salak."

"Ben kapıyı ben açarım," diye ilerledi Ben. Onu dikkatsizlikten Ömer'e bakmam ve gözlerimi kapının açılışı üzerine mesai verdim. Bütün korkularımın anlamsızlığına bir kez daha dikkatimi vardı ve o Ben'i her zamanki anlamlı, şımarık gülüşüyle karşılayacaktım. Sevgi, aşkımın yıkımı artık gözlerimi görmem için gözlerimi kapatmamama ihtiyacı vardı.

Sedyenin kalkmasıyla yanımda durdu. Serhat'a baktı. "Ona kızma, yorma da olur. Ömer'in sevinç çığlığının değil, anlaşılır."

Başkasını anlamadım. Ömer... Onların yaşça büyük olanına mesafeli davranmıştı. Ben de onlara, özellikle Serhat'tan bir ilgiyle... Kavgalarında araya karışmaya kalkar mıydı değildi artık Ömer ben ne olursa olsun bunalıma düşmüştü. O bunalıydı.

Ben tuvalete başladığında zar zor açtığı kalmış dudaklarımı kapattım. Serhat ilkin bir durup diğer elini Ömer'in sağlarına bakmış anlamını bulmaya çalıştı. "Söz alıyorum bir şey yapmayacağım. Sen şimdi git gözünü ayır olmuş, tamam mı?"

"Ben mi? Ona yapmayacaksın, değil mi?"

Ömer öyle.

Serhat, kaşıyla gözlerini diğer gelir.

Ömer öyle.

Kaşıyla gözleri kaşıyla gözleri dolmuş gelir.

Serhat bir sevinç nöbetinden acı acı güldüm çünkü onda o cesaret yoktu. Tamamıyla değildi nöbetinde. Güzel, sanırım tek iyi özelliği buydu. Burun bir son vermek amacıyla Ömer'in sağlarından tıpkı kulağına fısıldadım. "Ben gitmiyorum, tamam mı? Ben de gelecekten korkuyorum. Sonra seninle hiçbiyle konuşmayacağım. Bu sefer kötü kuru yok."

Ömer odaya girerken kapının kapanmasını bekledim. Beklerdik. Serhat onun bir elini elinde tutmaya devam ederken zıpladım ve onu aldım. "Ver bir gözü ver de." Fakat bu kısa süre bir zafer olmuştu. Serhat onu benden rahatsız olmuştu. İnsanın burcum burcum yayılmış gözlerimle gözlerine baktım. "Bak sana yardımcı, bir daha geçirtmem boşlamam ama tamam."

"Boş boş konuşma," deyip ağlamamı açmaya çalıştı. "Böyle şunun gibi... böyle sevilmek için"

"Yapmayacağım."

"Beni rahatsız mıyım çıkartacaksın."

Güldüm. Kaşıyla. "Merak etme, bu senin yeni bir şey değil. Hem pek de anlamsızsın."

Kaşımın altını dirsekle bir hâlde makyajımı yemeye devam ederken, "Serhat'la konuşmam sana," diye uyardı onu. "Bir olacak içinde sanki?"

"Ben biliyorum ne olduğunu," dedi kafasını kararlılıkla sallarken. "Öğrene[illegible]im de."

Sıkıntıyla soluklanırken telefonumu açmaya devam etti lakin şifremi giremediği için bunu başaramıyordu. Bir şeyler sallarken onu durdurdum. "Son hakkın, bundan sonra PUK kodu giriyor devreye," diye girdim araya.

Omzunu silkti. "Nereye girerse girsin."

"Öf yeter be," diyerek elinden telefonumu çabucak aldım.

Alamadım. Telefon yere düştü ve kapandı.

Gözlerim irileşirken hızla eğildim ve onu aldım. "Allah'ın belası, beş kuruşluk faydan yok, zararın bari dokunmasın."

"Baban alır sana yenisini," diye mırıldandı soğuk bir sesle. "Ağlama."

Dudaklarımı hızlı hızlı yalamaya devam ederken konuşmasını sürdürdü. "Hatta defol git lan şimdi yanına. Ya o şifreyi bana verirsin ya da kapının önüne koyarım seni."

Annem, "Serhan kendine gel," diye bir kez daha uyardı onu ve bu sefer daha ciddiydi. "Kimseyi kapının önüne koyamazsın. Sen beni unutuyorsun galiba. Anneniz varken sana söz düşmez."

"Gerek yok," dedim çabucak söze girerken. "Ben gideceğim zaten şimdi babamın yanına. Ama kaçtığımdan ya da kovulduğumdan değil, bir gecemi daha size kurban etmek istemediğimden."

Annem bana çattığı kaşlarıyla baktı bu sefer. İşin seyri bir anda değişmişti gözlerinde. "Sana da iyilik yaramıyor Leyla Hanım. Ne yapalım, kırmızı halı mı serelim ayaklarına? Gitme diye yalvarayım mı?"

Acıyla gülümsedim ve bu artık benim ayrılmaz bir bütünüm olmuştu. "Böyle bir şeyi yapmazsın ve ben de senden asla istemem anne. Merak etme, rest çekmiyorum çünkü siz hep haklı olan tarafsınız değil mi?" Dudaklarımı ıslattım. Gitmeliydim. "Zaten yarın sabah babama gidecektik, bu gece gideriz."

Serhan sofraya doğru ilerlerken sözlerimin üzerine durdu. "Ömer hiçbir yere gitmiyor. Ben sabah onu bırakırım. Sen defol nereye gidersen."

"Kardeşim de benimle gelecek."

"Gelmeyecek," dedi Serhan su dolu bardağı ağzına götürürken. Annem de ifadesinden ödün vermezken onu onayladı. "Ömer bu gece burada kalacak. Onunla uyuyacağım. Annesiyle kalacak. Sen gidebilirsin."

Yutkundum ve boğazımı temizleyerek gülümsemeye çabaladım. Bunun için çaba harcamak bile üzmüyordu. "Kötü şeyler görüyor bazen rüyasında," diye mırıldandım. "Kulağına güzel şeyler fısılda. Geçiyor."

Daha fazla burada durmadan odama girdim. Ömer arkasını dönmüş, yorganını da başına kadar çekmişti. Uyumadığını biliyordum çünkü vakit erkendi. Hava kararmıştı ama uyku saati gelmemişti.

"Ömer, ben bu gece babama gidiyorum ama yarın sen de geleceksin," diye konuştum olduğum yerde sakin bir sesle.

Yorganın altında hareket ederek yüzünü bana döndü ve kafasını koyduğu yastıktan kaldırıp gözlerime baktı. "Ben de geleyim o zaman."

"Olmaz," dedim hızla. "Annem seninle uyumak istiyormuş."

Gülümsedi. "Benimle mi uyuyacak? Sahiden mi?"

"Hı hı," diyerek kapatıp açtım gözlerimi. Bunu sevmişti. "Yarın görüşürüz tamam mı?"

"Tamam," dedi ve kafasını tekrar yastığına koyarak uzandığı yerden beni izlemeye başladı. Sırt çantamı açtım ve içine birkaç parça eşya koymaya başladım. Hazırlandıktan sonra telefonumu açtım. Allah'tan bozulmamıştı. Ömer'le de vedalaşarak içeridekilere bakmadan evden ayrıldım. Hava kararmıştı ama zifiri bir karanlık yoktu. Ay tepedeydi. Ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra doğrulup babamı aradım. Birkaç saniye sonra bana geri dönüş yaptı.

"Efendim Neva?"

"Baba," deyip saliselik duraksamanın ardından ekledim. "Nasılsın? Neredesin?"

"İyiyim ama evde değilim," dedi. Sesi tereddüde düşmüştü. "Ne oldu ki? Bir sorun mu var?"

Kaldırıma çıkarken ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Kafamı usulca mutfağın camına çevirdiğimde Serhan'ın ve annemin beni izlediğini gördüm. "Evde kimse yok mu? Sen neredesin peki?"

"Neva bir şey mi oldu kızım?"

"Yok baba..."

"Ben bir günlüğüne şehir dışına çıkmak zorundaydım ama sabah döneceğim. Serap da kız kardeşi doğum yaptı onun yanına gitti Burçin ile beraber... Senin sesin pek iyi gelmiyor ama. Bir sorun varsa söyle bana."

Omzumu sildim. "Yok, baba ben gayet iyiyim. Sesini duymak istedim sadece."

"Evde mi ters giden şeyler oldu?"

"Yok olmadı. Ben öyle bir arayayım dedim seni işte." Ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. "Neyse yarın görüşürüz."

Birkaç saniye sonra telefonu kapatıp elimde tutarak ilerledim. "Ne bok yiyeceksin şimdi acaba!"

Onca laf ettikten sonra kuyruğunu sıkıştırmış kedi gibi hemen gidecek değildim. Birkaç saate ihtiyacım vardı... Tabii fikrimi değiştirmezsem.

Kendimi geçen gün Ömer'le geldiğimiz parkta bulurken yüzü salıncaklara dönük boş bankın üzerine gidip oturdum. Yanıma da sırt çantamı koydum. Hafif rüzgâr vardı ama çok üşümüyordum. Saçlarımın nemi için biraz endişeliydim sadece. Kollarımı göğsümde toplayıp önümde duran çocuk salıncaklarını seyre daldım. Bana dolu dolu yaşayamadığım çocukluğumu anlatıyordu.

Öylece izledim önümdeki içi boş gürültüyü. Sanki birileri oynuyordu da ben de onları uzaktan izliyordum, elinden elma şekeri çalınmış bir çocuk gibi.

Bacaklarımı birbirine yapıştırırken telefonumdaki saate baktım. Henüz dokuz bile değildi ve bu saatte eve dönmek için çok erkendi. Şarjım bitmesin diye onunla oyalanmayı bırakıp yeniden kollarımı göğsümde topladım. Sağıma soluma bakınarak gelen geçeni izledim. Boş boş izledim öyle.

"Ne yapıyorum ben burada?" diye söylendim kendi kendime. İçine düştüğüm durum komik değil, gülünçtü. Sinirle kendi hâlime gülerken Cihangir'i yanımda bulmam bir oldu.

Afalladım ve yüzümü ona çevirip, "Sen nereden çıktın?" diye sordum ve düzeltip, "Ne işin var burada?" dedim.

Yanıma otururak bana baktı. Yüzünde sakin bir ifade vardı. "İşe gidiyorum ve yolum buradan geçiyor."

"Ben şaşırdım bir an seni böyle yanımda görünce." Ses etmeden hafifçe tebessüm etti. Alnımı kırıştırdım. "Sen nerede çalışıyorsun ki bu saatte?"

"Valeyim ben," diye cevapladı. "Ama işten ayrılacağım yakında."

"Teoman söylemişti."

"Onunla samimiyeti bu kadar ilerlettiğinizi bilmiyordum," deyince kendimi ifade etme gereksiniminde bulundum.

"Geçen gün karşılaştık ta öyle, oradan biliyorum." Bunu geçiştirmek istedim. "Neden ayrılacaksın, bir sorun mu var?"

Omzunu silkti. "İnsan yerine koyulmuyorum ve buna katlanamıyorum çoğu zaman."

Gözlerimi kıstım. "Sanki dünya hepimize yetmeyecekmiş gibi, değil mi?"

"Aynen öyle," diyerek beni doğruladı. İç çekip öylece zemini izlemeye başladım. Cihangir, "Sen neden buradasın bu saatte?" diye sordu.

"Öyle bir hava alayım dedim."

Kaşlarını havalandırdı, yüzünde tatmin olmayan bir ifadeyle sırt çantama bakıp "Sırt çantanla birlikte mi?" diye sordu.

"Ha yok. Ben onu öylesine getirdim yanıma. Bir şey olduğundan değil yani."

"Bir şey mi var ki?"

Reddettim. "Yo, ne olacak ki?"

"Ne bileyim sanki bir şey varmış gibi..."

"Hiçbir şey yok," dedim düz bir sesle. Cihangir iyi bir insandı hatta o grubun içinde bana en düzgün gelen ve en iyi davranandı. Bu gerçeği kendimden saklayamazdım lakin onunla kendi hayatımı paylaşacak kadar da yakınlaşamazdım. Gözlerime bakıp benden emin olmaya çaba sarf ederken dudaklarımı çabucak nemlendirip gözlerimi kaçırdım. "Neyse," diye ayaklandı sonra sakince. "Ben işe gideyim. Sen de çok durma istersen burada, tekin yerler değil diye söylüyorum. Gelen geçen şimdi..."

"Bir şey olmaz, merak etme," derken tebessüm ettim. "Sağ ol. Dikkat et kendine."

"Sen de," dedi ve arkamdan geçip giderek uzaklaştı.

Sıkıntılı bir şekilde homurdanarak kafamı dizlerimin üzerine koyup iyice eğildim. Gözlerimi kapatıp tenimin çıplak kalan yerlerine dokunan rüzgârı dinledim, buna müsaade ettim. Tâ ki birinin varlığını yanımda hissedene kadar. Kafamı çabucak kaldırdığım vakit bir çift ela gözle karşılaştım. Ürkek bir ceylan gibiydim sanki, beni bu kadar kısa sürede dağıtıvermişti varlığıyla.

Toparlanarak ellerimi dizlerimin arasına koydum. "Neden buradasın sen?"

"Sen neden buradasın, Neva?" Tavrı sakin ve ilgiliydi.

"Hava alıyorum gördüğün gibi," dedim sol kaşını yukarı doğru kaldırarak.

Gözlerini kısarak çantama baktı. "Sırt çantanla birlikte mi?"

Gözlerimi devirerek güldüm. "Aynısını az önce Cihangir de söylemiş..." Duraksadım ve yüzümü yüzünde sabitledim. "O söyledi değil mi burada olduğumu?"

"Ne fark eder ki?"

"Ne demek ne fark eder?" dedim şaşkınlıkla. "Neden söyledi? Üzerine vazife miydi sanki?"

"Kötü bir niyeti yoktu," diye mırıldandı dudaklarını dilliyle yalarken. Geniş omzunu silkerken sağ kaşının üzerini çarttı. "Neden burada olduğunu merak ediyorum sadece. Hava almaya çıkmadığın belli, bana yalan söyleme."

"Sana neden yalan söyleyeyim ki?" diye sordum sesim rüzgâra karışırken. "Gideceğim zaten birazdan."

"Evde bir şeyler olmuş belli," dedi çabucak.

"Sen her şeye bir burnunu sokmasan mı acaba?" diye seğirdi gözlerim konuşurken. "Olmadı bir şey."

"Yalan söylediğin o kadar belli ki..." derken gülümsüyordu.

"Seni hiçbir şeye inandırmak zorunda değilim."

"Evden kovuldun ya da kendin çarpıp çıktın kapıyı ama gidecek bir yer bulamadın, öyle değil mi?" diye sıraladı cümlelerini.

Kaşlarımı çatıp omurgalarını doğrultarak ona dik dik bakarım. "Gidecek bir yerim var benim. Hem nesin sen? Kâhin mi?"

"Hayır," dedi direkt önümü keserek. "Yalan söylediğini anlayacak gerçeği gören biriyim."

"İyi."

"İyi mi?" dedi saf saf. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Güldüm. "Ne söylememi bekliyorsun ki?"

Gözlerime yakından bakarken derin bir nefes aldı, bu esnada köprücük kemikleri iyice belirginleşti.

Dikkatimi oradan çekerek gözlerini diğer tarafa kaydırıp rüzgârdan karışmış saçlarımı düzeltmeye başladım. Seyit Ali ayaklandı ve başımda dikilip, "Kalk gidiyoruz," diye seslendi.

Ağzım aralandı. "Nereye?"

"Burada böylece kalmana müsaade edemem," dedi düz bir sesle. "Binbir türlü insan var. Gecenin bu saatinde..."

"Eve gideceğim ben," diye konuştum hızla. "Gelemem hiçbir yere. Git sen."

"Eve gitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz, Neva."

"Gideceğim," derken sesim kapana sıkışmış fare gibi kısıldı. "Ama sonra gideceğim. Sen git."

Başını geriye yarıdı ve yorgunca soluk alıp vererek kafasını salladı. Ardından ummadığım bir hızla sırt çantamın kemerini kavrayıp omuzuna taktı. "Yürü gidiyoruz dedim."

Aceleyle ayaklandım. "Ver çantamı çabuk." Sesim sertleşti. "Ne yapmağını zannediyorsun sen?"

"Bir şey yapmıyorum," diyerek baktı gözlerime olağanüstü bir sakinlikle. Yüzünü yüzüme yakın tutmaya çalışırken ona belli etmeden yutkundum. Görüş alanıma bu kadar girmesi iyi giden bir durum değildi. Beni rahatsız ediyor, çizgimi değiştiriyordu. Belki kasıtlı yapıyordu belki o da farkında değildi bunun, bilmiyorum. "Benimle geliyorsun sadece. Burada bırakmam seni."

"Bu hakkı kendinde nasıl bulabiliyorsun sen?" diye sordum. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum ben. Gelmeyeceğim."

"O zaman sırt çantanı unut."

"Ha?" diye ekşittim yüzümü. "Ona ihtiyacın yok, bunu sen de biliyorsun."

"Ama senin bana ihtiyacın var, Neva," deyiverdi. "Seni burada yalnız başına bırakmama razı olmayacak vicdanıma da benim ihtiyacım var."

"Bana acıyorsun yani?"

"Of," dedi geri çekilerek. Duruşum değişmemişti. Birkaç adım geri giderken göz önünde olan gerçek bir olaya inanmıyormuşçasına baktı. Bir arayış içindeydi. "Sen neden bu kadar zor bir kızsın?"

"Yalan mı yani?" diye sordum alay eder gibi lakin değildi. Bana acıyan gözlerle bakmasındansa on gün sokaklarda uyurdum daha iyiydi. "Sana kimse vicdan yaptırmıyor ayrıca. Geldin ve şimdi de git lütfen. Benim gidecek bir yerim var şükür ki."

"Sadece," dedi bir anda bambaşka bir yaklaşımla bana gelirken. Onu izledim, onu dinledim. "Benimle gelmeni istiyorum. Bu kadar. Korkma benden, çekinme de ama ikimiz de biliyoruz ki bu saate yalnız başına buradaysan işler yolunda gitmiyor demektir. Bunu yapma, kendine de bana da."

"Sana ne yapıyorum ki?"

Gülümseyiverdi. "Bilmiyorum."

Havada kalmış bir cevapla ona karşılık veremedim. O da yeniden konuşmadı ama önceki sözlerine bir karşılık beklediği aşikârdı.

"Çantamı ver," diyerek elimi uzattım.

Gözlerime bakıp, "Geliyorsun?" diye sordu imayla.

Gülümsemek istemediğim için dudağımın içini ısırıp bakışlarımı omzundaki çantama sabitledim.

"Ben taşırım, ver onu."

Fakat o benim aksime gülümsemişti. Bundan kaçmamıştı. Memnuniyetle çantamı bana uzatırken kemerinden tuttum ve o esnada ellerimiz temas etti. Kalbim ince bir refleksle kasılırken dudağımı serbest bırakıp çantamı sağ omzuma özenle yerleştirdim.

Birkaç dakika sonra arabasına bindik. Bunu neden yapıyordum bilmiyorum ama kalbimin sesini dinlediğimi söyleyebilirdim, evet bunu kendime itiraf edebilmiştim sonunda. Ben daha çok aklımla hareket eden biriydim ve bu yüzden aldığım sonuçlara katlanmak zor olmuyordu ama bu sefer kalbimin sesini dinlemiştim, bunu istemiştim. Kaybedecek bir şeyim yoktu çünkü zaten kazanılmış zaferlere kucak açmamıştım. Henüz.

Seyit Ali kararmış sokakları, ışık girmeyen yolları benimle tanıştırırken sakin ve garipti ki huzurlu bir şekilde izlemeye başladım. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Pavyona."

Ona düz düz baktım. "İlk esprin miydi?"

"Hayır."

Bakışlarımı geri çektim. Direksiyonu kavrayan elleri hafifçe bollaşırken, "Bana gidiyoruz," dedi.

"Sana mı?"

"Evet. Ev boş merak etme."

"Boş mu?"

"Ne bu?" diyerek bakı kaşlarını çatarken. Gözlerimle temas etti gözleri. Ela rengi, arabanın bu boğuk havasında bile varlığını belli ediyordu. Güzellerdi, insanın baktıkça bakası geliyordu. "Soru cevap mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Yüzümü ön cama sabitlerken bir süre daha beni izledi ve bundan vazgeçerek yola odaklandı. Ben de çok soru sormadım, zaten cevap alamıyordum. Ağzımı yormak istemedim. Yirmi dakika kadar sonra bir siteye geldik. Güvenliği geçtikten sonra arabayı otoparka park etti. Arabadan indim ve savunmasız bir kırlangıç gibi sağıma soluma bakındım. "Gel," diye çağıran sesi boşlukta dağılıyordu.

Yanına gittim ve birlikte yukarı çıktık asansörle. Başımı öne eğerek sadece gideceğimiz yere kadar sustum. Kaç kat çıktık bilmiyorum ama yüksekte olduğumuzdan emindim. Saniyeler sonra asansörün kapısı açıldı ve uzun bir koridor sonrasında bizi kahverengi çelik bir kapı karşıladı.

"İçinde de kurşungeçirmez yelek mi var? Epey güvenli bir yerdesin de," diye söylendim.

Bana sırtını dönerek elindeki anahtarla kapıyı açtı. Olduğu yerde yüzüme çevirdi yüzünü. "Düşmanım çok diyelim."

"Neden şaşırmadım acaba?"

"Acaba?" diye sordu sağ kaşının üstü yeniden kasılırken. Eliyle içeriyi işaret edip, "Geçsene," dedi.

Sesi emirden uzak, nezaketten daha uzaktı. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koydum ve içeri adım attım.

Seyit Ali de arkamdan gelip kapıyı kapattığında hareket etmeden olduğum yerde konakladım. Ev sakin ve soğuktu, bu soğukluk fiziksel olarak hissedilecek türden değildi. Sanki kimse yaşamıyormuş gibiydi. Bana bakmadan üzerindeki ceketi çıkardı ve köşedeki portmantoya onu astı.

"Neden ayakta dikiliyorsun?" diye sordu kolunu askıdan indirirken. "Salon bu tarafta."

Onu takip ettim ve bizi karşılayan salona girdim. Ne çok büyük ne de çok küçüktü ama düzenli olmasına şaşırmıştım açıkçası. Ortada küçük bir halı, duvar dibinde köşeli koltuk takımı ve karşısında siyah deri bir koltuk vardı. Tam kapının girişine denk düşen yan duvarda büyük bir televizyon, duvarda da minik birkaç tablo vardı. Onları inceleme fırsatı bulduğumu söyleyemezdim.

"Evin fazla... Düzenli."

"Çünkü benim evim," dedi.

Sersemce gülümsedim ve omzumdaki çantayla birlikte deri koltuğun ucuna eğreti bir biçimde oturdum. Seyit Ali uzun ve kocaman pencerenin önünde dikilerek perdeleri hafifçe ayırdı. Sitenin ışıkları odanın içine dokunurken ortamın yeterince aydınlık oluşuna bir tık da onlar eşlik etti. "Tek başına mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Annenler ve babanlar nerede yaşıyor?"

Arkasını dönmeden bana cevap verdi, sanki gözlerime bakarak konuşmak istemiyormuş gibi. "Babam yok, annemle de sık görüşmüyoruz."

Duvara toslar gibi oldum. Bu cevap beni biraz sarsmıştı. Ona öylece bakmayı sürdürürken arkasını dönerek karşımdaki koltuğa oturup gözlerime bakmaya başladı. "Bir kız kardeşim var. Adı Gökçe. Dedem ve babaannemle yaşıyor, ben burada tek yaşıyorum." Bana kendini açıyordu, en azından şimdiye kadar anlatmadıklarının yerine sayıyordum. Ekledi. "Acıyla aram iyidir, tatlıyı pek sevmem. Çok sık televizyon başına oturmam, çok konuşmam ve çok konuşan insan sevmem."

"Kendine yanlış bir arkadaş grubu seçmişsin o hâlde," diyerek güldüm içtenlikle.

Elini saçlarına götürdü ve gülümseyerek onları düzeltti, tabii bu sırada göz temasını asla kesmedi.

"Onlar istisna."

"Hım," diye geveledim ağzımın içinde. "Kendini baya tanıtıyorsun yani şu an. Ee devamı yok mu?"

"Şimdilik bu kadar."

"Şimdilik?"

"Evet," derken elini saçlarından çekti. "Şimdilik. Kafandaki bir sürü soru işaretinden üç beşini yok ettim mi bari?"

"Sayılır," diye itiraf ettim sakınmadan. Gülümsemesini yüzünden düşürmedi, ben de öyle. Ona güvenmemi istiyordu, öncesinde böylesi bir girişim içine itmemişti kendini ama bu farklıydı. Ona sahiden güvenmem için çaba harcıyor gibiydi.

"Aç mısın?" diye sordu sakince.

"Değilim."

"Kahve hazırlayayım o zaman," diyerek ayağa kalktı.

"Gerek yok," dedim onu durdurmak istercesine fakat beni duymadı.

Salondan çıkarken "Üzerini çıkarabilirsin, kasma kendini," dedi. "Gözlerimi kapatırım ben."

"Çok komik," dedim gözlerimi devirerek ama gülmüştüm de.

Ayaklandım ve üzerimdeki deri ceketi çıkarıp koltuğun kenarına bıraktım. Seyit Ali az sonra elinde iki kupa ile içeri girdiğinde, "Kaç şekerli içiyorsun bilmiyorum, tek şeker attım ben de... Karıştırıp karıştırmaman sana kalmış," deyip kırmızı renkli kupayı bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim uzattığı kupayı alırken. "Tek şeker yeterli."

"Hedefi tam on ikiden vurmuşum o zaman."

Kupanın üzerinden çıkan sıcak dumanlar burnuma nüfuz ederken Seyit Ali karşı koltuğa oturmak yerine benimle aynı koltuğa oturdu. Yanımdaydı ama aramızda belli bir mesafe de vardı. Ona bakmaya çekinerek bakışlarımı olabildiğince uzakta tutmaya çalışıyordum. Kupayı ağzıma yaklaştırdım ve bir yudum içip damağımı ısıtacak bu sıcaklığı kabullendim.

Bacaklarımı kırıp topuklarımın üzerine oturduğumda Seyit Ali, "Rahat olabilirsin," diye mırıldandı. Sesi pürüzsüzdü. Üzerimden akıyordu. "Hani nasıl bir kız olduğunu biliyorum."

"O ne demek?" diye döndüm derhâl yüzümü. "Nasıl biz kızmışım ben?"

Keyiflendi. Bunu gözlerinin içindeki o ateşin harlanarak dalgalar oluşturmasından anlamıştım. Kupayı dudaklarına yaklaştırırken, "Atarlı, kavgacı, hırçın," diye sıraladı. Kahvenin dumanı dudaklarına mühürlenirken ekledi ve sonra içti. "Atmaca gibisin."

"Atmaca mı?" dedim gülerek. "Yok deve kuşu."

Kahveyi dudaklarından çekti ve sıcak bir gülüşle kafasını salladı. "Tamam, kırlangıç olsun. Güzel hayvanlar."

"Hakaret mi ediyorsun sen?"

"Ne haddime," dedi sakince. "Şimdi çarpasın bir tane ağzıma, hiç gerek yok."

Düz düz baktım. Yüzündeki yaralar hâlâ duruyordu ve bir anda yok olacak şeyler değildi. Kaşındaki o minik çizik ve dudağının kenarına oturan morluk gözlerime aşina gelmeye başlamıştı. Oturuşumu düzelttim ve yönümü ona çevirdim. "Ben bir şeyi merak ediyorum. Sen kavga etmiyorsun ama yüzün bu hâlde. Ne yapıyorsun, kendini mi dövdürüyorsun?"

Kahve kupasını usulca salonun ortasında duran sehpanın üzerine bıraktı. Üzerindeki siyah tişört vücuduna iyice yapışırken gözlerimi üzerinden çektim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Gövdesinin yana doğru yaslarken kolunu da koltuğun sırtındaki üst kısma uzattı. Gerilmiştim ama belli etmedim. "Hayır," dedi düz bir sesle. "Kavga etmiyorum, kendimi de dövdürmüyorum. Olması gerekenler oluyor."

"Olması gereken dayak yemen mi yani?"

"Dayak yemiyorum dedim," diye düzeltti ısrarla. "Oradan bakınca dayak yiyecek biri gibi mi duruyorum ben?"

"E biraz öylesin, yalan yok," dedim omzumu hafifçe sallayarak. "Yani sırtındaki izlerden bahsediyorum."

"Geçer gider, ilk değildi," dedi bakışlarını üzerimden ayırmadan.

Sessizlik üzerime bir ağ gibi örtüldüğünde, "Evde ne oldu, Neva?" diye sordu. Yüzünü hafifçe kolunun tarafına eğmiş gözlerime öyle bakıyordu. "O evde ne oluyor gerçekten merak ediyorum. Bana anlatmak zorunda değilsin ama saklamak zorunda da değilsin. Bazen..."

"Bir şey olmuyor," dedim çabucak. "Her ailede olan şeyler oluyor. Tartışıyoruz falan öyle... Olmuyor yani hiçbir şey sen dert etme."

Ona anlatmak istemiyordum, ben ailemi kimseye anlatmak istemiyordum. Babama bile anlatmamıştım ki Seyit Ali'ye nasıl anlatırdım? İyi ya da kötü yaşananlar aile içinde kalmalıydı, ben zaten boyun eğmiyordum ve olası bir durumda her şeye hazırlıklıydım ama ailemi ortaya dökemezdim. Beni duyduğunu anladım ama anladığından emin değildim.

"Abin olacak o şerefsiz mi üzüyor seni yoksa annen mi? Baban mı?"

"Annem ve babam ayrı benim. Babam da beni asla üzmez, kıyamaz bana..."

"Ama diğerleri kıyabilir, öyle mi?" derken kaşları yukarı doğru havalanmıştı.

Duraksadım. Zayıf yönlerimi bulmaya yemin etmiş bir avcı gibiydi. Eline ne geçeceğini bilmiyorum ama bunun büyümesine izin vermek istemiyordum. Benim yaralarım yalnızca bana aitti, babama bile bahsetmemiştim onlardan, bir başkasına dönmezdi dilim.

"Kimse kıyamaz bana," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Buna izin vermem."

Elaları, kahverengi gözlerime akarken, "Kimse de kıymasın zaten sana," deyiverdi.

Ben alışık değilim ki böyle şeylere... *Acıma canımı Seyit Ali zira düşünülmek benim için yeni bir şey ve ben eskilerimden kurtulamadım daha.*

Elimdeki kupayı sakince sehpanın üzerine bırakarak dudaklarımın üzerindeki hafif tatlı tadı dilimle silip toparlanmaya başladım. "Ben sabah erkenden giderim. Babamın burada olduğumdan haberi yok da."

Gözleri irileşti. "Sen eve gitmeyecek miydin?" Cevabı çok iyi biliyordu beni ustaca yakalamıştı. Bakışlarımı kaçırdım çünkü faka basmıştım. "Ama konumuz şu an bu değil. Bu gece buradasın. Ben bırakırım seni nereye gideceksen," dediğinde bunu kabul etmedim.

"Hayır, zaten buraya kadar geldiğime bile inanamıyorum. Dahası olmaz. Ben bu koltukta uyur, erkenden kalkıp giderim, tamam mı?"

"İstersen geç benim yatağımda uyu."

"Ne münasebet," diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bir pike ve yastık ver, ben burada uyurum. Daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Acayip yük oluyorsun bana şu an, acayip," diye dalga geçti uzun boyunu gözlerimin önüne sererek.

Kafamı öne eğdim ve elimle ağzımı sakladım. Seyit Ali temiz bir şeyler getirmek için içeri girdiği sıra ben de bu kupaları mutfağına götürüp duruladım. Bizim eve göre çok üst düzey bir evdi. Üstelik fazla düzenliydi. Acaba beni daha ne kadar şaşıracaktı?

Mutfaktan çıkıp doğruca salona girdim. Hemen arkamdan Seyit Ali elinde yastık ve pike ile geldi. Onları bana uzatırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Sen böyle sakin olunca ben bir tuhaf oluyorum."

"Sana da iyilik yaramıyor!"

"Tamam, bir şey demedim say." Elimdekileri koltuğun üzerine bırakırken devam etti. "Bir ihtiyacın olursa lavabo koridorun sonunda, banyo benim odamda ama ona ihtiyacın olmaz sanırım."

"Olmaz," derken dudaklarımı sıkarak gülüyordum.

Gülüşlerimizi bastırdık. "İyi."

"İyi."

"İyi geceler o zaman," dedi sakince.

"Sana da."

Gözlerimizin bağını kopardı ve salondan çıkıp gitti. Öylece kapanan kapıya bakıp yüzümde avanak bir tebessümle baş başa kaldım. "Kendine gel kızım," dedim hemen sonra. "Yok öyle bir şey. Yarın sabah erkenden gideceksin zaten. Yat zıbar."

Kendi kendimle olan mücadelem yatağımı hazır edene kadar sürdü ve dakikalar sonra bu yatağın içine kuruldum.

Geceyi sakin bir şekilde geçiren bedenim yeni sabaha gözlerini yine aynı sakinlikte araladı. Ellerimi gözlerime götürdüm ve parmaklarımla hafifçe ovarak ayaklandım. Siyah sehpanın üzerine koyduğum telefonuma uzanıp ekrana baktım. Saat sekizi biraz geçiyordu ve uyanmak istediğim vakitte uyanmak güzel bir tesadüf olmuştu. Oyalanmadan yatağı toplayıp yastıkla beraber koltuğun üzerine özenle bıraktım. Üzerimi değiştirmeden evvel parmak uçlarımda yürüyerek lavaboya gittim.

Onu uyandırmak istemiyordum ama böyleyken de kendimi yersiz hissediyordum. Sessiz olmaya özen göstererek elimi yüzümü yıkadım. Havlusunun ucunda azıcık kurulandıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıp lavabodan çıktım. Koridorun içe dönük tarafında bir oda vardı ve kapısını hafif aralıktı, muhtemelen orası Seyit Ali'nin odasıydı. Bir şey beni duraksatırken kendimi bir anda odasının önünde buldum. Kapı aralığında içeriyi görebiliyordum ama tamamını değil.

Gözlerimi kısarak içeriye bakmamda yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyor fakat buna engel olamadığımı da kendimi itiraf ediyordum. Siyah saten çarşafı çıplak gövdesinin yarısını örtmüştü ve yüzü kapıya dönük bir hâlde uyuyordu. Dağılmış saçları ve orta hâlli yüz ifadesiyle beraber.

Dudaklarımı sıktım ve kendime küfrederek arkamı döndüm. Burada kalmamalıydım daha fazla.

Yeterince garipti zaten her şey. Salona gidip kıyafetlerimi değiştirdim. Birkaç dakika içinde hazır olduğumda sırt çantamla birlikte kapıya yürüdüm. O uyanmadan gittiğim için belki bozulabilirdi ama bunu ona söylemiştim. Portmantonun aşağısından ayakkabılarımı elime aldığım vakit kapı çaldı.

İrkildim.

Açıp açmamak konusunda kararsız kalsam bile artık bunu düşünmek için çok geçti. Elime aldığım ayakkabılarımla birlikte doğrularak kapının kolunu büktüm ve açtım.

Genç bir kız duruyordu karşımda. Beni görünce ince kaşları havalandı ve bana imayla baktı, şaşırmıştı. Esmer tenini süsleyen o halka küpelerini saçlarının arasından çıkarırken, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Siz kimsiniz?"

Kız sorumun üzerine bir adım öne çıktı. Ayağındaki topuklardan çıkan ses odaya dağılırken yüzündeki kibirli ifade keyfe büründü. "Damla ben," dedi. "Ali'nin kız arkadaşıyım."

Duyduğum ve şahit olduğum şeyle üzerime soğuk sular dökülürken karnıma biri taş bastırır gibi oldu. Ben... Ben bilmiyordum. Bir şey, ufak bir hisse yer ayırmıştım kalbimin içinde ve bana kırlangıç demişti dün gece. Ne acı, hata benmişim. Oysa kuş olup uçmak, yaşamak kadar uzak bana, birine yeniden güvenmek kadar ırak...

Kulaklarımı kapattım say sen,

Kanatları kırılmış kırlangıç, uçamaz zaten...

SADAKATİN SESSİZ SENFONİSİ

Bazı yokuşlar aşağıya doğrudur.

Ne kadar tırmanırsan tırman, hep aynı noktada seyreder adımların. Sen ileriye yol aldığını düşünürsün lakin hayat en büyük hakikattir, saklamaz söyler. Gözlerinde gördüğümü sandığım gerçeğin dilindeki acemi sözlerine kandığım gibi.

"Anlamadım?"

Sol kaşı havalanırken, "Ali'nin diyorum," dedi ince bir ses tonuyla. "Kız arkadaşıyım. Sen kimsin?"

"Hiç kimse," diye konuştum, ardından kapıdan çıkmak için hareketlilik gösterdim ama bu Seyit Ali'yi koridorun sonunda görene kadar sürdü. Ona bakarken kaşlarım hızla çatıldı ve dişlerim kırılırcasına birbirine geçti. Üzerine geçirdiği siyah tişörtünü düzelterek yanıma gelirken, "Ne oldu?" diye sordu.

Bir tane geçirmek istedim suratına tam da şu an. Mermer bir gözün oldu, demek için.

Göz temasımı çabucak ondan çektim. Seyit Ali tam yanımda durduğu vakit kapının dışında duran kıza baktı ve derhâl bir tepki verip, "Sen hangi yüzle buraya geliyorsun?" diye sordu.

Afalladım fakat çakırmadım. Burada olmamalıydım aslında, benim bu tabloda bir yerim yoktu.

İleriye doğru bir adım atmışımda Seyit Ali'nin eli kolumu kavradı. "Gidemiyorsun bir yere," diye konuştu. "Gidecek olan sen değilsin."

"Bırak!" diye uyardım onu kapının eşiğine bakan kısgın gözlerimle.

Bırakır.

Kolumdaki ani boşluk bana yol olurken Seyit Ali bu sefer önüme geçerek gitmemi engelledi ama bunu o kadar dalgın yapmıştı ki bir an ne oluyor dedim. Kaçamadım. Karşısında gördüğü kızı konuşmaya devam ederek, "Defol git," dedi.

Kız alaycı bakışlarıyla bana bakarken, "Yatağımızı sıcacık başka birini çoktan bulmuşsun," diye mırıldandı.

"Kes sesini," dedi Seyit Ali çabucak. "Hangi yüzle buraya geldin bilmiyorum ama geldiğin gibi git. Çıkma karşıma bir daha." Yüzünü ekşitti, sanki alerjisi olduğundan bir şeyden tiksinir gibi. "Midemi bulandırıyorsun. Başka hiçbir şey değil."

"Ali," dedi kız bir anda toparlarken. "Ben böyle olsun..."

"Seni dinlemeyeceğim," diye karşılık verdi sabırsızca. "Yeterince dinledim zamanında, yalanlarını. Bu konu kapandı çoktan. Biraz olsun kendine saygın varsa yere düşen gururunu alıp uzaklaşırsın buradan. Yoksa daha ağır konuşacağım."

Kız, bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama söyleyemedi. Gözleri gözlerimle tokuşurken bana nefretle baktı.

Arkasını döndüğünde topuk seslerinin giderek uzaklaşmasıyla ben de yere düşen ayakkabılarımı almak için eğildim. Seyit Ali öfkeli ses tonundan kurtulmak istercesine mırıldandı. "Neva."

"Bana hiçbir şey söyleme," dedim kafamı kaldırıp yüzüne bakarken. "Senin değil, benim suçumdu."

"Ne?" dedi hafif bir şaşkınlıkla.

Gülümsedim ama bu tatsız bir tebessümdü. Canımı acıtmıştı. "Burada olmam, seninle konuşmam, hayatıma karışmana müsaade etmem... Benim suçum. Bana hiçbir şey deme!"

"Neva bak," diye açıklamaya çalıştı ama buna izin vermedim. Dudaklarımı ısırıp serbest bıraktığımda, "Bana böyle de seslenme bir daha," dedim. "Çocukça belki ama konuşma da benimle, çıkma karşıma. Ben bu kadar ucuz olayların içinde var olmak istemiyorum. Anlıyor musun beni?"

"Bunu yaşaman senin hatan değil..."

"Değil evet ama bu fırsatı sunan benim," dedim çabucak. "Sevgilin olduğunu söyleyen bir kız çıkıyor karşıma ki bu beni ilgilendirmiyor, sonra da bana iğrenç şeyler söylüyor..." Gözlerimi kapatıp açtım. "Şayet ki bana deseydin asla ama asla gelmezdim. Hatta seninle konuşmazdım bile. Ne durumda, ne konumda olduğumdan haberin var mı? Ben var ya böyle işin ta..."

"Şşt," diye susturdu beni sakin ve dinlendirici bir sesle. "Yok yere bozma ağzını."

"Yok yere değil."

"Yok yere," dedi üzerine basa basa. "Çünkü düşüncelerin anlamsız. O benim kız arkadaşım değil, eskiden yaşandı bir şeyler ama uzun zaman oldu. Aklındaki konum neyse o değilsin. Orada değilsin."

"Bana açıklama yapmana gerek yok," deyip kestirip attım. "Ben kendimi biliyorum ama yediğim lafa da boyun eğmem."

"Zaten yediğin lafa boyun eğecek biri değilsin," dedi yapbozun kayıp parçasını yerine koyarmışçasına. Elimdeki ayakkabılarım ve dümdüz ifademle gözlerine bakmaya devam ettim. "Ve ben de," diye devam etti. "Seni o konuma düşürecek bir insan değilim."

"İyi," dedim bu durumdan kurtulmak istercesine. "Dediğim gibi bana açıklama yapmana gerek yok. Ben gördüm ve duydum ne varsa. Dün gece için teşekkür ederim, hoşça kal."

"Nereye?" dedi beni durdururken.

"Gidiyorum," diye baktım boş boş yüzüne. "Ne yapayım daha burada?"

"Ben bırakırdım seni nereye gideceksen," dediğinde kafamı iki yana sallayarak itiraz ettim. "Gereği yok. Ben giderim."

"Bak gerçekten böyle olsun istemezdim," diye çabaladı kendini ifade etmeye çalışırken. "Hayatımda biri olsaydı değil seni buraya getirmek gözlerimi gözlerine değdirmezdim bile. Sen beni anlıyor musun peki?"

Cevap yahut herhangi bir tepki gereği bile duymadım.

Asansör geldiğinde kapının açılmasıyla saniye beklemeden içeri girdim ve onun çemberinden çıktım. Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. Dokuzu geçiyordu. Kaşlarımı çatarken zihnimin içindeki kafa karışıklığı gün yüzüne çıktı. Evet, bir sürü nur topu gibi derdim vardı. Ömer, beni babamla zannediyordu, babam beni evdeyim diye biliyordu. Bu iki denklemi nasıl çözecektim? Serhan, Ömer'i bırakacağını söylemişti fakat o asla babamın evine gelmezdi. Eve gitmeli ve Ömer'e anlatmalıydım olanları ama gerçeğin biraz ötesinde durarak. Serhan zaten sorunum değildi.

Telefonu kapatmadan rehbere gidip adını buldum. Onu aramaya başladım. Bu sırada bir durak bulma ümidiyle kaldırımda yürümeye başladım. Bu esnada telefon açıldı. Serhan, "Hayırdır, rüyanda mı gördün?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Aynen. Gulyabani gibiydin. Bir girmediğin rüyalarımdı, onu da başardın."

"Çok keyiflisin," dedi soğuk soğuk. "Babacığın sana iyi bakıyor sanırım."

"Öyle yapıyor," dedim düz bir sesle. "Ömer nerede? Onu almaya geliyorum."

"Ben bırakacağım demiştim."

"Sen onu babama mı getireceksin?" diye sordum alay eder gibi. "Asla yapmazsın."

"Boş boş konuşma," dedi sinirlenerek. "Hem sen niye geliyorsun? Çok meraklıysa baban gelsin alsın."

"O senin de baban, ruh hastası," diye konuştum düz bir sesle. "Konumuz bu da değil üstelik. Ben zaten yoldayım, geliyorum onu almaya. Sakın hırgür çıkarma, hiç uğraşamayacağım."

Serhan'ın manasız uzatmalarını beklemeden telefonu kapattım. Babam şehir dışından dönmüş müydü? Onu da bir aramam gerekiyordu. Adımlarım beni bir durağa ulaştırmaya çaba harcarken babamı aradım.

"Efendim kızım?"

"Baba," deyip birkaç saniye sonra ekledim. "Nasılsın? Döndün mü eve?"

"Evdeyim şu an," dedi sakince. "Birazdan sizi almaya geleceğim."

Yersiz bir telaşı üzerimden atıp karşılık verdim. "Yok sen zahmet etme. Biz geliriz. Yol yorgunusundur zaten."

"Olur mu öyle şey?" diye sordu. "Ben geliyorum birazdan. İtiraz etmek yok. Konu kapanmıştır."

"Baba..." diyerek itiraz etmek istediğimde buna müsaade vermedi. Omuzlarımı düşürürken durumu kabullendim. "Peki ama hemen gelme. Yani Ömer daha uyanmadı."

"Tamam tamam," dedi iknayla. "Uyusun o. Ben geleceğim zamanı bilirim."

"Peki, baba."

Telefonlarımızı kapattık. Yalan söylemeyi sevmiyordum ama şu durumun izahını da yapamazdım.

Yarım saat kadar sonra evimin önüne doğru yürümeye başladım. Serhan, Ömer'le birlikte dışarıdaydı. Kapının önündeki bankta otururken gördüm onları. Garip bir şekilde Ömer'le şakalaşıyordu. Gözlerimin bana bir oyun oynamadığını biliyordum ama bunu biraz tuhaf karşılamıştım.

Yanlarına vardığımda Ömer oturduğu yerden bana bakıp şaşkınlıkla. "Abla?" dedi. "Sen babamın yanında değil miydin?"

"Oradaydım," diye salladım kafamı bir gözüm de Serhan'a bakarken. "Ama babamın bir işi çıktı, sabahtan beni buraya bıraktı. Şimdi de birlikte aşağıdaki parka gideceğiz."

"O niyeymiş?" diye sordu Serhan katı bir ses tonuyla.

Sol kaşımı havalandırıp mırıldandım. "Babam bizi oradan alacak çünkü. Tekrar buraya kadar gelsin istemedim."

Dalga geçerek güldü. "Yalın ayak gelecek sanki. İki adım yol lan, neyi zorluyorsunuz?"

Bir an önce Ömer'le konuşmam gerekti. Ömer çoktan ayaklanırken gülümsedim. Serhan hiçbir şey söylemezken Ömer, "Görüşürüz abi," diye konuştu ona karşı.

Serhan hafifçe kafasını eğip göz kırptı. "Dikkat et koçum."

Gözlerimi devirdim ve onu arkamda bırakarak ilerlemeye başladım. Sakin ve kimselerin olmadığı bir yolda ağır adımlarla ilerlemeye devam ederken Ömer yüzünü bana çevirdi. "Bir şey mi oldu abla?" diye sordu. "Sanki bir şey varmış gibi."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum ama bir şey var gibi işte."

"Aslında sana söylemem gereken bir şey var," diye itiraf ettim çabucak. "Ama yolun ortasında olmaz. Parka gidelim, sana anlatacağım her şeyi."

Ömer sözlerim üzerine kaşlarını çatarken aşağıdaki parka gittik. "Ömer," deyip ona döndüm. "Şimdi sana bir şeyler anlatacağım ve bu sadece bizim aramızda kalacak, tamam mı?"

"Tamam," dedi hiç sorgulamadan.

"Dün ben babamda kalmadım."

"Nasıl?" diye büyüdü gözleri. "Nerede kaldın o zaman?"

"Bir arkadaşımda kaldım. Dün babama gidecektim ama şehir dışında olduğunu söyledi. Ben de eve gelmek yerine sınıftan bir arkadaşımda kaldım. Şimdi babamla görüşeceğiz ya, bir terslik olmasın diye söylüyorum. Sonra çok endişelenir, bir de bana kızar yalan söylüyorum diye."

"Neden eve gelmedin ki?" diye sordu saf saf. "Ben sana kapıyı açardım."

"Biliyorum," dedim elimi ipeksi saçlarına götürüp severken. "Ama hem geç olmuştu hem de artık arkadaşıma söz vermiş olmuştum." Bana her şey yolundaymışçasına bir şekilde bakarken, "O zaman anlaştık değil mi?" diye sordum.

"Anlaştık," diyerek göz kırptı. Kıkırdadım ve eğilip bir tane yanağından öptüm.

"Sana güzel bir haber ile geldim Leyla," diyerek gelen Emre'ye baktım, onu caddenin arasındaki terk edilmiş bir taşın üzerinde oturmuş bekliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Bir arkadaşla konuştum," deyip sabırsızca cümlesinin devamını getirdi. "Haftada bir gün işlettiği kafesinde bizi çalıştırmak istiyor. Canlı müzik yani. Uyar mı sana?"

"Nasıl yani?" diye sordum idrak etmeye çalışarak. "Bir kafede mi çalışacağız? Doğru anladım, değil mi?"

"Evet," diyerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Burada sokakta şarkı söylemekten daha avantajlı. Şöyle ki burada kazandığımız paranın neredeyse üç katı ve belli bir mekânın içinde olacağız."

"Üç katı?" derken kaşlarım çabucak havalandı. "Güzel para."

"Aksini iddia etmedim," diyerek güldü. "Ben sokakta çalmaktan keyif alıyorum, elbette sen de öyle ama bu kafe işi bana uygun geldi. Zaten merak etme, sokaklar bizim, burada yine devam ederiz."

"Sokaklar bizim," derken kafama yatan bir mesajı doğruluyordum.

Emre, "Cumartesi akşamları uygun mu senin için?" diye sordu.

"Babamla konuşmam gerek önce," dedim sakince. "Hafta sonları bir aradayız ya o yüzden. Karşı çıkacağını sanmam ama ondan onay almadan olmaz."

"Umarım bir şey demez," dedi Emre tereddütlü bir sesle.

Ona güven verircesine gülümsedim.

Emre, "O zaman ben akşama kadar haber bekliyorum senden," dedi. "Konum atarım sana, olur mu?"

"Bu akşam mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hemen yani?"

"Bir programın mı vardı?"

"Yok, ben böyle bir anda olunca," dedim boş bulunarak. Sırtımdaki çantanın kemerine tutunup bir adım öne çıktım. "Tamam. Ben babamla konuşayım, akşam görüşürüz. Yani umarım görüşürüz."

"Umarım," derken kafasını eğdi. Çok geçmeden vedalaşarak bu caddeyi terk ettik.

Babamın evine geldiğimde kapıyı her zamanki gibi Serap abla açtı. Sıcacık gülüşüyle beni içeri davet ederken, "Hoş geldin Leyla," dedi. "Gel."

"Hoş buldum," deyip çıkardığım ayakkabıları kenara bir yere bıraktım. Serap abla ile ayaküstü biraz sohbet ettikten sonra salona babamların yanında gittim. Kapıyı tıklatarak içeri girdiği vakit babam kaşlarını çatıp, "Neva!" diyerek baktı. "Ne oldu? Erken geldin."

"Seninle bir şey konuşmam gerek baba," dedim adımlarım beni yavaş ilerletirken. "Müsait misin?"

"Müsaidim tabii," diyerek oturduğu yerden kalktı.

"Biz bir arkadaşımla birlikte bir kafede çalışacağız," dedim çabucak. "Canlı müzik yani. Hem ücreti de çok iyiymiş."

"Nasıl?" diye sorarak anlamaya çalıştı. "Nereden çıktı şimdi bu? Bunu ihtiyacın mı var gerçekten kızım? Sokakta istediğin için, iyi hissettiğin için izin veriyordum ama bir de buna ne gerek var şimdi?"

"Baba bir dinle lütfen..."

"Olmaz," dedi çabucak. Pek ucak bakmamıştı. "Şarkı söylemeyi sevdiğini biliyorum evet ve zaten bunu söylüyorsun da. Engellemiyorum. Engellemem ama buna izin veremem."

"Bu daha iyi ama benim için," dedim hızla. "Hem aynı şey sayılır. Gelecek ileride bir okul kazandığımda da insanların önünde olacağım."

"Buna gerek olmadığını söylüyorum. Bir şeye ihtiyacın varsa bana gelecaksin. Ben senin babanım. Kendi ayaklarının üzerinde durmak istediğini biliyorum ama ben buradayım. Bir baban var senin, farkında mısın?"

Karşısında suskunluğumu korudum. Konuşacak kelimem kalmamış gibiydi. Elimdeki çiçeğin son yaprağını koparıp pencereden dışarı atmıştım. Odanın içindeki bu tatsız sakinlik giderek can sıkıcı bir hâl almaya başlarken derin bir soluk aldı. "Ne zaman bu iş? Hangi gün ve saat kaçta?"

Sözleriyle yumurtadan çıkmış bir civciv gibi serpildim. "Cumartesi akşamları."

"Akşam bir de?" diye irileşti gözleri. "İkna olmayayım diye uğraşıyorsun resmen."

"Tek başıma olmayacağım, hem bir kafe dediğim gibi," diye ifade ettim kısık sesimle. Babam düz düz bana bakıyordu. "Lütfen izin ver baba."

"Neredeymiş bu kafe?"

"Komum atacakı arkadaşım," dedim. "Emre'yi biliyorsun ya, onunla çalışacağız yine."

"Biliyorum," diye tekrarladı onaylarken. "Ama... Bilmiyorum kızım." Düşünceleri sallanan bir masa gibiydi ve ben o masanın sallanan bacağının altına uygun taşı koyduğumda güvenini sağlamış olacaktım. "Mevzu paraysa bunu bana söyle, bir şey mi istiyorsun bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır," diyerek kafamı salladım. "Bir şey istemiyorum. Sadece Emre bana böyle bir haberle gelince sevindim. Akşam olduğu için sıkıntı olur diyorsan merak etme bir şey olmaz. İnan bana bir şey olmaz."

"Bunun garantisini sana kim verdiriyor acaba?"

Israr ettim. "Lütfen. Baba lütfen kırma beni. Ben zaten bir sorun sezersem bırakırım." Ses tonumu düşürdüm öyle bakıtım suratına. "Ben senin kızınım, unuttun mu? Kolay kolay pes etmem ve istediğimi alana kadar uğraşırım."

Evet, o zehirli oku atmıştım.

Gözlerinde bir ışık gördüm anında. Babalar kızları için daima endişe duyardı fakat kızları, babalarının onlara iyiyi gösterdiği örneğin peşinden giderse o endişeler buz gibi erirdi. Ben babamı örnek alıyordum, bu yüzden hiç boş vermezdi ellerim.

Akşam olmadan, güneş mesaiyi bırakmadan evden ayrılıp Emre'nin attığı konumdaki adrese gitmek için yola koyuldum. Bu gelişme hayatıma çok hızlı bir şekilde girmişti ve umarım her şey yolunda giderdi zira ben şimdiden içimdeki hevesin köklerini sağlamlaştırmıştım içimde.

Tek omzumda asılı duran çantamın açık kalmış fermuarını çekerken kot pantolonumun cebinde duran telefonum titremeye başladı. İrkilerek telefonuma uzandım ve gelen bildirimin sahibine baktım.

Seyit Ali arıyor...

Parmak uçlarımın hafif bir tırmık darbesiyle kaşındığını hissetmeye başlarken derin bir nefes aldım ve aramasını kabul edip telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Ne var?"

"Dövseydin ya olmadı böyle," diyen sesi kulağıma doldu.

"Sen zaten dayak yemeye alışkınsın. Bir tekme de ben atarım karnına. Mis."

"Bunu bir söz olarak kabul ediyorum," dedi tok bir sesle.

"Nasıl yani?" diye kalktı kaşlarım yukarı doğru. "Tekme atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye reddetti. "Benimle dövüşmeni istiyorum."

"Seninle neden dövüşeyim ki?"

"Benimle neden dövüşmeyesin ki?"

Güldüm.

Sustu.

İki telefon arasındaki bu mesafede katedilemeyecek bir sessizlik meydana geldi.

"Neden aradın beni?" diye sordum sahiden cevabını merak ettiğim bir soruyla. "Yoksa kız arkadaşın gelip seni zor durumda bıraktığım için hesap mı sordu?"

"O benim kız arkadaşım değil," dedi dümdüz bir sesle. "Ve galiba senin aklın da hâlâ orada."

"Hiç de bile," deyip omzumu silktim. "Aklıma gelen tek şey bu. Yoksa beni neden aradın ki?"

"Belki canım istemiştir," dedi rahat ama içime güven salan bir ses tonuyla. "Belki merak etmişimdir seni. Olamaz mı, Neva?"

"Bana Neva diye seslenme demiştim," dedim. "*Defalarca.*"

"Sana Neva diye seslenmek istiyorum," dedi. "*Defalarca.*"

"Gerçekten neden aradığını merak ediyorum," dedim. "Neden aradın beni?"

"Nerede olduğunu merak ettim," diye cevapladı direkt. "Dün gece evde birtakım sorunların olduğunu biliyoruz. Sadece daha iyi misin ya da güvende misin diye aramak istedim. Neredesin?"

"Güvendeyim."

"Güzel."

Sağıma yeniden baktım ve bir dolmuşun yaklaştığını gördüm. "Kapatmam gerek, dolmuşa bineceğim."

"Neredesin ki sen?"

"Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Soruma bir cevap istiyorum," dedi beni zorlarken.

Dolmuş durağın önünde durduğunda açılan kapıyla bana tepeden bakan insanları gördüm. Bir hayli kalabalıktı. "Hey maşallah," diye fısıldadım.

Seyit Ali, "Ne maşallahı?" diye sordu.

Şaşkın bir şekilde kendimi dolmuşa atarken, "Sana demedim," diye fısıldadım. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp tutunacak bir yer aradım ve zar zor buldum. Seyit Ali'yi bekleterek cüzdanımdan para çıkarıp yanımdaki kadının şoföre uzatmasını istedim. Birkaç dakika bu daracık yerde kısıtlı hareketlerle işimi hallettikten sonra telefonu yeniden kulağıma götürdüm. "Orada mısın?" diye sordum.

"Buradayım," dedi.

Gülümsedim.

"İyi," derken yolu seyretmeye başladım. "Ben kapatıyorum. Konuşamam şu an."

"Nerede olduğunu, daha doğrusu nereye gittiğini söylemedin hâlâ," diye konuşmaya devam etti.

"Söyledim," dedim fısıltıyla. "Seni ilgilendirmeyen bir yere gidiyorum. Kapatıyorum telefonu, tünele gireceğiz, çekmeyecek."

Yanımdaki kadın bana tuhaf tuhaf baktı ve yüzünü diğer tarafa çevirip güldü.

"Daha farklı bahaneler bul."

"Neden bahane üreteyim ki? Kapatıyorum. Bu sefer ciddiyim. İyi akşamlar."

Kapattım.

Yirmi dakika kadar sonra Emre ile buluştuk. Bahsi geçen kafeye girdiğimizde içerisinin loş ama ferah havası beni çekmeyi başardı. Temkinli bir hâlde adımlarımı Emre ile aynı anda attım. Karşımıza yirmi küsür yaşlarında

bir adam çıktı. Dikkatimi çeken ilk şey burnundaki hızma oldu. Güleç bir yüz ifadesiyle önce Emre'ye sonra da bana baktı. Emre, "N'aber?" diye sordu.

Adam kafasını hafifçe eğip, "İyidir, senden?" diye sordu.

Emre konuşmadan yüz ifadeleriyle bir şeyler belli ederken karşımızdaki adam bana baktı ve elini uzatarak, "Batu ben," dedi. "Sen de..."

Uzattığı eli tuttum. "Leyla."

"Hoş geldin Leyla."

Bir şey söylemedim, sadece gözlerimi kapatıp açtım. Batu Bey, Emre'ye bakıp, "Emre ile biz eskiden tanışırız," dedi. "Senden ve yaptığınız işten bahsetme fırsatına tanık olunca benim de ihtiyacım olduğundan ilaç gibi geldiniz doğrusu. Umarım memnum kalırız hepimiz."

"Şüphen olmasın," dedi Emre bana bakarken. "Leyla'nın sesi harikadır."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı lakin bunu aşırıya kaçırmadım. Birtakım soru işaretlerini de hallettik, sonra Batu Bey keyifli bir hâlde bedenini yan çevirerek bize çalışacağımız yeri gösterdi. İçerisi çok kalabalık olmadığı için rahat rahat muhabbet ederek diğer müşterilerin huzurunu bozmuyorduk. "Bugün isterseniz birkaç parça söyleyin, ilk günden kasmayalım sizleri," dedi. "Hazırsanız başlayabilirsiniz."

Emre ile göz göze geldik ve bu yetti. Birlikte köşeye geçtik. Burası tüm mekânı içine hapseden kilit bir noktaydı. Yine heyecan vardı kalbimde, ne zaman şarkı söyleyecek olsam heyecanlanır, sığamazdım göğsümün içindeki boşluğa.

Emre gitarını ayarlarıyla oynarken önümdeki mikrofonu düzeltmeye başladım ben de. "Ne söylüyoruz?" diye sordu Emre sakince.

"Bilmem," dedim kısık sesle. "Böyle sakin bir şeyler söyleyebiliriz ama."

Emre, "Hay hay," deyip gitarının teline dokunarak ince bir ses çıkardı. Gülüştük. Söyleyeceğim parçayı düşündüm ve ruh hâlime sarılarak şarkılarımı okudum.

Birkaç saat şarkı söyledikten sonra Batu Bey'den tam not aldık ve memnuniyetle günü tamamladık.

İş çıkışı eve gitmeden Emre ile insanların kenarından yürümeye devam ederek güzel bir yer aramaya çalıştık fakat bakışlarımı gezdirdiğim yerde sır arkadaşlarıyla karşılaştım. Karşı kaldırımdaydılar ve bu tarafa doğru geliyorlardı. Teoman ona değen gözlerimi yakalayıp elini kaldırdı.

Emre, "Şu çocuk şey değil mi?" diye sordu oraya bakarken.

Mırıldandım. "Benden habersiz numaramı verdiğin çocuk, evet."

Emre mahcubiyet dolu ifadesini yüzüne yerleştirerek sustu ama ona kızacak değildim artık. Yolun ortasında sap gibi beklemekten kaçınıp yanlarına gittik. Cihangir ve Timur da buradaydı. Seyit Ali yoktu.

"Bak yine karşılaştık," dedi Teoman elleri cebinde rahat bir şekilde gülerek.

"Mazalesef," diye fısıldadım bakışlarımı yere odaklarken.

Cihangir, "Nereye böyle?" diye sordu.

Emre, "Yemek yiyeceğiz," dedi sakince. "Yer bakıyorduk öyle işte."

Teoman sağ elini cebinden çıkarıp burnunu hafifçe kaşıyarak gözlerini kıstı. "E tamam biz de onun için buradayız. İleride güzel bir yer var, hadi gidelim."

Dik dik gözlerine baktım. "Ne güzel kararlar veriyorsun sen öyle bizim adımıza."

Sırıttı. "Amme hizmeti."

Gözlerimi devirip yüzümü diğer tarafa çevirdim. Cihangir sakin bir ses tonuyla aradaki boşluğu doldurdu. "Bir sakıncası yoksa gidelim beraber."

Birkaç dakikaya güzel bir kafeye geldik. Sakin adımlarla üst kata çıktık. Bir masa bulup otururken telefonuma baktım. Babam henüz aramamıştı, onun dışında da bir bildirim yoktu.

Ne çok sevenimiz var ya böyle, akıyor maşallah akıyor.

Teoman gözlerinin ucuyla bana bakarken, "Sevgilin merak mı ediyor?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıp ona dümdüz baktım. "Sevgilimin olup olmadığını daha onur bir dille de sorabilirdin." Sonra omzumu silkip hafifçe geri çekildim. "Ha çok merak ediyorsan söyleyeyim, tipim değilsin."

Cihangir ve Timur bıyık altından gülerken Teoman'ın yüz ifadesi hiç de bozulmuşa benzemiyordu.

"Seninle ilgilenmiyorum zaten," dedi. "Ve bu gruptan yani üçümüzden biri sana o şekilde bakmaz."

Duraksadım. "Diğerinin bir sevgilisi olduğunu biliyorum."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ben Timur'u kastettim. Seyit bu rakamsal açıklamaya dâhil değil." İfadesizleştim. Ekledi. "Tabii ben böyle dümdüz girdim konuya, biraderimin gönlü kapalı bir kutudur, onun hakkında konuşulmasını istemez."

"Ne güzel," diye mırıldandım kendi kendime.

Garson yanımıza geldiğinde Timur saçlarını düzeltirken, "Bu arada nerede kaldı o?" diye sordu Seyit Ali'yi kastederek. Menünün sayfalarını çevirirken dikkatle onları dinledim. Üzerime ve kalbime vazifeymiş gibi.

Cihangir rahat bir şekilde cevapladı. "İşi vardı, gelir birazdan."

Dudaklarımda minik, belli belirsiz bir kıpırdanma meydana geldi. *Onları uzak duracaksın, durmalısın.*

"Abi ben ne yiyeceğimi bilmiyorum ya," dedi Teoman isteksiz bir vaziyette sayfaları karıştırırken.

"Makarna mı yesek ne yesek?"

"Ulan zaten iki güne bir makarna yiyorsun," dedi Cihangir katı bir sesle. "Öğrenci olduğun buradan belli diyeceğim de sana öğrenci dersem Timur'a yazık olacak."

Timur sükûnetle kafasını sallayıp gülümsedi. Birkaç dakikaya bir şeyler söyledikten sonra yemeğimizin gelmesini bekledik. Timur ve Emre telefonuyla ilgilenirken ben de öylece dalgın dalgın masayı izliyordum. Ta ki Teoman'ın sesiyle irkilene kadar. "Buradan çıkışta takılacağız, gelsene sen de. Emre de gelsin."

"Takılmak?"

"Senin için sinemaya gideriz bu seferlik."

"Normalde otel falan mı kapatıyorsunuz?" diye sordum yarım ağız gülerken. Cihangir bıkkın gözlerle Teoman'ı dinliyordu. Teoman, "Acayip komik bir kızsın," diye karşılık verdi bana.

"Senin gibi."

"Bak orada haklısın," derken sol gözünü kısarak dudaklarını yaladı. "Ama çoğu zaman acıtır benim şakalarım. Ben sempatik bir insan gibi görünsem de tersim çok pistir."

"Merak etme sempatik bir insan değilsin zaten," deyiverdim.

Sözlerim masadakileri sesli bir şekilde güldürdüğünde Timur konuştu. "Sen bir *black boy*'sun kardeşim."

"Yok yok," dedi Cihangir reddederek. "O bir *bad boy*."

Gülmeye başladım. Bu sohbetten keyif almayan tek kişi hâliyle Teoman'dı. Bize daha doğrusu arkadaşlarına küçümser bir bakış attı. "Yahu ne söylüyorum oğlum?"

"Hayır," dedi Cihangir direkt. "Azılı bir katil olduğunu herkes bilir."

"Ne?" dedim öylece. Şaka olduğunu biliyordum ama bir anda bunu işitmek durumu uğramama sebep oldu. Timur gülerek elini kalbine koydu. "Haklısın. Sen bunun katilisin kardeşim."

Teoman kafasını sallayıp güldüğünde duraksadı ve gözleri benim ardıma kayarak irileşti. Masadaki herkesi susturmak istercesine ses tonunu bir miktar açarak, "Bırakın şimdi *black boy, bad boy* muhabbetini," deyip arkamda hissettiğim gölgenin sahibine konuştu. "Büyük boyumuz geldi."

Kaşlarımı çattığım vakit tam yanımdaki boş sandalye geriye doğru çekildi. Tenime nüfuz eden o tanıdık koku kirpiklerimin uçlarını hareketlendirirken Seyit Ali yanıma oturdu.

Teoman bize bakıp güldü. *"Ve esas oğlanımız, esas kızımızın yanındaki yerini aldı."*

Yanımdaydı ama ona bakmaya çekiniyordum. Çekinmek değildi bu aslında, çok daha başka bir duyguydu. Gözlerimi ondan kaçırmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Baktığım yerde olursa bakışlarım onun gözlerinin içinde ezilecekmiş gibi geliyordu. Bir kapana kısılma hissi vardı yersizce.

Bu neden böyleydi bilmiyordum.

Teoman, "Bu arada ben büyük boy dedim ama aralarındaki en yaşlı kişi benim," diye devam etti ucunu kaçırdığı cümlesinin peşinden giderek.

Emre sakin bir sesle, "Kaç yaşındasın ki?" diye sordu.

"Yirmi iki."

"Acayip yaşlısın," dedi. "Getir elini öpeyim."

Aralarındaki geçen muhabbetin devamını bir yerden sonra duymayı bıraktım çünkü Seyit Ali'nin dudakları kulağımın hemen yanındaydı ve ılık nefesi saçlarımın arasında gezinmeye başlamıştı.

"Nerede olduğunu bana söylemedin ama buradasın."

"Basit bir tesadüf."

Yemeklerimiz masaya geldiğinde Seyit Ali soğuk bir şeyler istedi kendi için. Önümdeki patatesleri çatal ile yemeye başlarken Teoman laf atmadan duramadı. *Bunun bir yerinde kurt vardı, emindim.*

"Sivilce korkun yok anlaşılan."

Kafam eğik bir hâlde soğuk soğuk güldüm. "Ben o evreleri geçeli çok oluyor, sen o evreye geldiğinde söyle taktik vereyim."

"Of!" dedi Emre gülerek. "Hiç acımadı, hiç."

Teoman hayretle omuzlarını sallayarak geri çekildi. "Uluslararası laf sokma şampiyonu musun sen?"

Sahte bir öfkeyle kaşlarımı çatıp ona kireç gibi suratla baktım. "Asla. Benim başarılarım bu kadar dandik kulvarlarda olmaz."

"Ya dur," dedi Cihangir gülerek. "Öldürdün artık."

"Ben bir şey yapmıyorum," dedim sakince. Sonra Teoman'a bakıp fısıldadım. "Gerçekten."

İçten içe keyifli olduğumu herkes biliyordu. Seyit Ali bile. Teoman sözlerime karşılık vermekten ırak bir hâlde önündeki makarnasıyla meşgul olurken çatalımın ucundaki parayesi ağzıma atarak yemeye başladım. Yanımdaki şahıs ise rahat bir hâlde sodasını yudumluyordu.

Birkaç dakika masada konuşan kimse olmadı. Ortamdaki hafif ve ruha huzur saçan müzik işittiğim tek şeydi. Bir yandan yemeğimi yiyor diğer yandan telefonumu arada sırada kontrol ederek saate bakıyordum. Seyit Ali bu durumu yakalarken, "Geç mi oldu?" diye sordu.

"Çok geç olmasın diye vakti kontrol ediyorum."

"Eve gideceksen bırakırım ben."

"Gerek yok." Gözlerine baktım, üzerimde olan gözlerini gözlerimle yanıtladım. "Babam gelecek."

Sol gözü küçülür gibi olunca Teoman hakiki bir merakla soru sordu. Bu soru hem bana hem Emre'yeydi. "O değil de biz öğlen sizi bir ziyaret edelim dedik, yerinizde değildiniz. Neredeydiniz ya?"

Emre çabucak konuştu. "Yeni bir işe başladık."

Boğazımı temizledim. Seyit Ali'nin omurgaları dikleşirken bana kafasında bir sürü soru işaretiyle bakıp. Emre konuşmasını sürdürürken sadece dinledim. "Buralarda bir kafede başladık. Hatta ilk iş günümüzdü."

Az daha detay ver Emre.

"Vay vay," dedi Teoman dudağını kıvırırken. "Hayırlı olsun ama insan bizi bir çağırır be, olmadı bu."

"Kusura bakma," dedim kendimi tutamadan. "Anında haber vermeyi unutmuşuz."

"Bir daha olmasın."

Ters bir hareketle gözlerimi devirdim. Seyit Ali dudaklarını aralayıp yüzüme baktı. "Bu kadar basit bir şeyi sorduğumda da söyleyebilirdin, öyle değil mi?"

"Sana bir cevap verdiğimi hatırlıyorum," dedim direkt. "Beni dinliyor muydun?"

"Dinliyordum."

"Başka bir yerinle."

Gülümsedi. "Başka bir yerimle."

Ben de gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama buna karşı koymak deyim yerindeyse imkânsızdı. Bakışlarımı kaçırdım ve dudak-

larını birbirine bastırmaya devam edip önümdeki yemekle uğraştım. Elimi hemen tabağın yanında duran kolaya uzatıp onu ağzıma götürdüm.

Kaçıyordum resmen. Bana ne oluyordu böyle?

Çekmeyen bir televizyon gibi sağıma soluma vurup düzelmek istiyordum.

Yemeğimizi yemeye devam ederken Timur ufak bir hareketlilik gösterdi. "Ben kalkıyorum. Pazartesi sınavlarım başlıyor, bir de başka işlerim var."

"Biz biliriz o işleri," dedi Teoman uzandırarak. "Neyse git, hadi git."

Timur cüzdanını çıkarırken, "İyi ki izin verdin be birader," dedi. Cihangir, Timur'un cüzdanına uzanarak onu geri çevirdi. "Ben öderim. Hadi git sen."

"Abi ne alakası var..."

"Lan oğlum yürü git!" diye azarladı.

Timur daha fazla ısrar etmeden yanımızdan ayrılırken toparlanarak, "Ben de artık gideyim," dedim. "Çok geç olmadan."

Seyit Ali, "Ben bırakırım seni," diye konuştu.

"Babam gelecek," dedim az önceki konuşmamızı hatırlatarak. Telefonumu kavradım ve babamı aradım. Seyit Ali öylece bana bakıyordu. Kulağıma yasladığım telefona herhangi bir yanıt alamayınca kaşlarımı çattım.

Gülümseyerek bakışlarını kaçırdı.

Babam telefonu açmıyordu. Derin bir nefes alıp vererek telefonu kulağımdan çektim. Seyit Ali bilerek sordu. "Geliyor mu baban?"

"Açmadı," dedim düz bir sesle. "Duymadı sanırım. Neyse ben tekrar aranım onu, olmazsa kendim giderim. Bir ton otobüs geçiyor."

"Ben bırakırım," diye ısrar etti. "Uzatma."

"Deli mi edeceksin sen beni?"

Bana yanıt verdi. Önce gözleriyle sonra da kelimeleriyle. "Zaten delinin tekisin."

Teoman makarnasını yemeye devam ederken, "Aga neyi tartışıyorsunuz ya?" diye sordu.

Seyit Ali ile aynı anda ona bakıp, "Sana ne?" dedik.

Teoman aldığı tepkiyle ellerini havaya kaldırıp süt dökmüş kedi gibi bize baktı. "Ne oluyor lan? Birdiniz iki oldunuz!"

Çantamın içinden cüzdanımı çıkardım ve parayı tabağın kenarına sıkıştırdım. Emre koluma dokunarak, "Sana eşlik ederim istiyorsan," dedi. "Oradan geçerim eve."

"Ben bırakırım birader," dedi Seyit Ali beni yok sayarak. "İstersen gel, seni de bırakayım."

Teoman güldü. "Biraderimi iyilik meleği yaptınız. Sevap işlemeyi unutmuştu."

Seyit Ali ölümcül bir şekilde Teoman'a bakıp onu susturdu. "Sayende günaha girmekten başka bir iş yapamıyorum, gurur duy lan kendinle."

Masada bir suskunluk baş gösterdiğinde Emre teklifi geri çevirdi ve biz de dışarı çıktık. Seyit Ali sakince arabayı çalıştırıp sokaktan ayrılırken, "Baban kızar mı eve gidince?" diye sordu.

Yüzümü yüzüne çevirdim. Bir anlık bakıştık. Üst lambayı yaktı ve gözlerimizin ışığı birbirine sarıldı. "Hayır," diye cevapladım. "Babam çok anlayışlıdır. Kızmaz bana."

"Seni anlayan birilerinin olması güzel," dedi.

Ona bakmam gerektiğini hissettim. Baktım. "Seni anlayan birileri yokmuş gibi konuştun."

"Şu an biri beni anladı," dedi hızla. "Demek ki yanlış konuşmuşum."

Önüme döndüm hafta yüzümü cama çevirdim. Kendimi gördüm, gülüyordum. Seyit Ali gözlerini yoldan çevirmeden, "Akşamlar işe yarıyor, camdan seni görebiliyorum," diye mırıldandı. "Sırıt sırıt."

"Sırıtmıyorum," diyerek toparlandım. "Neden sırıtayım, komik bir şey mi var?"

"İnsan sadece komik şeyler karşısında mı sırıtır?"

"Evet?"

"Yanlış," diyerek kendinden emin bir şekilde söylediğimi reddetti. "Sırıtmak istiyorsa sırıtır."

"Ha," derken kafamı salladım. "Bana deli demenin başka bir yolu da bu galiba. Evet, delilere özgüdür durduk yere sırıtmak."

"Ama hiçbir deli senin gibi sırıtamaz."

Yüzümü ona çevirmedim bir müddet çünkü bu ruh hâlinden sıyrılmam gerekti. Her neyse bu, onu bir kenara bırakmam gerekti. Bekledim. Sonra usulca soluklanarak sırtımı koltuğa yasladım. Gözlerim sokaktaydı ve lambalar önümüze düşüyor bize yol gösteriyordu oysa bir yere varmak için şıktım ziyade gözler önemliydi.

"Sabah gelen kız," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Kız arkadaşın olduğunu söyledi ve kendinden çok emindi ama sen bunu reddettin. Ben sadece merakımdan soruyorum, neden böyle oldu?"

"Onunla bir ilişkimiz vardı," dedi hiç düşünüp gevelemeden. "Ama uzun zaman oldu bitireli."

"Neden bitti peki?"

"İhanet etti." Kalbi duvardı ve bir duvara konuşuyormuş gibiydi. "Sana bunu söylemedim çünkü gereği yoktu ve zaten neden söyleyeyim ki? Benim bile hayatımdan sonsuza dek çıkardığım bir insanı sana anlatmak mantıksızdı."

"Sanırım o senden ümidi kesmemiş."

"Umurumda bile değil, biliyor musun?" dedi bir cevap aramaktan çok konuşma havasıyla. "Ben bana yapılan yanlışı asla affetmem. Hatırlıyor musun bilmem ama sadakatsizlikten hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Hatırlıyorum," diye sözünü bölerek fısıldadım. Gözlerini yavaşça gözlerime çevirdi. Ona karşılık verdim. Belki de ilk defa bu kadar sakin ve anlayışlıydık birbirimize karşı. Sinirlerimiz alınmış gibiydi.

Gözlerini benden uzaklaştırıp yola yeniden odaklandı. "Sadakat bir bağdır, iki ruhu birbirine bağlar. Onunla bu olmadı ve ben bu hiç bağlanmamış olan ruhumun kendi payına düşen ipi kesip attım, bir daha onunla... Asla."

Fısıldadım. "Bir insan neden aldatır ki?"

"Şerefsizdir."

Beni duymuştu. Bundan kaçmak istedim oysa. Ozan'ı aklıma getirmiyordum bile, onunla ilgili hiçbir şey kalmamıştı içimde. Bana artık acı bile vermiyordu.

"Sana yanlış bir şey yapmadım," diyerek kendini ifade etmeye devam etti. "Onun bana geleceğini bilmiyordum."

"Ben konuşmayayım bunun hakkında. Nasılsa geçmişin..."

Gülümsediğini yakalayınca ben de gülümsedim. Eve gidene kadar yolu izledim sonra. Arabayı tam evin önüne çekmeden onu durdurdum aksi hâlde babam görürdü ve ona bir ton açıklama yapmak durumunda kalırdım. "Teşekkür ederim," dedim çantamı alıp kapıyı açtığımda. "İyi geceler."

"Sana da," dedi arkamdan.

Arabadan indim ve sakin adımlarla evin kapısına doğru ilerledim. Hâlâ oradaydı, gitmemişti. İçeri girmemi mi bekliyordu? Arkama bakmamaya çalıştım. *Bakma, bakma, bakma...* Sağa doğru döndüğüm vakit gözlerimin ucuyla ona bakıp hemen önüme döndüm. Gitmemişti. Adımlarımı daha ağırdan alsam bile yollar beni evin kapısına itmişti.

Babam bana kapıyı açarken, "Neva?" diye irileşti gözleri. "Kızım sen kiminle geldin? Neden aramadın beni?"

Afalladım. "Aradım ya baba."

"Nasıl aradın?" diye sordu. "Ben görmedim, duymadım."

"Nasıl yani?" diyerek içeri girdim. Babam kapıyı arkamdan kapatırken ona baktım hayretle. "Baba aradım ben seni. Çalıyordu ama açmadın. Ben de çıktım geldim."

"Allah Allah," dedi babam düşünceli bir şekilde. "Ben duymadım galiba. Tam arayacaktım seni zaten. Kızıyorum şu an kendime. Hem sen nasıl geldin? Yalnız mıydın?"

"Hı," derken kafamı salladım. Ayakkabılarımı çıkarıp, "Ben bir elimi yüzümü yıkayayım," deyip üst kata çıktım. Çantamı odama koyduktan sonra doğruca koridorun sağında kalan lavaboya girdim ve ellerimi güzelce yıkayıp saçlarımı geriye doğru attım. Islak ellerimi kurulayıp lavabodan çıkmamla Burçin'in karşımda belirmesi bir oldu. Kalbim minik bir ürpertiyle çarparken gözlerimi kapatıp soludum. "Samara gibi ne fırlıyorsun önüme?" diye sordum.

"Kimin arabasından indin sen?"

"Ne diyorsun ya?"

"Seni gördüm. Bir arabadan indin ve babana yalan söyledin."

"Sen benim yollarımı mı gözler oldun?" diye sordum gülerek. "Söyleseydin camlarda beklediğini el sallardım sana aşağıdan."

Gözlerini devirirken kollarını göğsünde birleştirdi. "Bir sevgilin var ve baban öğrensin istemiyorsun. Ona yalan söylüyorsun."

"Bundan sana ne?" dedim dikine dikine bakarken. "Bir sevgilim yok, olsa da seni hiç ilgilendirmez.

"O geçen gün gördüğüm çocukla berabersin."

Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. "Amma boş yapıyon ya!"

"Babama bu yüzden yalan söylüyorsun. O çocuk babana yalan söylemene değiyor yani, öyle mi?"

"Neyi ima ettiğini sormayacağım bile," deyip umursamaz tavrımla yanından geçip giderken kulağına raptiye saplar gibi söylendim. "Kendi dünyana dön!"

Odama yeniden girdiğimde kapıyı kapatıp odanın içinde yürüdüm. "İkide bir, bir şeyler ima edip duruyor. Tam bir salak bu kız." Dudaklarımın derisini yemeye başladığımda adımlarım beni pencere önüne itti. Perdeyi hafifçe sıyırdım ve sokağa baktım. Kimse yoktu. Gitmişti. "Herkes bir şey söylüyor," diye fısıldadım tane tane. Bir filmi izliyor gibiydim. "Ama ben sana inanmak istiyorum, Seyit Ali." Derin bir nefes alıp verdim. *"Çünkü ilişkimiz iki ucu geriye dönemem. Kendime verdiğim sözü hiçe saymak değil niyetim ama hapı- larını duymaktansa seni dinlemek isterim."*

DENİZE DÜŞMÜŞ NOTA

İnsan, insan içindir.

Herkes bir yere aittir ve her şey olması gerektiği gibidir evrende. Hiçbir şey boş bir amaç için yaratılmamıştır. Güneş sabahı, ay geceyi görmek içindir.

Bugün üzerimde garip bir sakinlik vardı. Biri koluma çarpıp geçse umurumda dahi olmazdı. Evet, biri koluma çarpmıştı da. "Höst ulan ayı," diye çevirdim yüzümü Semih'e doğru.

"Kusura bakma ya," diye dokundu koluma Semih endişeyle. "Ayarsız güç kullandım. Acıyor mu?"

Gözlerimi devirip, "Ayarsız güç ne?" diye sordum. "Ringde miyiz biz?"

Dudağının kenarını kıvırdı hızla. "İstersen oluruz bebeğim."

Ona dümdüz bakıyorum. Bir de karizmatik bakmaya çalışması yok mu... Delirtecek beni. "Bu hakkımı senden yana kullanacağımı sanmıyorum, Semih."

"Demek söz verdiğin başka biri var?"

"Hayır, yok."

"O çocuk mu yoksa?" diye sorularını vakit kaybetmeden sormaya devam etti. Sonra sabırsızca, "Bak cevap da vermedin," diye konuştu. "Aranızda bir şeyler mi var?"

"Evet," dedim duygusuzca. "Dövüşüyoruz onunla. Rahatladın mı?"

"Harbi mi?"

Sınıftan içeri girdim ve Semih'e yan bir bakış savurup, "İkinci saat İngilizce sınavı var ve bildiklerimi de unutmak istemiyorum, anlatabiliyor muyum acaba?" diye mırıldandım.

"Ya takma, boş ver," diyerek sıraya oturdu. "Okey mokey yazarız bir şeyler."

"He aynen öyle yazarız," dedim ve çantamı omzumdan düşürüp masanın üzerine bıraktım. Az sonra içeri Sabri Hoca girdi ve disiplinli bir hâlde sınıf defterini açıp yoklamayı almaya başladı. Bu dersi alıştırma yapmak ve sınava hazırlanmak için değerlendirirken ikinci ders sınava girip herkesten

evvel kâğıdımı verip çıktım. Ortak bir sınav olduğu için tüm son sınıflar bu sınavdaydı.

Bahçeye inmek için merdivenlere yöneldim ve alt kattaki koridorda sınıfından çıkan Emre'yi gördüm. Beni görmesiyle elini kaldırdı ve yanıma geldi. "Nasıl geçti?" diye sordu direkt.

"İdare eder," dedim. "Senin?"

"Benim de idare eder," deyip geçiştirdi. "Bahçeye mi çıkıyordun?"

"Evet," dedim sakince. Emre de bana ayak uydurdu ve birlikte bahçeye çıktık. Okulun arkası genelde sessiz ve gölge oluyordu. Ağır adımlarla arkaya yürüdük ve banklardan birinin boş olduğunu görüp oturduk. Güneş hafifçe yüzüme vuruyordu. Bunu sevmiyordum. Rahatsız olmuşçasına yüzümü buruşturdum.

"Leyla, yarışma yaklaşıyor, farkında mısın?" diye soran Emre, tek kolunu bankın üzerine attı.

Kafamı salladım. "Evet. Şarkıyı neredeyse bitirdim. Sana da bittikten sonra göstermek istedim aslında."

"Ya," dedi hevesle. "Bunu bilmiyordum. Yani bitirmek üzere olduğunu."

"Bilirsin," diye konuştum sahte bir kibirle. "Elimi attığım her şeyi alnımın akıyla yapmak gibi bir huyum vardır."

Bana baktı, ona baktım ve güldük.

"Bilirim," diyerek ekledi. "Tuttuğunu koparan bir karakterinin olması beni etkiliyor." Düzeltti. "Yanlış anlama, o maksatla söylemedim. Ben..."

"Benden hoşlanmıyorsun, sakin ol," diye gülümsedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Ama sanırım kimden hoşlandığını biliyorum."

"Ne?" diye irkildi çabucak. Kolunu bankın üzerinden indirirken yüzünün rengi bir anda attı ve bunun aşırı belirgin oluşu beni gülümsetti. "Nasıl? Kimden hoşlanıyormuşum ki ben?"

"Yapma," diyerek kafamı diğer yöne çevirip beni kandırmasına müsaade etmedim. Maksadım onu utandırmak ya da zorlamak değildi sadece bana anlatmasını istemiştim. Bu onun tercihi olabilirdi fakat biz dosttuk, bana söyleyebilirdi. Gülümsemeye devam ettiğim sıra Burçin ve yanındaki kız arkadaşının kahkahalar atarak basketbol sahasının kenarındaki çimlere doğru yürüdüğünü gördüm.

Duraksadım. Yüzümü usulca Emre'ye doğru çevirdiğimde gözlerinin Burçin'in üzerinde olduğunu gördüm.

"Evet, şu an baktığın kişiden hoşlanıyorsun."

"Kim?" dedi bir kâbustan uyanırmışçasına. Bunu kabul etmek istemiyordu. "Burçin'den mi? Ben mi?"

"Burçin'i kastetmedim," diye ısırdım dudağımın içini. "Ceyda'yı kastettim."

"Ceyda mı?" diye geri çekti kendini hoşnutsuzca. "Hiç tipim değil."

"Farkındayım," dedim gözlerimi yavaşça kapatıp açarken. Gözlerime kaçacak bir yeri yokmuş gibi bakıyordu ve yutkunduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp verirken elimi omzuna koydum ve anlayışla baktım. "Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Hayır," diye mırıldandı umutsuz bir vaka gibi. "Denemedim ama mezuniyette söylemeyi düşünüyorum hislerimi. Okul bitiyor zaten, içimde kalsın istemiyorum."

"Ne zamandır peki?" dedim ardından. "Ne zamandır var bu?"

"Bilmiyorum," diyerek omuz silkti. "Sene başında bir şeyler oldu bana ve ona ilgimin olduğunu fark ettim."

"Ve bana hiç söylemedin," deyip ona yapay bir kızgınlık gösterdim.

"Söyleyemezdim ki. Siz onunla üvey de olsa kardeşsiniz ve onu sevmediğini biliyorum."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi Burçin'in aptal yüzünden çevirip Emre'ye döndüm. "Ya benim sevip sevmemem neyi değiştirecek, manyak mısın oğlum sen? Evet, Burçin tam bir aptal sarışın ama sen seviyorsun diye benden onay almana gerek yok."

"Ne bileyim Leyla ya," diye iç geçirdi kafasını eğip. "Zaten öyle tutkulu bir hissim yok, hoşlanıyorum o kadar. Ona açılacağım, cevabı ne olursa kabullenip yoluma bakacağım, hepsi bu. Zorlayacak değilim ya."

"Burçin senin gibi birini kaçırırsa gerçekten aptallığını kanıtlamış olur," diye güldüm. "Tabii dediğin gibi zorla güzellik olmaz."

"Yani." Elini ensesine götürdü ve bıkkın bir ifadeyle kaşımaya başladı. Histerik bir biçimde gülerek kafamı aşağı yukarı salladım. "Vay be Emre, vay be Emre..."

"Sen nereden anladın peki?"

"Ben anlarım... Ya keşke Burçin'in olduğu ortamlarda kendini dışarıdan görme fırsatın olsaydı. Öyle işte."

Bir şey söyleyemedi. Az sonra bahçe kalabalıklaşmaya başlarken zil çaldı ve ayaklandık. "Bu arada," dedi beni durdururken. "Konuştuklarımız aramızda bak."

Gözlerimi devirdim. "Müdürün odasına çıkıyordum bunu tüm okulun önünde duyursun diye. Niye böyle dedin?"

Sözlerim onu güldürürken tatminkâr bir ifadeyle omzuma dokunup çekildi. "Sağ ol."

Ona gülümseyerek minnetle karşılık verdim. Tüm gün sıkıntıdan patlama derecesine gelecek kadar derslere girip çıktıktan sonra nihayet müzik okuluna gitme vaktim gelmişti.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp çıkışa doğru yürüdüm. Semih, "Eve mi gideceksin direkt?" diye sorduğunda, "Hayır," dedim. "Sana söylemedim ama ben okul çıkışında müzik okulunu gidiyorum."

"Şu an oraya mı gidiyorsun?"

"Evet," diyerek dudaklarımı ıslattım. "Seçmelere katılana kadar sürecek, bir haftadır gidiyorum zaten."

"Anladım," diye karşılık verdi.

Telefonumu elime alıp saate baktım. "Biraz daha bu yavaşlıkta yürürsem geç kalacağım." Telefonu cebime koyup Semih'e döndüm. "Yarın görüşürüz. Gitmem gerek."

"Görüşürüz," diye elini kaldırdı ve onu arkamda bırakıp hızlı adımlarla doğruca durağa yürüdüm.

Dersim üçte başlıyordu fakat saat üçü geçmek üzereydi. Bir sıkıntı çıkarmayacaklarından emindim ama. Gelen ilk otobüse bindim ve yirmi dakika kadar sonra okula vardım. Saat üç buçuktu. Hızlı adımlarla okuldan içeri girdiğimde Meral Hanım'ın odasından çıktığını gördüm.

Beni görmesiyle gülümsedi. "Hoş geldin Leyla."

"Hoş buldum," deyip saçlarımı kulağımın arkasına ittim. "Kusura bakmayın, biraz geciktim, yani okul saatim buna mâni oldu biraz. Umarım sorun olmamıştır."

"Yok yok," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Zaten bugün yeni hocanla tanışacaksın."

"Yeni hocam mı?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru.

"Evet," diyerek beni onayladı. "Birazdan gelir o da. İstersen yukarı çık ve o gelene kadar dilediğin gibi vakit geçir, Leyla."

"Teşekkür ederim," deyip başımı öne eğdim ve daha sakin adımlarla yukarı çıktım. Kendi sınıfıma girdiğimde kapıyı yavaşça kapatıp çantamı masanın üzerine bıraktım. Tişörtümün kollarını bir sefer katlayıp bileğimdeki siyah tokayı saçlarıma geçirdim ve tepeden öylesine toplayıp bağladım.

Kendime çekidüzen verdikten sonra derin bir nefes aldım ve kemanı elime alıp gülümsedim. "Çok az kaldı," diye mırıldandım kendi kendime. "Çok az kaldı."

Onu usulca doğrulttum, omzumun üzerine koyup kafamı sola doğru yatırdım. Yayı da sağ elimle kavrayıp kemanın tellerine götürdüm. Çıkan sesle gözlerimi kapattım ve kendimi güzel bir ambiyansın içine bıraktım.

Vaktin ne kadarını burada harcadığımı bilmezken satırların sonuna doğru geldim ve sakince yayı, telin üzerinden çekip derin bir nefes verdim. Yay ve tel birbirlerinden uzaklaşırken gözlerimi açtım lakin gözlerimi açmamla irkilerek kafamı doğrulttum.

Tam karşımda genç bir adam vardı.

Kollarını göğsünde bağlamış, mavi gözleriyle beni izliyordu. Alnına dökülmüş birkaç açık kahve saçlarıyla bütünleşen yüz ifadesine baktım. Kemanı omzumun üzerinden indirirken "Merhaba," diye başladı sözlerine. Sesi sakindi. "Sen sanırım Leyla'sın."

"Evet," diyebildim şaşkınlığımı üzerimden atmaya çabalarken. "Siz kimsiniz?"

Göğsünde topladığı kollarını çözdü ve birkaç adım yaklaşıp sağ elini uzattı. "Güney ben," dedi. "Yeni hocan."

Birkaç saniye bunun ne olduğunu tarttım kafamda ve bu saçmalığı sonlandırıp uzattığı elini tuttum.

"Memnun oldum, hocam."

"Meral Hoca'nın bahsettiğine göre seçmelere hazırlanıyorsun, doğru mudur?"

"Evet," dedim çabucak. Kemanı hâlâ elimde tutuyordum.

"Güzel," diye ekledi. "Güzel çalıyorsun Leyla."

"Teşekkür ederim."

"Bugün biraz notalar üzerinde durarak başlayalım," deyip odanın içindeki pencereyi açmaya yöneldi, ben de o sırada kemanı özenle masanın üzerine bıraktım. Pencereyi açtıktan sonra içeri tatlı bir rüzgâr girmeye başladı fakat bu tenimi ısıtıyordu. Güney Hoca arkasını dönerek gülümsedi. Sert bir mizacı yoktu ve sanırım yirmi üç ya da yirmi dört yaşındaydı. Bunu bilmemin pek bir önemi olduğunu sanmıyordum. "Daha önce profesyonel bir eğitim aldın mı Leyla?" diye sordu ilerideki nota defterini eline alarak.

"Hayır ama babam müzik öğretmeni," diye cevapladım. "Ve bana keman çalmayı o öğretti."

"Ailendeki genlerden kaynaklanıyor sanırım bu müzik tutkun?" Gözleri, defterin sayfalarında geziniyordu.

"Pek öyle değil," dedim düz bir sesle. "Babam müzikle uğraşıyor sadece. Ben de onu izleyerek ve dinleyerek büyüdüm. Bu sevgi aslında hep içimde vardı ve onun sayesinde dışarı vurdum. Böyle demem daha doğru sanırım."

"En başından beri konservatuvar mı istiyordun peki?"

"Sayılır," dedim çabucak. "Bilirsiniz, hedeflerinizi çoğu zaman aileniz belirler ve siz sevmediğiniz şeyi yapmak zorunda kalırsınız. Ben ne yapmak

istediğimden emin değildim bir süre ama müzikle tanıştıktan sonra raylar yerine oturdu ve karar verdim. Hedeflerim kimsenin koyduğu kurala göre ilerlemedi, bunu ben belirledim."

Sanki bir sınavın içindeydim ve mantıklı cevaplar vermekten kendime alkış tutmak üzereydim. Kafasını hafifçe kaldırdı ve masmavi parlayan gözlerini gözlerime kilitledi. "Özgür ruhlusun, bu güzel."

"Teşekkür ederim."

"Lise son sınıfsın sanırım?" diye bakmaya devam etti gözlerime. Kafamı sallayarak cevapladım. Hafifçe tebessüm edip toparladı. "Pekâlâ. Yavaştan yavaştan başlayalım." Elindeki nota defteriyle yanıma gelip yanımda durdu. Boyu benden on beş santim kadar uzundu. "Şimdi her notayı nasıl çıkardığına bakmak istiyorum. Her notanın kendine ait bir duruşu ve hissi vardır, sen hepsine hâkim misin, bunu görmek istiyorum. Başlayalım mı?"

"Olur," dedim kendimden emin bir hareketle. Kemanı kavradım ve çenemle omzum arasındaki boşluğa yasladım. Güney Hoca karşıma geçti ve kollarını göğsünde toplayarak dikkatini bana verdi.

Parmaklarımı tellerin üzerine özenle yerleştirdikten sonra yayı da diğer elime alıp derince soludum.

Sakindim fakat bu kadar dikkatle izlenmek beni ister istemez germeyi başarmıştı. Üzerimde olan gözleri umursamamaya çalışarak gözlerimi yumdum ve sol notasını çıkardım. Ardından la notasına geçtim... Kendimden emin bir şekilde notaların tınısını vermeye çalıştım. Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda Güney Hoca, "Fena değil ama kendini kasıyorsun sanki biraz," dedi.

"Aslında rahatım ama neden dışarıdan böyle göründüğünü bir türlü anlayamıyorum," diye itiraf ettim. "Meral Hanım da aynısını söylemişti."

"Belki de duruşunda ufak bir problem vardır." Dümdüz birkaç saniye geçti aramızda. Güney Hoca yerinde hareketlenerek yanıma geldi ve elimdeki kemanı alıp koluma dokundu ve duruşumda minik bir düzeltme yaptı. Sesimi çıkarmadım çünkü bu insanlara karşı mahcup olmak istemiyordum.

Kemanı sakince yukarı kaldırdı ve çenemin altına yerleştirdi bir kısmını, ardından omzumun üzerindeki yerde bitirdi. Kolumu kemanın sapına doğru taşırken hissizce buna izin verdim. O profesyoneldi ve burada artistlik taslayacak konumda değildim. Ellerimi kemanı kavradıktan sonra nazikçe çenemin kemana oturup oturmadığını kontrol etti. Bomboş bir şekilde bekledim ve kendi kontrolümü kendim sağlamaya çalıştım. Yüzü, yüzümün yakınında dururken bakışlarımı diğer tarafa kaçırdım ve bunun bir an önce bitmesini istedim. "İşte şimdi daha iyi oldu," dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle. "Kendini kasmamalısın çünkü bu ikinizin arasındaki bir ilişki..."

Güney Hoca'nın sözleri kapının bir anda açılmasıyla yarıda kesildi. Yönümü kapıya çevirdiğimde Seyit Ali'nin gözleriyle karşılaştım. Beni, *bizi* görünce duraksadı.

Yüzündeki ifade çok hızlı bir şekilde değişirken gözlerimde olan gözlerini benden çekip önce Güney Hoca'ya ardından yakınımda duran ellerine baktı.

Güney Hoca, "Dersteyiz," diye konuştu düz bir sesle. "Kapıyı çalmadan içeri girmemen gerektiğini de biliyorsundur."

"Bilmiyorum," dedi Seyit Ali elini kapının kolundan çekerken. "Çalmam mı lazımdı?"

"Burada öğrenci misin?"

"Ne fark eder?"

"Çok şey," dedi Güney Hoca dümdüz bir ifadeyle. Sanırım birbirlerinden haberdar değillerdi ya da bu sadece Güney Hoca için geçerliydi. "Burada her öğrenci için ayrılmış belli başlı sınıflar var ve şu an ders saati. Dışarı çık!"

"Burada öğrenci falan değilim ve sizi rahatsız ettiğimi düşünmüyorum ama elleriniz," dedi Güney Hoca'nın ellerine ok gibi bakarken. "Beni ve öğrencinizi rahatsız edecek yerlerde geziniyor."

"Ne saçmalıyorsun?" diyerek geri çekildi Güney Hoca. "Çık dışarı!"

Seyit Ali'ye öyle bir baktım ki... Beni anlasın ve tatsızlık çıkarmasın istedim fakat kendini bunun için zorladığını da gördüm. "Elleriniz hocam elleriniz," diye söyledi tehditkâr bir ses tonuyla. "Her notaya ait değil."

Ardından kapıyı kapatıp çıktı.

Güney Hoca alay edercesine, "Serseri," diye homurdandı. "Böyle serserilerin burada ne işi var anlayabilmiş değilim."

Tepkisiz kaldım.

"Neyse, biz devam edelim, Leyla." Daha sonra kaldığımız yerden devam ettik ama benim aklımın yarısı onunla birlikte gitmişti. Tutamamıştım onu ve aklım benden izin bile almadan onun gölgesinde yürümüştü.

Birkaç saat sonra dersim biterken çantamdaki su şişesinden bir yudum alıp onu yeniden yerine koydum. Güney Hoca, "Oldukça iyisin," diye baktı gözlerime. "Üzerine daha iyi düştüğün zaman o okulu kazanmamak gibi bir seçeneğin olmayacaktır."

"Umarım," diye sırtlandım çantamı. "Teşekkürler."

"Ne demek," dediğinde birlikte aşağı indik. Merdivenleri geride bıraktığımızda Meral Hanım'a koridorun sağ kısmında denk geldik. Bize güler yüzle bakıp, "Merhaba," dedi. "Nasıl geçti ders?"

"Harikaydı," dedi Güney Hoca bana bakarken. "Leyla gerçekten istekli ve başarılı bir öğrenci."

Yüzümde mahcup bir ifade yer edinirken bir an evvel buradan da çıkmak istiyordum. Meral Hanım beni usulca süzerken "Çok sevindim," diye mırıldandı.

"Teşekkürler," diyebildim bana sarf ettikleri gurur dolu cümlelere karşı. Çantamın kemerini omzuma doğru bir tık taşıyıp başımı eğdim. "Ben izninizle gideyim, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar Leyla," dedi Güney Hoca samimi bir sesle. "Yarın görüşürüz."

Dudaklarıma minicik bir tebessüm bulaştırdım ve yanlarından ayrılmamla bu emanet tebessümden ayrıldım. Koridorun sağından dönüp ileriyi görmemle kapı ağzında Teoman ve Cihangir'e rastladım.

Onları görmek beni şaşırtırken kafamı eğip çıkışa doğru yürüdüm. Teoman beni fark eder etmez, "Hadi be!" diye tepki verdi. "Leyla Reis?"

Duraksadım ve omuzlarımı düşürüp Teoman'a baygın baygın bakıp Cihangir'e döndüm. "Merhaba Cihangir."

Cihangir tebessümle, "Merhaba," diye karşılık verirken Teoman kaşlarını çatmış bir ifadeyle beni dürttü. "Görmezden gelinmeyecek kadar uzun ve yakışıklıyım."

"Yakışıklı?" diye gülerek dalga geçtim. "Hangi kör söyledi sana bunu?"

Cihangir tebessümünü yüzünden uzak tutmazken Teoman saçlarını karıştırıp dudaklarını sarkıtarak ileri baktı. "Senin ağzından da duymak güzel olurdu."

Beni ona alayla bakmam için zorluyordu. Kafamı aşağı yukarı sallayıp koyu kahverengi gözlerine baktım. "Benim ağzımdan seninle ilgili düzgün bir laf çıkmaz, bunu yaz o kafana."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Kaplumbağa deden," deyip güldü.

Gözlerimi devirdim. Bu yüzümde mimik bile oynatmamıştı. Cihangir bıkkın bir hâlde kollarını göğsünden indirirken, "Nerede kaldı oğlum bu?" diye sordu. Sanırım Seyit Ali'den bahsediyorlardı.

O hâlâ burada mıydı?

Teoman, "Ne bileyim lan nerede?" diye homurdandı. "Uzun sürdü herhâlde işi."

Cihangir, "Ben bir bakayım," dediğinde ne olduğunu anlayamadığım bir hareketle ileri atılıp onun önünü kestim. "Ben bakarım," diye konuştum. Ne? Cihangir bana uzak uzak bakarken toparlamaya çalıştım fakat ne yaptığımın

bile tam olarak bilincinde değildim. Bunu neden yapmıştım ki? "Benim zaten unuttuğum bir şey vardı yukarıda, onu görürsem beklediğinizi söylerim."

Teoman kollarını göğsünde birleştirmiş bir hâlde kafasını ve omzunu kapının kolunu yaslayarak yüzünde muzip bir gülüşle gözlerime baktı. "Seyit Ali yukarıda değil yalnız." Teoman eliyle ileriyi işaret etti. "Bak hemen şu koridoru dönünce ilk kapı. Orada."

Bir şey söylemeden onu izledim. Teoman bir hayli keyifle beni seyrederken arkamı döndüm. Ağır ağır koridoru ilerlerken Teoman'ın beni izlediğini fark edebiliyordum. Cihangir'in pek umurunda değildi ama Teoman beni sinir etmeyi gerçekten seviyordu, bunu biliyordum. Ona istediğini vermedim ve derin bir nefes alıp hızla gözden kaybolarak sağa döndüm. Sağa dönünce karşıma çıkan ilk kapının önündeki görünmez bariyerlere çarptım. Duraksadım. İçerideydi ve ben aptal gibi burada bekliyordum. İçeri girip ne yapacaktım ki? Ne diyecektim? Elimi kapının kulpuna götürdüğüm sıra öyle bir şey olmuştu ki değil bedenim, ruhumun içinde ateş bile donmuştu.

Bağlama sesi duyuyordum.

Evet, içeriden çok güzel bir bağlama sesi geliyordu.

Kaşlarımı çatıp kulağımı hafifçe kapıya yasladım. Birkaç saniye bu ritmi tanımaya devam ederken çatık olan kaşlarım yok olmuş, yerine tatlı bir tebessüm gelmişti. Seyit Ali? İçeriden gelen sesin sahibi Seyit Ali miydi?

Soluklandım ve kapıyı açıp içeri girdim. Evet, tahmin ettiğim gibi buradaydı. Ayaktaydı ve beni görünce arkasını döndü. Gözlerime bakarken yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemedi ama bu abartılı değildi. Arkasındaki birkaç enstrümanın bulunduğu dolabın kapağını kapatırken oradaki bağlamayı görebilmiştim. "Ben seni burada beklemiyordum," dedim sessizce.

Gözlerini kıstı. "Dersin bitti mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

"O herif yeni hocan mı?"

"Hı hı."

"Anladım."

"Sen neden öyle davrandın?" Dudaklarımı biraz daha araladım. "Öyle bir tepkiye gerek yoktu."

"Haklısın, çok daha fazlasını hak ediyordu."

"Seyit Ali..."

"Neva...

İnsan korktuğuna değil, cesaret ettiğine koşardı, sanırım yaptığım buydu.

"Eve gitmen gerekmiyor muydu?"

"Gidiyordum," dedim çabucak. İçimde dolan bir şey vardı ve bunu dışarı vurmam gerekiyordu. "Bağlama... Güzeldi."

"Sağ ol."

Tavrı mesafeliydi ve buna anlam verememişçim.

Kaşlarımı çatarak gözlerine bakarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Bak eğer az önceki manasız durumsa, bu sebeple bana gard alamazsın, ha alırsan da inan umurumda olmaz."

"Senin ne umurundaki zaten Neva?"

"Ne demek istiyorsun?"

İç geçirdi. "Boş ver, iletişim kuramıyoruz zaten."

"Aslında fena sayılmazdık," diyerek kendimi geri çektim. "Ama sen anladığım üzere bana da tepkilisin, iyi... Beni gördüğün zaman konuşuruz belki. Hoşça kal."

Dışarı çıktığımda Cihangir kafasını kaldırıp bana baktı. "Geliyor mu Seyit?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim hafif dik bir sesle.

Teoman ağzındaki dumanı dışarı üflerken sigaranın külünü yanındaki çöp kovasının içine boşaltu. "Akşam gelsene sen de," dedi çöple uğraşırken. "Keyfin yerine gelir."

"Nereye?"

Teoman'ın cevap vermesine kalmadan Seyit Ali sert adımlarıyla okulun kapısından çıkıp, "Kimse bir yere gelmiyor," diye konuştu. Gözlerim yüzünde toplanırken bana bakmadığını fark ettim. Hızlı adımlarla önümden geçerken arkasından homurdandım. "Meraklınız değilim zaten."

"İsabet olur," diye karşılık verdi benim duyabileceğim bir yükseklikte.

Teoman bana bakıp göz kırptı. "Takma."

Omzumu silktim. "Neyini takacağım ya onun?"

"Boş ver," dedi olduğu yerden ayrılırken. "Sen gel akşam, cidden güzel ortam var."

Neden bahsettiğini hâlâ anlamıyordum, ona öylesine bakarken Cihangir toparlayarak, "O ortam bu kızı açmaz," diye konuştu. "İşine bak Teo!"

"Ya bir kapatın lan çenenizi," diye kızdı Teoman. Yüzü arabasına ilerleyen Seyit Ali'ye çevrilirken elini kaldırıp onu bana gösterdi. "Sırf bir şey söyledi diye kaçma bizden." Yeniden bana döndü. "Keyfin yerine gelir diye söylüyorum. Akşam gel, havan değişir."

"Yarın okulum var benim. Üstelik ne halt olacağını bile bilmiyorum."

"Takılacağız," dedi Teoman rahat bir tavırla. "Biliyorsun zaten, gördün orayı. Yarış da olacak."

Kulağıma doğru eğildi. "Seyit de yarışacak bak, bu gösteri kaçmaz."

"Ne yapayım yani?"

"Amma uzatın ya!" diye isyan etti Teoman bıkkınlıkla. "Arkadaş değil miyiz biz? Gel eğlenelim işte."

"Sizin eğlence anlayışınız da bana hiç uymuyor... Neyse ne," diye geçiştirdim. Gökyüzündeki bulutların koyu maviye dönen rengine bakıp, "Eve gecikmeyeyim," dedim. "Görüşürüz."

"Akşam bekliyorum," diye seslendi arkamdan Teoman. Onu duymazlıktan gelerek dış kapıdan çıktım. Yönümü sağa çevirdiğimde Seyit Ali arabasının içinde oturmuş, öylece bana bakıyordu. Hiçbir tepki vermedim.

Ters yöne döndüm ve durağa doğru yürüdüm. Yirmi dakika sonra otobüsten indim ve evime beş dakika kadar olan mesafeyi yürümeye başladım. Zihnimin içini bir türlü boşaltamıyordum ve bu oldukça canımı sıkıyordu. Ağır adımlarla altımdaki yolu ezmeye devam ederken pantolonumun cebine sıkıştırdığım telefonum titremeye başladı. Ona uzandığımda arayanın Semih olduğunu gördüm. Yüzümde minik bir endişelenme meydana geldiğinde telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Semih?"

"Leyla," diye karşılık verdi. Sesi durgun geliyordu. "Neredesin? Ne yapıyorsun? Ya ben öyle aradım seni kusura bakma ama canım sıkkın biraz, iki atar yapıp bana kızarsan belki keyfim yerine gelir diye düşündüm."

"Ne oldu?" dedim kaşlarımı çatarak. "Sen iyi misin?"

"Klasik aile mevzuları," diye cevap verdi nefesini dışarı verirken. "Kafam dağılsın istedim, seni aradım. Müsait miydin?"

"Eve gidiyordum."

"He anladım," dedi sakince. O gerçekten moralsizdi ve belki de ilk kez onun için bu kadar endişelenmiştim. İnsanların keyfini yerine getiren bir şaklaban değildim fakat ona nasıl yardımcı olurdum, bilmiyordum. Sonra dudaklarımdan ansızın birkaç cümle firar ederek beni bu geri dönülmez yola hapsetti.

"Semih, akşam bir yere gideceğim, sen de gelsene benimle. Keyfin yerine gelir belki."

"Nereye?" diye sordu irkilerek. "Beni de mi davet ediyorsun yani?"

"Geri zekâlı mısın?"

"Evet, evet evet binlerce kez evet," diye sıraladı sözlerini ardı ardına. Yüzümü buruşturdum. Devam etti. "Evet gelirim. Vallahi sen iste, ben seninle cehenneme bile gelirim."

"Zaten bu gidişle oraya gideceğiz, merak etme."

Derin bir nefes alıp verdim. Bunu yaptığıma gerçekten inanamıyordum. "Tamam," diye attım elimi saçlarımın arasına. "Ben çıkmaya yakın sana mesaj atarım, bir yerde buluşur, öyle gideriz. Tamam mı?"

"Tamam kraliçem, tamam."

Güldüm. Telefonu kapatır kapatmaz duraksadım ve öylece karşı binanın duvarını izledim. "Ne yaptım ben az önce ya? Ne bok yiyeceğim şimdi? Of be kızım!"

Ayakkabılarımı kenara bırakıp eve girdim. Annem mutfaktaydı ve yemek hazırlıyordu. Nabzını yoklamam gerektiğini biliyordum. Sakin adımlarla mutfağa girip, "Kolay gelsin," diye konuştum. "Üzerimi değiştireyim yardım edeceğim."

"Hazır zaten neredeyse, git üzerini değiştir."

"Peki," diye mırıldanarak arkamı dönüp mutfaktan çıktım. Odama geçeceğim sıra oturma odasında telefonuyla uğraşan abimi gördüm. Elindeki telefona dalmış gitmişti neredeyse.

Sessizce yanına yaklaştım, beni fark etmemişti bile. Usulca dibine otururak telefonuna baktım. Ekranda bir kız fotoğrafı vardı. Kaşlarımı çatarken gülümsedim. Bu kızı tanıyordum, aşağı mahallede oturan Esra'ydı. Serhan da oturmuş burada onun Facebook'taki fotoğrafına bakıyordu. Kıkırdadım. "Dürt istersen bir de."

"Ne?" diye sordu dalgın dalgın.

"Dürt diyorum, madem istek atamayacak kadar korkaksın."

Ağzının içinden bir şeyler gevelerken bana döndü ve bir kâbustan irkilir gibi gözlerime bakıp "Ne arıyorsun lan sen burada?" diye sordu. "Kalk git!"

Sözlerini zerre bir yerime takmazken gözlerimle Esra'nın fotoğrafını işaret ettim. "Bakmaz oğlum bu kız sana." Kaşlarını çatarak bir bana bir de elindeki fotoğrafa baktı. Gülmeye devam ettim. "Ben olsam senin gibi birine kesip attığım tırnağı vermem, her şeyden önce insan değilsin bir kere." Bıkkınlıkla soluklandım. "Senin gibi biri beni sevse... Aman düşmanımın başına!"

"Bir çarpacağım suratının ortasına," diye kaldırdı elini öfkeyle.

Serhan oturmaya devam ederken ona tepeden baktım. "Şu hareketlere bak. Daha bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorsun. Kim baksın lan sana? Sen olsan bakar mısın sana? Üzgünüm abiciğim," diyerek kafamı

iki yana salladım. "Anca böyle bana ahkâm kesmeyi bilirsin sen, zaten başka neyin var ki?"

Serhan sözlerimi haklı bulmuş olacaktı ki bana ağzını açıp bir şey diyemedi. "Önce aynaya bak ve kendini bir sorgula," diye nasihat ettim. "Sonra bakarsın o kızın fotoğrafına."

Onu arkamdan bırakıp odaya gittim. Saat yediye geliyordu ve ben birkaç saate evden çıkacaktım. Bunu nasıl yapacaktım bilmiyordum ama geri dönemezdim.

Akşam yemeğinde annem, "Ben Tülay'a gideceğim," dedi. "Kocası geç gelecekmiş, çay içeceğiz."

"İyi," diye konuştum tabakları toplarken.

Serhan, "Ben de bir Fikret'in yanına dolanayım," dedi.

Annem kapının ağzında durup, "Sen kalsaydın evde, kardeşlerin yalnız mı kalacak?" diye sordu.

Serhan derin bir nefes alıp verdi. "Yarım saate dönerim merak etme."

"İyi bak, çok geç kalma."

Annemler mutfaktan çıkarken Ömer'le baş başa kaldık. Oturduğu yerden ayaklanıp, "Ben de sana yardım edeyim abla," diye mırıldandı.

Gülümsedim. "Hayır, ben hallederim. Sen git televizyon izle hadi."

"Olmaz," diyerek reddetti. "Herkes gitti, ben seninle kalayım."

"Bak ya," diye öptüm kafasından. "Centilmen erkeğim benim."

"O ne demek ki?"

"Kibar, düşünceli bir beyefendi demek."

"Hım," derken bakışlarını kaçırdı.

İşimiz bittiğinde karşı koltuğa geçip oturdum. Ömer'e bir çizgi film açtım. Gözümün biri telefonumda biri de televizyondaydı. Saat sekizi geçiyordu. Dokuz gibi evden çıkacaktım çünkü çok da geç dönmek istemiyordum eve...

Televizyonu boş gözlerle izlemeye devam ederken Semih'ten mesaj geldi.

Semih: *Kaç gibi çıkacaksın?*

Leyla Neva: *Yarım saate çıkmaya çalışacağım.*

Semih: *Tamam. Haber bekliyorum.*

Telefonu kapattım ve dudaklarımı kemirerek Serhan'ın gelmesini bekledim. O geldikten sonra bir şekilde onu geçiştirebilirdim nasılsa. Ömer'le de konuşurdum. Bir süre sonra kapı açıldı ve Serhan oturma odasına girip ışıkları yaktı. "Vay koçuma bak," diye güldü Ömer'in yüzüne. "Kapmış hemen yerimi."

"Kalkayım mı?" diye sordu Ömer yattığı yerden doğrulurken.

Serhan onu durdurdu. "Yok oğlum, uzan sen." Bana döndü. "Ocağa bir çay koysana."

İtiraz etmeden ayaklandım. Serhan şaşkın şaşkın beni izledi. Huyuna gitmem gerekti, ne yapalım?

Dediği gibi çay suyunu ocağa koyup odama geçtim. Hafif bir telaş başlamıştı üzerimde ve nasıl bir yol izlemem gerektiğini henüz kestirememiştim. Odanın içinde dolanmaya devam ederken Ömer kapıyı çaldı ve içeri girdi. "Ömer," diyerek irkildim.

"Abla?" diye çatık kaşlarını. "Ne oldu?"

Elimi saçlarıma götürüp bekledim. Sonra da bir şey uydurdum. Bunu yapmak istemiyordum, bunu o kadar yapmak istemiyordum ki gözlerinde gördüğüm masumiyeti kendi işlerime bulaştırmak beni derinden üzüyordu. Elimi saçımdan indirdim. "Ömer benim için bir şey yapar mısın?"

"Yaparım."

"Benim bir yere gitmem gerekiyor ama abim ve annem izin vermez, bunu biliyorum. Bu yüzden bana yardım eder misin?"

"Ben ne yapabilirim ki abla?"

"Uykumun geldiğini ve erkenden uyuduğumu söylersen... Şayet ki sorarlarsa başka bir şey yapmana gerek yok. Odaya girmelerine izin verme de tamam mı ablacığım?"

"Sen nereye gideceksin ki?"

"Arkadaşım parti veriyor da... Çok yakın bir arkadaşım, gitmem gerek. Yani gitmezsem ayıp olur ama biliyorsun bizimkiler izin vermez. Sen bana yardım edersin değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve usul usul gülmeye başladı. "Yakalanırsam suçu bana atmak yok ama tamam mı?"

Güldüm. "Atarsam namerdim."

"Tamam, çak o zaman," diye uzattı elini. Çaktım. Eğildim ve onu kaldırıp odanın içinde birkaç tur döndürdüm.

Kahkaha seslerimiz birbirine karışırken yanaklarını öpüp onu yatağın üzerine oturttum.

"Sen bir tanesin, bir tane."

Saçlarını karıştırdım ve dolabımın kapağını açtım. Ömer ayaklanıp, "Ben çıkayım da sen giyin," dedi. "Abimi oyalarım, sonra da seni sorarlarsa uyudu derim."

Yüzümü yüzüne çevirip ona öpücük attım. "Sen var ya..."

"Biliyorum, bir taneyim."

Gülümsedim. Bana veda ederek odadan çıktı. Ben de vakit kaybetmeden kıyafetlerimi giymeye başladım. Pantolon, beyaz tişört ve siyah deri ceketimi giyindim. Saçlarımı açık bırakıp küçük halkalı küpelerimi taktım. Bileğimdeki tokayı çıkarmamıştım ve orada öylece bıraktım. Kirpiklerime ve dudağıma bir şeyler sürdükten sonra çantamı boynumdan aşağı sarkıtıp cüzdanımdaki paraya baktım.

Hazırlandıktan sonra Semih'e mesaj attım. Odamın kapısını olabildiğince sessizce açarak dışarıyı kontrol ettim. Ömer oturma odasının kapısını kapatmıştı.

Dış kapıyı açtım ve kendimi beni bekleyen karanlığa hapsederek az sonra hızlı adımlarla evden uzaklaştım. Semih'i bekleyecektim durakta. Etrafıma bakınarak yürüyerek nihayet durağa vardım.

Semih yaklaşık on dakika sonra geldi. Birlikte otobüse bindik ve ineceğimiz yere kadar ikili koltukta oturduk. "Nereye gittiğimizi neden söylemiyorsun?" diye sordu.

"Sormadın ki," dedim omzumu silkerek.

"Söylemedin ki."

"Sorsaydın söylerdim."

"Soruyorum, söyle," diye baktı yüzüme. Kafamı iki yana salladım sakince ve camdan dışarı bakarak iç çektim. "Az kaldı, gidince görürsün. Zaten daha önce gittiğine eminim."

Yüzünde soru işaretleri belirdi.

Bir müddet sonra otobüsten indik. Sesler duyuyor birtakım hareketlilikler seziyordum. Kalbimde garip bir kasılma meydana geldi. Semih, "Lan," diye ileri bakarken durdu. "Biliyorum ben burayı."

"Aferin, otur yüz."

"Neden buraya geldik?" diye sorarken yürümeye devam ediyorduk. "Bildiğim kadarıyla burada yarışlar oluyor."

"Motor yarışı izlemeyi sevmez misin?" diye sorarken dudaklarımı ıslattım. "Havan değişsin diye geldik işte."

"Sadece benim için mi?"

"Şaşırdın bakıyorum da?"

"Tabii şaşırdım," dedi gülerek. "Sen benim için bir şey yapıyorsun, Leyla. Kafana taş düşmedi değil mi?"

"Hayır."

"Desene kafamdan tut tırnağıma kadar taş gibiyim zaten."

"Neden böyle bir şey diyeyim kendime? Manyak mıyım?"

"Hayır, güzelsin."

Sesli bir şekilde gülerek kafamı diğer yana çevirdim. Semih'in de güldüğünü işittim. Ağır adımlarla gideceğimiz yere yürüdük. Buraya üçüncü kez geliyordum ama bu sefer içimde nereden geldiğini bilmediğim bir rahatlık vardı. Onlara görünmek istemiyordum ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum, ne de olsa bu yarışta olacaklardı ve burada takılıyorlardı. Rüzgâr hafif hafif eserken dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sakladım. Semih, "Şu ileride bir kalabalık var," deyince gözlerim gösterdiği topluluğa odaklandı.

Birkaç araba ve kenarda düzensizce dizilmiş motosikletler görüyordum. Araba farlarının ışığı ortamı renklendirirken giderek şiddetini artıran keyifli sesler gerilmemi sağladı fakat bu topluluk tek bir gruptan oluşmuyordu. En az dört tane yer yer konaklayanlar vardı. Yaklaşık elli kişinin olduğu mekâna yürümeye devam ederken Semih kuşkuyla, "Biz hangisine dâhil olacağız?" diye sordu.

Hissizce cevapladım. "Biz zaten bir grubuz. Kimseye dâhil olmak zorunda değiliz."

Semih şaşkın bir suratla koluma dokunup beni kendine çevirdi. "Bir şey diyeyim mi? Asıl kötü olan sensin bence. İyi misin Leyla? Benimle konuştuğunun farkındasın değil mi?"

"İyiyim Semih," diye dokundum koluna. Kolunda olan ellerime baktı. Gülümsemesi genişledi. Elimi kolundan çekerken bu tarafa doğru seslenen birine baktım şaşkınca. Ah! Bu Teoman'dan başkası değildi. "Leyla!" diye seslendi. "Gel buradayız."

Oradalardı, Seyit Ali ve saz arkadaşları.

Semih sesin geldiği yöne bakarak "O kim?" diye sordu.

"Biri."

"Tanışıyor musunuz?"

"Evet," dedim düz bir sesle.

"Ee hadi gidelim biz de o zaman yanlarına."

Az sonra yanlarına vardığımda oldukça kaynak bir ortamla karşı karşıya düştüm. Onları az çok tanımama rağmen sanki yüzlerini ilk kez görüyor gibiydim. Seyit Ali arabanın köşesine yaslanmış, sigarasını içiyordu. Gözlerime bakmadan sigarasını içmeye devam etti. Teoman oturduğu yerden kalkıp gülerek, "Hani gelmeyecektin?" diye sordu. "Muhteşem gibi adamım gördün mü, nasıl da çekiyorum?"

"Ya," diye mırıldandım sessizce. "Öylesin."

Semih yanımda sessiz bir duruş sergilerken Teoman ona baktı. "Sen kimsin birader?"

"Semih ben," dedi rahat bir dille. "Leyla'nın sınıftan arkadaşıyım."

"Memnun oldum," diye uzattı elini Semih'e. O sırada bana göz kırptı. "Biz de Leyla'nın abileriyiz." Düzeltti. "Ha, hepimiz değil."

Gözlerim direkt adresini sormadan Seyit Ali'nin üzerinde toplandı. Kendini bu ortamdan soyutlamışçasına hiçbir şey konuşmadan sigarasını içiyordu. Semih bu sırada kulağıma eğilip onu işaret etti. "Şu çocuk, o çocuk mu? Hani senin..."

Boğazımı temizleyip sözlerini yarıda kestim. "He o çocuk ama benim bir şeyim değil."

"Peki."

Teoman yerine geçip oturmadan evvel bana Cihangir'in yanında oturan kızı gösterdi. Evet, bu kız Berrin'di. Kızıl saçlarını savurarak gözlerime kibirle baktı. *A-a deliye bak!* "Berrin de bizim gruptan. Tanıştınız mı daha önce bilmiyorum."

Kız yarım ağız mırıldandı. "Biliyorum kızı."

Dümdüz bir ifadeyle kıza baktım. Teoman'a bile ısınmıştım ama bu kız bana buz gibi geliyordu. Onu seveceğimi düşünmüyordum. Cihangir bana gülümseyerek kafasının salladığında gülümsedim. "Geçin şöyle," dedi Teoman. "Birazdan başlayacağız."

Elimi boynuma götürdüm ve orayı hafifçe kaşıyarak arka tarafa bir yere geçtim. Kaldırımın kenarına oturduk Semih ile. Seyit Ali'nin sırtı bize dönüktü ve bizi görmüyordu. Semih burnunu kıvırarak, "Pek misafirperver birine benzemiyor," dedi.

Cevap bile vermedim çünkü onun hakkında yorum yapmak istemiyordum. Timur'un sesini duydum. "Ben yarıştan sonra kaçacağım, haberiniz olsun," diye konuştu. "Yarın sınavım var, yurda da çok geç kalmayayım."

Cihangir, "Oğlum git o zaman şimdi," dedi. "Hatta Berrin'le gidin. Her zamanki işler zaten, biliyorsunuz."

"Olmaz," diye Berrin itiraz etti. Çenesini omzunun üzerine koyarak Seyit Ali'ye doğru seslendi. "Ali'nin yarışını ve birinciliğini görmem lazım. Sanırım bir iki yüzüncü kez."

Teoman elindeki birayı ağzından çekerken güldü. "Onun da çok bir yerinde zaten Berrin, emin ol kızım."

Berrin buna bozulurken istemsizce güldüm. Cihangir kaşlarını çatarak ona baktı. "Lan on dakikaya yarışa çıkacaksın, ne bu suskunluk?"

Seyit Ali keyifsizce sigarasını iki parmağını arasına alıp gözlerini Cihangir'e çevirdi. "Alıştık artık, ne yapayım? Sirtaki mi?"

"Şşt," dedi Teoman onu derhâl durdurarak. "Gerginsen bırak, yarışma."

Timur laf attı. "Bence de. Teoman olsun bu sefer de kazanan, yazık hep üçüncülüğe oynuyor."

"Timur Efendi'ye bak sen," dedi Teoman hayretle. "Büyümüş de bana laf söyler olurmuş. Hayırdır gülüm, sevgilin sormadı mı beş yüzüncü kez nerede olduğunu?"

"Sordu," dedi Timur direkt. "Ben de annemin yanındayım dedim. İyi demiş miyim?"

Timur'un sözlerine gülerken Cihangir bunu belli ederek Timur'un omzuna keyifle yumruk attı fakat bu sert değildi. Semih sakin bir sesle, "Leyla," dedi. "Bunlar ne ayak, ben anlamadım."

"Kırkayak."

"Ne?"

"Boş ver," diyerek yanağımı ısırıp serbest bırakıp geçiştirdim. "Sıkıldın mı yoksa?"

"Yok da," dedi arafta kalmış gibi. "Yani ne bileyim tuhaf... Sen ne zamandır takılıyorsun bu tiplerle?"

"Birkaç haftadır," diye cevapladım eveleyip gevelemeden. "Merak etme," dedim ardından. "Sadece hepsi birer insan."

Teoman buraya dönüp Semih'e baktı. Elindeki birayı gösterdi. "İçer misin?"

Semih birkaç saniye bekleyip ayağa kalktı ve yanlarına gitti. Hiçbir şey söylemedim, istediğini yapmakta özgürdü ve umurumda bile değildi. "Leyla sen içmiyorsun, değil mi?" diye sordu sonra Teoman.

Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. "Yalnız içiyorsunuz ve sonra da yarışa çıkıyorsunuz," diye muallakta kalmış bir sesle mırıldandım. "Bu tehlikeli değil mi?"

Güldü. "Sadece birkaç yudum. Sarhoş olmuyoruz, merak etme."

Omzumu silktim. "Bunu bilemem. Ben sadece söyledim."

Timur yüzüne vuran telefon ışığında biriyle mesajlaşırken Berrin kalkıp yanına oturdu. Semih de ondan boşalan yere geçti. Bacaklarımı kendime doğru çektim ve gökyüzünün altındaki yerimin keyfini çıkarmaya başladım. Tabii aklımın bir yarısı hemen önümde sırtı dönük olan Seyit Ali'deydi.

Beni resmen görmezden geliyordu. Konuşmadan sadece otururdum burada. Bacaklarımı kollarımla dolayıp derin bir nefes alıp verdim.

Gözlerim önümdeki arabanın tekerlerine daldığında bir hareketlilik sezdim. Seyit Ali arkasını döndü ve elindeki bitmiş sigarayı söndürerek dudaklarını yaladı. Onu izlediğimin farkında bile değildim ta ki gözlerime bakana dek.

Gözlerimiz belli bir noktada buluşurken bundan rahatsızlık duydum ve yutkunarak başımı diğer yöne çevirdim. Baktığım yer bomboş bir yoldu. Gülüşmeler, konuşmalar ve seslerin arasından kaçtım kendi yalnızlığımda. O yanıma gelip oturana kadar sürdü her şey.

Baktığım yerde oldu.

Yolumu kapattı ve gözlerimin içine gözleriyle yolunu döşedi.

"Neden geldin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ona alayla baktım. "Bugünün popüler sorusu da bu galiba. *Neden geldin?*" Sol kaşımı havalandırdım ve ona meydan okurcasına elalarına süzüldüm. Sesim kısık çıktı. "Canım istedi geldim, bir sorun mu var?"

"Gelmemen gerekirdi," diye mırıldandı düz bir sesle. "Burada olmamalısın."

"Sebep?"

"Sana göre değil çünkü."

"Neymiş peki bana göre olan?" diye hakikatli bir istekle sorumun cevabını almak istercesine sordum. Bacaklarımı saran ellerimi birbirine kenetlerken bileklerim açıldı. "Senin keyfine göre hareket ediyorum ya ben nasılsa, söyle de bileyim bari?"

"Bana kızgınsın," dedi mesafeli bir sesle.

"Vay canına," diye dalga geçtim onunla. "Amma zor anladın."

"Sana kızgın değilim," dediğinde keyifsizce güldüm.

Bu onun da pek hoşuna gitmemişti. "Bana bir açıklama yapmana gerek yok diyeceğim ama elimde değil." Hafifçe kıpırdanarak yüzümü yüzüne çevirdim. Görüş alanımdaki tek kişi oydu. Gördüğüm, duyduğum, bildiğim ve hissettiğim... "Sabahtan beri üzerinde anlayamadığım bir katılık var. Ben senin deneme tahtan değilim, tamam mı? Beni yok saymalar, bilmem hınç almalar falan... Pişman ederim seni, Seyit Ali."

Her şey çok ciddi giderken son cümlem onu keyiflendirdi. Dudakları kıvrılırken gözlerim saniyeliğine oraya düştü ve belli belirsiz yutkundum. Yüzüme yaklaştı. Buna engel olamadım, kendimi de geri çekmedim. "Beni pişman etsene," diye fısıldadı sesi tenimi yalarken. Dudakları kulağımın dibinde bittiğinde bacağımı sıktım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Neva."

Ruhumun açık kalan kısımları ciremeye başladığında kendimi geri çektim, yoksa işler benim açımdan hiç de iyi gitmeyecekti. İtiraz edercesine kafamı salladım iki yana. "Benimle oyun oynama, gerçekten bunu yapma!"

"Sen..." dedi bir anda şaşkınlıkla tepki verirken. "Sen neden sürekli bunu söylüyorsun, ben anlamıyorum."

"Sence neden?"

"Seninle neden oynayayım ben?" diye gülerek buz gibi bir sesle gözlerime baktı. "Ne zannediyorsun sen beni? Gülüp eğleneyim seninle, kızayım, ezeyim, dalga geçeyim, günümü gün edeyim sonra da çöpe atayım mı? Böyle bir tip miyim ben?" Sinirlenmişti. "Oradan bakınca ne görüyorsun, nasıl görüyorsun bilmiyorum ama başkalarının sana yaşattıklarının faturasını bana kesme! Yapmadığım, yapmayacağım şeyler yüzünden beni böyle itham etme. Anladın mı?"

"Kimsenin faturasını sana kesmiyorum," dediğimde çaresizce dudaklarını sarkıttım. "Sadece sana..."

"Bana güvenmiyorsun, ben şöyleyim ben böyleyim..." Kafasını eğdi, bana gerçekten ulaşmakın niyeti. "Ben hiçbiri değilim, Neva. Korkma benden. Sana kim ne söyledi, ne gördün bilmiyorum ama birinci defa söylüyorum; ben sana zarar verecek bir adam değilim."

"Sabahtan beri bana en büyük zararı veren sensin, farkında değilsin," deyiverdim pat diye.

Bu onun görünmez bir dağa çarpmasını sağlamıştı. Öylece yüzüme bakan gözlerinin içindeki iris bir büyüyor bir küçülüyordu. "Kim ne söyledi sana benim hakkımda? Ne duydun da kafanda bir ton abukluk var?"

"Peki," dedim dudaklarımı ısırıp çekerken. "Sana açıkça soracağım, bu ne kadar etik bilmiyorum ama madem sana dürüst olmamı istiyorsun..."

"Ever, dürüst olmanı istiyorum."

"Bu görünümünün arkasında, bu gözlerin arkasında başka biri mi var? Kimsin? Kim olduğunu bilmiyorum bile... Ben bana zarar verecek herkesi hayatımdan çıkardım. Sen hayatımda bile değilsin evet ama yine de bilmek istiyorum. Tek bir yüzün mü var, Seyit Ali?"

Derin bir nefes alırken omuzları yükseldi. Ben neden yükselliyordum ki sanki?

"Seni," diye baktı gözlerimin içine içine. "Nasıl kırmışlar böyle, nasıl incitmişler?"

"Beni..."

"Gördüğün her yüzde Ozan denen pişi mi görüyorsun? Şayet ki böyleyse sana üzücü bir haberim var. İleri derecede miyopsun." Kaşlarımı çattım.

Devam etti. "Bana neden bunu sorduğunu anlıyorum çünkü hayal kırıklığı yaşamak istemiyorsun ama ben de sana bir soru soracağım o hâlde; neden beni merak ediyorsun?"

"Seni merak etmiyorum, sadece kafa karıştırıcısın. Dengen yok, bir oradasın, bir buradasın."

"Senin gibi işte."

"Benim gibi değilsin, olamazsın," diye ifade ettim kendimi, bu karakter üstünlüğünü ele alan bir konuşma değildi, hayat ve yaşayış tarzlarımızdan bahsediyordum. Burçin'in dikkate almak istemiyordum ama ikidir bana iğneleyici laflar söylüyordu, içimde ister istemez şüphe kırıntıları geziniyordu. Kimin olsa gezerdi. "Kimsin sen, Seyit Ali? Göründüğün gibi bir adam mısın yoksa ikili oynamayı mı tercih ediyorsun? Lütfen söyle bana, söyle ki uzak durayım senden."

"Benden uzak durmanı istemiyorsam ya?" diye kalkık kaşları gözlerimin dikine dikine bakarken.

Aralık olan ağzımı kapattım. Dudaklarımı sıktım ve ona hemen karşılık veremedim. Devam etti sabırsızca fakat tavrı ağır ve sakindi. Konuşmasının bölünmesini istemiyordu. "Kendimi tanıtma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım, zaten bir insanı söylediği şeylerle tanıyamazsın ki. Onu görerek, yaşayarak tanırsın. Beni geç," diye kestirip attı kendi payına düşen kısmı yok ederken. "Sen ne istiyorsun onu söyle?"

"Anlamadım?"

Dudağının sol kısmı kıvrılır gibi oldu. "Beni tanımak istiyor musun, Neva?"

"Hayır."

"O zaman neden soruyorsun, neden benim nasıl biri olduğum seni bu kadar ilgilendiriyor?"

"Hiç."

"Hiç?" diye irileştirdi gözlerini. Kafamı ağır ağır salladım. "Sadece kafamdaki soru işaretlerinden kurtulmak istedim hepsi bu."

Tatminkâr bir ifadeyle önüne dönerek uzun bacaklarını kaldırıma uzattı ve ellerini kaldırımın üzerine koyarak göğüs kafesini geriye çekti. "Beni görmezden geliyorsun, beni merak etmiyorsun ama kafanın içinde geziyorum öyle mi? Güzel hikâye. Anlatsana biraz daha..."

Bakışlarımı kaçırarak ellerimle yeniden bacaklarımı sardım. Seyit Ali soğuk parmaklarını çıplak bileğime dokundurduğunda irkildim. "Bunu bana versene," diye konuştu bileğimdeki siyah saç tokasını kastederek.

Saçlarına bakıp, "Bu toka senin saçlarını tutmaz yalnız," diye dalga geçtim.

"Saçlarıma takmayacağım," dedi ciddi bir sesle. "Ona ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Peki," diyerek kafasını salladı. "Ben alabilir miyim?"

Dudaklarımı sarkıttım ve soluğumu dışarı vererek bacağımı saran ellerimi serbest bıraktım, bileğimdeki siyah bilekliği çıkarıp ona uzattım. Koşulsuz onu aldı ve hiç düşünmeden kendi bileğine taktı.

Bu beni gülümsetmişti.

"Yakıştı mı?" diye sordu gülerek. Ellerine, bileğine baktım.

"Çok," diyerek keyifle güldüm. "Hatta sana daha çok yakıştı bak."

"Yok," diye reddetti hızla yüzüme dönerek. Sert yüzünün içindeki o bakışı ezberlemeye başlamıştım. Dünyaları serseler önüme, milyonlarca göz içinden yine de onun gözlerini seçer bulurdum. Bundan emindim. "Senin bileğine ait."

"Ama sen takıyorsun."

"Benim bileğimi de öğrensin, belki orayı da sever."

Dudaklarıma pranga vurdu sözleriyle. Karşısında böyle olmayı, konuşamamayı sevmiyordum ama buna nasıl karşılık verilir bilememiştim.

Az sonra Teoman seslendi. "Kusura bakmayın böldük ama başlıyoruz."

Toparlandım. Seyit Ali de ayağa kalkarken yanlarına gittik. Geride durdum ve ellerimi pantolonumun arka ceplerine soktum. Timur hariç hepsi yarışacaklardı, kaç kişi olduklarından emin değildim. İlerideki gruplarda bir hareketlilik sezdiğimde Teoman kaskı kavrayıp Cihangir'e uzattı. "Bu sefer birinci benim."

Seyit Ali, "O işi geç," diye homurdandı. "İkincilik için kapışın."

Gülümseyerek içimden alaycı bir düşünce geçirdim. Cihangir karşıdaki gruplara bakıp, "Geçen sefer Oktay şerefsiziyle kafa kafaya geldiğini unutuyorsun galiba," dedi. Bakışlarım karşı gruba kaydı ama hangisinden bahsettiklerini anlayamadım.

Seyit Ali kaskını kavradı. "Hile yapıyor, it."

"İşi bu."

Berrin kolunu Seyit Ali'nin omzuna rahatça atarken, "Valla darılmayın beyler ama Ali varken şansınız yok," diye baktı Teoman ve Cihangir'e.

Valla darılma güzelim ama sana çok pis kıl oldum.

Teoman saçlarını geriye yaslayıp omzunu silkti. Gözleri beni buldu ardından. "Neyse, Leyla beni destekliyor, öyle değil mi Leyla?"

"Hı," dedim gözlerimi kısarak. "Kesin sen kazanırsın."

"Şüphen olmasın," deyip göz kırptı.

Seyit Ali ile göz göze geldik. Omzunu silkti. Berrin kolunu onun omzundan indirdiğinde dudakları oval bir hâl alıp ileriye doğru yürüdü. Gittiği yöne baktım ve o kızı gördüm. *Damla'yı.*

Berrin, Damla'ya sarılıp, "Gelmeyeceksin dedim artık," diye söylendi.

Seyit Ali bıkkınlıkla, "Ne işi var lan bunun burada?" diye sordu. "Kim çağırdı bunu?"

"Ben çağırdım," diye döndü Berrin arkasını. Berrin'in gözleri üzerimdeki yerini alırken bana uzak uzak baktı. "İki günlük kızlar bile buraya geldiğine göre Damla'nın çağrılmasına bile gerek yok."

"Ne diyorsun be?" diye çektim ellerimi pantolonumun arkasından.

Bana kalmadan Seyit Ali ileri çıktı ve Berrin'in yüzüne baktı. Damla ise bu olanlardan oldukça keyif almışa benziyordu. Seyit Ali yıkılmaz, devrilmez bir ağaç gibi onun önünde dimdik durarak parmağını kaldırdı. "Doğru konuş, yoksa kalbini kırarım senin. Bir daha da bana sormadan kafana göre kimseyi çağırma buraya."

"Ne diyorsun, Ali?" dedi Berrin müthiş bir hayal kırıklığı içinde. "Benimle konuştuğunun farkındasın, değil mi sen?"

"Farkındayım," dedi çabucak. "Sen benim kim olduğumun, bu yanındakinin kim olduğunun farkında mısın peki? Kimse kendini vazgeçilmez sanmasın, canımı sıkmayın."

Ortamda buz gibi bir hava hâkim olduğunda Cihangir bunu dağıtmaya çalıştı. "Ya tamam, neyse ne. Hadi biz işimize bakalım."

Berrin kırgın bakışlarını Seyit Ali'ye kızgın bakışlarını bana gösterirken hiç oralı bile olmadım. Yarış başlamaya yakınken motosikletlerine doğru yürüyerek onları yarış çizgisine taşıdılar. Semih ile yan yana durmuş onlara bakıyorduk. Daha doğrusu ben Seyit Ali'yi izliyordum. Yarış çizgisinin gerisinde on küsür kişi vardı. Dudaklarımı nemlendirirken onların kıvrıldığının farkına bile varamadım. Seyit Ali kaskını takmadan evvel kafasını hafifçe arkaya çevirdi ve bana baktı.

Gecenin ışığı sadece benim üzerimde belirdi sanki. Gülümsedim.

Kaskını kafasına geçirip ellerini motorunun gidonuna koydu. Deri ceketinin açıkta bıraktığı bileğine baktım. *Tokam bileğindeydi.*

Çizginin başında bir çocuk duruyordu. Elindeki bayrağı havaya kaldırdı ve geriden saymaya başladı. Herkes hazır görünüyordu. Bu onlar için özellikle Seyit Ali için alışılmış bir durum gibi gözükse de ben heyecanlıydım. Oldukça hem de.

"Üç, iki ve bir!"

Bayrak indi, tekerlerin asfaltı inleten sesi kısa süre sonra yok olarak uzaklaştı. Gözden kaybolmaları uzun sürmedi.

Semih elleri cebinde arkalarından bakarken, "Bir gün ben de çıkar mıyım?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Sen otur yerinde bence."

"Niye öyle dedin ya?" diye baktı gözlerime. "Havaya bak adamlardaki."

Geriye yürüdüm ve sırtımı demir betona yaslayarak onları bekledim. Sonra da eve gidecektim zaten, zira yeterince burada oyalanmıştım. Kollarımı göğsümde toplayıp önüme baktım. Az ötemde duran Berrin ve *ex* Damla'yı görüyordum, onlara bakmıyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunu delicesine hissediyordum.

"Şşt," diye seslendi. "Sen ne sıfatla buradasın?"

Semih, "Sana mı diyor bu filli boya?" diye sordu.

"Beni geç," diye konuştum. Sonra göz kırptım. "Sen ne sıfatla buradasın asıl?"

Damla bozulurken Berrin onu savunmaya geçti. "Damla benim arkadaşım, bir sıfata sahip olması gerekmiyor onun. Sen..."

"Ben de onların arkadaşlarıyım," dedim direkt. "Teo, Cihangir..." Damla'nın gözlerinin içine içine baktım. "Seyit Ali."

Berrin alayla güldü. "Çabuk alışmışsın sen bu mevzuya ama biz seni açmayız tatlım. Haberin olsun. Fazla kaptırma kendini."

"Doğru," dedim kafamı inatla aşağı yukarı sallarken. "Ne de olsa kimse vazgeçilmez değil."

İkisi de bir şey diyemeden ilgilerini üzerimden çekti. Gözlerimi devirerek önüme döndüm. Semih gülerek koluma hafifçe vurdu. "Toprak atsaydın bir de."

"Hiçbiri umurumda değil."

Olmayacaklardı da.

Yaklaşık on dakika kadar sonra varış çizgisine doğru bir hareketlilik sezdim. Heyecana kapılıp kendimi öne attım ve ellerimi önümde birleştirip oraya baktım. Onu görür görmez yüzümde bir tebessüm meydana geldi ama bunu belli etmedim, kendimi sakladım. Belki ona da gösterebilirdim.

Bilemem ki...

Seyit Ali yarış çizgisini geçen ilk kişi olduğunda gülümsemem genişledi.

Ondan hemen sonra Teoman, ardından adını bilmediğim biri ve peşinde Cihangir takip etmişti.

Yarış çizgisini geçtikten sonra insanlar oraya doğru ilerlediler. Ben de küçük adımlarla yanlarına yürüdüm. Motosikletler durduğunda Seyit Ali kaskı çıkarıp terlemiş kafasını salladı ve derin bir nefes aldı. Onu izledim.

Sağına, soluna bakındı. Gözleri beni bulduğunda çatık kaşları gevşedi ve ufacık bir tebessüm kondu dudağına ya da ben öyle sanmak istedim, hepsi bu.

Sesler artmaya başlarken Cihangir kaskını çabucak kafasından çıkardı ve onun önünde gelen çocuğun üzerine yürüyerek, "Kafan mı güzel lan senin?" diye bağırdı. "Öldürüyordun beni orospu çocuğu!"

Kaşlarımı çattım. Ortam bir anda alevlendi.

Seyit Ali, "Ne oluyor lan?" diye indi motorundan. Onu Teoman takip etti. Timur'un yanlarına koştuğunu gördüm.

Cihangir, esmer çocuğu kaskıyla geri ittiğinde çocuk elini kaldırdı. "Ne yapıyorsun lan? Adam gibi kullan şu motoru sen de!"

"Şerefsiz, zaten yolumda gidiyordum ben. Ne bok yediğinden haberin var mı?" Teoman'a baktı sinirle. "Bu it bir daha yarışmayacak burada, duydunuz mu? Ne bok yapmaya çalıştığının farkında bile değil!"

Çocuk söylenilenlere tepki vererek Cihangir'in üzerine yürüdü. "Sen kimsin lan? Kimsin, kimi kovuyorsun buradan gavat?"

"Bana bak!" diye atıldı Cihangir. Onların arasına giren kişi Seyit Ali olmuştu. Çocuğu iterek, "Bir sakin ol lan," dedi. "Varsa bir yamuk görürüz ama gerçekten niyetin başkaysa ölün çıkar buradan, haberin olsun. Efendi gibi yarışacaksınız yarışın burada! Götünüz yemiyor, başka itlik peşinde geziyorsanız siktirin gidin!"

Olanları endişeyle izliyordum.

Diğer gruptaki çocukların sesleri yükselmeye başladığında Teoman öfkeyle herkesi susturdu. "Sıkıya gelemeyip bizim canımızı sıkarsanız çok fena olur. Başımıza bela olmayın oğlum!"

İçlerinden biri bağırdı. "Biz bir bok yapmadık, boş konuşma Teoman."

Teoman kararttığı gözleriyle sesin sahibini buldu ve yirmi küsür, onunla aynı yaşlardaki çocuğun boğazına sarılıp, "Ben de yaparsan olacakları söylüyorum zaten, anladın mı puşt?" deyip sıktığı boğazı serbest bırakıp onu geriye itti.

Cihangir'in terslediği çocuk yerinde kıpırdandı. "Buranın kurallarını siz belirlemiyorsunuz," diye bağırdı. "Ama evet, içinizden biri ölse güler geçerim."

Cihangir gözlerini irileştirdiğinde ona bir harekette bulunmak için adımlarını sıklaştırdı lakin Seyit Ali beklenmedik bir soğukkanlılıkla Cihangir'in

önünü kapatıp yüzünü çocuğa çevirdi. Aralarında yedi, sekiz santim kadar vardı ve aynı yaşta görünüyorlardı. Bu dağınık ve büyük çemberin ortasında kalmış olmalarına rağmen her şeyi detaylıca görebiliyordum. Seyit Ali dudaklarını diliyle yaladı ve omuzlarını düşürüp çocuğun gözlerine ölümcül bir bakış attı. Titrediğimi hissediyordum. "Bir daha söylesene şunu!"

Çocuk bir adım geriledi. "İçinizden biri ölse..."

"İçimizden biri ölse kıçına kına mı yakacaksın?"

"Yok da..."

Çocuğun korktuğunu görüyordum.

Seyit Ali kafasını ağır ağır sağa sola çevirerek duraksadı. Sonra da bir volkan gibi kafasını çocuğun suratına geçirip onu yere sererek üzerine bağırdı. "Efendi olacaksın lan! Elinizi kolunuzu sallaya sallaya tehdit ederseniz görürsünüz ebenizinkini."

Ellerimle ağzımı kapatmışken Semih'in benden birkaç adım önde olduğunu yeni fark edebilmiştim.

Herkes, her şey çok gergindi ve nefesim boğazımdaki boşluğa düşüyordu. Bu intiharların kaçıncısıydı bilmiyordum.

"Toplayın şunu yerden," dedi Teoman yüksek sesle. "Bir daha da sokmayın buraya. Çocuk bahçesi değil burası. Ona göre davranın."

Kalabalık dağılmaya başlarken yere düşen çocuğun başındaki iki genç Seyit Ali'ye seslendi. "Abi! Abi çocuk nefes almıyor."

"Ne?" diye fısıldadım korkuyla.

"O ne demek lan?" dedi Cihangir çabucak arkasını dönüp çocuğun başına üşüşerek. "Ne demek nefes almıyor?"

"Abi baksana, nefes almıyor!"

Dağılan kalabalık bu sefer daha büyük bir gürültü ve korkuyla orada birikirken Seyit Ali'nin telaşa yenik düşmüş gözlerine baktım. Adımlarım beni buraya mahkûm etmişti. İnsanlar büyüyor, insanlar çoğalıyordu. Birileri, birileri için yaşıyordu; birileri, birileri için ölüyordu.

Cihangir, elini çocuğun şahdamarına koydu. Hayatımda ilk defa böyle bir olaya şahit oluyordum, kanım damarlarımı kurutmuştu. Akmıyordu. Teoman ellerini ensesine koymuş korkuyla yere bakarken Seyit Ali'nin nefes bile almayan ifadesi belki de her şeyin cevabını vermişti.

O sesi işittim. O cümleyi hissettim ve belki de her şeyi başlamadan bitirdim.

"Çocuk," dedi kulaklarımı sağır eden bir tınıyla. Gözlerimi yumdum, kendimi sakladım bu cehennemden lakin çok geç kalmıştım. *"Ölmüş."*

İDAM EDİLMİŞ GÜLÜŞLER

Kırmaya korkar, en çok kırılanlar.

Bir kalbi kazanmak, birini kazanmak gibidir. Birine güvenmek, onun eline mermi dolu bir silahı verip size doğrulttuğunda gözlerinizi kapatsanız bile sizi vurmayacağından emin olmak demektir. Birini yaşamak, aynaya baktığınızda göremediğiniz kişidir. Birini öldürmek, aynaya baktığınızda gördüğünüz kişidir. Birini sevmek... İşte bunu bilmiyorum.

Belki de hiçbir zaman bilemedim ve bilemeyeceğim.

Ellerim dâhil bedenimin her yeri karşı konulamaz bir titremenin atlına girdiğinde acı acı yutkunmaya çalıştım ama başaramamıştım. Bu yaşadığım bir kâbus muydu yoksa basit bir sanrıdan mı ibaretti?

Hayır, bu gerçekti. Her şey Semih koluma dokunana kadar sürdü. "Leyla," diye uyardı beni. "Leyla iyi misin?"

"O," dedim yalnızca Seyit Ali'ye bakarken. "Onu öldürdü mü?"

Semih alayla güldü. "Saçmalama. Bir kafa atmayla kimse ölmez."

"Ama çocuk..."

Ortam gergindi, ortam cehennem yeriydi ve etrafımda hiç olmadığı kadar insan ve çığlık vardı. Bu çığlıklar öyle feryat doluydu ki her biri katil bir bedenden çıkıyor gibiydi. Hayır, katiller asla çığlık atmazdı.

"Leyla hayır," diyen alıkoymaya çalıştı beni Semih zihnimin içini talan etmeye başlayan akbabalardan. Önüme geçtiğinde gözlerim görmek istediğini yine görüyordu, kapatmak boşa çabaydı. Kollarımdan kavradı ve yüzüme baktı. "Kimse bir şey yapmadı, kimse birini öldürmedi."

"Semih çekil önümden," deyip onu beklemeden yana kaydım ve ilerideki kalabalığa baktım. Ortalık kaynıyordu ve burası buram buram kan kokuyordu. Teoman, Cihangir, Timur... Hepsi dehşete düşmüş bir hâlde bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Çember büyürken bu çemberi oluşturan, bu geceye şimşek indiren adamın gözleriyle tanıştım az sonra.

O kalabalıktan beni buldu ve sadece bana baktı. Ona baktım. Onu ilk gördüğüm gün gibiydi bakışları, yine bir kargaşanın içinde dokunmuştu göz-

lerime ve ben de kurşunun adres sormadığı gibi teslim oluvermiştim gözlerine.

Yüzündeki ifadeyi çözemezken burada kaçıp gitmek istedim. Başıma bir şey gelebilirdi ve ben bunu yaşamak istemiyordum. "Gidelim," derken Seyit Ali'nin gözlerine bakıyordum. "Buradan bir an önce gidelim Semih."

"Ama onlar," diye arkasını döndüğünde onu durdurdum. "Gidelim ve hiç yaşanmamış var sayalım."

Semih sıkıntıyla iç çektiğinde derin bir nefes aldım ve arkamdaki enkaza yeniden dönmeden önümü bakarak dudaklarımı ıslattım. Hava insanın içine, kemiğine sokularak tenimi delip geçerken insanların telaşından kendimi soyutlamaya çalıştım ama bunu yapmak için gözlerimi ve kulaklarımı kapatmam gerekiyordu. Bunu yapamadım ben de ruhumu askıya aldım. Şimdi geri dönersem bir daha asla gidemezdim.

Geri dönme sakın. Ardına bile bakma, Leyla.

Semih ile alelacele ilerlemeye devam ederken bir şey oldu; biri bileğimden kavrayıp beni hızla kendine çevirdi.

Seyit Ali tam karşımda duruyordu.

Gözlerinin bebeği bu karanlıkta bile görebileceğim kadar büyüyor ve küçülüyordu. Aralık olan dudaklarımı kapatırken yutkundum ve bileğimi sıkıca kavrayan eline baktım. Bileğimde olması gereken tokam, onun bileğindeydi ve bu şu anda bile içimi garip etmişti ama buna izin vermek niyetinde değildim. Hayır. Bileğimi ondan çekip, "Dokunma bana lütfen," diyerek geri adım attım. Yüzüne baktım, gözlerimde onlarca kurşun vardı ve biri ona saplanmıştı. "Benden uzak dur, Seyit Ali."

Reddetti, sesi buz gibiydi. "Duramam."

"Durmalısın," dedim dümdüz bir sesle. "Benden uzak dur, lütfen benden uzak dur."

"Ben bir şey yapmadım, Neva."

"Çocuk ölmüş," diye mırıldandım korkuyla. "Ve sen..."

"Hayır!" diye durdurdu beni. "Hayır, ben öldürmedim kimseyi, buna inanma!"

"Neye inanıp inanmayacağımı bilemiyorum," dedim hayallerimin kırıklığına sarılarak. *Ama sana inanmak istiyorum...* "Bana biraz zaman tanı ama şu an burada olmak istemiyorum."

Semih koluma dokunduğunda, "Gidelim Leyla," dedi. "Birazdan burası karışacak, bizim de başımız yanmasın. Gidelim."

Birkaç adım geri gittim ve çabucak önüme dönerek ilerlemeye başladım. Onu arkamda bıraktım.

Ruhsuz bir yarım saati onu ardımda bıraktığım gibi bırakmış ve evin ışıklarını kontrol ederek usulca içeri girmiştim. Herkes uyumuştu ve bu benim fazlaca işime gelmişti. Parmak uçlarımda odama yöneldim ve kapıyı müthiş bir sessizlikte açıp kapattım. Odanın ışığını yakmadan, ses çıkarmamaya özen göstererek kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Telefonumun ekran ışığı bana yardımcı olmuştu.

Pijamalarımı giyindikten sonra gözlerimdeki rimeli silmek için çekmecemdeki ıslak mendili kullandım ama ne kadarını yok etmiştim bilmiyorum. Tuvalete girmem gerekiyordu. Ömer'i kontrol ettikten sonra daha rahat bir şekilde odamdan çıkarak lavaboya gidip geldim. Kapımı kapatıp, kendimi yatağıma bıraktığımda yastığımı düzeltip sırtüstü uzanarak gözlerimi tavana çevirdim. O kadar huzursuz ve mutsuzdum ki düşündükçe aklımı kaybedecek raddeye geliyordum.

Seyit Ali... Seyit Ali... Seyit Ali...

Yeniden birine güvenebilme, kalbimi hissedebilmenin ihtimalisin fakat lütfen hayallerimin ihmali olma, yıkılırım.

Oldukça zor geçen bir gecenin ardından birkaç saatlik uykuyla ayılıp okula gittim. Sınıfa girip Semih'in yanındaki yerimi aldım. "Günaydın," dedi. "İyi misin?"

"Kötü olmak için bir sebep mi var?" diye sordum ruhsuzca çantamı masanın üzerine bırakırken.

Bana tuhaf tuhaf bakıp, "İyi değilsin yani," diye geveledi.

Gözlerimi devirdim. "Semih, sabah sabah germe beni, tamam mı? İyiyim ben, gayet iyiyim. Bitti gitti işte. Uzatma."

"Tamam," diye konuştu sakin fakat hafif şaşkın bir hâlde. "Dünkü mevzudan sonra ne bileyim... Ne olduğunu da merak ediyorum hâlâ. Seninki hapse falan girmiş midir?"

"Ne ara benimki oldu?"

"O kadar detayını anlatmadığın için bilmiyorum maalesef," deyip yanaklarının içini şişirip serbest bıraktı. "Üstelik salak değilim, tamam mı? Ortalığın anası ağlamış, adam birini öldürmüş ya da öldürmemiş ama o kalabalıkta koşup sana geldi. Sana kendini ifade etmeye çalışın. Niye yaptı bunu?"

"Neden soruyorsun?"

"Düşünmen ve tartman için," dedi gayet aklı başında bir hâl ile. Yani onunla bu kadar resmî muhabbetler etmediğimizden ötürü şimdiki tavrı beni şaşırtmıştı. "Belki de..."

"Sen," diye kestim sözlerini bir bıçak gibi. "Ne ara bu konulara kafa yorar oldun ki? Dün farklıydın, şimdi de resmen 'ona inan' demeye getiriyorsun. Asıl sen iyi misin?"

"İyiyim," diyerek kafasını ağır ağır salladı. "Sadece gözleri açık yalan konuşmayı sevmiyorum o kadar. Evet tehlikeliler ya da ne haltsa... Ama mantıklı düşün, bir kafa atmayla kimse ölmez, bunu sen de biliyorsun, Leyla."

"Semih," dedim ellerimi birleştirerek. "Ben Seyit Ali'ye katil demiyorum, demedim. O bir şey yapmadı ya da ihtimali yok sadece..." Ellerim saçlarıma gittiğinde kafamdaki karışıklığı düzeltmek istedim. "Tam yeniden birine güvenmeye başlamışken üstelik son zamanlarda hissetmemem gereken şeyleri hissederken bozulmasından kork..." Durdum sanırım çok ileri gitmiştim.

"Sen yoksa o çocuğa..."

"Hayır Semih," diye sözünü kestim. "Hayır."

Gülümsedi. "Sen o çocuğa inanıyorsun yani demek istemiştim aslında."

Gözlerimi hızla gözlerine çevirdiğimde bana daha geniş gülümsedi fakat ben gülmemiştim.

Tüm gün okulda içi boşalmış bir su bidonu gibi gezdikten sonra müzik okula gitmiştim. Aslında buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum, öyle görünüyordu ki biraz kendimi geri çekmeli ve Seyit Ali ile arama mesafe koymalıydım. En doğrusu da buradan gitmekti.

Meral Hanım masa başında birtakım işlerle meşguldü. Beni görünce gülümseyerek, "Leyla," diye konuştu. "Gel içeri."

Durgun bir hâlde kapıdan içeri girip birkaç adım sonra olduğum yerde konakladım. "Merhaba."

"Gel otur şöyle," diyerek bana önündeki koltuğu işaret etti.

"Yok ben rahatsızlık vermeyeyim, ben buraya size teşekkür etmeye geldim."

"Ne için?"

Dudaklarımı ıslatıp çekerken derin bir nefes alarak konuşmaya başladım. "Bu zamana kadar..."

Sözlerim çalan telefonla yarıda kesilirken Meral Hanım, "Çok affedersin," derken mahcubiyetle telefonunu açıp kulağına yasladı. Başımı öne eğip bu konuşmanın bitmesini beklemeye hazırlanırken Meral Hanım'ın tiz sesiyle başımı çabucak kaldırdım. "Ne? Seyit nezarette mi?"

"Ne?" diye dehşete düştüm bir anda.

Meral Hanım ayaklanarak, "Ne demek dün geceden beri nezarette?" diye sorduğunda kontrollü öfkesi kalbimi sıkıştırmaya başladı. "Bunu da bana yeni mi söylüyorsun, abi?" Kaşlarımı çattım ve sadece Meral Hanım'a kulak

kesildim. Elini gözlüğüne götürdü ve onu çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Ne yapmış da içeri girmiş?" Saniyeler sonra alayla gülümsedi. "Birini mi öldürmüş? Benim oğlum kimseyi öldürmez, katiyen inanmıyorum. Hemen geliyorum oraya, sen Halit Bey'i ara, derhâl gelsin, derhâl!"

Meral Hanım bir hışımla telefonu kapatır kapatmaz masanın üzerinde duran eşyalarını toplamaya başladı. "Bir şey... Bir şey mi olmuş acaba?" diye sordum korkuyla sanki neler olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Bana bakmadan, "Seyit büyük bir yanlış anlaşılmanın kurbanı," derken gözleri beni buldu. "Leyla, sonra konuşalım, olur mu? Benim acilen çıkmam gerekiyor, acilen."

Elim ayağıma dolandı bir anda. "Şey, ne olmuş acaba? Seyit... Seyit Ali birine bir şey mi yapmış?"

"Hayır," diye reddetti Meral Hanım hızla. Dili keskin ve sertti. "O asla birini öldürmez, onu çok iyi tanıyorum Leyla." Kalp ritmim artmaya başladığında Meral Hanım'ın telaşına kayıtsız kalamadım. "Ben gidiyorum, istersen sen de yukarı çık ve dersine gir."

"Yok ben girmeyeyim derse," dediğimde bana çatık kaşlarıyla baktı. Ona şu an bu durumda ne söyleyebilirdim ki? "Mahsuru yoksa sizinle gelebilir miyim?"

Birkaç saniye duraksadı ve kafasını hızla sallayıp masasının üzerine bıraktığı gözlüğü alarak "Tabii gelebilirsin," dedi.

Meral Hanım emniyete gidene kadar birkaç telefon görüşmesi yaptı. İstemeden de olsa kulak misafiri olmuştum. Seyit Ali'nin ailesi benim aileme benzemiyordu. Onun için deli gibi endişelenen dedesi, amcası ve halası vardı. Arkadaşlarını saymıyordum bile... Bu beni üzmemişti, aksine gülümsetmişti. İnsan başkasının böyle düşünüldüğünü gördüğünde mutlu oluyordu durduk yere işte.

On beş dakika kadar sonra emniyete geldiğimizde arabadan indik. Meral Hanım endişeyle içeri girdiğinde ben daha tedirgin ve ağır ağır ilerlemeyi tercih etmiştim çünkü gerçekten karşılaşacağım gerçeklerden korkuyordum.

Emniyetten içeri adımı attığımda sağıma ve soluma temkinli bir şekilde bakım. Az sonra ileride birkaç kişiyi gördüm. Cihangir, bir adam ve on altı yaşlarında, küt saçlı, zarif bir kız vardı. Bu kız, Seyit Ali'nin kardeşi olabilir miydi? Ona dair bildiğim şeylerden biriydi. Bana söylemişti. Meral Hanım telaşla olanlar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığında olduğum yerde onları izledim. Kendimi o kadar yabancı hissediyordum ki yanlarına bile gidemedim.

Seyit Ali'nin kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kız üzgün bir hâlde sandalyede otururken Cihangir sıkıntıyla elini ensesine götürdü ve kafasını bu

tarafa doğru çevirdi. Kafasını çevirdiği yerde beni gördüğünde irkildim. Durakladı ve gözlerini kısarak beklemeden ayaklanıp yanıma geldi. "Leyla?" diye bakın yüzüme şüpheyle. "Buradasın?"

"Ben merak ettim de," diye konuştum kısık sesimle. "Nasılsınız?" Yutkundum. "O nasıl?"

"Biz iyiyiz, yani ifademizi aldılar ama Seyit için durum biraz kritik. Tek umudumuz çocuğun yaşaması."

"Ölmedi mi?"

"Hayır," dedi yüzüme odaklanırken. "Sanırım kriz geçirmiş ama hayati tehlikesini hâlâ koruyormuş. Teomanlar hastanede. Çocuk, yarışa çıkmadan kafayı bulmuş, kriz dönemleri varmış ve o an... O ana denk gelmiş işte." Yutkunamadım. Devam etti. "Seyit kafa atmadan o çoktan girmişti. Benim kardeşim kimseyi öldürmez Leyla, suçsuz yere içeride." Sonra sinirden güldü. "Ulan kafa atmayla adam mı ölür, yavşaklar?!"

"Peki ne zaman çıkacak? Çıkma ihtimali var, değil mi?"

Elini ensesinden indirip Meral Hanım'ın yanındaki adamı işaret etti. "Avukatları Halit Bey, ilgileniyor. Çocuğu o hâle o getirmediği hâlde hâlâ içeride tutuyorlar. Prosedür böyleymiş."

"Ama çıkacak yani değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Cihangir anlam veremezken. "Yok yere orada yatacak hâli yok." Dudaklarımı ısırıp kafamı eğdim ve gözlerimi usulca kapattım. Devam etti. "Sen dün gece direkt eve gittin değil mi?"

"Evet," diyerek salladım kafamı.

"Dün Seyit Ali'nin arabasıyla götürdük çocuğu hastaneye, sonra polisler geldi, uğraştık falan. Yarış işi sakata geliyordu, yalan söyledik. İllegal yöntemlerle iş yaptığımızı, üstüne üstlük böyle haplı maplı salaklarla muhatap olduğumuzu bilseler direkt içeri tıkarlar bizi!"

"Bunu neden yapıyorsunuz o zaman, Cihangir?" diye sordum ciddiyetle. "Bugün olmadı, peki ya yarın, yarın daha büyüğü olduğunda ne olacak?"

Geçiştirdi. "Bizi bir araya orası getirdi. Ben kardeşlerimi orada buldum. Neden böyle işlerle uğraştığımızı sorma çünkü karışık meseleler, belki de tamamen keyfi."

"Bu işi sevdiğinizden mi yapıyorsunuz yani?"

"Ben para kazanıyorum, Seyit Ali de öyle, Teoman'a fark eden bir şey yok."

"Umarım çıkar bir an önce ve çocuk iyileşir."

"Peki sen?" diye sordu bir anda buz gibi bir sesle. Bal rengi gözleri, gözlerimi hedef alırken kendimi köşeye sıkışmış gibi hissetmiştim. "Sen, Seyit'in birini öldürebileceğine, onun katil olduğuna inandın mı Leyla?"

"Hayır Cihangir ama..."

"İhtimal verdin ama?"

"Bak, ben son zamanlarda kime güvenip kime güvenmeyeceğimi bilemiyorum. Seyit Ali'ye elbette katil damgası yapıştırmadım, yapıştırmam da sadece..." Cümlemin devamı bir türlü istediğim gibi sonlamıyordu.

Usulca gülümsedi ama bu neşeden doğmamıştı. "Seni anlamak isterim ama emin ol benim kardeşim kimseyi öldürmez, eğer bunu yapsaydı şimdiye çoktan..."

"Anlamadım?"

"Neyse," diyerek hızla rotayı çevirdi. "İstersen gel şu tarafa geçelim, ayakta durma," dedi gözleriyle Meral Hanımların yanını gösterirken.

Çekingen bir ifadeyle kafamı aşağı salladım. Birlikte yanlarına yürüdük ve ben en köşedeki sandalyeye oturdum. Cihangir de yanıma otururken yanındaki kıza döndü. "Gökçe, istersen dışarı çıkabiliriz, bunalmadın mı?"

Evet, bu kız onun kardeşiydi. *Gökçe.*

Oturduğu yerde kafasını iki yana salladığını gördüm. "Hayır," dedi hüzün kokan bir sesle. "Ben abimi istiyorum, oradan çıkarsınlar istiyorum sadece."

Cihangir, "Çıkacak ama biliyorsun," diye teselli etmeye çalıştı. "Sadece biraz daha beklememiz gerekiyor."

"Bilmiyorum," dedi umudunu yitirmiş bir edayla. "Sen biliyorsun Cihangir abi, o da giderse ben dayanamam artık. Onun da yolunu gözleyemem. O, benim her şeyim."

Gökçe'nin dilinden dökülen bu iki üç kelime belki de onların durumunu özetliyordu. Seyit Ali'nin bana haftalardır buzdağı gibi bakmasının ardında bu cümlenin derinine döşenmiş detaylar yatıyordu.

Aklım giderek karışıyor, garip bir biçimde ilgim de merakım da artıyordu.

Cihangir toparlayarak Gökçe'ye baktı. "Öyle bir şey olmayacak, onu tanımıyor musun sen? Bugün çıkacak bak, göreceksin."

Meral Hanım onu sakinleştirmeye çalışarak, "Bir tanem lütfen sıkma canını, bak uğraşıyoruz, Halit Bey uğraşıyor. Seyit bugün çıkacak," diye konuştu. "O kimseye bir şey yapmadı."

"Biliyorum hala," dedi Gökçe halasının gözlerine bakarak. Bu sırada onun yüzüne baktım. Yeşil, çok hoş gözleri vardı. Suratı çok, çok sevimliydi. Onun, Seyit Ali'nin kız kardeşi olduğunu biliyordum ve nedense gülümsemeden edemedim. Tabii bu apaçık olmadı, içime aktı tebessümlerim. "Benim abim

böyle bir şey yapmaz. Sadece çıkarsınlar istiyorum onu oradan. Babaanneme bile söylemedik, kalbi rahatsız diye."

"Sakın," diyerek Meral Hanım onu uyardı. "Annemin haberi olmasın, hatta babamın da. Bu iş bugün kapanacak, tamam mı?"

Gökçe elini saçlarına götürdüğünde sıkıntıyla bakışlarını kaçırdı. "Dedemin haberi var, hala."

"Ne?" dedi irkilerek. Hoşuna gitmemişti. "Ben neden son dakika öğreniyorum her şeyi? Üstelik babam sakin biri de değil, çok kızmıştır çok."

"Yani kızdı tabii. Abimin böyle bir şey yaptığına inanmıyor ama biliyorsun işte, kızıyor yine de. Onun bu işlerinden hep nefret etti, hâlâ da ediyor."

"Seyit başından beri böyleydi," diye konuştu Meral Hanım açık açık. "Bırakmaz artık, akıllanmaz da. Neyse, şuradan bir çıksın da başka bir şeye lüzum yok."

Aradan yaklaşık on dakika geçtikten sonra Timur ve Teoman hızlı adımlarla bu tarafa doğru geldi. Yüzleri gülüyordu. Şaşkınca doğruldum. Cihangir hızla ayaklanırken, "Hadi lan," dedi hevesle. "Ağzınızdan düzgün bir laf çıksın, hadi!"

Gökçe ve Meral Hanım, ben de dâhil gülen yüzlerinin dillerinden dökülecek iki cümleyle tamamlanmasını beklerken Teoman kafasını sallayıp, "Çocuk yaşıyor," dedi. "Hayati tehlikeyi atlattı."

Cihangir, "Siktir!" diye tepki verdiğinde etrafına bakıp sustu ama sevincini gizleyemiyordu.

Göğsümün içindeki kuş kanatlarını çırpmaya başladığında Gökçe ve Meral Hanım birbirine sarıldı. Ben de sevinmiştim, belki buna hakkım yoktu ama gerçekten çok sevinmiştim. Teoman keyifle konuşmaya devam etti. "Oğlum zaten bizimki bir kafayla adam devirseydi, böyle bir güçle imparator falan olurdu anasını satayım."

Timur omuz attı. "Alınma ama zaten öyle."

"Sus lan sen," diye sözünü kesti Teoman, Timur'un.

Gökçe'nin içi içine sığmazken, "Ay çok mutluyum," diye sıraladı cümlelerini. "Çıkıyor o zaman değil mi? Yani sonuçta çocuk yaşıyor ve onun o hâlde olmasının sorumlusu abim değil, öyle değil mi?"

Arkadan Halit Bey belirdi. "Birkaç işlemin ardından halledeceğiz, merak etmeyin."

Gökçe bu haberle yerinde duramazken Meral Hanım onun saçlarını düzelterek sevdi. Daha sonra bize döndü. "Neyse burada çok ses yaptık, siz dışarı çıkın çocuklar. Birazdan geliriz biz."

Kendimi neden dış kapının dış mandalı gibi hissediyordum? Oturduğum yerden kalktığımda Teoman'ın gözlerinin radarından nasiplendim. "Vay vay kimleri görüyorum?" diye geldi yanıma. "Bizim kaçak da buradaymış."

"Ne kaçağı be?"

"Dün gece bir hoşça kal deyip gidebilirdin."

"O hâldeyken mi Teoman? Gerçekten mi?"

Cihangir, Teoman'ın koluna dokunup onu uyardığında, "Boş yapma be birader," diye çekti. "Her boku hallettik de Leyla'nın selamını mı dert ettin? Kız daha reşit bile değil, ne yapsaydı, yok yere başı bizim yüzümüzden belaya mı girseydi?"

"Aslında reşit sayılırım," dedim bir anda. "Sadece kimlikte doğum tarihim geç yazıldı."

"Reşit sayılırsın?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı doğru. "Ne kadar yakın? Bak başımız belaya girer ciddi."

"Korkma, seni yormam," dedim. "Birkaç hafta sonra reşidim işte ama kimse bilmez asıl doğum tarihimi, ailem dışında."

"Bu durumda kendimizi şanslı mı hissetmeliyiz?"

"Bilmem," dedim sessizce.

Biraz sonra dışarı çıktık. Teoman cebinden bir paket sigara çıkardığında Cihangir'e de uzattı. Sonra Teoman, elindeki paketi Gökçe'ye de sunarak, "İçecek misin kız sen de?" diye güldü.

Gökçe ters ters bakıp, "Bana böyle bir teklifle geldiğini abime söylersem bir kafa da sana atar," dedi.

Dudaklarım kıvrıldığında Teoman uzattığı paketi çekip homurdandı. "Valla Gökçeciğim, o mübarek insan, bana da bir koyar, giderim öteki tarafa."

"Nerede o günler?" diye dalga geçti Gökçe.

Aralarındaki muhabbeti sevmiştim ama hâlâ kendimi yabancı hissediyordum. Cihangir bu durumu fark ettiğinde Gökçe'ye beni gösterdi. "Bu arada siz tanışmadınız. Leyla," diye tanıttı beni Gökçe'ye. "Arkadaşımız bizim."

Teoman araya girdi. "Leyla bizimle aynı fikirde değil, Ciho!"

Teoman'a öylece bakarken Gökçe elini uzattı. Uzattığı eli kavradım. "Gökçe ben de."

"Memnun oldum Gökçe."

"Ben de," deyip ellerimizi ayırdığımızda kaşlarını çatarak, "Sen abimin nereden arkadaşısın?" diye sordu. "Daha önce seni hiç görmedim de..."

Çabucak cevapladım. "Müzik okulundan. Zaten birkaç haftadır tanışıyoruz diyebilirim."

Gökçe, sessiz kaldı; bir müddet daha burada beklemenin ardından az sonra emniyetin kapısından dışarı çıktı, *Seyit Ali.* Kalbimin ritmi saniyesinde değişirken Gökçe koşarak abisinin boynuna atladı.

Onu bir hayli seviyordu, bu tuhaf bir yakıştırma gibi gelse de Ömer ile beni hatırlatmıştı. "Oh be kurtuldun," dedi Gökçe büyük bir sevinçle. Seyit Ali gözlerini kapatıp kardeşinin o sıcak sarılmasına karşılık verdiğinde kollarının onun sırtına doladı. "Cimcime," diye mırıldandı duyabildiğim kadarıyla.

Kolları kardeşinin sırtını iyice kavradığında yüzümdeki bu buruk tebessüm bileğine gittiğinde son buldu. Hayır, hayır görmek istemediğim şey yüzünden değildi tabii.

Çünkü tokam, hâlâ bileğindeydi.

Abi kardeş sarıldıktan sonra Cihangir ve Timur da onunla merhabalaştı. "Oğlum bizi korkuttun lan."

Seyit Ali geçiştirme bir tepkiyle kafasını eğerken gözleri nihayet gözlerimle buluştu. Beni gördü. Bana baktı, tıpkı dün geceki gibi. O karanlığın içinde bir nebze de olsa ihtiyaç duyduğum ışığımı da yok etmiş gibi baktı. Oysa ben ışık aramak peşinde değildim, ben bir karanın içinde de yaşardım ama bu kara beni de karartacak kadar acı verecekse işte bundan kaçardım. B*en zaten acıyordum, daha nasıl fazla acırdı ki insan bilmiyordum.*

Meral Hanım, tıpkı bir anne edasıyla onları toplarken, "Evi aradım," dedi. "Bir şeyler hazırlıyorlar. Hadi gidelim."

Seyit Ali ruhsuzca ilerideki arabaya doğru ilerlerken birkaç adım yürüyüp Meral Hanım'ın yanına gittim. "Ben izninizi isteyeyim artık. Çok geçmiş olsun size."

Beni durdurdu. "Sen de bizimle gel, Leyla. Arkadaşsınız nasılsa, hem sen de bekledin burada. Üstelik bugün ders de alamadın bizim yüzümüzden. Lütfen bir şeyler ye, sonra evine bırakırız seni."

"Yok estağfurullah," diye utanıp sıkıldım. "Ben geldim, gördüm zaten. Hiç zahmet vermek istemem."

"Olur mu öyle şey? Böyle düşünmen beni incitir ama ailen problem oluşturacaksa seni zorlayamam elbette."

"Yok oluşturmaz da..." Çabucak dudaklarımdan dökülen bu sözler kaçış noktamı sıkıntıya sokarken Meral Hanım'ın gülümsediğini gördüm. Elini belime koyarak, "Sorun yok o hâlde," dedi.

Meral Hanım arabaya doğru ilerleyen Seyit Ali'yi durdurarak, "Ben kullanacağım, sen yana geç bakalım," dedi.

Seyit Ali arkasını dönerek, "Hala, harpten çıkmadım," diye konuştuğunda ısrarla ona baktım. Meral Hanım, ona istediğini vermediğinde gözlerimiz tokuştu bir sefer daha. Çehresinde hiçbir ifade yoktu ve sanki beni tanımıyormuş gibi bakıyordu. Belki de ona inanmadığımı düşünüyordu çünkü dün gece bunu ona hissettirmiştim ama kalbim inkâr etmişti ve kalbim ilk kez bir savaşı kazanmıştı.

Meral Hanım sürücü koltuğuna geçerken Seyit Ali de onun yanındaki koltuğa oturdu. Biz de Gökçe ile arkadaydık. Diğerleri de Seyit Ali'nin aracıyla geliyordu peşimizden. Emniyetten uzaklaşamaya başlarken suskunluğumu koruyarak öylece pencereden dışarı bakıyordum. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama onlarlaydım. Meral Hanım sükûnetle direksiyonu idare ederken, "Dün gece de buradaydın ama benim neden son anda haberim oldu?" diye sordu. "Dün bile bir şeyler yapabilirdik."

Seyit Ali dirseğini arabanın camının döşemesine yaslarken elini ağzının kenarından çekmeden konuştu, onu dışarıdaki minik aynadan görebiliyordum. Gözleri uzağa bakıyordu. "Geçti gitti işte, boş ver."

"Ne demek boş ver?" dedi kızarak Meral Hanım. "Bir insana bu kadar kolayca katil damgası yapıştırmak bu kadar basit mi yani?"

Gökçe mırıldandı. "Uyudun mu peki? Yemek de verdiler mi? Aslında annemden biliyorum ama sen nezaret..."

"Gökçe kapat çeneni," diye sesini yükseltti Seyit Ali bir anda. Buz kestim. Gökçe de öyle. Seyit Ali gergin bir hâlde elini ağzının kenarından çekerken burnundan soluduğu hava ruhuma fırtına diye esti. Annesi... Anneleri neredeydi, daha doğrusu ne yaşamıştı ve Seyit Ali bu kadar öfkelenerek kız kardeşine bağırmıştı? Ekledi. "Uyumadım ve aç da değilim."

Meral Hanım'ın tedirgin ama bir o kadar da alışmış yüz ifadesine takıldım. Gökçe sakince arkasına yaslanırken konuşmamayı tercih etti. Meral Hanım bu soğukluktan kurtulmak istercesine Gökçe'ye dikiz aynasından bakıp. "Sana asık suratı hiç yakıştırmıyorum," diye konuştu. "Güler misin lütfen?"

Gökçe gözlerini dışarı dikerken, "Gülecek bir ortam göremiyorum hala," diye homurdandı. "Ben en iyisi susayım."

"Hayır," dedi Meral Hanım anlayışlı bir şekilde. "Seyit'i biliyorsun, o kızar..."

"Bilmez miyim?" dedi Gökçe dalgaya alır gibi. "Canı nasıl isterse öyle davranır, istediği herkese kızabilir, kırabilir ama bizi sever de çünkü o böyle biri... Neyse ben en son susuyordum, değil mi?"

Tepki vermeden olanları sadece dinledim. Yirmi dakika kadar sonra varacağımız yere geldik. Sanırım dedesinin ve babaannesinin yaşadığı yerdi. Gökçe de onlarla kalıyordu. Meral Hanım arabayı bahçenin park için ayrılan

yerine park ettiğinde araçtan indik. Saf saf olduğum yerde kalakalırken Seyit Ali kimseyle muhatap olmadan bu üç katlı büyük eve doğru yürüdü, adında ev demek biraz kıt bir cümleydi. Gözlerimi devirerek ardından bakarken Gökçe yanıma gelerek gülümsedi. "Harika bir abi olmasının yanı sıra, harika bir arkadaştır da." Yüzümü yüzüne çevirdiğimde ne söylediğini anlamaya çalışırken güldüm ve çantamı omzumda sabitledim. "Sorun değil, yorgundur, gidip dinlensin tabii."

"Uyumaz merak etme."

"Yok etmiyorum."

"Sen," diye baktı şüpheyle ve birkaç saniye beni süzdü. "Liseye mi gidiyorsun yoksa üniversiteye mi?"

"Lise sondayım," diye cevapladım.

Hafif bir şaşkınlığın ardından ekledi. "Ama müzik okuluna da gidiyorsun, yani hedeflerin başka galiba?"

"Yani," diye mırıldandım öylesine. "Konservatuvar okumak istiyorum."

Gözleri bir anda parladı. "Abim de konservatuvar okuyor, biliyor muydun? Tabii bu sene dondurmak zorunda kaldı ama olsun."

Onun ağzından duymamıştım ama biliyordum. Neden dondurmak zorunda olduğunu bir hayli merak etsem bile bunu kardeşine sormadım. Onunla konuşmaya devam ederken Meral Hanım bize bakıp, "İçeri geçin kızlar, neden orada dikiliyorsunuz?" diye sordu.

Ben bir şey konuşmazken Gökçe, "Geliyoruz," deyip sıcakkanlı bir tavırla gözlerime baktı. "Gel hadi."

Çekingen bir ruh hâli içinde yürüyerek eve girdim. Kapıda bizi karşılayan bir hizmetli vardı. Çantamı kibarca elimden aldığında ona teşekkür ettim. Sorgular bir hâlde giriş kapısını geçerken az sonra beni ferah, büyük bir oda karşıladı. Odanın tam tepesinde oldukça görkemli bir avize varken duvarda hoş bir tablo vardı.

Gökçe neşeyle salona girdiğinde çok da yaşlı görünmeyen güzel bir kadın, oturduğu yerden kalkarak, "Nereden geliyorsunuz böyle hep birlikte?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Meral Hanım sakince kadına sarılıp onu öperken, "Yok anne bir şey," diye konuştu. "Sizi göresim geldi sadece. Birazdan Seyit'in diğer arkadaşları da gelecek, öyle bir şeyler yiyecekler beraber."

"Seyit burada mı?"

"Evet, geldi."

"Görmedim hiç. Hayta oğlan, insan babaannesinin elini öpmeden ortadan kaybolur mu?"

Kadın tatlı serzenişine hafif bir tebessümle karşılık verirken Gökçe mırıldandı. "Yorgun biraz babaanne, duşa girmiştir o şimdi. Gelir öper elini sonra."

"Hasta mı yoksa?" diye telaş yaptı hemen kadın.

Gökçe, "Yok babaanne ne alakası var?" diye gülüp elini saçların götürdü ve sıkıntıyla nefes alıp verirken sağına soluna bakındı ve beni görünce gözlerini büyüterek güldü. "A-a! Sen Leyla'yı hiç görmedin. Abimin arkadaşı."

Kadın gözlerini sakince bana kaydırırken usulca gülümseyerek başımı eğdim. "Merhaba."

Merhaba mı? Ne? Kadının gidip elini mi öpmeliydim yani? Kadın bana olduğu yerden bakarken Gökçe ile göz göze geldik. Gökçe elini ağzına doğru çıkarırken bana kaş göz işareti yaptı. Bunu hemen anladım ve utanarak sıkılgan bir tavırla kadının yanına gidip elini öpüp alnıma koydum. Kafamı kaldırıp kadınla göz göze geldiğimizde beni şöyle bir süzüp gülümsedi. "Oy maşallah maşallah, pek de güzelmişsin."

Yanaklarım kıpkırmızı olurken bir şey diyemedim ve bir adım geriledim. Kadın gülen gözleriyle Gökçe'ye dönerek, "Bu haytanın arkadaşları hep serseri değil miydi Gökçe?" diye sordu. "Bu kızcağız pek öyle durmuyor da."

Başımı çabucak öne eğip gülümsememi bastırmaya çalıştım ama Gökçe bunu ziyadesiyle belli etmişti. Gülerek, "Ya babaanne niye öyle diyorsun şimdi?" diye konuştu keyifle. "Gayet aklı başında oğlanlar, tamam biraz değişikler ama abimin de onlardan aşağı kalır yanı yok. Arkadaşlar insanın aynasıdır ne de olsa."

Kadın sevimli bir hâlde Gökçe'ye baktığında, "İyi çocuklar ama ne dedin az önce... Değişikler biraz," deyip kararlı bir şekilde kafasını salladı. "Ama o Cihangir aklı başında çocuk bak. Öbür küpeli olan..." Güldü. Böyle cümleler kuracağım aklıma gelmezdi ama bu kadın da oldukça sevimli ve sıcaktı. Bu ailedeki insanlar oldukça samimiydi aslında. Tabii Seyit Ali dışında. "Neyse, iyi çocuklar iyi çocuklar."

O sırada tam da lafının üzerine Teomanlar içeri girdi. Teoman kendini belli ederek, "Oo Zehra teyzem," diye kadının ellerine sarıldığında gülmemek için dudaklarımı ısırmaya başladım. "Nasılsın? İyi misin?"

Adının Zehra olduğunu az önce öğrendiğim babaanneleri Teoman'a bakıp omzuna dokunarak güldü. "İyiyim uzun oğlan, sen nasılsın?"

"Valla ne olsun uğraşıp duruyoruz işte," diye konuştu.

Gökçe, "Babaannem de az önce tam da senin dünya üzerindeki en iyi adam olduğundan bahsediyordu," diye dalga geçti. "Bak kaçırdın iltifat silsilesini."

Teoman kibirle geri çekildiğinde, "Zaten biliyorum öyle olduğumu ama tabii bunu Zehra teyzemin dilinden duymak da isterdim şimdi," deyip Gökçe'ye göz kırptı. Bu çocuk, manyak.

Tokalaşma merasimi sona erdiğinde birlikte salona geçtik. Hâlâ kendimi sorguluyordum, burada ne işim vardı ve neden gitmiyordum? Cevap basit ama bunu itiraf etmek zordu.

Salonda en kenardaki koltukta oturmaya devam ederken Seyit Ali birkaç dakika sonra içeri girdi. Gözlerim üzerinde toplandı ve tam anlamıyla geridim çünkü bu sefer, bu sefer çok başkaydı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez bu kadar köşeye sıkışmış hissediyordum; oysa üzerime gelmiyor, benimle konuşmuyordu bile. Sanırım görmezden gelinmek canımı acıtmıştı.

Muhtemelen duş almıştı, Gökçe'nin de dediği gibi. Babaannesinin yanına giderek elini öpüp alnına koydu. Zehra Hanım torunun yüzüne alacaklı bir şekilde bakıp kaşlarını çattı ve elini yüzüne koyarak, "Hasta mı oldun oğlum?" diye sordu. "İyi misin?"

"İyiyim babaanne," diye cevapladı. "Çok iyiyim. Dert etme beni."

Zehra Hanım endişeyle elini onun yüzünden çekerken konuşmaya fırsat kalmadan temiz giyimli bir kadın belirerek, "Sofranız hazır Zehra Hanım," dedi.

"Dedemi beklemeyecek miyiz?" diye sordu Gökçe ayaklanmadan evvel.

Zehra Hanım, "İşi bitmedi demek ki," deyip toparlandı. "Hem misafirlerimizi bekletmek olmaz, ayıp olur kızım."

Cihangir sıkıntıyla, "Yok estağfurullah, biz zaten zahmet verdik iyice," diye araya girdiğinde Zehra Hanım ona baktı. "O nasıl laf oğlum? Duymamış olayım. Haydi sofraya bakalım."

Ortamda bir hareketlilik söz konusu olduğunda dudaklarımı kemirip ayaklandım. "Ben izninizi istesem artık, ayıp olur mu? Çok geç kalmayayım eve."

Zehra Hanım, "Ama kızım bak yemek yemeden bırakmam seni de," dedi. "Hem merak etme, Seyit seni bırakır evine, nasılsa arkadaşsınız, öyle değil mi?"

Gözlerim adres sormadan onun elalarına takıldığında gözlerime dümdüz bakarak, "Ben bırakırım," dedi.

Zehra Hanım tatmin olmuş bir ifadeyle bana bakıp gülümsediğinde gülümsedim. Ardından birlikte sofraya geçtik. Kocaman bir sofraydı ve kalabalıktık. Kendimi başka bir ütopyadaymışım gibi hissetmiştim çünkü dün başka bir yerdeyken bugün olduğum yer tahmin edilecek gibi değildi. Onun ailesiyleydim, onun ailesiyle.

Meral Hanım kaşığını eline alırken bana bakıp, "Sahi bugün bana bir şey söyleyecektin Leyla," dedi. "Teşekkür ediyordun yanlış hatırlamıyorsam, ne için?"

Seyit Ali'nin istifini bozmadan önündeki tabağıyla oyalandığını gördüm. Durumu toparlayarak, "Önemli bir şey değildi," dedim. "Yani aslında daha sonra da konuşabiliriz."

"Peki, sen nasıl istersen."

Sakince yemeğimizi yemeye devam ederken Seyit Ali fazla bir şey atıştırmadan sofradan kalktı.

Gözlerimin ucuyla onu takip ettiğimde yutkundum. Kendimi bastırılmış hissediyordum resmen, yani bir çığlık atıp bağırsam rahatlayacaktım. Birkaç dakika daha yemeğimi yemeye devam ettiğimde telefonum titremeye başladı. Arayanın annem olduğunu gördüğümde, "İzninizle," deyip ayaklandım ve nereye girdiğimi anlamadan kapısı açık misafir odasına giriverdim. Telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim anne?"

"Neredesin sen?"

"Çalışıyorum anne, sana söylemiştim ya hatırla," dedim kısık sesimle. "Ne oldu ki? Hem vaktim var daha gecikmedim."

"Gelirken bizim Nuriye'nin dükkânından bir ip al diyecektim," dedi düz bir sesle. "Abinin gömleği yırtılmış, uygun renk lazım."

"İyi tamam alırım, hangi renk?"

"Lacivert."

"Tamam. Bir şey yoksa kapatıyorum ben."

"Çok geç kalma," dedi dik bir tavırla. "Zaten nasıl bir çalışmaymış hiç anlamadım orasını da."

Derin bir nefes alıp verirken, "Geç kalmam anne, tamam mı? Hadi görüşürüz," deyip telefonu kapattım ve söylenerek ekranı kilitledim. Ben kendi kendime söylenmeye devam ederken bir anda odanın balkonunun kapısından içeri Seyit Ali giriverdi. Onu görür görmez ufak çaplı bir korku yaşadım çünkü orada olduğunu bilmiyordum.

İçeri girdiğinde sakince yüzüme bakmadan mırıldandı. "Geç kaldıysan gel bırakayım."

"Yok kalmadım," dedim yüzüne bakmadan çünkü o da bana bakmıyordu. "Kendim giderim ayrıca, zahmet vermeyeyim."

Alay eder gibi histerik bir biçimde gülümsedi ve sırtını dolaba yaslayarak önündeki koltuğa gözlerini dikti. "Doğru, yerinde olsam ben de bir katilin arabasına binmezdim."

"Seyit Ali, ben sana katilsin demedim ki."

"Değilsin de denemedin Neva," dedi. "Ne fark eder ki?"

"Çok şey," diye eğdim başımı. Gözlerim bileğindeki tokama dokundu. Duş almıştı ve o hâlâ oradaydı. "Tokamın hâlâ bileğinde duruyor olmasına şaşırdım, ben atarsın..."

"Atarım diye düşündün ama atmadım," dedi çabucak ve kafasını buraya doğru çevirip kıstığı gözleriyle gözlerimi ısıttı. "Mümkünse benim yerime düşünme. Sürekli *error* veriyorsun çünkü."

Dudaklarımı ıslatıp cümlelerimi toparlamaya çalıştım çünkü varmak istediği, beni götürmek istediği noktayı biliyordum. "Ben çocuğun ölmediğine de senin böyle bir şey yapmadığına da sevindim. Gerçekten sevindim. Belli edemiyorum belki ama söylüyorum, Seyit Ali."

"Boş ver," dedi geçiştirir gibi. "Üzerinde duracağım bir mesele değil."

"Anlamadım?" diyerek kaşlarımı çattım.

Bana uzun uzun baktı. Buna müsaade ettim. "Halama neden teşekkür ettin?" diye sordu sonra aniden. "Dur tahmin edeyim; benim gibi birinin senden uzak durması gerektiğine inanıyorsun ve orada daha fazla kalamazdın öyle değil mi?"

"Öyle düşündüm."

"Hâlâ aynı fikirde misin peki?"

Duraksadım, bu sefer pek hızlı olamamıştım. Aksini söylemedim ama kabul de etmedim. Dudağının kenarını kıvırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne düşündün?"

"Kalmaya devam edeceksin, ne de olsa suçsuz olduğum ortaya çıktı."

Bu beni derinden sarsarken kalbimin atışı darbe gibi indi göğsümün tam ortasına. "Sen... Sen ne demek istiyorsun?" diye sordum öfkelenerek. "Bu fazla olmadı mı sence de? Oradan bakınca ne görüyorsun, ne sanıyorsun sen beni?" Öfkem bir anda alevlendiğinde gözlerindeki umursamazlığı gördüm. Başarıyordu, her ne yapmaya çalışıyorsa başarıyordu. "Ayrıca sana inanmıyorum demedim, sana inandım fakat bunu dün gece belli edemedim, şu an söylediğin çok yanlış."

Konuşmadı.

Güldüm. "Eşitlendik bile. Amacın da benim canımı acıtmak değil mi? Misilleme yaparak içindeki hırsı yüzüme vurmak ya da her neyse ama sana bunu tattırmayacağım Seyit Ali. İstediğini düşün hakkımda, şu kadar umurumdaysa namerdim."

"Biz," diyerek derin bir nefes alıp verdi. Sırtını yasladığı dolaptan ayırdığında yönünü bana çevirdi. Bana doğru yaklaşmaya başladı. Aralık olan ağzımı kapattığımda birkaç adım daha attığını fark ettim. Yaklaşıyordu ve bu

her neyse beni deli ediyordu. Karşımda durduğunda açık olan kapıyı yavaşça kapattı ve gözlerime derin derin bakıp mırıldandı. "Seninle hiç yol katedemeyeceğiz, değil mi, Neva?"

Afalladım. "Anlamadım?"

"Anladın," dedi kafasını ağır ağır sallarken. "Sadece salağa yatmayı çok iyi biliyorsun."

Kaşlarımı çatıp elimin tersini karnına hafifçe vurduğumda yüzünü buruşturup, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ardından ekledi. "Madem vuracaksın tam vur."

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Evet dersem o ellerin bir tane daha indirir mi karnıma?"

"Neden olmasın?" diye kaldırdım sol kaşımı. "Dayak yemeye pek meraklısın bakıyorum da."

Gülümsedi. Nihayet. "Senden mi dayak yiyeceğim? Sen mi döveceksin beni? Tamam inanmış gibi devam edeyim de buna da üzülme."

Burnumun ucu titrerken çenemi öne çıkarıp gözlerine daha yakından baktım. "Beni sakın hafife alma. Sakın."

Elalarının dipsiz bir vadiyi andıran görüntüsüne az daha bakarsam düşeceğimi hissetmiştim.

Gözlerini bir an olsun bile kırpmıyordu, bu kadar dikkatli ve insanın dikine dikine bakan birisi olması beni zor durumda bırakmaktan başka bir şeye yaramıyordu. "Seni," diye fısıldadı hafif bir sesle. Göğsüm sıkışıyordu. "Hafife almam ama ciddiye de almam."

"Beni hiç tanımıyorsun," dedim. "Seni var ya, gerçekten manyak ederim."

"Bu bir dövüş sözü mü yoksa?"

"Ne zaman istersen?"

"Bak sen şuna," diye üzerime geldi. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırırken dudaklarını kulağıma yakın bir yere taşıdı. "Bana dokunmak için de hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

Gözlerimi kapattım ve gülüşümü bastırmak için dudaklarımı parçalarcasına sıktığımda kendini geri çekti. Gözlerimi açıp ona kötü kötü baktım. Gülümsüyordu ama bu yüzündeki tebessüm oldukça muzipti. "Korktuğunu başka bir dille de söyleyebilirdin," deyip parmaklarımın ucunda minicik yükselip bu sefer ben ona kulağına tırmandım. "Canını fazla yakmam, merak etme."

Kendimi geri çekerken boğazımdaki bu acı tadı bastırıp parmak uçlarımı serbest bıraktım. Dikkati üzerimdeydi ve hareket etmeden yüzüme bakıyordu. Gözlerimi kaçırmadım çünkü kaçak dövüşmek istemiyordum. "Çok,"

diye konuşu uzuka. "Tehlikeli birisin ama böyle kedi tırmığı gibi. Sadece tırmık atabilirsin bana."

Güldüm. Güldü.

"Bana kalkanlarınla gelmek zorunda değilsin, Neva," deyiverdiğimde yüzümü hızla yüzüne getirdim. İfadesi düzdü. "Belki çok saçma gelecek, belki anlamsız ama ben bana inanmanı istedim, bekledim hatta..." Durdu ve derin bir nefes alıp ümitsizce omzunu silkti. "Hatta bir tek sen inanmış olsaydın bir anlamı olurdu."

"Daha kaç kez söyleyeceğim Seyit Ali? Sana inanan bir yanım vardı ve bu büyük bir alanı kapsıyordu, gerçekten. Hem benim inanıp inanmamam senin için neyi ifade edecek ki?"

Hadi cevap ver, bakalım.

Yemedi.

"Ben," dedi kaşlarını yukarı kaldırıp indirirken. "Bu numaraları yemem!"

"Tabii sen de haklısın," deyip kollarımı göğsümde topladım. "Kızlardan tecrübe sahibi olmuşsundur."

"Oradan bakınca bir *playboy* mu görüyorsun?"

"Yo."

"Neden o zaman öyleymişim gibi davranıyorsun?" deyip gülümsedi. "Benim minik jeneratörüm."

"Şunu söylemeyi keser misin?" diye gülümseyerek bunu bastırmaya çalışırım.

"Hayır," dedi hızla. "Senin aksine gitmeyi seviyorum. Yapma dediğin, hoşlanmadığın ne varsa yapmak gibi..."

"Tamam söyle o zaman."

"Fazla zekiceydi!" Bu sefer daha keyifle güldü. Gözlerim çarpık gülüşüne takılı kaldığında beni fark etmesin diye güldüm ama neye güldüğümü bile bilmiyordum. Resmen saçmalamıştım.

"Ya, öyleyimdir." Daha sonra telefonumdan saate bakıp "Oha," diye tepki verdim. "Ben gecikiyorum. Çok şey olmadan gideyim en iyisi."

"Tamam, ben bırakırım, sakin ol."

"Yok, ben şuradan atlar giderim."

"Tamam, benim arabama atlarsın."

Durdum ve bu sefer içtenlikle güldüm. "Kafana atlayayım mı? Bir de ben deneyeyim bakalım, öldürebiliyor muyum?"

"Buna gülmem mi gerekiyor?"

"Hayır."

"İyi."

Tebessümümü yüzümden ışık hızıyla sildim ve hareketlendim. "Gidelim öyleyse."

Kapıyı açıp odadan çıktım. Ben önde Seyit Ali arkamdan salona girdiğimizde sofradaki bütün gözler ikimizin üzerinde toplandı. Ne? Neden bir şey yapmışız gibi bakıyorsunuz?

"Ben her şey için teşekkür ederim," diye konuştum. "Geç kalmadan gideyim."

Zehra Hanım, "Ama daha tatlını yemedin mi kızım?" diye uyardığında Teoman bıyık altından güldü.

"Seyit bir ara ısmarlar ona Zehra teyze, sen hiç dert etme."

"Yok olsun," diyerek gülümsedim. "Her şey çok güzeldi, ellerinize sağlık. Ben izninizi isteyeyim." Meral Hanım sofradan kalkarken onu durd rdum. "Lütfen rahatsız olmayın."

"Olur mu öyle şey?" derken yanıma gelip bana sarıldı. Bir anda kendimi böyle bir ailenin arasında bulmak yıllardır hasretini çektiğim bir tabloyu yaşamak gibi hissettirmişti. Birbirimizden ayrılırken beni Zehra Hanım'a gösterdi. "Anne, Leyla müzik okulunda eğitim alıyor. İleride çok iyi keman çalacak ve harika bir yeteneği var."

Ya, ben utanıyorum iyi de.

"Maşallah," dedi Zehra Hanım beni gıptayla izlerken. "Maşallah."

"Yani elimden geldiğince," diye mırıldandım bir şey söylemem gerekiyormuşçasına.

"Tabii Seyit sağ olsun," dedi Meral Hanım oklarını ona doğrulturken. "Leyla gibi bir yetenekle tanışmamıza o vesile oldu."

Bu sırada Teoman'ın pis pis güldüğünü gördüm. Göz göze gelirken kaşlarımı çattım. Bana göz kırptı.

"Neyse biz çıkalım," dedi Seyit Ali sıkılmış bir tavırla. "İyice geç olmadan."

"Bir daha bekleriz kızım," diye konuştu Zehra Hanım buraya bakarken. "Gerçi bizim hayta oğlan, buraya bile kırk yılda bir uğruyor ama sen yine de gel."

"İnşallah," diye fısıldadım geçiştirme cümlesi gibi. Salonun çıkışına doğru hareketlenirken onlarla tekrar vedalaştım ve çantamı alıp evden ayrıldım. Hava ağırlaşmıştı ve bulutların gölgesi üzerime düşüyordu. Güneş yok oluyordu yavaş yavaş. Çantamı omzuma sırtlanırken saçlarımı geriye doğru savurdum. Yan yana ileriye doğru yürüdük.

Seyit Ali, "Geciktin diye abin olacak yavşak bir sorun çıkarır mı?" diye sordu.

"Çıkarmaz," dedim ruhsuzca.

"Eminsin değil mi?"

"Evet, eminim."

"Bir sorun olursa..."

"Olmaz bir sorun, merak etme." Olursa da bunu kendi başıma halledecektim, bunca zamandır yaptığım gibi. "Bu arada eve giderken yol üzerinde bir yere uğrayabilir miyiz? Bir şey almam gerekiyor da."

"Uğrarız," diye cevapladı. Ardından birlikte arabasına bindik. Dış kapı otomatikman açıldığında biraz sonra da evden ayrıldık. "Eviniz çok güzel. Neden burada kalmıyorsun ki?" diye sordum emniyet kemerimi takarken.

Omzunu silkti. "Dedem ve babaannemle ömrümü çürütecek kadar kafayı yemedim."

"Neden? Bence çok tatlı bir kadın."

"Öyle, evet ama en ufak bir şeyde tedirgin oluyorlar ve üzerime düşüyorlar," diyerek açıklama yaptı. "Benim içinde olduğum işler onlara fazla gelir ve her gün onlara laf anlatmakla uğraşamam. Kadın zaten kalp hastası."

"İçinde bulunduğum işler derken? Yarışlara katılman gibi mi?"

"Yani," dedi tatmin etmeyen bir cevapla. "Bugün olanları bile söylemedik rahatsızlanır diye. Tabii dedem daha serttir, ona bir şey diyemem. Babamı kaybettiğimden beri bu daha da arttı. Sanki arkamı toplaması gereken biriymiş gibi hareket ediyor ve bundan nefret ediyorum, inan bana. Oysa ben en büyük zararı kendime veriyorum."

"Babanı," dedim duraksarken. Bu soruyu sorup sormamam gerektiğini bile bilmiyordum ama denedim. "Ne zaman kaybettin?"

"Dört yıl önce."

Sorumu cevaplarken hissiyattan uzak kalışını da başka bir şeye yormadım. Bugün arabanın içinde olan o mevzuyu da deli gibi merak etsem de kardeşine verdiği tepkiyi gözlerimin önüne getirip aynısını tekrarlayacağını düşündüğümden vazgeçtim. Gülümsemeye çalışırken, "Ama ailen çok güzel," dedim. "Kız kardeşin de çok tatlı, hiç sana çekmemiş."

Dikkatini yoldan çevirmeden bana bir bakış atıp, "Senin küçük kardeşin de öyle," dedi vaktini beklermiş gibi. "O ne kadar tatlıysa sen o kadar... Acısın."

"Ay kusura bakmayın Seyit Ali Bey, acı olduğum için," diye dalga geçerek güldüm.

Güldü. Sonra gülen gözlerime takıldı gözleri. Zaman ikimizi de himayesi altına aldı. *"Bu kadar güzel gülerken bunca öfke neden Neva?"*

Başımı öne eğip her şeyi boş veren umursamaz bir havayla homurdandım. "Çünkü insanlar içimdeki neşeyi söndürüyor, Seyit Ali. Belki kulağına çok saçma ya da salakça gelecek ama gerçek bu. Onlar benden öfke istiyor, nefret istiyor çünkü kimse gülen insan görmeye tahammül edemiyor ve çomak sokmaya çalışıyor. Benim çevrem böyle... Hatta yine saçma gelecek ama..." Derin bir nefes alırken dünyanın bütün yükünü sırtlanır gibi hissettim. "Bugün ailenin yanında kendimi gerçekten iyi hissettim. Orada neden bulunduğumu düşündüm ama muduydum nihayetinde, önemli olan da bu değil mi?"

Ona içimi açmıştım biraz.

Çünkü beni anlayacağını düşündüğüm biriydi.

"Hayır," dedi sakin bir sesle. "Söylediğin hiçbir şey saçma değil. Aksine insanlar hakkındaki varsayımların o kadar nokta atışı ki... Fakat senin gibi hayat dolu bir kızın bu kadar öfkeli olması beni şaşırtıyor, sanki... Sanki gülersen canın acıyacakmış gibi."

Dudaklarım kıvrılırken sözlerinin canımı acıttığını fark ettim ama amacı bu değildi, biliyordum. Sadece beni bu kadar iyi anlamasına şaşırmış ve duygulanmıştım. "Belki öyledir." Sonra bu ruh hâlinden kurtulmak istercesine yüzüne baktım. "Ayrıca bana acı olduğumu söyleyen sendin, hayat dolu olmakla pek bir bağını kuramadım. Öyle olsaydım tatlı olurdum."

"Ama ben acıyı, tatlıya tercih ederim."

"Ha?"

"Ne ha?" dedi gülerken.

"Şey bir an," diye savsaklamaya başladığımda saçlarımı karıştırıp yüzümü çabucak camın yönüne çevirip dudaklarımı sıkım. Camımın içinde bir kelebek vardı sanki, daha önce onu orada hissetmemiştim hiç ve onu sevmiştim. O kelebeği sevmiştim. "Neyse, boş ver," dedim cümlemin yarım kalan kısmını tamamlarken.

Hep böyle mi olacaktım sahiden?

Gözlerine dik dik bakmaya alışkındım oysa, gözlerimi gözlerinden kaçırıp utanmaya değil.

Bir şey söylemedi ama ara ara beni kontrol ettiğini fark ediyordum. Eve gelmeden uğrayacağımız yere uğradık ve öyle devam ettik. Hava kararmaya başlamıştı ve ben tam anlamıyla geç kalmıştım, umarım bir sıkıntı yaşamazdım. Bu imkânsızdı ama neyse...

"Geçen gün durduğun yerde bırakırsan iyi olur," diye ifade ettim sakince. "Şimdi biri falan görür ya da abim işte. Tatsızlık çıkmasın."

Arabayı kenara çekerken dişlerini sıktığını gördüm. "Zihniyetsiz, it."

"Alışınca çok da farklı gelmiyor," diye itiraf ettim.

"Buna alışmak zorunda değilsin."

"Öyle olmuyor işte," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Aile yapısı değişkendir. Senin ailene doğru gelen benim ailemde yanlış geliyor. Bu doğal bir şey ama tabii doğru olduğunu söyleyemem. Neyse, öyle işte." Emniyet kemerimi çözdüm. "Ben gideyim. Teşekkür ederim bıraktığın için."

Elini direksiyonda tutmaya devam ederken, "Rica ederim," diyerek bakışı gözlerimin içine. Çok, çok güzel bakıyordu gerçekten. "Bu arada unutmadan, sana bir tatlı borcum var."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Teoman'ın uydurması tamamen, böyle bir şey yok."

"Yok onun sözlerine itibar ettiğimden değil," dedi çabucak. Sesi ciddiydi. "İçimden geldiğinden."

Gülüşüm tıpkı bir mum gibi söndüğünde gözlerim de onunla birlikte yandı, oysa sönmesi gerekiyordu... Sonra bir şey oldu ve bu zamanın içine doğduğumuz zaman diye var olduğumuz an durdu. Ona çekildim ve kalbimin biletini ellerine kendimden habersiz verdim.

Onu öptüm.

Dudaklarım görünmez bir etkinin beni ona itmesiyle yanağının kenarına konduğunda bu hadise sadece bir saniyeden ibaret oldu ama etkisini hiçbir zaman tam anlamıyla açıklayamazdım.

Kendimi ondan çekerken gözlerindeki şaşkın ifade, beni müthiş bir şekilde utandırdı. "Ben," dedim elim ayağıma dolanırken. "Ben şey affedersin. Ben ne yaptım ya?" Saçmalamaya başladım. "Çok çok özür dilerim. Unut gitsin, unut tamam mı?" Konuşmuyordu ve ben de yüzüne bakamıyordum.

Arkamı döndüm. "Ben böyle davranmak istemedim. Gidiyorum." Kapıyı açtım. "Hoşça kal." Kaçar gibi kapıyı kapatıp ondan uzaklaşmaya başladım.

"Aptal!" diye kızdım kendime. "Sen dünyanın en aptal insanısın. Sen... Sen ne bok yedin kızım ya?"

Kendi kendime kızarak yolu yürümeye devam ederken elimi ağzıma götürdüm ve sersem ağzımın yine sersem gibi güldüğünü fark ettim. Bunu bastırmak ve yok etmek istiyordum ama olmuyordu.

"Bir de utanmadan sırıtıyorsun salak gibi. Of Leyla of!"

Eve gidene kadar kendi kendime kızmaktan ve gülmekten başka bir şey yapmadım. Bu hissettiğim her neyse beni aptala çevirmişti. İleride bu his kocaman bir şeye dönüşürse şayet o zaman nasıl başa çıkabilirdim? *En iyisi yol yakınken döneyim.*

Zihnimle olan münakaşamı sonlandırıp anahtarımı çantamdan çıkardım ve eve girdim. Sanırım annem evde değildi. "Ömer?" diye içeri doğru seslenirken ayakkabılarımı çıkarıyordum. "Ömer, evde misin ablacığım?"

Odanın kapısını açıp bana olduğu yerden baktı. "Evdeyim, abla."

"Annem yok mu?"

"Yok."

"Tamam, o gelene kadar ben hemen üzerimi değiştirip sofrayı kurarım," deyip doğruldum ve ayakkabılarımı, köşedeki küçük ayakkabılığa bıraktım. Keyifli bir hâlde bir iki adım attığımda abim bir anda oturma odasından çıkıp karşımda belirdi. Gözlerinde ateş vardı, gözlerinde öfke vardı, gözlerinde ölüm vardı. "Ne oluyor be?" diye sordum bir anda. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Dün gece de mi o herife kaçtın?" diye sordu direkt burnundan solurken. "Söyle çabuk! Dün gece de mi o piçin yanına gittin?"

Nutkum tutuldu, nereden, nereden haberi olmuştu? Fakat bunu belli etmek niyetinde değildim.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedim aldırış etmeden. "Çekil git önümden!"

Kolumdan kavradı ve beni sertçe sarsıp önüne getirdi. "Bana yalan söylemeye kalkma!" Üzerime kükrüyordu, üzerime yağıyordu nefreti. "Gördüm seni, gördüm lan sizi. O herifin arabasındaydın. Sen... Sen onun bunun..."

"Ne?" derken titremeye başladım. "Ben kimsenin bir şeyi değilim. Ben çalışıyorum sadece... O da..." Cümlemin devamında yediğim tokat boğazımda intihar eden kelimelerin cesetlerinden meydana geldi.

Yanağımda oluşan deprem beni yıktığında yere düştüm. Saçlarım yüzümü kapattı ve ben ağlamamak için kendimle savaşmaya başladım. Ama ben abimin bana açtığı savaşı kazanamıyordum, onu yenemiyordum. Üzerime eğildi. Yakamdan tuttu ve beni kendine çevirdi. "Bitti. Bundan böyle okuldan eve, evden okula. Bitti, anladın mı lan beni? Senin sokağa düşmeni mi bekleyeceğim ben ha?"

Titreyerek, dudağımın kanının tadını hissederek gözlerine bakıp, "Senden iğreniyorum," deyip yüzüne tükürdüm.

Gözlerini bir hışımla kapatıp açtığında bu sefer diğer yanağıma vurdu. Beni yok saydı, beni hiçe saydı. "Kırarım lan bacaklarını! Mahvederim seni! Öldürürüm, anladın mı lan! Seni de öldürürüm o şerefsizi de."

Bu hikâye böyleydi. Bu adam böyleydi. Değişmiyordu, kafasının içindeki neyse ona uyuyor ve onu yaşıyordu. Acıması yoktu, acımıyordu kalbi benim kalbime dokunurken. Bağrışları, çağırışları altında oturduğum yerden kalkmadım. Ağladım. Belki de ilk defa ona karşı meydan okumadım, ilk defa buna müsaade ettim çünkü yoruldum, çok yoruldum.

İçim titreye titreye, göğsümün içi acıyla dolana dek ağladım ama delicesine değil, delirmişçesine çünkü bu gözyaşlarını bir tek ben duydum, bir tek ben yaşadım ama gören yalnızca ben değildim. Ömer'di.

Oradaydı. Kapının aralığından bana bakıyordu. O da benim gibi ağlıyordu. Omuzları titriyordu ağlarken, göğsü tıkanıyordu nefes alırken. Minik gözlerinden, minicik olan kalbine acı değmişti; tarifsiz belki de çünkü hissediyordum. O da yaşıyordu. O da yaşıyordu bunu.

Gücüm onu böyle görmeye, beni böyle görmesine dayanamadığında bakışlarımı kaçırdım. Aklıma geldi, aklımın içinden çıkaramadığım kişi. Bana bu kadar güzel gülerken neden bu öfke diye sormuştu...

Diyemedim ki ona; gülmeyi unutmuş bir kırlangıcın, uçmayı bile öğrenemeden kırıldığını.

TOPRAĞINDA ÇÜRÜMÜŞ TOHUMLAR

Güçlü biri olmaya çalışmak mı yoksa güçlü biriymiş gibi davranmak mı daha zordu?

Geceyi gündüz edemediğim bir vaktin içinde dolandım durdum tüm gece. Saçlarım ağırdı belki de bir gecede. Saçlarıma düştü o çaresizliğin karanlığı ve ben ışık aramak için uğraşmadım çünkü ne zaman bir parça aydınlık görsem, ne zaman bir yol görsem oraya attığım adımların devamı gelmiyordu.

Gözlerimin önünde bir duvar vardı. Bomboş bir duvar. Tüm gece, sadece bu duvarı izlemiştim.

Normalde yediğim dayağı unutur, güçlü bir hâlde toparlanırdım ama bu sefer öyle olmamıştı. Bu sefer çok ağlamıştım. Çok canım yanmıştı.

Ruhum ölmüştü.

Pikeyi üzerime doğru iyice çekip kendimi saklamak istedim. Sırtım Ömer'e dönüktü ve beni duymasın diye gece boyu bu pikeyi ısırmıştım. Taşmıştım, dolmuştu artık gözlerimin içindeki yaşlar.

Ben direnmek zorunda değildim, birilerine hesap vermek zorunda değildim hatta gözyaşlarımı bile kaçak göçek akıtmak zorunda değildim ama hayat böyleydi. Hep bir zelzele, hep bir mücadele.

Buz gibi olmuş tenimi hissettim. Dudağımın kenarında kabarmış o yarayı deli gibi hissediyordum.

Yanağımdaki izi, gözlerimin altındaki morarmayı bile. Bacaklarımı kendime doğru çekip hafifçe öksürdüğüm sıra Ömer'in sesini işittim. Omzuma dokundu. İrkildim. "Abla," diye fısıldadı ürkek bir sesle. "İyi misin? Acıyor mu yüzün?"

"İyi..." Konuşamadan boğazımı temizledim zira saatlerdir kupkuru olmuş ağzım kelimeleri de kurutmuştu, tıpkı bir kılçık gibi boğazıma takılmıştı. Damağımı ıslatırken ölü gözlerle duvara baktım.

"İyiyim. Sen okuluna git hadi."

"Sen gitmeyecek misin?" diye sordu başımda dikilmeye devam ederken. Yüzümü görmeye çalışıyordu ama ondan gizleniyordum. "Bakayım mı bir yüzüne? Öpeyim istersen, belki geçer."

"Ömer okuluna git," diye tekrarladım güçsüz bir sesle. "Hadi giyin üzerini, geç kalma."

"Bir kerecik göreyim yüzünü gideceğim, söz."

"Ömer git lütfen dedim!"

"Abla bir kere göreyim yüzünü."

"Ömer!" diye sesimi yükselttim bir anda. Gözlerim irileşirken dudağımın çevresine oturmuş kan pıhtılaştı. Canım acıdı. "Okuluna git dedim! Rahat bırak beni."

Ömer ona bağırmamla ellerini omzumdan korkarak çekerken aralık olan dudaklarımı kapattım. Ona sesimi yükseltmek istememiştim, ben ona kıyamazdım ama şu an değil Ömer'e aynaya bile bakacak cesaretim yoktu. İlk kez bu kadar güçsüzdüm. Belki de güçlü olmaya çalışmaktan yorulmuştum.

"Peki," diye konuştu sessizce bir adım uzaklaşırken. "Ben okula gidiyorum ama sen iyileş, tamam mı? Hem sen üzülme de ben biraz daha büyüyeyim, abime kızacağım. Hem de çok kızacağım. Sen sakın merak etme."

Az sonra üzerini giyindi ve çantasını sırtlanıp kapıdan çıkıp gitti. Gözlerimi açtım. Kirpiklerimin araları nemlenmişti ve buna alışmıştım. Usulca sırtüstü dönmeye çalıştım ve dudaklarımın arasından sızlanarak bir inilti kaçtı. Yüzüm gerildi. Gözlerimi tavana dikmemle derin bir nefes aldım. Zaten bir dakika bile uyumamıştım. Gözlerim ağrıyordu ve uykuya ihtiyacım vardı ama uyursam kâbuslarımla yaşardım. Gözlerim açıkken savaşmak daha kolaydı.

Ömer çıktıktan sonra kapımı kilitledim ve tekrar uzandım. Odamın kapısı saatler sonra çaldığında annem, "Leyla," diye seslendi. Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğu için yapamadı. "Bu kapı niye kilitli? Okula da gitmedin bugün. Açsana kız şu kapıyı çabuk!"

Onu duymazlıktan geldim. Bu hissi iyi bilirdi. Yıllarca beni görmezden geldiği gibi.

Israr etti. "Sana diyorum! İyi misin? Hasta mısın?"

Cevap vermedim. Nasılsa birazdan giderdi. Onun düşüncesi kurumuş bir yaprak gibiydi. Rüzgâr estiği vakit uçar giderdi.

Öyle de oldu. Fazla telaş yapmadan kapının önünden çekilip gitti.

Dudaklarımı birbirine bastırırken yutkundum. Bir an gerçekten beni düşündüğünü sanmıştım.

Gözlerimi açıp kapatırken telefonum titremeye başladı. Kafamı buradan çıkarmaya gücüm yoktu ve mesaja bakmadım. Aradan dakikalar geçti ve mesajlarım arttı. Derin bir nefes alarak kafamı pikenin altından çıkarıp çalışma masamın üzerinde duran telefonuma uzandım ve ekşimiş bir yüz ifadesiyle gelen bildirimlere baktım.

Kimden: Semih

"Neden gelmedin? Hasta mısın?" (09.32)

Kimden: Semih

"Leyla iyi misin? Merak ediyorum seni. Mesajlarıma bakar mısın?" (10.12)

Semih'in mesajlarını okurken duygudan yoksun bir hâlde gözlerimi yazdığı satırlarda gezdirdim. Beni düşünmüştü. Semih, beni merak etmişti.

Kafamı yeniden yastığıma koyacağım sıra bir bildirim daha geldi. İrkildim usulca ve telefonumu kapatmadan mesaja baktım.

Bu Seyit Ali'ydi.

Kalbim titredi birdenbire ve bu ani irkilme saatler sonra yüzümü soğuk suyla yıkamışım gibi hissettirmişti.

Kimden: Seyit Ali

"Bugün okul çıkışı seni ben alırım. Tatlı sözüm vardı." (10.14)

Seyit Ali'nin mesajını okurken gözlerimin dolduğunu fark ettim. Elimdeki telefonu bırakmadan kafamı yavaş bir şekilde yastığıma koydum ve ekrandaki mesajı okudum. Aynı yeri defalarca kez okudum ve yüzümde bir tebessüm olması gerekirken elimde avucumda olan tek şey hislerimden kaçmak olmuştu. Bunu yapamazdım. Böyleyken olmazdı.

Ben onu öpmüştüm.

İstemediğimden değil, gerçekten bir anda kendime engel olamadığımdandı.

Mesajlara herhangi bir yanıt vermezken telefonumu kapattım. Tamamen.

Kendime gelmem, toparlanmam gerekiyordu ama elimi kaldıracak hâlim yoktu. Duş almalıydım sonra da bu evden defolup gitmeliydim. Geri gelecek olsam bile şu an burada kalmak istemiyordum.

Babam vardı. Bir babam vardı benim.

Toparlandım ve yanımda birkaç kıyafet ve iç çamaşırı alıp kimseye görünmeden banyoya gittim.

Yüzüme çok da su değdirmemem gerekiyordu ama bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten başaramamıştım da. Güç bela, sızlanarak yıkandıktan sonra temiz kıyafetlerimi giyinip yine kimseye görünmeden odama gittim ve kapımı kapattım. Aynaya baktım. Berbat bir hâl-

deydim. Karnım da ağrımaya başlamıştı. *Sikeir ya!* Şu an regl olmanın hiç de vakti değildi.

Karın ağrımı askıya alıp saçlarımı kurutturum ve onları serbest bırakım, bu sayede yüzümün kenarındaki morluklar insanların pek de dikkatini çekmezdi. Tabii otuz kat sürmek zorunda kalacağım fondöten dışında. Elimin üzerine biraz fondöten sıkıp bunu yüzüme iyice yedirdim.

Yaralarım tamamen kapanmamıştı, zaten sevginin bile iyi edemediğini basit bir boya halledecek değildi ya.

Biraz sonra yüzüm insan içine çıkılacak bir hâle geldiğinde lavaboya tekrar gidip regl olup olmadığımı kontrol ettim. Harika bir zamanlamaydı gerçekten. İşimi halledip buradan çıkıcam. Kendime bir çanta hazırladım. Tabii Ömer'e de öyle.

Hazırladığım çantayı sırtlanırken Ömer'in kitaplarının ve kıyafetlerinin olduğu çantayı elime aldım.

Telefonumu da pantolonumun arka cebine sokuktan sonra odamdan çıktım. Annem oturma odasındaydı. Serhan da buradaydı. Ondan nefret bile etmiyordum ama işi gücü bırakıp ağzına sıçmak da geçmemiş değildi aklımdan.

Oturma odasının kapısının ağzında durup anneme bakıcam. "Ben gidiyorum," dedim buz gibi bir sesle. Serhan'a bakışlarım bile değmiyordu ama onun iğrenç bakışları bedenimdeydi. "Babamda kalacağım bir süre."

"O nereden çıktı?" diye sordu annem.

"Oğluna sor."

Annem yüzüme bakarken ben onunla göz göze bile gelmek istemiyordum. Çünkü gördüğüne değil, duyduğuna inanırdı o. Öyle olmamış olsaydı üzerime titrerdi. "Ne demek o?" diye döndü annem, Serhan'a. "Ne yaptın sen yine?"

Serhan oturduğu yerden konuştu. "Yapmam gerekeni."

Annem hareketlenerek kaşlarını çattı. Bana döndü. "Ne bok yedin sen? Ne boklar çevirdin sen yine?"

Gülümsedim. "Hiçbir şey," diye cevapladım. "Hiçbir şey yapmadım."

"O zaman abin neden böyle konuşuyor?"

"Anlatsam da dinleyecek misin beni?" diye sordum nihayet kafamı kaldırdığımda. "Yüzüme korkmadan bakabilecek misin, anne?" Gözlerim kızarırken annemin gözlerini gördüm. Durakladı. Ondan evvel davrandım konuşmak için çünkü artık canımı kendim yakmak istiyordum, onun dilinden çok yanmıştım. "Korkma korkma," diye konuştum gülerek. "Boyadım yüzümü. Yaralarım görünmüyor."

Annem suskun bir hâlde yüzüme bakmaya devam ettiğinde yönünü çabucak Serhan'a çevirdi. "Ne yaptın sen kardeşine?" diye sordu ayaklanarak. "Ne yaptın da bu hâle getirdin onu?"

"Sor da anlatsın. Gecenin bir vakti evden kaçmayı, tanımadığımız adamların arabasından inmeyi anlatsın..." O da oturduğu yerden ayaklandı. Boynundaki damar belirmeye başladı. "Kızın sokağa düşmüş, sokağa! Bundan haberin var mı?"

Annem beklemediğim bir anda Serhan'a tokat attı.

Gözlerim iri iri oldu. Serhan'ın suratı yana doğru düştüğünde bu tokadı beklemediğini yüzündeki ifadeden anlamış oldum. Annem, Serhan'ın üzerine parmağını sallayarak bağırdı. "Düzgün konuş, ne dediğinin farkında ol. Bir şey oluyorsa çaresi bu değil. Dövmek, sövmek çözüm mü lan? Ha? Bu zamana kadar dövdün, engel olmadım ama bak çözüm bu değil."

Annem öfkeyle bana baktı. "Sen nerede geziyorsun peki gece gece? Kimin arabasından iniyorsun? Cevap ver bana!"

"Arkadaşımın."

"Elimde kalacaksın lan," dedi Serhan bir anda yüzünü kaldırıp üzerime yürüdüğünde. "Ne arkadaşı? Ne arkadaşından bahsediyorsun sen!"

Annem, Serhan'ın önüne gerilirken onu geriye itti. "Sus!" dedi. "Sus anlatsın."

"Ya bırak," dedi Serhan kendini geri çekerken. "Gözlerimin gördüğü de mi yalan? Gördüm diyorum. O herifle gördüm. Laf getirecek bize, laf!"

Alayla güldüm. "Millet kendi kız kardeşini döven, içip sıçan, hırsız birini konuşmaz, değil mi nasıl olsa? Nerede bir erkek kız görsün laf eder, değil mi?"

"Lan bana bak!" diye kaldırdı elini hiddetle ama bu sefer başımı öne eğmedim. Aksine karşısında sapasağlam durdum. Bir daha yıkıldığım gibi kalmayacaktım. Hayır, bunu yapmayacaktım. "Sen daha akıllanmamışsın belli. Yediğin dayak yetmemiş sana o da belli. Ama seni adam edeceğim Leyla, bir daha böyle konuşabilecek misin bakalım."

"Sen önce bir insan ol, geri zekâlı."

"O herifin de işi bitti," diye ekledi öfkesini soğutmadan. "O şerefsizi de mahvedeceğim. Bir daha görüş bakalım bir onunla. Bir görüş bakalım. Sakat bırakırım kızım seni. Sakat bırakırım."

Annem, "Ne biçim konuşuyorsun sen? Görmüyor musun kardeşinin hâlini?" diye Serhan'a kızdı.

Bu benim annem olamaz.

Serhan büyüyüp küçülen gözleriyle anneme öfkeyle bakarken, "Sen ne diyorsun ya?" diye sordu. "Kızın ipe sapa gelmez bu saatten sonra. Bacak

kadar boyuyla ne boklar yiyor görmüyor musun? Hem daha o attığın tokadı unutmadım anne."

"Ne oldu?" diye mırıldandım duygusuzca. "Canın mı acıdı?"

Göz göze geldik.

"Bak ben bunca yıldır ölmedim, merak etme sen de bir tokatla ölmezsin."

"Kes sesini lan!"

Öylece suratına baktım çünkü biliyordu. Her şeyin it gibi farkındaydı. Hissettiğim acı ne kadar gerçekçe dilimden dökülen sözler de o kadar gerçekti. Bundan kaçıyordu, bunu kabullenmek istemiyordu. Korkaktı çünkü. Korkaklar sadece kaçardı.

Sırtımdaki çantayı sabitledim ve burnumu çekip mırıldandım. "Ömer'i okuldan alırım. Babamda kalacağız bir süre."

"Hayır," dedi annem çabucak yüzüme dönerken. "Ömer hiçbir şekilde seninle gelmiyor. Sen gidebilirsin ama Ömer'i götürmeyeceksin."

"Anne..."

Serhan, "Hele bir götür bakalım Ömer'i," diye konuştu dişlerinin arasından tıslarken. "Bak bakalım sağlam bir yerini bırakıyor muyum?"

"Öf bir sus be," derken nefretim kabarıyordu. "Tek bildiğin şey asmak, kesmek. Başka bir bok bildiğin yok, şerefsiz."

"Ne?" diye yürüdü üzerime. O üzerime yürüdükçe annem mâni oluyor, ben de tabanlarımdan çivilenmiş gibi hareketsizce bana gelmesini bekliyordum. O değildim. Korkup kaçmazdım. "Bir daha söyle hadi!"

Gözlerinin içine içine bakıp büyük bir hazla tekrarladım. "Şerefsiz!"

"Senin bacaklarını kırarım," dedi ellerini sallayarak. "Ama hiç merak etme. O herifin de kafasını kıracağım. Aklın varsa onunla görüşmezsin, Leyla. Zaten kıracağım bir yerlerini, bir daha sizi beraber göreyim bu sefer öldürürüm."

Derin bir nefes alıp söylendim. "Gidiyorum ben."

"Ömer'i hiçbir yere götürmeyeceksin," dedi annem. "Sen nereye gidersen git ama Ömer'i alırsan kötü olur."

Evet, bu benim annemdi.

Bir şey söylemedim ve evden ayrıldım. Ömer'i alacaktım. Her ne olursa olsun okuldan alacaktım.

Zaman su misali akıp giderken ağır adımlarla Ömer'in okulunun önünde durdum. İki gibi çıkıyordu okuldan ve neredeyse çıkacaktı. Telefonum da henüz kapalıydı. Aklıma gelen ilk kişi Seyit Ali olmuştu çünkü o da beni okuldan alacaktı ama ben orada olmayacaktım. Belki de bu kadar bencil dav-

ranmamalıydım. Ona hasta olduğumu ve okula gelmediğimi söyleyebilirdim. Konuşacak gücüm yoktu, kısa bir mesaj yeterdi.

Ömer'i beklerken bahçenin dışındaki bankların birine oturdum ve telefonumu açtım. Semih'ten birkaç mesajım daha vardı. Ona da dönmem gerektiğini düşündüm.

Kime: Semih

"Kusura bakma, müsait değildim. Daha doğrusu hastaydım, okula gelemedim." (13.52)

Ardından Seyit Ali'ye döndüm.

Kime: Seyit Ali

"Ben okula gitmedim bugün. Müzik okuluna da gitmeyeceğim. Meral Hanım'a haber veririm. Gelmene gerek yok." (13.52)

Mesajı gönderdim ve omuzlarımı düşürüp gözlerimi kısarak karşı binaya baktığım vakit aradan dakika geçmeden bildirim sesi işittim.

Seyit Ali arıyor...

Ellerimin arasında titreyerek çalan telefonuma baktım. Kaçarsam daha çok dikkatini çekerdi çünkü aradan dakika bile geçmemişti ama konuşacak gücüm yoktu. Sesimi duyarsa bir şeyler olduğunu anlardı. Anlasa ne olacak ki... Gelip yüzüme mi bakacaktı? Yüzüme baksa ne görecekti ki? Ondan kaçırmak zorunda olduğum bakışlarımı mı?

Dudaklarımı ıslattım ve telefonumu açıp sakince kulağıma götürdüm.

"Neva," diye konuştu direkt. Sesindeki endişeyi anında fark edebildim. "İyi misin, sen? Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim kupkuru bir sesle.

"Ne demek hayır?" diye sordu üzerime gelerek. "Okula gitmemişsin, müzik okuluna da gelmeyeceksin. Hasta mı oldun yoksa?"

"Biraz karnım ağrıyor."

"Ben merak ettim seni," dedi endişesi usulca yok olurken. Verdiğim cevap onu tatmin etmişe benziyordu. Dudaklarımı sıktım yutkunurken. Hislerimi yok etmek istiyordum. Ondan uzak durmam gerektiğini de biliyordum. Serhan'dan korktuğumdan değil, ona bir şey olacak olmasından. Üstelik biz bir araya gelince zarar görüyordum ben. Bu hep böyle oluyordu. "Sadece karnın ağrıyor ama değil mi? Başka bir şey yok?"

"Hayır, yok."

"Seni görmem mümkün mü?" diye sordu ardından. "Gözlerimle iyi olduğunu görmeden rahat etmem."

"Yalan söylemiyorum," dedim çabucak. "Karnım ağrıyor ve yatağımda uzanıyorum öylece. Üstelik görüşemeyiz. Olmaz..."

Sözlerimin ardından okulun zili çalmaya başladı. *Hayır!*

Gözlerimi kapattım ve yüzümü ekşimiş bir hâle getirdim. Seyit Ali şüpheli bir ses tonuyla mırıldandı. "Yatağında uzanıyorsun öyle mi?" diye sordu. Sesi netti. "Bana yalan söylüyorsun! Neredesin? Ne oldu bilmek istiyorum."

"Bir şey olmadı. Sadece evimizin yakınındaki okulun zili çaldı, pencerem açık kal..."

"Evinin yakınında okul falan yok, beni aptal yerine koyma!" diye sesini yükseltti fakat bu kızgınlıktan ziyade saf bir telaşla harmanlanmıştı. "Ne olduğunu söyle çabuk! Bana yalan söyleme yeter."

"Bir şey olmadı diyorum," diye yükseldim ben de. "Ömer'i okuldan alıp eve gideceğim ama gerçekten karnım ağrıyor. Bu ne zaman geçer bilmiyorum. Lütfen arama beni tamam mı? Kapatıyorum..."

"Neva..." Sözlerinin devamını duyamadan telefonu kapattım ve dolan gözlerimden yaş akmaması için kendimle ufak bir münakaşa içine girdim. Ona bunu yapma hakkım yoktu ama gelip beni böyle görmesini istemiyordum. Onunla görüşecek gücüm yoktu, ona bakacak hâlim yoktu.

Aslında garip bir şekilde en çok ona ihtiyacım vardı.

Biz bir şey değildik. Ne oyduk ne buyduk ama böyle hissediyordum işte. Sanki bir bakışıyla kırılmış kanatlarımı onarabilecekmiş gibiydi, sanki bir bakışıyla içimdeki yangını söndürebilecekmiş gibiydi.

Tekrar aradı ama açmadım. Telefonumu sessize aldım. Bu sefer mesaj attı.

Kimden: Seyit Ali

"Telefonlarımı aç. Sadece ne olduğunu anlat. Söz veriyorum seni zor duruma sokacak bir şey yapmayacağım. Evine gelmeyeceğim. Bana doğruyu söyle! Ne oldu?" (14.02)

Kime: Seyit Ali

"Beni arama. Bir süre arama. İyiyim. Gerçekten." (14.02)

Kimden: Seyit Ali

"Bu saçmalığa inanacak kadar sen olmadım ama şunu unutma, bir şey olduysa beni sen bile tutamazsın. Rahat bırakıyorum ama içimi değil, seni. Yarın öyle ya da böyle görüşeceğiz." (14.03)

Mesajını okuduktan sonra derin bir nefes aldım ve oturduğum yerden kalkıp mırıldandım. "Böyle olmak zorunda." Az sonra da sırt çantasıyla okul kapısından çıkan Ömer'i görüp elimi kaldırdım. Beni görür görmez koşar adımlarla yanıma geldi. Kollarımı açtım ve ona sımsıkı sarıldım. Küçük kolları bedenimi sardığında yanağına bir buse bıraktım. "Seni almaya geldim."

Ayrıldık ve yüzüme baktı. "Neden? Ben gelirdim ki eve. Hem sen iyi oldun mu?"

"Hı hı," diye salladım kafamı aşağı yukarı. "İyiyim ama eve gitmiyoruz. Biraz babamda kalırız diye düşündüm."

"Evde olanlar yüzünden mi yoksa?"

"Belki," diyerek onu geçiştirdim. "Ve seninle bir anlaşma yapalım, olur mu küçük bey? Babam soru sorduğunda ona abinin bana vurduğundan bahsetmeyeceksin. Babamın elinden bir kaza çıkmasını istemeyiz, öyle değil mi? Hem bizim oraya gitmek için bir sebebimiz yok ki. O bizim babamız."

"O bizim babamız ama onun oğlu, seni dövdü."

"Sen yine de bir şey söyleme. Ben bir yalan uydururum. Hem acımıyor artık."

"Emin misin?" diye dokundurdu elini dudağımın kenarına.

Canım tiz bir acıyla sızlarken bunu ona belli etmemeye çalıştım ama yine sınıfta kalmıştım. Ayaklandım ve boşta kalan elini tuttum. "Her neyse. Hadi bakalım, babamıza gidelim."

"Ödevlerim vardı benim abla, yarın için kitaplarımı da aldın mı?" diye sordu. "Aslında her gün aynı kitapları götürüyorum ama resim defterim bitmişti. Yenisini almam gerek."

"İlerideki kırtasiyeden alalım."

"Paran var mı?"

"Var."

"Tamam o zaman," diye gülümsedi. Birlikte kırtasiyeye gittik ve Ömer'e resim defteri aldık. Ona bir kutu da boya kalemi aldım. Resim çizmeyi çok severdi. Kırtasiyeden çıktıktan sonra durağa gittik. Durakta otobüs beklerken Ömer'e tepeden tepeden baktım.

"Bu arada, sabah sana kızdığım için özür dilerim. Sesimi yükseltmek istememiştim. Bana kırıldın mı?"

"Hayır, kırılmadım," diye kaldırdı sevimli yüzünü, yüzüme doğru. "Zaten herkes kırıyor seni. Hem ben üzülmedim ki. Bağırabilirsin, ne de olsa isteyerek bağırmıyorsun. Bir de sonra gelip özür diliyorsun ama abim senden özür dilemiyor. Bence ben şanslıyım. Şanslıyım, değil mi?"

Başını okşadım. "Şanslı değilsin, sadece böyle olmalı. İnsan birini kırdığı zaman onu onarmayı bilmeli."

"Evet."

Gülümsedim. "Anladın mı söylediklerimi?"

"Eh. Anlıyorum galiba."

Gülümsedik birbirimize bakarak, daha sonra da otobüse binip babama geldik. Babam henüz eve gelmemişti. Burçin de evde yoktu. Serap abla bizi sıcacık gülüşüyle karşılamıştı. Ömer ile odamıza çıktık. Ona yanımda getirdiğim temiz kıyafetlerden verdim. "Babam gelene kadar derslerimi bitireyim, belki sonra yine *Buz Devri*'ni izleriz," diye gülümsedi hevesle.

Gülerek gözlerimi devirdim. "Ezberledin artık."

"Ama çok seviyorum."

"Ama çok sevdiğini biliyorum."

Çantasının içinden kitaplarını çıkarmaya devam ettiğinde kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Annem buraya gelmemize nasıl izin verdi abla? Kızmadı mı?"

Hayır, seni kaçırdım.

"Kızmadı," dedim düz bir sesle. "Sen boş ver şimdi annemi. Hadi derslerini bitir, yoksa *Buz Devri*'ni izleyemezsin."

Ömer'in içindeki o minnoş heyecan kalbime sıçramıştı. Saat üç olmadan ben de Meral Hanım'ı arayıp durumumu belirttim. Bana destek olmuştu ve o da merak etmişti. Bu insanlar neden bu kadar iyiydi? Hayatımda değillerdi, belki de hayatıma çoktan girmişlerdi ama abimin, annemin yapmadığını yapmışlardı bana. *Ben dünyada iyi insan kalmadı dedikçe, onlar karşıma çıkıyor ve "Biz buradayız," diyorlardı âdeta.*

Birkaç saat sonra babam eve geldi. Karşısında bizi görünce epey şaşırsa da oldukça mutlu olduğunu görüyordum. Bize sarıldıktan sonra beni durdurup yüzüme baktı. "Dudağının kenarına ne oldu?" diye sordu. "Yüzün de bir solgun duruyor. Hasta mısın, Neva?"

"Yok baba," dedim küt bir sesle. "Uçuk çıktı sadece. İyiyim."

"Bu nasıl bir uçuk?" diye mevzunun üzerine giderek sordu.

Ömer ile göz göze geldiğimizde babama bakarak konuştu. "Geçen gün aynısından bende de çıktı, baba. Öyle bir uçuk işte, biz de bilmiyoruz ki."

"Allah Allah," diye gülen babam, Ömer'i kucağına aldı. "Nasıl bir uçukmuş hakikaten o öyle?"

Ömer kafasını iki yana sallarken, "Bilmiyorum ki," dedi.

Akşam yemeği için sofraya oturacağımız sıra kapı büyük bir gürültü ile çaldı. Babam koltuktan kalkarak, "Bu kim böyle?" dedi ve kapıya yürüdü. Ardından Serap abla da onunla gitti. Ömer ile olduğumuz yerde uzun koridorun sonundaki çelik kapıya baktık. Babam kapıyı açtığında gördüğüm kişi beni ürkütmüştü.

Serhan buradaydı.

Gözlerinde ateş vardı, gözlerinde sakinlikten çok uzakta bir yerlerde barınan bir adamın silueti vardı.

Babam, "Serhan?" diye sordu şaşkına düşmüş sesiyle. "Ne işin var senin burada?"

"Ömer nerede?" diye sordu o da hiç beklemeden. "Onu alıp götüreceğim buradan."

Ömer bana sığındı.

Babam, Serhan'ın anlam veremediği öfkesine karşılık ne yapacağını bilemezken, "Ne diyorsun sen?" diye konuştu. "Nereye alıp götüreceksin?"

Serhan kapının oradan beni gördüğünde gözleriyle tehditkâr bir hava savurdu ama ondan korkmadım, benim asıl korkum babamın az sonra her şeyi öğrenecek olmasıydı. Bunca zamandır ondan sakladığım her şeyi belki de. "Sen karışma," dedi Serhan içeri girerken.

Serap abla irkildiğinde babam onun önünü kesti ve karşısında durdu. "Ahıra mı giriyorsun sen?"

"Sana," dedi Serhan bakışlarıyla babamı ezerek. "Sen karışma dedim!"

"Ben senin babanım ulan, it herif," diye konuştu babam öfkelenerek. "Karşında senin yaşıtın yok, utanmaz. Ne derdin varsa söyle de çözelim."

Serhan, dudağının kenarıyla güldüğünde, "Derdimi çözeceksin öyle mi?" diye sordu. "Vay vay. Babalık damarın mı kabardı Bülent Bey?"

"Ne derdin var? Ömer burada, benimle kalıyor."

"Velayeti sende değil ama?"

"Ben onun babasıyım," dedi babam dik bir sesle. "Buraya gelmesi için, benimle olması için velayet denen şeye uyacak hâlim yok. Ya adam gibi çıkıp gidersin ya da ne derdin varsa söylersin. Ömer burada!"

İkisi arasındaki soğuk rüzgâr bana doğru esmeye başladığında Serhan alay eder gibi gözlerini bana çevirdi. Gözlerimdeki saf nefreti görsün istiyordum. Onu mahvetmek istiyordum. "Ya sen şimdi bırak beni de. Kızının ne boklar yediğinden haberin var mı? Benim gücüm yetmiyor da artık... Hani sen babası olarak buna bir el atacak mısın?"

"Seni var ya," diye çıkıştım bir anda kendimi tutamadan.

Serhan'ın yüzündeki o iğrenç ifade midemi kazırken ellerim uyuşarak bedenimdeki titreşimi artırmasına mâni olamadım. Babam bana bakmadan direkt Serhan'ı hedef aldı. "Sen ne diyorsun lan? Ne biçim şeyler ima ediyorsun? Ona her şeyden çok güveniyorum çünkü o beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Kardeşlerinin yanında bozdurma benim ağzımı. Utanmaz herif seni!"

"Şşt," dedi Serhan çatık kaşlarıyla babama diklenirken. "Sen bir sakin ol önce, sonra ben giderim. Ömer'i de alıp giderim ama."

"Kimseyi alıp gidemezsin," diye söylendi babam kızarak. "Gerekirse bir dava da ben açarım size. Onlara nasıl davranıyorsun lan sen evde? Kırıyor musun, dokunuyor musun yoksa? Eğer ki böyle şeyler yapıyorsun, oğlum demem ben kırarım senin kafanı. Bunu yaparım Serhan."

Serhan, babamı tiye alırken gözleri yeniden beni buldu. Beni açık açık tehdit ediyordu. Ondan korkmuyordum, ben kendimden başka herkese zarar vereceğini düşündüğüm kişiler için korkuyordum. Az sonra hiçbir şey söylemeden çekip gitti bu evden. Serap abla kapıyı kapattığında babam endişeyle bize bakıp yanımıza geldi. "Bana o evde neler olduğunu söyle, çabuk!"

"Bir şey olmuyor," dedim hızla. "Sadece her evde olanlar oluyor. Kavga ediyoruz arada, sonra barışıyoruz. Endişelenme baba."

"Yüzünü bu hâle o mu getirdi yoksa?" diye kalktı kaşları yukarı.

"Hayır."

"Bana yalan söylüyorsan eğer..."

"Söylemiyorum," diyebildim. Bunu babamın iyiliği için yapıyordum çünkü elinden bir kaza çıkardı. Serhan'ı düşündüğümden değil, babamı düşündüğümden susuyordum. Üstelik ben iyiydim şimdi. Başka bir mevsim için yapraklarım dökülecek hâle gelmemişti henüz.

"Söylemiyorum gerçekten. Buraya geleceğimizden haberi yoktu, daha doğrusu Ömer'i getireceğimden haberi yoktu. Ona sinirlenmiş olabilir. Beni bile sormadı baksana baba!"

İçi rahat değildi. "Neva, eğer ki bilmediğim şeyler oluyor da bana söylemiyorsan beni asıl bu sefer hayal kırıklığına uğratırsın kızım."

Sınavlarım neredeyse bitmişti ve iki hafta sonra mezuniyetim vardı. Ondan sonraki hafta müzik yarışması, daha sonra üniversite sınavı, daha sonra da seçmeler... Her şey peş peşe dizilmişti ve tek canımla hangi birine yetece-ğimi bilmiyordum. Gelişine sallardım galiba.

Fakat okula gitmemiş olmam müzik okuluna gitmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Saat iki gibi evden ayrılıp doğruca müzik okuluna gittim. Ömer'i babam alacaktı. Bu yüzden gözüm arkada değildi. Ben de buradan çıktıktan sonra yine doğruca eve gidecektim.

Müzik okuluna gidip sınıfın kapısını açtım ve içeri girdim, pencerenin önünde sırtını kalorifer peteklerine yaslamış bir hâlde yüzü bana dönük Seyit Ali'yle karşılaştım. Uzun boyu ve görkemli bedeni kalbime küt diye indiğinde elimin altındaki kapının kolunu bir süre bırakamadım ve ona öylece bakakaldım. "İçeri gir ve kapıyı kapat," diye mırıldandı düz bir sesle.

"Neden buradasın?" diye sorarken sesim umduğumdan daha kırılgan çıkmıştı. Şu an onunla yüzleşmeye hazır değildim. Ne dünkü olayın açıklamasını yapabilirdim ne de ona verdiğim öpücüğün... "Çıkar mısın, Seyit Ali? Dersime girmem gerek."

"Yarım saatin var daha."

"Erken başlayıp erken bitireceğim."

"Okulun kurallarını bir yerimizden uydurmuyoruz ama biz," diye bakın gözlerime uzun uzun. Bir şey diyemediğimde dudaklarını ıslattı ve sırtını yasladığı yerden çekip doğruldu. Tekrarladı. Sesinde ikna eden bir hava vardı ya da ben ona karşı gelmek istemiyordum hepsi bu. "Şimdi kapat o kapıyı ve içeri gir."

Aramızdaki bu birkaç metrelik mesafe sanki hiç yoktu ve gözümün içine düşüyordu gözleri. Bunu hiç olmadığım kadar görebiliyor ve hissedebiliyordum. Başımı öne eğdim ve omuzlarımı düşürüp kaldırdıktan sonra kapıyı üzerimize kapattım ama adım atmadım.

Fakat o bana adım attı. Ağır ağır gelmeye başladı üzerime doğru.

"Neden bana yalan söyledin?"

"Sana yalan söylemedim," dedim gözlerine bakmazken. "Öyle olması gerekti."

"Ne demek öyle olması gerekti?"

Cevap vermedim. Nasıl hissettiğimi bile bilmiyordum. Aslında bunu itiraf etmekten kaçıyordum. Ondan kaçmak istiyordum. İlk kez yüzüne bakacak mecali kendimde bulamıyordum.

"Yüzüme bakar mısın?" diye sordu sessiz kaldığımda. Bakmadım. Yüzünü, yüzüme doğru eğerken sesi giderek daha da kısıldı. "Neva, yüzüme bak." Bakmadım yine. Ellerimi sıkmaya başladım olduğum yerde. Derin bir nefes aldı ve soğuk parmaklarıyla çenemi kavrayıp yüzümü sakince yüzüne doğru kaldırdı. Yutkunamadım, nefes bile alamadım şu süreçte. "Yüzüme..."

Sözleri gördüğü yüzle buz gibi yarıda kesildi.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştığım vakit çenemin altına yerleştirdiği parmaklarının titrediğini fark ettim lakin bunun büyümesine müsaade etmeden parmaklarıyla çenemi biraz sıktı, sırf kaçıp gitmeyeyim diye ve canım zerre kadar acımamıştı. "Sana," dedi ela gözleri, yüzümdeki yaraların üzerinde korkuyla gezinirken. "Kim yaptı bunu? Biri dokundu mu sana?"

"Hayır," dedim kendimi çekerken ama bırakmadı. "Kaçma." Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. "Sakın kaçma."

"Neden kaçayım ki?"

"Neden kaçasın ki?"

"Evet, kaçmıyorum."

Eli çıplak tenimi sarmaladığına kolumu sıkmadan tutmaya devam ediyordu. Gözleri dudağımın çevresine kaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda hafif bir sızı hissettim. Dişlerini sıkarak burnundan soludu ve bu sefer kolumu sıktı, farkında değildi. "Kim yaptı bunu diye sordum sana! Söyle çabuk!"

"Uçuk çıktı."

"Konuyu saptırma," dedi asla çizgisinin dışına taşmadan. Baktığı yeri ateşe veriyordu ve elinde bir damla suyla gezmekten acizdi. Sadece yakmayı biliyordu. Sadece yanıyordum. Gözlerimin altındaki morluklara kaydı bakışları, sonra yanağımdaki minik çiziklere. Her şey belliydi, her şey apaçık ortadaydı. "Sana kim dokundu, bana bunun cevabını ver ve sakın sabrımı sınama. Sakın!"

"Söylesem ne olacak?" diye sordum gülümseyerek. Evet gülümsemiştim. Acı acı hem de. "Gidip sen de onu mu döveceksin?"

"Hayır, bu kadar tatlı bir insan değilim."

"İyi."

Gözlerini yumdu ve okkalı bir nefes alıp verdi. Kolum hâlâ ellerine kelepçeliydi. Gözlerini açtığında gözlerimle karşılaştı. Hemen içine akıyordu bakışlarım. Bir su gibi. "O it yaptı bunu değil mi?" diye sorarken cevabı bulmuştu. Aslında aklından ilk geçen ismin bu olduğunu bile hissetmiştim. Hırs dolu bir ifadeyle kafasını salladı. "O abin denecek oro..." Sözlerini yarıda kesip dudaklarını ısırdı. "Küfür edeceğim, laf annene gidecek, sana değecek..."

"Bak boş ver tamam..."

"Ne demek boş ver?" diye çattı kaşlarını cehennemin ortasına düşmüş gibi. "Yüzüne bakıyorum, gözlerine bakıyorum ve içimdeki bu öfkeyi durduramıyorum. Nasıl yapabildi bunu? Daha önce de yapmıştı, değil mi? Ne yapıyor lan bu şerefsiz sana? Sürekli dövüyor mu?"

"Hayır," dedim keyifsizce ve kolumu ellerinden kurtardım. "Lütfen sakin ol. Üstelik ben bununla baş edebiliyorum, sen neden endişe duyuyorsun ki? Bir daha olmayacak, bir daha bana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Nasıl rahatladım anlatamam," diye dalga geçti buz gibi tavırla. "Tamam hiçbir bok yapmadan yüzüne bakayım öylece. Sadece geçmiş olsun diyeyim, hatta istersen o iti tebrik de edeyim. Senin için uygun olur mu?"

Çatmış olduğu kaşları bir hastalık gibi yüzüme yansıdığında ondan uzaklaştım ve karşısından çekilip pencerenin oraya doğru yürüdüm. Arkasını döndü ve hareket etmeden gözlerime baktı. "O herifin kırılmadık yerini bırakırsam, namerdim."

"Bu bir şeyi değiştirmez," dedim çaresizce. "Onun içindeki ruhu değiştirmez, zihniyetini değiştirmez, hiçbir şeyi değiştirmez Seyit Ali. Üstelik benim seni uyarmam gerekiyor, sana zarar verebilir."

Son cümlemle sesli bir şekilde güldü ve kendini hedef gösterdi. "Bana mı zarar verecek? Hiç güleceğim yoktu inan bana."

"Ben seni uyarmak istedim."

"Yani tüm bu olanlar benim yüzümden bir de üstelik öyle mi?" dedi anında saf değiştirir gibi ruh değiştirerek. "Pezevengin teki geliyor seni bir güzel döv..." Sinirle dişlerini sıktı. "Bir de üç kuruşluk aklıyla seni, beni tehdit ediyor. Abine söyle, kaçsın benden. Yemin ederim onu mahvedeceğim."

"Onunla konuşmuyorum."

"Güzel," dedi tatminkâr bir ifadeyle kafasını aşağı yukarı sallarken. "Davetiye göndermem zaten ben genelde. Bunu o eski sevgilin denen gavatta görmüştün ama abin bu kadar sağlam kurtulamayacak elimden. Maden şiddet seviyor, şiddetin âlâsını görsün bakalım nasıl oluyormuş. Bir daha elini sürebiliyor mu sana? Bir daha tehdit edebiliyor mu bizi?"

Sesindeki öfke o kadar belirgindi ki duvarlara yankı yapıyordu. Yüzümü yüzüne çevirdim ve ona hissizce baktım, onun aksine. "Biz, yani sen ve ben bir süre uzak kalalım. Hatta bundan sonra görüşmeyelim. Hem benim okulumun bitmesine iki hafta kaldı, sonra defolup gitmek istiyorum bu şehirden. Belki gittiğim yerde mutlu olurum, sen de bunlarla uğraşmazsın..." Söylediklerim dilime de gönlüme de o kadar yama gibi duruyordu ki bana ait olmadıkları, içimden gelerek söylemediğim belliydi ama bunu ona inandırmak zorundaydım. Ekledim. "Bir şey değiliz ki zaten. Yani bir şey olmaz bizden... Hem ben..."

"Beni neden öptün o zaman?" diyerek duvara çarpmamı sağladı.

"Bunu bilerek yapmadım," dedim düz bir sesle. "Orada da söyledim. Sadece boş bulundum. Önemsizdi."

"Ben senin için boş bulunacak kadar önemsiz biriyim yani, öyle mi?" diye sordu sesindeki dalgasız denizi hissederken. "Bu kadarım?"

"Ne bekliyordun ki?" dedim ileri giderek. Gözlerimi yumdum ve kendime küfrettim. Hayatımı abimin kurallarına göre yürütecek değildim ama olmazdı. Bu onunlayken ilk zarar görüşüm olmamıştı ve son da olmayacaktı. "Yani ne olabilirdi ki?" diye devam ettim. "Hem sen sordun bana, bu kadar güzel gülerken bunca acı neden diye? Bak, bu işte. Devamı gelmiyor, devam edemiyorum ben hayata. Bir de senin bana verdiğin acıyla..."

"Benim sana verdiğim acı mı?" dedi sözlerimi hızla keserken. Hayretler içerisindeydi. "Sana acı mı veriyorum? Bunu yapıyor muyum gerçekten?"

"Sandığın gibi değil. Sen fiziksel bir acıdan yana değilsin."

"Çünkü ben hayvanın teki değilim. Sana dokunmam."

"[illegible], bunu biliyorum ama olmaz..."

"Lafı dolandırma çünkü sabahtan beri saçmalıyorsun. Kendin gibi değilsin. Sakinsin. Ben bu kızı tanımıyorum. Benim bildiğim Neva karşımda dikilir ve gözlerimin tam içine bakarak korkusuzca söyler bunu ve ben hissederim. Ama hissetmiyorum. Ne söyledi o abin olacak şerefsiz, ne söyledi de bana bunları söylüyorsun? Benden uzak durman gerekiyor çünkü zarar göreceğim ben, öyle mi? Sikeyim zararını."

"Belki de hiç tanımamışsındır beni, Seyit Ali."

"O zaman şartlar eşit çünkü sen de beni hiç tanımıyorsun, Leyla Neva Kaya!"

Şimşekler çakıyordu tam ikimizin üzerinde. Bu özgürlüğün içindeki tutsaklık kalbimi ağrıtıyordu. Bir çıkış yolu arıyordum ama bulamıyordum. Bu nasıl olur bilmiyordum. En kolayını seçmek zorundaydım, en kolayını seçtim. Ondan kaçtım.

"Ne güzel, birbirimizi tanımadan birbirimize veda etmek daha manuklu. Hiç tanışmamışız gibi," diye mırıldandım.

"İki kişilik konuşmayı kes," dedi öfkeyle. "Böyle konuşmak istemediğin her hâlinden belli. Neden korkuyorsun? Söyle neden korkuyorsun?"

Güldüm. "Neden korkabilirim ki?"

"Ben de zaten onu soruyorum sana, geri zekâlı."

"Sensin lan geri zekâlı," diye çıkıştım bir anda.

"Sen var ya korkaksın," dedi zaman kaybetmeksizin. "Korkağın tekisin. Ben de seni cesaretli, inadım inat biri sanırdım ama fos çıktın. Sen koca bir korkaksın."

Sözleri kalp atışlarımı zirveye ulaştırdığında olduğum yerden yanına gitme sürem saniyelerle bile ölçülemez kısalıktaydı. "Seni var ya," diye dikildim karşısında.

"Beni var ya ne?" dedi sol kaşı yukarı kalkarken. "Ne yaparsın, söylesene ne yaparsın?"

Duraksadım ve derin bir nefes alıp yutkundum. "İstediğin buydu değil mi? Tahrik etmek."

"İstediğim şey seni kendine getirmekti."

"Ben zaten kendimdeyim."

"Bok kendindesin." Yüzümü ekşitirim. Ekledi. "Sabahtan beri dizi klişeleri gibi benden kaçmak, uzak durmak için bahane üretiyorsun. Neyim ben? Seni yiyecek bir canavar mı? Neden benden uzak durmak zorundasın? Abin mi korkutuyor gözünü..."

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Sen de benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun," dedi meydan okuyarak. "Ama bileceksin, neler yapabileceğimi kendi gözlerinle göreceksin. Beni ya da abini siktir et. Kendine dön. Bana gerçeği ver, Neva. Benden uzak durmak istiyor musun? Gerçekten beni görmek istemiyor musun?"

Gözlerinde gördüğüm bu saf merakı, gözlerimde gördüğü çiğ türkekliğe değişmezdim. Ona bunu yapmak istemiyordum, ondan kaçmayı istemiyordum ama olmuyordu. Kendimi özgür bıraktığım her an dikenli tellere batacakmışım gibi geliyordu. Bu vakte kadar bu kadar delicesine hissetmediğimden kaynaklanıyordu belki de. *İlk kez böyle hissedince böyle oluyormuş insan...*

"Türkçen kıt mı?" diye sordum. "Ne söylediysem o!"

Cümlem ağzımın kenarına yapışmış bir pamuk şeker gibi kalakaldığında belimden sıkıca tuttu ve beni kendine çevirdi. Göğsüm, göğsüne çarptı. Yüzüm boynunun boşluğuna bakakaldı. Kalbim çağladı ve tam şu zaman dilimi, yaşadığım en heyecan verici'andı. Kendimi sıkmaya başladığımda, belimin çukuruna yerleştirdiği parmaklarını hafifçe oynatıp orada sabitlendi. Çok yakındık, onunla ilk kez bu kadar yakındık. Dün onu öptüğümde bile bu kadar yakın olamamıştık. Gözlerimi kapattım ve kalbimi ezip geçen bu duyguyla baş başa kaldım ama beni yalnız bırakmadı.

"Bana," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Sesi de, kokusu da, kendi de başımı döndürüyordu. Elleriyle yüreğimi yerinden çıkarmıştı. "Ne hissettiğini söyle. Gerçeği söyle."

Gözleri yüzümü seyrederken kafasını soluma doğru düşürmeye başladı. Yaklaştı. Ellerim boşluktaydı. Havada kalmıştı. Belimde duran parmaklarının varlığını hissediyordum ve bir çemberin içine hapsolmuş gibiydim. Santim santim yaklaşan yüzüne bakamazken kendimi kasıyor oluşum kalp atışlarımla aynı düzlemin üzerindeydi. "Beni öptüğünde tepkimi bile görmeden gittin," diye fısıldadı karnımın içine ağrılar girerken. Bu regl ağrısı değildi. "Merak etmedin mi ne hissettim, ne düşündüm, nasıl bakınım?"

"Etmedim," diyerek geçiştirmeye çalıştım. "Çünkü önemsizdi."

"Ama benim için bir önemi vardı," diye karşılık verirken kendini çekmedi, kendini benden sakınmadı. "Ve sana inanmıyorum, Neva. Önemsiz değildi. Beni öptükten sonra sakın vazgeçmemi, senden uzak kalmamı bekleme benden."

"Ne yapacaksın?"

Gözlerini kısıp dudaklarını yanağıma doğru götürüp öpmeden evvel fısıldadı: "Bunu."

Ve yanağıma yumuşacık bir öpücük bıraktı.

Bedenim dipten uca kadar tamamen onun üzerimde bıraktığı etkiyle harmanlanırken ellerim beline doğru gitti ama dokunmadı. Dokunamadım. Seyit Ali beni çevrim dışı bırakırken yüzümü göğsüne koymak ve hiçbir şey düşünmeden ona sarılmak istemiştim.

Seyit Ali kendini geri çekerken belimde olan elini oynatmadan diğer elini yüzüme yerleştirdi. Eli sol yanağımın köşesine yerleştiğinde dudağıma baktı, yaramı gördü. "Benim yüzümden acıyan sen, sırf abin yüzünden benden uzak duracak olan yine sen... Oradan bakınca tüm bunlara seyirci kalacağımı falan mı düşünüyorsun?"

"Bu mantıklı değil. Anlasana beni."

"Mantıksız olan sensin. Abine olan korkun yüzünden..."

"Ondan korkmuyorum," diye çektim kendimi bir anda. "Şunu söyleyip durma. Abimden korksaydım emin ol işler çok başka olurdu. Beni gör. Bu benim. Gerçek Neva bu. Gerçek Leyla bu. Görüşmeyelim."

"Peki," diyerek elini belimden çekti. İfadesizleşti. Bakışlarındaki ritmi kaybetmişti. "Son kez söylüyorum o zaman sana çünkü artık ben de boş yere çabalayacak kadar aptal olmadım. Madem önemsizim, madem öylesine öptün beni dürüstçe bir cevap ver bana. Söz rahat bırakacağım seni."

"Ne cevabı?"

Dudaklarını nemlendirdi. Alnı alnıma yakındı ve nefesi tenimin üzerinde dağılıyordu. "Şayet ki," dedi gözlerimin içine bakarken. "Benden uzak durmak istiyorsan seni zorlamam ve ömrün boyunca karşına çıkmam ama eğer ki bir kez gözlerime bakıp bunun aksini söylersen, seninle sonuna kadar giderim, bırakmam."

"Seyit Ali..."

"Cevap ver bana. Sadece bir cevap ver, söz istediğin gibi olacak her şey. Madem sana zarar veriyorum, madem önemsizim, bunu gözlerimin içine bakarak söyle. Söyle ki inanayım ve istediğin olsun çünkü bir kere cevap verirsen emin ol ikinci kez zorlamam seni hiçbir şey için."

Ya kalbimden geçeni söyleyecektim ya da aklıma uyup kendimi de onu da kandıracaktım ama ben bu vakte kadar kalbimle hareket etmemiştim. Yutkundum ve kendimi birkaç santim geri çekip gözlerine baktım. İstediği gibi gözlerinin tam içine oturdu irislerim. "Aksini söyleyemem," diye konuştum sesim bile titremeden. "Mecbur da değilsin çünkü ben seni hiçbir şey için zorlayamam. Uzağına düşeyim, yakınımda olma. Böylesi senin için de benim için de en iyisi..."

Söylediğim şeyleri dikkatle dinlerken nasıl hissettiğini bilmek isterdim.

Adımları geriye savrulduğunda boş gözlerle gözlerimi süzdü. Duygudan yoksundu, duygusuzluğu üzerine hırka diye giyivermişti sanlyeler içinde.

"Tamam," dedi kafasını ağır ağır sallarken. Sesinde de aynı durum mevcuttu. "Karşına çıkmayacağım ama umarım canın tekrar yandığında kaçacak birini bulamazsın çünkü arkana dönüp baktığında ben orada olmayacağım, Leyla. Şimdi, git ve kendini koru."

Leyla dedi. Neva değil.

Saniyeler sonra ise odadan çıkıp gitti.

Öylece kalakaldım.

Bacaklarımın bağı çözülmüştü ve bir yerden tutunmam gerekiyordu. Elimi kenardaki sıraya koydum ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Seni korumak istediğim içindi oysa ve sen bunu hiç bilemedin. Bilmene de lüzum yoktu.

Çünkü bizim tohumumuz filizlenmeden toprağında çürümüştü.

Dünden bu yana geçirdiğim süre zarfı içinde bomboş yaşıyordum her şeyi. Eksik kalmıştım. Garip gelecek ama bana son bakışını da, son sözlerini de unutamıyordum. Kafamın içine girmişti, kafamın içindeydi. Çıkıp gitmesi gerekirken neden hâlâ benimleydi? Onu incitmiştim, sırf daha fazla incinmesin diye ama kendimin de bu kadar incineceğini nereden bilebilirdim?

Saçlarımın bağından kopmuş tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdığımda cebimde duran telefonum titremeye başladı. Arayan annemdi. Çatık kaşlarımla telefonu açıp kulağıma yasladığımda annemin telaşlı sesi içime doldu. "Leyla," dedi. "Eve gel. Hemen eve gel!"

"Ne oldu?" diye sordum panik yaparak. "Bir şey mi oldu sana, anne?"

"Bana değil." Nefes alıp verdi. "Abin çok kötü bir hâlde. Hastaneden geliyoruz. Parmakları kırılmış, kırmışlar daha doğrusu. Yüzü gözü tanınmayacak bir hâlde. Mahvolmuş abin. Buraya gel ve bana yardım et. Ben tek başıma yetemiyorum."

Zihnim bir bilet kesti, bu biletin gittiği tek adres Seyit Ali'ydi. Aklıma gelen ilk şey Serhan'ın ne hâlde olduğundan ziyade onu bu hâle getiren kişinin Seyit Ali olduğunu bildiğimdi. Emindim.

"Yani?" dedim dev bir umursamazlıkla. "Oradan bakınca acil servis gibi mi duruyorum?"

"Leyla beni delirtme, buraya gel!"

"Gelmiyorum," diye konuştum kafamı sallarken. "Gelmeyeceğim de. Gebersin, ne hâli varsa görsün, yemin ederim zerre umurumda değil. Yapanın da ellerine sağlık."

"Nasıl konuşursun sen öyle?"

"O oğlun olacak adi, beni döverken elleri titrememişti bile. Şimdi de kızmış öyle mi? Şükür sonunda güzel haberler alabildim. Allah artırsın. Bereket vallahi."

"İki gün babanın yanında kaldın, kafayı yedin galiba," dedi annem benimle ciddiyetle konuşurken. "Buraya gel diyorum sana. Çabuk!"

Gözlerimi devirdim. "İşlerim var, babama gidiyorum. İnsan olana kadar da o eve gelmeyeceğim. Ömer de öyle. Kapatıyorum." Dediğimi yapıp ve telefonu kapattım.

Belli belirsiz hissettiğim sinirimi yok etti hemen ardından dudaklarıma toz zerresi gibi yapışan tebessüm çünkü aklımın içindeydi yine aklımdan çıkmayan kişi. Yapmıştı. Dediğini. Belki bundan sonra görüşemeyecektik ama geri kalmamıştı hiçbir şeyden. *Ah Seyit Ali...*

Bir şiir yazdım.

Bir şiir okudum bizim için.

Bir şarkı söyledin,

Sen o şarkıyı dinledin.

Eksik bir şeyler vardı.

Notalar yarım, kalpler sessizdi.

Bu şarkıyı daha yüksek sesle söylemem gerekti.

Meğer bir rüyanın içindeymişim

Ne sen dinledin ne de ben söyledim...

Emre'nin usulca gitara dokunmasıyla başladı her şey. Dudaklarımı mikrofona yaklaştırıp uykulu bir ses tonuyla mırıldanmaya başladım.

Sözler kalbimi orta yerinden incitirken gözlerimi açtım. Gözlerimi açtığımda iki masa arkada oturan Teoman ve Cihangir'i gördüm. Teoman ile göz göze gelirken elini hafifçe kaldırıp indirdi. Tebessüm etti. Tebessüm ettim. Daha sonra şarkının kalan kısmının devamını getirdim. Birkaç parça söyledikten sonra köşede oturan bir genç bir çocuk elindeki kâğıdı bana gönderdi. Uzatılan kâğıdı açıp okurken içindeki istek parçaya baktım. Hemen ardından altında yazan telefon numarasına. Kaşlarımı çattığımdaysa Teoman'ın çoktan ayaklanarak buraya seslendiğini duydum. "Ver o kâğıdı çabuk!"

"Ne?" dedim afallayarak.

Teoman ısrarla elimdeki kâğıdı almak için konuşmasını sürdürürken Cihangir çoktan o genç çocuğun yanına gitmişti. "Pavyon mu lan burası?" diye sesini yükseltti Teoman. Öfkesini kabarmıştı. "Ver şu kâğıdı."

Her şey bir anda gelişirken Batu Bey, Teoman'a bakarak, "Ne oluyor beyefendi?" diye sordu. "İşimize müdahale edemezsiniz. Çıkın dışarı."

Elindeki kâğıdı Batu Bey'in yüzüne tuttu. "Bu kız burada, onun bunun numarasını almak için mi şarkı söylüyor?"

"Teoman," derken ayaklandım. Ortamdaki elektrik bir anda yükselirken Emre araya girdi ve sahneden inerek Batu Bey'i köşeye çekti. Cihangir ise o esnada bana mesaj gönderen çocuğu yakasından tuttuğu gibi dışarı sürüklüyordu. Gözlerim iri iri olurken insanların rahatsızlığı altında ezildim.

Emre, "Abi bir sakin olun ya!" diye itiraz ettiğinde Teoman alayla tısladı. "Koçum sen git gitarını çalmaya devam et." Daha sonra Batu Bey'e yeniden odaklandı. "Bu tamamen benim kabalığım. Bu kızı işten falan çıkaracağım deme ama insansan böyle rezilliklere yer vermezsin bu şirin mekânda."

Teoman sert tavrıyla gözlerimi korkuturken bana baktı ve gözlerini güven veren bir ifadeyle kapatıp açtıktan sonra kafeden hızla çıktı. Öylece bakakaldım. Bir dakika içinde yaşanmıştı her şey neredeyse. İnsanlar bana bakıyor, kendi aralarında söyleniyordu. Emre yanıma geldiğinde, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diyerek şaşkın bir hâlde sorusunu yanıtladım. O sırada Batu Bey buraya geldi ve karşımda durup sakince söylendi. "Az önceki çocuk her kim bilmiyorum ama onun yüzünden sana bir şey demeyeceğim, hakkım yok. İnsanların neler yapacağını bilemiyorum. O kâğıdı gönderen genç arkadaşın niyeti seni dinlemek değilmiş. Bunun için de kusura bakma lütfen."

"Sizin bir kabahatiniz yok," dedim, kendimi durduk yere mahcup hissediyordum. "Ben zaten o kâğıdı görmezden gelecektim. Yani burada hırgür çıkarmak istemiyordum."

"Arkadaşların fazla korumacı sanırım?" dedi sorar gibi. Kaşları yukarı doğru havalandığında duraksadım. Kötü hissetmiyordum, aksine iyiydim. Korunmaya ihtiyacım olduğundan değil, benim için bir şey yapmalarından olsa gerek. "Öyleler," diye kabullendim sakince. "İzninizle bir çıkıp bakabilir miyim?"

"Tabii," dedi Batu Bey anlayışlı bir dille.

Sahneden indim ve kendimi bir anda dışarıda buldum. Hava karanlıktı, şehir ise bu karanlığa inat parlıyordu ama ışık inat edermiş gibi bir bize dokunmuyordu. Emre de peşimden geldiğinde az ilerideki köşede Teoman ve Cihangir'i gördüm. "Siz neden böyle bir şeyi yaptınız?" diye sordum. "Ben o kâğıdı görmezden gelecektim zaten."

Teoman ellerini pantolonun arka cebine koydu ve bana kaskatı olmuş bir çehreyle baktı. "O pezevengin sana nasıl baktığını, senin hakkında arka-

daşlarına nasıl şeyler söylediğini duysaydın emin ol bizden önce sen sıçardın ağzına."

İfadesiz bir çehreyle Teoman'ın suratına bakmaya devam ederken Cihangir daha sükûnetli bir hâlde ekledi. "Bunları duyup da sessiz kalamazdık..."

"Ulan dua etsin Seyit yoktu," dedi Teoman dudaklarını sertçe ıslatırken. "Çocuğu biz bile alamazdık elinden."

Seyit Ali'nin adı geçince yüzümdeki mevsim değişti. Kalbim vurgun yedi. Bu böyleydi. Önemsiz değildi, önemliydi. Hem de benim bile tahmin ettiğimden daha fazla. "O nerede?" diye soruverdim bir anda kendimi ortaya atarak. Buna mâni olamamıştım.

"Birkaç gündür biz de görmüyoruz," dedi Cihangir. "Ama işlerimiz var. Her an yan yana değiliz."

"Siz konuşmuyor musunuz?" diye sordu Teoman öfkesini silerken. "En son tatlı ısmarlayacaktı."

"Konuşmuyoruz," dedim düz bir sesle. "Yani artık konuşmayacağız."

"Sebep?" diye sordu Teoman boş gözlerle. "Fazla elektrikten devreleriniz mi yandı?"

Gözlerimi devirdiğim sıra Cihangir'in telefonu çaldı. Bu tüm dikkatleri dağıtırken cebinden çıkardığı telefonunu açtı ve kulağına yaslayarak birkaç adım geri giderek yan döndü. "Söyle!" dedi, ağzından dökülen ilk kelime bu olmuştu. Kaşlarımı çattım ve sanki üzerime vazifeymiş gibi onu dinledim. Cihangir birkaç saniyenin ardından doğrulurken, "Siktir!" diye tepki verdi. İrkildim. "Seyit de orada mı?"

Teoman merakını belli ederek Cihangir'e baktığında ben de elimde olmadan ellerimi kavuşturdum ve parmaklarımı sıktım. Cihangir aceleyle bir şeyler daha söylediğinde telefonu kapattı ve telaşa düşmüş bir suratla Teoman'ın gözlerine baktı. "Ander... Ander gelmiş."

Ander kimdi?

Teoman hızla bir tepki verdi. "Siktir lan!"

"Seyit de orada. Gitmemiz lazım."

"Gidelim," dedi Teoman çabucak.

"Ander kim?" diye sordum aynı hızla.

Teoman aceleci bir şekilde bana döndü. "Tanımak istemeyeceğin biri."

"Seyit Ali ile ne alakası var peki? O nerede?"

"Birtakım meseleler işte. Bizim gitmemiz gerek." Teoman cebinden elini çıkarırken karşı kaldırıma baktı. Cihangir ise onun yanına yönelmişti. Ne oluyordu, neler dönüyordu hiçbir şey bilmiyordum.

Adım attım. Kaldırımın dibinde durdum. "O," dedim gerçek bir his ve merakla. "İyi mi? Nerede? Başı belada mı?"

Cihangir buz gibi bir sesle mırıldandı. "Onun başı beladan kurtulmaz."

"O ne demek?"

"Vaktimiz yok," dedi Teoman üstten bana bakarken. Saçları dağılıyordu rüzgârın hafif ama etkili dokunuşlarından. Kahverengi gözlerimiz bir araya geldiğinde devam etti. "Merak mı ediyorsun onu?"

"Evet," dedim düşünmeden. "Merak ediyorum."

"Peki," dedi Teoman tatmin olmuş bir duruş sergilerken. Dudaklarını yaladı ve gözlerime bakıp her şeyin başlangıcıymış gibi olan şu cümleleri söyledi. "Merak ediyorsan gel bizimle. Kendin gör her şeyi." Zaman kalbimi durdurdu ve ben bu arafta kayboldum. "Gelecek misin, Leyla?"

KIRIK KALPLER MAHZENİ

Kabul etmiştim.

Onlarla gidiyordum.

Teoman şoför koltuğunda gergin bir hâlde arabayı kullanırken Cihangir de onun yanında oturuyordu. Ben de arka koltuktaydım. Emre ise acil bir işi çıktığı için gitmek zorunda kalmıştı, o da benimle gelecekti ama buna mecbur da sayılmazdı. Teoman derin bir nefes alıp sırtını koltuğa yaslayarak gözleriyle yolu takip etti. "Ulan bu ırzını siktiğimin Ander'i ne ara döndü Rusya'dan?"

Cihangir sert bir ses tonuyla söylendi. "Ne bileyim lan ben." Elini camın kenarından indirdi. "Hadi bu pezevenk gelmiş. Sen bizim salağa ne diyeceksin?" Seyit Ali'yi kastediyordu. "En son geberiyordu, it."

Kendimi tutamadım ve sordum. "Gebermek?"

Teoman cevapladı. "Nalları dikmek oluyor, Leylacığım."

Hızla gözlerimi devirdim. "Onu biliyorum herhâlde. Kim bu Ander? Seyit Ali ile sorunu ne ve biz şu an nereye gidiyoruz?"

Teoman, "Bizimle gelmeyi kabul ettin ve sorular bitti," dedi çabucak. "Gerisini gidince görürsün." Ardından dikiz aynasına bakıp mırıldandı. "Tabii seni oraya götürdüğümüz için beyimizden ana avrat tokat yemezsek."

Şehrin ışıkları gözlerime değil, ruhuma dokunurken bir müddet sonra oraya ışık girmedi ve karanlık ruhuma sarmaşık gibi sarıldı. Beni hapsetti. Gideceğimiz yere kadar susmayı tercih ettim çünkü konuşmuyordu ikisi de. Ben de gereksiz tepkiler ve sorularla onları germedim zira ikisi de oldukça gergindi.

Seyit Ali... Seni deli gibi merak ediyorum. Neredesin ve ne yapıyorsun bilmiyorum ama senin için endişeleniyorum. Bunu da ilk kez kendime itiraf etmiştim. *Oh be! Rahatladım valla.*

Cihangir bu sakin ama huzursuz yolculuğumuza sesiyle müdahale etti ve bana bir soru yöneltti.

"Leyla tamam sen şimdi geliyorsun da ailenin haberi var mı? Yani ne zaman döneceğimiz belli olmaz ve sorun çıkmasın. Arayıp haber ver."

"Ne diyeceğim onlara?" diye sordum kendi kendime ve Teoman bunu duydu. "De ki: Ben kocaya kaçıyorum, hadi bay."

"Üf," dedim tükürür gibi. "Sensin koca."

"Yok," derken kaşlarını indirip kaldırdı. "Burada özne ben değilim ve sen onun kim olduğunu biliyorsun."

Oralı bile olmadan babama mesaj attım.

Leyla Neva: *Baba. Ben bu akşam eve gideceğim. Bir sorun yok, merak etme. Yarın dönerim yine.*

Mesajı gönderip ekranı kapattım. Babama yalan söylediğim için, içim pek rahat değildi ama ona gerçeği söyleyecek değildim. Bu gecenin sonucunda ne olacağını bilmiyordum ama her şeyi göze almıştım. Aradan geçen birkaç dakika sonra telefonum titredi. Gelen mesaja baktım.

Babam: *İyisin değil mi? İstersen ben gelip alayım seni.*

Leyla Neva: *Yok yok sen gelme. Ben zaten yola çıktım, eve geçiyorum. İyiyim de. Yarın görüşürüz. İyi geceler baba.*

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra telefonumu kilitleyip çantamın içine attım. İşin bu kısmını halletmiş sayılırdım. Teoman'ın gözleri beni bulduğunda onunla aynadan bakıştık. "Bir sorun olmadı değil mi?"

"Olmadı," dedim dümdüz bir sesle. "Bir şeyler uydurdum işte."

Süresini tutmadığım bu gitmelerin sonunda bir yere geldik. Daha önce böyle bir yere geldiğimi hatırlamıyordum ve bana ıssız bir şehrin içine düşmüşüm gibi hissettiği gerçeğiyle arabadan inince yüzleşiverdim. Sesler göğün boşluğunda açılmış bir girdap gibi yutulmuş, aydınlık o girdabın düğmeleri olmuştu. Kapanmıştı. Kapatmıştı tıpkı bir kelepçe gibi. Sırtımdaki çantanın kemerine gitti ellerim. Ona tutundum. Saçlarımı gözümün önünden çektiğim vakit Teoman kapıları kilitledi ve ağzındaki sigarayı parmağının arasına alıp dumanı havaya çıkardı. "Neresi burası?"

"Bekle," dedi Teoman kararmış sesiyle. İlk kez ürkütücü görünüyordu ama korktuğumu söyleyemezdim. Sigarayı yeniden dudaklarına götürdüğünde Cihangir, Teoman'a baktı. "Ben gidip bir bakayım mı lan içeri?"

"Gerek yok oğlum," dedi Teoman. "Zaten geldik. Hadi gidelim artık." Sigarasını içine çekti ve dumanını kuvvetle dışarı verdikten sonra onu yere atıp ayağıyla ezdi. Cihangir ilerlemeye başlarken Teoman yanıma geldi ve kulağıma eğildi çünkü boyu bir hayli uzundu. "Seni buraya getirdiğimiz için bize kızacak ama ok yaydan çıktı bir kere." Kendini geri çekti. Koyu kahverengi gözleriyle gözlerime baktı. "Onunla tanışmaya hazır mısın, Leyla?"

"Onu zaten tanıyorum."

Güldü. "En sevdiği renk ne?"

"Siyah."

"Hayır, pembe."

Bıkkınlıkla soludum. "Seninki de mor mu?"

"Hayır, mavi."

"İyi ne güzel."

"En sevdiği yemek peki?"

Etli yemekleri severdi sanırım. Omzumu silktim. "Kebap."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hayır, dolma. Biber ve patlıcan dolması."

Kafamı sağa sola sallayıp nefesimi dışarı verdim. Cihangir bize epey fark atmıştı ve arkasına bile bakmadan arayı açmaya devam ediyordu. "Burada böylece Seyit Ali'nin en sevdiklerini mi konuşacağız? Gidelim hadi," dedim sonunda.

Teoman kendini geri çektiğinde dudaklarımı sıktım ve Cihangir'in peşinden gitmeye başladım. Adımlarım ses çıkarmıyordu ama mesafeler kulağıma çivilenmişti. Çatık kaşlarım ve karşı koyamadığım heyecanımla ilerlemeye devam ederken Teoman'ın varlığı yanımda belirdi. "Aklında bulunsun diye söylüyorum, dolmayı pişirirken acısını biraz fazla koy."

Adımlarım tökezledi ama bunu belli etmekten kaçtım. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından dişlerimi sıktığımda Teoman keyifli olmayan sesiyle ekledi ve bitirdi. "Neyse. Şimdi asıl meselemize geliyoruz. Hiçbir şeyden korkma ve sadece yanımda dur. Burası senin için güvenli değil ama aldık bir kere risk. İstersen geri dönmek için hâlâ şansın..."

"Geri dönmeyeceğim," diyerek dudaklarımı ıslatıp çektim. "Bunu sormayı bırak."

"Tamam," dedi Teoman düz sesiyle ve soğuk bir soluğu ciğerlerine çekerek gideceğimiz yere kadar sustu. Önümüze iki katlı bir bina çıkmıştı ama ne ev sahipleri vardı ne de doğru düzgün pencereleri. Daha doğrusu buraya bina demek bile fazla cesur bir kelime olurdu. İnşaatı yarım bırakılmıştı sanki.

Cihangir bizi kapının orada durduğunda, kapıda tipleri değişik iki üç adam gördüm. İri yarı vücutları vardı ve kollarının neredeyse tamamı dövme ile kaplanmıştı. İkisi birbirine benziyordu. Teoman, "Gözün mü korktu?" diye sordu.

"Sadece garip geldi."

"Garip gelen ne?"

"Daha önce böyle bir yere gelmedim. Normal gelmesini bekleyemezsin sanırım?"

"O zaman alış," dedi Teoman ve direkt sözünü kesti. Havada kalmış gibi hissettim. Bu durumdan derhâl kendimi çıkardım ve onları takip ettim. Ci-

hangir ve Teoman kapıdaki adamlara herhangi bir şey söylemezken Teoman bana döndü ve kolunu açtı. "Gel buraya abisi. Seni kurtlardan koruyayım."

"Benim buna ihtiyacım yok," deyip yanına gittim ve açtığı kolu indirdim.

Teoman aşırı bir tepki vermezken Cihangir'in tok sesini duydum. "Leyla, sen yine de yanımızdan ayrılma. Bir sıkıntı da olmasına müsaade etmeyiz."

"Olmaz zaten hiçbir şey," derken kendime güven vermeye çabalıyordum. Ardından nihayet o kapıdan içeri girdik. Uzun bir koridorun bizi çabucak çevrelediği duvarlarda birtakım yankılar vardı. Sesler. Hoşuma gitmeyen ve ürküten sesler.

Kavga dolu.

Öfke dolu.

Hırs dolu.

Adımlarım beni karanlık gördüğüm aydınlığa götürmeye devam ederken Teoman sağımda, Cihangir solumdaydı.

Dudaklarımı ısırarak derin bir nefes aldım. Sesler büyüyordu ve sanırım nereye geldiğimi biliyordum. Ufak tefek teoriler ürettiğim zihnim artık kesin kararını vermişti. *Evet, ben bir dövüş sahasının içindeydim.*

Koridorun sonu beni kocaman bir boşluğa sürüklediğinde gözlerim aydınlandı. Hayır, gözlerim aydınlığı görmek istedi. Burası... Burası da neydi böyle? Sayamayacağım kadar çok insan büyük bir kafesin dışını sarmıştı. Bu koca alanın ikinci katında bile insanlar aşağıya bakarak bağırıyor ve deyim yerindeyse kendilerini parçalıyordu. Kalbim deli gibi çarpmaya başladığında derin bir nefes aldım. Kalabalık ayağıma uzandı. Cihangir bu gürültüde bir şeyler söylerken onu duydum. "Sağ tarafa gidelim."

Teoman konuşmadan beni önüne aldı ve onlarla birlikte sağa doğru kaydık. İnsanların arkasından dolanmıştık ve neyin ne olduğunu gördüğüm söylenemezdi.

Ta ki o kafesin içinde Seyit Ali'yi görene dek.

Başı öne eğikti ve saçları da nemden dağılmıştı. Parmaklarında ve ellerinde birtakım beyaz bantlar sarılıydı ama bu beyazlık saf ve temiz değildi. Kararmış bir görüntüye kırmızı boya çalınmışlardı sanki. Bu boya kandı. İnsan kanı. Üzeri çıplaktı ve bacağında dizlerinin hemen üzerinde siyah bir şort vardı. Ayakları çıplaktı. Onu öyle görünce yutkundum. Gözlerimin bana bir oyun oynadığını düşündüm ama değildi. Bu oydu. Uzaktan gergin olduğunu görebiliyor bilakis hissedebiliyordum. Ellerindeki bantlarla uğraşmaya devam ederken bir adam omzuma çarptı. Sarsıldım. Ne olduğunu anlayamadım ve öylece adamın arkasından baktım. Bu olay kafesin kapıları açılana kadar sürdü. Kapılar açıldı ve az evvel bana çarpan adam o kapıdan içeri girdi. Kapılar

açıldı ve Seyit Ali'nin keskin bakışları benim ürkek gözlerimle çakıştı. Şaşırmıştı.

Teoman'ın hiçbir şey söylemeden öylece durduğunu gördüm. Seyit Ali kafasıyla beni dışarıya götürmelerini işaret ettiğinde kaşlarımı çattım. "Hayır," dedim Cihangir'e bakarak. "Ben buradayım. Üstelik geldim gördüm işte. Bundan daha kötüsü ne olabilir?"

Cihangir, "Leyla istersen..." dediğinde reddettim. "Cihangir ben de buradayım. Artık dönemem. Çok geç."

Kalabalık sesimi yutmaya çalışan bir pirana misali beni içine çekerken kafesin kapısı kapandı. İçeride üç adam vardı. Biri Seyit Ali diğeri az önce bana çarpan geri zekâlı ve diğeri de hakem bile diyemeyeceğim bir adamdı. Bu işin yasal bile olmadığına o kadar emindim ki...

Seyit Ali derin bir nefes aldı ve olduğu yerde biraz hareketlenerek karşısındaki adama baktı. Ben de o adama baktım. Yaşlı değildi, belki Seyit Ali'den birkaç yaş daha fazlaydı. Değişik saç tıraşı ve koyu kahverengi gözleriyle iri iri bakıyordu. Teoman, Cihangir'e bir şeyler mırıldandı. "Bu sik kafalı şu piyasadan silinmediği müddetçe bizimki iflah olmaz. Şundaki artistliğe bak!"

"Bu adam," diyerek baktım Teoman'a. "Ander dediğiniz kişi mi?"

Teoman kafasını salladı. "Ta kendisi."

Aralık olan dudaklarımı kapattım ve kafesin içinde gördüğüm o adama çevirdim bakışlarımı.

Ürkütücüydü. Buz gibiydi ve bedeni Seyit Ali'nin bedenine göre daha iriydi. Göğsünün üzerinde bir haç dövmesi vardı. Boynunda da bir şeyler çiziliydi. Epey kasıntı duruyordu ve sanki Seyit Ali'yi tek bir bakışıyla ezecekmiş gibi bakıyordu.

Teoman ve Cihangir beni biraz geriye çekerken ikisi de etrafımı sardı. Dudaklarımı ıslatıp ardından ısırdığımda Teoman'ın gözlerini Seyit Ali'nin üzerinden ayırmadan bir şeyler söylediğini duydum. "Bugün bu haltı yiyecekti madem niye bize bir şey söylemedi lan bu?"

Cihangir omzunu silkti. "Ne bileyim? Zaten iki üç gündür doğru düzgün konuşmadık. Kafası bozuk olmasa çıkmaz bu maça. Hele de şu gavatla asla."

Teoman buz gibi güldü. "Asıl kafası bozuk olduğunda onunla dövüşmek ister. Dişine göre ondan daha iyisi yok biliyorsun. Seyit'in üzerinden hırs akıyor zaten o da belli. Bu gavatın da o kadar zaman sonra nereden çıktığı da ayrı bir mesele."

"Bu adamı uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordum düz bir sesle.

"Sayılır," dedi Teoman. "Ama Seyit daha önceden tanır. Biz onunla tanışmadan önce o zaten bu işlerin içindeydi." Güldü. "Adam iki dakika boş durmuyor. Her bok var bizim bu salakta."

"Ona salak dediğini duysa bir tane de sana geçirir," dedim.

Aldırış etmedi. "Yüzüne karşı da her haltı söylerim Leyla, o evreleri geçeli çok oluyor abisi."

"Bana abisi deyip durmaz mısın acaba?"

"Ne diyeyim?" diye sordu boş boş yüzüme bakarken. Dudağının kenarı kıvrılırken kulağıma yaklaştı. "Yenge uygun mu?"

Duyduğum sözle ani bir hareket yapıp Teoman'ı üzerimden uzaklaştırıp ona kötü kötü bakınım. "Sen ne boşboğazsın ya?"

Beni asla ciddiye almazken gülerek bakışlarını kaçırdı. "Ha tabii aranızda soğuk rüzgârlar estiği için bu ihtimal çok düşük. Neyse bize yenge mi yok sanki? Sürüsüyle sürüsüyle."

"Git sen de o sürünün çobanı ol o zaman."

"Uu!" dedi kaşlarını çatarak. "Bir atar, bir kıskançlık falan... Leyla Reis?"

"Zıkkımın kökü!"

Biz birbirimizle laf dalaşı içindeyken kafesin içindeki adam bir şeyler konuşmaya başladı. Birtakım kuralları hızla açıkladıktan sonra siyah tişörtündeki küçük mikrofonu düzelterek Seyit Ali ve Ander denen adama doğru iki kolunu açtı. "Adil bir dövüş için... Bir tarafta Seyit Ali Karayazı, diğer tarafta Ander Petrov."

Bu sırada tezahüratlar başladı ve ben yalnızca Seyit Ali'ye bakınım. Ellerimi çenemin altına götürürken sabırla göz göze gelmeyi bekledim ama gözlerime baktığında ona nasıl karşılık verirdim bilemedim. Bu telaşa gerek kalmamıştı da çünkü gözlerime bakmamıştı.

Teoman kendini tutamayıp delicesine ıslık çalarak bağırdı. "Seyit, bildiğini yap ve yık şunu yere."

Seyit Ali gözlerinin ucuyla yalnızca Teoman'a baktı ve bu kısacık sürdü. Saniye kadar bile değildi.

Ander denen adamın dudağının kenarıyla güldüğünü gördüm. Seyit Ali'ye baktı. "Yık beni yere," dedi. Türkçe konuşuyordu fakat aksanı biraz tuhaftı. "Hadi bakalım yapabiliyor musun?"

Seyit Ali gerilmiş yüz ifadesinde çiğ duran bir tebessümle Ander Petrov olduğunu öğrendiğim adama karşılık verdi. "En iyi yapuğum şey."

"Ya," diyen Ander Petrov, epey öz güvenli bir hâlde onun üzerine yürümeye başladı. "Bunun gibi mi?" Ardından oldukça sert bir yumruğu Seyit Ali'nin yüzüne geçirdi.

Dudaklarımdan tiz bir çığlık yükselirken ağzımı kapattım. Teoman okkalı bir küfür savurduğunda Cihangir öne atıldı ama yapabileceği bir şey yoktu; üstelik biz bu tepkileri verirken Seyit Ali çoktan toparlanmış ve Ander Petrov'un tam karnına tıpkı bir kaleye şut çekermişçesine ayağının yüzüyle vurmuştu. Ander Petrov geriye doğru savrulma gösterdiğinde belini büktü ve Seyit Ali bu anı fırsat bilip üzerine yürüyerek ona sağ ve sol yumruklarıyla geldi. İnsanlar çıldırmış gibi bağırıyordu. Ben ise olanları kapanından kaçmaya çalışan bir fare gibi kapı ardından izliyordum.

Seyit Ali dehşet saçan ifadesiyle yumruklarına devam ederken karnına bir hayli sert darbe de o aldı. Ander Petrov usta ve küt bir hâlde onu kendinden uzaklaştırırken Seyit Ali'nin dengesini tamamen yok etmek için onun ayak bileğinin kemiğine topuğunu geçirdi. Seyit Ali sırtüstü yere düştü. Yüreğim ağzımda öne çıktım.

"Of," dedim sanki canı acıyan benmişim gibi. O kadar sert düşmüştü ki kafesin demirlerinin bile titrediğini gördüm.

Cihangir bağırdı. "Kalk hadi! Seyit kalk oğlum çabuk!"

Seyit Ali aldığı darbeyle toparlanamazken Ander Petrov kozlarını ve kuralları iyi kullanarak onun üzerine çıktı ve sağlı sollu yumruklarını geçirmeye başladı. Seyit Ali sımsıkı sardığı ellerini yüzüne götürerek kendini korumaya aldığında sağ dizini Ander Petrov'un kalçasına geçirdi ve saniyeler sonra onu üzerinden uzaklaştırıp devirdi. Bu sefer yerde yatan kişi Ander Petrov oldu fakat bu sandığım kadar uzun sürmedi. Adamın yatması ve kalkması nefes alıp vermem kadar kısa sürdü. Şu an ikisi de ayaktaydı ama Seyit Ali'nin canının çok yandığına emindim; yine de gözlerindeki ateş ve suratındaki bu tehditkâr tavır hissettiği acıyı kapatmaya yetiyordu.

Ander Petrov hâlinden epey keyifli bir hâlde gülerek Seyit Ali'nin gözlerine bakıyordu. Teoman homurdandı. "Rus kertenkelesi."

Cihangir ekledi. "Psikolojik şiddet işte. Seyit'in öfkesinden hep böyle yararlandı, gülerek."

Teoman kolunu kaldırdı ve bunca gürültüye aldırış etmeden Seyit Ali'ye seslendi. "Şunun ağzına bir tane geçir lan!"

"Bu daha ne kadar sürecek?" diye sordum sabırsızca.

Cihangir otoriter bir sesle soruma yanıt verdi. "İkisinden biri pes edene kadar."

"Seyit Ali asla pes etmez," diyerek kafamı ağır ağır iki yana salladım.

"Evet ama Ander de öyle. Bu dövüş saatlerce bile sürebilir çünkü daha önce de aynısı oldu."

"Kim pes etti peki?"

"En son pes eden Seyit Ali'ydi."

Gözlerimi kıstım ve Cihangir'e döndüm. "O kadar mı kötüydü durumu?" Cihangir sesli bir cevaptan öte bana gözleriyle yanıt verdiğinde hayretler içerisinde soruma bir yenisini daha ilave ettim. "Peki işleri bu raddeye getiriyorsa, canını tehlikeye atıyorsa neden devam ediyor?"

Sorumu cevaplayan kişi Teoman oldu. "Sen hiç bardak kırıldı diye su içmekten vazgeçtin mi?"

Teoman'ın cevabıyla gözlerimi devirirken dikkatim yine hareketlenen dövüşe çekildi. Seyit Ali kollarını kırarak elleriyle yüzünü siper etmiş bir tavırla Ander Petrov'un üzerine yürümeye başladı.

Ander Petrov yüzündeki tavrı silmemişti, hâlâ gülüyordu. Fakat bu da Seyit Ali'den bir darbe daha alana kadar kısa sürdü. Seyit Ali onu köşeye sıkıştırdığında yumruklarını yokuş aşağı vitesi boşa almış bir araç gibi kullanmaya başlarken nefesimin kesildiğini hissettim. O... O delirmiş gibi Ander Petrov'u yumrukluyordu. İnsanlar ise bundan o kadar keyif ve haz alıyordu ki asla buna bir anlam verememiştim. Teoman'ın hırsla, "İşte bu!" diye bağırdığını duydum. "Yatır şunu yere, yatır lan!"

Ander Petrov kendini savunmaya çekmişti. Atak yapan kişi Seyit Ali'ydi.

Sayamayacağım kadar yumruğun ardından hızını bir an olsun düşürmeden geri çekildi ve kendi ekseninde bir tur yaparak sağ bacağını büyük bir açıyla havalandırıp ayağının içiyle Ander Petrov'un sağ yüzüne balyoz etkisi oluşturan bir darbe indirdi.

Gözlerim şok olmuş bir ifadeyle büyürken alıp verdiğim nefes sayısı bir elin beş parmağını geçemeyecek kadardı. Ander Petrov bu darbeyle yere düştüğünde Teoman da o keyif alan tayfanın içindekini yerini aldı. Aslında onunki garip bir gururdu. Seyit Ali'nin daima yanında olduklarını hissettiriyordu. Bunu ben bile hissediyordum. "Sen adamsın oğlum," diye bağırdı kuvvetle. Islık çaldı. "Kır lan şunun ağzını yüzünü, bir daha gülmeye mecali kalmasın."

"O adamdan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

Teoman yaşadığı heyecanla bana cevap vermeyi ihmal etmedi. "Sevilecek bir yanı mı var şu herifin?"

"Hayır, yok da... Seyit Ali'deki hırsı anlayabilirim ama sendeki bu hırsı anlayamadım."

Cihangir kulağıma fısıldadı. "Geçen sene yürek yiyerek onunla dövüşe çıktı ama nakavt oldu. Biraz kuyruk acısı çekiyor, boş ver sen onu."

İster istemez gülümsediğimde bundan kurtulmaya çalıştım. Teoman sorumu havada bıraktığında Seyit Ali'nin çoktan az evvel ona yapılan muamelenin aynısını ona yaptığını gördüm fakat Seyit Ali âdeta elektrik yüklü bir

tel gibiydi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Disiplinliydi. Otoriter ve ciddiydi. Onu ilk gördüğümde üzerimde bıraktığı sarsılmaz etkisi şu ana yakındı. Sanki kafesin dışında kimse yoktu, sanki kafesin dışındakiler görünmez bir tabloydu onun için.

Ander Petrov yerde üzerine atılan yumruklara karşı direnç göstermeye başladığında Seyit Ali'nin bu karşı koyamadığım hırsı, öfkesi beni ister istemez ürkütmüştü.

Kafesin dışındaki adamlar tezahürat ederek kafesin içinde yaşanan mevzuya ulaşırken Ander Petrov'un hareketlerindeki yavaşlık ve artık savunma yapamayacak durumda olması Seyit Ali'ye galibiyet meşalesinin yolunu göstermeye yakındı. Hakem kafesin kapısını açıp hızla Seyit Ali'yi Ander Petrov'un üzerinden ittiğinde Seyit Ali'nin nefes nefese kalmış hâli her şeyi ortaya koymuştu. Nefesim yok olmak üzereydi. Hakem Ander Petrov'un başında durdu ve hiçbir şey yapmadan saymaya başladı. Onunla birlikte insanlar da bir sayım içine girdi. "Üç... İki..." dedi hakem parmaklarıyla bu işlemi yaparken. Hemen ardından elini havaya kaldırdı. "Bir. Nakavt."

"İşte bu lan!" diye bağırdı Teoman direkt.

Seyit Ali nefes nefeseydi hâlâ. Ander Petrov kanlar içinde kalmış yüzüyle ayaklandığında Seyit Ali'ye baktı ve uzun uzun güldü. "Bugün iyi değildim, Karayazı," dedi düzgün sayılabilecek Türkçesiyle. "Şanslı günündesin ama bir daha o şans olmayacak. Geçen seneyi hatırlıyorsundur umarım."

Seyit Ali kafasını eğdi ve derin bir nefes alıp verdikten sonra ela gözleriyle karşısındaki adama odaklandı. "Unutmadım ama şansa ihtiyacı olacak kişi sensin. Bugün bunun teminatı."

Bu sözlerden sonra tezahüratlar yeniden havalandığında Ander Petrov, yüzündeki küstah ifadeyle kafesi terk eden Seyit Ali'nin ardından baktı. Sonra da bir ağa takılmış balık gibi gözlerime takıldı.

Ürktüm ve derhâl bakışlarımı kaçırdım.

Seyit Ali kafesten çıkarken insanların ona yaklaşmasına müsaade etmeden Cihangir'e bakarak bir şeyleri ima etti ve yine bana bakmamıştı. Yüzüne uzun uzun bakamıyordum ama kaşında bir patlak olduğunu görmüştüm.

Seyit Ali gergin ve hızlı bir şekilde kalabalıktan uzaklaşırken bir anda kendimi onu takip ederken buldum çünkü Teoman ve Cihangir'le birlikteydim. Az sonra seslerden sıyrılmış bir odanın içinde buldum kendimi. Burası soyunma odasıydı. Seyit Ali çabucak kapının arkasındaki havluyu boynuna attı.

Teoman düz bir sesle, "O herif ne ara gelmiş lan buraya, sen niye bize bir şey söylemedin?" diye sorduğunda Seyit Ali'nin içimi donduran bakışlarıyla çarpıştım ama beni teğet geçmişti.

Teoman ve Cihangir'e bakarak, "Asıl sizin ne işiniz var burada?" diye sordu. "Hem ne bok yemeye onu buraya getirdiniz lan?"

Gözlerine baktım ve gözlerime baktı. Sanki onunla daha önce bir yerde karşılaşmamışız gibi.

"Onların bir kabahati yok, ben gelmek istedim."

"Sebep?" diye sordu sol kaşını yukarı kaldırarak.

Sorduğu sorunun cevabını veremedim ya da boş ver gitsin dedim, kaçma gerçeklerden. "Seni merak ettim."

Seyit Ali ona yabancı bir şey söylemişim gibi bana bakmaya başlarken bundan kurtularak boynundaki havluyu aldı ve aynanın karşısına geçerek göğsündeki terleri sildi. Beni yok saydı.

Cihangir yanına gittiğinde Seyit Ali havluyu köşeye koyarak ellerindeki bandajı çıkarmaya başladı.

"Geçen seferki dövüşten sonra iyi bir dirilme oldu senin için." Cihangir düz bir sesle Seyit Ali'nin kan baskılı bandajlarını çıkarmasını isteyerek konuştuğunda Seyit Ali soğuk tavrından ödün vermeyerek hırladı. "Bir daha olmayacak zaten. Madem geri döndü tamam. Ben zaten hep buradaydım."

"Seni öldürmesini mi istiyorsun oğlum?"

"O kadar cesareti yok."

"Denedi ama?"

"Sonuca bak Cihangir. Bu oyunda ölen kişi ben olmayacağım."

"Tamam," dedi Cihangir sakin bir sesle. "Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun. Kurtul şu ellerinden. Sert düştün, acıyor mu bir yerin? Kaşın da kanıyor."

"Dert etme," diye geçiştirdi Seyit Ali, parmaklarına dolanmış bandajlardan kurtulup onları arkadaki çöpe attı. Ellerini yıkamaya başlarken aynaya baktı ve yüzünü de yıkayarak musluğu kapattı. Çok tuhaf hissediyordum. Neden burada olduğumu biliyordum ama gitmek istiyordum. Bu yanlıştı. Beni görmezden gelen bir adam için yaptığım bu şey saçmaydı. Evet, benden uzak duracağını biliyordum hatta buna sebep olan da bendim ama ben onu görmezden gelmezdim ki. Yok sayamazdım.

"Ben gitsem iyi olacak," dedim. "Zaten boş yere gelmişim."

Teoman duraksadı. "Buradan eve seni yalnız gönderemeyiz. Birazdan çıkarız tamam mı?"

"Ben giderim," diye zorladım kendimi. Cihangir ve Teoman'ın gözleri üzerimdeydi ve her şeyin farkındalardı. Seyit Ali ile aramızdaki soğuk rüzgârı görüyor, hissediyorlardı. Teoman kaşlarını çattığında elini saçlarına götürdü.

"Siktir!" Cihangir'e döndü. "Oğlum bizim bir işimiz vardı ya lan! Geçen gün bozulan motoru almamız gerek. Oğuz haber bekliyordu."

Cihangir hemen bir tepki vermezken salağa yattığını anlamam uzun sürmedi. "Hakikaten lan! Unuttuk oğlum onu."

"O zaman biz gidelim birader," dedi Teoman hareketlenerek. "Leyla, seni de böyle yarı yolda bırakmak istemezdik ama çok ters tarafa düşüyoruz ama istersen seni taksi durağına kadar götürür..."

"Defolun gidin," dedi Seyit Ali. Bir yandan da siyah, spor çantasından çıkardığı gri kapüşonlusunu çıplak bedenine giyiyordu. "Ben bırakırım onu."

"Buna gerek yok," diye konuştum hızla. "Ben..."

Reddetti. "Ben bırakırım dedim!"

Dudaklarımı ısırıp derin bir nefes aldım. Teoman yüzünü bana çevirirken gülümsedi. "Ha bak ne iyi oldu. Neyse biz gidelim lan Cihangir hadi." Seyit Ali'ye yöneldi. "Sonra konuşuruz tamam mı?"

Seyit Ali belli belirsiz kafasını sallarken Cihangir ve Teoman az sonra bulunduğumuz ortamdan uzaklaşıp gitti. Öylece kalakaldık. İkimiz. *Fakat bu odada yalnız başımaymışım gibi hissettim.*

"Zorunda değilsin," dedim. "Kendimi zaten yeterince fazlalık gibi hissettirdin."

"Öyle mi?" diye döndü yüzünü. Gözlerime ok gibi bakıyordu. Öylesine hesap sorar öylesine yakıcıydı ki bakışları, soluğumu kurşuna dizmişti sanki. "Tek fazlalık olan bendim oysa."

Sözleri beni durdurmaya, bakışları ise durduğum yerde yere doğru gömülmeye zorladı. Uzaktı, çok uzaktı. Böyle olmasını ben istemiştim ama onun için buraya geldikten, onu deli gibi merak ettikten sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ufak ufak yara aldığımı bilmiyordu. Yara veriyordu, haberi yoktu. Dudaklarımı ıslatırken bakışlarımı kaçırdım. "O durum başkaydı."

"Hayır, değildi," dedi zaman kaybetmeden. "Beni bir daha görmek istemeyen sendin ve ben de seni bir daha görmeyeceğimi söyleyendim. Ben sözümde duruyordum ama sen durmadın. Neden? Neden Leyla?"

Leyla...

Aramızdaki mesafelerin adıydı bu.

"Bunun nedenini söyledim."

"Beni merak etmen yani öyle mi?"

"Evet, öyle."

Histerik bir şekilde güldüğünde önüne döndü ve spor çantasının fermuarını kapatarak yerdeki spor ayakkabılarını giymeye başladı. Olduğum yerde hareketsizdim ve son zamanlarda bana en yakın kişiyle şu an dünyanın

ayrı merkezindeymişiz gibi hissediyordum. O ayakkabılarını giyene kadar ne o konuştu ne de ben. Nihayet ayaklandı ve çantasını sırtlanarak adımlarını bana doğru attı. Ağzım kapandı, bakışlarım kaçtı. "Gidelim," dedi ışıkları kapatırken. "Gel."

İkimiz de dışarı çıktığımızda epey kararmış hava gözlerimin içine oturdu ve oradaki nokta kadar ışığı da yok eder öldürdü. Arabaya geçtiğimizde, "Kemerini tak," dedi düz bir sesle.

Çantamı kucağıma koyarken emniyet kemerini omuz başımdan çapraz sarkıtıp yerine taktım.

Biraz vakit geçtikten sonra yollarda ışık görmeye başladım. Dalmış gitmiş bir hâlde yolculuğun bitmesini beklerken Seyit Ali'nin sesiyle dalgınlığıma bir çentik atıldı. "Oraya gelmemeliydin," dedi. "Böylesi bir aptallığı yapmamalıydın."

"Aptal değilim," diyerek sırtımı koltuğa yasladım. "Ama bir konuda aptallık yaptığımı söyleyebilirim. Seni merak etmem çok büyük bir aptallıktı."

"Senden uzak durmamı ve karşına çıkmamam gerektiğini söyleyen sendin," dedi kuru bir sesle. "Böyle söyleyen biri beni neden merak ediyor? Bu hakkı kendinde görebiliyor musun sahiden?"

"Hayır ama insan..." Hızla bir şerit çektim geri kalan cümlelerimin ardına. Gergin bir solukla sustum.

"İnsan yine de merak etmeden duramıyor, öyle değil mi?"

İçimden geçeni okudu bir anda ve bu ona bakmamı sağladı. Gözlerimiz birkaç saniye yeniden birbirine kavuştuğunda gözlerini ilk çeken o oldu çünkü dikkatini bana değil yola vermesi gerekiyordu. Ben ise ona bakmayı sürdürdüm.

"Evet, öyle," diye fısıldadım kabullenerek. "Yani Teoman ve Cihangir vardı yanımda ve bir telefon geldi. İkisi de telaşa kapıldı ve Ander ismi geçti. Gözlerindeki ifade beni ister istemez ürküttü ve ben..." Bunu söylemek zorunda mıydım? Söyledim. "Sana kötü bir şey oldu sandım."

"Bana bir şey olmaz," dedi çabucak. "Boş yere dert etmişsin."

"Doğru. Boş yere dert etmişim. Bundan sonra olmaz zaten, merak etme."

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Çatık kaşlarımla akıp giden yola bakmaya devam ettim. Seyit Ali başka bir yola girdiğinde bana ruhsuzca bir soru yöneltti. "Ayrıca gecenin bu vakti neden oradasın sen?"

"Babama haber verdim."

"Seni oraya mı bırakacağım?"

"Hayır, anneme gide..." Afallayarak gözlerimi kapatıp açtığımda durumu toparlamaya çalıştım. "Evet babama gideceğim. Beni bekliyor."

İnanmadı. Direksiyonu kavrayan ellerini sıktığını gördüm. "Yalan söylüyorsun. Eve gideceksin. Annene gideceksin ve o itoğluit bu saatte seni yine rahat bırakmayacak. Tabii bir taraflarını kırdım, bunu kolayca yapamaz ama yine de hayır..."

"Ne hayır?" diye irileştirdim gözlerimi.

"Oraya gitmiyorsun."

"Saçmalama," derken bu sefer de yüzüm ekşimişti. "Tamam, babama bırak o zaman beni. Gidecek başka bir yerim yok."

"Var," diye karşılık verdi düz bir sesle. "Gidecek bir yerin var, Leyla."

"Yok," dedim bir anda güçsüzleşerek. "Lütfen beni evime götür."

"Babana, annene gideceğini söyledin ve bu saatte seni evde görürse yalan söylediğini anlayacak ya da daha kötüsü olacak. Diğer ihtimal annene gidersen o abini yeniden dövmek zorunda kalacağım ki bu benim için asla bir mesai değil, halledeyim." Derin bir nefes alıp verirken gaza bastı. Eve gidene kadar duyduğum son söz şu oldu. "Seni evime götürüyorum. Bu demektir ki gidecek bir yerin var."

Dilinden akıp da kalbime döktüğü sadece kelimeler değilmiş, bunu anladım.

Yarım saat kadar sonra evine geldik. Seyit Ali de benim peşimden gelirken içeri girdi ve kapıyı kapattı. Sadece ikimiz vardık. Koridorun ışıkları yandığında olduğum yerde hareket etmeden bekledim. Bana baktı. "Duşa gireceğim. Eğer açsan dolapta bir şeyler bulabilirsin. Uykun geldiyse de sana yastık ve çarşaf veririm."

"Ben buraya gelmemeliydim," diye konuştum sıkılgan bir tavırla. "Gerçekten burada olmamalıydım."

"Seni zorla kaçırmadım," diyerek çantasını omzundan indirip odasına doğru ilerledi. Arkasını döndü ve benden uzaklaştı. "Zarar görmeni istemiyorum, hepsi bu. Sabah olduğunda gidebilirsin, merak etme, senden uzak duracağım."

Ardından kapı kapandı ve ben bu koridorun başında yalnız başıma kalakaldım.

Kırılan gururumun paramparça olmasını önleyerek dişlerimi birbirine geçirdim ve küçük adımlarla salona geçtim, ışıkları yakmadan öylece karanlıkta oturmaya başladım. Salondaki dev pencere şehri ayaklarımın altına sermişti ve benim aydınlık için ekstra bir lambaya ihtiyacım yoktu. Işık, şehirdi.

Ellerimi saçlarıma götürüp onları geriye savurdum. Kendimi çok pis hissediyordum. Oturduğum yerden kalkıp usulca salondan çıktım. Şayet ki

unutmamışsam banyo gördüğüm yerdeydi. Ağır ağır, ses çıkarmadan banyonun kapısını ve ışığını yaktım. Musluğu açıp ellerimi altına tuttum ve yıkamaya başladım. Ellerimi iyice yıkadıktan sonra yüzümü de yıkadım. Askıda bir havlu vardı ama onu kullanmak istemiyordum çünkü bana ait değildi. Yüzümün ve ellerimin suyunu iyice akıttıktan sonra ıslanmış suratıma yapışmış saçlarımı geriye doğru ittim. İfadesizdim.

Gözlerimi açıp kendime canlılık katmak istediğimde dudaklarımı birbirine bastırdım ve ışığı kapatıp banyonun kapısından dışarı adım attım... Ta ki Seyit Ali'nin gövdesine çarpana dek.

Kendimi bir anda onun çıplak gövdesine toslamış bir hâlde bulduğumda geri çekilerek irkildim. Seyit Ali ışığı yaktı ve yüzüme baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Görmedim kusura bakma."

"Sorun değil," dedi ve dışarı çıkmama fırsat tanımadan içeri girdi. Elindeki pamuk ve küçük yara bandını kuru bir yere bırakırken yüzünü aynaya yaklaştırdı. Yanımda böyle duruyor olması ve çok yakın olmamız kalbimi hoplatıyordu ve ben bu hislerden kaçamıyordum. İnkâr edemiyordum.

Çatık kaşlarıyla aynaya bakmaya devam ederken ıslak saçlarının ucundan damlayan su taneleri karnından aşağı doğru süzülüyordu. Vücudunun belli yerlerinde morluklar olduğunu görebiliyordum. "Röntgencilik mi oynuyorsun şimdi de?" diye sordu bedenine baktığımı fark edince.

"Hayır. Sadece morlukların dikkatimi çekti."

"Basit şeyler, takılma."

"Bu işten keyif mi alıyorsun?"

"Sayılır," dedi kestirip atar gibi ama asıl cevap bu değildi ve ben bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum çünkü sormaya hakkım yoktu ve biliyordum ki o da bana dürüst gelmeyecekti. Pamuğu aldı ve musluğun altında ıslatıp kaşına götürdü. Yüzünde minicik bir ekşime meydan geldiğinde gözlerimi kıstım ve canı acıyan benmişim gibi davrandım. "Sana yardımcı olabilirim," dedim sakince.

"Ben hallederim," dedi düz bir sesle. Öyle de yaptı. Kaşındaki kanı temizledi ve oraya küçük bir yara bandını yapıştırdı. Ellerine baktım. Elleri daha kötü bir hâldeydi. Kan oturmuştu parmaklarına ve çizikler vardı.

"Ellerin acımıyor mu?" diye sordum kendime mâni olamadan.

"Alışınca acımıyor," diye cevap verdi.

Geçen zamanı hatırladım. "Demek seni arada bu ellerle görmemin sebebi buydu. Bir dövüşçü olman."

"Aksini iddia edemem."

"Ne zamandır?"

"Çok zamandır."

"Peki."

Olmuyordu. Sanki onu ben zorluyordum ve o benden kaçıyordu. Ama bu adamın böyle olmasını ben istemiştim, bana böyle davranmasına ben sebep olmuştum ve şaşıracağım bir tabloyla karşılaşmamam gerekti.

Bir süre sonra banyodan çıktık.

Seyit Ali elinde çarşaf ve yastıkla salona geldiğinde onu koltuğun üzerine bıraktı. "Teşekkür ederim," dedim sakince.

"Önemli değil." Kapıya doğru yönelirken ekledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, acıkırsan, dediğim gibi dolapta yemek var. Burada güvendesin, merak etme."

"Etmem," dedim dilim ve dişim arasından. Göz göze geldik. Gitsin istemiyordum ki. Işıkları kapatıp tıpkı bir yabancıymış gibi beni arkasında bıraksın istemiyordum. Bu arsız gönlüm daha fazla ne kadar tepinebilirdi duygularımın üzerinde bilmiyorum ama burada yalnız kalmak istemiyordum.

"İyi geceler o zaman," diye mırıldandı mesafesini deli gibi hissettirirken. "Sabah haber vermeden gidebilirsin de. Sorun olmaz."

Kaşlarımı çattım. Artık dayanamıyordum. "Madem bana böyle davranacaktın neden buraya getirdin o zaman?"

Duraksadı. "Nasıl davranıyorum ki sana?"

Alayla gülerek oturduğum yerden kalktım ve karşısında dikildim. "Beni yok sayıyorsun, görmezden geliyorsun. Aklın sıra zarar görmemi istemiyorsun ama zararı sen veriyorsun bana, sen!"

"Ben zaten ne istiyorsun onu bile anlamadım," diye savunmaya geçti derhâl ve kapının yanından uzaklaşıp karşımda durdu. "İstediğin buydu ama. Senden uzak kalayım, seni görmeyeyim istiyordun ve ben de seni dinledim, istediğini yaptım. Ama kuralları çiğneyen sen oldun. Şimdi suçlu ben miyim?"

"Ortada bir suçlu olduğunu iddia etmiyorum ama bu muameleyi hak etmiyorum, tamam mı?" diye çıkıştım. "Madem böyle olacaktı hiç gelmeseydim buraya. Bana acımana katlanamıyorum, anladın mı?"

Gözleri küçüldü. "Sana acımak mı?" diye sordu. "Sana acımıyorum. Ben bu hayatta kimseye acımam. Sadece olacakları biliyorum ve buna mâni olmak istedim o kadar. Yine benim yüzümden bir ton azar işitecektin sen."

Güldüm. "Ha vicdan yapmak istemedin. Güzel."

Şaşkın ve aşırı olmayan mimikler kullanarak bana baktı. "Her söylediğimi bile isteye yanlış anlıyorsun ve istediğin gibi şekillendiriyorsun. Benden ne istiyorsun sen, Leyla? Ne olsun istiyorsun?"

"Bana Neva demeni mesela," deyiverdim.

Bu onu susturdu fakat uzun sürmedi sükûneti. "Sana öyle seslenince kızıyordun, üstelik o ismin benim için bir anlamı vardı ama artık yok... Çünkü böyle olmasını sen istedin. Mutlu olman gerekmez mi?"

"Değilim ki," dedim bir an olsun düşünmeden ve gözlerimi ondan kaçırmadan. "Ben böyle olsun istememiştim. Sadece seni abimden korumak için senden kaçtım o kadar. Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa kaçmazdım."

"Ama sen ilk fırsatta arkanı döndün," diye vurdu yüzüme. "Bir seçim yaptın ve ben bu seçimde dışarıda kaldım. Saygı duydum çünkü aşağılık bir insan değilim ki seni bir şey için zorlayayım ve böyle olmaya devam edecek, aksi olursa yine aynısının olacağından eminim. Sen sandığım kadar cesur biri değilsin. Korkularının arkasına saklanmış, cesareti oynamaya çalışan o küçük kızsın."

Söyledikleriyle bir adım geriye gittim çünkü bu çok ağır gelmişti bu kadarı. "Ben bir seçim yapmadım," dedim tok bir sesle. "Fakat asıl seçimi yapan kişi sensin. Ben sana ne olursa olsun böyle şeyler söylemedim, söylemem de. İnsanların bir kalbi var ve sen bunu unutuyorsun. Benim de bir kalbim olduğunu ve onun paramparça olduğunu unutuyorsun, Seyit Ali." Gergin bir şekilde dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip ekledim. "Evet, bencilim, kendimi düşünüyorum ve söylediklerim çelişkili ama ben kimseyi gözünün içine baka baka kırmam. Acıtmam canını, yakmam fakat sen bunu bilerek yapıyorsun. Beni acıtmayı tercih ediyorsun." Soluk aldım ve iki adım öne çıkıp elimi kalbimin üzerine götürdüm. Kalbim... Deli gibi atıyordu ve zamanı durdurmak için onu kullanmam gerekti. "Ama bak burası acıyor. Kendimi bildim bileli burası sürekli acıyor."

Göğsüm heyecandan inip kalkarken gözlerini kıstı ve bir adım öne çıkarak kalbimin üzerinde olan elimi aldı ve kendi kalbinin üzerine koydu. Elim çıplak ve sert göğsünün üzerindeydi. *Solundaydı.*

Deliriyordum, kıvranıyordum ve yanıyordum ona bakarken, ona dokunurken. Ona bakarken aklımı kaybediyordum. Bu hisler beni büyülemeye başlamıştı. Elimin üzerinde duran eli oradan ayrılmamam, kayıp gitmemem için görünmez bir kelepçe gibi sarmaladı beni. "Bu da benim kalbim ama hiçbir şey hissedemezsin, hissetmiyorsun da biliyorum çünkü atmıyor. Kö-

reldi. Acısı da, sevinci de köreldi duygularımın. Ben kendi yüreğimin sesini alamıyorum yıllardır, seninkini nasıl duyabilirim söyler misin?"

Yıllardır duyamadığı yüreğinin sesi...

Aklıma düşüverdi bir anda eski sevgilisi.

Onunlayken bile mi duyamamış, hissedememişti mi kendini?

Devam etti. Elimin üzerini okşadı parmağıyla. İçim bir hoş oldu. Kalbim eriyordu karşı koyamadığım bir şekilde. "Attığını bile hissetmiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Ağır ağır kafamı aşağı yukarı salladım.

Gülümsedi ama acıdan kopup gelmişti. "Çünkü onu tanımıyorum. Uzun zamandır onunla iyi geçinemiyorum, Leyla."

"Ama sıcacık," diye fısıldadım elimin ısındığını hissederken. "Neden öyle peki?"

"Dokundun ve yandım," dedi gözlerimin içine bakarken. "Dokundun ve yandın."

Elim orada durmaya devam ederken gözlerindeki buğuyu silmeden ekledi. "Ne hissediyorsun, Leyla? Bana açık ol ki rotamı çizeyim. Beni birilerinden korumak için saçma bahanelerin ardına saklanmana gerek yok çünkü ben korkmam kimseden. Üstelik bu bir çözüm değil. Böyle davranarak yalnızca kendini kandırırsın ve sonucu da bu olur."

"Buz gibi bakıyorsun, Seyit Ali," diye çektim usulca elimi göğsünden. İrkildi. "Ne hissettiğimi bilmiyorum ama seni kırdım ya da daha fazlası fakat sen de beni kırdın. Görmezden gelinmek... Berbat bir his."

Çabucak devam etti. "Bunu o gün o kapıdan çıkıp giden birisine söylemen zayıf kaldı. O kapının ötesinde sen vardın ve ben o an her şeyi bitirmek zorunda kaldım. Bunu bana yaptıran sendin."

"Sebebini biliyorsun."

"Dürüst davranmaman," deyip ekledi. "Bencil olduğunu iddia ediyorsun ama beni düşündüğün için benden kaçıyorsun..." Kaşlarını çattı. "Sen sadece koca bir çelişkinin içinde yüzüyorsun. Ama tamam, bundan sonra zaten anca böyle olabiliriz. Körelmiş bir kalp, ne hissettiğini bilemeyen bir kalbi yaşatamaz."

"Seni bir şeye zorluyormuşum gibi olmaz mı?"

"Hayır, bana ilk defa doğru düzgün bir şeyler hissettiren biri olurdun." Bir adım geri gitti. "Ama biz sadece kırık kalpler bırakabiliriz arkamızda, bunu ikimiz de iyi biliyoruz."

Beni kendime getirmeye çalışıyordu, ona ne hissettiğini bilmesi için farkında olmadan yardım etmemi istiyordu çünkü acılar ve sancılar insanı

kendine getirirdi. Mutluluk, nankör bir duygu olduğundan gelip geçici bir his olarak kalırdı ama insanın yüreği bir kere acıyı tattığında ömrü boyunca oraya siner ve hiçbir sevinç onu oradan yok edemezdi.

"Yarın okulun olmadığına göre kahvaltı yaptıktan sonra bırakırım seni," dedi kapının oraya vardığında. "İyi geceler, Leyla."

Fısıldadım. "İyi geceler, Seyit Ali."

Kapıyı kapatmadan odadan çıktı ve beni benimle bıraktı.

Ertesi gün gözlerimi araladığımda üzerimdeki pikeyi ittim ve beklemeden toparlandım. Telefonuma baktım. Saat dokuza geliyordu. Boğazımı temizleyerek öksürdüm ve yattığım yeri toplamaya başladım. Saçlarım darmadağındı ve ben uykumun arasından mutfaktan birtakım sesler işitmiştim. Seyit Ali orada olmalıydı. Yastık ve pikeyi üst üste koyarak onları kucakladım, sonra da mutfağın kapısının orada durdum. Seyit Ali arkası dönük, ocağın başında bir şeyler pişiriyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu, altında ise siyah bir eşofman vardı. Dudaklarımı ıslatıp, "Günaydın," dedim.

Arkasını döndü ve yüzüme baktı. "Günaydın."

"Bunları nereye bırakacağım?"

"Salonda durabilirdi, ben alırdım."

"Yok ben bırakayım," diye ısrar ettiğimde üstelemedi. "Odama bırak. Biliyorsun neresi olduğunu."

Kafamı salladım ve doğruca odasına girip bıraktım. Dışarı çıktığımda karşı odanın kapısının açık olduğunu gördüm ve usulca kapıyı araladım. Kapıyı araladığımda beni ilk karşılayan şey bir kum torbası oldu. Kaşlarımı çattım ama şaşırdığım söylenemezdi. Odanın içine çok da girmeden biraz daha süzdüm. Boks eldivenleri yerdeydi. Boş bir odaydı ve fazla bir şey yoktu... Hayır, kapının hizasında geride kalmış bir çello gördüm. Gözlerim iri iri oldu. Seyit Ali'nin bir çellosu vardı, üstelik onu çalabiliyordu... Yüksek ihtimalle.

Bu ilgimi çeken odadan çıkıp elimi ve yüzümü yıkadım. Sonra da mutfağa girdim. Seyit Ali pişirdiği omleti masanın üzerine koymuştu. Kahvaltılık ve bolca yeşillik vardı. Sağlıklı besleniyordu. "Çay mı içersin kahve mi?" diye sordu bana.

"Çay içerim."

Çay bardağıma çayı doldururken kendimi o kadar kasıyordum ki bir şey yapmam gerektiğini hissediyordum sanki. Seyit Ali çayları doldurduktan sonra, "Otursana," dedi bana.

Sakince soluklandım ve dört kişilik masaya oturdum. Karşıma geçip oturduğunda, "Teşekkür ederim," dedim. "Zahmet ettin."

"Sen olmasan da hazırlayacaktım zaten," dedi çayına biraz şeker atarken. "Omlet sever misin?"

"Severim," diye cevaplarken çayıma attığım bir kaşık şekeri karıştırmaya başlamıştım. Burnumun ucunu kaşıyarak, "Tek başına yaşamak sıkıcı gelmiyor mu?" diye sordum. "Ya da diğerleri çok sık gelip gidiyor mu buraya?"

"Çok sık gelmezler," dedi tabağına bir dilim peynir koyarken. "Tek başına yaşamak da sıkıcı değil. Zaten çok sesten hazzeden biri değilim."

"Anladım." Burada olmak istemiyordum çünkü biz anlaşamıyorduk bile doğru düzgün. Aynı notanın üzerinde tek bir ritim olup çalamıyorduk şarkımızı. Ayrı notalarda ayrı şarkıların içindeydik.

Omletin köşesinden bir parça bölüp ağzıma attım ve onu yavaşça çiğneyip mideme gönderdim. Seyit Ali de epey sakindi. Dakikalar birbirini kovalarken toparlandım. "Kahvaltı için teşekkür ederim. Ben artık gitsem iyi olur. Bu arada beni bir yere bırakmana gerek yok, ayaklarım var."

"İşim var zaten benim de," dedi düz bir sesle. "Bırakırım seni, dert olmaz."

"Yoluna ters düşerse uygun bir yerde indir, ben giderim oradan o zaman," dedim. Bardağımı ve tabağımı musluğun kenarına koydum. Seyit Ali peşimden gelerek yanımda durdu. Karnım ağrımaya başladı çünkü yanımda yan çıplak duruyor olması beni huylandırmıştı. Aralık olan ağzımı kapatırken, "Ben hallederim sen hazırlan," diye konuştu.

"Yok ben yıkarım," dediğimde itiraz etti. "Git ve hazırlan." Son kelimenin üzerine bastı. "Leyla."

Leyla... Bana sıradan hissettiriyordu çünkü Neva'nın onun için bir anlamı vardı.

Ama artık o da kalmamıştı.

İkimiz de nihayet hazır olduktan sonra evden ayrıldık ve otoparka indik. Seyit Ali arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna yerleşti, ben de yanındaki yerimi aldım. Bu sakinliğe alışkın değildim. Farkına varmam uzun sürmemişti çünkü sürekli dibimde olan bir gölge gibiydi. Kemerimi taktıktan sonra siteden çıktık. Parmaklarımla oynarken güldüm. "Bu sakinlik senin de garibine gitmiyor mu?"

"Sürekli didiştiğimiz için bu garip gelmiş olabilir ama normal olanı bu," dedi sakince. "İstersen bir şeylere öfkelenip bağırabilirsin. Rahatlarsın belki."

"O kadar da kafayı yemedim."

Gülümser gibi oldu ama emin olmam için dibine düşmem gerekti. Belki de görmek istediğim şeyleri öyleymiş gibi varsaydığım için böyle düşünüyordum. Bilemedim işte, nereden bileyim? Sessizlik yine başköşeye otururken derin bir nefes alıp verdim. Daralıyordum. Aklımın içinde tanımadığım biri

vardı, beni o yönetiyordu âdeta. "Sana bir şey sorabilir miyim?" derken buldum kendimi. Dünden bugüne cesaretimi ikiye katlamıştım.

"Sor."

"Biz artık hiçbir şeyiz ya," deyip düzeltim. "Yani zaten bir şey değildik ama şimdi ve gelecekte de bir şey olamayacağız... Fakat illaki birbirimizi göreceğiz, bunu da anladım. Beni etrafında görmekten rahatsız olur musun Seyit Ali?"

"Olmam," dedi hızla. "Ama yanında başka birini görünce rahatsız olurum, Leyla."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Bir nedeni yok. Sadece görmek istemem seni başkasıyla," diye konuştu ileriye bakmaya devam ederken. "Benim gözümün önünde olmasın da ne yaparsan yap, senin hayatın, karışamam."

Keyifsizce gülerek tırnaklarımı etime geçirdim. "Tabii seni de sürüsüyle bir kız ordusu bekliyor kapıda."

"O ne demek?" diye sordu anlam veremezken.

"Teoman," dedim boş bulunarak. "Bana bir kız ordusunun senin için kapıda beklediğini söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Ne?"

"Sonuçta," dedi benden uzağa kaçırdığı sesi ve bakışlarıyla. "Hayatımı tek bir kadının peşinde koşacak kadar değersiz kılacak değilim. Arada onları kendimden uzak tutmam gerek, onları kendimden korumam için."

Çanlar çaldı göğsümün tam içinde ve ben onları duymamak için kalbimin sesine giden yolları kapatmak istedim. Söylediği şeyle bir süre bekledim. Sesi ve bakışları o kadar duygusuzdu ki beni kahrediyordu âdeta. Bile isteye yapıyordu her şeyi ve bunu deli gibi fark ediyordum. Arabanın içindeki huzursuzluk sakinliği de beraberinde getirdiğinde kafamı ağır ağır ona çevirdim. Çatık kaşlarıyla yolu takip ediyordu. "Rahatladın mı Seyit Ali?" diye sordum.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi hissizce.

Sesimi yükseltim. "Anladın. Geri zekâlı değilsin."

Derin bir soluk aldı ve arabayı çabucak sakin, müsait bir yere çekti. Yolun kenarında durduk öylece. Elini direksiyondan çekip çabucak bana döndüğünde, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu yenileyerek.

"Yeter diyorum," dedim saatlerdir tuttuğum nefesimi dışarı verirken. "Kırdın, hırsını aldın iyice. Acıtın yeteri kadar tamam."

"Canını acıttığımın farkında değilim," dedi boş boş.

"Tabii kesin öyledir," diye baktım elalarına ama benim bildiğim ve gördüğüm adamın gözleri değildi baktığım. Kendimi geri çektim ateş çıkmaya yakın gözlerimle. "Sen böyle bir adam değildin. Seni azıcık da olsa tanıyorum ve bu sen değilsin, Seyit Ali. Yüzüne taktığın maskeyi çıkar çünkü zorluyorsun ve tadı kaçtı, tamam mı? Ben dün gece sana kalbimi gösterdim, orası acıyor dedim ama sen bunu bile bile orayı deşmeye devam ediyorsun." Yüzüm ekşittim. "Hiçbir farkın kalmadı kimseden, tebrik ederim ve hoş geldin kalbimin kırıklarla dolu mahzenine."

"Ama biz bunu hak ediyoruz," dedi düz bir sesle. "Böyle olmasını sen istedin, ben de ona göre yol çiziyorum."

"Çizdiğin bu yolda beni bu kadar kıracağını mı kafaya koymuştun?"

"Leyla..."

"Şunu da söylemeyi kes!" diye sıktım dişlerimi. "Anladım tamam, kırıldın ve kırmaktan zevk alıyorsun fakat bitti. Benim kalbim yolgeçen hanı değil, elini kolunu sallaya sallaya kıramaz kimse ama kahretsin ki bunu başardın. Mutlu ol, hatta git kutla bunu." Kendimi geri çekerken emniyet kemerimi çıkardım ve kapıyı açtım. Bana bakıyordu. Kupkuru olmuş dudaklarımı sertçe ısırıp serbest bıraktım. "İlk fırsatta kaçan bendim ama ben kimseyi böyle acıtmadım. Seni korumak için, iyiliğin için düşündüm her şeyi ama sen beni kimseden korumak için yapmıyorsun, bundan zevk alıyorsun çünkü bok gibi bir huyun var. Peki." Sesim giderek azaldı ve bakışlarım uzaklaştı. "En iyi bildiğin şeyi yap ve benden uzak durmaya devam et, Seyit Ali Karayazı çünkü kalbim daha fazla senin ellerinin arasında hiç olmayacak. Buna asla izin vermeyeceğim."

Arabadan indim ve kapıyı sertçe kapatıp yolun ortasında kalakaldım. Duyduğum bu ses kalbimin değil ruhumun sesiydi çünkü artık kalbimin sesini bile duyamıyordum. Kalbinin sesini duyamadığı gibi.

Kendimi asla ait hissetmediğim o şarkıydım ben. Dinleyince tat almadığım, söyleyince yüreklere dokunamadığım o parçaydım.

Hiçtim.

Kendim için çok şeydim ama kendimden başka herkes için hiçtim.

Elimdeki kalemi çevirmeye devam ederken Semih'in çatık kaşlarıyla karşılaştım. Yüzüme baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hı," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

"Yok iyi değilsin," dedi itiraz ederek. "Sabahtan beri bir boşluktasın. Bir sorun mu var yoksa?"

"Yok."

"Var."

"Yok dedim Semih, uzatma," diye azarladım onu ama bu şiddetli olmamıştı, sadece üzerime düşülmesi sevmemiş ve verdiğim cevapların onu tatmin etmemiş olmasına sinirlenmiştim.

Semih pes etmeden yüzünü yüzüme yaklaştırarak bana endişeli bir şekilde bakmaya devam etti. "Leyla seni az çok tanıyorum ve bir şeylerin olduğunu anlayabilecek kapasitedeyim. Kim kırdı yine? Kim üzdü seni söyle bana?"

Keyifsizce güldüm. "Çok mu belli oluyor?"

"Kırıldığın mı?" diye sordu kendi kendine ve cevapladı. "Yani öküz gibi belli ediyorsun her şeyi, kusura bakma da."

Tepki vermedim.

Şaşırdı. "Sana öküz dediğim için anamı avradını koymaman gerekirdi fakat kılını bile kıpırdatmadın. Endişeleniyorum yemin ederim."

"Büyütecek ya da o kadar endişelenecek bir durum yok, merak etme," dedim iç çekerken. "Sadece her insanda olduğu gibi bana da arada oluyor böyle şeyler."

"O çocuk mu kırdı kalbini?" diye soruverdi bir anda.

Kaşlarımı çattım ve Semih'in gözlerine baktım. Söylediği şeyin doğru olması ve bunu bilmesi canımı sıkmıştı. Ne hissettiğimi biliyordum artık ve bunu yaşamak benim hakkımdı. Kendimi affetmeyecektim sırf bunları çektiğim için ama engel olunacak bir şey değildi. Ben ilk kez bu kadar bir erkek tarafından kırılmış hissediyordum. Ozan beni aldattığında bile bu kadar dağılmamıştım.

"Hayır," diyerek ona yalan söyledim. "Boş ver Semih." Doğruldum ve saçlarımı geriye savurarak dudaklarımı ıslattım. Başım dönüyordu ve kendimi hâlsiz hissediyordum. "Son iki derse girmeyeceğim."

"Neden?"

"Zaten kimse gelmiyor artık. Ben de öyle boş boş yürür, biraz kendimi dinlerim."

"Seninle geleceğim," dedi çabucak.

"Hayır," diye kararına olumsuz bir çıkış yaptığında ısrarlarını sürdürdü. "Geleceğim. Bazı durumlarda yalnız kalmak iyidir evet ama bu durumda seni yalnız bırakamam. İlk kez bu kadar dağılmış görüyorum seni. Kız, bağır, gerekirse küfret ama seninle geleceğim, Leyla."

Son iki derse girmedik. Okulun biraz uzağındaki parka doğru yürüyüşe çıktık. Kendimi iyi hissetmiyordum ve kalp kırıklığından ibaret değildi. Gücüm kalmamış, sanki başkaları tarafından sömürülmüş gibi hissediyordum.

Yan yana yürürken gözlerime dokunan güneşten başımı öne eğdim. Sakin sakin konuşmadan yürüyorduk öylece. Semih, "Açsan bir şeyler alabilirim," dedi.

Kafamı iki yana salladım. Derin bir nefes alıp sakin ses tonumla yerdeki karo taşları izleyerek ona bir şeyler söylemeye başladım. "Senin kalbini çok kırdım mı ben Semih?"

"Bu nasıl bir soru?"

"Soru işte."

"Yani," dedi duraksarken. "Kırdın ama ben hak ettim bunu. Durduk yere incitmedin hiç beni. Ben sana iğdik serserilik yaptım ve sen bana hak ettiğimi verdin. Doğruydun. Ben kırılmayı hak ettim."

"Özür dilerim."

"Anlamadım?" dediğinde durduk yolun ortasında ikimiz de ve birbirimize döndük. Gözlerindeki şaşkınlık giderek büyüyordu. Hâlsiz bir şekilde omuz silkip dudaklarımı büktüm. "Kalbini kırdıysam özür dilerim diyorum."

Elinin tersini yüzüme götürdü ve ateşime baktı. Onu itmedim. Gözlerimi devirmekle yetindim. "Ateşin yok ama cildin solgun görünüyor," diye söylendi. "Sen gerçekten iyi değilsin."

Güldüm. "Melankolik bir hâldeyim ve bu bok gibiymiş gerçekten. Bundan kurtulmak istiyorum."

"Bence insan neyi hissediyorsa sonuna kadar yaşamalı," diye itiraf etti. "Mutsuzsan bile mutlu gözükmeye çalışma. İnsanlar dışımızı görürler ve bu sadece birkaç saniye sürer ama asıl mesele içtedir ve bunun süresi olmaz. Sen iyi olana kadardır belki de."

"Felsefe mi okumayı düşünüyorsun ileride yoksa?"

"Hayır, sadece ilk defa sana doğru düzgün bir şeyler söylemeye çalışıyorum, olmadı mı?"

"Oldu," demekle yetindim. Sonra da yürümeye devam ettik. İlerideki bankların birine oturduk. Çantamı kenara bırakıp öylece on metre ötede duran boş salıncağa bakıtım. Daldım gittim.

"Sallayayım mı seni?" diye sordu Semih gülerek.

"Hayır tabii ki," dedim. "Hem salıncaklar benim midemi bulandırıyor, yani gerçek anlamda bir mide bulantısı. Başımı döndürüyor... Of ne çok açıklama yaptım."

Güldü. "Sanki bugün başka birisin."

Yüzümü yüzüne çevirdim. "Farkındayım. Ben daha önce hiç bu kadar içi boş bir insan gibi hissetmedim kendimi."

"İçin boş olsaydı bu hâlde olmazdın," dedi hızla. "Bir şey var ki seni bu hâle getirmiş ve ben yine iddia ediyorum o çocuk yüzünden böylesin."

Söylediği şeyi doğrulamadım ama suskunluğum ona çoktan bir cevap olarak ilenilmişti. Üzerime geldi. "Ne yapın sana? Hakaret mi etti? Şiddet mi uyguladı ya da..."

"Şiddet?" diye kaldırdım kaşlarımı çabucak. "Bana şiddet uygulayacak erkek ya da kadın fark etmez, daha anasının karnından doğmadı."

Abime ağzımda, onu da Allah bildiği gibi yapsın artık.

Semih anlam veremediğim bir gururla gülerek omzuma dokundu. "Kral be. Kavgaya giderken seni de yanımda götüreyim."

"Şu sıra çok meşgulüm valla, hiç uğraşamam."

"Ama gelirsin yani?"

"Of Semih." diye devirdim gözlerimi. "Haftaya yarışma var ve ben burada oturmuş elinde çikolatası eksik kızlar gibi oturuyorum."

"O yarışmayı kazanacaksınız ama biliyorsun. Ben inanıyorum zaten."

"İnanmak istiyorum." diye iç geçirdim çaresizce. Artık neyi isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Hiçbir şey için isteğim kalmamıştı ve o kadar kötü bir histi bu, kendime ve hayallerime ihanet ettiğimi düşündüm. Biliyorum, şimdi ayağa kalkıp bir şeyler yapsam âlâsını yapardım ama aklım ve kalbim birbirine zıt iki kutupları oynuyordu. Biri gitse diğeri geliyordu ve ben bu ikilem arasında boğulmak üzereydim.

Zaman geçerken bir müddet susmuk ve benim müzik okuluna gitme saatim geldi. Ondan önce de Emre ile buluşacaktım zaten. Çantamı sırtlandım ve ayaklanmadan Semih'e baktım. "Ben gidiyorum. Teşekkür ederim yanımda olduğun için. Sen gerçekten iyi birisin."

"Veda konuşması mı bu?"

"Hayır." diye güldüm keyifsizce. Gözlerimin önünden hayali bir cisim geçer gibi olduğunda irkildim fakat bu kuvvetli bir etki olmadı. Geçip gitti öylece. Semih koluma dokundu. "Leyla?"

"Efendim?" dediğimde tekrar sordu. "Bak sen gerçekten iyi değilsin. Bir hastaneye gidelim mi? Tansiyonun falan mı düştü acaba?"

"Yok daha neler?" dedim gülerek. Ayaklandım. "Görüşürüz tamam mı..." Sözlerim noktasına ulaşamadan karanlık bir dumanın etrafımı sardığını ve beni yuttuğunu hissettim. Zaman durdu, zaman yok olmaya başladı. Varlığım dünya üzerinde değildi ve hafızam silinmişti.

En son duyduğum şey ise Leyla olmuştu.

Bana acılar veren tarafım. Leyla'yı görenlerin Neva'yı yapamadıkları tarafım...

BİR KUTU MOR

Hastane kokusu.

Bilirsiniz bu koku; ölüm ve yaşam arasındaki bağın arasına serpiştirilmiş acı güllerin yapraklarından yükselir.

Gözlerimi ağır ağır açtığım vakit gördüğüm ilk şey beyaz bir duvar olmuştu. Üzerimdeki bu tarifsiz ağrı ve uyuşmaları ilk kez yaşıyordum. Boğazımdaki kuru tat ve hissiyat dudaklarımı da birbirine kenetlemişken onları araladım ve dilimle ıslattım. Kafamı hafifçe hareket ettirdiğimde kolumdan yukarıya doğru tırmanan bir serum kablosunu fark etmem uzun sürmedi. Çatık kaşlarımla kolumdaki iğneyi gördüğümde Semih'in sesini işittim. "Leyla," dedi oturduğu yerden kalkıp yanıma geldiğinde. "Daha iyi misin?"

Semih'in endişeli yüz ifadesine boş boş bakıp, "Bayıldım mı ya ben?" diye sordum.

"Evet," diye çabucak onayladı. "Bayıldın."

"Ayılıtsaydın o zaman."

"Denedim ama olmadı. Ben de seni hastaneye getirdim."

Kolumu oynatmaya çalışırken tepemde duran seruma baktım. Bitmesine çok az kalmıştı. "Ne kadar süredir buradayım, Semih?" diye sordum gözlerimi yeniden yüzüne çevirirken. "Ben iyi hissediyorum, gidebilir miyiz?"

"İki saat kadar. Doktorla konuşayım bir," dedi Semih sakince. "Serum bitince çıkabilirsiniz demişti ama." Gözlerimi usulca kapatıp açarken onu dinledim ve üzerimdeki hastane çarşafını hafifçe aşağı doğru ittim. Saçlarım yastığın üzerine dağılmıştı. Semih, "Ve onu aradım," dedi.

"Kimi?"

"Seni bu hâle getiren Seyit Ali denen adamı."

"Ne?" derken sesim yükselmişti. "Bunu neden yaptın ki? Ben onun yüzünden bu hâlde değilim."

"Doktor açlıktan bayılmadığını söyledi," diye konuştu yanıma gelip tepemde dikilmeye devam ederek. "Son günlerin stresinden olduğu çok açık. Yani... Bak her şeyi görüyorum ben ve bu yaşadığına sessiz kalamam. Sen

onun yüzünden buradasın ve haberi olsun, azıcık da olsa vicdanı sızlasın istedim."

Alayla dudağımın kenarını kıvırdım. "Sızlamaz onun vicdanı."

"Senin için gerçekten çok endişelendi, Leyla. Hatta dışarıda bekliyor. Burada."

Kalbim yine benim istemediğim şekilde atmaya başladığında zorla yutkundum ve bakışlarımı karşımdaki boş duvara çevirerek, "Yaptığın şey çok gereksiz ve söyle ona gitsin," dedim. "Samimiyetsiz insan görmek istemiyorum etrafımda."

"Onun yüzünden buradasın diyorum! Sen acı çek, o da hayatına devam etsin, ne güzel lan hayat! Sen buna göz yumabilirsin ama ben göz yumamam. Ayrıca," dedi ses tonunu kısarken. "Gideceğini falan da sanmıyorum. Yani seni görmeden gitmez."

"Umurumda bile değil."

Semih pes ederek derin bir nefes alıp verdiğinde, "Peki," diye mırıldandı. "Ben gidip doktorla konuşayım o zaman. Birazdan gelirim."

Semih az sonra odadan çıkıp gittiğinde kafamı dikleştirdim ve seruma baktım. Yaklaşık beş dakikası vardı bitmesi için ama benim bu kadar vaktim yoktu. Bu konuda sabırsız davranarak diğer elimi serum ayarına götürdüm ve kablonun üzerindeki kısımla oynayarak akış hızını bir tık artırdım. Elimi kablodan çekip doğrulacağım sıra odanın kapısı açıldı ve Seyit Ali karşımda belirdi. Gözlerime bakarken kapıyı kapattı. Gözlerime ürkek, mesafeli bir şekilde bakıyor olmasına karşılık yaptığım tek şey onu yok saymak oldu.

Gözlerimi derhâl gözlerinden uzaklaştırarak kafamı diğer tarafa çevirdim.

"İyi misin?"

"Evet," diye cevapladım dümdüz bir sesle.

"Seni merak ettim," dedi sonra beni manidar bir tebessümün eşiğine iterken. "Benim yüzümden..."

Sözünü kestim ona dönmeden. "Senin yüzünden bu hâlde değilim. Semih saçmalamış."

"Sen de şu an saçmalıyorsun," diye konuştu mesafesini korumaya devam ederken. "Bunun böyle olduğunu biliyorum ve vicdan..."

Söylediği şeyden sonra yüzümü ona çevirmem saniyelerimi bıçakla ortadan ikiye kesildi. "Vicdan yaptın yani öyle mi? Ne için?" Beni cevapsız bıraktı. Güldüm. "Git. Buraya kendini göstermeye gelmişsin ama görmüyorum seni. Ayrıca senin yüzünden falan da bayılmadım. Çok parlak bir aile hayatım yok; okul, sınavlar vesaire... Bunlar her genç kızın yaşayabileceği sorunlar... Seni aklıma bile getirmiyorum emin ol... Hem sen," dedim sa-

kin bir sesle yüzüne bakmaya devam ederken. "Neden buradasın ki? Senin hayatın için fazla geçici bir kızım ben, vaktini tüketme burada boşuna. Git."

"Geçen gün söylediklerim seni çok kırmış."

"Kırdın evet ama çabuk geçti, inan ben de çok şaşkınım bu duruma. Demek ki sözlerin üzerimde uzun süre tesirli olmadı, çabucak geçti ve bilirsin sadece bir anlam ifade etmeyen insanların açtıkları yaralar hemen kapanır. Sen gibi."

"Nev-" diyeceği sıra onu öyle bir durdurdum ki sanki elini ateşe değecekmiş de ben onu kuvvetle suyun içine itmişim gibi. "Hayır," dedim küt bir sesle. "Leyla'yım ben. Bana sakın ama sakın bir daha Neva deme ve diyemeyeceksin de. Bir şeyler oldu ve o vicdanın alarm vermeye başladı, sen de bana acıdın." Kafamı iki yana sallarken gözlerimi tavana diktim. Boş bir sesle ekledim. "Ben sana aptal gibi kalbimin yerini gösterdim ve sen yok saydın. Ne kadar salağım ki hemen kendimi bırakabildim... Unut gitsin. Ben sadece o gecenin bana vermiş olduğu buhranla öyle davrandım. Kalbimin yerini benden başka kimse bilmiyor."

"Bana o sözleri söylettiren kişi sendin," diye bir açıklama yaptı ben hâlâ tavanı izliyorken. "Kendimi aklamak niyetinde değilim ama durduk yere kalbini kırar mıydım sanıyorsun? Ben seni gördüğüm, gözlerine baktığım ilk andan beri kafamdan çıkaramıyorum ki seni... Ama sen uzağımda kalmayı seçtin ve ben de ona göre davrandım..."

Kafamı sağa düşürdüm. Gözlerini buldum. "Beni kırmaman için yakınında kalmayı mı seçmeliydim?"

"Hayır," diye düz bir sesle konuşurken dümdüz bakıyordu. "Seni kırmak istemedim."

"İstedin," dedim inatla. "Beni bile bile acıtmak istedin ve yaptın ya! Yok tek bir kadın istemiyormuş, yok ben şöyleymişim... Midemi bulandırıyorsun."

Gülümsediğini görür gibi oldum ama ağzına vuran şey pencereden içeri giren bir ışıktı. "O gün sana söylediklerimin hiçbirini unutmamışsın ve gardını alarak bakıyorsun gözlerime."

"Balık hafızalı değilim, senin gibi üç gün önce söylenenleri unutacak kadar... Kaldı ki sen de benim sözlerimi unutma; git dedim sana! Meral Hanım'ı da arayıp bugün gelemeyeceğimi bildiririm."

"Ben hallederim."

"İyi."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda odanın kapısı açıldı ve Semih içeri girerek önce bana sonra da tuhaf bir şekilde Seyit Ali'ye baktı. "Doktorla konuştum, hemşire gelip çıkaracak birazdan serumu. Gidebiliriz."

"Şükür," diyerek doğrulmaya çalıştım. Üzerimdeki kırgınlık ağzımdan döküldüğünde yüzümü ekşittim. Semih endişeyle yanıma gelip kolumdan tutarak beni doğrultmaya çalıştı. Kafamı öne eğdiğim sıra Seyit Ali'nin derin bir nefes aldığını duydum. Bedeni üzerine küçük gelmiş bir kıyafetin içinde zorlanıyormuş gibiydi. Semih doğrulmama yardımcı olurken Seyit Ali, "Çıkış işlemlerini halledeyim," dedi.

Semih, "Çoktan hallettim," diyerek baktı onun gözlerine. "Sen gidebilirsin."

"Bunu sana sormayacağım bile," dedi Seyit Ali dik bir sesle, olduğu yerde kalmaya devam ediyordu.

Gözlerimi devirirken onu yok saydım ve Semih'e baktım. "Çok kötü görünüyor muyum?" diye sordum. "Babam eve gidince bir şey olduğunu anlamaz, değil mi?"

Gülümsedi. "Bu hâlinle bile çok güzelsin."

Gülümsemeye çalıştım. "Rol yapmam gerek yani?"

"Hayır," diyerek reddetti. "Buna gerek bile yok. Üstelik değmeyecek biri için asla."

Seyit Ali kafasını diğer tarafa çevirdiğinde ağzının içinden bir şeyler homurdandığını anladım ama onu duyamadım. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtırken Semih serum kablosunu tuttu. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ayrıca ben kimse yüzünden bu hâlde değilim," diye açıkladım bir sefer daha, iyice anlasın diye. "İnsan sadece başkaları için mi bayılır?"

"Evet," dedi Semih gülerken. "Ben sana bayılıyorum mesela."

Bu beni soğuk bir hâlde gülümsettiğinde Seyit Ali'nin ölümcül bakışlarını Semih'in üzerinde hissettim.

"Neyse," diyerek dudaklarımı tekrar ıslattım. "Eve gidip babam gelene kadar uzanırsam bir şey anlamaz kimse."

Semih bana bir şeyler söylerken içeri beyaz önlüklü bir hemşire girdi ve gülümseyerek kolumdaki serumu acıtmadan çıkardı. Ona teşekkür edip yavaşça ayaklandım. Semih benim için telaş yaptığında, "İyiyim," dedim. "Alt tarafı bayıldım, ölmedim. O da geçti gitti."

"Bayılmak nasıl bir şey ya bu arada?" diye sordu Semih.

Çantama uzanıp onu sırtlandığımda, "Uykudan uyanmış gibi işte. Bir numarası yok," dedim.

"Neyse, çıkalım hadi. Hastanenin karşısında taksi durağı var, oraya kadar yürüyebilirsin değil mi?"

"Ben bırakırım," diye araya girdi Seyit Ali. "Bu hâldeyken öyle bir şekilde eve gidemez."

"Sebep?" derken kaşlarımı çatıp ona dimdik baktım. "Ayrıca iyi hissediyorum. Biz gideriz. Sen işine baksan iyi edersin. Gitsen mesela çok güzel olur."

Konuşmamın sonunda Semih'in cep telefonu çalmaya başladı. "Annem arıyor," diye konuştu sakince. "Geliyorum birazdan."

Semih odadan çıktığında telefonuma baktım ve beni arayan kimsenin olmadığını gördüm...

İleri gideceğim sıra Seyit Ali bana döndü ve önümü kesti. Varlığıyla beni dışına çıkamayacağım bir çemberin içine almıştı, oysaki geriye dönebilirdim ama yapamıyordum ve yapamamıştım da. "Çekilir misin?" diye sordum ona bakmadan. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Konuşmaya çalışıyorum ama beni görmezden geliyorsun," dedi.

Gülümsedim. "Tanıdık gelmiştir bir yerden."

"Kendimden mi?"

"Aferin."

"Leyla!" diye uyardı beni ona bakmam için zorlarken. Baktım gözlerine. "Böyle mi yapacaksın?"

"İstediğin buydu," dedim üzerine basarak. "İstediğim buydu. Her şey yolunda işte. Çekilip gitsene önümden, yoluma bakayım. Sen de," diye alay ettim onunla acımadan. "Şu seni bekleyen kız ordusunun başına git, komutanları olarak."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Hâlâ orada kalmışsın, öteye gidemiyorsun."

"Oradayım çünkü seni ilk orada tanıdım. Seni gerçekten ilk orada tanıdım. Sen benim bildiğim adam değilmişsin, bunu bana ilk orada gösterdin. İnsan birini gördüğü ilk anı asla unutamaz. Ben unutamıyorum, sen unutabiliyor musun?"

"Hayır," dedi bir anda duraksarken. "Gözlerine baktığım ilk anı unutmam mümkün değil."

Aramızdaki mesafeyi yok etti. Biraz öne çıksam göğsüne değerdi yüzüm. Yutkundum belli belirsiz.

"Beni dışarıda bekleyen bir kız ordusu falan yok. Evet, çoğu kızın dikkatini kolayca çekerim, buna ego diyebilirsin de... Ama hiçbiri umurumda değil. Sadece bir kız, benim için sadece bir kız önemli."

"Kim olduğunu merak etmiyorum, ilgilenmiyorum."

"Sana onu göstermek istiyorum."

"İlgilenmiyorum," derken kafamı öne eğdim.

Soluklandı ve telefonunu cebinden çıkarıp bana seslendi. "Kafanı kaldır."

"Ne diyorsun ya?" diye onu dalgaya aldığımda kafamı kaldırdım ve telefonunun ön kamerasında kendimi gördüm.

Beni müthiş bir şekilde bozguna uğratırken kalbim de o bozgunun içinde kalmıştı, kaybolmak üzereydi. Seyit Ali kamerayı tam yüzümü gösterecek şekilde tutmaya devam ediyordu, ela gözlerinin keskin ve ezici şekilde gözlerimde olduğunu hissediyordum. Kendime bakmaya devam ederken bana hissettirdiği şeyden çok uzağa gidip elimi saçlarıma attım. "Tipime bak! Semih yalan söylemeyi beceremiyormuş."

Seyit Ali şaşkın bir tavırla bana bakmaya devam ederken hazır telefon elindeyken ve beni gösteriyorken saçlarımı düzelttim. Gözlerini devirdiğini gördüm. İçten içe güldüm. İşim bittiğinde kafamı salladım. "Sağ ol."

"Salağa yatmak konusunda çok iyi olduğunu söylemiştim," dedi telefonu cebine koyarken. "Bunu bir kez daha kanıtladın."

"Ben de sana dengesiz bir adam olduğunu söylemiştim, sen de bunu çok iyi kanıtladın."

"Dengesiz mi?"

"Evet. İki gün önce *yok öyle, yok böyle,* diyen adam şimdi bu tip şeylerle bana bir şey kanıtlama çabası içine giriyor. Bu dengesizliğin canımı sıkmaya başladı."

"Peki ya sen?" diye sorarken bir adım geri gitti. "İki gün önce kalbinin yerini gösteren sen, bugün unut diyorsun, yok say diyorsun. Sende denge mi var da konuşuyorsun?"

"Sorumlusu sensin be bunun!" diye çıkıştım.

"Fikirler kurşun geçirmez," dedi düz bir sesle. "Bu sözü severim, bilmem anlatabildim mi?"

Güldüm. "Benim hakkımda düşüncelerin aynı işte, daha neyi uzatıyorsun?"

"Düşüncelerim ve söylediklerim... Sana bakmam ve seni görmem... Bu ikisi aynı şey değil. Düşüncelerim kolayca değişmez ama kelimeler emanettir dudaklarımda. Anlıyorsun beni değil mi? Beni çok iyi anlıyorsun."

"Düşündüklerini söyle o zaman sen de... Aptal mısın?"

Kaşlarını çattı ve bana doğrusunu bildiği yalanları dinler gibi baktı. "İçinden ne geçiyor biliyorum, beni sakın kandırma. Bunu o gün de söyledin. Gördüm. Biz seninle aynıyız, ben seninle aynıyım. Bunu sakın unutma ve bunun sonu nereye gidecek bilmiyorum."

"Başlamayan bir şeyin sonu bir yere gitmez."

"Başlamak mı istiyorsun?"

Bir adım da ben geri çekildim ve sağ omzumda asılı olan çantamın kemerini geriye doğru çekip gözlerine baktım. "Bence sen hazır hastanedeyken git bir beynini kontrol ettir, var mı yok mu diye... Söylediğim şeyleri değiştirip değiştirip bana sunuyorsun. Biz seninle aynı falan da değiliz. Ben birini kırmaya korkarım ama sen... Allah ne verdiyse danaya girer gibi pat küt..."

Duraksadı ve güldü.

"Ne gülüyorsun? Komik bir şey mi söyledim?" diye sordum çatık kaşlarımla.

"Hayır," derken gülümsemesini durdurdu. "Her şey çok iyi gidiyordu ki ta ki son cümleye kadar... Danaya girmek? Vay canına!"

"Tamam, biraz şey olmuş olabilir," diyerek bakışlarımı kaçırdım. "Ama yalan değil."

Omuzlarını kaldırdı ve yavaşça indirdi. Ona bakmıyordum. Baktıkça yelkenlerimi indiriyordum çünkü o günkü gibi bakmıyordu. Gerçekten derin ve hisli bakıyordu. O gün benden çok uzakta olan adam değildi ve hangisi gerçek hangisi yalan ayırt edemiyordum.

"Neyse," diyerek derin bir nefes aldım. "Ben gideyim, yeterince hastane kokusu soludum. Hoşça kal."

Yanından geçip gideceğim sırа kolumu tuttu ve yüz yüze geldik. "Seni kırmak istemedim. Sadece öyle davranmamın doğru olduğuna inandım o kadar. Kırmak isteyeceğim son insansın."

Kolumu kavrayan parmaklarının baskısını bile hissetmiyordum gözlerine bakarken. *Kendine bırakma sakın Neva, sen onun karşısında Leyla'sın artık. Bunu bil.* Hiçbir şey söylemeden kolumu kurtardım ve onu arkamda bırakıp odadan çıktım.

Akşam babama geldikten sonra kimseye bir şey belli etmeden duş alıp yatağa girdim ve biraz uyumayı denedim lakin başarılı olduğum söylenemezdi. Odanın içindeki sessizlik telefonuma düşen bildirim sesiyle kirlendi.

Mesajın Seyit Ali'den geldiğini gördüğümde kısılan gözlerimi irileştirdim. Mesajı WhatsApp'tan atmıştı. İnternetimi açık unutmuştum... Aferin sana aferin.

Elbette mesaj kutusundan değil, bildirim panelinde okuyacaktım mesajını.

Seyit Ali: *Daha iyi misin? Seni merak ettim.*

Kendi kendime söylendim. "Beni merak etmiş... He gülüm he. Vlodan yapıyorum demiyorsun da."

Ona cevap yazmak istedim. Neyse birkaç dakika bekleyeyim öyle yazarım hemen mesajını gördüğümü anlamasın. Sonra kendini iyice bir şey sanır bu!

Telefonumu kapatıp karnımın üzerine koydum. Gözlerimi tavana tekrar diktim. Maksadım onu kendimden uzak tutmak değildi, onu çoktan halletmiştik ve biz zaten bir şey olamazdık. Belki de ona cevap vermem ve onunla konuşmam gerekti. Nasıl konuşacağımı bildiğimdendi bu düşüncelerim. Çeteleseini tutmadığım bir süreden sonra derin bir nefes alarak telefonu karnımdan kaldırıp ekrana baktım yeniden.

Leyla Neva: *İyiyim. Merak etme beni.*

Aferin!

Anında mavi tik oldu ve yazmaya başladı.

Seyit Ali: *Elimde değil. Seni düşünüyordum.*

Leyla Neva: *Ee ne yapayım?*

Seyit Ali: *Şu anda deli gibi sırıtarak ekrana baktığına o kadar eminim ki...*

Leyla Neva: *Şu anda ağlayarak yazdığına o kadar eminim ki...*

Seyit Ali: *Ben kolay kolay ağlamam.*

Leyla Neva: *Ya ağlarsan?*

Seyit Ali: *Avuç içine bak, o sana cevabı verir.*

Leyla Neva: *Seni ağlarken görürsem eğer, o avuç içini sana yalatırım.*

Seyit Ali: *Seninkini mi?*

Leyla Neva: *Bir adamın avuç içimi yalamasındansa öpmesini tercih ederim. Bu da sen olamayacağına göre... Konu kapanmıştır.*

Seyit Ali: *Daha önce kimsenin avuç içini öpmedim. İlkim sen olacağına göre konu kapanmıştır.*

Leyla Neva: *Masal saati geçti ama sen bilirsin.*

Seyit Ali: *Bu yüzden geceyi bekledim yazmak için. Masallar kurmacadır ama sen gerçeksin.*

Duraksadım. Ne yapıyordum, ne yapıyorduk biz? İki güne kadar buz gibi olan bizdik ama şimdi... Ondan hiç kopmamışım gibi sanılasım geliyordu telefona. Bunu ona belli etmiyordum ve etmeyecektim fakat hislerimi kendime itiraf edemedikten sonra ne anlamı vardı ki yaşadığım bu şeyin. Ondan nefret etmiyordum ama ona gidemiyordum da. Yaşadığım bu şey beni hem üzüyor hem de mutlu ediyordu işte. Aynı insan, aynı anda bu iki duyguyu da bana nasıl yaşatırabilirdi?

Leyla Neva: *İyi. Gidiyorum ben.*

Seyit Ali: *Bana kırgın mısın hâlâ? Eğer ki öyleyse...*

Seyit Ali ses kaydediyor...

Gönderdiği sesi usulca kulağıma yaklaştırdım ve dinledim.

Seni üzmek istemedim, diyordu.

Ben de ses kaydettim ardından. *Masal saati geçti, Seyit Ali. İyi geceler*, dedim.

Sonra da ne yazdığını görmeden, beklemeden sohbetten çıkıp telefonumu kapatıp duvara döndüm. Derin düşünceler ve hayaller kuracak olsaydım tavana bakardım ama düşüncelerim derine inmesin diye duvara baktım. Derinler insanı üzer ve ben üzülmek istemiyorum.

Okul bittiği gibi soluğu müzik okulunda aldım. Birkaç gündür hiçbir şey çalamıyordum ve gerçekten notaya ihtiyacım vardı. Güney Hoca'nın ufak bir rahatsızlığı olduğu için Merak Hanım'la çalıştık ve dersten neredeyse bir buçuk saat erken çıktım. Çantamı sırtlandığım gibi aşağı kata indiğim sırada Seyit Ali ve kız kardeşi Gökçe'yi Meral Hanım'ın odasından çıkarken gördüm. Gökçe'nin gözleri anında gözlerimi bulduğunda beni gördüğünü belli ederek duraksadı. "A-a! Leyla da buradaymış, abi."

Seyit Ali, Gökçe'nin ikazıyla arkasını dönerken bana baktı. Ona baktım ve sakin adımlarla ilerlemeye devam ettim. Gökçe sıcak bir karşılamayla, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, sen?"

Gülümsedi. "İyiyim ben de. Abimle alışverişe gidiyoruz." Gökçe duraksadı ve gözlerini irileştirirken koluma dokundu. Açıkçası onu gördüğüm ilk andan beri bana çok samimi ve sıcakkanlı gelmişti, şimdi de öyleydi. "Sen de gelsene bizimle. Birkaç gün sonra doğum günüm var. Ona da gel lütfen, olur mu? Böyle peş peşe çok emrivaki yapar gibi oldum ama abimle arkadaş olduğunuza ve bize bir kez geldiğine göre reddetmezsin umarım."

"Bilmiyorum ki," diye ağzımın içinde geveledim. Seyit Ali'nin vereceğim cevabı beklediğini gördüm.

Gökçe ısrar etti. "Doğum günüm için elbise bakacağım. Belki bana yardımcı olursun."

Gökçe benden bir cevap beklerken, "Peki," dedim. "Biraz vaktim var ama benim gelmem bir şeyi değiştirmez, onu söyleyeyim."

"Arkadaş olursun bana," dedi Gökçe. Abisine bakıp, "Abimin şu sıralar keyfi pek yerinde değil. Ben konuşuyorum, o susuyor falan... İyi ki gördüm seni," diyerek gülümsedi.

Seyit Ali homurdanarak, "Gökçe, tamam yeter!" diye uyardı. "Hadi gidelim."

Birlikte arabaya geçtik ve pek konuşmadan büyük bir alışveriş merkezine girdik. Gökçe ve ben önde ilerliyorduk, Seyit Ali ise hemen arkamızdaydı.

Gökçe boynundan çapraz taktığı çantasını hafifçe yana kaydırırken bana çevirdi yüzünü. "Aslında doğum günü bahane, yani öyle giyime heveslı biri değilim. Sadece abimle vakit geçirmeyi seviyorum ve bu her zaman mümkün olmuyor."

Bakışlarımı yana kaydırırken Seyit Ali'nin başka tarafa baktığını gördüm. Gökçe'ye dönüp gülümsedim. "O da seninle vakit geçirmeyi çok seviyor, her hâlinden belli maşallah."

Güldü. Sesini kısarak kulağıma biraz eğildi. "Aslında çok iyi anlaşırız ama son günlerde konuşmuyoruz ve bir soğuk herkese. Sence bir kız yüzünden mi böyle? Erkeklerin dilinden pek anlamam ama kız meselesi olabilir mi?"

"Ona sormayı denedin mi?"

Gözlerini devirdi. "Cevap vermez ki." Abisini taklit ederek güldü. "İşine bak Gökçe." Gülüşüm Seyit Ali'nin dikkatini fazlasıyla çekerken gözlerini gözlerimle buluşturdu. Ondan uzaklaştım.

Kısa bir vaktin ardından birkaç mağaza gezdik. Daha sonra elbise modellerinin daha fazla olduğu mağazaya ayak bastık. Gökçe vitrinleri gezerken, "Nasıl bir şey arıyorsun ki?" diye sormadan edemedim.

Cevapladı. "Abartılı olmayan, sade elbiselere bakıyorum."

Seyit Ali, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi düz bir sesle. "İşiniz bitince gelirsiniz."

Gökçe onu durdurdu. "Ya gitme hiçbir yere. Senin fikirlerini seviyorum, abi. Bekle birkaç dakika."

"Kızım sanki podyuma çıkacaksın," diye kızdı Seyit Ali. "Alt tarafı bir doğum günü işte. Tamam benim için çok önemlisin ama Leyla var yanında, o sana yardımcı olur."

"Hı," dedim soğuk bir sesle ona bakmadan. "Ben yardımcı olurum."

Gökçe tavrını değiştirmedi. "Sadece birkaç dakika sürecek. Bekle lütfen!"

Seyit Ali bıkkın bir sesle konuştu. "Daha elbiseni bile seçmedin, Gökçe."

"Yo," diye atıldı Gökçe gülümseyerek. "Seçtim bile." Elini mavi tonlarındaki diz üstü ama oldukça sade ve zarif gösteren elbiseye götürdü. Onu seçmişti sanırım. Askısıyla birlikte onu çıkarıp bana göstererek üzerine tuttu. "Güzel değil mi bu?"

Gülümsedim. "Güzel ama deneyince daha hoş duracaktır."

"Ben bir bakayım," deyip arkasını döndü ve kabinlere doğru yaklaştı. Kollarımı göğsümde topladım ve Seyit Ali ile yalnız kalmamak için sırtımı ona çevirerek ayakkabıların olduğu bölmeye ilerledim. Ta ki Gökçe'nin sesini işitene dek. "Leyla!" diye seslendi bana, benim duyabileceğim şekilde. Elinde koyu mor, uzun bir elbise gördüm.

"Efendim?" diye baktım sorgular bir hâlde.

Elbiseyi bana göstererek gülümsedi. "Bunu da sen dener misin?"

Afalladım. "Ben mi?"

"Evet. Benim boyum seninki kadar uzun değil. Hem fiziğine o kadar güzel gider ki. Lütfen dene bunu."

Kasıldım. "Yok Gökçe. Ben denemeyeyim."

Tatlı bir tebessümle ısrar etti. "Hadi! Çok güzel bir parça, sen beğenmedin mi?"

"Güzelmiş," diye cevapladım dişlerimin arasından. Böyle şeyleri sevmiyordum ama ricası çok da reddedilir gibi değildi. Omuzlarımı düşürdüm ve kurumuş dudaklarımı nemlendirip derin bir nefes alıp verdim. "Peki," diyerek yine kabullendim. Yanına ilerledim ve Gökçe'nin bana uzattığı elbiseyi aldım.

Tam karşımızda duran iki tane kabine ilerledik. Gökçe sağdaki ben soldaki kabine girdim. Kabinin kapısını kapatmadan evvel gördüğüm tek şey Seyit Ali'nin gözlerimin tam içine bakıyor oluşu olmuştu.

Belli belirsiz yutkunarak kapıyı kapattım ve gönülsüzce elbiseyi kabindeki askıya asıp üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Elbiseyi giymeden evvel etiketine baktım ve gözlerim kocaman açıldı. "Yuh! Ben bu parayla üç yıllık giyim ihtiyacımı karşılarım be!" Söylene söylene birkaç dakika içinde elbiseye herhangi bir hasar vermeden giyindim. İçinde kendimi çok rahat hissetmiştim, sanki bu elbise özel olarak benim için dikilmişti. Omuzlarımda ince bir askı vardı. Sırtımı biraz gösteriyordu, tenimin soğukluğundan bunu hissedebilmiştim. Ayağımdaki spor ayakkabıları dert etmeden derin bir nefes aldım ve kabinin kapısını açtım.

Gökçe çoktan giyinmişti ve aynanın karşısında kendine bakıyordu. Gözleri aynadan beni gördüğünde iri iri oldu. "Oha!" diye tepki verdi.

Gülümsedim ve Gökçe'nin tepkisiyle arkasını dönerek gözlerime bakan Seyit Ali'yle selamlaştım.

Gözlerime bakar bakmaz birkaç saniye duraksadı ve beni çekinmeden süzmeye başladı. Nefesimi tuttum. Sakin adımlarla ayna karşısına geçtiğimde Gökçe hayranlıkla, "O kadar güzel oldu ki," diye konuştu. "Diyecek laf bulamıyorum."

Boy aynasından kendime baktım. Bedenime, boyuma tam olan bir elbiseydi. Bunu sevmiştim ama mağaza önünde duran vitrin mankenlerinden bir farkım yoktu çünkü bu bana ait değildi. Gökçe, gözlerini üzerimden çekmeyen Seyit Ali'ye bakıp, "Sence de harika görünmüyor mu, abi?" diye sordu.

Seyit Ali'ye bakmadım ama derin bakışlarını deliceşine hissediyordum. "Evet," diye cevapladı kısık sesiyle. "Öyle görünüyor."

Elimle elbisemin pilelerini düzeltirken onunla göz göze gelmemeye çalıştım zira yenilmeye aç kalbim ona kurban olabilirdi. Bu isteyeceğim son şeydi. Gökçe yanıma gelerek beni biraz daha üzdü ve elini sırtımı örten saçlarıma götürerek "Saçlarını böyle toplasan..." Saçlarımı, sırtımdan çekeceği sıra kendimi çeken ben oldum. "Yok, gerek yok!"

Gökçe şaşkın bir hâlde nereden geldiğini bilemezken Seyit Ali'nin de durakasadığını gördüm.

Yorulmuştum ve mahcubiyet içinde kaldım çünkü görmemeleri gereken şeyler vardı. Gökçe, "Kusura bakma, yanlış bir şey yapmak istemedim," diye kendini ifade ettiğinde kafamı ağır ağır salladım. "Hayır, sen kusura bakma asıl. Ben öyle şeylere pek..." Kelimeler yine yanlış anlaşılmak için doğacakken onları öldürdüm ve susarak kabine doğru yöneldim.

Gökçe beni durdurdu. "Çok yakıştı, almayacak mısın?"

"Hayır," diye cevapladım. "Sen rica ettiğin için giyindim zaten. Gereği yok."

Para da yok anasını satayım!

Gökçe sakince gözlerini kapatıp açarken ben de üzerindeki mavi tonlarındaki elbiseye baktım. "Bu arada sana da çok yakışmış," dedim.

"Hoşuma gitti benim de," diye cevapladı. "Alırım belki bunu."

Seyit Ali sıkılgan bir tavırla, "Gökçe birini alsan mı acaba artık?" diye sordu.

Gökçe gözlerini devirerek abisine baktı ve bir şeyler homurdanıp kabine girdi. Ortada kalakaldığımda dudaklarımı ısırdım ve kabine yürüdüm. Kabinin kapısını kapatmadan evvel gördüğüm son yüz yine onun yüzü olmuştu lakin bu seferki bakışlarında başka bir şey vardı. Bir tereddüt, bir merak ve bir şüphe... Bunun neden olduğunu biliyordum.

Mağazadan çıktıktan sonra Seyit Ali elinde Gökçe'nin poşetiyle ikimizin arkasında yürümeye devam etti. Telefonumdan saatime baktım. Gecikmiş sayılmazdım henüz. Gökçe saçlarını geriye savurarak, "Bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu. "Acıktım da ben biraz."

Duraksadım. "Aslında, ben gitsem iyi olur."

"Gecikir misin?" dedi Gökçe bana dönerek. "Bir şeyler yiyelim öyle gidersin, olmaz mı? Hem biz bırakırız seni."

"Yok ben gideyim," diye ısrar ettim sakince.

Seyit Ali usulca gözlerime baktı. "Dersten erken çıktın zaten, bir şeyler yeriz, sonra ben bırakırım. Sorun olmaz."

Gökçe gülümseyerek, "Aşağı katta çok güzel bir pizzacı var," dedi. "Hemen yer kalkarız, söz."

"Peki madem."

Birkaç dakika sonra aşağı kata indik. Seyit Ali siparişleri verdikten sonra güzel bir masa seçip oturduk. Ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımla oynamaya başladım. Gökçe elindeki telefonu bırakırken sırtını rahat bir şekilde arkasına yaslamış Seyit Ali'ye baktı. "Öğleden sonra ders olmadığını söyledikleri hâlde evi aramışlar. Manyak bu okul."

"Babaannem bir şey mi diyor?" diye sordu Seyit Ali sakince.

"Hayır," dedi Gökçe. "Dedem merak etmiş. Hâlbuki babaanneme haber vermiştim. Halamın da haberi var. Üstelik seninleyim. Dedemin bu kadar üzerime düşmesinden sıkıldım artık, abi."

"İdare et Gökçe," diye mırıldandı Seyit Ali sakinliğini sürdürürken.

Gökçe elleriyle oynamaya başlarken sitemli yüz ifadesinden kurtulup gülümseyerek, "Acaba ben de senin yanına mı taşınsam?" diye sordu fakat sesinde elle hissedilir bir çekingenlik mevcuttu.

Seyit Ali ters bir sesle ona yanıt verdi. "Bunu bir daha sormayacaksın çünkü sana cevap vermiştim. Onur oturduğun yerde."

Gökçe yüzünü düşürürken güldü ve abisinin taklidini yaptı. Ne olursa olsun ona tam anlamıyla kızamıyordu. İkisi arasındaki bu bağı şimdiden çok sevmiş, Gökçe'nin temiz kalbini hissetmeye başlamıştım. Bu beni dalgın dalgın gülümsemediğinde Gökçe koluma dokunarak bana seslendi. "Senin de bir abin ya da ablan, kardeşin var mı Leyla?"

Doğruldum. "Bir abim ve küçük bir erkek kardeşim var."

"Ya," dedi Gökçe elini çekerken. Çenesinin altına koyarak bana baktı. "Abinle iyi anlaşır mısın? Mesela biz abimle bazen kavga ederiz ama çok kısa sürer. Siz de öyle misiniz?"

"Hım," dedim duraksamadan. Kendimi geri çektiğimde Seyit Ali'nin dümdüz bir ifadeyle masanın üzerindeki su şişesine baktığını gördüm. "Biz de öyleyiz. Her abi kardeş gibi işte." Yalanlar ve yalanlar... Söylemek istemediğim ama gerçeklerin, söylediğim yalanların gün yüzüne çıkardığında verdiği hasar kadar canımı acıtmayacağı yalanlar...

Gökçe sakince arkasına yaslanırken derin bir nefes alıp verdiğini duydum. Ben de omzuma düşmüş saçlarımı geriye doğru attım o sırada. Masada konuşan kimse olmazken Gökçe'nin şüpheli bakışlarından nasibimi almıştım. Bu şüphesini fazla saklamadan, "Sizin aranızda bir sorun mu var?" diye sordu. "İki yabancı gibisiniz de."

Seyit Ali sağ elini masanın üzerine koyarken parmaklarıyla ritim tutmaya başlayıp Gökçe'nin gözlerinin içine bakarak, "Biz böyleyiz," diye cevapladı.

Sevimsizce gülümsedim.

Gökçe şaşkınca, "Nasıl yani?" diye sordu. "Yan yana falan gelince hiç konuşmuyor musunuz?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp bunu elimle kapatmaya çalıştım. Seyit Ali kafasını yavaşça bana çevirirken kısmış olduğu gözleriyle gözlerime sarıldı. Yüzünde manidar bir tebessüm vardı. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Gülümsememi yok edip kendimi toparladığımda Gökçe'nin imalı bakışlarını bir Seyit Ali'nin bir de benim üzerimde hissetmeye başladım. Sonra kendine öne iterek bana döndü.

"Leyla, erkek arkadaşın var mı? Özel bir soru ama merak ettim."

"Yok," dedim düz bir sesle.

Gökçe herhangi bir şey söylemezken tatmin olarak kafasını salladı ve arkasına yeniden yaslandı. O sırada pizzalarımız geldi ve sakin bir şekilde yemeğimizi yedik. Onunla yan yanaydık ve herhangi bir iletişimimiz olmamıştı. Ne bir laf atma ne de bir sakin cümle... İtiraf ediyorum ki bu mesafeler beni hem iyi ediyor hem de üzüyordu. Aslında onunla konuşmak için gözlerinin içine baksam beni gözlerini kırpmadan dinleyeceğinden emindim ama hayır... Bu olmayacaktı. Yani bir süre işte.

O bir fotoğraf karesi fakat ait olduğu çerçeve sen değilsin.

Babamla konuşup Gökçe'nin doğum gününe gitmek için izin almıştım ama onu bir arkadaşım diye tanıtmıştım. Babam beni bıraktığında kapının önünde dikildim. Görevli kadın çantamı alırken bana yolu gösterdi ama ilerlerken Gökçe beni karşılayan ilk isim oldu. "Leyla," diye sarıldı samimi bir şekilde. "Hoş geldin."

Ona sarıldım. "Hoş buldum. Doğum günün kutlu olsun, Gökçe."

"Teşekkür ederim," dedi ayrılırken. "Gel içeri geçelim."

Ortamı teyit ederken kaşlarımı çattım hâliyle. Çok kalabalık sayılmazdı aslında. Salona yürürken, "Çoğu sınıf arkadaşım," dedi. Sonra güldü ve gözleriyle ilerideki masayı gösterdi. Saz arkadaşları ve kızıl kafa oradaydı. "Ama onları tanıyorsun."

Teoman beni görür görmez elini kaldırdı ve gülerek göz kırptı. *Parazit bu çocuk.*

"Sen istersen yanlarına git, ben geliyorum birazdan," diyen Gökçe, bana yalnız olmadığımı hissettiriyordu. "Ve lütfen çekinme, tamam mı?"

Seyit Ali sağ elini masanın üzerine koyarken parmaklarıyla ritim tutmaya başlayıp Gökçe'nin gözlerinin içine bakarak, "Biz böyleyiz," diye cevapladı.

Sevimsizce gülümsedim.

Gökçe şaşkınca, "Nasıl yani?" diye sordu. "Yan yana falan gelince hiç konuşmuyor musunuz?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp bunu elimle kapatmaya çalıştım. Seyit Ali kafasını yavaşça bana çevirirken kısmış olduğu gözleriyle gözlerime sarıldı. Yüzünde manidar bir tebessüm vardı. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Gülümsememi yok edip kendimi toparladığımda Gökçe'nin imalı bakışlarını bir Seyit Ali'nin bir de benim üzerimde hissetmeye başladım. Sonra kendine öne iterek bana döndü.

"Leyla, erkek arkadaşın var mı? Özel bir soru ama merak ettim."

"Yok," dedim düz bir sesle.

Gökçe herhangi bir şey söylemezken tatmin olarak kafasını salladı ve arkasına yeniden yaslandı. O sırada pizzalarımız geldi ve sakin bir şekilde yemeğimizi yedik. Onunla yan yanaydık ve herhangi bir iletişimimiz olmamıştı. Ne bir laf atma ne de bir sakin cümle... İtiraf ediyorum ki bu mesafeler beni hem iyi ediyor hem de üzüyordu. Aslında onunla konuşmak için gözlerinin içine baksam beni gözlerini kırpmadan dinleyeceğinden emindim ama hayır... Bu olmayacaktı. Yani bir süre işte.

O bir fotoğraf karesi fakat ait olduğu çerçeve sen değilsin.

Babamla konuşup Gökçe'nin doğum gününe gitmek için izin almıştım ama onu bir arkadaşım diye tanıtmıştım. Babam beni bıraktığında kapının önünde dikildim. Görevli kadın çantamı alırken bana yolu gösterdi ama ilerlerken Gökçe beni karşılayan ilk isim oldu. "Leyla," diye sarıldı samimi bir şekilde. "Hoş geldin."

Ona sarıldım. "Hoş buldum. Doğum günün kutlu olsun, Gökçe."

"Teşekkür ederim," dedi ayrılırken. "Gel içeri geçelim."

Ortamı teyit ederken kaşlarımı çattım hâliyle. Çok kalabalık sayılmazdı aslında. Salona yürürken, "Çoğu sınıf arkadaşım," dedi. Sonra güldü ve gözleriyle ilerideki masayı gösterdi. Saz arkadaşları ve kızıl kafa oradaydı. "Ama onları tanıyorsun."

Tolman beni görür görmez elini kaldırdı ve gülecek göz kırptı. *Pansiyi bu çocuk.*

"Sen istersen yanlarına git, ben geliyorum birazdan," diyen Gökçe, bana yalnız olmadığımı hissettiriyordu. "Ve lütfen çekinme, tamam mı?"

Konuşmadım ve kafamı belli belirsiz sallayıp ağır adımlarla Teomanlara yanına girdim. Seyit Ali burada değildi, dikkatimi çeken ilk şey onun yokluğu olmuştu. Boş duran sandalyeyi çekip otururken Teoman gülerek, "Hoş geldin reis." diye selamladı beni. "Özlettin."

"Ya," diye homurdandım içten içe. "Özlemişsindir."

"Ayıp ediyorsun." dedi Teoman yüzüme bakmaya devam ederken. "Ne var ne yok? Haberim yoktu geleceğinden."

"Gökçe davet etti." diye sakince karşılık verirken dudaklarımı dilimle yaladım. Cihangir ile göz göze geldiğimizde dudaklarım hafifçe kıvrılmaktan öteye gidemedi.

Berrin denen kız elindeki telefonuyla mesajlaşırken soğuk soğuk gülerek, "Ben şimdi anlamadım," dedi. "Sen tam olarak kimsin? Son zamanlarda her yerdesin de?"

Elindeki telefonu bırakıp yüzüme bakarsan cevap verirdim de neyse... Ona bakmadan konuştum. "Anlamamaya devam et o hâlde."

Berrin, "Anlamadım?" diye indirdi telefonunu elinden ve yüzüme baktı.

"Yok bir şey."

Kimseyle konuşmadan oturduğum yerde etrafımı izlemeye başladım. Masanın üzerinde duran bir bardak içeceği önüme doğru çektim ve parmaklarımla bardağı sardım. Cihangir, Teoman'ın yüzüne bakmadan bir şeyler söyledi ama pek duyamadım. Teoman, "Cihan amca ve Zehra teyze bu akşam evde değillermiş," dedi düz bir sesle. "Kafaları kaldırmaz ki bu gürültüyü."

Cihangir omzunu silkerek, "Vallahi benim bile kafam pek kaldırmıyor, tüm gün iş bakımı, eve gidince vurup kafayı yaracağım," diye açıkladı.

Teoman, "Bana da bir iş bulalım," diye pay çıkardı hemen kendine. Sonra beni hedef gösterip laf attı. "Öyle değil mi, Leyla? Elimiz şimdiden ekmek tutsun. Çoluk çocuğa karışırsak falan..." Söylediği şeyden rahatsız olmuş gibi yüzünü ekşitti. "Ne oluyor lan? Ne çoluk çocuğu?"

Timur güldü. "Kendi kendinle mi konuşuyorsun sen ya?"

"Hayır, Leyla dinliyor beni."

"Yok," dedim düz bir sesle. "Ne diyordun ki?"

"Hayda!" diye isyan etti Teoman şaşkınlıkla. "Burada mısın sen?"

"Buradayım," diyerek gözlerimi kaçırdım.

O sırada Gökçe gülerek yanımıza geldi ve bana dönerek elini omzuma koydu. "Lütfen çekinme. Bir şey istersen de söyle. Biz bizeyiz zaten."

"Çekinmem."

Teoman, Gökçe'nin yüzüne bakıp, "Abin nerede kız sümüklü?" diye sordu.

Gökçe kendini biraz öne iterek Teoman'ın gözlerinin içine baktı. "Bak seni döverim ben. Yukarıda, gelecek birazdan."

Teoman alayla gülümsedi. "Abisi gibi bu da. Yumruk konuşturmayı severler."

Berrin araya kaynak yaparak sahte bir ilgiyle elini çenesinin altına koyarak. "Sahi," diye sordu. "Ali o gün de çıktı mı dövüşe? Ander gelmiş mi ya gerçekten?"

O gün oradaydım ve bu kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. *Aynen, ben kimim ki son zamanlarda her yerde geziyorum...*

Cihangir kaş göz işareti yapıp Gökçe'yi daha fazla huylandırmaması gerektiğini belli etse de iş işten geçmişti ve zaten Gökçe oldukça zeki bir kızdı ama öyle büyük tepkiler vermedi. Hatta hiç konuşmamıştı bile. Teoman, "Geldi," dedi. "O herifi gömdü sahaya."

"Yakışır be Ali'ye," dedi Berrin gülerek. O kadar sahte ve yapmacık bir tavrı vardı ki... Sanki amacı sadece benim gözüme bir şeyler sokmak ve kanıtlama çabası içine girmekti. Ekledi. "Bir dahaki sefer ben de geleceğim."

Onun bu sözüne karşılık veren kimse olmazken alayla kafamı diğer tarafa çevirip derin bir nefes aldım lakin kafamı çevirdiğim yerde Seyit Ali bir gölge gibi görüş alanıma girdi. Birkaç kişiyle göz teması kurduktan sonra benimle buluştu. Gözlerimi anında onun üzerinden çektim ve ona hayranlıkla bakan kızları gördüm. Kulak kulağa vermiş, ona bakarak bir şeyler mırıldanıyorlardı. Bu beni güldürdüğünde başımı öne eğdim. Gökçe, abisini gördüğünde yanına gidip çabucak koluna girerek bu tarafa yürüdü. Seyit Ali masaya geldiğinde, Teoman takılmadan edemedi. "Neredesin oğlum sen?" diye sordu. "İşim var dedin, bir saat yukarıdan inmeden."

Seyit Ali, "Dakikaları mı saymaya başladın?" dedi. Sonra benim yüzüm ona dönük değilken bana seslendi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye cevapladım. Aramızdaki bu mesafeyi uzaktan bile gören herkes fark ederdi. Teoman'ın bakışlarından nasibimi alırken bir şeyler söyleyeceğini anladım ama bundan kolayca vazgeçmesi işimi gelmişti. Seyit Ali elini cebine attığında gözlerime bir şey takıldı.

Siyah tokam bileğindeydi.

Ağır bir yutkunmayla gözlerim bir süre orada kalırken, "Dışarı çıkalım," dedi. "Hava güzel."

Teoman bu anı bekliyormuş gibi ayaklanırken, "Al benden de o kadar, sigara içecektim zaten," dedi. Gökçe'ye döndü. "Sen de liseli arkadaşlarınla takıl bakalım."

Berrin gülerek toparlandığında, "O zaman bu kız da burada kalsın," diye beni hedef aldı. "Bildiğim kadarıyla o da liseli."

"Korkma," diye çevirdim bakışlarımı onu küçümsercesine suratına. "Yemem seni."

O da beni alaya aldı ve masadan kalkıp dışarı çıkan ilk kişi oldu. Birlikte evin arka bahçesine geçtik. Güzel bir ışıklandırma ve alan bizi karşılamıştı; daha doğrusu beni çünkü buraya ilk kez gelen bendim. Yeşil çimlerin üzerine bastığımda nedensiz bir rahatlama hissine kapıldım. Havada hafif bir rüzgâr vardı ve saçlarımda minik hareketlilikler meydana geliyordu. Arkada kendi hâlimde ilerlemeye başladım. Bahçenin biraz daha sakin yerinde, yerdeki büyük minderlere geçip oturduk. Normalde onlardan çekinmezdim ama keyifli olduğum söylenemezdi. Biraz daha durup gidecektim. Teoman sigara paketinden önce kendi ağzına bir sigara uzattı, sonra da Seyit Ali'ye bir tane. Bağdaş kurmuş ve önümdeki otlarla oynamaya başlamıştım o sıra ben de. Teoman paketini cebine koyarken gözlerinin ucuyla beni gördü. "Senin keyfin mi yok, Leyla?" diye sordu.

Saklamadım. "Eh."

"Bir sorun yok ya?"

"Yok," dedim hızla. Seyit Ali biraz uzağımda kalmıştı ama konuşulanları dinliyordu.

Biraz sonra görevlilerden biri yiyecek ve içecek bir şeyler getirip bıraktı buraya. Elime bir bardak kola almayı tercih ettim. Kimseyle konuşmuyor, bir yandan olanları duyuyor, diğer yandan Seyit Ali'nin de benim gibi sessiz kalışını izliyordum. Berrin ve Teoman arasında dönüyordu genelde muhabbet. Bu kızın bu kadar sahte biri olmasına nasıl katlanıyorlardı anlayabilmiş değildim. Ben olsam bir kaşık suda boğardım. Ki böyle giderse o günler uzakta değildi.

Bardağımı ağzıma götürürken Seyit Ali sigarasını söndürdü ve az sonra bir bardak asitli içeceği kavrayıp bir yudum aldı. Berrin duraksayıp elini onun bileğine götürdüğünde tokama dokundu.

"Bunu senin bileğinde birkaç kez daha görmüştüm," diye konuştu merak dolu bir sesle. "Toka değil mi bu?"

"Öyle," dedi Seyit Ali uğraşmak istemiyormuş gibi.

"Oha!" dedi. "Kimin? Sevgilin mi var?"

Başımı öne eğdim ve kola bardağımın dışını kaşımaya başladım çaresizce. Seyit Ali duruşunu bozmadan, "Birine ait bir şeyi takmam için onun hayatında olması gerekmiyor," diye cevap verdi. "Değer veriyorsun ve takıyorsun, Berrin. Anlaşıldı?"

Kendime mâni olamadan gülümsedim. Birkaç saniye bu tebessümü kendime sakladığımda kola bardağımı ağzıma doğru götürdüm. Bardağı dudaklarımla buluşturduğumda Teoman'ın radarına takılmıştım. Gözlerini kısmış, sinsi sinsi bakıyordu. Gözlerimi devirirken kolamı yudumlayıp bardağı ağzımdan çektim.

Berrin, "Merak ettim o kızı," dedi. "Damla'dan sonra seni biriyle görmek zor olacak ama..."

"Ne Damla'sı ya?" diye çıkıştı Seyit Ali bir anda. "Şu meseleyi açıp durursan, bak kalbini fena kırarım. Aradan onca ay geçmiş ki nasıl bittiği bile belliyken sen gereksiz laflarınla beni geriyorsun. Hayır üstelik bir de onu yanşa falan getiriyorsun. O kızı benim yanıma getirirsen bir daha, kendin de onunla birlikte gidersin. Bu son sözüm artık sana. Bilerek mi yapıyorsun?"

Berrin şaşkınca kendini geri çektiğinde, "Tamam ya ne kızıyorsun?" diye savundu kendini. "Ben ikinizin yaşadığı şeyi gördüğümden öyle konuştum. Sanki ondan başka biriyle olamazmışsın gibi."

Ya, derdin bana laf sokmak onu anladık da niye yüzüme konuşmuyorsun!

Seyit Ali keyifsizce gülümserken Teoman ve Cihangir bir şeyler konuşarak ayaklandı. Timur da ona gelen telefonla arka tarafa gitti. Seyit Ali, Berrin'e bakmaya devam ederken, "İkimizin yaşadığı şeyi ben bile görmedim çünkü kandırıldım," diye açıkladı. "Sen nasıl gördün acaba?"

Berrin sessiz kalmayı tercih ederken denize bir şeyler yakalamak için attığı oltayı boş boş çekmekle kaldı. "Neyse," dedi pes ederek. "Ben bir içeri geçeyim."

Berrin yanımızdan ayrılırken onunla kalakalmıştım. Bu bir ateşin içinde elinde odunla gezmek gibi bir şeydi. Hem yanmak hem de daha çok yanmak için çaba sarf etmek gibi. Kolamdan bir yudum daha aldım sırf vakit geçsin ve bir şeylerle uğraşayım diye fakat soğuk damağımda ve tenimde hissedilir bir etki bıraktığında burnumu çektim. Dağılan saçlarımı düzeltirken farkında olmadan içim titredi. Bunu fark etmişti. "Üşüyor musun?"

"Üşümüyorum."

Gözlerini ilerideki hamağa çevirdiğinde oraya bakıp derin bir iç çekti. Ben de onun baktığı yere baktım. Konuşmasa da sanki çoktan bir şeyleri anlatmaya başlamış gibiydi hâli fakat konuşmasını istedim zira kendimizden başka şeyleri duymak hoş olabilirdi. Ona dair, onunla ilgili şeyleri dinlemek isterdim. "Çok küçükken şu hamaktan düşmüştüm." Kalbimden geçen şeyi diline vurduğunda kalbimin yönünü ona çevirdim. "O an canım o kadar acımıştı ki bir daha hayatım boyunca başıma ne gelirse gelsin o kadar acımayacağımı düşündüm ama sonra ne öğrendim biliyor musun?" Gözlerimi kıstım ve saf bir duyguyla bekledim. Bana bakmadan baktığı yeri gözleriyle

kazmaya çalıştı ve yüzünden o geçici gülüş belirdi. "Ben küçükmüşüm ve yaşım kadarmış hissettiğim acı. Hiçbir şeymiş."

Hayatını merak ediyordum. Ailesini, annesi, babasını ve en çok da kendini. O benim hakkımda birçok şeyi biliyordu. Abimi, aile durumumu, kavgalarımızı bile. Oysa benim bildiklerim, dediği gibi hiçbir şeymiş.

"İnsan büyüdükçe fark ediyor gerçekleri," dedim kuru bir sesle. "Ne yaşadın bilmiyorum, bilemem de ama ben de acımadan bu yaşıma gelmedim, daha kaç yıl yaşadım ki... Sorsan bir asrı devirmişim gibi."

"Ben de öyle hissediyorum," diye ekledi peşimden. İkimiz de ileride kamağa bakıyorduk, sanki orada biri bize bir şeyler anlatıyormuş gibi ama baktığımız yerde onun çocukluğunun çok az bir parçası vardı. Kim bilir diğer parçaları hangi ağacın altında saklanmıştı?

Birkaç dakika sessizlik içinde hiç konuşmadık. Seyit Ali soluklanınca dizlerini kendine doğru çekti fakat göğsüne yapıştırmadı ve bacakları hafif aralıktı, ardından elleriyle dizlerini sarıp çenesini omzunun üzerine yaslayarak gözlerimin içine baktı. Bense öylece ona takıldım. Hiçbir şey yapmadan. "Seni dinlemek isterdim," diye mırıldandı. "Kavga etmeden, yükselmeden ve birbirimizden kaçmadan ama bu çok zor. Sorunlar var."

"Bu sorunları oluşturan bizden başkası değil," dedim cüretkâr bir yanıtla. "Bunu böyle şekillendiren biziz."

"Evet," dediğinde sesi yüreğimin içine dağıldı. Bana ilk kez bu kadar derin baktığını fark ettim. Derin bakıyor ve beni o derinliğe çekmeye çalışıyordu. Bense boğulacağımı bile bile o derinliğe batmaktan kaçmıyordum.

Bana bakmaya devam ederken elime birkaç çim alıp onlarla oynamaya başladım. "Bir şeyi merak ediyorum," diye fısıldadım dalgın dalgın. Beni duydu. Dudaklarımı ıslayıp yüzümü yüzüne çevirdim. "Semih seni aramamış olsaydı benim bayıldığımdan haberin olmayacaktı ve ben o gün okula gelemeyecektim. Beni merak eder miydin, Seyit Ali? Çok saçma biliyorum ama..."

"Merak ederdim, Leyla," dedi, yumuşak bir ses tonuyla. "Sana o gün ne söylemiş olursam olayım dilimin ucundan dökülenlerdi ama içimden dökülemeyen bir şeyler var. Bunu biliyorum."

"Bana içinin köreldiğini söyleyen sendin."

"Kim bilir," diyerek belli belirsiz gülümserken gözleri uzaklara dalmıştı. Ay tepemizdeydi ve yalnızca bizim için parlıyordu sanki. "Belki bir şey beni böyle olmadığına ikna eder."

Zaman saracaksa yaralarımızı, bize acı veren kimdi?

kazmaya çalıştı ve yüzünden o geçici gülüş belirdi. "Ben küçükmüşüm ve yaşım kadarmış hissettiğim acı. Hiçbir şeymiş."

Hayatını merak ediyordum. Ailesini, annesi, babasını ve en çok da kendini. O benim hakkımda birçok şeyi biliyordu. Abimi, aile durumumu, kavgalarımızı bile. Oysa benim bildiklerim, dediği gibi hiçbir şeymiş.

"İnsan büyüdükçe fark ediyor gerçekleri," dedim kuru bir sesle. "Ne yaşadın bilmiyorum, bilemem de ama ben de acımadan bu yaşıma gelmedim, daha kaç yıl yaşadım ki... Sorsan bir asrı devirmişim gibi."

"Ben de öyle hissediyorum," diye ekledi peşimden. İkimiz de ileride hamağa bakıyorduk, sanki orada biri bize bir şeyler anlatıyormuş gibi ama baktığımız yerde onun çocukluğunun çok az bir parçası vardı. Kim bilir diğer parçaları hangi ağacın altında saklanmıştı?

Birkaç dakika sessizlik içinde hiç konuşmadık. Seyit Ali soluklanırken dizlerini kendine doğru çekti fakat göğsüne yapıştırmadı ve bacakları hafif aralıktı, ardından elleriyle dizlerini sarıp çenesini omzunun üzerine yatırarak gözlerimin içine baktı. Bense öylece ona takıldım. Hiçbir şey yapmadan. "Seni dinlemek isterdim," diye mırıldandı. "Kavga etmeden, yükselmeden ve birbirimizden kaçmadan ama bu çok zor. Sorunlar var."

"Bu sorunları oluşturan bizden başkası değil," dedim cüretkâr bir yanıtla. "Bunu böyle şekillendiren biziz."

"Evet," dediğinde sesi yüreğimin içine dağıldı. Bana ilk kez bu kadar derin baktığını fark ettim. Derin bakıyor ve beni o derinliğe çekmeye çalışıyordu. Bense boğulacağımı bile bile o derinliğe batmaktan kaçmıyordum.

Bana bakmaya devam ederken elime birkaç çim alıp onlarla oynamaya başladım. "Bir şeyi merak ediyorum," diye fısıldadım dalgın dalgın. Beni duydu. Dudaklarımı ıslayıp yüzümü yüzüne çevirdim. "Semih seni aramamış olsaydı benim bayıldığımdan haberin olmayacaktı ve ben o gün okula gelemeyecektim. Beni merak eder miydin, Seyit Ali? Çok saçma biliyorum ama..."

"Merak ederdim, Leyla," dedi, yumuşak bir ses tonuyla. "Sana o gün ne söylemiş olursam olayım dilimin ucundan dökülenlerdi ama içimden dökülemeyen bir şeyler var. Bunu biliyorum."

"Bana içinin köreldiğini söyleyen sendin."

"Kim bilir," diyerek belli belirsiz gülümserken gözleri uzaklara dalmıştı. Ay tepemizdeydi ve yalnızca bizim için parlıyordu sanki. "Belki bir şey beni böyle olmadığına ikna eder."

Zaman saracaksa yaralarımızı, bize acı veren kimdi?

Evime dönmüştüm yani annemin yanına. Evde kimse olmadığı için rahattım. Bir şeyler atıştırırken gruptan mesajlar gelmeye başladı.

Son Kafa Bükücü ve Biz

0541*****:** *Ben çıkıyorum bu gruptan. Son Kafa Bükücü ne ya?*

Teoman: *Berrin, Leyla'yı fazla kafaya takmıyor musun? Bak onu savunduğumdan değil ama abarttın* lan yeter.

0541*****:** *Abartan sizsiniz. O kız geldiğinden beri bir garipleştiniz ya.*

Teoman: *Biz aynıyız ama tuhaf davranan sensin. Benim hatam aslında, başta seni hiç almayacaktım bu gruba ama nereden bileyim ters yapacağını.*

0541*****:** *Ben ters falan yapmıyorum ama sizin arkadaşınız benim, o kız değil.*

Teoman: *Ha mesele bu yani.*

0541*****:** *Başka ne olabilir ki?*

Teoman: *Berrin, Allah aşkına saçma sapan yerlere saptırma konuyu. Sen de o kız da bizim arkadaşımsınız.*

0541*****:** *Neyse Teoman, ben bir şey demiyorum.*

*0541******* adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.*

"Defol git lan, geri zekâlı," diye tısladım mesajları okurken.

Ağzımdaki lokmayı bitirdim, mutfağa gidip tabağı bıraktığım vakit kapı çaldı. Gidip kapıyı açtım lakin kimse yoktu.

Yerde koyu mor renkli bir kutu vardı.

Kaşlarımı çattım ve onu almadan evvel dışarı çıkıp sağa sola bakındım ama kimseyi göremedim.

Tereddütlü bir hâlde geri döndüğümde kutuyu kavrayarak içeri girdim. Kapıyı kapattım ve öylece salona geldim. Merakla kutunun kapağını kaldırdım ve içinde gördüğüm şey; o gün mağazada denediğim mor renkli elbiseydi.

Seyit Ali...

Kalbim hızla çarpmaya başlarken dudaklarımda bir tebessüm var oldu. Elbiseyi kutunun içinden çıkarmadan önce üzerine bırakılmış yine mor renkli notu fark ettim. Parmaklarım titrerken onu aldım ve okudum.

Bu elbiseyi senden başka kimse giymemeli ve
benim gibi bir adam seni bir daha üzmemeli. Neva.

KANATLARI SARILMIŞ KIRLANGIÇ

Bazı kelimeler bir araya geldiğinde bir cümleden ziyade yarım kalmış bir satırı oluşturur. Sonu gelmeyen ifadeler, doğru düzgün kaleme alınmayan sözler ve tükenmek üzere olan mürekkepler...

Tıpkı yarım kalmış bir kalp gibi. Tıpkı hissettiği duygunun doğru olduğunu bilmek fakat bu doğrudan kaçmak isteyen kalbim gibi.

Seyit Ali'ye gitmek istemek ama bir türlü ona adım atamamak gibi.

Yatağımın üzerindeki mor kutuya bakıyordum dakikalardır. Özellikle o yazdığı notu ezberlemiştim diyebilirim. Doğrusunu söylemek gerekirse evet, bu fazla güzel bir jestti ve beni de mutlu etti ama dediğim gibi fazlaydı.

Onunla konuşmalıydım. Bunu kabul edemezdim. Benden bir haber ya da telefon bekliyor olabilirdi belki de olamazdı ama bugün müzik okuluna gittiğimde bunu ona geri verecektim.

Terbiyesizlik yapmak istediğimden değil, cidden beni aşan bir hediye olduğundan kaynaklıydı...

Kutuyu özenle büyük bir pakerin içine koyduktan sonra aynanın karşısına geçerek saçlarımı tarayıp ellerimle hacim kazandırdım. Dünden bu yana Seyit Ali ile de bir iletişimimiz olmamıştı. Onunla konuşmam gerekiyordu fakat telefon konuşmayı yapıp bu meseleyi öylece kapatmak basit bir davranış olurdu. Hazırlandıktan sonra odamdan çıktım.

Kime: Seyit Ali.

"Müzik okuluna gidiyorum, orada mısın?" (13.03)

Telefonun ekranını kilitledim ve birkaç adım sonra durağa vardım. Durağa gelmemle birlikte telefonum titremeye başladı.

Seyit Ali arıyor...

"Bu da iyice alıştı," diye güldüm kendi kendime. Telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim?"

"Bir şey mi oldu?" diye sordu direkt sesinde belli olur bir merakla. Sesini işittiğim her an kalbimde bir sıkışma meydana geliyordu ve bunu gerçekten önleyemiyordum.

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Oradaysan diye mesaj atmak istedim ama sen arayınca..."

"Seni aradım çünkü sesini duymak istedim," dedi bir anda.

Konuşacağım kelimeleri boğazıma tıkarken bunun büyümesine müsaade etmeyip ben devam ettim. "Seninle konuşmam gerek, Seyit Ali. Orada mısın?"

"Hayır değilim ama on beş dakikaya geçerim. İstersen seni de alayım?"

"Yok ben otobüse bineceğim birazdan," dedim. "Orada buluşuruz."

"Tamam."

"İyi kapatıyorum."

"Kapat."

Kapattım.

Yarım saat olmadan okula geldiğimde önce dersime girmem gerekti çünkü Güney Hoca'ya ayıp olurdu zira adam beni bekliyor bile olabilirdi. Kimseyi göremezken üst kata çıktım ve sınıfın kapısına yaklaştım. Kapıyı çalmadan içeri girdiğimde sınıfta Güney Hoca'yı değil Seyit Ali'yi buldum. Onu karşımda görünce titreyen kalbimi derinden hissettim. Bak yine başladı bu çarpıntı!

Nedeni belli mi? Nedeni belli. *Taşikardim var benim.*

Kapıyı usulca kapattım. Seyit Ali sırtını yasladığı duvardan ayırdığında, "Dersim başlayacak birazdan," diye söylendim. "Sonra konuşalım mı?"

Seyit Ali derin bir nefes alıp verirken olduğu yerden ayrılarak yanıma geldi. Tam karşımda durduğunda yutkundum. "Benimle konuşmak istedin ve senin için buraya geldim, sence de dersinin bitmesini mi bekleyecektim Neva?"

"Neva?" diye kaldırdım sol kaşımı yukarı. "Bana bir daha Neva diye seslenmeyecektin hem bir anlamı da yok senin için."

"Notumu almadın mı?"

Gözlerime öyle bir bakıyordu ki sanki günlerdir aramızda var olan mesafeyi hiçe sayarmış gibi. Sanki biz hep böyleymişiz gibi. Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı kaldırıp indirdim, ardından paketi iki elimde tutarak ona uzattım. "Ben bunu kabul edemem."

Seyit Ali ona uzattığım pakete değil, sadece gözlerimin içine baktı.

"Almayacak mısın?" diye sordum kısık sesimle.

"Onu senin için aldım," dedi dümdüz bir sesle. "Bana geri vereceğin bir şey değil."

"Ama alamam ben bunu," dedim ısrarcı davranırken. Sesimi ve yüzümdeki mimikleri dengeli kullanmaya çalışıyordum. Ona kızgın, dik veya ısrarcı bakmıyordum. Yumuşaktım çünkü öfke şu an burada olmasını istediğim şey değildi. "Evet, çok güzel bir elbise, teşekkür ederim fakat olmaz, Seyit Ali. Ben bunu giyemem de alamam da."

"O elbiseyi senin için aldım diyorum!" derken gözlerimden başka bir yana sapmıyordu. Bunu nasıl başarıyordu bilmiyorum ama ona bakarken ilk defa zorlanmaya başlamıştım. "İçimden geldi ve aldım. Hem bir özür hem de gülümse diye... Onu almayacağım."

"Alamam diyorum sana," diye inat ettim dudaklarımı dilimle ıslatıp çekerken. "Üstelik bu elbisenin fiyatı çok fazla, farkında mısın?"

"Elbiseyi alırken fiyatına bakmadım."

Güldüm. "Çok cömertsin."

"Bununla övünmüyorum," diyerek hızla cevapladı. "Onu bana vermen bir şey değiştirmeyecek. Sen giymesen bile bir başkası da giymeyecek. Çöpe gidecek."

"Gökçe'ye ver ya da Berrin denen o salak kıza," diye homurdandım istemeye istemeye. Seyit Ali ellerini cebine koyarken kafasını sağa çevirdi ve dudaklarını sertçe birbirine bastırdıktan sonra yeniden yüzümde durakladı. Öylece baktı işte. Hiçbir şey söylemeden sadece baktı. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Merak ediyorum," dedi sakin bir sesle. "Tek bir gün, sadece tek bir gün birbirimize karşı normal olamayacak mıyız? Bir ortak paydada buluşamayacak mıyız? Bu kadar zor mu gerçekten, Neva?"

"Bana Neva..."

"Sana Neva diyeceğim," diye bastı üzerine üzerine. "Konumuz bu da değil ayrıca. Ne zaman bir şeyleri arkamızda bırakmaya çalışsam olmuyor. Seni kırdım ama sen de beni kırdın... Abim falan toplarına da hiç girme, kalbini duymuş ve ona dokunmuş bir adamım ben..."

Sanki bu konuşmayı önceden hazırlamış gibiydi ama o böyle bir adam değildi. Artık onu tanıyordum, yavaş yavaş da olsa öğreniyordum ruhunu. "Kalbimi kırmak için seçtiğin yol çok kötüydü. Sanki senin takıldığın diğer kızlardandım ve sıramı savmışım da sırada başkası varmış gibi..."

"Öyle biri olmadığını sana söylemiştim," dedi sakince. "Bunu aş!"

"Aşamıyorum!"

"Denemiyorsun bile!" diye diretirken ses tonu artmıştı. "Yaptığımız tek şey birbirimizin hatalarını yüzüne vurmak ve sürekli yeni hatalar meydana getirmek... Aslında ikimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Ben istemiyorum," deyiverdim çabucak.

Şaşırdı. "Nasıl? Benimle daha sakin bir şekilde konuşmak istemiyor musun?"

Duraksadım. Aynı şeyleri düşünmüyor muyduk yani? Hay ben senin! Rezil olduk iyi mi? Neyse çaktırma Neva. "Ben sakin biri değilim, beceremem yani. Yükselirim muhakkak."

"Nasıl da salağa yatıyorsun sen öyle?" diyerek güldü.

"Salağa falan yatmıyorum, olanı söylüyorum."

"Beni neden bu kadar yoruyorsun?" diye sordu.

"Yorulma."

Usulca elimdeki kutuyu kavradı ve onu ellerimden alıp masanın üzerine bıraktı. Boğazımda kupkuru bir tat vardı. "Bana kırgın mısın hâlâ?" diye sordu gözlerimin içine bakarken. "Öfkeli misin, Neva?"

"Peki ya sen?" diye sordum çenemi öne çıkararak. "Bana kırgın mısın, Seyit Ali?"

"Önce ben sordum."

"Önce ben cevap almak istiyorum ama."

Tavırlarıma alışmış olacaktı ki aşırı bir tepki vermedi. Ama yaptığı şey bir adım öne çıkarak aramızdaki bu mesafeyi kapatmak oldu. Kalbimi görünmez duvarların arasına sıkıştırmak oldu.

Etkileniyordum, hem de çok etkileniyordum. Yalan konuşacak bir insan değildim ve bunu kendime daha önce de itiraf etmiştim fakat bu, gün geçtikçe artıyordu ve ben bununla başa çıkamaz hâle gelmiştim.

Seyit Ali beni fena hâlde etkiliyordu.

Boylarımız birbirine çok uzak değildi ve gözlerinin bebeğini seçebiliyordum. Kahverengi ve yeşilin bir araya gelerek böyle güzel bir ahenk oluşturması içimi hoş ediyordu. "Sana kırgın değilim," dedi Seyit Ali sakin bir ses tonuyla. Tenime dokunmamıştı ama huylanmıştım. "Ya sen?"

"Biraz," diyebildim hipnoz olmuş bakışlarımla. "Ama..."

"Ama?" diye sözümü keserek yüzüme yaklaştı. Cümleleri boğazımı tıkadı, o cümleler beni oracıkta boğmaya hazırdı ve bunun için işe başlamışlardı. Seyit Ali gözlerimde olan bakışlarını dudaklarıma kaydırdığında yutkunamadım bile. Ellerim titriyordu, bunu hissediyordum. Ayaklarımın altından yere çivilenmiştim sanki de iki adım geriye gidemiyordum. Onun bana yaklaşmasını bekliyordum. Bunu istiyormuşum gibi. Seyit Ali'nin sıcaklığını hissetmeye başladığım vakit gözlerimi kapattım.

Gözlerimi kapattım? Ne?

Hayatımı boyunca yaşadığım en farklı anlardan birine doğru yürüyordum. Gözlerim kapalı olmasına rağmen onu çizebilir, şu an bana nasıl yaklaştığını tarif edebilirdim ama ben, ben değildim sanki.

Dudaklarımın arasına sıcacık bir cümle dokundu. "Ama ne?" diye sordu bir sefer daha.

Kokusu başımı döndürmeye, sıcaklığı kalbimi hızlandırmaya yettiğinde onu ilk defa bu kadar yakınımda hissettim. Bana kendimden daha yakındı. Bana benden daha uzaktı. Elini yüzüme koyduğunda irkildim lakin gözlerimi açmadım, bunu bozmadım. Fakat kalbim... Bana ne oluyordu?

Bu ben miydim sahiden? Parmakları kulağımın oraya doğru çekilirken kanım da onunla birlikte hareket etti. Dolaşımım hızlandı. Seyit Ali artık çok yakınımdaydı. Bana bir nefes kadar uzak, ölüm kadar yakındı. Bıraktım. Kendimi ona bıraktım. Elletimin titremesine mâni olamazken kendimi uktığım vakit işittiğim telefon sesiyle bir kâbustan irkilir gibi gözlerimi açarak derhâl geri çekilip ellerimi saçlarıma götürdüm. Kaşlarımı çattım ama bu öfkeden değildi ve bunun adı her neyse bilmiyordum.

Seyit Ali'nin eli havada kaldığında onunla göz göze geldim. Yüzünde aksi bir ifade vardı.

Telefonum çalmaya devam ederken boğazımı temizleyip onu elime aldım, doğruca kaydırıp kulağıma götürdüm. "Efendim Semih?"

Bu esnada Seyit Ali'nin ters bakışlarını gördüm ve diliyle dişinin arasından anlayamadığım bir ses duydum.

Semih, "Seni merak ettim. İyi misin?"

"Evet," diye cevapladım düz bir sesle. "İyiyim. Sen neredesin?"

"Eve geçeceğim birkaç saate."

"Anladım."

"Seni merak ettiğim için aradım, neyse meşgul etmeyeyim, sonra görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," dedim kısık sesimle ve telefonu kapattım. Seyit Ali'nin yüzüne şimdi bakmak daha zor olacaktı çünkü az kalsın şey olacaktı... Öpecekti. Ben de buna karşı koyamayacaktım. Bunu biliyordum. Dudaklarını sertçe ısırıp serbest bıraktıktan sonra bakışlarımı kaçırıp, "Güney Hoca gelir birazdan, git istersen," diye mırıldandım. "Bu kutuyu da götür."

"Onu almayacağım dedim!" diye ikaz etti bir sefer daha. "Niye uzatıyorsun?"

"Bunu giyebileceğim bir yer yok," dedim kaşlarımı çattığım anda gözlerine takılıp düşerken. "Teşekkür ederim ama olmaz yani..."

"Mezuniyetinde giyersin."

"Mezuniyetime gitmeyeceğim," dedim kararlı bir ifadeyle.

"Kavalyen mi yok yoksa?"

"Hayır," diye silktim omzumu bir anda ve kendimi yeniden düzeltme gereği duydum. "Yani onu kastetmiyorum. Kavalyem var, Semih."

"O çocuğun bundan haberi var mı peki?"

"Tabii ki var."

Yo. Hiç de yok vallahi.

"Az evvel gitmeyeceğim dedin ama şimdi kavalyenin Semih olduğunu söylüyorsun," diye sıkıştırdı beni köşeye. Bugün gerçekten kendimde değildim ve o çok hazırlıklıydı her şeye; verdiğim yanıtlar onu bırak, beni bile tatmin etmiyordu. "Kendinle çelişmeyi çok seviyorsun, bunu biliyorum ama o elbise sana ait, sen giyeceksin. Giyecek bir yerin yoksa dert etme, bir akşam yemeği her şeyi halleder."

Dudaklarımda alaycı bir gülüş gölgelendi. "Bayılıyorsun krizi fırsata çevirmeye."

Kafasını sakince sağa doğru yatırırken, "Bunun için çok çaba harcadığım söylenemez ama isterim, Neva," dedi. "O kıyafeti üzerinde bir sefer daha görmeyi gerçekten isterim."

Yanıma geldi ve kutuya dokunarak onu masanın üzerinde hafifçe bana doğru itti. Gözleri üzerimdeydi. "Bu elbise senin için dikilmiş ve sana ait." Kabullenmeye oldukça yakındım. Bekledim ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Seyit Ali ise bundan bir anlam çıkararak gülümsemişti. "Neyse," dedi geri çekilirken. Konuşmuyordum. "Ben gideyim, dersin başlayacak birazdan."

Yanımdan geçip giderken onu durdurdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım kendimden beklemediğim incecik bir ses tonuyla.

"Önemli değil," dedi ve gözlerimiz birbirine kısa süreli bir veda yaşattı.

Kapıdan çıkıp gittiğinde elimi doğruca kalbime götürdüm. "Az yavaşla be!"

Sonra gülümsedim. Bir yandan gülüyor diğer yandan bunu dindirmeye çalışıyordum ama farkında değildim, belki de şu an hayatımın en güzel anını yaşıyordum.

İki saat kadar dersin ardından geç olmadan eve geldim. Ömer'i kitap okurken gördüğümde gülümsedim ve dolabıma yönelip elimdeki kutuyu dibe doğru sakladım. Birkaç parça uzun elbisemin etekleriyle kutuyu kapatırken geri çekildim ve dolabın kapağını kapattım.

Ömer, "Günün nasıldı abla?" diye sordu parmağını kaldığı satıra koyup bana bakarken.

"Çok iyiydi," dedim gülümserken.

"Ya," diye güldü içtenlikle. "Çok sevindim. Benim günüm de güzel geçti."

Ona olduğum yerden öpücük attığımda gülümsedi ve o da bana öpücük attı.

Saçlarımı tepeden topladıktan sonra, "Ben bir sofrayı kurayım," dedim. "Sen de sonra gel, olur mu?"

"Olur," diye kafasını salladı ve kitabını kaldığı yerden okumaya devam etti.

Buzdolabının kapağını açıp salata için malzeme çıkarırken Serhan'ın varlığını hissettim. Kapının oradaydı ve ayakta dikilerek bana bakıyordu. Ona baktım. Berbat bir hâldeydi.

Her ne kadar ilk başta bunu hak ettiği için sevinsem de şu an biraz üzülmüş olabilirdim. Parmakları sarılıydı ve yüzünde de yara bantları, dikiş izleri ve morluklar vardı... Seyit Ali onu epey haşlamıştı.

"Hoş geldin," diye konuştu imalı imalı bakarken. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Sana ne?" diyerek gözlerimi üzerinden çekip bir domates ve salatalık aldım.

"Burası yolgeçen hanı değil," derken kapının orada durmaktan kaçıp içeri girdi. Hareket ederken zorlandığını gördüm. Hayır, ona acımıyordum. "Keyfine göre hareket edemezsin lan sen!"

"Niye?" dedim doğrulup buzdolabının kapağını kapattığımda. Elimdekileri mutfak tezgâhına bırakıp konuşmamı sürdürdüm. "Eşit şartlarda değil miyiz? Sen nasıl bu ailenin bir ferdiysen ben de öyleyim. Boş yere dikleniyorsun bana!"

"Senin ailen biz değildik ya hani?" diyerek iğneleyici konuşmaya devam etti. "Bak döndün dolaşın yine geldin buraya."

"Of," diye soluk alıp verdim bıkkınlıkla. "Ne anlatıyorsun sen ya?" Kafamı çevirip onu baştan aşağı süzdüm ve gözlerine alaycı bir tavırla karşılık vererek bakıyorum. "Acınacak hâldesin ama sen hâlâ bana laf sokma derdindesin. Yazık sana!"

Serhan homurdanarak mutfaktan çıktı ve ben de sofrayı kurdum. Parmakları kırık olduğu için Serhan'ın yemeğini annem yedirmişti. Sessiz sedasız bir yemeğin ardından odama kapandım. Yine çok şey yapmak istiyor ama yapacak gücü kendimde göremiyordum. İçimde bir istek vardı bir şeylere karşı ama bunu uygulayacak o adımı bir türlü atamıyordum. Ömer boyama yaparken yatağımın üzerinde oturmuş telefonumla uğraşıyordum. Telefona bağımlı biri değildim ama insan kendini kaptırınca bırakamıyordu işte.

Mesela şu an Seyit Ali'nin Instagram hesabında geziyordum.

Gerçekten elim onun profiline gitmişti kendiliğinden ve fotoğraflarını incelemekten kendimi alıkoyamıyordum. Çok fotoğrafı olduğu söylenemezdi fakat iyi bir hesaba sahipti. En son fotoğrafını ise epey önceden yüklemişti, o da benim gibi aktif sayılmazdı. Profilinde gezmeye devam ederken bir mesajla kalbimi titretti.

Bana mesaj atmıştı.

Alışkın değildim ki böyle şeylere, daha önce hiç böyle içimi kıpır kıpır eden hislere sahip olmamıştım.

Seyit Ali: *Bir sözüm vardı sana ve yarın onu tutacağım.*

Leyla Neva: *Ne sözü?*

Seyit Ali: *Tatlı.*

Gülümsedim.

Leyla Neva: *Unutmadın mı ya sen onu?*

Seyit Ali: *Verdiğim hiçbir sözü unutmam.*

Leyla Neva: *Ama o bir söz değildi, yani bana tatlı almak zorunda değilsin. Boş ver.*

Seyit Ali: *Seni sıkıyorsam üç nokta koy.*

Leyla Neva: ..

Seyit Ali: *Bir noktasını da ben tamamlayayım o zaman.*

Seyit Ali: .

Leyla Neva: *Beni sıkmıyorsun, sadece kendimi garip hissediyorum böyle. Daha önce böyle olmadım hiç. Yani ne bileyim işte... Bak adamakıllı konuşamıyorum bile. Biri bana sakinleştirici vermiş gibi.*

Seyit Ali: *Farkındayım ama seni sinir etmek hoşuma gidiyor, bunu da bil.*

Leyla Neva: *Mesela şu an karşımda olsan bir tane çakardım yüzüne.*

Seyit Ali: *O kadar şaşırmam ki buna...*

Leyla Neva: *Birbirimizi bu kadar kırdıktan sonra bu hâle gelmek... Düne kadar ikimizin gözünde de öfke vardı ama şu an...*

Seyit Ali: *Ama şu an ne?*

Leyla Neva: *Şu an son derece sakinim ve gülümsüyorum. Bak ilk defa saklamadım hâlimi ama sadece bu kadar. Başka bir şey yok.*

Seyit Ali: *Sana hiçbir zaman öfke duymadım, aksine sana hayran olduğum anlar var. Her ne kadar sana o gün; cesuru oynayan korkak desem de hayır öyle değilsin. Diksin, hırslısın ve her şeyden öncesi öz güvenin beni kendine çekiyor.*

Yürümüyor, uçuyor maşallah.

Seyit Ali: *Fakat bazı ters huyların da insanı sinir edecek raddeye geliyor.*

Leyla Neva: *Diyene bak! Tersin o kadar kötü ki sinirine yenik düşüp dilini sonuna kadar kullanıyorsun.*

Seyit Ali: *Mükemmel olmak zor iş.*

Leyla Neva: *Egonu çek de yazdıklarını okuyayım.*

Onunla mesajlaşırken gülümsediğimi Ömer'in bana seslenmesiyle bir kez daha anladım.

Ömer, "Abla komik bir şey mi izliyorsun?" diye sordu. "Sürekli gülümsüyorsun da."

"Ha," diye afalladım sersemleyerek. Toparladım. "Evet. Bir videoya denk geldim de gülümsetti, onu izliyordum."

Seyit Ali: *Sen şu an babanın evinde misin yoksa annenin evinde mi?*

Leyla Neva: *Annemin.*

Seyit Ali: *Abin olacak dallama sana bir şey yapmadı, değil mi? Gerçi yapamaz ama yine de merak ediyorum. Üzerine geldi mi?*

Leyla Neva: *Hayır.*

Leyla Neva: *Boş ver sen burayı. Alıştım ben, takmıyorum bile.*

Seyit Ali: *Sanki mecburmuşsun gibi.*

Bir şey yazamadım. Onunla sabaha kadar konuşmak istiyordum ama bu sabahların vakti henüz gelmemişti, bundan emindim. Duş almam gerekti. Sonra da uyumam zira bugün yorulmuştum.

Leyla Neva: *Biraz yorgunum ve uyuyacağım. İyi geceler sana.*

Seyit Ali: *Yarın seni okuldan alırım.*

Leyla Neva: *Ben müsait olduğumu söylemedim!*

Seyit Ali: *Söyledin söyledin.*

Gülümsetti yine aptal!

Leyla Neva: *He söyledim he.*

Leyla Neva: *Tamam yarın olsun da bakarız.*

Seyit Ali: *Bak o zaman. İyi geceler, Neva.*

Telefonumu kapatıp kenara koyduktan sonra doğruca banyoya gittim ve sıcak suyun altında yıkandıktan sonra saçlarımda havluyla içeri girdim. Ayna karşısında kendime bakarken farkında olmadan gülümsediğimi gördüm. Bana sahiden ne oluyordu böyle? Birkaç gündür kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Sanki bu ben değildim ve bir daha eskisi gibi olamayacaktım. Aynaya bakarken bile kendimi görürken diğer yandan Seyit Ali'nin siluetini görüyor gibiydim. Kafamı çevirdiğim her an oradaymış da ben de ona ko-

şulsuz gidecekmiş gibiydim. Düne kadar aramızda olan mesafe bir uçurum kadarken bugün o uçuruma doğru korkusuzca adım atan da bendim. Korkuğum başıma gelsin istemiyordum.

Saçlarımın nemini iyice aldıktan sonra yatağımı açtım. Ömer de çoktan ayıcıklı pijamalarını giymiş, yatağına girmişti. Işıkları kapattım ve kafamı yastığa koymadan evvel gidip Ömer'in saçlarından öpüp okşadım. "İyi geceler bir tanem."

"İyi geceler abla," diye mırıldandı gözlerini kısarak gülümserken.

Emre ile birkaç saat çalıştıktan sonra okuldan ayrıldım. Müzik okuluna gitmeyecektim fakat bana iyi geleceğine inandığım biriyle buluşacaktım. Seyit Ali'yle. Okuldan çıktığımda telefonuma gelen mesajla yürümeye devam ettim.

Kimden: Seyit Ali

"Aşağı sokaktaki durakteyim, seni bekliyorum." (16.23)

Kime: Seyit Ali

"Peki. Geliyorum." (16.23)

Onu hiç bekletmeden ve uzatmadan geri dönüşümü sağladıktan sonra bir an evvel buradan çıkıp gitmek istediğimi anladım ve bu isteğimi kökleyerek hızlı adımlarla aşağı sokağa yürüdüm. O kadar hızlı yürümüştüm ki sadece birkaç dakika içinde uzun bir sokağı arkamda bırakmıştım ve işte oradaydı. Köşedeki kırtasiyenin biraz ilerisindeydi. Gözündeki güneş gözlüğüyle buraya bakıyordu, aslında gözlerini gördüğüm söylenemezdi fakat bana baktığını anlamıştım. Adımlarımı aza indirgeyerek daha yavaş yürüdüm ve nihayetinde arabanın kapısını açıp içeri girdim. "Hoş geldin," dedi ben kapıyı kapattıktan sonra.

"Hoş buldum."

Seyit Ali arabayı çalıştırmak için anahtara uzandı. "Çok geç kalmayız, değil mi?" diye sordum sakince. "Okuldan da geç çıkım ya biraz."

"Hayır," diyerek arabayı hareket ettirdi. "Seni zor durumda bırakmayacağım, merak etme."

Bir şey söylemeden rahat bir soluk aldım ve gideceğimiz yere kadar gözlerimi camdan içeri çevirmedim. On dakika kadar sonra daha önce hiç bilmediğim ve önünden bile geçmediğim bir tatlı dükkânına geldik. Birlikte arabadan indiğimize Seyit Ali beni bekledi ve yanına geldiğimde, "Buraya çok sık gelirim," dedi. "Bakalım beğenecek misin sen de?"

"Beğenirim kesin," deyiverdim öylesine konuşur gibi. Ardından birlikte tatlıcıya girdik. Kalabalık değildi ve bu sakinliği sevmiştim. Onunla ilk defa

bu kadar sakin bir yere gelmiştim. Çantamı omzumdan düşürüp sandalyemin kenarına asarken Seyit Ali karşıma geçti ve oturdu. Elini masaya koyduğunda istemsizce gözlerim bileğine takılıyor ve kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum. Bakışlarımı bileğinden uzaklaştırırken, "Garip," diye konuştum gözlerine yükseldiğimde.

"Olan ne?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırırken.

Dudaklarım bükülürken, "Sanki böyle bir yere gelemezmişsin gibi hiç," diye söylendim. "Sakin ve huzurlu bir yer ya, ondan işte."

"Ne tesadüf, aynı şeyi ben de senin için düşünüyordum."

"Ama beni buraya sen getirdin?"

"İtiraz etmedin."

Kaşlarımı çattım. "Çok değişik birisin gerçekten."

"O nasıl oluyor ya?" derken kendini bir anda öne çekip diğer elini de masaya koydu. Artık bana daha yakındı. Artık gözlerine bakarken kendi gözlerimi görebilecektim. "Hım?"

Beni bir şeyler söylemem için zorladığında omzumu silktim ve bu sefer arkama yaslanan ben oldum. Kollarımı göğsümde toplarken derin bir nefes alıp başımı sokağa çevirdim. Şehrin bu tarafına daha önce hiç gelmemiştim. Okulumuza yakın sayılırdı ama ben daha önce buraya hiç uğramamıştım. "Buraya sık gelirim dedin ya," diye konuştum dalgın dalgın. "Yalnız mı gelirsin genelde?"

"Gökçe çok sever tatlıyı, onunla geliriz."

Aldığım cevap beni tatmin ettiğinde üzerimde olan bakışların karşılık verircesine yüzümü yüzüne odakladım. "Anneni merak ediyorum, Seyit Ali," diye döküldü dudaklarımdan cesur bir cümle.

Cesurdu çünkü annesiyle ilgili bir konuşma geçmemişti aramızda başından bugüne kadar.

Söylediğim şeyle yüzünde katı bir ifade yer edinirken bunu uzatmadı. "Merak edilecek bir şey yok bence."

Duraksadım. Ona iyi şeyler hissettirmeyeceğini gözlerinden ve dilinden dökülenlerden anlamıştım, aptal gibi onu zorlamak da istemiyordum. Bazı şeyler zaman alırdı, bazı kelimeler yazılmak için doğru sayfayı beklerdi. Onunla kaçıncı sayfadaydık ya da gerçekten bir kitabın içinde var olmaya başlamış mıydık bilmiyordum ama yarım kalsın istemiyordum. "Peki," diyebildim sadece. "Gökçe seni çok seviyor ama bunu görmemek için deli olmak gerekir."

"Sever," dedi sakince. "Ben de onu çok severim fakat bazen belli edemem."

"En azından sevdiğin hâlde belli etmiyorsun, benimki hem sevmiyor hem de bunu belli etmekten çok uzakta."

"Seninki abi değil, seninki insan bile değil."

"Biliyorum," diye kabullendim çaresizce.

Sessizlik aramızda bir dil olduğunda temiz suratlı bir garson gelerek önümüze iki tane menü koydu ve gülümsedikten sonra yan masaya baktı. Menüyü açar açmaz görseller şimdiden karnımı doyurmaya başlamıştı.

"Ne yemek istiyorsun?" diye sordu bana.

"Bilmem," diyerek sayfaları karıştırmaya devam ettim. "Benim tatlıyla aram çok iyi sayılmaz ama dondurma yiyebilirim."

"Dondurma?"

"Hı hı," diye mırıldandım. "Sen ne yiyeceksin?"

"İki dilim baklava."

Siparişlerimizi verip beklemeye başladık.

"Yemek olarak et ürünleriyle aran daha iyi sanki?" diye sorarken gözlerimi kıstım.

"Öyle ama en sevdiğim yemek o değil."

Sözünü keser gibi oldum. "Patlıcan ve biber dolması."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Teoman söylemişti."

"Konu oraya nasıl geldi peki?" Seyit Ali'nin ulaşmak istediği sona adım attığının farkına vardığımda muzipçe gülümsedim ve ondan kaçtım. "Konu Teoman olunca her şey olabilir."

Seyit Ali yüzüme bakmaya devam ederken masanın üzerinde duran telefonu çalmaya başladı. Ekranda gördüğü yazıyla keyifsizce gülerken, "Bak iyi insan lafının üzerine," deyip Teoman'ın çağrısına yanıt vermek için aramasını kabul ederek telefonu kulağına götürdü. "Ne oldu lan?"

Nasıl da kibar, aynı ben.

Biraz sonra Seyit Ali isteksizce nefesini dışarı verirken bunu kabullenmek zorunda kaldı. "Konum atıyorum kapat!"

"Ne oldu?" diye sordum.

"Önemli bir şey diyecekmiş ama telefonda olmazmış," dedi telefonunu masanın üzerine bırakırken. "Bak gör, söyleyeceği şey asla önemli değil."

Güldüm ve kafamı iki yana salladım.

Birkaç dakika içinde siparişlerimiz geldiğinde tatlı kaşığımı elime alarak çikolatalı dondurmamdan bir parça alıp ağzıma götürdüm. Bu, bu senenin

ilk dondurmasıydı. Seyit Ali, çatalını baklavasına batırdı ve tek seferde onu ağzına götürerek yemeye başladı. İçten içe neden kanımın bu sıcak bir baklı uyguladığını tahmin etmeye çalışıyordum ama vereceğim cevabı bildiğimden üstelemiyordum. Seyit Ali dudağının kenarını sildikten sonra bana bakıp, "İstersen bunun da tadına bak," dedi.

"Yok, teşekkür ederim." Sustu ve gözlerimin içinde durdu. "Ne oldu?" diye sordum saf saf.

"Hiç," diye silkti omzunu. "Seninle bu kadar sakin ve huzurlu olmak da başka bir hismiş."

Gözlerimi devirdim. "Bana cadı demenin başka bir yolu mu bu da?"

"Hayır," dediği sırada ağzımdaki dondurma tenimi yakmıştı. "Sana benim için özelsin demenin güzel bir yolu sadece."

Dudaklarımı kapattım ve gözlerimi ondan uzaklaştırarak yüzümü çevirdim, gülüşümü bastırdım fakat bu hoşuna gitmişti. Evet, o da benim için özeldi ama bunu dilime vurmak için biraz daha vaktim vardı.

Tatlılarımız bittiğinde ılık bir şeyler içmek istedik. Teoman yanımıza geldiğinde sandalyesini çekip otardu. "Benden habersiz buluşmalar falan... çok ayıp!"

"Sana da merhaba Teoman," dedim kinayeli bir mimikle.

O da aynı şekilde bana gülümsedi.

Seyit Ali bir yudum su aldıktan sonra Teoman'a bakıp, "Evet, çok önemli şeyi söyle hadi!" dedi.

Teoman dağınık saçları sebebiyle alnına düşen birkaç teli geriye doğru iterken, "Akşam karaoke yapacağız," dedi ve bana baktı. "Sen de geliyorsun."

"Sebep?" diye sordum. "Daha doğrusu bunu bana sorman gerekmez miydi önce?"

"Tam senin ortamın işte," dedi rahat bir şekilde. "Hem belki Seyit'in de sesini duyarsın ya da bir düet falan..." Karnıma nüfuz eden sıcaklık beni sustururken aynı şekilde Seyit Ali de Teoman'a bakarak tok bir sesle konuştu. "Başımıza iyi hoca kesildin lan sen de. Ne sesinden bahsediyorsun?"

"Yok biraderim," diye güldü Teoman ayaklarını masanın altına doğru iyice uzatıp oturduğu sandalyeyi sahiplenirken. "Canım bu aralar acayip sıkkın, size sarayım bari dedim."

Seyit Ali güldüğünde, "Bunca yolu bunun için mi geldin?" diye sorup gözlerini benimkilere çevirdi. "Hiç şaşmaz gördün mü?"

"Yok kardeşim o mesele ayrı," diye durdurdu Teoman aceleci bir yaklaşımla. "O meseleyi seninle özel konuşacağız. Zaten Leyla'ya haber verecektim

ama bakın burada, tamam işte." Teoman bana dönerek, "Geliyorsun değil mi?" diye sordu. "Bak biz bize olacağız."

"Evden çıkamam," dedim sakince. "Ayrıca bu son dakika planlarınıza ayak uydurmak zor."

"Sen Leyla'sın, sen tutturduğunu koparırsın ya!"

"Gelmiyorum ben bu gazlara," dedim sol kaşımı kaldırıp ona boş boş bakarken. Dudağının kenarı kıvrıldı. "Ama akşam geliyorsun," dedi.

"Gelmiyorum."

"Geliyorsun geliyorsun."

"Ya beni bir sal, tamam mı?" dedim sesim hafifçe yükselirken ama kimseyi kendime baktırmadığım için şanslıydım. "Kafama göre çıkamam, gelemem bir yere. Herkesin ailesi bir değil, bunun farkındasındır umarım."

Teoman sözlerimin üzerine bir şey eklemezken, "Tamam," diye konuştu. Sesinde bir durgunluk sezdim. "Ben sadece eğleniriz diye düşünmüştüm."

Omuzlarımı düşürerek kafamı sokağa bakan yere çevirdim. Gözlerim sokaktan geçen iki tane küçük çocuğun elindeki simidi odağına çekerken tebessüm edip, "Belki hiçbir şeyleri yok ama mutlular," diye fısıldadım kendi kendime konuşur gibi. "İsterdim ki şu çocuklar kadar özgür olabileyim ama değilim, anlıyor musunuz?" Onlardan uzakta değildim.

"Özgürsün," dedi Seyit Ali benim baktığım yere bakarken. Sözleri beni ona bakmaya iterken gözlerimizin birbirine rastladığını hissettim. "Bunun aksini iddia etme bile!"

"Her zaman değil."

"Senin elinde."

Acı acı gülümsedim. "Hayatımı bilmiyormuşsun gibi konuşma, Seyit Ali."

"Hayır," dedi sakin bir ses tonuyla. "Seni bildiğim için böyle konuşuyorum."

Bana öyle bir baktı ki sanki dünyayı yakmış ve yanmamam için ufacık bir yer bırakmış da yanına gelmemi istiyormuş gibi. Bakışlarında gördüğüm şey tam olarak buydu. Aslında bazı yerlerde kendimi daha iyi anlamamı sağlıyordu. Elbette beni benden iyi kimse tanıyamazdı ama hep derdim bunu; insan, insan içindir.

Zamanın ruhlarımızı sarmaya başladığı anda Teoman derin bir soluk alıp kendini geri çektiğinde yüzüne baktım. İfadesi düzdü ve onu kırmak istememişim. Sonra kalbimden geçeni yaptım ve şöyle dedim: "Akşam saat kaçtaydı bu karaoke?"

İnsanın aklı ve kalbi arasında kalması yaşayacağı en ağır vicdandır.

Akşam için hazırlandıktan sonra Ömer'e baktım ve yanına gidip yatağına oturdum. "Ben şarkı söylemeye gidiyorum ama öyle sandığın gibi değil. Hani sormuştun ya bana dün gece o çocukları; evet onlarla beraber. Birlikte şarkı söyleyeceğiz." Ömer bana sakince bakmaya devam ederken elimi saçlarına götürerek okşadım. "Sana yalan söylemek istemiyorum ama yemin ederim olay bundan ibaret. Onlar benim arkadaşlarım ve annem, abim onları bilse çok kızar. Hatta..."

Kelimeler ağzımın içinde yumru oluşturduğunda Ömer ekledi. "Hatta seni döverler, ağlatırlar değil mi abla?"

Çaresizce kabullendim bunu.

"Ben çok üzülüyorum abim sana öyle davrandıkça. Senin de arkadaşların olabilir. Benim de var, beni de mi dövecek yoksa?"

"Hayır tabii ki," diye çektim onu göğsüme doğru hızla. Küçük bedenini göğsümün içine saklamak ister gibi muhafaza ettim onu orada. "Abimin bana garezi var, seni asla dövemez. O seni sever."

"Seni de sevsin."

Gözlerimi kapattım ve derin bir iç çekişle Ömer'in saçlarını severek fısıldadım: "Belki bir gün."

Ömer ile bu meseleyi güzelce hallettikten sonra odamın penceresinden atlayarak dışarı çıktım. Şu hâle bak! Edward Cullen'ın Türkiye Şubesi'ne döndük iyice.

Yarım saat sonra karaoke yapacağım mekâna geldim ve dışarıda insanlar vardı. Sağıma soluma bakınırken kapının hemen önünde elinde sigarasıyla ayakta dikilen Seyit Ali'yi gördüm. Kalbim yine sıkıştı. Kalbim de bu ara çok sıkışıyordu.

Yanına doğru ilerlemeye başladığımda kafasını sağa çevirdiği sıra beni gördü ve gözleri kısıldı. Belli belirsiz tebessüm ederken derin bir nefes alıp karşısında dikildim. Seyit Ali elindeki sigarasını uzaklaştırırken gözlerime hayranlıkla baktı. Bunu anlayabilirdim. "Hoş geldin," diye konuştu kısık sesiyle.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Başladılar mı?"

"İçerideler."

"Sen neden dışarıdasın?"

Elindeki sigarayı göstererek gülümsedi. Seyit Ali sigarasından bir duman daha çekip onu arkadaki çöpün içine atarak, "Neyse içeri girelim," dedi. "Bu arada bir sorun olmadı değil mi evde? Aslında zor durumda kalmanı istemedim ama..."

"İş işten geçti."

Kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu yoksa?"

"Hayır," dedim sakince mekândan içeri girdiğimizde. Bizi uzun bir koridor karşılarken birden fazla odaların olduğunu gördüm. Ekledim. "Herhangi bir sorun yok, merak etme ama çok kalamayacağım. Ömer ile böyle anlaştık."

"Ömer?" diye kıvrıldı dudakları adını söylerken. "O evde seni anlayan birinin olması güzel."

"Yalnızca o evde değil," dedim. "Beni her şekilde en iyi anlayan kişi."

Yürümeye devam ederken kendi kendine konuştu ama duymuştum. "Fırsat tanısan başkaları da anlayabilir..."

Yüzümde garip bir ifade meydana gelirken bundan derhâl kurtuldum. Az sonra büyük bir odaya girdik. İçeri girer girmez gözlerim elinde mikrofonuyla sahnedeki yerini almış Teoman'ı bulmuştu. Bu beni güldürdüğünde o da bana baktı ve mikrofonu ağzına yaklaştırıp beni eliyle işaret etti. "Ve işte assolistimiz de geldi."

"Salak," diye tısladım dişlerimin arasından. İçerinin havası boğucuydu ve tanımadığım insanlar da vardı. Teoman sayesinde herkesin gözü benim üzerimde toplandığından nefesimi bastırarak ilerledim.

Seyit Ali ile birlikte Cihangir ve Berrin denen o kızın yanına ilerledik. Cihangir beni görür görmez, "Nasılsın Leyla?" diye sordu.

Gülümseyerek kol çantamı masanın üzerine koydum. "İyiyim, sen nasılsın?"

"Aynı," diye kabullendi.

Teoman'ın bana seslenmesiyle gözlerimi o yöne çevirdim. "Leyla terin soğumadan seni sahneye alalım şöyle. Herkes sırayla bir şeyler söyleyecek zaten."

İtiraz edecek değildim, buraya da bunun için gelmiştim.

Üzerimdeki deri ceketi çıkarırken Berrin'in bana yarım ağız gülüşüyle baktığını sezdim. "Dünden hazırmışsın."

Gülümsedim ve ceketimi üzerimden çıkarıp kenara koyarken masanın üzerinde duran maden suyunu usulca onun üzerine doğru itekledim. "Al iç bunu," diye baktım gözlerine gayet sakince. "Anca hazmedersin."

Berrin'in ten renginde bir değişiklik meydana gelirken oyalanmadım ve direkt sahneye çıktım. Alışkın olmadığım şeyler değildi, bu benim işim, bu benim aşkımdı. Teoman bana mikrofonu uzatırken, "İstediğini seçebilirsin," dedi. "Ayarlayayım mı?"

"Ben hallederim," deyip elinden mikrofonu aldım. Teoman olumsuz bir karşılık vermezken sahneden indi ve burada tek başıma kaldım. Odanın için-

de yaklaşık yirmi kişi vardı ve sanırım en kalabalık yer burasıydı. İstediğim parçayı seçtim ve kendimi hazır hissettiğim an derin bir nefes alıp mikrofonu ağzıma tuttum.

"*Bir ince yusudayım,*[1]

Yolumun üstü engerek,

Bir garip akşamdayım,

Sırtımı gözler tüfek.

Ben senin sokağına,

Ulaşamam, dardayım,

O mazlum gözlerine,

Bakamam, firardayım.

Oysa ben bu gece yüreğim elimde,

Sana bir sırrımı söyleyecek idim.

Şu mermi içimi delmeseydi eğer,

Seni alıp götürecektim.

Beni vur, beni onlara verme,

Külümü al, uzak yollara savur,

Dağılsın dağlara, dağılsın bu sevdamız,

Ama sen ağlama, dur."

Şarkıyı bitirdikten sonra odanın içinde deli gibi ıslıklar ve alkış sesleri çınlamaya başladı. Sahneden inerken Teoman'ın, Seyit Ali'nin kulağına bir şeyler söylediğini gördüm ama irdelemedim. Seyit Ali bir şey demeden usulca yanımdan geçti ve sahneye çıkarak farklı bir şey yaptı.

Köşedeki gitarı aldı, sandalyeye oturdu ve onu kucağına koyarak mikrofonu ağzına yaklaştırdı.

Ne?

Şarkı söyleyecek miydi sahiden?

Ben buna hazır değildim. Yani onun sesini elbette merak ediyordum ama bu beni çok heyecanlandırmıştı. Masaya geçip yerimi aldığımda Berrin'in tuhaf bakışlarını umursamamaya çalıştım ki öyle de oluyordu. Bu kız kimdi? Bir tane geçirecektim o gözlerine, görecekti bana deli görmüş bir bakmayı.

Ortam bir anda sessizleşirken dudaklarımı nemlendirdim ve derin bir nefes alıp sahneye odaklandım. O kadar hoş duruyordu ki sahnede, gerçekten beni etkilemişti. Aslında herkesi etkileyebilirdi ama ben ona gitmeye hazırdım sanki. Ellerimin arasından kayıp gidiyordu haftalardır sıkı sıkı tutundu-

[1]Ahmet Kaya, "Beni Vur" şarkısı. (e.n.)

gum inadım ve güvensizliğim. Bana onca yaşananlardan sonra bu duyguyu tattıran bir adama bakıyordum.

O da bana bakıyordu şu an.

Ardından ışıklar azaldı ve gözlerini kapatarak parmaklarını sakince gitarın tellerine götürerek dudaklarını araladı.

"Bugün sonum, durup soluklanıp,[6]

Rüyalarım, savaşlarım durulmadı.

Tükenmedim, bak ölmedim,

Peşindeyim, pes etmedim."

Sesi... Öyle derin ki bana yüzme bilmediğim hâlde bir denizin içine koşulsuz girmemi sağlarmış gibiydi.

"Bugün sağım solum sarılmış oysa ki,

İçimden geçen yanımda olsa,

Bir sen yeter, içimi bilsen yeter.

Sesini duyduktan sonra ölsem değer."

Kapalı tuttuğu gözlerini açtığında gözlerimi buldu, hayır bulmadı gözlerimi zaten aramıyordu. Onları biliyordu. Bana bakarken sesi kısıldı ve öyle devam etti.

"Seni ararken kayboldum.

Söyle neredesin?

Şimdi, nerdesin?

Seni ararken kayboldum!

Neredesin?

Şimdi neredesin? Söyle..."

Neden kalbimin acıdığını hissediyordum, hayır kalbim acımıyordu, kalbim acıdan arıyordu. Gözlerini kapattı ve tekrar açarken gözlerime bu sefer daha sıkı sarılarak öyle devam etti.

"Bazı şarkılar sonmuş gibi,

Bazı şarkılar o'ymuş gibi,

Bir denizcinin evine dönmesi, kırlangıçların umurunda olmaz,

Şimdi kuş vuran bir sapan kadar merhametsiz sensizlik.

Ait olmadığım bir denizin tam ortasındayım,

Yüzeceğim sana varana kadar kulaçlarım."

---

[6] Çağan Şengil, "Kırlangıç" şarkısı. (e.n.)

Sözler usulca dudaklarından ayrılırken kalbime bıraktığı bu acıyla beni yalnız bıraktı. Oysa neden derindeydim şimdi... Bu şarkıyı öylesine söylememişti.

Ve kanadı kırılmış olan kırlangıcın kalbi ilk defa doğru düzgün bir duyguyu tatmaya başladı.

Seyit Ali, gitarın ritmini tatlı bir rüzgâr gibi yavaşça üzerimizden çektiğinde ışıklar fazlalaştı ve alkış sesleri bu sefer onun için yükseldi ama o tepkisizdi. Ne bir tebessüm ne de başka bir şey... Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum ama nasıl hissettiğimi biliyordum.

Sahneden inip buraya doğru geldiğinde Teoman gülümseyerek sırtına vurdu. "Kardeşim geçmiş olsun."

Kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Masanın üzerimde duran ellerimle oynamaya başlarken, "Sesin güzelmiş," diye mırıldandım.

İç geçirdi. "Güzel olan tek şey, sesim değil."

Dudaklarımın üzerinde görünmez bir bant belirdi ve beni yine susturdu. Zaman durmaksızın ilerlerken rahat olmam gerektiğini düşündüm fakat önce lavaboya gitmem gerekti. Eve gitmek için henüz zamanım vardı nasılsa. Çantamı omzuma takıp, "Ben bir lavaboya gidiyorum," dedim belli belirsiz bir sesle ve ardından odadan çıktım.

Yüzümde beni aptala çeviren bir tebessüm hâkimdi ama bu lavaboya girdiğimde Damla ve Berrin'i görene kadar sürdü. Onlarla göz göze gelmem çok kısa sürdü çünkü bakılacak bir yüzleri yoktu. Son derece rahat bir hareketle aynanın karşısına geçtim ve çantamdan rujumu çıkardım. Damla ve Berrin gülerek bana bakıyordu.

Rujumun kapağını açtığımda Damla durduğu yerden hareket ederek, "Şimdi senin karnında kelebekler falan vardır," diye gülerek konuşmaya başladı. "Canım ya! Ali sahnede şov yapmış senin için..." İç geçirdi. "Ah ah! Zamanında o sahneden benim için hiç inmemişti."

Ruju dudaklarıma götürürken gülümsedim. "Ne oldu? Onu aldatınca hayatlar hayale mi döndü yoksa?"

"Yok," dedi bozuntuya vermeden. Yanıma yaklaştı, yanımda durdu. Varlığını yok sayarak ruju dudaklarıma hafifçe bastırdım. Ekledi. "Ama sen kendini çok özel hissediyorsun, bak ona üzülüyorum. Ali'nin tarzı budur kızım! O birini hırs yapar ve elde edene kadar bırakmaz. Bundan sonraki hamlesi şiir yazmak falan olacaktır emin ol."

"Seyit Ali'nin tarzı benim hiç umurumda değil biliyor musun?" dedim aynadan ona bakarken. "Ne söylemeye çalıştığın da zerre bir yerimde değil. Zamanında bir boklar yemişsin ve şimdi de bunları hazmedemiyorsun. Onur ağla!"

Berrin dâhil oldu. "Yalan söylemiyor. Zamanında aynılarını Damla için de yapmıştı. Ali iyi adamdır ama biraz klişedir. Yazık olacak sana!"

Yüzümde sinir bozucu bir gülüşle Berrin'e döndüm. "Senin zaten bu yarayı anlayamadım ki?" Göz kırptım. "Nereni acıttım söyle, üfleyeyim de geçsin bari."

"A-a!" dedi şaşkınca gülerek. "Delinin zoruna bak, sen kimsin ki beni yaralayacaksın?"

Tavrım devam etti. "Senin için büyük lokmayım, önce bunu bir öğren. Zerre umurumda değil bu basit tavrın ve sana kötü bir haber, ben buradayım. Tek başımayım. Anlıyorsun değil mi beni?"

Berrin gardını almışken Damla ondan evvel davrandı. "Çok üzüleceksin. Ali'nin bu hareketlerine sakın ama sakın kendini kaptırma, hevesi geçene kadardır her şey. Seni uyarıyorum."

Ona boş boş baktım. "Sen bu iğrençliğinle bana uyarı vereceğini mi zannediyorsun?" Rujumun kapağını kapatırken, "Vaktinize yazık," dedim.

İkisinden de tek bir kelime duymak istemeden çıktım lavabodan. Söyledikleri doğruydu ya da yalandı bilmiyorum ama ben artık ne hissettiğimi anlayamaz olmuştum. Elimde değildi. Sadece özel kalsın, özel olsun istemiştim hepsi bu.

Odaya girdiğimde hemen peşimden Damla da girdi ve doğruca sahneye çıktı. Seyit Ali onu sahnede gördüğünde şaşırıp Teoman'a bakarak, "Bunun ne işi var lan burada?" diye sordu. Berrin yanımıza gelerek konuştu. "Ben çağırdım."

Seyit Ali ateş saçan gözlerini Berrin'in üzerine sürdüğünde, "Amacın ne senin?" dedi. "Berrin sen salak mısın?"

"Benimle düzgün konuş."

Seyit Ali'nin öfkesi kabarmaya başlarken Damla elindeki mikrofonu ağzına yaklaştırarak Seyit Ali'ye baktı. Onu işaret etti. "Az önce Ali burada bir şov yapmış ama hakkını yemeyeyim bayağı da inandırıcı olmuş. Söylesene Ali, aynılarını benim için de yapmadın mı? Yazık değil mi o kıza, oynuyorsun hayalleriyle..."

Seyit Ali sinirle Teoman'a, "İndir şunu sahneden yoksa dağıtacağım burayı!" diye çıkıştı. "İndir şunu!"

Damla ise devam ediyordu. Hazırdım, buradan gitmeye hazırdım. Elim deri ceketime uzanırken Damla ekledi. Bu seferki hedefi bendim. "Bence de git çünkü Ali seninle sadece gönül eğlendiriyor."

Ona inanmıyordum, inanmak da istemiyordum ama kendimi bu durumdan kurtarmam gerekti. Bunları hak etmiyordum ve ona karşılık verecek değildim.

Kendimi dışarıda bulmam saniyelerimi aldı. Ceketimi üzerime geçirirken dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ettim ta ki Seyit Ali kolumdan tutup beni kendine çevirene dek. "Nereye?" diye sorarken endişeyle yüzüme ve gözlerime bakıyordu.

Kolumu ondan kurtardım. "Gitmem gerek, geç oldu."

"Söylediği hiçbir şey gerçek değil," diye açıklamaya başladı hızla. "Sana yemin ederim amacını bilmiyorum ama ağzından dökülen hiçbir şey gerçek değil..."

"Beni ilgilendirmiyor."

"İlgilendiriyor," diyerek direnti. "İlgilendirmeli de çünkü bunu hak etmiyorsun. Özelsin sen. Benim için özelsin, Neva. Seninle oynamıyorum, sana yalanla gelmiyorum ve o sahneye bir tek *senin* için çıktım..."

Bunları şu an duymak istemiyordum çünkü doğru duyguları yanlış zamanda hissetmek kadar kötü bir şey olamazdı. Rüzgâr saçlarımı dağıtırken omzumu salladım umursamazca. "Gerçekten umurumda değil. O kızın dedikleri ya da senin..." Kendimi frenledim çünkü bunu hak etmeyecekti ama bakmıştım. Her şeyden ve yolunda giden her şeyin bir anda bozulmasından. Seyit Ali bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakarken gülümseyerek geri geri yürüdüm. "Boş ver tamam mı? Hiçbir açıklamaya gerek yok artık. Gereği de yok zaten..." Göğsümün içinde küt bir ağrı, ağrının adı olmuş sen... "İyi geceler."

Arkamı dönüp bir adım attığımda elimden tuttu ve beni kendine çekerek sarıldı.

Nereden geldiğimi, nereye gittiğimi ve nerede olduğumu unuttuğum bir anın tam ortasına düşmüştüm. Gözlerim iri iri olurken şaşkınlığım bunu büyüttü ve ellerini sırtımda hissettiğimde içimden ağlamak geldi. Onu hissettim. Kendimi onun göğsünde bulduğumda kalbimi de hissettim. Bana bir şeyler söylüyordu ama onu duymam için dinlemem gerekti. Ellerim havada kalırken bana öyle sıkı sarılmıştı ki ondan başka gidecek tüm yollan kapatmıştı. Gözlerimi yumdum. Ellerim sakince sırtına uzandı ve ben de ona sarıldım. Derin bir nefes alıp verdi ellerimi hissedince.

"Kaçma," diye fısıldadı, şarkıdaki kırılangıca. *Bana.* "Artık kaçma."

İKİ KALBİN KIYAMETİ"

İnsan bazen boğulacağını bildiği hâlde yüzmek istiyor.

Arabanın içinde öylece oturuyorduk. Evimin aşağı sokağındaydık. Hava oldukça karanlıktı ve sokakta ölüme yatmış bir aslanın sessizliği hâkimdi. Gök bile sakindi. Derin bir nefes alıp verdim önümdeki boş yola bakarken. Konuşmuyorduk ki zaten ve ben hâlâ neden burada oturduğumu bilmiyordum. Dudaklarımı ısırıp serbest bırakırken tekrar soluklandım ve ağz...ı aralayarak, "Çok garip bir geceydi," diye mırıldandım.

Seyit Ali sakin bir ses tonuyla omzunu hafifçe silkti. "Giriş fena sayılmaz, gelişmenin ağzına sıçayım," deyip yüzünü yüzüme çevirdi ve dudağının kenarıyla usulca gülümsedi. "Ama sonuç güzel."

Gülmemek için kendimi tutarken tavrımdan ödün vermeyerek, "Sonuç derken neyi kastettiğini anlamadım açıkçası?" diye sordum. "Yani ben ortada bir sonuç göremiyorum da."

Yüzündeki ifade yerini daha muzip bir tebessüme bıraktığında arabanın içindeki karanlığı yalnızca bakışlarımızla aydınlattığımızı fark ettim çünkü gözlerindeki parlaklık dudaklarına düşmüştü.

"Sonucu göremezsin zaten, onu hissedersin."

"Bir şey hissetmedim?" diyerek kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Kaşlarını çattı ama bu öfkeden veya şüpheden meydana gelmemişti. Kaşlarının kavisli duruşunu düzeltirken yüzünü yüzümden çekip önüne döndü ve elini direksiyona koyarak güldü. "Doğru, bunu ben hissettim. Şeyi yani," deyip birkaç saniye bekleyerek sesinin tonunu azalttı. "Deli gibi atan kalbini."

"Kimin kalbi deli gibi atıyormuş? Benim mi?"

"Evet."

"Sen yanlış hissetmişsin."

"Yok, doğru hissettim."

"Ya yanlışsın işte," diye zorladığımda bıkkınlıkla soluk verip gözlerime baktı ama bu benden bıktığını gösteren bir ifade değildi. Bunu sevmiştim sanki. "Tamam," dedi dudaklarını ıslatıp çekerken.

"Madem bana inanmıyorsun bir sefer daha deneyelim."

Alay eder gibi güldüm. "Sarılmak için fırsat kolluyorsun yani? Avucunu yala avucunu."

Gözlerindeki ışık bir anda ikimizi de yakacak kadar güçlü bir kıvılcıma döndüğünde bakışlarını dudaklarıma indirmesi çok uzun sürmedi. "Fırsat kolladığım tek şey sana sarılmak değil," diye konuştu açık açık. Kalbimi birinin sıktığını hissettim zira bana karşı bu kadar net olması beni kapalı bir kafesin içindeymişim gibi hissettiriyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırırken kirpiklerinin yerli yersiz titrediğini fark ettiğim o an bakışları da oradan uzaklaştı. Sonra o da bana alaycı bir tavırla yaklaşarak, "Hem bana diyene bak," dedi. "Kendini geri çekmedin ya da beni itmedin çünkü sen de bana sarıldın, Neva. Bunun sana da bana da iyi geleceğini biliyordun ve kaçmadın."

"Yo. Ben böyle bir şey bilmiyordum. Sana iyi mi geldi sarılmak? Üstelik o kadar berbat bir ortamdan çıktıktan sonra..." Damla ve Berrin'i gözlerimin önüne getirdim. "Eski sevgilin ve Berrin'den bahsediyorum."

Onları cümle içinde kullandığımda bundan hazzetmedi ve gözlerini devirir gibi bir ifadeyle sırtını koltuğa yaslayarak kafasını sola çevirip dışarı baktı. "O kız ortaya çıkana dek güzel gidiyordu her şey ama sonra... Onu umursadığını söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu sakince. Yüzü bana dönük değildi.

"Tabii ki umurumda değil, ben sadece..." Sözümü hızla kestiğinde bu sefer yüzünü döndü ama bana değil önüne. Konuşmaya başladı ve sesinin sertliği gerçekten hoşlanmadığı bir konunun içinde olduğunu fark ettirir cinstendi. "Damla..." Dişlerini sıktı. "Yani o benim zerre kadar umurumda değil. Söylediği hiçbir şey de gerçek değil. Neden böyle bir şey yaptı bilmiyorum ve bu da umurumda değil. Hayatımda hiçbir izi yok, kalmadı."

Onunla konuşmak istiyordum. Onunla eski sevgilisiyle arasındaki ilişkiyi değil, gerçekten zamanında yaşadığı şeylerin ona neler hissettirdiğini konuşmak istiyordum. "Onu," diye fısıldadım sakince. "Sevdin mi, Seyit Ali?"

"Onu sevmiş olsaydım, değil bir gün bir ömür unutamazdım ama ben, beni aldattığını öğrendiğim an bile ortalığı ayağa kaldırmadım. Boş verdim ve öylece yok saydım, sanki bunu ondan bekliyormuşum gibi." Gözleri uzağa gördü. Benim göremediğim yerleri. "İçimde ona dair ufacık bir kırıntı bile yok. Sevginin böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sevmeden nasıl devam etti öyleyse?"

"Sen?" diye sordu direkt, vakit kaybetmek istemiyordu. "O kılkuyruğu sevdin mi?"

"Hayır," dedim çabucak. Yüzünde bir rahatlama ifadesi gölgelendi. "Aslında bu farklı bir şey. Yani bizim aramızdaki şey başkaydı. O bana gerçekten

değer veriyordu... Ben de ona. Fakat aramızdaki şeyin sevgi olmadığını beni aldattığı gün daha net anladım."

"Onu yok mu saydın?"

"Hayır, senin aksine ortalığı ayağa kaldırdım."

"Bu onun için bile fazla," diye konuştu aksi bir sesle. Bundan hoşlanmamıştı. "Ona dair kuvvetli duyguların olduğunu ifade eder. Nefret bile olsa. Bu..." Gerçekten hoşlanmadığını açık açık anlatıyordu.

Arayı soğutmadan, "Ben kendi aptallığım için verdim o tepkiyi," dedim. "En yakın arkadaşım ve o şerefsizin arkamdan kazdığı kuyuya onları sokmak istedim. Bu benim gibi bir kız için olası bir durum. Nefret mi?" diye sordum sonra boş bir sesle. "Sevgiden daha güçlü bir duygu ama fazlası ziyan."

"Ondan nefret ettin mi hiç?"

"Başlarda evet ama artık midemi bulandırıyor. Üzerine kusmak istiyorum, it herifin."

Son kelimelerim onu biraz keyiflendirdiğinde göğsünü kabartıp indirdi. Sakinliği onu sarmalamıştı, gerçi ben de sakindim. Ortamda lüzumsuz bir duruluk vardı ama bunu benimsemiştim. Onunla konuşmak bana iyi gelmişti. "Ne garip," dedi durgun bir sesle. "İkimiz de ihanete uğradık."

"Aslında her insan ihanet uğrar, sadece şanslı olanlar bunun farkına varır," deyiverdim cümlem tekdüze bir şekilde dudaklarımın arasından su gibi akarken.

Seyit Ali sert yüz hatlarıyla bana dönerek, "Şanslı mıyız yani?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak cevapladım. "Seninle karşılaşana dek öyle olduğumu düşünüyordum."

Gözleri irileşirken ağzı aralandı. "Bak sen şuna," diyerek bedenini hafifçe bana doğru çevirdi, kafasını koltuğunun sırt başlığına yaslayarak gözlerime öyle bakmaya devam etti. Nefesimi kesmek için her yolu deniyor gibiydi ve kahretsin ki bunu başarıyordu. Kendimi her geçen saniye kaptırıyordum. İçimi ona çekilirken yakalıyordum. "Ee?"

"Ne ee?"

"Sana şanslı biri olmadığını nasıl hissettirdim? Merak ediyorum cidden."

"Bir kere aşırı sinir bozucusun," derken gözlerimi kıstım. "Sonra kendini beğenmiş adamın tekisin. Fazla egoistsin, hınç almayı iyi beceriyorsun ve öfkeni dibine kadar belli ediyorsun." Ona kötü kötü bakmamın aksine beni keyifle izliyordu. "Hiç iyi bir özelliğin yokmuş bak! Ne gibi şansım olabilir ki?"

"Doğru," dedim yavaşça. Bu anı yaşıyordu, bana da yaşatmak ister gibi. "Asıl şanslı olan benim. Yaşadığım onca şeye rağmen hayattayım ve şu an güzel bir kıza bakıyorum. Gerçekten çok güzel bir kıza bakıyorum." Neler hissettiğimi algılayamadığım bir vaktin içine düştüğümde beni oradan çıkar-

mamak için çaba sarf etti. "Hırslı, öfkeli ve yer yer sinir bozucu biri ama yine de kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyorum. Bence bu şanstan daha öte bir şey."

"Hım?" diye mırıldandım ağzımın içinden. Sonra kafamı ben de koltuğun başlığına yaslayarak yüzümü ona döndüm. Yüz yüze ve göz gözeydik. İçeride epey loş bir ışık vardı fakat bu birbirimizi görmemize mâni değildi. Kaşlarımı çatıp güldüm. "Sen bana bayağı yazıyorsun sanırım."

"Yazmaktan nefret ederim."

"Ama bilirsin, oldukça güçlü bir duygu," dedim üzerine basa basa. "Sevgiden bile."

"Farkındayım," dedi sakince. "Ama şikâyetim de yok."

Sözünün üzerine herhangi bir söz eklemediğimden cümlenin başında söyledikleri dikkatimi çekti.

Yaşadığım onca şeye rağmen hayattayım demesi... Bu da neyin nesiydi böyle? Bunu ona şu an sormak istemedim çünkü keyfini kaçıracağını biliyordum. Birkaç saniye süren bu sessizliği bozan ben oldum. "Ben artık gitsem olur," dedim kafamı koyduğum yerden kaldırıp doğrulurken.

"Eve gidince beni ara ya da mesaj at," dedi Seyit Ali. "Senden bir haber alana kadar bir yere gitmeyeceğim."

"Saçmalama," derken yüzüm buruşmuştu. "Git sen. Birkaç dakika içinde evde olurum zaten."

Diretti. "Gidince mesaj at, Neva."

"Emredersin."

"Yarın okula gelecek misin?"

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Yarışma yaklaşıyor ve ona hazırlanıyoruz."

"Şu müzik yarışması mı?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Meral Hanım'la konuştum bunu. Biliyorum, böyle yapmam belki doğru değil ama yarışma benim için çok önemli."

"Sorun değil," dedi güven veren bir sesle. "Halam zaten sorun çıkarmaz bu tip mevzularda."

Gözlerime tekrar baktığında nefes almadığımı fark ettim. Dudaklarımı birbirine bastırıp aralık bıraktığımda, "Neyse ben gidiyordum en son," dedim. "İyi geceler, Seyit Ali."

"Sana da," dedi sanki gitmemi istemiyormuş gibi bakarken çünkü sözleri de pek sahici gelmemişti. İsteksizdi. Derin bir nefes alıp vermemin ardından kapıyı açtım ve ona bakmadan indim. Hafif rüzgârlı hava saçlarımı uçururken dişlerimi birbirine vurdurup Seyit Ali'nin kapısını kapattım ve önüme döndüm. Sağıma soluma bakınmadan hızlı adımlarla evin yolunu tuttum.

Yaklaşık beş dakika kadar sonra odamın açık bıraktığım penceresinden yere koyduğum kütüğe basarak içeri girdim.

Ömer çoktan uyumuştu ve odanın içinde çok az bir ışık vardı. Ses etmeden parmak uçlarımda pencereyi kapattım ve ayakkabılarımı kenara bıraktım. Kendi evimde hırsız gibi hissetmiştim kendimi. Ses çıkarmamaya özen göstererek Ömer'e döndüm. Üzeri açılmıştı. Tebessümle gidip üzerine battaniyeyi çektim ve o sırada Seyit Ali'ye mesaj atmak için telefonuma uzandım.

Leyla Neva: *Evdeyim ben. Sen de git artık.*

Seyit Ali: *Giderim dert etme. Güzel bir geceydi. Uzun zaman sonra rahat bir uyku çekebileceğim.*

Leyla Neva: *Eski sevgilin kafa yaptı ondandır o.*

Seyit Ali: *Bundan sonra salağa yatarken kafanın altına dizlerimi koyacağım, en azından bir işe yarar.*

Telefonumu şarja taktım ve birkaç dakika içinde yatağıma girerek gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığım an dudaklarım kıvrıldı. Gülümsedim.

Semih, "İnanmayacaksın ama dün çok acayip bir şey oldu," diye konuştu heyecanla. Sakince onu dinlerken yürümeye devam ediyordum. "Yan sınıftan bir kız mezuniyet için kavalyesi olmamı istedi. Yani çıkma teklifi etti."

"Sen ne dedin?"

"Kabul ettim."

"Gidiyorsun yani mezuniyete?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Sen gelmeyecek misin sahiden?" diye sordu ardından.

"Yok."

"Ya kızım son günümüz işte, eğleniriz beraber," diye ısrar ettiğinde ona ölü gibi baktım. Bu onun için bir cevap olduğunda derin bir nefes alıp vererek sustu. Sırt çantamın tek kolunu sağ omzumdan yukarı taşırken Semih ile birlikte okulun bahçesinden içeri girdik. Konuşarak okula doğru ilerlerken voleybol sahasının orada gereksiz bir grubun bize baktığını gördüm.

İpek ve Ozan yan yanaydı.

Onları umursamadan ilerlemeye devam ettiğimizde Ozan'ın bana laf attığını duydum. Bu aptalın bu yüzü nereden bulduğunu anlayabilmiş değildim. "Lan Semih," diye bağırdı yılışık bir sesle. "Yüz vermedi mi oğlum hâlâ? Boşuna bekleme, onun gözü başka yerde."

Sözleri beni zerre ilgilendirmezken Semih duraksadı. "Ne diyor lan bu sik kafalı?" diye sordu.

"Boş ver," diyerek gözlerimi devirdim. "Dediğin gibi kafasında beyin yerine başka bir şey taşıyor."

"Bunun kafasını var ya," diye eklerken siniri büyüyordu. Gözleri derhal Ozan'ı hedef aldığında beni arkamda bırakıp onların yanına yürüdü. Bu olmasını istediğim bir şey değildi. Omuzlarımı düşürdüm ve onun peşinden gittim. İpek ve yanındaki birkaç yalaka bana kibirle bakarken gülmeden edemedim.

Semih sert adımlarla Ozan'ın karşısına dikildiğinde, "Ne diyorsun lan sen?" diye sordu.

Ozan'ın gözleri bedenimin üzerinde gezinmeye başladığında, "O gözlerini yanındakine çevir," diye uyardım onu. "Malum çok iyi bir ikilisiniz ya."

Ozan, İpek'i kolunun altına saklarken onu kendine çekip bana baktı. "O zaten benim."

Güldüm ve İpek'e baktım. "Ulan bu pezevenk seni satın mı aldı? Kaça gittin kız, ucuza gitmeseydin bari!"

İpek tavrından ödün vermedi bilakis bu durumdan bir hayli memnun kalırken gözlerime meydan okur gibi baktı. "Canım biz zaten bir çiftiz."

"Ha," dedim sahte bir şaşkınlıkla. "O yüzden mi kolunun altına girdiğin gavat dün köpek gibi peşimde dolanıyordu?"

Semih sesli bir şekilde güldüğünde İpek bu sefer bozulmuştu. Ozan'ın ise tek maksadı beni kıskandırmaktı, bunun da delicesine farkındaydım. Yorgan gitmiş, kavga bitmiş ama bu ikisinin derdi benden hiç geçmemiş. Gülümsedim. "Ama tebrik ederim sizi, yılın çiftisiniz. Hatta yüzyılın çiftisiniz. Bir Behlül ve Bihter bir de siz, o derece."

İpek gülümsedi. "Bu durumda sen de Adnan mı oluyorsun?"

Elimi ağzıma götürdüm ve hayretle güldüm. "Bir insan yediği boklardan bu kadar mı gurur duyar? Sen ne çeşit bir varlıksın vallahi anlayamadım..."

Semih alay eder gibi Ozan'a baktı. "Ama tam Behlül zaten bu. Yavşak ve korkak." Ardından İpek'e konuştu. "Yalnız dikkat et, filmin sonunda terk edileceksin yengesi."

Ozan ve İpek herhangi bir cevap vermezken kafamı iki yana salladım. Semih daha sert bir ifadeyle Ozan'ın gözlerine dik dik bakmaya başladığında, "Sen de boş yapma lan," dedi. "Leyla'dan da uzak dur."

Ozan, "Emrin olur," diye dalga geçtiğinde Semih güldü. "Aferin."

"Gidelim, bırak şunları," derken Semih'in kolundan tutup onu öne doğru çekiştirdim. Arkamızı döndük ve ilerlemeye başladık.

Semih, "Bunlar bu cesareti nereden buluyor?" diye sordu. "Şu ikisi bu okulda elini kolunu sallayarak geziyorsa bil ki senin sayende. Dök ortalığa her şeyi, biraz yüzleri kızarsın."

"Yüzsüz bunlar, kızarmaz bir tarafları," dedim boşvermişlikle. "Zaten okul bitti, kurtuluyorum bu aptallardan. Birbirlerinin bokunu yesinler."

"Yerinde olsam o mezuniyete gelirdim," diye konuştu Semih bir anda. "Evet, biliyorum istemiyorsun ama meydanı bu salaklara bırakacak değilsin, öyle değil mi? Hem sana söz, sana yaptıkları her şeyin bedelini ödeyecekler, sana söz bak."

"Neden böyle konuştun?" diye sordum şüpheyle, o sırada okul kapısından içeri girdik. "Ayrıca umurumda değiller. Meydana çıksınlar, bana ne?"

"Öyle değil işte Leyla," diye söylendi yumuşak bir sesle ama yine de belli olur gibi sertliği vardı. Öfkeliydi. Onlara karşı çok öfkeliydi. "O gece orada ol."

"Of Semih," dedim iç çekişle. Onlara bir şeyleri kanıtlama çabası içine girmeyecektim, onlar umurumda bile değildi fakat madem bu son gecemiz olacaktı, ben de gidebilirdim öyleyse. Bir kavalyem olmasa bile gidebilirdim.

Ders olmadığı için Emre ile bir hafta sonra katılacağımız yarışma için son sürat provalara devam ediyorduk. Her şey yolundaydı. Emre güzelce organize ediyordu bizi ve o bahsettiği dansçıları bulmuştu bile. Yarın da onlarla beraber bir provamız olacaktı. İnanıyordum; bu yarışmayı kazanan biz olacaktık. Epey bir prova yaptıktan sonra okuldan çıktım. Sakin adımlarla ilerideki durağa doğru yürürken Teoman'ı durağın dışında sigara içerken gördüm. Bu beni şaşırtırken gözümü kısarak ilerlemeye devam ettim. Kimseye bakmadan parmakları arasından sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi, diğer elini siyah kotunun cebine soktu. Sigarayı dudaklarından çekerken dışarı bıraktığı dumanla kafasını bu yöne doğru çevirdiğinde beni gördü. Elini cebinden çıkarıp kısık gözleriyle güldü. Ben de gülümsedim.

"Leyla?" diye sorguladı yanına gittiğimde. "Nereden böyle?"

"Sence?" dedim ona boş boş bakan gözlerimle. "Okuldan tabii."

"Sen bu okulda mı okuyordun?"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak derin bir nefes alıp verdim. "Sen nereden?"

"Ya bir arkadaşla işimiz vardı, şimdi de Cihangir'in yanına gideceğim. Otobüs bekliyorum."

"Motorun yok muydu senin?"

"Yarışlar dışında pek kullanmıyorum," dedi sakince.

"Anladım," dedim ben de aynı sakinlikte. Gülümsemeye devam ediyordu gözlerime bakarken.

Sigarasını yeniden dudaklarının arasına koyduğunda dün olanlar yüzünden ona haksızlık ettiğimi hatırladım, aslında hatırlamamıştım bunu biliyordum. Sıkılgan bir tavırla yüzüne bakarak "Dün sana biraz çıkıştım ya,"

dedim. "Kusura bakma. Sadece emrivakilerden hoşlanmıyorum. Biliyorsa, kötü bir niyetin yok ama ben de böyle bir insanım işte."

"Boş ver," dedi Teoman rahat bir sesle. "Benim boşboğazlığım tamamen."

"Olsun."

Güldü tekrar. Güldüm. O iyi biriydi. Grupta en anlaşamadığım insanmış gibi görünse de aslında tam tersiydi. Teoman ile çakışan noktalarımız vardı. Önemli dinlemek ve anlamaktı. Teoman sigarasını parmaklarının arasında yuvarlamaya devam ederken bedenini bana çevirdi. "Bu arada dün hoş bir gece olmadı sanki. Bunun böyle olmasını istemezdim. Berrin'in Damla'yı çağırdığını bilmiyordum. Seyit de çok kızdı."

"Senin suçun değil," derken gözlerimi devirdim. "Berrin'in benimle bir yarası var ama bu da benim umurumda değil. Damla desen..."

"Söylediklerine bozulmadın, öyle değil mi?" diye sordu sözlerimi keserken. "Yani Seyit'in ona yapıklarından falan bahsetmesi..." Ona düz düz bakarım. Bana bir adım yaklaşarak hafifçe yüzüme eğildi. "Hiçbiri doğru değil. Seyit benim kardeşimdir ama sana şunu söyleyebilirim ki onu ilk defa böyle görüyorum. Herif sahne oracığı bozdu senin için. Yani takılma o kıza. Damla, Seyit için bir şey ifade etmiyor, Leyla."

"Dediğim gibi Damla ya da Berrin umurumda değil benim. Ben sadece..."

"Sen sadece Seyit'in umurumdasın."

Doraksadım ve ona dik dik bakarım ama gülüyordum da. İyice dengemi bozmaya başladı bunlar. "Bak sen de iyice şey etme."

"Ne etmeyeyim?" diye güldü inadına yapar gibi.

Gülmemek için dişlerimi dudaklarıma sapladığımda bunu fırsat bildi ve sözlerinin, tavrının üzerine kat çıktı. "Bu arada sormazsa ayıptır ama merak ediyorum, sana yenge diyeyim mi artık?"

"Ayıpsa sorma Teoman!"

"Sordum artık."

Bıkkınlıkla iç geçirdiğimde ona cevap vermekten kaçınım. Teoman sigarasını dudağının kenarına koydu ve elini cebine sokup telefonunu çıkardı. "Dur ben bir arayayım şunu," dedi. Birkaç saniye sonra telefonu kulağına götürerek bana göz kırptı. Güldü. Kafamı öne eğdim. Az sonra Teoman telefonu kulağından çektiğinde, "Açmıyor," dedi. Telefonu cebine koydu. "Doğru ya! O antrenmandadır şimdi, telefonu da soyunma odasında bırakmıştır."

"Yine mi dövüş var?"

"Dövüş her zaman var," dedi nihayetinde sigarasını bitirip kenardaki çöp kutusunun içine atarken. Sözlerine bir şey ekleyecekmiş gibi oldu ama bundan vazgeçti. Ben de üstelemedim. "Onun için," diye ağzını tekrar aralarken

da karşıya baktı. Yüzünde olumsuz bir ifade belirdi. "Geldi otobüs. Bu da bir saatte anca geçiyor. Cihangir'e yeni iş bakacağız da yer çok ters."

"Ee alışık değilsindir sen şimdi otobüslere falan..." diye dalga geçtim onunla.

Bana dümdüz baktı. "Özel uçakla gelip gitmiyoruz okula, abartmayalım lütfen."

"İyi tamam, demiyorum bir şey," dedim gülümserken.

"Neyse görüşürüz. Dikkat et kendine." Sustu ve hemen ardından üzerine basa basa şöyle dedi: "Yenge."

Bunu duyar duymaz elimin tersini ona gösterdim. "Bak çarparım bir tane."

"Hatırın kalır," dedi ve gülerek arkasını döndü. Otobüse bindiğinde bana baktı ve tekrar göz kırptı.

Teoman... Bazen beni sinir ediyorsun ama iyi birisin. Bunu biliyorum.

Otobüs uzaklaştığında olduğum yerde derince soluklandım ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. Yüzümde gereksiz bir tebessüm vardı. Bugün kendimi hiç olmadığım kadar zinde hissediyordum, oysa saatlerce prova yapmıştık ve enerjimin düşmüş olması gerekirdi ama ben tam tersini hissediyordum.

Seyit Ali'yi görmek istemiştim.

Onun sesini de duymak istiyordum ayrıca. Bunu neden istemeyeyim ki? Sonuçta içimde filizlenen bir şeyler vardı ve ben onu görmek istiyordum. Bundan daha doğal hiçbir şey olamazdı ve şu an basit bir çılgınlık yapıp onun yanına gidebilirdim.

Evet, bunu yapabilirdim.

Düşünceler içinde gezerken telefonuma bir bildirim düştü.

Teoman: *Bak Seyit'in adresini vermeyi unutuyordum az kalsın, malum gideceğin yer orası olacak gibi canım yengem!*

"Salak," diye otuz iki diş güldüm ve gönderdiği konumu açtım.

Pek kolay olmasa da bir şekilde istediğim adrese ulaştım. Adımlarımı duraksatmadan ön kapıya doğru yürüdüm. Kapıda bir kişi vardı. Kapıya vardığımda bana alıcı gözle bakıp, "Evet?" diye sordu.

"Seyit Ali burada mı?" diye bakışımı yüzüne kendimden emin bir hâlde. Adam beni birkaç saniye daha süzerken, "Hayırdır?" diye sordum. "Oğluna mı alacaksın amca?"

Soğuk soğuk güldü ve kenara çekildi. "İçeride."

İçimden sabır çekerek içeri girdiğimde geçen gün yürüdüğüm o uzun koridorda buldum kendimi. Sanki buraya defalarca kez gelmiş gibiydim. Üzerimde gereksiz bir rahatlık vardı, belki de onun burada olduğunu bildiğim-

den böyle hissediyordum. Saçlarımı geriye doğru savurduğumda koridorun sonuna doğru ilerlerken açılmış bir başka koridordan buraya yaklaşan birini fark ettim ama bakmadım. Ta ki o kişi beni sözleriyle durdurana dek.

"Hop hop!" diye seslendi mükemmel olmayan Türkçesiyle. Sesi tanımam saniyelerimi aldı. Bu kişi Ander'di.

"Ne var?"

Koyu kahverengi gözleriyle gözlerimin dikine dikine bakmaya başladı. "Sen kimsin?"

"Tanımazsın," dedim.

"Tanıt o zaman."

"Sebep?" diye sorarken sol kaşım kalktı.

Ander kahve gözlerini kısarak beni gözleriyle sırmaya başladı. Herhangi bir cevap girişiminde bulunmazken yönümü ilerlediğim tarafa çevirdim. Bir adım sonra yeniden durdurdu beni. "Ha!" diye konuştu ağzı dolu dolu. "Sen o kızsın. Geçen gün gelen kız."

Arkamı döndüm ve rahat bir soluk alıp verdikten sonra onu sakince alkışladım. "Aferin."

Bundan etkilenmezken sert çehresiyle kaşlarını çatıp, "Ne arıyorsun burada?" diye sordu. "Öyle girip çıkabileceğin bir yer değil burası."

"Geçen gün çok rahat girmiştim."

"O geçen gündü."

"Bu da bugün."

Peş peşe verdiğim cevaplar karşısında yüz ifadesinde bir miktar gevşemeye rastladım. Dudaklarını ısırarak ıslattığında gözlerini yeniden kıstı. "Seyit Ali için mi buradasın?"

"Seni ilgilendirmez," dedim dümdüz bir sesle.

Ander'i geride bıraktığımda yürümeye devam ettim ama sırtımı delen bakışlarını en az bunu hissettiğim kadar fark edebilmiştim. Aldırış etmeden ilerlediğimde nihayetinde koridorun sonundan çıkıp kendimi koca salonun ortasında buldum. O kadar büyüktü ki binlerce kişiyi hapsedebilirdi.

Epey yüksek bir tavanı vardı ve iki katı olan alana neredeyse azıcık güneş giriyordu. Gözlerimi etrafı incelemekten alıkoyduğumda onu gördüm. Seyit Ali'yi... Kafesin içindeydi. Önünde bir kum torbası vardı ve onu yumruklıyordu. Kontrollüydü ama beni hemen fark etmemişti. Onu görür görmez yüzümde bir gülümseme meydana geldiğinde derince soluyarak dudaklarımı dilimle yalayıp nemlendirdim. Burada bizden başka kimse yoktu ve odayı inleten şey; Seyit Ali'nin yumrukları ve sık sık alıp verdiği sert nefes sesleriydi.

Dağılmış saçları, terlemiş vücuduna bakışım elimde olmadan. Bundan sakınmadım kendimi. Olduğum yerde onu izlemeye devam ettiğim vakit kuvvetle kum torbasına bir yumruk daha geçirdi ve elindeki bandaja baktı. Bandajı elinde düzelttikten sonra kafasını kaldırdı ve gözleri derhâl benimle kesişti. Bu esnada soluğumu kestiğini söyleyebilirdim ama ispatlayamazdım. Dişlerimi birbirine geçirdiğimdeyse kum torbasını geride bırakıp şaşkın yüz ifadesiyle bana bakmaya devam edip "Neva?" diye sordu. Sesi de bakışları gibi şaşkındı. "Buradasın?"

Bir şey söylemedim ve kafamı aşağı yukarı salladım.

"Bir şey mi oldu?"

Kafamı iki yana salladım ve göğsümü havayla doldurup boşalttıktan sonra kafese doğru yürümeye başladım. Birkaç saniye sonra o içeride ben dışarıda kaldığımda kollarımı göğsümde toplayarak yorgun düşmüş suratına baktım. "Sadece... Sadece geldim işte."

"Ben de onu soruyorum," diye konuştu nefesini belli bir düzene sokmaya çalışırken. "Neden buradasın?"

Ona açık açık seni görmek için geldim diyemezdim.

"Seni görmek için geldim," deyiverdim.

Seyit Ali benden duyduğu bu itiraf karşısında şaşkın fakat bir hayli memnun olmuş yüz ifadesini saklayamazken dudağımın içini ısırdım. Gözlerini kısarak, "Yanlış duymadım, değil mi?" diye sordu emin olmak ister gibi. "Sen buraya benim için geldin. Yani sadece benim için."

"Evet."

"Seni görmek beni mutlu etti ama buraya gelmemeliydin," dedi sakince. Sözleri beni onun gözleriyle buluşturduğunda ekledi. "Burası senin için doğru yer değil."

"Biliyorum ya da umurumda değil, sadece..." Saçmalamaya başladığımı fark ettiğimde toparladım. "Teoman'la karşılaştım da seni aradı ama ulaşamadı. Ben de merak ettim geldim işte. Kötü bir şey yapmışım gibi davranmasana."

"Öyle davranmıyorum," dedi. "Sadece sana durumu izah etmeye çalışıyorum."

"Gideyim mi yani?"

Seyit Ali elini kafesin tellerine koyup, "Gitme," dediğinde sesi kalbimi titretti. Gülümsemek ve bunu saklamak arasında kaldığımda ona derin derin baktım. İçimi çekiyordu benden, haberi yoktu; içime doluyordu her zerresiyle haberi yoktu. Tellerde duran eline baktığımda bileğinde tokamı göremedim ama bunu hemen kötüye yormadım bilakis parmakları morarmış ve kızarmıştı. Kan lekeleri de vardı. "Hatta," diye çekti kendini bir anda keyifle-

nirken. "Gel de göster marifetlerini. Hani beni dövecektin ya! Döv bakalım dövebilecek misin?"

Güldüm. "Sen antrenmanlısın bir kere, haksızlık bu!"

Durdu ve bakışlarında geceyi yaşattı. "Birkaç dakikadır alıp verdiğin o sık ve derin nefeslerden sana çok güzel bir antrenman yaptırdığımı nasıl da fark etmedin?"

"Ne?" dedim bir anda boşluğa düşer gibi.

Dudağının kenarını kıvırdı. Küstahça!

"Seni var ya..."

Kafasını aşağı yukarı salladı keyifle, "Evet, ben de ondan bahsediyorum," dedi, "Ne yaparsın göster hadi!"

"Beni gaza getirmeye çalışıyorsun falan iyi taktik ama biraz yavaş."

"Islatırız dert etme."

"Ayrıca," diye konuştum ciddiyetle. "Ben gerçekten hazırlıksızım şu an. Yani pantolonum, tişörtüm uygun değil."

Bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Kırk pınar yağlı güreşlerine çıkmıyorsun, bir şey olmaz." Beni tahrik edercesine kum torbasına bir yumruk geçirdi. "Korkuyorsan söyle!"

"Ben mi korkacağım?" diye sordum elimi göğsüme koyarken. Aldırış etmedi. Güldüm ve dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Sırtımdaki çantayı yere bırakırken ön gözünden minik bir lastik toka alıp onu cebime attım, sonra da kafesin kapısına ilerledim.

"Saçlarını toplamalısın," dedi.

Gözlerinin içine bakarak cebimden çıkardığım ince lastikli tokayı dişlerimin arasına alıp ellerimle saçlarımı kavradım. Gözlerinin içine baka baka saçlarımı toplamaya başladığımda gülümseyince ben de gülümsedim. Şu anı sevmiştim.

Saçlarımı tepeden özensizce topladıktan sonra omzumdan geriye doğru yolladım. Seyit Ali dikkatle ellerime bakarken kaşlarımı çattım. Sahiden onunla dövüşmemi mi istiyordu? "O ellerle bana vuramazsın," dedi tok bir sesle. Gözleri kafesin köşesinde duran bandajlara gitti. Onları aldı ve karşımda durdu.

Elime bandajı sarmaya başlarken, "Sahiden dövüşecek miyiz?" diye sordum, sesim neşeli gibi çıkmıştı.

"Hı hı." Dudaklarımı büktüm. Kafasını kaldırmadan gözlerini bana dikti. "Vaz mı geçtin yoksa?"

"Yok," dedim soğuk bir irkilmeyle.

Bandajları elime güzelce sardıktan sonra parmaklarım açıkta kaldı. Üzerimdeki tişörtün kollarını hafifçe kıvırdım ve derin bir nefes aldım. Bana uzaktan bakıp güldü. "Acayip korktum senden şu an. Titriyorum."

Ellerimi yumruk yapıp birbirine vurdum ve yerimde hafifçe zıpladım. "Korkma zaten, titre!"

"Bak hareketlere bak," diye dalga geçti keyifle. "Merak ediyorum daha önce biriyle dövüştün mü?"

"Evet. Okulda çok saç yoldum."

Sahte bir korkuyla dudaklarını ısırdı. "İşte şimdi işim bitti."

"Beni fazla alaya alıyorsun ama sen," dedim ona buz gibi bakarken.

Gözlerini irileştirdi. "Sen yanlış anlıyorsun her şeyi."

"Demek öyle," dedim ve üzerine giderek yüzüne bir tane yumruk salladım fakat bu çok beceriksizce olmuştu çünkü Seyit Ali bunu kolaylıkla ekarte edebilmiş ve yumruğumdan kaçabilmişti. Hırsla soluyarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu sayılmaz."

Alaycı bakışlarının tesiri altında kaldığımda, "Sen öyle diyorsan," deyip dudaklarını yaladı. Seyit Ali olduğu yerde minik adımlarla hareket ederken benim ona gelmemi istiyordu. Kalp atışlarım normal seviye seyrederken derin bir nefes aldım ve ona birkaç yumruk daha salladım fakat bunlardan da kurtulmayı başardı.

Ellerimi tekrar sıkı sıkıya bir yumruk yaptığımda ummadığı bir anı kollarmış gibi yanağının kenarına bir yumruk daha salladım lakin bileğimi sıkıca kavradı ve kolumu hafifçe kırıp beni hızla ters çevirip sırtımı çıplak göğsüne yasladı. Kolumu belimin çukurunda sabitlediğinde diğer elimi de kavrayarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Nefesi, ses tonu başımı döndürüyordu. "Yakaladım."

"Kaçmayı bilirim ama."

Güldü. "Dene."

Kendimi öne doğru çıkarmayı denediğimde bunu başaramadım çünkü iki kolumu da kavramıştı üstelik çok ters duruyordum. Seyit Ali bu hareketimle bileklerime taktığı parmaklarının yerini sağlamlaştırırken kendini bana doğru çekti. Yüzünü hemen yüzümün yanında hissediyordum. Göğüs kafesimde tarifi zor bir hissin varlığıyla yüzleşmek üzereydim. "Kaçamazsın," diye fısıldadı yüreğimi daraltırken. "Artık kaçamazsın benden."

"Kaçmak değil bu," dedim inatla. "Karşı koymak."

Dudağının kenarını kıvırdığını hissettim. "Onu da yapamazsın ki."

"Nedenmiş o?" diye sordum yüzümde ve sesimde müthiş bir alay barındırırken.

"Benden etkileniyor musun, Neva?"

"Hayır. Tabii ki etkilenmiyorum."

"O zaman kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?"

"Sana yumruk sallamaktan olabilir mi acaba?"

"Yok, bu başka bir şeyden," diye itiraz etti inatla. "Dün gece de kalbin böyle atıyordu. Deli gibi."

"Nesin sen, kalp cerrahı mı?"

Güldü. "Kalp atışlarını hissetmem için cerrah olmama gerek yok."

"Peki bunu hissedebiliyor musun?" diye sormamla ayağımla bileğine çelme takmam bir oldu fakat birkaç saniye içinde öyle çok olay oldu ki bu anı dışarıdan izlemiş olsaydım gözlerim iri iri açılırdı.

Seyit Ali'nin dengesi takıldığım çelmeyle bozulurken bileğimin tekini bıraktı ve o sırada fırsattan istifade kolumu ondan kurtardım lakin benden vazgeçmedi ve bozulan dengesiyle önce kendi yere düştü, sonra da beni yere düşürdü. Düşerken beni de yanında götürdü. Sırtı yere serilirken beni üzerine bıraktı. Göğüslerimiz çarpıştığında kaşlarımı çattım endişeyle.

"Sırtın?" derken nefes nefese kaldım. "Acıdı mı? Çok acıdı değil mi?" Seyit Ali bileğimi inatla bırakmazken doğrulmaya çalıştım. "Bir şey söylesene, Seyit Ali! İyi misin?"

Kalbim bir yangının ortasında kalmışım gibi telaşla atarken Seyit Ali'nin kapalı olan gözleri usulca açılarak benim ürkek bakışlarıma kavuştu. "Çok mu acıdı?" diye sordum ona bir kez daha.

Bir şey söylemezken kaşlarını çatarak doğrulmaya, bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım. Seyit Ali gözlerini kapattı ve bileğimi bırakmadı. "Kaçma diyorum sana," diye mırıldandı kısık sesiyle.

"Kaçmıyorum," dedim çatık kaşlarımla. "Üzerinden kalkayım izin ver de sırtına bakayım, bir şey olmuş olabilir."

Güldü. "Yeni yetme bir dövüşçü değilim, merak etme iyiyim."

"Olsun, bakacağım."

"Olmasın," diyerek gözleri kapalı konuşmaya devam etti. Onu bırakmamı sahiden istemiyordu.

Durulduum, ona bakarken kalbimin de durduğunu hissettim. Gözleri kapalıydı ve ben ona uzun uzun bakabilirdim. Bakıtım da. Düzgün burnu, sert çehresi ve kemikli yüz ifadesi inkâr edilemeyecek kadar nefes kesiciydi. Aramızda birkaç saniyeden daha fazla bir süre sessizlik meydana geldiğinde Seyit Ali gözlerini açmadan mırıldandı. "Etkileniyorsun benden."

Afalladım. "Ne ara uyudun da rüya görür oldun?"

Gülümsedi. "Kâbuslarında olmayı mı umuyordun?"

"Rüyalarına girdiğimi inkâr etmiyorsun yani?" diye sordum ona keyifle bu soruyu. Gözlerini yavaşça açtı ve bana baktı. Onun üzerinde olmam dışında şu an hiçbir sorunumuz yoktu, harika. Gözleriyle dilimi susturduğunda hareketsiz kalmayı istedim zira tek bir hareketimle ona her şeyin cevabını verebilirdim. Diğer bileğim boştaydı ve ama öteki özgür değilken bir manası da yoktu. Seyit Ali, bileğimi bırakmadan gözlerimiz arasında bir köprü kurmaya devam ederken, "İnkâr edemeyeceğim o kadar çok şey var ki," diye konuştu, gözleri anlık dudaklarıma kayıp yine gözlerimde noktalanırken. "Rüyalar hiçbir şey."

"Yani sen de benden etkileniyorsun."

"Aksini söylemedim hiçbir zaman," dedi cesurca. "Yüzünün ya da bedeninin güzelliği bir yana, karakterin etkiliyor beni. Dövüşmeyi bilmesen bile bana yumruk sallamaya çalışman takdir edilesi."

Onu azarladım. "Dövüşmeyi biliyorum."

Gülümsedi. "Tabii."

"Seni nasıl yere serdim ama?" diye kıkırdadım elimde olmadan. Duraksadı ve verdiğim tepkiyi birkaç saniye kafasında tarttı. Bunu sevmişe benziyordu. Saklamadı. "Yanımdayken artık daha sık gülüyorsun, Neva. Bu güzel bir şey."

"Farkında değilim," dedim geçiştirme bir cevapla. Kafamı biraz hareket ettirdiğim vakit saçımı tutan lastik toka koptu ve saçlarım açılarak dağıldı. Bileğimi ondan çekmeden diğerini kullanmaya çalıştım ama bunu yapmak epey zor oldu. Seyit Ali bileğimi usulca serbest bıraktığında elleri bu sefer saçlarıma gitti. Saçlarıma dokunduğunda onları kavradı ve sakince kulağımın arkasına doğru itti. Hipnoz olmuşçasına onu izledim. Gözleriyle yüzümü çerçevelemeye başlarken tüm bedenimin karşı konulmaz bir hâlde titrediğini hissediyordum. Saçlarımı omzumdan geriye doğru ittiğinde, "Artık üzerinden kalkabilir miyim?" diye sordum.

"Benden izin mi istiyorsun? Olduğun yeri sevdin mi yoksa?"

"Edepsizleşme hemen!" Üzerinden kalktığımda yattığı yerden beni izlemeye devam etti. Ona tepeden tepeden baktım. Ellerimdeki bandajları çıkarırken, "Buna daha çok ihtiyacım olacak," dedim. "Kaybetme tamam mı?"

"Buraya gelmek, benimle dövüşmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun," diye konuşurken toparlandı.

Sırtına bakmak istedim ve birkaç adım ilerleyip sırtına baktım. Geniş omuzlarıyla kendini biraz daha öne ittiğinde sırtında belli bir ize ya da kızarmış bir şeye rastlamadım. Seyit Ali oturduğu yerden kalkarken telefonuma art arda mesajlar gelmeye başladı. Bildirim sesleri beni istemsizce huylandırdığında kafesin dışına çıktım ve çantamın ön gözüne koyduğum telefonuma uzanıp mesajlara baktım.

Semih bana birtakım fotoğraflar atmıştı. Mezuniyet için denediği kıyafet fotoğraflarıydı.

Semih: *Sence lacivert mi siyah mı?*

Seyit Ali, "Kimmiş?" diye sorduğunda, "Semih," diye cevapladım öylece.

Leyla Neva: *Lacivert olan. Pantolonun siyah kot olsun.*

Seyit Ali elindeki bandajlardan kurtulduğunda kafesten çıktı. "Seni bu kadar gülümsettiğine göre iyi bir şeyler olmalı," diye homurdandı bana bakarken.

Semih: *Tamam, dediğini yapıyorum. Üç evetle uğurla beni.*

Leyla Neva: *Bizimlesin Semih.*

Telefonun ekranını kilitleyip Seyit Ali'ye baktım. "Mezuniyet için kıyafet denemesi yapıyor da fikrimi sormak için mesaj atmış."

"Tek başına mı gidiyor?"

"Hayır, yan sınıftan bir kıza eşlik edecek..." diye cümlemi tamamladığımda çok büyük bir pot kırdığımı Seyit Ali'nin de bana ima dolu bakışlarıyla anladım. Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdığımda, "O çocuk senin kavalyen değil miydi?" diye sordu.

"Öyleydi, evet," dedim arayı soğutmadan. "Ama sonra ben vazgeçtim gitmekten ve o da..."

"Aslında hiçbir zaman kavalyen olmadı değil mi?"

"Yok, öyle değil."

Üzerime geldi. "Yalan söylemene gerek yok."

"Tamam," dedim dimdik bir duruşla. "Yalan söyledim çünkü o mezuniyete gitmeyecektim. İstemiyorum, tabii bugün fikrim biraz şey oldu..."

"O mezuniyete gitmek istiyor musun?" diye sordu birdenbire. Ne olduysa hayır diyemedim çünkü bugün olanlardan sonra bunu istemem ve muallakta kalmam çok doğaldı. Seyit Ali'ye çabucak cevap vermemem ona hayır desem bile inanmayacağım bir konuma düşürdüğünde gözlerimin içine baktı. "Kavalyen olmamı ister misin peki?"

"Seyit Ali..."

"İster misin, istemez misin?"

Dikkatle ve sabırla benden bir cevap beklemeye devam ederken kafamı aşağı yukarı salladım. "O gece yanımda olmanı isterim."

Cevabım sonrası yüzündeki memnuniyet ifadesi içimi bir hoş etti. "O gece," dedi fısıltı gibi bir sesle. "Yanında olacağım, Neva."

Bugün mezuniyetim vardı. Annem ve Ömer mahallede bir nişana, Serhan da arkadaşlarıyla takılmak için gitmişti. İznimi aldıktan sonra doğruca hazırlanmaya girdim. Önce hazırladıklarımı yatağımın üzerine koydum sonra da telefonumdaki şarkı listesini açıp ilk sıradan başladım.

İçimde tutamadığım bu mutluluğu doyasıya yaşamak istiyordum.

Önce makyajımı yaptım. Saçlarımı da güzelce hallettikten sonra yutkundum ve Seyit Ali'nin aldığı mor elbiseyi giydim. Sırtım hafif açıkta kaldığında saçlarımı geriye ittim. Askılarını tam da omuz hizamda tutarken aldığım ayakkabıları giydim zira daha önce elbiseyle denememiştim. Ayakkabı tercihi de yüzümü güldürürken rujumu aldım ve dudaklarıma sürdüm. Bir yandan şarkı mırıldanıyor diğer yandan hazırlık yapıyordum.

Çok vaktimi almadan hazırlandım ve üşürsem diye yanıma deri ceketimi aldım.

Telefonumun şarjını kontrol ederken saate baktım. Sekize çeyrek vardı ve tam o sırada bir bilditim düştü.

Seyit Ali: *Kapıdayım.*

Mesajı okurken yüzümden kocaman olmuş gülüşler kalbime doğru aktı. Ona cevap yazmadan telefonumu kilitledim ve son kez aynadan kendime bakıp derin bir nefes aldım. Nihayetinde odamdan çıktığımda mutfağın ışığını açık bıraktım, evde birilerinin olduğunu düşünsünler diye yıllardır süre gelen bir taktikti bu. Pencereleri de kontrol ettikten sonra anahtarımı kavrayıp dış kapıyı açtım.

Oradaydı.

Sakince adımlarımı yoluna çevirdim. Seyit Ali hafifçe arabasına yaslanmış bana bakıyordu. Üzerinde oldukça şık bir takım vardı. Birbirimize bakarken kıvrılan dudaklarımız sanırım neler düşündüğümüzü resmetmişti.

Kolumun arasına koyduğum ceketi düzeltirken karşısında durdum. Doğrulmuştu çoktan ve öyle devam etti gözlerimin içine bakmaya. "Çok güzeltin," diye konuştu kısık sesiyle. Aradan birkaç saniye daha geçti. "Elbise çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diyebildim mahcubiyetle. "Hem elbise için hem de söylediklerin için. Ayrıca sen de fena görünmüyorsun." Kafasını öne eğip kaldırdığında güldüğünü gördüm. "Neyse," dedim sağıma soluma bakınırken. "Gidelim mi birileri görmeden?"

"Bu birileri benim canımı sıkıyor."

"Benim de ama yapacak bir şey yok," diye ekledim çaresizce. Seyit Ali soluklandı ve olduğu yerde hareketlenip bana kapıyı açtı. Nazikçe ona teşekkür ettiğimde belli belirsiz bir tebessümle kapımı kapattı, ardından yanımdaki yerini aldı.

Bu gece ne olurdu bilmiyordum ama hayatımın eskisi gibi olmayacağından emindim. En azından kalbimin.

Yirmi dakika kadar sonra mezuniyetin yapılacağı mekâna geldik. Elbisemi düzelttiğimde yanıma geldi ve koluna girmem için bekledi. Hafifçe tebessüm ettim, daha sonra nazik bir hareketle koluna girdim. Bu kendimi ona teslim etmem gibi bir şeydi. Kollarımı ona emanet etmiştim.

Çıplak kollarımda tatlı bir dokunuş bırakan rüzgârı arkamızda bıraktık ve az sonra büyük salondan içeri girdik. Müzik sesiyle dolup taşan salon bir hayli kalabalıktı çünkü bütün son sınıflar buradaydı. Gözler üzerimizde toplanırken başımı dik tutarak yürüdüm elbette. Bu gürültü salonda ilerlemeye devam ederken gözlerim az sonra bizi uzaktan izleyen Ozan ve İpek ikilisiyle karşılaştı.

Hiçbir tepkiye ve bakışa aldırış etmeden boş bir masa bulduk fakat ayaktaydık. Kolumu Seyit Ali'nin kolundan çıkarıp saçlarımın uçlarını düzelttim. "Şu Ozan denen herifin gözlerini oyacağım," diye hırladı Seyit Ali ters bir bakışla Ozan'a bakarken.

"Uğraşmaya bile değmez," diye uyardım onu. "Muhteşem bir ikili olmuşlar, görmüyor musun?"

Seyit Ali sert soluğunu nüksederken Semih'i gördüm. Yanındaki kız ile. Bizi görünce gözleri irileşti ve yanımıza gelip, "Sen hani gelmeyecektin?" diye sordu. O esnada Seyit Ali'ye kaçamak bir bakış savurdu.

Gülümsedim. "Gelmem gerektiğini düşündüm."

"İyi etmişsin ama geldiğine değecek, göreceksin bunu," dedi Semih ve arayı soğutmadan yanındaki kızı benimle tanıştırdı. "Bu arada Çiğdem'le tanış."

Kısa saçlı ve sevimli kıza baktım. Bu kızı daha önce görmüştüm ama adını bilmiyordum. Elini uzattığında elimi uzattım ve onunla tanıştım. Seyit Ali ise öylece etrafa bakınıyordu. Kafamı eğip güldüm. Semih bana kaş göz işareti yaparken kaşlarımı çattım. "Neyse biz masamıza geçelim," dedi Semih boğazını temizlerken. "Size eğlenceler."

"Size de," dedim arkasını dönüp giderken.

Seyit Ali yüzünü bana çevirdi ve hafifçe kulağıma yaklaşıp, "Bu çocuk senin neyin tam olarak?" diye sordu.

"Arkadaşım," dedim düz bir sesle. "Semih iyidir, yani biraz..."

O tamamladı sözlerimi. "Biraz gevşek, biraz boş, biraz da... Normal değil bu."

Gözlerimi devirdim. "Arkadaşım hakkında biraz düzgün konuş."

Yüzüme doğru yaklaştı muzip bir ifadeyle. "Sen de bir daha bana gözlerini devirme."

Gülüşümü saklamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp kafamı salladım.

Birkaç dakika sonra sahnedeki küçük orkestra yavaş bir müzik açtı. Çift olanlar kendilerini belli ederek sahneye çıktıklarında Seyit Ali de bana döndü ve avucunun içini usulca açıp gözlerime baktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerime baktı. Bu da onun diliydi. Elimi avucunun içine bıraktığımda kalbimi de oraya bağlamışım gibi hissettim çünkü sıcacık olmuştu yüreğim. Seyit Ali sakince elimi kavrarken sahneye doğru yürüdük ama çok ortada olmadık, sanki bizden başka kimsenin olmasını istemiyormuşuz gibi yahut bizden başkalarının bize eşlik etmesini istemiyormuşuz gibi kenarda durduk.

Seyit Ali bir elini bel çukurumda sabitlerken diğerini kavradı. Ben de bir elimi onun omzuna koydum diğerini ise onun eline bıraktım. Belimde duran elini oraya öyle bir koymuştu ki sanki görünmez bir halat sarmıştı bedenime.

"Daha önce dans ettin mi?" diye sordu gözlerime bakarken.

"Evet," dedim. Gülümsedim. "Babamla etmiştik."

"Babansa sorun yok."

Duraksadım ve ona misilleme yapar gibi ben de sordum. "Sen peki daha önce dans ettin mi?"

"Gökçe'yle evet."

"Gökçe'yse sorun yok."

İkimiz de birbirimizden bir hayli memnunduk. Adımlarımızın, bakışlarımızın ve bedenlerimizin arasındaki uyumu sevmiştim çünkü bir bütünü oluşturan iki ayrı parça gibi olsak da bunu tamamlayabilmiştik. Gözlerimizden başka yere düşmüyorduk. Seyit Ali beni kendine öyle bir bağlamıştı ki mümkün değildi kaçmak, kurtulmak. Şimdi arkamı dönüp gitmeye kalksam gittiğim yerde mutlu olamazdım artık çünkü insan böyle hissedince vazgeçmesi kolay olmuyor. Aramızda bir engel yoktu ve benim geri atacak adımlarım da.

"Okulun da bitti," diye mırıldandı, sanki bundan pek memnun kalmamış gibi. "Konservatuvarı kazanacaksın ama değil mi?"

"Kazanacağım," dedim kendimden bir an olsun bile şüphe etmezken.

"Seni çalıştırmamı ister misin?"

Şaşırdım ve buna güldüm. Bana anlam veremediği bir hâlde baktı. Eli bel çukurumda usulca hareket ettiğinde yutkundum ve gözlerinin derinini gördüm. "Buna mecbur değilsin, zaten Meral Hanım'a da çok mahcup oluyorum. Yapabilirim."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Sesi tenime sürttü. "Yapabileceğini biliyorum, bundan eminim ama seçmelere katılana kadar seninle çalışabiliriz."

Dudaklarım ısınıverdi sözleriyle. Seyit Ali kendini geri çekerken gözlerinin elasından bulaştı gözlerimin kahvesine. "Okulunu neden dondurdun, Seyit Ali?" diye sordum ona istediği cevabı vermekten kaçarken.

Uzatmadı. "Vaktim yoktu diyelim. Belki sonra devam ederim."

"Ne kadar sonra?"

"Bilmiyorum."

Üstelemedim. Ona herhangi bir cevap da vermedim çünkü buna zamanım yetmedi. Dansı bölen, salonu susturan bir şeyle karşılaştık. Tüm salon dev ekrana yansıtılmış birtakım görüntülerle duraksadı. Şaşkın yüz ifademle kafamı ekrana çevirirken Seyit Ali ile ayrıldık. Gözlerim gördüğü şeylerle irileşmişti. Tüm salonun bildiği şey, artık herkes tarafından görülmüştü.

Çünkü ekranda Ozan ve İpek'in müzik odasındaki görüntüleri vardı.

"Bırak Leyla'yı," diyordu İpek salonu inletircesine çıkan seslerle. Bunları ben çekmiştim. Gözlerim çabucak Ozan ve İpek'i buldu, daha doğrusu tüm salonun gözü onların üzerindeydi tabii benim de çünkü istemeden de olsa bu tabloda yerim vardı. Aldatılan bendim. Görüntüler akmaya devam ederken Ozan hiddetlenerek, "Kapatın lan şunu!" diye bağırdı. "Kim koydu bunu buraya! Çıksın ortaya kim koydu?!"

İpek'e baktığımdaysa utançtan kıpkırmızı olmuş, eliyle yüzünü kapatmıştı.

Ozan deli gibi bağırmaya devam ederken kendine bir günah keçisi arayışına girdi ve bu benden başkası olamazdı. Sertleşmiş çehresiyle üzerime yürüdüğünde Seyit Ali çabucak önümde durarak Ozan'ı sertçe geri ittirdi. Ozan ipinden kopmuş boğalar gibi dişlerini sıkarken, "Sen yaptın değil mi lan?!" diye bağırdı bana. "Sen fırsat kolladın bunun için! Seni oros..."

Seyit Ali, Ozan'ın yarım kalmış cümlesini boğazına tıkayarak onu yakasından kavrayıp hızla yumruğu suratına geçirdi. Çok öfkeli değildi çünkü karşısındakini öfkesiyle değil, elleri ve gözleriyle susturacağını biliyordu. "Bana bak çocuk!" diye uyardı onu ağır ve okkalı bir tınıyla. "Bir daha onun adını ağzına alırsan senin buradan ölünü çıkartırım. Şimdi siktir git!"

Ozan yediği darbeyle dudağındaki kanı parmağına bulaştırıp bana baktı. Midemi bulandırıyordu.

İnsanlar film izler gibi bizi izlerken içlerinden birinin sesini duydum. "Ulan hem kızı aldatmışsın hem de üste çıkmaya çalışıyorsun! Utan biraz utan!"

Ozan sesin nereden geldiğini teyit etmeden bana bakmaya devam etti. Gözlerimi gözlerinden sakındım. Seyit Ali bundan bir hayli rahatsızlık duyduğunda onu geriye ittirdi. "Ona bir daha yaklaşırsan seni doğduğuna pişman ederim! Duydun mu lan beni şerefsiz? Duydun mu?!"

Orzan, Seyit Ali'ye karşılık vermeden Semih'i salonaya çıktı. Elindeki mikrofonla herkesi kendine çekmeyi başardığında şaşkın ve meraklı bir hâlde yüzümü ona çevirdim. Gözleri Orzan'ı buldu. "Seni uyarmıştım ama dinlemedin. Bundan sonrasını okul idaresinde halledersiniz. Hal şurada mezun olmamıza bir hafta kalmışken ama ne yapalım..." Semih yapmıştı her şeyi. Bu garip bir şekilde beni gülümsetirken bu sefer İpek'e baktı. "İpek, eve gidince baban bir açıklama bekliyor olacak... Ee ne yapalım! Herkesin hatası değil en yakın arkadaşımı, sevgilimiyle beyninizle bir de üstüne mastürbasyon gibi boy gösterisi yapmak!" Güldü ve ekledi. "Azıcık utanın diyeceğim de olmayan bir duygudan ne kadar etkilenmiştiniz bilemem."

O sırada Semih bana baktı ve gözlerini açıp sırıtıca kapattı.

İpek kopkırmızı olmuş yüzüyle salonu koşarak terk etti ki gitmeden Orzan tehdit edercesine Semih'e parmak salladı. Semih ise ona sahneden el salladı.

Orzan ve İpek salonu terk ettikten sonra Semih gülerek mikrofonu tekrar yaldızına, birlere bakarak, "Ufak bir reklam arası şartı, verdiğiniz rahatsızlık için kusura bakmayın, herkese iyi eğlenceler," deyip sahneden indi.

Akabinde müzik tekrar salonu doldurduğunda Seyit Ali arkasını dönerek gergin sokuluşuyla, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"O herifi gerçekten mahvedeceğim."

"Buna değmeyeceğini söyledim, boş ver."

"Bu artık benim meselem," dediğinde Semih'i gördüm.

Yanıma geldiğinde hayretle gözlerine baktım. Hâlinden epey memnun duruyordu. "Bunu çoktan hak etti ikisi de. Yaptıkları yanına kâr kalamazdı, Leyla."

"Semih..."

"En azından biraz rencide olsunlar istedim."

Gülümsedim ve elini koluma koyarak sıvazladım. "Teşekkür mü edilir bu durumda bilmiyorum ama sağ ol... Sen iyi bir arkadaşsın benim için. Gerçekten sağ ol."

Semih gülümseyerek omzunu silkti. "Bunların hiçbirini hak etmedin ve gerçekten bu okuldan mezun olurken iyi bir şeyleri hatırlayarak gitmeni istedim. Hem de kendi hıncımı da aldım, o gün söylediklerini yanına bırakacak değildim."

Semih geç, kalınmış bir dostluğun üzerine gelmişti. Belki de bundan sonra birbirimizin hayatından çıkmazdık.

Zamanın ellerinden tuttuk ve gece yarısına yakın bir zaman diliminde Seyit Ali ile göğün altında durduk. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama yan yanaysak bunun bir öneminin olduğunu da sanmıyordum. Hava kararmıştı,

göktekî ay şehri aydınlatıyordu, oysa şehrin ışıkları bunun yeterli olmalıydı fakat biz özellikle buraya gelmiş gibiydik. İleride evler vardı ama yakın değildik. Yan yana, arabanın kaputuna sırtımızı vermiş, öylece şehre bakıyorduk. Evde olmam gerekti fakat bunu göze almıştım çünkü buna değerdi. "Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum, meraklı bir sesle.

"Birkaç kez," dedi.

"Güzelmiş," diye iç geçirdim.

"Güzeldir," diye baktı gözlerime derin derin. "Çok hem de."

Başımı öne eğdiğimde ellerimi çıplak kollarıma sürterken, "Sana bir şey itiraf etmem gerek," dedim.

"Ben de senden," diye mırıldandığında gözlerimi çabucak gözlerine çevirdim ve gülümsedim. "Onu değil canım, onu değil."

"Neyi canım o zaman neyi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı saniyelik kaçırdım. "Bugün on sekiz oldum."

"Şaka mı bu?"

"Hayır değil, bugün doğum günüm."

"Neva bunu neden daha önce söylemedin?" diye sordu ilgiyle gözlerime bakmaya devam ettiğinde. "Neden şimdi öğrendim ki?"

"Önemli değildi," dedim. "Yani aslında kimliğimde doğum günüme birkaç ay var, sadece geç yazıldı. Hem çok kişi bilmez doğum günümü, kimse de kutlasın istemem bu yüzden 17 Ağustos diye bilinir, sen de öyle bil... ben sadece söylemek istedim işte." Gülümsedim. "On sekiz oldum, vay be büyüdüm mü şimdi?"

"Neva," diyerek elini ellerime uzattı.

Onu durdurdum. "Gerçekten ekstra bir durum olsun diye değil, hatta komik gelecek ama ben bile bugün olduğunu unuttum."

Gözlerime bakarken bir şey konuşamadı ve arabaya girdi. Arkamı döndüğümde ceketimi kavradığını gördüm. Sanırım üşüdüğümü fark etti. Gülümseyerek önüme döndüm. Birkaç saniye sonra bir ritim işittim. Bu... Bu şarkıyı biliyor ve oldukça da seviyordum.

Seyit Ali yanıma geldiğinde doğruldum. Ceketi üzerime sardı. Saçlarımı ceketimin içinden kurtarırken saçlarımı özgür bıraktı. "Bu şarkıyı sen de mi biliyorsun?" diye sordum gözlerine ilgiyle bakarken.

"Evet," dedi sakin bir sesle, ardından şarkıya usul usul eşlik etti.

Gülümsedim. Gülümsedi.

Şarkıya eşlik ederken müthiş aksanı beni etkilemeyi başardı. "Sen çok garip bir adamsın," diye itiraf ettim. Ellerini ceketimin yakasından çekmedi.

Devam ettim. "Sanki her şeyi yapabiliyorsun. Dövüşüyorsun, bağlama, çello çalıyorsun, şarkı söylüyorsun... Kaç tane dil biliyorsun mesela?"

"Şimdilik iki. İngilizce ve İtalyanca."

Kafamı salladım. "Merak ediyorum hayatını. Küçüklüğünü, çocukluğunu ve seni merak ediyorum Seyit Ali. Böylesine bir adamın anlatacağı çok şey olduğuna eminim. Sana ilk kez bu kadar yalın geliyorum çünkü kaçmanın bir faydası yok."

"Kaçma o zaman."

"Kaçmıyorum," diye fısıldadım kalbim boğazımda atmaya başladığında. Ceketimin yakasını kavrayan ellerinde sertlik hissettim çünkü beni bırakmaya niyeti yoktu, bunu da ceketimi sıktığından anladım. Fakat bu delicesine bir durum değildi. Şarkı çalmaya devam ederken Seyit Ali şu kısmı dudaklarıma bakarak okudu:

"Your lips,[1]

My lips,

Apocalypse."

"Dudakların,

Dudaklarım,

Kıyamet."

Bu yalnızca dudaklarımızın değil, kalbimin kıyametiydi.

Seyit Ali bakışıyla beni cayır cayır yakarken yüzüme doğru yaklaştı. Elektrik akımına tutulmuş gibi hissettim oysa bu çok farklı bir şeydi. Gözlerimiz açıktı ve gözlerimize değil birbirimizin dudaklarına bakıyorduk. Yutkundum. Bu onun hoşuna gitti çünkü gözleri kısıldı ve dudağının kenarı kıvrıldı.

Kalbim ellerinin arasındaydı, kalbim benden çok uzaktaydı, kalbim hiç bu kadar benimle olmamıştı.

"Dudakların," diye fısıldadı sesi dudaklarıma çarparken. "Dudaklarımın kıyameti."

Boğazımda kupkuru bir tat oluştuğunda rüzgâr saçlarımı dağıttı ama düzenimize dokunmadı. Seyit Ali bana yaklaştı, ben de ona. Kaçmak için, geriye dönmek için hiçbir sebebim yoktu. Gözlerimiz bir saniyeliğine birbirini bulduktan hemen sonra yeniden dudaklarımızda son buldu. Yaklaştık, ateşe adım adım yaklaştık ve gülümsedik. Bu aklı başında bir tebessümdü ama aklım başında değildi. Sonra gözlerimi kapattım, vakrin geldiğini anlamış gibi.

Dudaklarım aralandı kendiliğinden ve ben onunla bütünleşeceğim, tamamlanacağım anı bekledim. Kokusu, varlığı, her şeyiyle ilmek ilmek girdi kanıma ve dudaklarını dudaklarıma bastırdığı o anda ayaklarımı yerden kesti.

---

[1] Apocalypse. "Cigarettes After Sex" şarkısı. (e.n.)

Dudaklarını, dudaklarımın üzerinde hissettim. Başım dönmeye, karnımda ağrı[illegible] meydana gelmeye başladı. Kirpiklerim, kapattığım gözlerimle hareket ederken ceketimin yakasını kavrayan ellerini serbest bıraktı ve elleriyle yüzümü kavrarken beni kendine çekti.

Dudaklarını daha sıkı bastırdı. Ona karşılık vermek istedim. Kollarımı kaldırdığımda ceket üzerimden yere düştü, umursamadım. Elimin birini ensesine, diğerini de omzuna koydum. Ardından cüretkâr bir şekilde dudaklarını araladım, ona karşılık verdim.

Seyit Ali ona verdiğim karşılıkla baskısını artırdı ve bir elini yüzümden hızla çekip belime yerleştirdi. Bel çukuruma oturan parmakları ona savrulmamı istedi. Hayatımda ilk defa birini öpüyordum, biri tarafından öpülüyordum ve bunun bu kadar harika hissettireceğini tahmin edemezdim.

Omzunda duran elimi saçlarına götürüp saçlarının arasına karıştırdım. Güldü. Bunu hissettiğimde güldüm ama bu çok kısa sürdü çünkü Seyit Ali beni öperken sakin değildi. Yavaştı ama sona ermesini istemiyormuş gibi davranıyordu. Tıpkı benim de böyle olmasını istediğim gibi.

Nefeslerimiz tek bir soluk borusundan çıkıyormuşçasına birbirine karıştığında ondan ayrılan ilk ben oldum fakat Seyit Ali uzağına düşmemi istemedi ve alnını alnıma yasladı. Kalbim çığırından çıkmıştı, yarın bu anı inkâr etmeye kalksam bile inandırıcı olmazdı çünkü on metre öteden bile sesini duyabilirdim. Ellerim, dudaklarım titrerken nefesim dudaklarını öpmeye devam etti. Yutkundu yüzüme koyduğu eliyle renimi okşarken. "Yaşadığım, yaşattığın bu anı hiçbir şeye değişmem."

"Ben de," dedim bir damla suya muhtaç kalmış sesimle.

"Bugün ya da birkaç ay sonra... Ne zaman doğmuş olursan ol benim için iyi ki doğmuş olacaksın, Neva," diye ekledi.

Çenesi kasıldı, erkeksi bir şekilde yeniden yutkunduğunda. Sonra... Sonra gözlerimi tekrar kapatırım ve bu sefer ben öptüm onu. Sabırsızca karşılık verdiğinde, büyük bir ateşin içine düştüğümüzden ve kül olana dek yanacağımızdan şüphem yoktu.

YARAYI SARMAYAN BANT

Your lips

My lips

Apocalypse

İkimiz de kafalarımızı oturduğumuz koltuğun başlıklarına yaslamış ve yüzlerimizi birbirine dönmüştük. Hiç konuşmadan birbirimizin gözlerine bakıyorduk. "Benim gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama gitmeni istemiyorum."

"Saat on ikiyi geçmek üzere. Külkedisi olma vakti yani."

"Sen Külkedisi falan değilsin, Neva," diye itiraz etti kendinden emin bir duruşla. Elini yüzüme doğru taşıdığında yanağıma dokundu. Kalbim sıkışmaya başladı çünkü teması daima beni kendine çekiyordu. Bana her dokunuşunda yutkunmaya itiyordu. Soğuk parmakları yanağımın üzerinde usul usul gezinirken gözlerimin içine bakarak, "Bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Biliyorum," dedim düz bir sesle. "Ama gerçekten gitmem gerek. Yani bunu ben de istemiyorum ama..."

"Neyi?"

Gözlerimi kaçırırken güldüm. "Külkedisi olmayı tabii ki... Başka neyi olacak ya?"

Güldü. "Sen ve salağa yatmak... On numara ikili."

"Sen ve egon," dedim ona bakarken. "Berbat bir ikili."

Elini yüzümden indirirken dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes alıp vererek, "Sen ve ben?" diye sordu ardından.

"Kedi ve köpek," deyiverdim.

Bana dümdüz baktığında kafamı koyduğum yerden kaldırıp dudaklarımı ısırdım ve serbest bırakıp tekrar ettim. "Evet. Kedi ve köpek gibiyiz. Sence de öyle değil miyiz?"

Birkaç saniye bekledi ve sakince soluklanarak yüzünü bana çevirdi. Bunu yok sayacak gibi durmuyordu. "Evet öyleyiz," dedi gözleri kısılırken. "Ama hiçbir kedinin, daha önce bir köpeği öptüğünü görmedim. Hem de bayağı iyi öpüyordu."

"Ben mi seni öptüm?" diye sordum hayretle. "Sen öptün be beni!"

Kendini geri çekerek, "Bunu inkâr etmedim ki," diye mırıldandı. "Ben kaçak dövüşen bir adam değilim, Neva. Seni öpmek istedim ve öptüm. Sen de beni öptün. Yani ortada sen öptün, yok ben öptüm tartışmasına hiç gerek yok. Fazlasıyla boş duruyor o sözlerin."

"Bak sen şimdiden böyle," dediğimde beni susturdu sözleriyle. "Şimdiden tartışmaya başladık ama bizim tanışmamız bile tartışmalı geçti. Hem," dedi rahat bir tavırla arkasına yeniden yaslandığında. "Kaçmak yok demiştik. Saklanma boş yere. Güzel bir gece olduğunu sen de ben de çok iyi biliyoruz."

"Ona bir lafım yok zaten," dedim ben de arkama yaslandığımda. Saçlarımı geriye doğru ittirdim. "Ayrıca bu alışkanlık hâline gelmeye başladı. Beni evime bırakmak zorunda değildin."

"Gecenin bir vakti üstelik o andan sonra senin eve tek başına gelmene razı mı olsaydım?" diye sordu aklı almıyormuşçasına. "Ayrıca buna alışsan iyi olur. Lafını da etme bir daha. Çok can sıkıcı mevzular çünkü."

"Neyse," diye toparlandım ardından. "Annemler çoktan gelmiştir, abim de gelmiştir belki. Ben gideyim."

"Tamam." Sıkıntıyla soluklandı konuşurken. "Eve gidince mesaj at. Senden mesaj gelene kadar buradayım, biliyorsun."

"İyice durum raporuna falan bağladın."

"Sadece eve gidince bir sorun çıkıp çıkmadığını merak ediyorum," dedi üzerine basa basa cümlelerin. "Bu da gayet doğal bir durum. Seni merak etmemin kötü bir yanı mı var?"

"Kötü bir yanı olduğundan değil," dedim omzumu silkerken. "Buna alışkın değilim."

"Benimleyken bunlara alışacaksın, Neva."

"Seninleyken?"

"Hı hı," diyerek baktı gözlerime.

Seyit Ali bana böyle bakarken ona ne diyeceğimi bilememek canımı sıktı. Deri ceketimin kollarını aşağı indirdim. "İyi geceler, Seyit Ali," diye fısıldayıp kapının kolunu açtım. Kapının kolunu açmamla duraksamam bir oldu. Bu çok kısa bir zaman dilimine tekabül ettiğinde kafamı çevirdim ve çabucak yanağından öpüp gözlerine birkaç saniye baktıktan sonra arabadan indim.

Kapıları kapatır kapatmaz yüzümde oluşan tebessümün beni bu kadar şahane hissettireceğini bilemezdim.

Birkaç adım ilerledikten sonra arkamı dönüp baktım. Bana bakıyordu. Gülümseyerek önüme döndüm.

"Ulan Leyla," diye konuştum kendi kendime. "Bunun sonu nereye varacak bilmiyorum ama bindin kızım bir alamete..." Sırıttım, deli gibi. "Salak!"

Eve gidene kadar hâlime gülmekle yetindim. Anahtarımla kapımı açıp içeri girdiğimde ışıkların açık olmadığını gördüm. Annem yatmış olmalıydı. Ses etmeden direkt odama gittim. Ömer, uyuyordu. Onu uyandırmadan odamın kapısını sessizce kapatıp telefonuma uzandım. Yüzüme vuran ışığın parlaklığını kısarak doğruca ona mesaj yazdım.

Leyla Neva: *Geldim. Burası temiz, herhangi bir sorun yok, amirim.*

Seyit Ali: *Güzel. Yarın görüşürüz.*

Leyla Neva: *Yarın cumartesi ve Emre ile işe gideceğiz. Yarın olmaz.*

Seyit Ali: *İşinin akşam olduğunu biliyorum. Yarın babana gideceğini de. Yani yarın benimlesin, Neva.*

Leyla Neva: *İyi.*

Leyla Neva: *Yatıyorum ben, bir şey yazmıyorsan uyuyacağım.*

Seyit Ali ses kaydediyor...

Seyit Ali'nin ses kaydettiğini gördüğüm anda direkt çekmecemi açtım ve kulaklığımı aradım. Bu fazla uzun sürmezken kulaklığımı telefonuma takıp gönderdiği ses mesajının üzerine bastım.

Şöyle diyordu, daha doğrusu şöyle mırıldanmıştı: *"Your lips, my lips, apocalypse..."*

Sesini, şarkıyı ve o anı bana yeniden yaşattığında gözlerimi kapattım ve birkaç sefer daha dinledim.

Bu adam bana ne yapıyordu?

Parmaklarımı klavyemin üzerine götürerek aklımdan ve kalbimden geçenleri bir noktada birleştirdim.

Leyla Neva: *Haklıymışsın. Sanırım seninle birçok şeye alışacağım.*

Birkaç eşya koyduğum çantamın fermuarını kapattım ve üzerime siyah tişörtümü giydim. Aslında Seyit Ali ile bir yere gidecektik ve nereye gideceğimizi bilmediğim için nasıl giyinmem gerektiğini de bilmiyordum. Siyah tişört her şeye uyardı sanırım. Saçlarımı omuzlarımdan geriye attım ve halka küpelerimi takıp yüzüme hafifçe bir şeyler sürdüm. Ömer çantasını sırtlanarak bana baktı. "Abla," diye konuştu imalı bir ses tonuyla. "Sen böyle süslenmezdin ki hiç. Babam bizi bir yere mi götürecek yoksa?"

"Ben arkadaşlarla buluşacağım," dedim aynadan Ömer'in minik gözlerine bakarken. "Ondan böyleyim. Hem her zamanki hâlim, bir değişiklik yok ki."

"Yo var," dedi kafasını inatla iki yana sallarken. "Bu sıralar sürekli sırıtıyorsun."

Kaşlarımı çatıp temelli döndüm yüzümü. "Allah Allah, hiç farkında değilim. Niye ki?"

Dudaklarını sarkıttı. "Bilmem. Ama güzel işte, sürekli gül."

Sırıttım ve elimi yanaklarıma götürerek ondan bir makas aldım. "Sen de sürekli gül."

"Olur," diye umarı kelimesini.

Elimi yanağından çektim ve masamı toparlayıp aynada kendime bir sefer daha baktım. Hakikaten bu sıralar sürekli gülüyor muydum? Farkında değildim bile. Evet, mutluluk hiç uğramadığı kadar uğramıştı ruhuma ama bunun dışa bu denli vuracağını tahmin edememiştim. Birkaç dakika sonra evden dışarı çıktığımızda babamı beklemeye başladık. Babamı Ömer'e emanet ettikten sonra aşağıdaki parka yürüdüm zira Seyit Ali beni orada bekliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yanına gittiğimde ön kapıyı açıp yanına oturuverdim. Kapıyı kapattıktan sonra soluklanarak yüzüne baktım. Onu bana bakarken yakaladım. "Tünaydın," diyerek tebessüm ettim.

"Güzel uyudun mu?" diye sordu gülümserken.

"Her zamankinden daha iyi, sen?"

"Bir yenisi gelene kadar uyuduğum en güzel uykuydu."

"Sevindim."

"Neyse, hadi bağla bakalım kemerini."

"Nereye gidiyoruz ki?"

"Bize gidiyoruz," dedi yüzünü yüzüme çevirdiğinde.

"Ne?" deyiverdim öylece. "Sana değil, size? Babaannene mi?"

"Evet." Ona saf saf bakmaya devam ettiğimde az önceki ruh hâlinden sıyrılıp dudağının sol kenarını kıvırdı. Dudaklarındaki o muzip ifade beni köşeye sıkıştırıyormuşçasına bir hâl alırken mırıldandı. "Ama sen bana gelmeyi daha çok isterdin tabii."

Gözlerimi devirdim. "Ha ha!" İç geçirdim. "Önceden söylemiş olsaydın ona göre giyinirdim, ne bileyim işte..."

"Dert değil, her hâlinle güzelsin."

Hiçbir şey söylemeden emniyet kemerimi taktım. Seyit Ali arabayı çalıştırırken "Aslında farklı bir plan yapmıştım ama babaannem böyle kalabalık aile yemeklerini sever ve bundan kaçamazdım," dedi. "Zaten onu tanıyorsun. Sorun olmaz senin için."

"Peki kalabalık mı olacak?"

"Hayır. Yani bizim çocuklar, halam ve dedem işte," deyip hafifçe aracı gazlayarak yola çıktık. "İstersen çok kalmayız."

"Yok ben zaten akşam işe gideceğim," dedim yolu seyrederken. "Oradan da babama geçerim işte."

Derin bir nefes alıp vermemin akabinde Seyit Ali ellerini direksiyonun aşağısında tutarak yolu

izlemeye devam etti. "Tamam, akşam yanındayım o zaman."

Gülümseyerek ona baktım. "Sürekli yanımda olmak zorundaymışsın gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır," dedi direkt bir cevapla. "Sadece sesini beğeniyorum ve seni dinlemek istiyorum suç mu bu?"

"Yok değil de," derken cümleler ağzımın içine çorap söküğü gibi birbirine karışmıştı.

O da bunu fark ettiğinde benim yerime konuşmayı tercih etti. "Çalıştığın yeri de merak etmiyor değilim."

"Senin mekânların kadar gösterişli değil."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Eminim öyledir."

"Sana bir sürü şey sormak istiyorum, Seyit Ali," diye itiraf ettim bir anda. "Yani bu aklına gelebilecek her soru olabilir. Seni merak ettiğim için. Dün de dedim ya, küçüklüğünü ya da hedeflerini işte... Bana kendinden ne zaman bahsedeceksin? En basitinden hangi okula gittiğini bile bilmiyorum."

"Peki o hâlde, yol boyunca ufak bir soru cevap yapabiliriz."

"Ne zamandır çalıyorsun?" dedim, cümlenin içine girip oradan başka bir kapıya doğru yürürken. "Seni dışarıdan gören bir insan bu kadar donanımlı biri olduğunu düşünmez. Hani dövüşler falan var ya, o yüzden diyorum."

"Vaktimi boşa harcayan bir insan değilimdir," dedi sakince. "Tabii küçükken aldığım eğitimler de bunun cabası. Her zaman sevdiğim şeyleri yapmadım, bazen mecbur kaldım ama başıma gelen şeyleri öğrendim ve boş bırakmadım. Yine diyorum sana, beni yaşadıkça tanıyacaksın. Ben de seni. İnsan bir insanı böyle tanır çünkü."

"Sen öyle diyorsan," dedim ne diyeceğimi bilememiş gibi. Gülümsediğini gördüm. "Peki ne tarz filmleri seversin? En sevdiğin film ne ya da? Cidden bunları merak ediyorum."

"Romantik filmleri sevmem," dedi direkt. "Kült filmleri severim daha çok, *Matrix, Inception, Godfather, Yüzüklerin Efendisi* gibi..."

"*Yüzüklerin Efendisi* mi?" diye sordum bir anda. "Hep izlemek istediğim ama bir türlü izleyemediğim seri."

"Çok şey kaçırmışsın."

"Neden?"

"Seriyi hiç kaçırmadığımı saymadım bile," dedi keyiflenerek. "Sahiden nasıl erteledin bu zamana kadar?"

"Vaktim olmadı ya da denk gelmedi diyebilirim," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Seyit Ali'nin çekici gözleri benim gözlerimde bir sefer daha son bulduğunda, "Tamam," dedi. "Ben de uzun zamandır baştan bir sefer daha izlemek istiyordum, güzel bir tesadüf oldu."

"Yani?"

"Yanisi," diye iç çekti gülümseyerek. "Sadece ilk film için dört buçuk saatimiz var, seninle. Tüm günü bu seriyi izleyerek geçirme fikri kulağına hoş geliyor mu?"

"Aslında kulağıma pek de soğuk gelmedi. Olabilir."

"Güzel," diyerek onayladı. "En kısa zamanda tüm gününü alacağım."

"Tabii," dedim hemen peşi sıra. "Önce bir yarışmayı atlatmam gerek. Bir hafta kaldı ve ben buradayım.

Seyit Ali ilerideki virajdan dönerken, "O yarışmayı kazanacaksınız," dedi. "Bundan eminim."

"Umarım," diye iç çektim nereden geldiğini anlayamadığım bir kaygıyla. Sonra ona çekinser bir hâlde baktım. "O gün," dedim sanki kaçıyormuşçasına. "Orada olacak mısın, Seyit Ali?"

"O gün, orada olacağım. Seni sahnedeyken izlemek başka bir his olacak benim için. Bunu asla kaçırmam."

Dudaklarımın şu aralar sürekli kıvrılıyor olması benim suçum değildi. Çok uzun zamandır hiçbir bu kadar sık güldüğümü hatırlamıyordum.

Yolculuğumuz çok uzamadan babaannesine geldik. Salona girdiğimizde belli bir kalabalıkla karşılaşınca. Zehra Hanım, Meral Hanım, yaşlı bir adam, Gökçe ve saz arkadaşları... Hepsi buradaydı.

Bizi gördüklerinde Zehra Hanım, "Hah, geldiler işte," deyip gözlerini irileştirerek gülümsedi.

Seyit Ali dizdiz babaannesinin elini öpüp alnına koyduğunda ellerimi önümde birleştirdim. Hiç alışkın değildim ki böyle ortamlara da. "Oy paşam benim," dedi Zehra Hanım, Seyit Ali'nin yanağından öperken.

Seyit Ali, Zehra Hanım'ın önünden çekilip onun yanında oturan yaşlı adama döndü. Sanırım dedesiydi. Seyit Ali, dedesinin de elini öpdükten sonra doğrularak halasına baktı. Ben ise saf gibi kenarda dikiliyordum.

Zehra Hanım bana bakıp eliyle beni yanına çağırdı. "Kızım gelsene niye uzakta duruyorsun öyle?" diye sordu. "Gel şöyle."

Başımı öne eğip yanlarına gittiğimde Zehra Hanım'ın elini öpüp alnıma koydum. Zehra Hanım benim yüzümü kavrayarak yanaklarımdan öptü. Sevecen bir kadındı ama. "Hoş geldin, güzel kızım benim."

Mahcubiyet yanaklarıma iş gibi sinerken eşine döndü ve beni gösterdi. "Cihan Efendi, Leyla kızımız da bizimkilerin arkadaşı."

"Memnun oldum," dedim başımı eğerken.

Cihan Bey elini uzatarak, "E bir öp elimizi," dedi. Herkesin beni izlemesi ve benim bu tip şeylerden daima uzak olmam dışında hiçbir sorun yoktu tabii. Cihan Bey'in elini öpüp alnıma koyduğumda derin bir nefes alıp verdim.

Daha sonra da Meral Hanım'la merhabalaştık. Gökçe beni yanına çağırdığında gülerek yüzüme baktı. "Hoş geldin. Aslında buraya geleceğini bilmiyordum. Abimin başka işleri vardı fakat babaannem ve dedem büyük aile sofralarını çok sever, eksik kalmamızı asla istemez. Sanırım senin için de biraz emrivaki oldu."

"Sorun değil," diyebildim anlayışla.

O sırada Teoman'la göz göze geldik. Bana bakıp göz kırptı.

Seyit Ali çaprazımda oturduğunda Zehra Hanım'ın gözlerini üzerimde hissettim. *Bakmayın bana öyle Allah aşkına...*

"Annenlerin haberi var değil mi kızım?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Var."

Çarpılma seansımız başlamıştır.

"İyi iyi," diye konuştu ağır ağır. Cihan Bey'in gözleri ise Seyit Ali'yi bulduğunda, "Arkadaşların senden önce geliyor ama sen ortalıkta yoksun," dedi. "Zaten buraya da uğramıyorsun doğru düzgün. Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi Seyit Ali gayet rahat bir ifadeyle. "Yoğunluktan, anca işte."

"Okula da gitmiyorsun," diye devam etti, Cihan Bey. "Ne yoğunluğu bu anlayamıyorum seni."

Dedesinin ve babaannesinin onun yaptığı işlerden haberi yoktu, bunu bir kez daha anlamış oldum. Seyit Ali hiç kendini savunma fırsatına erişemeden Meral Hanım duruma el koydu. "Baba, Seyit benim okula geliyor. Leyla'yı çalıştırıyor o yüzden. Bilmiyorsun sen."

Kaşlarımı çattığımda Teoman'ın güldüğünü gördüm. Seyit Ali'nin ise bana baktığını. *Süper! Harika!*

Cihan Bey kuşkuyla yüzünü yüzüme çevirdiği vakit Meral Hanım devam etti. "Leyla da tıpkı Seyit gibi müziğe yatkın. Güzel keman çalıyor ve kazanmak istediği okul için eğitim alıyor."

Cihan Bey gözlerini üzerimden çekip Seyit Ali'ye döndü. "Şirketteki işlerin başına geçmek yerine böyle boş işlerle uğraşman hiç hoşuma gitmiyor. O zamborlular değil senin işin. Bunu anlayamadın hâlâ."

Seyit Ali, dedesini buz gibi bir ifadeyle dinlerken Zehra Hanım, Cihan Bey'in koluna dokunarak, "Cihan Efendi, çocuğun üzerine gitmeyi bıraksan mı artık?" diye sordu. "İstemiyor işte, sevmiyor şirketi. Hem arkadaşlarının yanında mahcup etme onu."

Cihan Bey bir şeyler daha söyleyeceği sıra Seyit Ali sert bir soluk alıp içinde bulunduğu durumun onun canını sıktığını fazlasıyla belli etti. "Dede bu konuları başka zaman konuşsak olur mu?" diye homurdandı. "Üstelik kendi kararlarımı alabilecek yaşı çoktan devirdim bilmem farkında mısın acaba? Senin o boş uğraş dediğin işler..." Devam edemedi.

Cihan Bey, "Haberlerini almadın sanma sakın," dedi kaşlarını çatarak. "Nezarete girmişsin. Bunu da başardın sonunda!"

"Yanlış anlaşılmadan ibaret," dedi Seyit Ali buz gibi bir sesle. "O konuyu bilmiyorsun, bilmene de gerek yok."

"Ulan sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye yükseldi Cihan Bey bir anda. Yudumlamakta zorlandığımda Seyit Ali'nin kendini zor tuttuğunu gördüm. Sanırım neden ayrı bir eve çıktığını anlamaya başlamıştım.

Zehra Hanım, Cihan Bey'i uyaracağı sıra Cihangir'in sesini işittim. "Cihan amca cidden durum sandığınız gibi değil. Tamamen bir yanlış anlaşılma."

Teoman devam etti. "Aynen öyle."

Cihan Bey'in sert ve sarsılmaz yüz ifadesi, Seyit Ali'nin bedeninde gölgelenmeye devam ediyordu. Meral Hanım da bir şeyler diyeceği vakit Seyit Ali ayaklandı ve dişlerini sıkarak hızla salondan çıktı. Arkasından bakakaldım.

Timur kalkıp peşinden gittiğinde Zehra Hanım, kızgın kızgın Cihan Bey'e dönüp, "Sana kaç kez diyeceğim onu her gördüğün yerde azarlamaktan vazgeç diye... Arkadaşlarının yanında mahcup etmeseydin en azından. Pırlanta gibi torununu yerin dibine sokmaktan başka bir şey bilmiyorsun, Cihan Efendi."

Cihan Bey, "Onun iyiliği için uğraşıyorum ben," dedi tok bir sesle. "Anası olacak kadın..."

Cihan Bey'in sözlerini Gökçe böldü. "Dede, lütfen yeter." Ayaklandı. Ellerinin titrediğini gördüm. "Annemi her kavgaya dâhil etme artık."

Meral Hanım, "Gökçe, halacığım," diye seslendiğinde Gökçe durmadı ve ekledi. "Sonra abim, neden buraya uğramıyor, neden şirkete gelmiyor, neden kendi evine çıktı diye soruyorsun. Cevabı basit değil mi sence de dede? Bence çok basit. Benim annem kötü bir insan değil. Abim de."

Seyit Ali, beni yapayalnız tanıyacaktın demişti. Sanırım ne demek istediğini artık daha iyi anlıyordum.

Ortamda hiç istemediğim ve beklemediğim tınılar eserken Cihan Bey susmuş. Gökçe ise odadan çıkmak yerine kalkmış gibi oturdu. Ne diyeceğimi bilememiştim. Zaman bizi dikenli bir tel gibi örerken Meral Hanım mutfağa girmiş ve birkaç dakika sonra bizi çağırdı.

Seyit Ali'nin yanına gitmek istiyordum hatta çok ama bunu neden yapamadığımı anlayamamıştım.

İnsan böyle anlarda yalnız kalmak istedi, belki de bunu hesaba katmıştım.

Sofraya oturduğumuzda Seyit Ali'nin hâlâ gelmemesi canımı sıkmıştı. Timur az sonra içeri girdiğinde Zehra Hanım, "Gelmiyor mu?" diye sordu.

Timur, "İştahı yokmuş," dediği vakit Zehra Hanım ters ters Cihan Bey'e bakmış. Cihan Bey ise hâlinden gayet memnun bir hâlde yemeğiyle ilgileniyordu. Gökçe kulağıma doğru yaklaşarak "Emin ol bunu sık sık yapıyorum," diye fısıldadı. "Sen alışkın olmayabilirsin belki ama geçiyor merak etme."

Ben ve alışkın olmamak mı?

Hayatım bundan ibaret, Gökçe.

Teoman hemen karşımda otururken gözlerini gözlerime odaklayarak kaş göz işaretiyle kalkmamı ve yanına gitmemi ifade etti. Gökçe, Teoman'a bakıp güldüğünden yeniden kulağıma eğildi. "Kendisi etkisiz eleman olduğu için senin devreye girmen gerektiğini söylüyor, Leyla."

Gözlerimle Zehra Hanım ve Cihan Bey'i süzdükten sonra sandalyemi hafifçe geriye iterek, "Ben izninizle lavaboya gidebilir miyim?" diye sordum.

Zehra Hanım güler yüzüyle, "Tabii ki kızım," dediğinde Teoman öksürerek ekledi. "Lavabo ikinci katta Leyla." Sonra göz kırptı.

Gözlerimi devirdiğimde Gökçe koluma dokunarak fısıldadı. "Koridorun sonundaki oda."

Sofradan kalkıp doğruca ikinci kata çıktım. Sessiz adımlarla ikinci kata ulaştığımda önümdeki koridorun en sonundaki odaya kadar ilerledim.

Seyit Ali'nin burada olduğunu umuyordum. Kapıyı tıklattım. İçeriden herhangi bir ses işitmediğimde omzumu silkerek kapıyı araladım. Kimse yoktu fakat odanın balkonu vardı. Beni ferah bir oda karşılamıştı. Köşedeki kitaplık dikkatimi çekmişti ama oyalanmadım. Koyu tonların hâkim olduğu renklerden sıyrılarak balkona yürüdüm ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Sandalyeye oturmuş sigara içiyordu.

Beni görünce hiçbir şey söylemedi ve sigarasını içmeye devam etti. Kapıyı kapatıp yanına gittim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Ellerimi bir araya

Seyit Ali, beni yapayalnız tanıyacaksın demişti. Sanırım ne demek istediğini artık daha iyi anlıyordum.

Ortamda hiç istemediğim ve beklemediğim rüzgârlar eserken Cihan Bey sustu. Gökçe ise odadan çıkmak yerine kalktığı gibi otardu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Zaman bizi dikenli bir tel gibi örerken Meral Hanım mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra bizi çağırdı.

Seyit Ali'nin yanına gitmek istiyordum hatta çok ama bunu neden yapamadığımı anlayamamıştım.

İnsan böyle anlarda yalnız kalmak isterdi, belki de bunu hesaba katmıştım.

Sofraya otturduğumuzda Seyit Ali'nin hâlâ gelmemesi canımı sıkmıştı. Timur az sonra içeri girdiğinde Zehra Hanım, "Gelmiyor mu?" diye sordu.

Timur, "İştahı yokmuş," dediği vakit Zehra Hanım ters ters Cihan Bey'e baktı. Cihan Bey ise hâlinden gayet memnun bir hâlde yemeğiyle ilgileniyordu. Gökçe kulağıma doğru yaklaşarak "Emin ol bunu sık sık yaşıyoruz," diye fısıldadı. "Sen alışkın olmayabilirsin belki ama geçiyor merak etme."

Ben ve alışkın olmamak mı?

Hayatım bundan ibaret, Gökçe.

Teoman hemen karşımda otururken gözlerini gözlerime odaklayarak kaş göz işaretiyle kalkmamı ve yanına gitmemi ifade etti. Gökçe, Teoman'a bakıp güldüğünden yeniden kulağıma eğildi. "Kendisi etkisiz eleman olduğu için senin devreye girmen gerektiğini söylüyor, Leyla."

Gözlerimle Zehra Hanım ve Cihan Bey'i süzdükten sonra sandalyemi hafifçe geriye iterek, "Ben izninizle lavaboya gidebilir miyim?" diye sordum.

Zehra Hanım güler yüzüyle, "Tabii ki kızım," dediğinde Teoman öksürerek ekledi. "Lavabo ikinci katta Leyla." Sonra göz kırptı.

Gözlerimi devirdiğimde Gökçe koluma dokunarak fısıldadı. "Koridorun sonundaki oda."

Sofradan kalkıp doğruca ikinci kata çıktım. Sessiz adımlarla ikinci kata ulaştığımda önümdeki koridorun en sonundaki odaya kadar ilerledim.

Seyit Ali'nin burada olduğunu umuyordum. Kapıyı tıklattım. İçeriden herhangi bir ses işitmediğimde omzumu silkerek kapıyı araladım. Kimse yoktu fakat odanın balkonu vardı. Beni ferah bir oda karşılamıştı. Köşedeki kitaplık dikkatimi çekmişti ama oyalanmadım. Koyu tonların hâkim olduğu renklerden sıyrılarak balkona yürüdüm ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Sandalyeye oturmuş sigara içiyordu.

Beni görünce hiçbir şey söylemedi ve sigarasını içmeye devam etti. Kapıyı kapatıp yanına girdim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Ellerimi bir araya

getirerek içtiği sigaraya baktım. "İştahını onunla mı açmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Hayır."

"Seni anlamak zor değil."

"Boş ver," dedi geçiştirme bir cevapla sigaranın külünü aramızdaki küçük masanın üzerinde duran kül tabağına dökerken. Gözleri döktüğü küle odaklıyken, "Seni de böylesi bir duruma tanıklık etmek istemezdim," diye söylendi.

"Bu olayları neredeyse her gün yaşıyorum."

"Seni o evden çekip çıkarmak istiyorum," deyiverdi bir anda.

Güldüm. "Bu o kadar kolay değil. Hepimiz aynı imkânlarda doğmadık."

"Babana neden gitmiyorsun?"

"Çünkü velayetimiz annemde," dedim düz bir sesle. "Ömer annemi seviyor. Hem de babamın başka bir hayatı ve ailesi var. O hayatın içinde bazen kendimi eğreti buluyorum."

Seyit Ali derin bir nefes alıp verirken arkasına yaslandı, sigarasını tekrar dudaklarının arasına yerleştirip gözlerini kısarak gökyüzüne baktı fakat bu kısa sürdü. Dumanı ağzından verirken, "Sen yemeğini yesene," diye konuştu. "Birazdan gelirim ben de."

"İştahın yoktu hani?"

Soğuk soğuk güldü. "Dedem o sofradan kalkana kadar sürüyor merak etme."

"Biraz katı bir adam ama seni düşündüğü için yapıyor."

"Bunu sen söyleme en azından," dedi sesindeki sertliği direkt yüzüme çarparken. "Kimse, başka birinin sevdiği işi elinden almak ve onu aşağılamak için, iyiliğini düşünmüş olmaz. Dedem sadece kendi kararlarını benim üzerimde tatmin edemediği için böyle konuşuyor. Onun istediği profili oluşturamadığım için."

"Senin dövüştüğünü bilse ya da yarışları çok kızar mı?"

"Bu benim ne kadar umurumda olur?"

Kafamı sallayarak güldüğümde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde topladım. "İçerideki kitaplık senin mi?"

"Evet."

"Okudun mu tüm kitapları?"

"Neredeyse."

"Beni her an şaşırtacak bir yapın var, Seyit Ali."

"Uzaktan içi boş bir adam gibi mi duruyorum?"

"Hayır, sadece başka şeylere ilgin olduğunu bildiğim için öyle hissettim," deyiverdim. "İnsanları dışarıdan gördüğüm kadarıyla tanıyorum az çok ama seni gerçekten yaşadıkça anlıyorum. Dış görünüş sadece kuru bir yanılmaca."

"Tipsiz biri olsam böyle düşünmezdin yani?"

Alayla baktım. "Yakışıklı olduğunu söylemedim?"

Seyit Ali bir şey söyleyeceği sıra bundan vazgeçtiğinde onu içten içe keyifle izledim. Çok kısa bir sessizlik sonrası balkonun kapısı açıldı ve Gökçe içeri girdi. "Abi, dedem gitti. Gelebilirsiniz. Halam ve babaannem de kalktılar sofradan. Seninkiler özellikle Teoman abi doymak nedir bilmiyor."

Güldüm ve ayaklandım. Seyit Ali de kalktığında Gökçe ile göz göze geldik. Hiçbir tepki vermedim.

Birlikte aşağı kata indiğimizde Teoman'ın önündeki pilav tabağıyla oyalandığını gördüm. Timur ve Cihangir de masadaydı. Seyit Ali sandalyesini çekip oturduğunda, Teoman ayran bardağına uzanırken, "Kadro tamam," dedi. "Hadi yemeğimizi yiyelim."

Cihangir eliyle onun önündeki tabağı göstererek, "Ulan tabağı yiyeceksin neredeyse mal herif," dedi. "Daha nerene yiyeceksin?"

"Lokmalarımı mı sayıyorsun lan sen benim?" diye sordu Teoman, Cihangir'e.

Timur gülerek, "Abi biz saymayı bıraktık," dediğinde Teoman ona dik dik bakarak ayran bardağını ağzına götürdü. Seyit Ali ve ben yan yana oturduğumuzda Teoman önüme peynirli börek tabağını uzatarak, "Al reis, sen aç kalma," dedi.

"Çok düşüncelisin Teoman," dedim gözlerimi kısarken.

Seyit Ali ise biber dolmasından birkaç tane alıp kendi tabağına servis etti. Konuşmadan çatalını eline aldı ve biber dolmasını ortadan ikiye bölerek ezdi. Teoman, Seyit Ali'nin tabağında olan gözlerimi gördüğünde asla laf atmadan duramadı. "Leyla, bu genç adam senin elinden ne zaman bir biber dolması yiyecek?"

"Bu seni ne kadar ilgilendiriyor peki?" diye sordum.

Seyit Ali'ye kaydı bakışları. "Oğlum el becerisi yok bu kızın, olmaz bu iş."

Ağzım oval bir hâl aldığında ona masanın altından bir tane tekme geçirdim. Ayakları acırken kendini geri çekti ama bu acıma kısa sürdü zira gülmeye başladı.

"Ne işi be?" diye mırıldandım yüzümü ekşitirken. "Hem sen benim sinirimi bozmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Başarıyorum da!"

"Bak benimle uğraşma, Teoman."

"Teoman sus lan bir," dedi Seyit Ali biber dolmasını ağzına doğru götürürken. "Uğraşma."

Seyit Ali, biber dolmasını ağzına attığında Teoman'ın ona ve bana olan manalı bakışları beni çileden çıkaracak dereceye getirmişti. Gökçe elindeki telefonuyla masanın ucunda otururken ben de börekten bir ısırık aldım.

Teoman ayran bardağını kenara bıraktığında Cihangir, "Sen finallerine girdin mi?" diye sordu.

"Birader bütlere kaldım ben."

Timur, "Nasıl şaşırdım nasıl," diye dalga geçtiğinde Teoman, Timur'a yöneldi. "Koçum herkes sen değil. Sen ne yapıcan lan sahi? Var mı alttan dersin?"

"Bir tane," dedi Timur. "Onu da hallederiz."

"Krala bak," diye yaslandı arkasına Teoman keyifle. Gökçe telefonundan kafasını kaldırmadan gözlerini Teoman'a çevirdi. "Elinde bir kürdanın eksik."

Teoman yan bir bakış atıp Gökçe'ye, "Abin gibi nasıl komiksin kız sen öyle?" diye homurdandı.

Gökçe omzunu silkerek telefonuna döndüğünde Seyit Ali ile hiç konuşmadan yemeğimizi yemeye devam ettik. *Gerçekten iştahı yokmuş!*

Birkaç dakika sofrada bir sessizlik oluştuğunda Teoman telefonunu kapatmadan Seyit Ali'ye çevirdi yüzünü. "Oktay, yarın akşam için yarışır mısınız diye soruyor," dedi. "Ben tamamım."

Timur, "Benim işim var abi," dediğinde Teoman, "Sen zaten yarışmıyorsun," diye mırıldandı. Seyit Ali dudaklarını yalayıp su bardağını kavrarken onayladı. "Kabul et. Sikiciri boktan adamları dâhil etmesinler, sonra uğraşıyoruz."

"Bu sefer ben bakacağım, merak etme," dedi Teoman ağır bir ifadeyle. "Zaten ipini koparanı sokarsak olacağı bu!"

Gökçe'nin bizi daha doğrusu bu mevzuları dikkatle dinliyor oluşu gözlerinde birtakım şüphe kırıntıları toplarken telefonunu kapatıp masanın üzerine bıraktı ve ablasına baktı. "Dedem o nezaret olayını öğrendiği gibi bunları da öğrenirse hiç hoş olmayacak abi."

Seyit Ali kafasını Gökçe'ye çevirdiğinde, "Sen o güzel ağzını açmazsan hiçbir şey olmaz abiciğim," diye söylendi.

"Yine de endişeleniyorum abi," dedi Gökçe, sezgilerini haklı çıkaran ses tonuyla. "Hem sana, size bir şey olmasından hem de bir gün tüm bu her şeyi dedemlerin öğrenmesinden..."

Cihangir, Gökçe'ye, "Abini tanıyorsun sen," dedi. "Ona böyle gelmeye devam ettikçe inadına dikine gidecek. Kimse hiçbir şey öğrenmeyecek merak etme."

Usul usul karnımı doyurduktan sonra Seyit Ali, kardeşine bir şeyler söyledi ve konuyu kapattı. Yarın akşam yarışa gideceklerdi. Orada olmayı çok isterdim ama gidemezdim ve bu sefer cidden gitmeyecektim. Sofradan kalktığımızda derin bir nefes alıp verdim. Telefonumdan saate baktım.

Akşam olmasına daha vardı. Ellerimi pantolonumun arka cebine koyup göğüs kafesimi şişirdiğimde Seyit Ali yanıma gelerek, "Saat kaçtaydı senin işin!" diye sordu.

"Yedi gibi."

Seyit Ali saatine bakmadan, "Tamam, daha varmış," dedi. "İstersen burada kalalım istersen dışarı çıkalım."

"Fark etmez. Aslında..."

"Ee ne yapıyoruz?" diye sordu Teoman salona doğru ilerlerken. Meral ve Zehra Hanım üst kata olmalıydılar. Teoman'ın gözleri pencereden dışarı kaydığında, "Oğlum tam maç havası lan," dedi. "Hadi kapışalım?"

Timur, "Kaleye geçersen tamam," diye güldü. "Goller bende."

Cihangir direkt Seyit Ali'ye baktığında, "Ne diyor lan bu salaklar?" diye sordu.

Seyit Ali, "Boş boş konuşuyorlar işte," deyip ekledi. "Geçen gün bacak arasından attığım golleri ne çabuk unuttun oğlum?"

Teoman, "Benim bacaklarım ince aga," dedi.

Havanın güzel, ortamın son derece müsait oluşu bizi hep birlikte bahçeye indiğimde ileride bir basketbol sahası belirdi. Gökçe ve ben sahanın dışındaki banklara oturduk. Bacaklarımı birbirinin üzerine attığımda derin bir nefes alıp verdim. Cihangir ve Seyit Ali bir takım olurken Timur ve Teoman da bir takım oldu. Gökçe gülerek onları izlerken, "Abimin arkadaşlarını çok seviyorum," dedi. "Hepsi çok iyi çocuklar. Sen de seviyor musun onları?"

"Yani," diye iç çekip nefesimi verdim. "İyiler işte."

"Teoman abi beni çok güldürüyor mesela," diye devam etti. "Moralim bozuk olduğunda falan çikolata alıyor. Hepsi abim gibi bir şey."

Gökçe ile sohbet ederken maç çoktan başlamıştı. Gözlerim yalnızca Seyit Ali'nin üzerindeydi. Onu izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Gökçe, ablasını izlerken bana seslendi. "Aranızda bir şey mi var sizin?"

"Ne?" dedim bir anda yüzüme soğuk su çarpmış gibi.

Gökçe tavrıma gülerek karşılık verirken, "Ne bileyim uzaktan öyle hissediliyor," dedi.

"Biz sadece arkadaşız."

"Sadece arkadaşsınız?"

"Hı hı," diye salladım kafamı. Gökçe'nin dindiremediğim o manalı bakışları üzerimden uzaklaşırken sakince soluklandım ve gözlerimi yeniden sahaya çevirdim. Teoman kaleye geçmişti ama oyuncuydu da. Diğer tarafta kaleci olan kişi Cihangir'di. Onlara bakarken, "Sen hangi takımlıydın?" diye sordu Gökçe.

"Fenerbahçe."

Güldü ama bu sinir bozucu olmamıştı. Kaşlarımı kaldırıp ona yan gözlerle baktım. "Sen?"

Kendinden emin bir ifadeyle, "Galatasaraylıyız," dedi. "Abim de ben de."

Teoman golü kaçıran Timur'a bağırdı. "Ulan at kafası, nasıl kaçırdın o golü?"

"Ya bir sus!" dedi Timur. "Çok biliyorsun sanki."

"Geç lan kaleye," diye sinirlendi Teoman. "Bir golü atamadın."

Cihangir ve Seyit Ali'nin birbirlerine bakarak güldüklerini gördüm. Seyit Ali ayağındaki topla birkaç hareket yaparken Teoman ve Timur'a, "Ağlayacaksınız oynamayın beyler," dedi.

Teoman üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkarttığında içindeki siyah atletle kaldı. Tişörtü sahanın kenarına koyarken dağılmış saçlarını geriye yatırıp hırslanarak Seyit Ali'ye döndü. "At lan topu! Sen ağlayacaksın birazdan." Oradan elini kaldırarak bize seslendi. "Kızlar siz de iki ponpon sallayın anasını satayım, saf saf oturmayın."

Gökçe gülerek elini kaldırdı. "Yürü be abi, ağlatmaya devam et Teoman abileri."

Bu beni güldürdüğünde Teoman bize körü körü bakarak parmağını salladı. "Alacağınız olsun."

İkimiz de omzumuzu silktik. Seyit Ali topu ileriye doğru sürmeye başlarken oyun kaldığı yerden devam etti. Keyifli dakikaların içindeydik hep beraber. Yer yer laf atıyor, yer yer ayağa kalkıyorduk Gökçe'yle. Hayatıma sonradan giren bu insanlar beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Onlara da alışmıştım.

Zaman geçerken maç bitti, kazanan tabii ki Seyit Ali ve Cihangir oldu. Sahadan çıkarlarken Teoman ve Timur'un birbirlerine laf armalarını duydum. "Bir de golcüyüm diye geçiniyordun lan salak herif," diye homurdandı Teoman.

Timur, "Lan sen yerime geçtin de ne oldu?" diye sordu. "Doğru düzgün gol mü attın sanki?"

Cihangir keyifle yürürken, "Emzik vereceğim ağzınıza," dedi.

Teoman köpedeki şişeyi alıp kafasına dikmeye başladığında Gökçe gülerek abisine yaklaştı. Seyit Ali, "Terliyim Gökçe," dedi. "Tebrikleri sonra kabul ederim."

Teoman'ın içtiği su, güldüğünde boğazında kalırken Cihangir onun sırtını sıvazlayarak, "Yavaş ulan yavaş," dedi. "Zorun ne?"

Teoman ağzının kenarlarına dökülen suyu silerken Seyit Ali'ye gülerek, "Sen ne çakalsın," diye konuştu. "Arsız."

Onları öylece izlerken havanın giderek kararması benim de artık gitmem gerektiğini vurguladı. Derin bir soluk alıp vermemin ardından, "Ben artık gideyim," dedim. "Çok geç olmadan."

Seyit Ali, "Bir duş alayım, beraber çıkarız," diye bakın gözlerime.

"Yok ben giderim."

Teoman, "Hayırdır, eve mi?" diye sordu.

"İşe gideceğim. Geçen gün geldiğiniz yer var ya, orası işte."

Keyiflendi. "Oo, parti var akşam. Geliyoruz!"

Gökçe, "Nerede çalışıyorsun ki?" diye sorduğunda, "Bir kafede canlı performans veriyoruz bir arkadaşımla," dedim. Gözlerinin içi parladı. "Oha! Çok iyi. Biz de gelelim."

Buna itiraz edemedim ki zaten Seyit Ali gelecekti ama benim öncesinde Emre ile buluşmam gerekiyordu. Hem Burçin ile neler olduğunu merak ediyordum hem de yarışma öncesi son çalışmaların kontrolü içindi. Birkaç dakika içinde organize olduktan sonra Teomanlar akşam gelmek üzere dağıldılar. Bahçede Seyit Ali ile ben kaldım. Şakaklarındaki ter kurumaya başlarken yüzüne bakıp, "Sen duşunu al ben gideyim," dedim. "Emre ile konuşmam gerek hem. Akşam görüşürüz."

"Biraz bekleyebilirsin," diye söylendi. Ona düz düz baktığımda zorla pes ederek dudaklarını düz bir çizgi hâline getirip kafasını hafifçe eğdi. "Tamam."

Olduğum yerde birkaç adım oyalandım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimi kıstım. "O zaman akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandığında arkamı döneceğim vakit bileğimden kavradı beni yavaşça kendine çevirerek eğildi ve dudağımın kenarından öptü.

Başımı döndürdü.

"Ne?" diye baktı yüzüme. Sağımı ve solumu kontrol ettiğimde doğruldu ve gülerek, "Korkma korkma etrafta bir Beşir yok," dedi.

"Dizi kültürün de bayağı iyiymiş," diye dalga geçtim onunla.

"Gökçe sağ olsun," diye ekledi. "Her yaz sarıp sarıp izlediği için artık alakam olmayan işleri bile öğrendim."

"Yazık," diye uzattım harfleri. Bana ifadesizce baktı. Geri adım attım ve arkamı dönmeden ondan uzaklaşmaya başladım. Birbirimize bakıyorduk ta-dece. Kelimeler ömrünü doldurmuş fakat bakışlarımız kozasında kanat çırp-maya ve bir gününü ömre sığdırmaya yetecekmiş gibi hazırlanan bir kelebeği âdeta.

Emre çoktan sahneye geçtiğinde gitarı ayarlamaya başladı. Çantamı müs-sait bir yere koyduktan sonra ben de peşinden giderek sahneye çıktım. Arka-mı dönüp, "Bugün de epey kalabalık," diye konuştum. "Neredeyse oturacak yer kalmadı."

Gülümsedi. "Sesini duyan geliyor, duyan geliyor."

Güldüm ve koluna vurdum hafifçe. "Sen de hemen ver gazı ver."

"İşimiz bu!"

Birkaç saniye gülüştük. Emre ile söyleyeceğimiz şarkıları belirledikten sonra üstünkörü tüm şarkıların ezberimde olup olmadığını kontrol ettim. Bir sorun çıkmadı nitekim unutmam mümkün değildi. Derin bir nefes alıp Emre'ye baktım ve gözlerimizle anlaştık. Yavaşça önüme döndüğümde elimi mikrofona uzatacağım sıra tanıdık simalar gördüm. Gelmişlerdi. Hepsi.

Seyit Ali, Cihangir, Teoman, Gökçe, Timur ve bir kız daha... Sanırım kız arkadaşıydı.

Onları görünce dudaklarımda büyük bir kıvrılma peyda oldu. Özellikle Seyit Ali'yi görünce. Kafamı hafifçe eğip onları selamladığımda Teoman fazla belli etmeden elini salladı, Seyit Ali ise sadece derin derin bakmakla kaldı. Toparlanmaya çalıştım. İnsanların gürültüsü ben mikrofonu elime alana ka-dar sürdüğünde genzimi temizledim ve sandalyemi çekip kendimden emin bir şekilde oturdum.

İnsanlar benim konuşmam için sustu.

Onlara birkaç saniye bakıp selam verdikten sonra Emre gitarıyla hemen sol çaprazımdaki yere otururak usul usul bir giriş yaptı. Hemen akabinde gö-lerimi hafifçe kısarak dudaklarımı mikrofona yaklaştırdım. Şarkıyı okudum.

Dakikalarca şarkı söyledim. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama vaktin güzel saatlerine doğru yürüdüğümüzden emindim. Dinlenmek için birkaç dakikalık bir ara verdiğimizde kafede çalışan garsonlardan biri elinde bir bar-dak limonatayı bana uzatarak, "İlerideki beyefendinin ikramıdır," dedi.

Şaşkın bir tebessümle limonatayı aldığımda önüme dönerek Seyit Ali'ye baktım. Ama... Hayır, bunu o göndermemişti.

Kaşlarımı çatıp elimdeki limonataya baktığımda ortamdaki kuru gürül-tüden sıyrılarak yanıma gelen genç adam karşımda belirdi. Bu... Bu geçen gece bana kâğıt gönderen ve Teomanlar tarafından bir güzel haşlanan adam-

da. Onu tam karşımda görmek beni şaşırttığında gülerek, "Geçen gece yarım kalmış bir işimiz vardı sanırım," dedi. "Bu limonata bir başlangıç olsun."

"Ne oluyor be?" derken yüzümü buruşturup limonatayı garsona geri verdim.

Genç adam bundan anlamadı ve zorladı. "Bak sadece basit bir randevu. İki haftadır çıkmıyorsun aklımdan, bu gece buraya sadece senin için geldim."

"Gel ben senin aklından çıkarayım onu," diye araya giren Seyit Ali, genç adamın omzunu sertçe sıkıp kendine çevirdi. "Bas git!"

Genç adam, "Sana ne oluyor lan?" dedi öfkeye doğru kabarırken. "Kızı beğendim, adamakıllı iş atıyorum işte."

"Ne!" dedim sinirle.

Seyit Ali kimseyi umursamadan duyduğu sözleri tekrarlatırma zahmetine girmediğinde genç adamı yakasından tuttuğu gibi hemen arkasındaki taş duvarlara iterek üzerine gitti. Ortam bir anda alev alırken Teoman ve Cihangir kalkıp araya girmeye çalıştı. Bir anda, her şey bir anda meydana geldiğinde Batu Bey'in bunları görmemesi kaçınılmaz oldu. İşte şimdi her şey daha da kötüye gidecekti. Seyit Ali sarsılmaz duruşuyla genç adamın boğazına sarıldığında, "Senin zihninden geçenleri sikeyim," dedi. "İş arıyormuş..." Öfkesi büyüyordu.

"Oğlum bırak lan," diyen Teoman, sertçe Seyit Ali'yi geriye çekti. Batu Bey derhâl bir müdahalede bulunduğunda, "Ne oluyor burada böyle?" diye sordu. "Bu ne terbiyesizlik? Benim iş yerimde bunlara yer yok! Defolun çabuk!"

"Kes lan tavayı yapmayı," diye sesini yükseltti Seyit Ali. "İş yeriymiş. Başlarım senin iş yerine."

Haklıyken haksız durumu düşmesine katlanamıyordum. Ne olursa olsun burada bunları yapmamalıydı. Bu iş yine bizim canımızı sıkacak ve seslerimizi birbirimize karşı yükseltmemizi sağlayacaktı. Kaçınılmaz son.

Batu Bey öfkelenerek Seyit Ali'ye bir şeyler söyleyeceği sıra genç adam elini boğazından çekip, "Bittin oğlum sen," dedi. "Bunu yanına bırakmayacağım."

Seyit Ali siniri içinde harmanlamış bir öfkeyle genç adamı iterek, "Bırak sana lan hadi!" diye tehditlerine dönüt verdi.

Genç adam hırsla burnundan solurken Batu Bey, "Yeter," dedi. "Bu kadar saçmalık yeter." Bizimkilere döndü. "Çabuk terk edin burayı, aksi hâlde polis çağıracağım."

Seyit Ali dişlerini kırarcasına sıktığında benimle göz teması kurmadan kendine hâkim olmaya çalışarak bir fırtına gibi kafeden çıktı. Diğerleri de onunla beraber çıktılar. Öylesine kötü olmuştum ki bunlara istemeden de

olan sebep olduğum için suçluydum. Batu Bey herkesten özür dilemek zorunda kaldığında, o adi genç adamı da kovdu. Emre omzuma dokunarak bana konuşmaktan ziyade bir şeyler anlatacağı vakit Batu Bey'in yanına indi, ben de hemen onun ardından girdim.

Emre, "Abi kusura bakma lütfen," dediğinde direkt konuşmaya başladım.

"Ben bunların yaşandığı için üzgünüm. İnanın..."

"Bu iki etti Leyla," dedi gözlerime dik dik bakarken. "Artık burada çalışmıyorsun."

"Ne?" derken hayal kırıklığı ile sarsıldım. "Ben..."

"Sesin güzel evet, seninle bir sorunum da yok ama böyle yürümez. Geçen günkü arıza arkadaşların yüzünden..."

"Pardon da arıza olan onlar değil," diye savundum direkt.

"Anlamadım?" dedi onunla dalga geçiyormuşum havasına kapılarak. Emre elime dokunurken buna müsaade etmeden ekledim. "Haklısınız. Size bunları yaşatmaya hakkımız yok, iş yeriniz saygım sonsuz ama hedefiniz ben olmamalıydım."

"Hedefimde değilsin," dedi. "Ama daha fazla sorun istemiyorum. Kasaya gidip hakkını alabilirsin."

Öylece Batu Bey'in suratına baktım. Haksız diyemezdim ama benim tarafımdan bakmayı deneyebilirdi ya da bunu neden yapsındı ki? O işvereni ben de çalışan... Neden kendini benim konumuma düşürecekti sanki?

Emre, "Abi bir konuşalım hemen yapma böyle..." dediğinde arkamı döndüm ve çantamı alıp çıktım. Çantamın kemerini sıkıca tutmaklarken dudaklarımı sinirle birbirine bastırdığımda kafamı sağıma çevirdim. Seyit Ali'yi gördüm ve diğerlerini de. Beni gördüğü anda bu tarafa doğru gelmeye başladı ama müsaade etmedim ve ben yanına girdim. Elini açarak sesini yükseltti.

"Ne zamandır oluyor bunlar?" diye sordu. "Sık sık bu tip şerefsizlerle mi karşılaşıyorsun sen?"

Sorularını yok saydım. Sesimi ben yükseltim. "Orada böyle şeyler yapmazsın! Nerede olduğunun farkında bile değilsin."

Hayretle kendini geri çekti. "Ne? Haksızsın deyip tokat at bir de!"

"Sana haksızsın demiyorum ama nerede olduğunun farkında bile değilsin," dedim. "Beni herkese mahcup ettin, üstelik Emre'ye ve Batu Bey'e ne diyeceğimi bilemedim... Bunu yapamazsın."

"Herifin biri," dedi gözlerinin kenarları kıpkırmızı olduğunda. "Sana iş gibi iş arıcak, ben de susacağım, öyle mi?" diye sordu. "Yok öyle bir dünya."

"Sana sus diyen mi oldu? Nerede olduğunu bilmiyorsun diyorum. İnsanların özel mülkiyetlerinde böyle davranışlar sergileyemezsin, hele de orası benim çalıştığım yerse."

Seyit Ali bana büsbütün bir öfkeyle bakarken Teoman öne çıkarak, "Leyla o götten bacaklı geçen gece de gelmişti," dedi. "Yine aynı mesele yüzünden sorun çıktı. Sana ne demiştim, Seyit Ali burada olsaydı onu mahvederdi. Ve bak, sonuç bu."

"Ne geçen gecesi?" dedi Seyit Ali müthiş bir sorguyla. Teoman durumu izah etmeye çalışırken buna fırsat tanımadan yumruklarını sıktı. "Ha! Herif sapık çıktı. Çok güzel."

"Aga bir sakin," dedi Teoman ortamı yumuşatmak istercesine.

"Lan nasıl sakin olayım?" diye sesini yüksek tonda tutmaya devam etti. "Elin herifleri gelecek, iş atacak, ben de sakin kalacağım öyle mi? Beni biliyorsun, ben adamı mahvederim. Bu da burada bitmedi."

"Ne yapacaksın ya?" dedim alay eder gibi kafamı salladığımda. "Zaten senin yüzünden kovuldum, daha ne yapacaksın?"

"Kovuldun mu?" diye düştü sesi Gökçe'nin. "Nasıl ya?"

Gözlerimi Gökçe'ye çevirdim. "Ne sanıyordu ki abin? Bunun böyle olacağını biliyordu. Elini kolunu sallayarak orada olay çıkarırsa beni orada çalıştırmaya devam edeceklerini mi?"

"Başka bir yer bulurum," dedi Seyit Ali buz gibi sesiyle.

"Ne?" Konuşmadığında, gözlerinde de en az sesinde olduğu kadar buz kütleleri gördüğümde devam ettim. "Ha! Unutmuşum, Seyit Ali Karayazı istediği zaman istediği şeyi yapabilir. Beni istediği gibi yönetebilir, hayatıma karışabilir ve öfke kontrolüyle zarar verebilir, bunu düşünmez... Tabii, nasıl da unuttum ben bunları?"

Seyit Ali öylece yüzüme bakmaya devam ediyordu. İçimdeki öfkeyi bastıramıyordum. Ona haksız olduğunu söylemiyordum ama bu yanlıştı. Orada onu yapmaya hakkı yoktu. "Hayatıma karışamazsın sen. Bu şekilde değil. Bu şekilde olmaz, Seyit Ali."

"Gevşek gevşek yaşananlara, gözlerimin önünde sana asılmalarına seyirci kalayım öyle mi?" diye sordu bana tepeden bakarcasına. "Eğer ki istediğin buysa, bunu yapmayacağım."

"O zaman bir daha gelme," dedim hızla.

"Bu mu çözüm?"

"Benim işim bu," diye ekledim. "İnsanların içleri pis, bunu biliyorum ama hangi birini döverek çözeceksin? Hangi birinin ağzını burnunu eline vererek rahatlayacaksın? Ben, sen bunları yap diye çalışmıyorum. Gelme bir daha!"

"Leyla, Seyit'in niyeti düşündüğün gibi bir şey değil..." diye ortamı toparlamaya başladı Teoman lakin Seyit Ali buna asla müsaade etmeden sözünü kesti. "Haklı." Gözlerimin içi acıdı bunları yaşadığımız için. Bir şey vardı. Kabuğumuzu kıramadığımız bir şey vardı işte. Yükseldiğimiz zaman birimiz aşağı düşemiyordu. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorduk. O kadar üzgündüm ki... Ona şu an kızgın olmam gerektiği yerde ilk defa bana böyle baktığı için üzgündüm. Gözlerimiz arasındaki mesafeleri elleriyle oluşturduğunda gitmeden evvel söylediği söz şu oldu: "Leyla, gerçekten çok haklı."

Ve bana sadece kırıldığı zaman Leyla derdi.

Kırılmıştı ama ben onu kırmak istememiştim.

Beni bir başıma rüzgârla bırakıp gittiğinde olduğum yerde dimdik durmaya çalıştım. Teoman anlayışla yaklaşarak, "Leyla bak, böyle olsun istemezdik," dedi. "Emin ol o da istemezdi. Sadece gözü dönüyor işte bu mevzularda. Benim de öyle. Sen geçen gördün işte. Üstelik o herifin yaptıklarına nasıl sessiz kalabilirdi?"

"Mesele sessiz kalmak değil, Teoman," dedim gözlerine bakıp da konuştuğumda. "Orada öyle şeylerin yapılmayacağını biliyor. Benim insanları mahcup olacağımı da biliyor. Üstelik Emre yok yere işinden oldu. Bunu anlamıyor. Ben o adinin yaptıklarını savunmuyorum, keşke Seyit Ali ağzını kırsaydı ama herkesin içinde değil. Tutsaydı yakasından dışarı atıp ne yapıyorsa yapsaydı anladın mı beni?"

"Haklısın," dedi Teoman sakince. "İnan seni anlıyorum, o da anlıyor ama sözlerin biraz kırıcıydı. Onun sana nasıl hissettiğini bildiğin hâlde..."

"Onu kırmak istemedim ama biraz olsun yumuşamayı deneyip sözlerime kulak assaydı bunlar olmazdı," dedim. "Kovulduğumu söyledim, yeni bir iş bulurum dedi. Ben böyle şeye gelemem, ben hiçbir zaman bu tip bir karakterde olmadım. Bunu o da çok iyi biliyor ama üzerimde kurmaya çalıştığı baskıyı kabul edemem. Etmiyorum da."

Gökçe yanımdaydı ve bana hak verdiğini gözlerinden anlıyordum. "Ben abim adına senden özür dilerim ama ona da kızamam ki."

Cihangir soğuk soğuk güldü. "Oğlum adam dövüşçü lan! Biri 'höt' dese patlamaya hazır bomba."

"Bu böyle mi devam edecek Cihangir?" diye sordum düz düz.

"Onun yaptıklarını savunmuyorum Leyla ama böyle biri o. Emin ol dışarı çıkarıp fena benzetirdi ama o herifin gevşek gevşek konuşmaları beni bile ayar etti, kusura bakma..."

Sıkıntıyla omuzlarımı düşürdüm ve kafamı yere eğdim. "Neyse," dedim bu durumu arkamda bırakmak isterken. "Olan oldu artık."

"İstersen konuşabilirim o Batu denen adamla," dedi Teoman.

Omzumu silkerim. "Boş ver. Geçti artık."

"Özgünüm Leyla, gerçekten," diye sarıldı ardından Gökçe. Kollarını sırtımda hissettiğimde ben de ona sarıldım. "İnan böyle olsun istemezdik. Özgünüm."

"Senin bir suçun yok," dedim sesim kırılırken. "Üzgün olma lütfen."

Birbirimizden ayrıldığımızda gülümsemeye çalıştım. Teoman, "İstersen gel seni de evine bırakalım," dedi. "Geç oluyor."

"Ben kendim giderim, sağ ol."

"Sorun olmaz inan bana."

"Teoman gerçekten sağ ol." Emre ile konuşmam gerekti öncesinde. Birkaç dakika içinde hepsiyle vedalaştım ve Emre'nin kafeden çıkmasını bekledim. Bu çok uzun sürmediğinde Emre kafeden çıktı ve direkt bana doğru yürümeye başladı. Mahcubiyeti gölge gibi yanımda taşırken "Emre çok üzgünüm," dedim. "Güvenini sarsıtım ve her şeyi mahvettim."

Emre sakince, "Leyla saçmalama istersen," diye konuştu. Sesi rahatlatıcıydı. "Bir şeyler oldu ama bu sana karşı benden bir şey görünmedi. O adam sana kafayı takmış bildiğin ve bu böyle sürecekti belki de. Evet boş bir akşam yaşamadık ama sen her şeyden daha önemlisin. Sakın bana böyle gelme."

"Emre ama..."

"Hem ben sokakta şarkı söylemeyi daha çok seviyorum," diye gülümsedi sırığı sırığına.

Gülümsedim. Keşke gerçekten samimi gülebilseydim ama kalbimin yarısı kırıkken bu olmuyordu.

Eve de kalbim kırık bir hâlde geldim. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu bile ve telefonumu kontrol etmemiştim. Yüksek ihtimalle babamdan azar işitecektim ama bunu da sindirebilirdim çünkü bu gece mutlu uyumayacaktım.

Kalplerimiz kırılmaya müsaitti, biz de her anı değerlendirdik.

Günü evde geçiriyordum fakat Emre ile buluşacaktık. Okuldaki provalar yeniydi. Oradan da muhtemelen eve geçerdim. Babam da Ömer'i bırakırdı. Sakin bir pazar kahvaltısı için aşağı indiğimde Burçin'i burada bulamadım. Dershaneye gitmiş olacaktı. Doğru ya, sınava sayılı günler kalmıştı. Tabii benim de seçmelerime...

Babamla her şeyi yoluna koyduktan sonra hazırlanıp evden çıktım. Neredeyse tüm günümüzü alacak bir prova yapmıştık dansçılarla birlikte. Açıkçası güzel şeyler çıkacaktı ve her şey içime sinmiyordu. İçime sinmeyen tek şey, bir yanımın daimi hissettiği yarım kalmışlıktı. O da düzelecekti, biliyordum.

Hava kararmadan eve geldim. Babam ise Ömer'i çoktan bırakmıştı. Akşam yemeğinden sonra sıcak suyla duş alıp odama geçtim. Annemler içeride dizi izliyordu. Işıklarımı kapattım ve yatağıma kurularak telefonumu elime aldım.

Seyit Ali... Parmaklarım da kalbim de sürekli sana gitmek istiyor ama gel diyen biri yok...

Muhtemelen şu an yarış alanındaydı. O ve diğerleri. Arayıp ona şans dilemek istiyordum. Hatalarım, kırgınlığım umurumda değildi, ben sadece içimden geleni yapmak istemiştim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu üstelik. Ters yaparsa ben de ona ters yapardım olur biterdi.

Saate baktım. Biraz daha zaman geçsin istedim. Belki bir yarım saat kadar.

Öyle de oldu. Yarım saatten daha fazla, tam bir saat sonra telefonumu elime aldım. Saat onu geçiyordu. Ertesi gün okulum vardı ama vaktin önemi yoktu. Ben onu bu gece aramazsam yarın belki de her şey için geç olacaktı. Hislerim ve uykularım için...

Derin bir nefes alıp vererek telefonu kulağıma yasladığımda çalmaya başladı. Ağzımı kapattım ve sabırla bekledim lakin açan yoktu. Kapattım ve beş dakika sonra bunu tekrarladım. Yine açan olmadı.

Teoman'ı aradım.

Açan olmadı.

Cihangir'i aradım.

Açan olmadı.

Timur'u aradım.

Kapalıydı.

Neler oluyordu?

Zamanın en kötü hâline rastladığım bu gecede, anlam veremediğim bu çaresizlik masanın üzerine bıraktığım telefonumun çalmasıyla son buldu.

Seyit Ali arıyor...

Ekranda adını gördüğüm an su serpilen yüreğim dinlendi. Bekletmeden doğruldum ve ona kavuşurcasına, sabırsız bir iç çekişle açıp, "Seyit Ali, neredeydin... Bak ben..." dedim.

"Leyla," diye işittim sözlerimi hıçkırıklarla kesen adımı. Duraksadım ama bu basit bir hareketsizlik değildi, bu sese benden tüm nefesimi söküp alır gibiydi. "Leyla, abim..." Gökçe'nin hıçkırıkları konuşmamam için beni susturmuş bir bant gibiydi fakat sözlerinin devamında yara onda, bandı bende kalmıştı... "Leyla, abim çok kötü bir kaza geçirdi... Abim ölüyor, Leyla..."

AYNI NOTANIN İÇİNDE

Bazen kelimeler alır insanın canını çünkü bazı cümleler bir silahtan daha ölümcüldür.

Ona git demiştim. Ona bir daha gelme demiştim. Bu yüreğimden değil, dudaklarımdan dökülenlerdi ama ben böyleydim, kalbimle hareket etmezdim ki hiç... Bazen sonunu düşünmez, kafamdaki neyse onu yaşatırdım; bazen arkama bakmaz, geri geri yürüyerek kaçardım. Fakat bu sefer başkaydı. Kalbim... Kalbim neden ilk kez durmuş gibi hissediyordum? Kalbim neden böylesine bir acının içinde baş başa kalmıştı? Kelimeler acıtmıştı bizi, ona söylediğim ve ondan işittiğim kelimeler ama artık kelimelerle değil, yüreğimle devam edecektim. Şayet ki bunu yapmazsam, onu tamamen kaybedecektim.

Seyit Ali... Seni kaybetmek istemiyorum.

Fakat hayatımda ilk defa birini kaybetmeye bu kadar yakındım ve o birini kaybetmek garip bir şekilde tüm hayatımı sarsacak gibi geliyordu.

Telefonu kapattığım andan beri göğsümde toplanmış bir ağrıyla kalmıştım. Yok olmuyordu, onu yok edemiyordum. Nefes alamıyordum bile. Gözlerimin içindeki nehre yağmur yağıyordu ve o nehir taşmak üzereydi. Ve taşmıştı.

Bu... Onun için döktüğüm ilk gözyaşıydı.

Haberi alır almaz hiçbir şeyi umursamadan hastaneye gittim. Gökçe'den aldığım bilgilere göre ikinci kata çıktım. Adımlarım peşimde sürüklenen bir prangaydı sanki ve ben her adımda ona biraz daha bağlanmıştım. Telaşlı bir hâlde ameliyathaneye doğru yürüdüm. Onları gördüm.

Gökçe'yi, Meral Hanım'ı, Berrin'i ve tanımadığım birkaç kişiyi daha...

Gökçe öylece ameliyathanenin duvar dibine çökmüş, yeri izliyordu. Meral Hanım daha sakindi, beni gördüğünde ona nasıl bakacağımı, ne diyeceğimi bilemedim. Beni gördü ama hiçbir şey söylemedi. Konuşacak gibi de durmuyordu. Başımı öne eğerek Gökçe'nin yanına ilerledim ve hiç düşünmeden yanına çöktüm. "Gökçe," diye fısıldadım zar zor. "Gökçe, abin..."

"İyi olacak," diye kesti sözlerimi hızla. Kollarını dolağı dizlerinden çekmeden yüzüme çevirdi yüzünü ve bana kan dolmuş gözleriyle baktı. "Abim iyi olacak, Leyla. Bunu biliyorum."

"Aksini söyleyemem ki," dedim güçlü durmaya çalışarak. Gülümsemeye çalıştım becerilsince. "Senin abin çok güçlü, biliyorsun bunu. O kolay kolay pes etmez. Bak göt."

Gökçe sözlerimin üzerine birkaç saniyeden daha az süren bir tebessümle "İyi ki geldin," diye mırıldandı. Koluna dokunarak gülümsedim. En azından içime akan gözyaşlarını saklamak konusundan fena sayılmazdım. Gökçe burnunu çekerek bakışlarını yine önünde sabitlediğinde Berrin az ileride telefonuyla konuşuyordu. İlgilenmedim. Sırtımı duvara yaslamaya devam ederken bir ses duyuldu koridorun başından ve irkilerek oraya baktım, baktık. Bunlar Cihan Bey ve Zehra Hanım'dı.

Perişan bir hâlde buraya doğru koşuyorlardı. Sanırım henüz yeni haberleri olmuştu. Meral Hanım telaşla ayağa kalktığında ben de onu takip ediyormuşçasına doğruldum. Cihan Bey, "Nerede?" diye sesini yükseltti, çaresizdi ve ne yapacağını bilmiyordu. "Nerede benim oğlum? Nerede söyleyin?"

Meral Hanım kısılmış sesiyle gözyaşlarını geriye iterken, "Babacığım bir sakin ol," diye gitti yanlarına. Ardından Zehra Hanım'ın ağladığını gördüm. İçim parçalandı onu o hâlde görünce. Zehra Hanım iki gözü iki çeşme bir hâlde, "Seyit'im... Güzel oğlum," diye ağlamaya devam ederken onların bu hâli içimde tuttuğum hıçkırıkları dışarı vurmam için beni zorluyordu âdeta.

Cihan Bey, "Ben böyle olacağını biliyordum," diye salladı kafasını elinden bir şey gelmezken. "Kaç kez söyledim ona, kaç kez... Dinlemedi beni, dinlemedi, gitti kendi bildiğini okudu..."

Meral Hanım, babasını sakinleştirmeye çalışırken ben de daha fazla burada durmadan derhâl Zehra Hanım'ı arkadaki sandalyeye oturttum. Kadın perişandı. Ellerim titriyordu bu yaşananları gördükçe ve bu en beteriydi. "Meral," dedi Zehra Hanım. "Kızım bir şey demediler mi? İyi miymiş durumu? Kızım bir şey söyleyin gözünüzü seveyim..." Oturduğu yerden Gökçe'yi gördüğünde ona seslendi ve ağlaması şiddetlendi. "Gökçe... Gökçe gel buraya."

Gökçe, Zehra Hanım'a sarıldığı anda omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Gözlerim bir anda doluverdiğinde ellerimi yüzüme götürdüm ve akacak yaşı durdurdum. Yüzümü çabucak sildim.

Gökçe, "Babaanne, abim..." Gözyaşları kelimelerinin önüne yığıldı.

Zehra Hanım onu susturdu ama kendi ağlıyordu. "Ağlama güzel kızım benim." Ona bir sürü teselli cümleleri sıraladı. Cihan Bey'e baktığımda sakinleşemediğini görüyordum. Bir yandan Seyit Ali'ye kızıyor, diğer yandan onu koruyamadığı için kendine.

"Meral söyle bana ne olduğunu," diye sordu Cihan Bey hızla cevap ararken. "O gitme dediğim yapma dediğim yerde oldu değil mi tüm bunlar?

Bunların olmaması için onun elini kolunu bağlamam mı gerekiyordu yahu benim?! Deli olacağım Meral. Vallahi deli olacağım!"

"Baba lütfen bir sakinleş," diye konuştu Meral Hanım çekingen bir sesle. "Bunları sonra konuşursun, biliyorum kendine de kızıyorsun ama şu an düşünmemiz gereken tek şey Seyit Ali."

"Yok mu burada bir doktor bir şey söyleyecek?" diye sordu ses tonu ağırlaşırken. Cihan Bey bir kutunun içine sıkışmış gibiydi. Neyi söyleyeceğini ya da nasıl konuşacağını bilmiyordu. İçindeki o acıyı hissediyordum ama bunu dışarı vuramıyordu, vurmaktan kaçıyordu belki de. Meral Hanım, Cihan Bey'i cevapsız bıraktığı sıra hepimizi hareketlendiren bir şey oldu ve ameliyathanenin kapısı açıldı.

Doktor bey yüzündeki maskeyi indirdiğinde tereddüt dört bir yanımı sardı zira kötü bir şey duymaya hazır değildim. Cihan Bey hepimizden önde giderek doğruca doktor beyin karşısında dikildi. "Nasıl geçti ameliyat? İyi mi, iyi olacak mı?" Cihan Bey sorularını sıralarken ellerimi birleştirdim ve parmaklarımın uçlarıyla ağzımın üzerini kapattım. Gözlerimin kararmış içini aydınlatacak bir şeye, umuda ihtiyacım vardı.

Neredeyse hepimiz bir şeyler beklerken doktor bey derin bir nefes alıp verdiğinde yüzündeki tebessüm cümlelerinden evvel davrandı. Bana istediğim umudu verdi. "Merak etmeyin. Ameliyat gayet başarılı geçti. Hastanın durumu kontrol altında. Şayet ki kaskı olmasaydı işimiz çok zordu."

Hep birlikte derin bir nefes alıp verdik. Zehra Hanım, Meral Hanım, Gökçe, Cihan Bey, Berrin...

Mutluluk gözyaşları döküyordu. Ben ise ben çok başka bir hissin içindeydim. Bu hissettiğim her neydi bilmiyordum ama şu an, tam *şu an* ona gidip sımsıkı sarılmak ve tüm bu saçmalıkları geride bırakarak önümüze bakmamız gerektiğini söylemek istiyordum. Bunu gerçekten istiyordum ve o uyandığında bunu yapacaktım.

Zehra Hanım şükür duaları ederken Meral Hanım merakla doktor beye bakarak, "Peki ne zaman görebiliriz onu?" diye sordu. "İzlememiz gereken süreç nedir?"

"Birazdan odaya alacağız ama bu gece görüş yok. Yarın olsun, durumuna göre bakacağız. Bundan sonrası tamamen hastanın direncine bağlı. Güçlüyse çabucak toparlar. Vücudunda kırık yok ama epey ezik var bu onu zorlayabilir."

Gökçe sevinç gözyaşları dökerken birbirimize baktık. Ağlıyordu, o ağlayınca ben de direnemedim daha fazla ve ağladım. Gözlerimden yaşlar aktığında Gökçe çabucak bana sarıldı. Ona karşılık vermem hiç de uzun sürmedi. Kollarımı sırtına doladığımda gözlerimi sımsıkı kapattım. Gökçe'nin titreyen sesi düştü kulağıma. "Abim bizi bırakmadı, Leyla... Abim bizimle kaldı."

Cümleler ruhuma bıraktığı bir anahtardı ve ben de o anahtarı alıp kendi yüreğimin kilidini açtım, sonra da yüreğimdeki satırları dudaklarıma taşıyarak yalnızca kendimin işiteceği o şarkının ilk cümlesini okudum bizim için bize. "Seyit Ali, benimle..."

Vakit geçiyordu. O henüz ameliyathaneden çıkmamıştı. Meral Hanım, Cihan Beyi ve Zehra Hanım'ı eve gitmeleri için zorlasa da onların böyle bir şeye pek de niyeti yoktu. Ayakta dikilirken kollarımı göğsümden indirdim. O esnada Berrin'in sesini işittim. "Timur geldi!" diye konuştu. İrkilerek o yöne baktım. Timur buraya geliyordu.

Berrin onu karşıladığında Timur direkt, "İyi olacak değil mi?" diye sordu.

Berrin çabucak kafasını salladığında Timur omuzlarını düşürdü ve elini alnına koyarak bir hayli rahatladığını bizlere de gösterdi. Berrin devam ederek, "Teoman ve Cihangir?" diye sordu. "Çıkmadılar mı?"

"Hayır. Nezarette ikisi de. Bu gece olmazsa yarın çıkacaklar. Hiç iyi olmadı bu iş, hiç!"

Cihan Bey oturduğu yerden kalkıp Timur'un karşısında durduğunda, "Nasıl oldu bu?" diye sordu. "Bu serseri herif ne zamandır saklıyor benden bu işleri, Timur?"

Timur çekingen bir duruşla, "Cihan amca..." Sözlerine pek de devam edecek gibi durmuyordu.

Meral Hanım hızla Cihan Bey'in peşinden gittiğinde koluna dokundu. "Baba, lütfen daha fazla yorma kendini bu konularla. Bak Seyit iyi olacak, bunları sonra konuşuz! Hatta siz eve gidin annemle, ben buradayım. Burada kalacağım. Yarın gelirsiniz."

"Olmaz," dedi Cihan Bey aksi bir sesle. "Burada kalacağım."

"Baba yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye diretti Meral Hanım. "Bak annem de burada kalmasın daha fazla. Eve gidin, tamam mı? Bir şey olursa söz arayacağım sizi. Lütfen gidin eve."

Meral Hanım epey ısrarcı davranmıştı. Nihayetinde bunu kabullendiler ve ben de onlarla gittim. Beni evime bırakacaklardı. Aslında sabaha kadar burada beklemeyi istiyordum ama sabah olduğunda evde olacakları hayal ettikçe bundan uzak durmam gerektiğine inandım. Sabah olduğunda yine burada olacaktım ve gözlerini açtığında ona bakacaktım. Zehra Hanım ile arka koltuktaydık. Gökçe de ortamızdaydı. O da bizimleydi ama zorla eve gidiyordu. Kafasını, babaannesinin omzuna yaslamıştı. "Ben orada kalmak istiyordum," diye mırıldandı. "Orada kalmalıydım."

Cihan Bey ön koltuktan konuştu. "Gökçe zor bir gece geçiriyoruz. Uyu ve dinlen. Sabah geleceğiz yine. Zaten o bir uyansın, tek tek soracağım he-

sabaha. Ben onun canını yolda bulmadım. Benden daha neler saklıyor Allah bilir..."

Zehra Hanım, "Cihan Efendi, Allah aşkına bir sus artık," diye uyardı onu. "Allah bağışladı onu bize, şükret. Yarın oğlumuz gözünü açtığında da böyle konuşma. Vardır elbet bir diyeceği ama zamanı değil."

Cihan Bey, "Şükrediyorum zaten ama bunları bırakmığını söylemişti, Zehra Hanım," diye söylendi. "Demek ki bırakmamış. Serseri oldu iyice başımıza. Efendi gibi çalışsa benim yanımda hiçbir şey böyle olmazdı. Şu hâle bak! Torunum ne hâlde?"

"Ah Cihan Efendi ah! Ben sana ne diyeyim ki daha?"

"Sen bana hiçbir şey deme hanım," diye konuştu Cihan Bey otoriter bir ses tonu. "Ben diyeceğimi diyeceğim ama vakti geldiğinde. Bir daha böyle bir şey yapabilecek mi acaba?"

Ortadaki huzursuzluk bir süre devam etti. Zehra Hanım bana bakarak, "Kızım sen de geldin buralara kadar, annenler kızmazlar değil mi?" diye sordu.

"Yok kızmazlar," diye cevapladım direkt. "Hem gelmem gerekirdi."

"Yarın yine gelecek misin?" diye devam etti Zehra Hanım. Kafamı aşağı yukarı salladım. Zehra Hanım yorgun argın gülümserken gözlerini kapatmış, rahatsızlıklarından uykuya dalmış Gökçe'nin saçlarını severek onu alnından öptü. İçim ısındı. İçim sıcacık oldu ve yarın sabah içim içime doğru akacaktı.

Ertesi gün erkenden hazırlandım ve çantama bir şeyler koyarak odamdan çıktım. Annem yeni uyanmıştı ve benim bu kadar erken uyandığımı görünce dağınık saçlarından çekerek, "Hayırdır, bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yarışma için provalarımız var da," dedim hızla. "Erkenden gitmemiz gerekiyor. Bir de akşama geç gelirim ben."

"O niye?"

"Provalarımız var anne, o yüzden. Bu yarışma çok önemli."

"İyi," diyerek mutfağa girdi. "Kahvaltı yapsaydın bari."

"Orada yerim bir şeyler," deyip sorun çıkmadan doğruca kapıya yöneldim ve ayakkabılarımı aldığım gibi evden çıktım.

Nihayetinde hastaneye geldiğimde kaldığı odanın olduğu kata çıktım. Meral Hanım dışında kimse yoktu. Yanına giderek, "Günaydın," diye konuştum.

Beni görünce uykulu gözlerle gülümsemeye çalıştı. Bir hayli yorgun görünüyordu. "Hoş geldin Leyla."

"Hoş bulduk," deyip yanına oturdum, o kalkmadan. "Nasılsınız? Daha doğrusu pek iyi görünmüyorsunuz."

"Sorun değil," diye tebessüm etti. Sonra daha geniş güldü. "Gökçe içeride."

Gözlerim parlayıverdi. "Seyit... Seyit Ali uyandı mı?"

Tebessümünü düşürmeden gözlerini kapatıp açtığında sevinçten yutkunamadım. Dudaklarımı çabucak ıslattığımda, "Peki ben de onu görebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette ama fazla duramıyoruz yanında," dedi. "Gökçe çıksın, doktora söyleriz."

"Çok sevindim," diye mırıldandım içimdeki hissi saklamadan ve ondan sakınmadan.

Meral Hanım, "Sahi," diye irkildi bir anda. "Teomanları arayacaktım unuttum."

"Çıkmlar mı?"

Meral Hanım eline telefonunu alırken gözlerini kapatıp açtı. "Eşim avukat benim. Bu iş daha fazla uzamadan kapatırık meseleyi. Bakalım sonra ne olacak..." Soluklandı ve telefonunu kulağına yaklaştırıp bir görüşme gerçekleştirdi. Bu çok uzun sürmediğinde Meral Hanım telefonunu kapatarak, "Geliyorlar," dedi.

"Onları neden nezarete aldılar?"

"İşin içine polisler girmiş," diye açıkladı Meral Hanım keyifsizce. "Yasal olmayan şeyler bunlar. Sen biliyor musun, bilmiyorum ama hiç hoş değil Leyla. Babam bu yüzden bu kadar kızıyor. Ama bizim oğlanlar, hele de Seyit Ali... Burnunun dikine dikine gidiyor. Hep böyleydi ve hâlâ da devam ediyor."

"Bunu seviyor," dedim kendime mâni olamadan. "Ever yasal değil ama o geri de duramıyor..."

Konuşmamı sürdürürken beni herhangi bir yere götürmeyeceğini anlayıp kısa kestim. Meral Hanım düşünceli bir hâlde elini çenesinin altına koyduğunda yan odanın kapısı açıldı ve Gökçe dışarı çıktı.

Oturduğum yerde doğruldum. Göz göze geldik ve gülümsedi. Meral Hanım, Gökçe'ye bakarak, "Daha iyi mi?" diye sordu.

Gökçe yanımıza geldiğinde, "Evet," diye güldü. "Konuşuyor da. Demir adam maşallah!"

"Tam senseri tam," dedi Meral Hanım, Gökçe'ye yer açarken. Gökçe ile selamlaştıktan sonra dudaklarımı kemirerek bekledim ve dayanamayıp, "Müsaitse ben de girsem mi acaba içeri?" diye mırıldandım.

Gökçe hemen yüzüme bakıp güldü. "Seni görünce daha iyi olacaktır, kesinlikle girmelisin."

Gülümsedim. Meral Hanım oturduğu yerden kalkıp doktorla görüşmeye gelip geldikten sonra kafasını eğerek, "Girebilirsin Leyla," dedi. Oturduğum yerden kalktım ve çantamın kemerini tırnaklayarak kapısına doğru yürüdüm. Onu görmeye hazır mıydım? Evet, fazlasıyla hazırdım ama heyecanıma mâni olamıyordum. Derin bir nefes alıp kapıyı usulca araladım ve içeri girdikten sonra açtığım kapıyı kapattım. Durduğum yerden yatağın ucu görünüyordu. Kısacık koridorun başında beklerken dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım, sonra da kendimi onun karşısında buldum.

Seyit Ali'nin yüzü pencereye doğru dönüktü lakin geldiğimi hissedince çabucak bana baktı ve beni gördü.

Göz göze geldiğimiz anda dünyam durdu çünkü gözlerinde kendimi gördüm.

Olduğum yerdeydim. Ne ileriye ne de geriye gidebiliyordum. Dudağının kenarında ve yanağında çok hafif birkaç iz vardı ama kollarına indiğimde bunların çok daha fazla olduğunu gördüm. Zaten bilekleri sarılıydı. Yüzündeki ifadeye baktım. Sert değildi, benden kaçmamıştı ve bana gel der gibi bakıyordu.

Ona git demiştim ama o bana gel diyordu. Bunu anlayacak kadar tanıyordum onu. Dudağımın içini ısırdığımda Seyit Ali hissettiği acıyı yüzünde resmedercesine fakat asla umursamazken dudaklarını araladı. "Sence de yeterince uzağımda kalmadın mı?"

"Canın çok acıyor mu?" diye sorarken sesim fısıldar gibi çıkmıştı.

"Hayır."

Gözlerine baktım sonra. Kafasını usulca sağına doğru düşürmüştü ve saçları da alnına dökülmüştü. Bana derin bir şeyler çizerken ona söyleyeceğim şeyleri sıraya dizemedim fakat kalbim benden evvel davrandı ve dudaklarıma kondu, kelimelerimi uçurdu. "Sana bir şey oldu sandım."

Gülümsedi. "Benim için endişelendin mi?"

"Tabii ki endişelendim," dedim tavrımı sürdürürken. "Çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Çünkü kötü bir sonla vedalaşmıştık ve sana bir şey olsaydı... Bu şekilde son bulsaydık çok kötü olurdu. Ben..." Söyle! Bunu yapabilirsin Neva! O sana her şeyi dümdüz söylüyor, kaçmıyor, sen de kaçma. "Ben seni kaybetmekten korktum, Seyit Ali. Seni kaybetmekten çok korktum."

Seyit Ali, benden bunu duymayı beklemiyordu, bunu fark etmiştim yüzünde gördüğüm ifadeden ama o hoş yüzünde başka manalar da vardı. Bu onun hoşuna gitmişti. Konuşmasına müsaade etmeden ekledim. "Bak, o gün sinirlerime sahip çıkamadım ki bu hep oluyor ama sen de haklı değildin. Üzerimde bir baskı kurduğunu fark ettiğim an bundan nefret ettim... Sonra sen gittin ve ben..." Göğsümdeki ağrıyı defetmem gerekti. "Sonra seni aradım

çünkü bunu aşmamız gerekiyordu ama seni aradığımda açmadın. Gökçe'den öğrendim her şeyi... Ve ben sandım ki..."

"Senin yüzünden bu hâlde değilim," deyiverdi. "Sandın ki; yine tartıştık ve kafam bozuldu, bir güzel içtim, sonra da o öfkeyle yarışa çıktım ve bu kazayı mı yaptım? Hayır, böyle bir şey asla olmadı." Aklımdan geçenleri görüyor gibiydi. "Ben yarışlara çıkmadan içmem, kafam bozuksa da yarışmam. Kendini çok suçlamadın umarım?"

"İhtimal verdim hem de çok," diye itiraf ettim. "Çünkü seninle tartıştıktan sonra seni aradığımda duyduğum şeyler beni üzdü, beni çok üzdü ve kendimi suçladım, Seyit Ali."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Boş yere üzmüşsün kendini. Bunu yapma bir daha!"

"Peki nasıl oldu?" diye sordum merak ederek. Gözlerini kapatıp soluklandı. Ürkekçe devam ettim sözlerime. "Yorgunsan konuşmak zorunda değilsin."

Beni duymazlıktan gelircesine konuştu. "Biri motorumun frenlerini bozmuş. Yarıştayken dengemi kaybettim ve o hızla kendimi durduramadım. Bunu bana her kim yaptıysa bedelini dibine kadar ödeteceğim."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken içim gitti, ilk defa ona bu kadar yakınken sarılamamak.... Sarılamadım ama bir adım daha atarak elimi, elinin yakınına koydum ve parmaklarına dokundum. Çok hafif, çok çok hafif bir temasla dokundum ona. Parmakları usulca hareket ettiğinde tebessüm ettim. Seyit Ali, "Özür dilerim," dedi. "Kalbini kırmak, seni üzmek istemedim. Sana Leyla demek istemedim."

"Ben de özür dilerim," dedim gülümseyerek. "Kalbini kırmak istemedim, sana git demek istemedim... Sadece bazen..."

"Bazen değil, sürekli tartışıyoruz," diye güldü.

Güldüm ve dudaklarımı birbirine bastırarak onu onayladım. "Evet, bu doğru. Sürekli tartışıyoruz. Bunun sonu gelmeyecek değil mi?"

"Gelsin mi?"

"Hayır," deyip düzelttim. "Yani biz sürekli tartışacağız ama zamanla bunu da aşarız. Sen beni tanıyorsun ben de az çok seni..." Neden bunları söylüyordum ki sanki? Soluklandım. "Neyse şu an bunları sırası değil... Çok fazla kalmamam gerektiğini söylediler, ben çıkayım en iyisi."

"Biraz daha kal."

"Ama bak daha yeni yeni kendine geliyorsun zaten... Dinlen."

"Neva," diye susturdu beni sesiyle. Bana ihtiyacı varmış gibi bakıyordu gözlerime.

"Efendim?" diye baktım ela gözlerine. Ağır ağır kapattı gözlerini ve ardından açıp öyle bakmaya devam etti. "Gözlerimi açtığımda burada olmasaydın

eğer hiçbir şeyin anlamı olmazdı. Neden bilmiyorum ama seni etrafımda göremeyince tuhaf hissediyorum... Adını koyamıyorum, buna bir şey bulamıyorum. Sanki..."

"Eksik kalıyorsun sanki değil mi?" diye tamamladım onu bir nokta misali çünkü o benim aynamdı, o benim aynımdı. "Ben de seni gördüğüm zaman bakışlarını benden kaçıracağını düşündüğümde bununla baş edememekten ürktüm. Berbat bir şeydi."

Yeniden güldü, uykuya yönelircesine. "Bundan sonra kaçmak yok, bunu biliyorsun değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı sallarken ellerimize baktım. Seyit Ali bir şeyler söyleyeceği sıra odanın kapısı pat diye açıldı ve elimi çabucak elinden çekip bir adım geriledim. Teoman önde, Timur ve Cihangir arkasında karşımızda belirdiklerinde Teoman kollarını açıp, "Açaydım kollarımı, gitme Seyit'im yapma Seyit'im diyeydim," diye konuştu yüksek sesle.

Timur onu uyardı. "Ulan, adam daha yeni kendine geliyor, ne diye bağırıyorsun?"

Teoman açtığı kollarını indirerek Timur'a soğuk soğuk bakıp Seyit Ali'nin yanına yaklaştı. "Oğlum ödümüzü kopardın lan! Vallahi sabahı edemedik."

Cihangir ters bir şekilde söylendi. "Senin yalanına sıçayım. Nezarette yarım ekmek verdiklerinde bir yarım daha istiyorum diye açlığından geberdin sabaha kadar."

Teoman ona buz gibi bakıp, "Sözde seninle de kader mahkûmu olacağız," deyip ekledi. "Hemen satış hemen."

Timur güldü. "Abi sadece bir gece kaldınız, abartmasan mı acaba?"

"Sen sus lan yer elması," dedi Teoman.

"Ne yaptınız? Bir sorun çıktı mı?" diye sordu Seyit Ali.

Cihangir'in yüz ifadesi pek de umut vadeden cinsten değildi. "Kapattılar oğlum orayı. Yasakladılar! Bir de bok varmış gibi uyuşturucu kullanıldığını falan öğrenmişler... Biz zor kurtulduk. Senin de ifadeni alacaklar. Ne olacak lan bu böyle?"

"Hiçbir şey olmaz," dedi Seyit Ali muazzam bir soğukkanlılıkla. "İstedikleri kadar ifademi alsınlar, istedikleri kadar kapatsınlar orayı. Bu ilk değildi ve son da olmayacak." Soluklandı. "Ayrıca o motoru da kim bozduysa fena benzeteceğim, haberi olsun."

Teoman rahat bir şekilde konuştu. "Sen orasını dert etme, biz hallederiz."

"Yok bizzat kendim yapacağım," dedi Seyit Ali. "Hele bir şuradan kalkayım da."

Teoman alacaklı gözlerle Seyit Ali'yi süzmeye başladığında, "Yalnız o kask falan olmasa dikmiştin nalları kardeşim," dedi. "Verilmiş sadakan varmış."

"Bilmiyorum abi," diye geçiştirdi Seyit Ali bu konular ilgisini çekmiyormuş gibi. "Kırık falan yok en azından. Bir de uğraşamazdım hiç aylarca."

Teoman kafasını kaldırıp bana bakarken, "Niye canım, Leyla'n sana bakar," deyip göz kırptı. "Öyle değil mi Leyla'sı?"

Sevimsizce gülümsedim. "Teoman duydum ki yan odada boş bir yatak varmış, sen de oraya yatmak istersen geleceğin adres belli."

"Çok davetkârsınız Leyla Hanım ama ben bu sıralar fazla doluyum, bir ara listeme bakar size ona göre haber veririm."

Seyit Ali'nin gözleri üzerimdeyken Teoman dudaklarını ıslatıp ona uzunca bir bakış attı. "Yalnız bayağı kaza yaptın! Oğlum o değil de tipin de kaymadı anasını satayım, herif ezik suratla bile yakışıklı."

Seyit Ali sersemce gülümsediğinde dudaklarım kıvrıldı. Bu Teoman'ın gözünden asla kaçmadı. "Pek bir hoşuna gitti sanki senin, he?"

"He Teo he!" diyerek geçiştirdim.

"Ee siz şimdi barıştınız mı bu durumda? Malum o geceki kavgadan sonra..."

Seyit Ali keyifsizce yüzünü buruşturarak, "Oğlum beni bu hâlde bile ayağa kaldıracaksın, sus artık kıracağım ağzını burnunu," diye homurdandı. "Ne meraklısın her şeye."

Timur, "Keşke biraz da finallerine meraklı olsa," dediğinde Teoman ona buz gibi bakış savurdu lakin sesi alaycıydı. "Ha! Bu da anneciliğe başladı yine. Timur anneciğim, ödevlerimi beş kere yazdım, üstüne canım öğretmenim yıldızlı pekiyi verdi bana, rahatladın mı?"

"Abi zaten alttan aldığın bir sürü dersin var," dedi Timur. "Okulun uzamasın diye söylüyorum."

"Sen takılma bana," dedi Teoman müthiş bir umursamazlıkla. "Okuyup kasiyer olacağıma boş gezerim daha iyi."

Cihangir kafasını dalga geçer gibi sallayarak, "Sen bana okulu bıraktığım için dalga geçen tip değil misin lan?" diye sordu. Teoman gözlerini kapatıp açarken zaman akmaya devam ediyordu. Az sonra Cihangir öne çıktı ve gözlerini Seyit Ali'ye değdirdi. "Neyse biz çok yormayalım seni. Buralarda olacağız. Bir isteğin var mı kardeşim?"

"Yok Cihangir sağ olun," dedi Seyit Ali sakin bir sesle konuşurken. "Bugün çıkarırlar mı acaba beni?"

"Daha bugün uyandın," diye dâhil oldum konuşmaya. "Derdin ne?"

"Hastanelerden hoşlanmıyorum," dedi düz bir sesle.

Teoman durgun bir ifadeyle devam etti. "Birader eve gitsen bile deden babaannen rahat bırakmaz seni. Zehra teyze pamuk gibi kadın ama Cihan amca için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim."

"Yemişim Cihan amcanı," dedi Seyit Ali hiçbir şey umurumda değilmiş gibi. "Ayrıca ben kendi evime gideceğim."

"Zehra teyze sittin sene salmaz seni."

Seyit Ali pek oralı olmadı, Teoman geriye doğru giderken, "Tamam, sen yaralısın, üstüne gelmiyorum," diye mırıldandı. "Biz çıkalım o zaman şey..." İkimizin de gözlerine baktı ve bu utandıracak cinstendi. Utanmayı sevmiyordum ve utanma huyum çok yoktu. "Özel konuşacaksanız."

Elimi tersini kaldırdım. "Bak seni var ya," dedim. Teoman ellerini yüzüne siper ettiğinde sesli bir biçimde güldü. O esnada Berrin içeri girdi. Geldi yine tipini si...

Kimseyle muhatap olmadan önümden geçti ve bu dengesiz temasıyla geriledim. "Ali," diye konuştu nefes nefese kalmış gibi. "Çok korkuttun bizi. Daha iyisin değil mi?"

Seyit Ali dümdüz bir sesle, "İyiyim," diye yanıtladı.

Berrin, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorduğunda bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. Seyit Ali olumsuz bir yanıt verirken Berrin derin bir soluk alıp omuzlarını düşürdü. Sonra da bize baktı.

Teoman samimiyetsizce gülerken, "Sağ ol Berrin, biz de çok iyiyiz ya," dedi. "Sen nasılsın?"

Berrin, "Aa, sizi sormayı unuttum," deyip ekledi. "Ama iyi gördüm işte. Umarım bir daha yaşanmaz bu."

Cihangir sıkıntıyla soluklanırken, "Neyse, boş verelim bizi," dedi. "Hadi çıkalım da adam dinlensin rahat rahat. Seyit, geçmiş olsun kardeşim. Dediğim gibi buradayız biz."

"Ben de gideyim," dedim istemeye istemeye. "Ama geleceğim yine. Emre ile provalarımız var, bir de bir sürü kişi var ya..." İçimden geçenleri dilimden dökememek ne zordu. "Öyle işte."

Kafasını tekrar yüzümün olduğu yere doğru düşürdüğünde bana her zaman baktığı gibi baktı. "Sorun değil, sen provalarını aksatma ve bir sürü kişi olsun olmasın önemli değil, senin yerin hep başka ve hep başka olacak."

Gülümsedim. Sonra da yanına yaklaştım ve eğilerek yanağına bir öpücük bıraktım. Kendimi hızla geri çekmedim çünkü onu ciddi manada özlemiştim ve bu özlem çok içimdeydi, ölçemezdim. Ağır ağır kendimi geri çektiğimde gözlerini süzdüm, bana bakışını gördüm ve her şeyden öncesi onunla olduğumda nasıl bu kadar delirmiş hislere sahip olduğumu idrak ettim. Bu hisler beni hem delirtiyor hem de mutlu ediyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara mutlaka, gerçi herkes burada ama benden istediğin özel bir şey..."

"Kendini getir yeter," deyiverdiğinde gözlerini kapatıp açtı.

Ondan uzaklaşırken, "Görüşürüz," diyebildim.

"Görüşürüz," dedi bana bakmayı sürdürürken ve ben gözden kaybolana dek gözlerimiz birbirinde kaybolmuştu.

Hastaneden çıktığım gibi Emre ile buluştuk. Yarışmaya sadece dört gün kalmıştı ve artan tüm zamanlarımızı da prova yaparak geçiriyorduk.

Akşama kadar çalışıp planlarımızı yaptıktan sonra eve geldim ve akşam yemeğinden sonra odama kapandım, telefonumu elime alarak Seyit Ali'ye mesaj attım.

Leyla Neva: *İyi misin?*

Harika bir giriş gerçekten, nasıl orijinal ama...

Seyit Ali: *Daha iyiyim. Sen evdesin değil mi?*

Leyla Neva: *Evet, evdeyim. Aslında yalan yok, gelmeyi çok istedim ama rahatsızlık vermek istemedim.*

Seyit Ali: *Beni ciddi rahatsız edeceğini falan düşünmüyorsun değil mi?*

Leyla Neva: *Düşünüyorum.*

Seyit Ali: *Beynine selamlarımı ilet, en yakın zamanda onunla bir görüşmek isterim.*

Leyla Neva: *Sıranı bekle, aslanım.*

Seyit Ali: *Bak şuna... Uçuş izni de alayım mı?*

Leyla Neva: *Olur.*

Leyla Neva: *Bir dakika, ben şu an bir şeyi fark ettim. Sen rahat rahat yazabiliyorsun değil mi? Bak... Düşünemedim bunu kusura bakma. En iyisi yormayayım daha fazla, sonra görüşürüz.*

Seyit Ali, görüntülü aramayı kabul et!

Ekranda bir anda kendimi gördüğümde gözlerim iri iri oldu ve ne yapacağımı bilemedim. Üzerimdeki bu hazırlıksız yakalanmanın verdiği heyecanı yok ederek doğruldum ve saçlarımı arkama atarak soluklandım ve aramasını kabul ettim.

Birkaç saniye sonra Seyit Ali tüm ekranımı kaplamıştı. Gülümsedim. Yatmıyordu ama yatağındaydı. Yüzü yorgun görünüyordu ama onu görmek beni çok iyi hissettirmişti. Birbirimize bakmaya devam ederken Seyit Ali yüzündeki bu solgunluğa rağmen kalbi gibi canlı canlı gülümsedi. "Sıranı mı bekleyeyim, Neva Hanım?"

Gözlerimi kıstım. "Evet ama bu seferlik sana kıyak geçeyim hadi."

Sol kaşı imalı bir hâlde yukarı kalktı. "Sen var ya..."

"Ne?" derken gülümsememi saklamadım.

Güldü. "Çok fenasın."

"Diyene bak!"

"Ben zaten aksini söylemem ki hiçbir zaman," diye karşılık verdiğinde farkında olmadan iç çektim.

Bu öylesine gelişmişti fakat Seyit Ali bunu fark edince duraksayarak gözlerime baktı ve sustu. Neden böyle oldu bilmiyorum lakin hayatımın en garip ama en güzel anlarından birini az önce yaşamıştım. Sessiz olmaya özen göstererek harflerimi küçük küçük seçtim. "Yanında birileri var, değil mi?"

"Evet," dedi çabucak. "Cihangir burada. Bizimkileri yeni gönderdim."

"Gökçe'den aldım haberlerini aslında. Ayaklanmışsın, üstelik yarın da çıkacakmışsın. Sen delirdin mi? İyi olmadan bunu yapma."

"Burada iyi olamam. Evet ilaçlar falan filan diyeceksin ama onları evde de alabilirim, öyle değil mi? Hem ölmediğime göre burada kalmamın bir mantığı yok."

"Senin mantığına edeyim ben," diye kızdım ona. "Ne kadar rahatsın ya!"

Beni taklit etti. "Sen de ne kadar evhamlısın ya! Çok mu düşünüyorsun beni?"

"Zaten bildiğin şeyleri niye sorarsın anlamam ki?" diye düşürdüm omuzlarımı. "Hoş, sen bile kendini benim seni düşündüğüm kadar düşünmüyorsundur. Neyse..."

"Ben kendimi düşünmek yerine seni düşünmeyi tercih ediyorum."

Sınıttım. "Maşallah Seyit Ali, ayaklandığın gibi koşmaya da devam ediyorsun."

Güldü. "Sana gelirken ne zaman yavaşladım ki ben?" İfademi değiştirmediğimde gözlerini kaçırarak bir şeyler düşünüyormuş gibi yaptı ve aklına gelenleri bir tiyatro sahnesindeymiş gibi canlandırdı. "Ha! Gelme bir daha buraya, git buradan, karışma bana, sus artık Seyit Ali demediğin anlar dışında."

"Sanki var ya dünyanın en anlayışlı insanıymış gibi konuşuyorsun ya şöyle beni bir gülme tutuyor."

"Tutma tutma gül."

Gülümsedim ama daha sakince ve daha içime doğru delirircesine. "Evine ne zaman geçeceksin? Gökçe, babaannenin seni bırakmayacağını söyledi de o yüzden soruyorum."

"Bir gece kalırım orada, sonra kendi evime geçerim. Sevmiyorum ben bakıcılık yapılmasını."

"İyi," derken buldum kendimi bir anda ama niye bunu söylemiştim anlam veremedim. "Ben yarın gelemezsem darılır mısın? Cuma günü yarışma var ve ona konsantreyiz, Emre'yi de yalnız bırakmak istemiyorum, seni de asla ama..."

"Böyle şeylere alınacak kadar çocuk değilim merak etme, anlıyorum seni," diye itiraf etti sakin bir sesle. "O yarışmaya uzun zamandır hazırlandığını bili-

yorum, benim yüzümden enerjini düşürmeni zaten ben kabul etmem. Hem cuma günü ben de orada olacağım. Seni izleyeceğim."

"Sevindim," dedim. "Gelecek olmana."

Gülümsedi sadece ve bu birçok şeye bedeldi. Koridorun ışıkları yanınca birden panikledim. "Benim kapatmam gerek, sonra ararım seni olur mu? Uyku dinlen."

"Tamam, hadi bir sorun çıkmadan kapat."

Kapattım.

Biz de böyleyiz kardeşim, ne edelim?

Seyit Ali'nin mesaj kutusundan ayrıldıktan sonra gruptan mesajlar gelmeye başladı.

Son Kafa Bülbülcü ve Biz

Teoman: *Manba.*

Cihangir: *Aha bu yine Kuzey izlemiş gelmiş.*

Teoman: *Cas yapma.*

Cihangir: *Senin ben tipini...*

Teoman: *Lan... Lan Simay benim karım lan! Simay benim karım kodumun oğlu.*

Timur: *Abi sen neyin kafasını yapıyorsun gözünü seveyim?*

Teoman: *Geldi tavşan boku.*

Cihangir: *Neredesin lan sen?*

Teoman: *Dışarıdayım.*

Teoman: *Nasıl oldu Seyit?*

Seyit Ali yazıyor...

Teoman: *Güzel, demek elini kullanabiliyor.*

Cihangir: *Binazdan dilini kullandığını da gösterecek sana.*

Seyit Ali: *Grubu sessize alıp o tuşları bir yerine soksam ne yaparsın?*

Teoman: *Leyla'n var grupta ama sen bilirsin. Sikeysa al sessize.*

Seyit Ali: *Niye? Onunla başka şekilde başka yerde konuşamıyor muyum ben?*

Cihangir: *Amkanuefrghgfrnd*

Timur: *Adam var, adam gibi barbiden racon keser.*

Teoman: *Leyla şu an burada olman lazım reis.*

Leyla Neva yazıyor...

Teoman: *Allah'tan başka bir şey istemeyişim heşke.*

Leyla Neva: *Teoman boş işler müdürünün.*

[redacted]: *Mutmain oldum.*

Aradan birkaç saniye geçtiğinde yine yanan kişi o oldu.

[redacted]: *Yalnız size bir şey itiraf edeceğim.*

Yanan kimse olmadı.

[redacted]: *Oğlum mesaj atıp soruyu len!*

Cihangir: *Senin hayatını hiçbir heyecanlandırmıyor kardeşim.*

[redacted]: *Dur bakıyım.*

[redacted]: *Peyker, bir kız var…*

Cihangir: *Sonra kız mı yok arkanı satayım… Ee?*

[redacted]: *Aşık oldum sanırım.*

[redacted]: *Ne zaman?*

[redacted]: *İki dakika önce.*

[redacted]: *ASDFGHUJIKJHNGFNFDJGFKTLGŞF*

[redacted]: *Tamam iki dakika sonra unuturmuş sen onu.*

[redacted]: *Yok oğlum bu sefer ciddiyim len. Ciddi ilişki istiyorum. İki haftalık rekorumu geçirim bu kızla, hissediyorum.*

Cihangir: *Ciddi ilişki? İki haftalık rekor geçme challenge? Allah kolaylık versin, kaçırdın!*

Leyla Nevra: *Tamam yanlış anlama ama bir ilişki içerisindeyken nasıl davranırım karşındaki kızla? İki hafta sürdüğüne göre?*

[redacted]: *Kadın dediğin erkeğine hizmet edecek, onun sözünden çıkmayacak olacak.*

Leyla Nevra: *Ciddi misin?*

Seyit Ali: *İçmiş bu kafası güzel. Kalbiğin önde gidiyidir.*

[redacted]: *İçmedim len.*

Leyla Nevra: *Ee kalbinden nasıl iki hafta sürüyor ya?*

[redacted]: *Valla vicdan, ben hep onayı severi, aşık yokuyum kızlara denk gelince denedi ki ben de anlamadım…*

Leyla Nevra: *Iy.*

Cihangir: *Sen zaten sütten çıkma ak kaşıkları oynar, oyna dorum.*

[redacted]: *Neyse ben geliyorum ortaya. Az da canlı canlı ağırlayın kapımızı.*

Seyit Ali: *Azıcık hanımın sırma gelmeziin len bunaya.*

[redacted]: *Bunu duydum ya uğrak geleceğim.*

Seyit Ali: *Cihangir görevliğe gir.*

[redacted]: *Konuşma len sen. Mendilim değilsin kurtulalım. Bir arkadaşa bakıp gelecağım.*

Bazı gecelerin çabucak bitmesini ister bazı anları ise durdurmak isteriz.

Günlerden çarşambaydı. Bugün provaya gitmeyecektim çünkü dün aralıksız çalışmıştık. Bugün Seyit Ali'ye gidecektim. Evine gitmişti, yalnız değildi ama yanında olmam gerektiğini biliyordum.

Evde kimse yoktu, yalnız olan bendim ve bunu fırsat bilerek bir şey yaptım. Patlıcan ve biber dolması pişirdim. *Onun için.*

Yaptığım dolmaları bir kabın içine koydum. Evde kimsenin olmaması işime gelmişti. Serhan, Ömer'i alışverişe götürmüştü. Evet evet, ben de şaşkınım ama durum cidden bundan ibaretti. Dünya tersine dönüyor galiba. Annem de komşudaydı.

Asıl mesele benim bir çılgınlık daha yapmamdı. Anneme, bu gece babamda kalabilirim demiştim.

Yalan! Bu gece Seyit Ali'nin yanında kalacaktım.

Yarım saatten daha fazla bir süre sonra Seyit Ali'nin oturduğu siteye geldim. Ağır adımlarla evine doğru yürüdüm ve asansörle oturduğu kata çıktım. Vakit öğleyi geçiyordu. Derin bir nefes alıp kapısının önünde durduğumda zile basıp geri çekildim. Bana kapıyı açan kişi Gökçe'ydi.

"Hoş geldin Leyla," diye açtı kapıyı iyice, yüzünde samimi bir gülüş vardı.

"Hoş buldum," deyip ayakkabılarımı çıkararak içeri girdim. Gökçe kapıyı kapatarak bana sarıldı. İçeriden sesler geliyordu. Saz arkadaşları da buradaydı. Biliyordum zaten. Gökçe geri çekilerek, "Abimler içeride," dedi.

Kafamı salladım soluklanırken. Elimdeki dolma kabını mutfağa bırakmam gerekiyordu. "O ne?" diye sordu Gökçe.

Elimdekine bakıp, "Bir şeyler yaptım," dedim.

"Ne gerek vardı ki?"

"Olsun," demekle geçiştirdim. Burada daha fazla durmadan dolma kutusunu mutfaktaki masanın üzerine bıraktım, sonra da içeri geçtik. Seyit Ali, karşıdaki koltukta siyah eşofman takımıyla yatıyordu. Gözlerim direkt onu gördüğünde toparlanmaya çalıştı ama buna mâni oldum. "Yok yok, kalkma," dedim. "Uzan!"

Yine de sırtını hafifçe doğrulttu. Teoman, Cihangir ve Timur buradaydı. Teoman, "N'aber?" diye sordu bana bakarak.

Omuzlarımı kaldırıp indirirken Seyit Ali'nin başucundaki boş yere geçtim. "İyidir, sizden?"

Teoman iyi olduğunu ifade ederken Seyit Ali'nin gözleri üzerimden bir an olsun ayrılmadı. Yüzümü ona çevirerek, "Daha iyi misin?" diye sordum. "Çok ağrın var mı?"

"Yok," dedi sakince. "İyiyim."

"Sevindim."

Gökçe'nin telefonu çalmaya başladığında ekrana bakmadan, "Babaannem arıyordur," dedi. "Sanırım sabahtan beri ellinci kez." Telefonu açtı ve kulağına yaslayarak abisine baktı. "Efendim babaanne... Evet iyi... Yok daha hazırlanmadım... Tamam babaanne... Babaanne tamam... Abim," deyip gözleriyle abisini işaret etti.

Seyit Ali fısıldayarak, "Uyuyor de," diye söylendi.

Teoman kendini asla tutamadan yüksek sesle, "Seyit, biraderim içme diyorum şu zıkkımı," diyerek ses tonunu artırdı. "Yazık babaanneni üzüyorsun."

Kolumla Teoman'ın koluna vurduğumda Seyit Ali yanındaki kumandayı Teoman'a fırlattı ama neyse ki hemen arkasına düşerek koltukta kaldı. Teoman keyifle gülerken Cihangir'in ona boş boş baktığını gördüm. Beni asıl güldüren şey bu olmuştu.

Gökçe durumu toparlamaya çalışarak ayaklandı. "Yok babaanne hiçbir şey içmiyor... Vallahi su içiyor sadece... İlaçlarını da içiyor... Tamam, arayacağım ben seni... Hadi görüşürüz... Oldu söylerim... Onların da sana selamı var."

Teoman kısık sesiyle gülerek, "Zehra teyze sağ olsun on yıllık selam alıp verme kotamı doldurdum," dedi.

Gökçe telefonu kapattığında Teoman'a bakıp, "Ya abi senin yüzünden kadını telaşlandırdım yazık," diyerek açıklama yaptı. "Neyse ki anladı sonunda."

"Zehra teyzeyi telaşlandırmak istemezdim Gökçe," dedi Teoman neşeli bir sesle. Timur alayla konuştu. "O yüzden bağıra bağıra konuştun. Oyna devam."

Cihangir onun son sözünden sonra omzunu omzuna vurarak güldüğünde Teoman ikisine de ters ters bakarak, "Oğlum sizi tokat manyağı yaparım bak," dedi. "Benim içimdeki Kuzey Tekinoğlu'nu çıkarmayın."

Cihangir gülmeye devam ettiğinde Teoman duraksadı ve kaşlarını çatarak, "Yalnız şimdi burada kızlar var ama benim böyle güldüğüme bakmayın, harbiden bu son olay beni aşırı gerdi," dedi. Tavrı ciddiydi. Sertti. "Lan yoktan yere işimizden olduk. Dünden beri bunu düşünüyorum. Bu adam ölecekti. Orası bizim evimizdi neredeyse... Olayların sıcaklığından her şey normal geliyordu ama böyle düşündükçe delirecek gibi oluyorum abi."

Seyit Ali rahat bir ifadeyle bileğindeki sargılara bakıp onlara dokunurken, "Dur bakalım," dedi.

Sesindeki tını tavrıyla örtüşüyordu. "Bizim de her zaman bir planımız var. Ben yoktan yere, en başından beri içinde olduğum işi kaybedemem."

"Yoktan yere?" diye baktım ona kaşlarımı kaldırırken. Gözlerini gözlerime çevirdi. Ekledim. "Ölüyordun, farkında değil misin?"

"Bu ilk defa başıma gelmiyor ve son da olmayacak."

"Ne demek bu?"

"Gayet açık konuşuyorum," diyerek devam etti. "Bir insanın resim çizmesinden rahatsız olanlar onun elini kesse, o insan ayaklarıyla yine çizer o resmi."

"Ama bu aynı şey değil," dedim durumun ciddiyetinin fazlasıyla farkında olarak. "Ölmek... Bu gerçek ve somut bir şey, farkındasın bunun. Şakası yok. Bile bile..."

Sözlerimi kesti. "Bak iki günlük çocuk değilim, endişelenecek bir durum da yok, merak etme. Sadece benim, bizim olanı geri alacağız hepsi bu."

Cihangir, "Ben sonuna kadar varım," dedi. "Ne olursa olsun bu yapılan yanlarına kalmayacak."

Gökçe derin bir nefes alıp göğüs kafesini şişirdiğinde, "Acıktınız mı?" diye sordu.

Teoman atladı. "Sabahtan beri bunu sormanı bekliyorum, sümüklü."

Gökçe ona kötü kötü bakarken, "Sensin o," deyip abisine yöneldi. "Canın ne istiyor abi?" Seyit Ali ağzını aralayacağı vakit Gökçe gülen suratıyla gözlerime bakarak, "Gerçi Leyla bir şeyler getirmiş ama..." dediğinde Seyit Ali'nin ela gözleri derhâl gözlerimde noktalandı.

Omzumu silktim. "Öyle bir şeyler yaptım işte."

Gökçe üzerime gelircesine gözlerini irileştirdi. "Patlıcan ve biber dolması? Abim için hiç de öylesine şeyler değil, Leyla."

Teoman tiz sesiyle, "Siktir!" diye tepki verdi. "Uzun zamandır bu anı bekliyordum." Omzunu omzuma vurdu. "Vallahi on numara kızsın!"

Ona sevimsizce baktım. "Yalnız, ben onları Seyit Ali için yaptım." Teoman'ın yüzü düştüğünde güldüm. "Şaka şaka. Hepinize yetecek kadar var."

Teoman tekrar toparladığında Gökçe geriye doğru yürürken, "O zaman dışarıdan bir şeyler de söyleyelim," dediğinde Cihangir güldü. "Gökçe, abin kadar değil mi elinin marifeti?"

Gökçe duraksadı. "Ya aslında fena sayılmam ama..."

Seyit Ali gülümser gibi oldu. "Tamam, zorlama zorlama. Teoman söyleyin abi dışarıdan kafanıza göre bir şeyler." Ardından gözleri, gözlerimi buldu. Bana derin bir bakış atarken yüzündeki o memnun ifade beni de gülümsetti. "Ben dolma yiyeceğim."

Teoman telefonunu çıkarırken ayaklandı. "İyi tamam, hallediyorum hemen. İçecek ne alırsınız?"

Ona içecekleri söyledikten sonra ben de ayaklanarak mutfağa girdim. Gökçe dolmaların olduğu kabı açarken Teoman tepemizde dikildi ve elini direkt bir biber dolmasına uzattı. Gökçe, onun eline vurarak, "Ya abi sabret sabret," diye konuştu.

Teoman dolmayı ağzına götürürken, "Sus kız sümüklü," deyip geri çekildi ve tek seferde dolmayı ağzına attı. Gözlerimi devirdiğimde iç çekerek kollarını sıvadım. Teoman birkaç saniye sonra gözlerini kısarak kafasını salladığında yüzündeki tavırdan geçer not aldığımı fark ettim. Başparmağıyla beni onaylarken güldüm. Gökçe bardakları hazırlamaya, ben de Seyit Ali için tabak yapmaya başladım.

Seyit Ali için bir tabak hazırladıktan sonra diğerleri için de hazırladım. Masayı hazırlarken siparişlerimiz geldi. Teoman siparişleri getirdiğine lahmacunları açıp kokladı. "Ananı avradını karizmaya bak şunlardaki."

Gökçe bana bakarak fısıldadı. "Bir tane koyun kes ver buna, patlayana kadar yer."

Teoman, "Seni de yerim Gökçe," diye homurdandı. "O derece."

"Ben de bundan çekiniyorum zaten, abi. Beni de yersin sen."

Masayı hazırladıktan sonra içeridekiler de buraya geldi fakat Seyit Ali'nin tabağını yanına götürecektim. Kendime bir tabak yaparak tepsiye koydum. Teoman başköşeye geçerken Timur da yanındaki yerini aldı. Elimdeki tepsiyle birlikte içeri geçtiğimde Seyit Ali hafif sızıyla toparlandı. Tepsiyi çabucak ortadaki sehpanın üzerine bıraktım ve yan koltuktaki yastığı alıp sırtına koydum.

Seyit Ali, "Tamam, iyiyim iyiyim," dediğinde, "Bir saniye," deyip ona yardımcı oldum.

Sehpayı önüne doğru çekerken, "Kendin yiyebilirsin herhâlde," diyerek baktım ona.

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi.

Güldüm. "Kumanda atarken o ellerini gayet iyi kullanıyordun ama?"

Güldü. "O kumanda atarkendi."

"Hım," dedim yarım yamalak bir şeyler mırıldanırken.

Seyit Ali dolma tabağına bakıp, "Sen mi yaptın gerçekten bunları?" diye sordu.

"Üç kere de göz kırpayım mı, Seyit Ali?"

"Ne bileyim sen biraz..."

"Ne demek ben biraz?" diye çattım kaşlarımı ve tabağı önüne yaklaştırdım. Sonra da kollarımı sıvayarak lahmacun tabağını yaklaştırdım. "Sen yiyecek misin bundan?"

"Yok," dedi Seyit Ali iştahını belli ederek. "Ben dolmalarını yiyeceğim."

"İyi, afiyet olsun."

Lahmacunu dürerken Seyit Ali bana düz düz baktı. "Ne var?" diye döndüm yüzüne. Elimdeki lahmacuna baktıktan sonra hâlime güldü. Neye güldüğünü anlamıştım. Gözlerimin ucuyla çatalı işaret ettim. "Bak orada çatal da var."

Seyit Ali duruşunu bozmadan bana bakmaya devam ederken lahmacundan bir ısırık aldım ve yemeye başladım. Soluklandı ve çatalı eline aldı. Çatalı gayet düzgünce tuttuğunda biber dolmasını ortadan ikiye böldü ve bir parça alıp ağzına götürdü. Aferin sana!

İçten içe gülerken kaçamak bakışlarla yüzüne baktım. Gözlerini kıstı ve dudağının kenarındaki pirinç tanesini diliyle ağzının içine atıp dolmayı yedi. "Beğendin mi?" diye sordum sakince.

"Hayır, olmamış."

"Zıkkımın kökünü ye!"

Güldü. "Beceriksiz."

Ona soğuk soğuk bakıp lahmacunumdan bir ısırık aldım ve ekşimiş bir ifadeyle elimi içecek dolu bardağa uzattım. Bir yudum alıp ağzımı kapattığımda lahmacunu çiğnemeye devam ettim. Seyit Ali, ona gösterdiğim tavırdan bir hayli keyif alırken eğildi ve yanağımdan öpüp, "Çok güzel olmuş," diye fısıldadı. "Ellerine sağlık."

Kibirle omzumu silktim. "Tabii ki öyle oldu."

Doğruldu ve çatalı yarım kalan dolmasına götürdü. "Aslında tadı önemli değil. Ciddiyim, çok güzel olmuş ama önemli olan, benim için bunu yapman. Bu her şeye değer."

"Aman canım ne var?" diye konuştum dudaklarımın arasından. "Biberi aldım, doldurdum işte."

"Neva!" diye uyardı beni gözleri derin derin içime dokunurken. Kendimi tutamadım ve dudaklarımı birbirine bastırarak güldüm. O da güldü. "Rica ederim," dedim sonra sakince. "İçimden geldi ve yaptım. Beğendiysen mutlu oldum."

"Çok beğendim," diyerek sakin bir ses tonuyla konuştu. Ardından yemeğimizi yemeye devam ettik.

Seyit Ali tabağındaki bütün dolmaları yerken geriye doğru yaslandı. Yüzünde acıya yatkın bir ifade vardı. "Çok mu ağrın var?" diye sordum ona ürkekçe bakarken.

"Olması gerektiği kadar," diyerek karşılık verdi. Gökçe elinde ilaçlarla geldiğinde onları abisine uzattı. Sonra da bir bardak su verdi. Ben de buradaki tabakları mutfağa götürdüm.

Cihangir oturduğu yerden kalkarken, "Leyla ellerine sağlık, çok güzeldi," dedi.

Gülümseyerek, "Afiyet olsun," dedim. Timur da aynı tepkiyi vererek gülümsemişti. Ardından Cihangir telefonuna bakarak, "Biz kalkalım oğlum artık," diye konuştu. "Hem işlerim var hem de adam dinlensin."

Timur, "Ben de okula gideceğim zaten," dedi bardağındaki içecekten bir yudum alıp bırakırken.

Teoman rahat bir şekilde, "Ben de bir görüneyim bari okula," dedi. "Gerçi bir saat sonra dersine beş dakika girdiğim hocanın sınavı var ama neyse."

Cihangir, "Sen Kuzey Tekinoğlu'sun oğlum," diye dalga geçti. "Hepsini manyak edersin."

"Tabii lan ne sandın?"

Ayaklandılar. Teoman karşımda dikilerek tepemden baktı. Boyu da epey uzundu. Gerçi hepsinin boyu çok uzundu. "Ellerine sağlık, Leyla. Çok güzeldi. Seyit sayesinde nasiplendik."

"Afiyet olsun," diye mırıldandım. Onlar içeri geçtiklerinde biz de Gökçe ile mutfağı toparladık. Zaman akıp gidiyordu. Teomanlar ayaklandıklarında Gökçe ellerini kurulayarak, "Hemen mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Seyit Ali oturduğu yerden kardeşine bakarak, "Sen de git onlarla," dedi. "Hadi."

"O niye ya?" diye kızdı Gökçe kaşlarını çatarak. "Ben burada kalacağım."

Teoman, Gökçe'nin yanına gidip kulağına eğildi. "Sen de hiç anlamıyorsun bu işlerden. Leyla'sı burada ya, o bakar ona. Bu saatten sonra sana bunları ben mi anlatayım kızım ya?"

Gökçe gözlerini gözlerime ulaştırdığında bir şey diyemedim. Kafamı öne eğerek bu durumdan bir hayli sıkıldığımı belli ettim. Gökçe görülü pek olmasa da kafasını sallayarak, "İyi tamam," dedi. "Ama yarın geleceğim yine. Belki sen gelirsin, abi."

Seyit Ali, "Tamam, bakarız," diye geçiştirdi. "Hadi rut abilerinin elinden bakayım, kaybolma."

Gökçe sahte bir sinirle abisinin yanına gitti. "Abi!" Onlara tebessüm ederek baktım. Sonra da eğilip abisinin yanağını öptü. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara bak! İlaçlarını falan da ihmal etme sakın!"

Seyit Ali bıkkınlıkla soluklanırken konuşmamayı tercih etti. Olduğum yerde hareket etmediğimde Gökçe karşımda belirdi ve gülümseyerek, "Dikkat et ona," diye konuştu. "Ve her şey için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Timur elini kaldırıp Seyit Ali'ye baktı. "Abi görüştürüz. Bir şey olursa bi- liyorsun..."

"Biliyorum," dedi Seyit Ali sakin bir ifadeyle. Az sonra hepsi gittiklerinde Seyit Ali ile kocaman evde yalnız kaldık. Yanına gittim ve duvar dibindeki koltuğa oturdum. "Bir şeye ihtiyacın var mı şu an?" diye sorarak gözlerine bakıyorum.

"Hayır," diye mırıldandı. "Birazdan duşa girerim."

"Halledebilecek misin?"

Dudağının kenarını kıvırdı. "İstersen sen de gel yanımda. Su falan dö- kersin."

"Yok ben almayayım," diyerek güldüm. "Giyinirken yardım ederim ama merak etme."

"Ee o zaman ben duşa gireyim," diyerek ağır ağır ayaklandı Seyit Ali.

Şaşkınlıkla ben de ayaklandım. "Ya sabır! Manyak mısın sen?"

"Yok," dedi sıkıntılı bir şekilde. Ayağa kalktığında kendimi bir anda ko- lunun altına buldum ve onun yükünü hafifçe üzerime aldım. Seyit Ali beni göğsüne doğru çekerken, "Kendim yürüyebiliyorum," diye söylendi. "Ama böylesi daha iyi."

Seyit Ali'nin omzumdan aşağı sarkmış elini yavaşça tuttum zira bileğinde sargılar vardı. Parmakları da iyi değildi. Odasından içeri girdiğimizde kolu- nun altından çıktım. Saçlarımı geriye iterek, "Bir şey olursa seslen," dedim. "Ben içerideyim."

"Tamam," dedi Seyit Ali üzerindeki eşofmandan kurtulurken. Sırtını gördüm. Sırtında da morluklar vardı. Kaşlarımı çattığımda arkası dönük bir hâlde bileklerindeki sargıları çözmeye başladı. Benim hâlâ gitmediğimi fark edince, "Ayrılamıyorsun galiba yanımdan," diye mırıldandı. "Hım?"

"Gidiyorum," deyip arkamı döndüğüm gibi kapıdan çıktım. Seyit Ali banyoya girdiğinde ben de içeri geçip öylece pencerenin önüne geçerek kol- larımı göğsümde topladım ve aşağıyı izledim. Daha önce bu kadar yüksekte olmamıştım hiç. Her şey çok uzaktaymış gibi görünüyordu sanki ya da ben buna pek alışkın değildim.

Yaklaşık on beş dakika sonra Seyit Ali'nin odasından sesler gelirken arka- mı dönerek koridora çıktım ve kapıyı tıklattım. Sesini işittiğimde kapıyı aç- tım. Duştan çıkmıştı. Alt eşofmanını giymişti fakat üzerinde hiçbir şey yoktu. Islak saçlarının ucundan belli aralıklarla su damlaları dökülüyordu göğsüne doğru. Ağır adımlarla yanına ilerlediğimde gözlerimi bedeninden çektim. Fa- kat kollarında, göğsünün sağ altında ve özellikle bileklerinde belli olan yaralar vardı. Bu içimi kötü ettiğinde, çekmeceden temiz sargı bezleri çıkarıp bana

uzattı. "Bunları bileklerime sarar mısın?" diye sordu. "Yarın tamamen çıkaracağım."

Uzattığı sargıyı aldım ve birlikte yatağının ucuna oturduk. Bileğini kavradım ve onu dizlerimin üzerine koydum. Sargı bezini kesip bileğine nazikçe dolamaya başladığımda Seyit Ali önüme düşen saçlarımı diğer elinin yardımıyla geriye doğru bıraktı, gözlerimin önünü açtığında kalbimin ritimlerini de hızlandırdı. "Nasıl bir kaza oldu bu?" diye sordum, sanki dalgın dalgın konuşmuştum. "Yani bana anlatmadın ki detayları. Yerde mi sürtüklendin ya da takla mı attın?"

"Takla atmadım," dedi düz bir sesle. "Daha doğrusu ne olduğunu tam hatırlamıyorum. Frenler tutmadı, sonrasında da her şey karanlığın içine girdi..."

"Of çok kötü," diye söylendim sıkıntıyla sargıyı bileğine dolamayı bitirdikten sonra. Bana diğer bileğini uzattığında göğsümü şişirdim ve parmaklarımı onun morarmış teninin üzerine koyarak fısıldadım. "Bunları yaşamana rağmen yine de üzerine gidiyorsun. Oysa bileklerinde yaşam var, Seyit Ali, neden onu önemsemiyorsun?"

"Bu önemsememek değil ki," dedi kısık bir sesle. Gözlerim bileğindeydi, gözleri üzerimdeydi. Hissediyordum. "Sadece buna alışım. Bileklerim..."

Sözlerinin devamını duyamadan bileğini hafifçe kaldırdım ve ona eğilerek dudaklarımı tam da bileğindeki morarmanın üzerine bastırdım. Gözlerimi kapattım ve kendimi o ana kilitledim. Başka bir hiçbir şeyi hesap etmeden, düşünmeden ve hayal etmeden. Seyit Ali'nin yarım kalan sözleri benim ona dokunmamla tamamlanmış olduğunda kendimi geri çekerek gülümsedim ve parmağımı yeniden morarmış tenine götürdüm. Oraya dokundum. Kalbim çok hızlı atıyordu ve bunun böyle olması beni çok mutlu ediyordu. Seyit Ali, diğer elini yüzüme doğru uzattığında sol yüzümü avucunun içine hapsederek gözlerimi gözlerine çevirdi. Gözlerine baktıkça insanın sarhoş olası geliyordu. O kadar etkiliyordu ki beni bakışları, kendime itiraf edemediğim her şeyi dile getiriyordu sanki. "İyi ki buradasın," diyerek ağzını hafifçe araladı. "İyi ki yanımdasın, Neva."

Gülümsedim onun avcunun içine doğru usulca yaslanırken. Ne demem gerektiğini kestiremiyordum. "Bu gece burada kalacak mısın?" diye sorduğunda, "Kalmamı ister misin?" diye sordum, ona cevap vermeden.

Gözlerini kapatıp açarken yüzüme doğru yaklaştı. "Bunu sorma bile."

"Sordum ama."

İç çekti bir rüzgârın saçlarımı savuruşu gibi. "Ben bu gece seninle uyumak istiyorum."

Nefesim o rüzgârın içine karıştı, alıp götürdü beni onunla birlikte. "Önce sen bir iyileş de," diye mırıldandım. "Beraber de uyuruz."

Gülümsedi. "Ağzıma çarpmadın bir tane, nasıl başardın bunu?"

Gözlerimi devirdim. "Çok istiyorsan çarparım bir tane." Sonra ben de güldüm ve kendimi geri çektim. "Ayrıca bak bizim de böyle iki medeni insan gibi anlaştığımız anlar oluyormuş. Kavga etmeden, yükselmeden... Ne kadar normalmiş aslında, değil mi?"

"Evet," dedi Seyit Ali kafasını sallarken. "Bununla tanışman iyi oldu, senin adına sevindim."

"Bana bak!" Gülmeye devam ettiğinde ben de ona eşlik ettim. "Neyse, yaralısın diye üzerine gitmiyorum."

"Gelsene üzerime ne kadar geleceksin?"

"Yemezler, aslanım."

Gözlerini kısarak bana puslu puslu baktı. "Gel gel."

Dudaklarımı kapadım ve omzumu silkerek son derece sakin bir ifadeyle, "O sıkar biraz," dedim. Sonra bileğini bırakmadan ona avucunun içini gösterdim. Ağzına doğru yaklaştırdım. "Hatta sen şunu bir yala..."

Elini hızla ağzının önünden çektiğinde benim bileğimi kavradı ama canım zerre acımamıştı. Bu beni şaşırtırken şu sözleri hatırlattı. "Ha sen bana avucumu yalattıracaktın, değil mi?" İfadesizdim. "Asıl o sıkar... Ama..." deyip bileğimi hafifçe çevirdi ve avucumun içini açıp dudaklarını bastırdı.

Gözlerimi kapattım dudaklarıma yayılan tebessümle. Seyit Ali, uzunca bir müddet dudaklarını avucumun içinden çekmezken onu bekledim. Birkaç saniyenin ardından kafasını kaldırıp gözlerime baktığında, "Bunu yapacaktım," dedi. "Hayatımda ilk defa bir kızın avucunun içini öptüm." Yüzünü yavaşça sağa doğru düşürdü ve bana hayranlıkla baktı. "Hayatımdaki ilkleri seninle yaşamaya devam edeceğimi hissediyorum ve bu bana her şeyin doğru insanı bulmaktan geçtiğini anlatıyor."

"Biz birbirimiz için doğru insan mıyız yani?"

"İnkâr edemem ama hayatıma senden başkasını da kabul edemem... Öyle bir geldin ki bana, senden başka tüm yolları kapattın sanki."

"Ben senin kadar güzel konuşamam," dedim saklamadan. "Ama ben de Seyit Ali. Bazen birbirimizi deli gibi kırıyoruz, üzüyoruz ama bunlar bile bir tek seninle anlamlı geliyor. Ne yaşadık ya da ne yaşayacağımız umurumda değil ama eğer ki sana bir şey olsaydı ve sen şu anda burada olmak yerine toprağın altında olsaydın... Boşuna işte, anladın mı? Biz yine dönüp dolaşıp geleceğiz birbirimize."

"Gayet de güzel konuşuyorsun," deyiverdi dikkatini başka şeye vermiş gibi.

Afalladım ve omuzlarımı düşürüp kafamı öne eğdim. Seyit Ali beni kendine çekerken bileğimi tuttu ve çıplak beline koydu, ona sarılmamı istedi

bana sarıldığında. Göğsüm onun sert ve çıplak teniyle temas ettiğinde içim ürperdi. Ellerimi sırtına ürkekçe taşırken, "Sırtında izler var," diye fısıldadım.

"Sen sarıl," derken sıcak nefesi saçlarıma karışıyordu. "O izler de, acısı da geçer."

Ona sarıldım. Bana sarıldı.

Sanki bu hep var olan bir şeymiş gibiydi. Sanki bu onunla ikinci sarılmamız değilmiş gibiydi. Oysa ne kadar yabancıydık birbirimize, oysa ne kadar uzaktık kalplerimize... Fakat bazı insanlar bazen öyle bir gelirdi ki... Uzaklığı da yok ederdi, yabancılığını da. Seyit Ali gibi.

Vakit akıp giderken akşam olmak üzereydi. Seyit Ali içerideydi ve ben de onun için çorba yapıyordum. Evet evet, onun için çorba yapıyordum. Elimdeki tahta kaşığı çorba tenceresinin içinde bırakıp ocağın altını kıstım. Daha sonra da tezgâhın üzerine çıkardığım sebzeleri yıkamaya başladım. Salatayı yapmaya koyulduğumda Seyit Ali ağır adımlarla mutfağa girdiğinde ona dönerek, "Niye ayaklanıyorsun ki?" diye sordum. "Git yat!"

Önce tezgâha sonra da bana bakarak, "Sen bu kadar hamarat mıydın ya?" diye sordu, sanki benimle alay ediyormuş gibi.

"Sırf Gökçe seni bana emanet ettiği için yapıyorum bu yemekleri, yat kalk kardeşine dua et."

Gülerek yanıma geldi. "Sen artık zirvedesin."

"Ne? Ne zirvesi?"

"Salağa yatma zirvesi."

Dişlerimi birbirine geçirip elimdeki bıçağı ona doğru tuttum. "Bak beni sinir etme, bir de ben yaralarım seni."

Elimdeki bıçağa bakıp, "Yapmazsın diyemem inan ki," diye konuştu. "İhtimal veririm buna."

Güldüm. "Aferin sana. Ona göre davran bana o zaman."

Seyit Ali bir şey söylemeden tebessüm etti ve doğradığım salatalığa uzanarak alıp ısırdı. "Acıktın mı?" diye sordum domatesleri doğrarken.

Ağzındakini yerken kafasını aşağı yukarı salladı.

Güldüm. "Hay maşallah tosunuma, ne iştahın varmış."

Sanki boşluğuna denk gelmişçesine güldü ve ağzındakini bitirip konuşmaya başladı. "Tosunuma? Burada bir sahiplik sezdim ama bilemiyorum..."

"Lafın gelişi," diye geçiştirdim.

"Zirvedesin diyorum, tamam yeter!"

Ona kötü kötü baktığımda sabır çekerek domatesleri doğramaya devam ettim. Seyit Ali ağır adımlarla arkadaki sandalyenin birini çekerek oturdu

arka arkasında kalmamışı. Çorbanın altını kapatırken, "Şarkını kendin yazdın değil mi?" diye sordu bana. "Yarışma için."

"Evet," diye cevapladım.

"Nasıl bir şey oldu merak ediyorum. Söylesene biraz," dedi sabırsız bir davranışla. Dudaklarıma kilit vurur gibi onları sımsıkı birbirine bastırarak kaşlarımı kaldırıp indirdim.

"Olmaz. Gelirsen dinlersin."

"Bak hareketlere bak," dedi sesindeki o neşeyi yakalarken. "Artist!"

Gülümsedim ve salataya devam ettim. Az sonra masaya iki tabak, bardak koydum. Karşılıklı oturduk ve çorbalarımızı içmeye başladık. Seyit Ali'nin parmaklarına bakınca ve morluklar yine canımı sıktı. Elimdeki kaşığı bırakmadan gözlerimle gözlerini hedef alarak, "Ellerin çok acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi dürüstçe, sonra da dudağının kenarını kıvırdı. "Bana kendi ellerinle çorba içirmen için ellerimin kırılması falan gerek sanırım."

Gülümsedim. "Evet."

"Hayranım bu dürüstlüğüne."

"Yalan söyleyecek bir şey yok ki," derken omzumu hafifçe silktim. "Ayrıca ben o tarz şeylere hiç gelemem. Elini kullanıyorsan bitmiştir."

"O zaman neden çorba yaptın? Ben bu ellerimle çorba da yapabilirdim."

"İçimden geldi," diye konuştum hızla. "Ayrıca niye söyleniyorsun ki? İç işte çorba."

Hayretle geri çekildi. "Tamam, bir şey demedim."

Tavrı karşısında kafamı öne eğdim ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım fakat bu Seyit Ali'nin gözlerinden kaçmamıştı. Yakaladı. "Zevk alıyorsun değil mi bundan?"

"Anlamadım? Neyden zevk alıyor muşum?"

Seyit Ali duraksadı ve öylece omuzlarını düşürüp beni gördü. Bu aramızda var olan samimiyetin başlangıcıydı çünkü kelimeler gözlerimizin arasına girmeyi başaramıyordu, gözlerimize daima kelimelere kalkan oluyordu. Konuşmadım ve o da konuşmadı ama sonra öyle bir gülümsedi ki bu kadar sık gülmesinin kalbime iyi gelmediğini anladım. İşin tuhaf yanı, bana hem iyi gelmiyordu hem de beni bir tek o iyi hissettiriyordu.

"Yok bir şey," diye geçiştirdi kısık sesiyle çorbasına yönelirken. "Bu arada çok güzel olmuş çorba, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun."

Yemek yerken konuşmadık ve tabaklarımızı bitirdik. Bulaşıkları topladıktan sonra içeri geçtim ben de onun yanına. Ayrı ayrı koltuklara oturduğu-

munda elime telefonumu aldım ve beni arayan kimsenin olmadığını gördüm. Bu alışılagelmiş durum yüzümde hiçbir ifadeye yer vermediğinde Seyit Ali otırduğu yerden bana bakıp, "Annenin ya da babanın haberi var mı burada kaldığından?" diye sordu. "Bir sorun çıkmasın. Abin bir sorun çıkarırsa beni bu hâlimle uğraştırmasın diye soruyorum."

"Anneme, babamda kalacağımı söyledim," dedim telefonumun ekranını kilitleyip yanıma bırakırken. "Uğraşamayacaksın yani, hem uğraşacak bir şey de yok ki. Kendimi direkt cumaya atmak istiyorum."

"Hazır hissediyorsun değil mi?"

"Biraz heyecanım var," diye konuştum kaçınmadan. "Ama üstesinden gelirim."

"Senden duymak ve görmek istediğim şey de bu zaten," dedi gözlerime inançla bakarken. Bana güven aşılıyordu. "Başaracaksın."

Gülümsedim ve kaşlarımı çatarak, "Ya ben müzik okulunu da çok ihmal ettim," dedim. "Meral Hanım'a ve Güney Hoca'ya çok mahcubum."

"Sikmir er Güney Hoca'yı," diye tısladı dişlerinin arasından. Ona bomboş bakıtığımda devam etti. "Halama da mahcup olmanı gerektirecek bir durum yok. Sen düşünme bunları. Seçmeleri de geçeceksin."

"Bana bu kadar mı çok inanıyorsun?"

"Hayır, seni çok iyi görüyorum ve tanıyorum."

Cevap veremedim. Konuşmaktan kaçarcasına soluduğumda Seyit Ali otırduğu yerde hafifçe hareketlendi ve eline kumandayı alıp televizyonu açtı. "Aslında seninle *Yüzüklerin Efendisi* serisini başlatabilirdik ama geç oldu," dedi. "Geceye kadar uyanık kalmanı istemem, yarın ve ertesi gün için zinde olmalısın."

"Sorun değil," diye konuştum sakince. "Ama ara vermeden bir seri yapacaksak, daha müsait bir zamanı seçebiliriz."

"Ben de öyle düşündüm," deyip direkt Netflix'e girdi. "Başka bir şey izlemek ister misin?" diye sordu. "Ya da başka bir şey yapmak?"

Ona döndüm. "Sen bu hâldeyken ne yapabiliriz ki?"

İstifini bozmadan gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Beni fazla hafife alma, bu bedenle bile neler yapabileceğimi görmek istemezsin."

Onu taklit ettim. "Bak hareketlere bak, artist." Seyit Ali bana gülerken ekledim. "Nesin sen? Dişilini etkilemeye çalışan Arizona kertenkelesi mi?"

"Seni etkilemek için bu tarz oyunlara girmeme gerek yok, Neva. Benden aşırı derecede etkilendiğini biliyorum çünkü."

"Allah Allah," dedim otırduğum yerde hareketlenirken. "Nereden biliyorsun merak ediyorum. Söylesene bana da."

"İlk öpeceğin kişi benim, değil mi?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Soruyorum sadece."

"Cevap vermeyeceğim," dedim düz bir sesle. "Sanki sen benim sorularıma cevap veriyorsun da."

"Sor!" dedi hızla. "Neyi merak ediyorsan sor."

"Ben konuşmak yerine susmayı tercih ediyorum, susabilir miyiz?"

Ağır ağır kaydı gözleri üzerimden, "Olur," dedi. "Susalım."

"Film izleyebiliriz ama," deyip gülümsedim. Gülümsedi ve bir film açtı. Hesapsız açtığı filmi izlemeye başladık. O ayrı koltuktaydı, ben de ayrı koltuktaydım.

Seyit Ali, "Uzan," diye konuştu bana doğru. "Rahat olabilirsin."

"Uzanınca uykum geliyor," dedim sakince. "Filmi bitirmek istiyorum. Sonunu merak etim."

"Ben sana anlatırım."

"Kendim izlemeyi tercih ederim."

"Tamam, sen bilirsin," diyerek sustu, sustuk. İki saate yakın filmi izledik ve bir an olsun gözlerimi kırpmadım zira zevkini beğenmiştim ve bana boş bir iki saat yaşatmadığı için memnun kalmıştım.

Saat iyice geceye doğru yaklaşırken doğruldum ve esneyerek elimle ağzımı kapattım. Gözlerimi irileştirip arkama döndüğümde Seyit Ali'nin uyuyakaldığını gördüm. Bu beni sersemce gülümsetmişti. "Bin sini indiririm," diye taklit ettim onu ve ayaklanarak başında dikildim. Onu ilk kez uyurken izliyordum, bu kadar yakından hem de. Öyle uyuyordu işte, dümdüz. Genelde filmlerde, kitaplarda bebek gibi uyuyor falan derler ama yalan, eşek kadar adamın neresi bebek gibi uyusun yahu! Dümdüz uyuyor işte. Neyse, çok da şey etmeyelim. Eğilerek ona seslendim. "Seyit Ali... Seyit Ali kalk da yerine yat!"

Seyit Ali gözlerini usulca araladığında doğrularak baktım ona. Birkaç saniye tepki vermezken usulca ağzını araladı. "Film bitti mi?"

"Bitti."

"Kız öldü mü?"

"Yok, canlandı."

Gülümsedi. Bak bu kalbime geldi işte çünkü bu uykulu hâliyle gülümsemesi nefesimi kesmişti. "İyi."

Gözlerini yeniden kapatırığında kaşlarımı çattım. "Kalk da yerine yat hadi."

"İyiyim burada."

"Beni çıldırmak mı istiyorsun sen?"

Gözleri kapalı bir hâlde gülümsemeye devam etti. "Her zaman yaptığım gibi."

Sakinliyle soluklanırken dudaklarımı ıslattım ve yavaşça kolundan tuttum. Seyit Ali irkildi ve koluna baktı ama hiçbir şey söylemeden kolundan tutmama izin verdi. Onu ayağa kaldırdım ve birlikte odasına girdik. Yatağını açtığımda Seyit Ali üzerindeki tişörtü çıkardı. Yutkundum. Geri çekilerek, "Geç hadi," dedim. "Uyu."

Bana baktı. "Sen?"

"Ben? Ben içeride uyuyacağım."

"Burada uyu, benimle."

"Yok ben burada uyuyamam," dedim geri çekilerek. "İçeride uyurum."

"Neva," diye döndü bedenini yavaşça. Dikkatimi boşta kalan boynu çekti çünkü her zaman taktığı kolyesi orada değildi. Bunu fark etmiştim ama zihnimde düşünmemiştim. "Seninle uyumak istiyorum."

"Belki başka bir zaman." Ona yatağını gösterdim. "Hem sen yaralısın, hastasın. Bu yatakta sen uyumalısın, biz değil."

Bir şey yaşayacaksak, onunla bir özelim olacaksa yalnızca bize ait olmalıydı, *bu yatak bile.*

Seyit Ali ayakta dikilmeye devam ederken ilerideki çarşafı ve yastığı kucaklayarak, "Sana iyi geceler," dedim. "Sabah görüşürüz."

Yatağımı yaptıktan sonra eşofmanlarımı giydim ve ışıkları kapatıp alarmımı kurarak koltuğa uzandım. Gözlerim bir süre açık kaldı ve şehri izledi. Gülümsedim. Gülümserken gözlerimin kapandığını da fark edemedim ta ki uykuya döneceğim vakit Seyit Ali yanıma uzanana dek. Gözlerimi açtığımda onun gözleriyle karşılaşım. Bu beni ürkütmemişti ama şaşırmıştım. Seyit Ali sakin bir sesle, "Sabahı bekleyemem," diye fısıldadı.

Konuşacağım ne varsa yutturum ve sükûnetli bir soluğun ardından kendimi hafifçe geri çekrim. "Gel biraz, düşersin yoksa."

"Düşmem," dedi gözlerimin içine içine doğru. "Rahat ol."

"Rahatım," diye mırıldandım. "Ama senin sırtında ve göğsünde yaralar vardı. Acımıyor mu?"

"Çok değil."

"Bak acıyorsa eğer..."

"Baş edemeyeceğim bir ağrı değil," diye mırıldandı aynı sakinlikte. "Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar huzurlu hissediyorum, Neva. Bırak öyle kalsın."

Seyit Ali sargılı olan bileklerini ve yaralı olan parmaklarını yüzüme doğru getirdi, yanağımı kapatmış saçlarımı kulağımın gerisine doğru itti. "Ne yaşarsak yaşayalım," diye söyledi fısıldar gibi. "Dönüp dolaşıp yine sana geliyorum ben, yine sana geleceğim. Sen bana git derken bile sana geleceğim çünkü girdin bir kere aklıma, çıkamazsın ki oradan."

Gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım. "Ee şimdi sen bana bildiğin yazıyorsun. Bayağı bayağı yazıyorsun."

Gülümsedi. "Cilt cilt ansiklopediler çıkacak yakında bekle."

Yanağıma uzatmış olduğu elinin başparmağı ve işaret parmağıyla yanağımdaki eti sıkarak hafifçe sündürdü. Bundan keyif almıştı. Elimi oynatmadan ona dik dik baktım. "Bırakır mısın acaba? Canım biraz acıyor da."

"Biraz acıyorsa dayanırsın."

"Ya sabır," diye gülümserken dişlerimi gösterdim. Seyit Ali yanağımı serbest bıraktığı elini de çekti.

Boğazımı temizleyerek elimi yastığımın altına soktum. Şimdi ona daha yakındım. İçerisi karanlıktı fakat gözlerimiz odayı aydınlatacak kadar parlaktı, bu parlaklık kalbime bir meşale yakıtmıştı. "Sen de öylesin," dedim sonra, bir sürelik sessizliğin ardından. "Şimdi havalara girme diye sana böyle şeyler söylemek istemiyorum ama sen... Sensin işte, Seyit Ali... Sanki daha önce kimse olmamış gibi."

"İlk defa bunları yaşıyor ve hissediyorum," dedi. "Sen böyle hissettiriyorsan daha önce hayatıma girenler, hayatımın neresindeydi?"

"Hayatına girenler mi?"

Serseri gibi güldü. "Dur birkaçını hatırlamaya çalışayım..." Gözlerini tavana kaydırdı ve düşünceli bir hâlde isimler saymaya başladı. "Gizem, Gamze, Tuğba, Bahar... Ece... Yok Elif'ti galiba adını hatırlayamadım... Ha bir de Christina vardı."

"Christina?" dedim gözlerimi irileştirerek. "Dünyaya da açılmışız, güzel... Ee başka nerelerde var şubeniz Seyit Ali Bey?"

"Devamı geliyor bekle... Öykü, Zeynep, Sevil, Eda..."

"Ne bunlar? TİM mi?"

"Ne?" dedi gülerek.

"Üçüncü Dünya Savaşı diyorum, ne zaman? Bu kadroyla ölüme bile gidilir maşallah. Yok mu daha birileri? Kıyıda köşede kalmıştır bir şeyler iyi hatırla bak..."

"Kıskanınca daha bir başka oluyorsun."

"Ben ortada bir kıskançlık göremiyorum," dedim dümdüz bir sesle. "Ama tebrik ediyorum seni. Bu yaşta bu kadar işi yapmak kolay değil. Donanımlı bir insanın hayatından bu kadar kadın geçmesi şans eseri olmasa gerek...

Hayranlıkla izliyoruz, ailecek takip ediyoruz, başarılarınızın devamını dilerim."

Gözleri küçüldü bana gülerek bakarken. "Sen niye böylesin, Neva?"

"Nasılım?"

"Yani klasiktir belki ama daha önce kimseye söylemedim bunu. Tanıdığım hiçbir kıza, hiçbir insana benzemiyorsun. Beni hem sinir ediyorsun hem de güldürüyorsun... Çok garip bir şey bu."

"Kendimi o TİM'in arasında parlatmak büyük bir şeref benim için Seyit Ali Bey, gurur duydum," diye dalga geçtim. Gülmeye devam etti. Ben de dayanamadım ve güldüm çünkü dakikalardır aramızdaki ironilerle avuttuk kendimizi, farkındaydık fakat hayatlarımıza daha önce birileri girmiş ve çıkmıştı bunu inkâr edemezdik. Seyit Ali, pikeyi üzerimize daha doğru benim üzerime doğru çekerken ona yardımcı oldum. "Yarın tüm gün prova mı yapacaksınız?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Son çalışmalar artık. Yarın gece sabahı nasıl edeceğim Allah bilir..."

"Seni rahatlatmak için sana şarkı söyleyebilirim," diye fısıldadı.

"Bu beni daha çok heyecanlandırır."

"Hımm," diye ses çıkardı ağzının içinden. "Ağzı da laf yapıyormuş."

"Senin kadar olamasa da biz de biliyoruz bir şeyler," dedim tebessümle.

"Doğum günün için sana henüz bir şey alamadım," dedi kırgın bir sesle. "İçimde kaldı."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu duymamış sayıyorum, hem kimse kutlamadı ki doğum günümü çünkü kimlikte yazan başka ve biz ona göre yaşarız. Yaza kutlarız belki hâlâ birbirimizin hayatında olursak eğer..."

Sözümü kesti. "Önümüzdeki yazı bile düşündüm ben."

Gözlerim irileşti. "Benimle bayağı ciddi düşünüyorsun yani, öyle mi?"

"Seninle her şeyi düşünüyorum ben."

Gülümserken kalbimin sesini kapatamadım ve esnedim. Seyit Ali uykulu hâlimi fark ettiğinde soluklanarak, "Tamam uyuyalım artık," diye konuştu. "Uykun geldi."

"Olur," dedim üstelemeden. Yüzlerimiz, bedenlerimiz, nefeslerimiz bu kadar yakınken bir odaya, bir koltuğa sığmışken uyumak nasıl olacaktı bilmiyorum ama şimdiye dek yaşadığım en farklı ve özel gecelerden biri olacağını biliyordum. Bunu yok sayamazdım. Gözlerimi kapatmadan evvel gözlerine baktım. "İyi geceler, Seyit Ali."

Sonra gözlerimi kapattım, birkaç saniye sonra onu işitirken. *"İyi geceler, güzel kırlangıcım."*

Var olduğum bir notaya uğramışsanız, şarkılarım kaçınılmaz olacaktır

Büyük gün gelmişti. Bugün müzik yarışması vardı.

Telefonumu açtım. "Efendim?"

"Günaydın," dedi sıcak bir sesle. "Uyandırmadım değil mi?"

"Yok, yatağımı topluyordum."

"Kaç gibi çıkacaksın evden?"

"Burada hazırlanıp gitmeyeceğim," dedim. "Okulda hazırlanacağım."

Seyit Ali ekledi hemen. "Tamam, çıkacağın zaman ara beni, seni ben bırakacağım okula."

"Kendim giderim, gerek yok," diye karşılık verdiğimde güldü. "Şans öpücüğüne ihtiyacın yok yani?"

"Benim şansa ihtiyacım yok."

"Benim sana ihtiyacım var ama."

"Hım?" dedim boştaki kolumu göğsümün altına koyarken. "Az daha yalvarırsan orta yolu bulabiliriz."

"Yalvarmam, sen zaten geleceksin."

"İşi inada bindirirsen bozuşuruz ama," dedim ona meydan okurcasına.

Seyit Ali çabucak konuştu. "Hiç gereği yok, uzun zamandır seninle şu sakinliği yakalamışım ben... Kaçta geleyim söyle?"

"Sen iyileştin mi tamamen?" diye sordum merakla. "Çıkardın mı sargılarını?"

"Çıkardım."

"Parmakların ne hâlde?"

"Sana dokunmayı bekliyor."

"Ruh hastası," diye homurdandım gülerken. Sonra da derin bir nefes alıp verdim. "Tamam, ben işlerimi halledeyim arayacağım seni. Gelmene hiç gerek yok, zaten yeni yeni toparlanıyorsun. Okula gideceğim alt tarafı."

"Bugün senin için çok özel bir gün ve önce seni görmek istedim, olay bu kadar! Ben de duşa girip çıkacağım sonra seni alırım. Anlaştık?"

Pes ettim. "Anlaştık."

"İyi."

"İyi tamam görüşürüz, kapatıyorum ben."

"Kapat."

Kapattım. Gülerek telefonu yeniden şarja taktım ve yatağımı toplayıp odamdan çıktım. Henüz kahvaltı yapmamıştım ve bir şeyler yemem gereki-

yordu. Mutfağa girdiğimde herkesin burada olduğunu gördüm. Serhan bana dik dik bakarken onu umursamadım. Ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkarırken, "Ha bugün bunun yarışması var değil mi?" diye söylendi. "Ondan bu hâli."

"Hâlimde hiçbir şey yok," dedim kendime bir çay doldururken.

Annem, "Kaçta başlayacak bu yarışma?" diye sordu.

"Altıda."

"Akşam?"

"Evet."

"Dertleri neymiş o vakitte?"

"Bilmiyorum anne, öyle uygun görmüşler," dedim sakince. Annem üstelemezken derince soluklanarak, "Tamam akşam orada olacağız," dedi. Geleceklerini biliyordum ve fikrinin değişmediğini duymak beni müthiş mutlu hissettirmişti. Çay bardağımı alıp masanın üzerine koyarken, "Teşekkür ederim," dedim.

Serhan hesap sorar gibi bana bakarak, "Bu yarışmayı kazanırsan ne bok olacaksın?" diye sordu. "Verecekler mi sana üç beş bir şey?"

"Verecekler, evet."

"Ne kadar?"

"Üç beş."

Beni küçümsedi. "Sen zaten kazanamazsın."

Umursamadan ekmeğimden bir parça böldüm. "He öyle. Valla hiç çekemeyeceğim seni şu an. Bugün bana dokunmayın, bakın sadece sizden bunu istiyorum." Serhan'ın yüzüne baktım, gözlerindeki karaya dokundum. "Bugüne kadar benden hep nefret ettin, sana ne yaptım bilmiyorum ama... Bu yarışma benim için çok önemli, lütfen laf söyleyip durma. Sana bir zararım yok benim. Destek olmanı beklemiyorum ama sus en azından. Sadece sus!"

Serhan bakakalmakla yetindi. Gözlerinde ilk defa bir mahcubiyeti gördüm, aslında buna tam anlamıyla böyle denmezdi ama hangi kelimeyi yerine koyacağımı bilemedim. Bakışlarımı onun üzerinden çekerken annem masanın üzerinde duran elimin üzerine elini koydu.

Ürperdim.

Buz gibi hissettim.

Sanki onun elini ilk kez hissediyordum ellerimde.

Şaşkınlıkla yutkundum ve önce ellerimize sonra da annemin gözlerine baktım. Gülümsüyordu. Annem bana gülümsüyordu, benim için, bana... Bu ne demek bilmiyorsunuz... Bu benim için ne demek biliyor muyum sahi ben? Elimi hafifçe sıkarken bana güven verir gibiydi. "O yarışmayı kazana-

caksın," dedi. "Bugün hiçbir huzursuzluk çıkmayacak, merak etme. Sana inanıyorum, kızım." Ekledi. "Bugün yanında olacağım, senin yanındayım."

Herkes susmuştu. Serhan bile gıkını çıkaramamıştı.

Üç aylık ömrüm mü kaldı yoksa benim?

"Teşekkür ederim," diyebildim sanki bir yabancıya adres sormuşum da yanıt almışım gibi ama öyle değildi. O benim annemdi ve aramızdaki diyalog tarihe geçmeliydi. Annem elini elimin üzerinden çektiği gibi çayından bir yudum daha alarak ayaklandı ve birkaç dakika sonra bana para uzattı. "Al bunları da ihtiyacın olur belki."

Şaşkınlığımın doruklarındaydım. "Gerek yok, benim var param."

"Al bunları," diye ısrar etti ve mutfaktan çıktı. Öylece bakakaldım. Serhan tabağı kenara çekerken ayaklanarak gözlerime baktı. "Akşam orada olmayacağım ama başarılar."

İçlerine bir şey girdi kesin bunların... Aaa!

Serhan'a irileşmiş gözlerle bakıp bundan derhâl sıyrıldım ve tebessüm ettim. "Teşekkür ederim... Abi."

Ömer gülerek masanın altından ayağıyla ayağıma vurdu. Mutluydu, hem de çok. "Ne?" dedim ona da şaşkınlıkla bakarken. Gülümsüyordu. Konuşmadı ve sandalyeden inerek yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Şimdi sen akşam şarkı söyleyeceksin ya. Hiç heyecan yapma tamam mı?"

"Yapmam," dedim saçlarını dağıtırken.

Gülmeye devam ederek ellerini havaya kaldırdı. "Sen benim şampiyonumsun!"

Ona kollarımı açtım. "Sen de benim şampiyonumsun."

Ellerini indirdi ve kollarımın arasına girdi. Müthiş hissediyordum, o kadar mutluydum ki sanırım yaşadığım tüm acıları tek bir kalemde silmiş gibiydim. Ya da o kadar çok acı çekmiştim ki bu da hayatın bana bir yerde "Bunu hak ettin," deme şekliydi belki de.

Birkaç saate işlerimi halletmiş, duştan çıkmıştım. Vakit geçiyordu ve Seyit Ali birazdan gelirdi. Çantamın içine bir şeyler koyduktan sonra giyeceğim elbiseyi çıkardım meydana ve kutusunu açtım. Babam almıştı ve bu akşam bunları giyecektim. Bir elbise ve bir çift ayakkabı...

Hazırlandıktan sonra elimdekilerle odamdan çıktım. Annem yemek yapıyordu, mutfaktaydı. Kapının ağzında durarak onu gördüm. "Ben çıkıyorum. Okulda son hazırlıkları yapacağız."

"Tamam," dedi soğanın kabuklarını çöpe atarken. Bana baktı. "Akşam oradayız biz de. Hadi dikkat et."

"Görüşürüz," diyebildim ona veda ederken. Bazı şeylerin normal bir düzene girmesi için zaman gerekiyordu belki de ya da ben en fazla bu kadarını

görebilecektim bilmiyorum, yine de kötüsü olmadığı için mutluydum, bu mutluluk bana çok fazlaydı. Keşke yarısını bölebilse ve başka anlarıma pay edebilseydim.

Az sonra parka indim. Seyit Ali oradaydı, yine arabasında oturuyor ve beni bekliyordu. Gülerek yanına gittim, istemsizce sağa sola bakınıp arabaya bindim. Elimdekileri aldı ve onları arkaya koydu, ben de kapıyı kapattım. Derin bir nefes alıp verdiğimde yüzümdeki tebessüme takıldı dudakları. Çatık kaşlarını. "Sen buradasın ve mutlusun? Mutlusun sen?! Nasıl ya?"

"Ne var ya?" dedim gülerken. "Olamaz mıyım yani?"

"Bu hiç hayra alamet değil, Neva. Kesin bir şey çıkacak."

"Hayda!" diye düşürdüm omuzlarımı. "Mutluyum işte arkadaşım, niye şaşırdın bu kadar?"

"Arkadaşım mı?"

"He," dedim onun omzuna dokunup göz kırparken. "N'aber kanka?"

Seyit Ali hiç bozuntuya vermeden o da kendi elini benim omzuma koydu. "İyidir, birader senden n'aber?"

"Ne olsun ya? Uğraşıyoruz işte devrem..."

Sonra sustuk ve birbirimize bakıp gülmeye başladık. Ben saf bir mutluluğun içindeydim ama o tedirginlikle gülüyordu. Ellerimizi birbirimizden çekerken gözlerimi kapatıp açtım. Gülüşmelerimiz dindiğinde Seyit Ali duraksayarak, "Ciddi soruyorum bir şey olmadı değil mi?" dedi. "Sanki..."

"Annemle biraz iyiye gidiyoruz, Serhan da bana başarılar diledi bu akşam için, Ömer zaten benim canımın içi..." Gözlerimin içinin parladığını hissedebiliyordum. "Sence de mutlu olmamam için bir sebep var mı? Ben tarihî bir anı yaşıyorum şu an, Seyit Ali. Bu o kadar farklı ki... Ben çok mutluyum gerçekten. Çok..."

İçim içime sığmazken Seyit Ali'nin bana derin derin bakışlarında durulduum. Elini yüzüme götürdü ve çok hafifçe yanağıma dokundu. "Ben anlayamıyorum..."

"Neyi?"

"Gözlerinin içi parlıyor, göğsünde bir kuş var sanki ve mutluluğun güneş gibi... Kim bunu yok etmek ister ki? Neden bu hakkı senden almak isterler aklım almıyor, Neva!" Ona bir şey demek isterdim ama yapamadım çünkü ne söylersem kalbimden geçenlerle eş değer olmayacaktı biliyordum. Devam etti. Gülümsedi. "İlk kez bu kadar mutlu görüyorum seni, ben de çok mutlu oldum. Sana ihtiyacım olduğunu bu yüzden söylemiştim."

İrkildim. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diyerek çabucak geçiştirirdi. "Sadece gerçek hisler görmeyi özlemişim, bunu fark ettim."

"Göktçe, Teoman, Timur, Cihangir ve diğerleri..."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun." İç çekerken başparmağıyla yanağımı okşamaya devam ediyordu. "Hem de çok iyi biliyorsun."

Kafamı sağa doğru yatırıp gözlerimi kaçırdım. "Çünkü ben salağa yatmayı seviyorum."

Güldü ve elini çekti. "Sen zirvedesin!"

"Her konuda oradayım."

Benimle baş edemeyeceğini anlamış gibi sofuklandığında ellerini direksiyona koydu. Gözlerim direkt bileklerine gitti. Gözlerim direkt bileğindeki siyah tokama gitti. Oradaydı. "Bileklerin daha iyi durumda değil mi?"

"Evet," diyerek arabayı çalıştırdı. "Ben gayet iyi hissediyorum."

"Doktora gittin mi peki, randevun vardı?"

"Hallederim."

"Peki ya deden? Onunla konuştun mu?"

"Sen boş ver bunları," deyip soğutmaya çalıştı konuyu. Üzerine gitmedim çünkü şu an tamamen yarışmaya odaklıydım. Yola koyulduğumuzda Seyit Ali gözlerini önden ayırmadan, "Bahsettiğin o özel lisede olacaktı değil mi yarışma?" diye sordu. "Sen de orada hazırlanacaksın?"

Kafamı salladım. "Evet, orada olacak her şey."

"Kaç okul vardı?"

"Yedi."

"Yarışmacıları gördün mü?"

"Birkaçını biliyorum ama Emre diğerlerini gördü. İyi hazırlandıklarını söyledi."

"Sen çok daha iyi hazırlandın ama," diye motive etti beni. Usulca gülümsediğimde dudaklarını ıslattım.

"Bugün ne yapacaksın?" dedim öylesine.

"Birkaç işim var onları halledeceğim," dedi düz bir sesle. "Sonra da sana geleceğim. Saat tam altıda." Devam etti. "Kaçıncı sıradasınız?"

"En son biz çıkacağız," dedim, bunu söylerken bile göğsüm daralmıştı.

Seyit Ali kafasını aşağı yukarı sallarken, "Ben inanıyorum," diye konuştu yine. "Sana."

Yüzümü yüzüne çevirdim ama yola bakıyordu ve bana baksın diye uzun süre süzmedim. Önüme döndüm, mutluluğumu içimde büyürtüm, zira mutsuz olmak için bir sebebim yoktu, olmamalıydı da.

Bu gece her şey hayallerimin de ötesinde olmalıydı. Bir süre sonra okulun önüne geldik. Seyit Ali gözlerini kısarak okulu süzmeye başladı. Ben de arka

koltukta duran eşyalarımı aldım. "Ben gidiyorum," diyerek dikkatini üstüme çektim. "Akşam görüşürüz tamam mı?"

"Tamam."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim bu arada."

Kapıyı açtığımda ferri bir hareketle yanağımı öpüp geri çekildi. "İhtiyacın yoktu ama neyse," diye dalga geçti sonra benimle.

Gözlerimi devirdim ve arabadan indim. Sonra da sahici bir gülüşle ona veda ederek kapıyı kapattım, okula girdim. Okuldaki kalabalık ve heyecan fark edilir derecedeydi. Emre'nin dediği yere indim. Burası bizim şarkımızı söyleyeceğimiz yerdi. Sahneye çıktığımda yukarı doğru artan kırmızı koltuklar ve geniş mekân şimdiden içimdeki heyesi körüklemeye başlamıştı. Emre, beni görünce hızla yanıma geldi. "Hoş geldin. İstersen birkaç prova yapalım, sonra diğerleri gelecek. Sonra da biz hazırlanmaya gideriz."

Birbirimizin gözlerinde o yüksek enerjiyi ve inancı gördük, son provaları yaptık ve sonra hazırlanmak için salondan çıktık.

Üst katta bir odaya hazırlanmak için çıktım. Önce saçlarımı tepeden topladım, sonra da yüzümü güzelce temizleyip makyajımı yaptım. Gözlerimi öne çıkaracak fakat çok da ağır olmayan bir makyajla adımlarımı yavaş yavaş tamamlamaya başladım. Saçlarımın uçlarına doğal bir görünüm katması açısından büyük dalgalar verdim. Onları açıkta bırakacaktım. Saçlarımı da hallettikten sonra sıra elbiseme gelmişti. Elbiseme zarar vermeden arka tarafa geçtim ve onu giydim. Bordo renkli elbisenin ince askılarını omuzlarıma güzelce oturttum. Dizlerimin hemen üzerindeki pilelerini düzelttim ve derin bir nefes aldım. Sonra da siyah bağcıkları olan ayakkabılarımı giydim. Elbisemi giyindikten sonra bulunduğum yerden çıktım ve aynanın karşısındaki yerimi aldım. Hazırdım nihayetinde. Sahneye çıkınca tamamlanacaktım.

Aşağıya indiğimde Semih'in sağına soluna baktığını gördüm, bu beni gülümsetmişti çünkü şaşkındı. Gözleri beni bulduğunda gülümsedi. Yanına gittim. "Yuh!" dedi. "Bu ne güzellik be?!"

Güldüm. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi keyifle. "Ya aslında son zamanlarda pek arayamadım, kusura bakma ama bugün seni yalnız bırakamazdım. Gerçi bana ihtiyacın var mı yok mu onu bilemem tabii."

"Saçmalama," diyerek dokundum koluna. "İyi ki geldin. Ayrıca ben de çok parlak bir hafta geçirmedim ve sorun değil, burada olmana çok sevindim."

Elimi kolundan çektiğimde Semih'in gözlerindeki o saf sevinci gördüm ve bu içimi sıcacık etti. İlk tanıdığım çocuk değildi, o çok başka biriydi aslında. "Ee?" dedi derin bir nefes alıp verirken. "Ne zaman çıkacaksınız? Heyecan var mı?"

"En son biz çıkacağız," dedim sakince. "Çok heyecanım yok gibi ama o kalabalık karşısında durumlar aynı kalır mı bilmiyorum tabii..."

"Sen Leyla'sın ya!" diye cesaret katı bana. "Bir ordunun başına komutan diye koysak sırıtmazsın, bak ciddiyim."

Güldüm. "O kadar da uzun boylu değil ama teşekkür ederim." İç çektim. "Umarım başarabilirim."

"Başaracaksın," diyerek gözlerini kapatıp açtı. Birbirimize gülümsedik. O sırada babamı ve Serap ablayı gördüm. Zaten giriş kapısının önünde duruyorduk. "Babamlar geldi," diye çıktım öne. Babam beni görünce istemsizce elimi kaldırdım. Semih bize doğru döndü ve ben biraz daha öne çıktım. "Hoş geldiniz," deyip sarıldım önce babama sonra da Serap ablaya.

Babam, "Bu nasıl bir güzellik?" diye baktı gözlerime.

"Elbise güzel, onu alan daha güzel," diye cevaplarken gülümsedim.

Babam saçlarıma dokunurken Serap abla sahici bir tebessümle baktı bana. "Harika görünüyorsun, Leyla. Çok güzel olmuşsun canım benim."

Sıcacık karşılık verdim onu samimiyetine. "Teşekkür ederim Serap abla, çok incesin."

"Rica ederim," dedi tebessümünü elden düşürmezken.

Babam elini cebine atarak bir kutu çıkardı ve onu bana uzattı. "Bu senin için."

Kaşlarımı çattım. "Ne ki bu?"

"Aç bak," diye ısrar edince uzattığı kutuyu aldım ve kapağını açtım. İçinden gümüş bir kolye çıktı. Ucundaki o zarif sol anahtarı sembolü beni heyecana sürüklerken hayranlıkla elimdekine baktım.

Ellerimin titrediğini hissettim. "Baba... Bu çok güzel bir şey."

"Takmamı ister misin?"

Kafamı hızlı hızlı sallarken babam kolyeyi aldı ve kolyemi taktı. Elim direkt sol anahtarına gittiğinde kapanmayan ağzım yaşadığım mutluluğu resmediyordu. Babam kolyemi taktıktan sonra yüzüne döndüm. "Teşekkür ederim, baba. Çok teşekkür ederim."

Bana sarıldı tekrar. "Her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Başarılar canım kızım."

Gözlerimi kapatıp sevgisini içime içime çektim. Az sonra onlar salondaki yerlerine gittiğinde peşlerinden annem ve Ömer geldi. Ömer beni görünce yanıma koştu. Sarılmadan hayranlıkla bana baktı. "Oha!" Elini ağzıyla kapattı. "Ya çok ayıp söyledim böyle de... Ama sen çok güzel olmuşsun. Prenses gibisin prenses."

Çenesini sıvazladım gülerek. "Sen de hiç fena sayılmazsın."

Üzerinde daha önce hiç görmediğim kıyafetler vardı. Ömer anneme bakarak, "Annem giydirdi," dedi. Annemle yüz yüze geldik. Bana öylece baktı. Gözlerime, saçlarıma, boynuma, boyuma... Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. "Elbiseni baban mı aldı?" diye sordu sakince. Sesinde hiçbir ima yoktu.

"Evet."

"Burada mı o da?"

"Evet," dedim tekrar.

Gülümser gibi oldu. "Çok yakışmış. Güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim," diyebildim ama ötesine gidecek gücüm yoktu.

"Biz nereye geçiyoruz?" diye sordu annem sonra. Onlara gidecekleri yeri tarif ettim. Annem, Ömer'in elinden tutarak, "Tamam o zaman, biz geçelim," dedi. "Başarılar, Leyla. Sana inanıyorum kızım."

Dudaklarım titredi gülümserken. "Teşekkür ederim, anne. İyi ki geldin."

Ömer bana şans öpücüğü verdikten sonra içeri geçtiler.

Okulun kapısı bir an olsun boş durmuyordu ve sürekli birileri gelip geçiyordu. Bizim okuldan gelenleri gördüm, bana baktılar ve iyi dileklerde bulunup geçtiler. Az sonra Teoman ve Cihangir'i giriş katında gördüğümde yanlarına gittim. Teoman beni hızla süzerek gülümsedi. "Taş gibisin reis."

Gözlerimi devirerek güldüm.

"Ne zaman başlıyor?" diye sorduğunda, "Birkaç dakika içinde başlayacak," dedim.

Teoman, "Timur yok ama Cihangir'le sana geldik destek olmak için, kısa mesaj falan atılıyor mu ya?" diye dalga geçti.

"Aynen," diye kafamı salladım onun dilinden konuşarak. "Boş yaz 1700'a gönder, mesaj sana gelecektir zaten."

Cihangir sözlerim üzerine tebessüm ederken kafamı bıkkınlıkla salladım. Ardından meraklıma yenik düşerek, "Seyit Ali'yle konuştunuz mu?" diye sordum. "Ben aramadım ama henüz gelmedi ya, bir sorun falan çıkmamıştır değil mi?"

Cihangir sakince yanıtladı. "Çıkmamıştır, gelir emin ol."

"Geleceğini biliyorum da öyle aramayınca..."

Teoman bana takıldı. "O yoksa biz varız üzülme kız, ben sana gerekli şansı aşılarım."

Cihangir'e bakarak hâlime yandım. "Desene o zaman Cihangir, şimdiden kaybettim."

Teoman beni tiye alırken Cihangir gülmeden edemedi. "Neyse," dedi sonra Cihangir. "Herkes salonda galiba, biz de gidelim seni de burada tutmayalım. Başarılar Leyla, yapacağını biliyoruz."

"Teşekkür ederim."

Cihangir geriye doğru giderken Teoman yanağımı hafifçe sıkarak, "Bu yarışmayı kazan, sana canın ne çekiyorsa onu alacağım, tamam mı abisi?" diye güldü. Ona kötü kötü baktım. Teoman gülmeye devam ederken ciddileşti. "Tamam tamam, kızma gidiyoruz. Başarılar efendim."

Dayanamadım ve güldüm. Sonra ben kulise onlar salona geçti. Kulise girdiğimde salondan sesler geliyordu zira yarışma başlamıştı. Sıramızı bekledik sakince... Ama zaman geçerken beni endişeye sürükleyen asıl şeyin başarısız olma düşüncesi değildi, Seyit Ali'nin hâlâ bana dönüş yapmamasıydı.

Kötüye yormadım çünkü sıram daha gelmemişti.

Gelecekti, bundan emindim.

Aradan neredeyse bir saat geçti ve şu anki performanstan sonra sıra bizimdi. Emre gözlerimin içine baktı ve hiç konuşmadan gözlerini sükûnetle kapatıp açtı. Bu koskoca bir güvendi, bin söze bedeldi. Gülümsedim. Telefonuma baktım ama hâlâ bir bildirim yoktu. Belki de gelmişti, içerideydi ve beni bekliyordu bunu bilemezdim.

Yaklaşık beş dakika sonra bizi anons ettiler. *Bizi!*

Derin bir nefes aldım, oldukça derin bir nefes aldım hem de. Emre yanımda durdu. "Sana güveniyorum," dedi. "Kendine inan ve gerisini bana bırak."

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Yeniden doğmuşçasına hissetmek istiyordum. Emre bana yer verirken sakin adımlarla sahneye çıktım. Burası... Burası korkunç derecede kalabalıktı ve ben sahneye çıkar çıkmaz bir alkış tufanı koptu. Sahnenin tam ortasında durdum. Ellerim titriyordu ama bunu yok etmem gerekiyordu, bunu yapmalıydım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bununla baş edemeyeceğimi sandım. Dakikalar sonra Emre çaprazımdaki yerini alarak gitarı kucağına yerleşti. Ayakta kaldım. Ayakta olmayı tercih ettim. Önümde bir mikrofon, içimde bir ses... Beni duymak isteyen yüzlerce kulak vardı üzerimde...

Başaracaksın, başaracaksın, başaracaksın...

Başaracaksınız. Emre ve sen bunu yapacaksınız...

Sonra salonun tüm ışıkları yandı ve müziğin sesini işittim, şarkımı dile getireceğim anı bekleyene dek. Gözlerim açıktı ama insanlara bakmıyordum. Kime baktığımı bile bilmiyordum. Saniyeler geçti, saniyeler beni yakaladı ve nihayet dudaklarım aralandı. Şimdi benim sıramdı.

Dudaklarımı mikrofona yaklaştırdım ve şarkımı söyledim.

"Bu gece...

Sana dair bir şeyleri öldürdüm içimde,

Sabahların bir anlamı yokmuş meğerse,

Bu senin için, sana sarılmışım,

Gözlerinde kaybolmak için kahrolmuşum,

Ah bu aptal yüreğimi seninle avutmuşum,

Belki de ben...

Acizmiş rolünde,

Kanatlarımdan bir kâğıt yapıp sana savurmuşum..."

Birkaç saniye bekledim ve ellerimi mikrofona götürerek gözlerimi kapattım.

"Oysa senin var etiğin rüzgârdı bu,

Sarılmayı değil, özgürlüğü düşlüyorum,

Tüyleri arıştan bir yağmur,

Damlarken gökyüzüne doğru...

Ve ben adını koyduğun o kuşum,

Hâlâ uçmayı bekliyorum..."

Gözlerimi açtım.

Sahnedeki ışıklar söndü ve hızla yana kayarak elime kemanımı aldım fakat bu sırada fon müziği ziyadesiyle işi götürüyordu. Soğukkanlı bir hâlde kemanımı kavradığımda onu çeneme yasladım. Bir dakikadan daha az bir süre sonra derin bir nefes alarak yayı elime alarak kemanın tellerine dokundurdum. Çalan sesle birlikte seyircilerin ışıkları kapandı. Işık önce bana sonra da dansçılara vurdu. Kemanımı çalıyordum. Özgürce.

Bir kadın ve bir erkek dans ediyordu, en az benim kadar özgürdü ikisi de.

Burada kaç kişiydik bilmiyorum ama baskı hissetmiyordum. Giderek sahneye alışıyordum. Olduğum yerdeydim, ait olduğum yerdeydim.

Yaklaşık üç dakika boyunca keman çaldım. Dansçılar harikaydı... Eh ben de öyle sayılırdım çünkü provalardan daha iyi olduğumu hissettim. Yine usta bir şekilde, yumuşak bir geçişle yerimizi aldık.

Işık Emre ve benim üzerimdeydi. Seyircilerin ışığı çok daha azdı fakat onları görebiliyordum. Şarkımı söylerken üzerimdeki gözlere baktım. Annem ve Ömer orta sıralarda oturuyordu. Annemin gözlerinde anlamlandıramadığım bir gurur vardı, bu beni ağlatırdı. Hemen iki önde babam ve Serap abla oturuyordu. Babam zaten bana hayrandı... Sonra Semih'i gördüm. Bana kocaman gülerek her şeyin yolunda gittiğini belirten bir mesaj yolladı. Ardından Teoman ve Cihangir... Sıcacık tebessümlerini ilettiler ama Seyit Ali...

O yoktu. Burada değildi.

Onun varlığını bile hissedememiştim.

Kendimi bir anda kötü hissettiğimde bunun yerinin olmadığını ve bir çuval inciri aptal hislerim yüzünden mahvetmek istemediğim için yok saydım. Gülümsedim, en azından denedim ve ağzımı yeniden araladım.

"Gecenin içindeyim,

Sana dair ne varsa dirilen hayallerim,

Belki bu sefer ben öleceğim,

Ya da acı çekeceğim,

Bilmiyorum...

Fakat beni uçmaya heveslendirdiğin gibi,

Uçmayı öğreteceğin günün sabrıyla duruyorum.

Ah... Kanatlarını takmamışsın, rüzgârını kaybettin diyorum..."

Yutkundum... Bekleyip iki kez tekrarladım dizelerimi... İlkinde düştüm, ikincisinde ise çoktan ölmüştüm.

"Oysa senin var ettiğin rüzgârdı bu,

Savrulmayı değil, özgürlüğü düşlüyorum...

Tüyleri ateşten bir yağmur,

Damlarken gökyüzüne doğru..."

Gözlerimi açtım ve onu aradım. Yoktu. Gelmemişti. Gözlerimi doldurduğu gibi, içime döktüğüm o bir damla gözyaşını şu dizelerle kanattım.

"Ve ben adını koyduğun o kuşum,

Hâlâ uçmayı bekliyorum..."

Şarkımız bitti.

Ellerimi mikrondan çektim ve salondaki tüm ışıklar yandığında alkış sesleri kulağımın içini delecek kadar kuvvetliydi. Kafamı kaldırdım, gülümsedim. Onlar için ve bizim için. Emre ile benim için gülümsedim. Ömer oturduğu yerden kalkmış bana öpücükler atarken annemin beni alkışladığını gördüm. Zaten dolmuş gözlerimi, sayelerinde taşırmayı başardım. Kafamı hafifçe eğip onları selamladığımda hızla gözümdeki yaşı silerek doğruldum.

Gülümsedim. Gözyaşının ardından gelen bu gülümsemeyi tanıdınız mı?

Niye ağladığımı da bilmiyordum aslında... Altına tek bir neden sıralayamazdım. Annem buradaydı, beni alkışlıyordu; babam, arkadaşlarım ve çok iyi geçen bir sahne... Neden ağlamıştım sanki?

Teoman ıslık çalarak beni dev bir keyifle alkışlıyordu. Ona baktım ve güldüm. Sonra Emre'nin gözlerine dönerek gülümsedim. Bu sahip olduğum en değerli gülümsemeydi ve bunu en çok o hak ediyordu. "Oldu galiba," diyebildim.

"Oldu," derken kafasını sallayıp gülümsedi.

Birbirimize gülümsedik ve sahneden ayrıldık. Şimdi kazananın bekleme sırasıydı ve hepimiz sahneye çıkacaktık fakat önce kulise geçtik. İçeri girdiğimde derin bir nefes alarak bir bardak su içtim. Dansçılarımıza teşekkür ettik, onlar bu işin bir parçasıydı. Emre de elindeki bardağı masanın üzerine koyarken soluklandı. Elimi göğsüme koydum. Emre bana gülümserken kafamı öne eğdim ve telefonuma baktım. Ekranını açtım lakin hiçbir bildirim yoktu. Dudaklarımı ısırdım, dayanamayıp Seyit Ali'yi aradım. Telefonu kapalıydı.

Telefonu kulağımdan çekerken yutkunarak onu tekrar masanın üzerine koydum. Neredeydi?

Geleceğini söylemişti? Başına bir şey mi gelmişti yoksa?

Kafamda binlerce soru işaretiyle boğuşurken nihayet teker teker isimlerimiz anons edildi. Sahneye çıktık tüm yarışmacılarla. Emre ile yan yanaydık. "Asıl heyecan şimdi," diye mırıldandım kendi kendime.

Emre bunu duydu. "Sakin ol ve inan."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Gözlerine baktığım herkesin gözü üzerimdeydi ama Teoman ve Cihangir'in az daha geride durduğunu gördüm. Cihangir telefonuyla konuşuyordu, Teoman da sanki ondan bir şeyler öğrenmek ister gibi dibinde duruyordu. Kaşlarımı çattım ve içimdeki bu endişeyi yok sayamadım. Gözlerim onların üzerinden ayrılmadı. Birkaç saniye kadar sonra Cihangir telefonunu kapattı. Teoman'a bir şeyler söyledi ve yüz ifadeleri çok da keyifli görünmüyordu. Yine de Teoman onlara baktığımı fark edince gülümsedi ve elini kaldırıp göz kırptı.

Neler oluyordu böyle? Doğru düzgün heyecanımı bile yaşayamıyordum.

Sahnede bir kadın sunucu ve yanında iki kişi daha vardı. Ellerinde belgeler ve plaket vardı. Dereceye girecek olanlara vereceklerdi ama plaketi ve parayı sadece kazanan alacaktı.

Kadın sunucu eline mikrofonu alarak seyircilere baktı. "Saygıdeğer hocalarımız, değerli konuklar ve sevgili öğrenciler... Burada olduğunuz için mutluluk duyuyoruz. Okullar arası düzenlenen şarkı yarışmamızın nihayet en önemli kısmına geldik. Şimdi üçüncü, ikinci ve birinciyi açıklamak üzere izninizi istiyorum." Elindeki zarfı açtı. Ön sırada oturan hocaların oylarıyla belirlenmişti her şey. Kadın, zarfı açtı ve içinden çıkardığı kâğıdı açarak mikrofona yaklaştı. "Evet... Üçüncü olan okulumuzun adı, Zafer Koleji..."

Okulun adı söylendiğinde alkışlar koptu ve dereceye giren yarışmacılar sahneye çıkarak onlara uzatılan belgeyi aldı... Sonra ikinci okul açıklandı... Ve biz hâlâ bekliyorduk. Kalbim ağzımdan çıkacak, taşacak gibiydi. Ama bir yanım boştu işte, bir yanım eksikti. Belki o yanım dolu olsaydı şu an her şey çok daha farklı olurdu. Babamın gözlerine baktım. Gözlerini kapatıp açtı. Gülümsedim. Gülümsedi. Kadın sunucu gülümseyerek arkasına bakarak ka-

ları yarışmacıları süzdü ve önüne dönerek mikrofona yaklaştı. "Ve kazananı açıklama vakti geldi... Ben bu şerefin çok değerli hocamız Cemal Aydın'ın ait olmasını istiyorum. Hocam rica etsem gelir misiniz?"

Cemal Hoca oturduğu yerden kalktı ve ceketinin önünü düğümleyerek alkışlar eşliğinde sahneye çıktı. "Öncelikle herkese merhaba. Okulumuzun böylesi güzel bir etkinliğe ev sahipliği yapmasından gurur duyduğumuzu belirtmek istiyorum. Ardından gelen herkese ve yarışan tüm kıymetli öğrencilerimize sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum." Bir alkış seli daha... Cemal Hoca ona uzatılan kâğıdı aldı ve yazan satırı okuyarak tebessümle mikrofona yaklaştı. Elimi kalbimin koydum, koymasaydım sanki oradan fırlayacaktı ve ben onu tuttuğumu sandım. Tüm salona sessizliğe gömüldüğünde Cemal Hoca'nın sözleriyle gürültüye doğduk.

"Barış Anadolu Lisesi... Leyla Neva Kaya ve Emre Açıkgök..."

İsimlerimizi duyduğumuz an yemin edebilirim ki ben daha önce hiç böyle hissetmemiş, böylesi bir alkış kıyametinin içine düşmemiştim.

Emre'yle birbirimize baktık. Salak gibi gülüyorduk. "Başardık, Leyla!" dedi bana sarılırken. Ona sımsıkı sarıldım. "Leyla başardık... Biz kazandık. Biz."

Ağlamak ve doya doya gülmek arasında bir yerlerdeydim ama bu çok kısa sürdü çünkü gözyaşlarım benden önce davranmıştı. Ağlamıştım. Mutluluktan ağlamıştım.

Babam, annem, kardeşim ve arkadaşlarım ayaktaydı. Beni, bizi alkışlıyordu. Hocalarım, okulumdaki öğrenciler bizi alkışlıyor, bize gururla bakıyorlardı. Ağızlarında dolu dolu destek cümleleri işitiyor, varlıklarını hissediyorduk... Biz bunu hak etmiştik, herkes hak etmişti ama biz kazanmıştık.

Emre elini sırtıma koydu ve birlikte sahneye çıktık. En önde duruyorduk. Bedenim tir tir titriyordu.

Alkışlar henüz dinmemişti. Babamın gözlerindeki gururu, annemin gözlerindeki o her şeye geç kalmış ifadeyi gördüğüm an bittim... Ama başardım, bunu yaşadım ve başardım.

Okul müdürümüz sahneye çıktığında Cemal Hoca ile bizleri tebrik etti ve konuşma yapmak için mikrofon başına geçti. "İyi akşamlar herkese," diyerek başladı sözlerine. "Bugün burada olmaktan ne kadar mutlu ve gururluysak bu anı yaşadığımız için daha fazlasını hissediyoruz. Okulumuzun çok kıymetli iki öğrencisi Leyla Neva ve Emre'nin bize tattırdığı bu güzel hislere daima minnettar kalacağım." Müdür bey bize döndü, gülümsedi. "Tebrik ederim güzel evlatlarım. Hayatınız da böyle başarılarla geçsin."

"Teşekkür ederiz," dedim kısık sesimle. Konuşamıyordum bile doğru düzgün.

Müdür bey belgelerimizi ve plaketimiz takdim ederken fotoğraf çekildik, sonra da birkaç cümle bir şeyler söylemek için mikrofon başında durduk. Gözlerimi kapattım ve sakin kalmaya çalışarak gülümsedim. Cesarete ihtiyacım olduğunu anlamışlar gibi beni tekrar alkışladıklarında kafamı öne eğdim ve gözlerimin altını silerek kendimi dinledim. Sadece kendimi yoksa bu konuşmayı yapamayacaktım.

Toparlandığımda soluklanarak ağzımı araladım. "Ben çok küçük yaşlardan beri müziğin, notanın içindeyim. Bir hedefim var, iyi bir okul kazanıp iyi bir müzisyen olabilmek... Ve inanıyorum, bunu yapacağım çünkü her şey inanmakla başlıyor. Kendine inandıktan sonra insan girdiği tüm savaşları kazanabilir..." Dolu gözlerimle babama baktım. Gülümsedi, onun da hâli benden farksızdı. "En büyük teşekkürümü babama etmek istiyorum çünkü o benim haritam, pusulam, ben onun sayesinde buradayım. Bana hep inandı ve ona minnettarım..." Anneme baktım. Annem öyle duruyordu, gözleri mi kızarmıştı sanki?

"Sonra annem... Canım annem. O da bana hep inandı, hep güvendi ve bana destek oldu. Bir gün bile beni hayal kırıklığına uğrattığını görmedim. Aslında çok şanslıyım bu açıdan çünkü değerini hiçbir ödülün veremeyeceği bir aileye sahibim. Sonra küçük kardeşim Ömer, o beni prensim. O benim her şeyim. Arkadaşlarım, hocaların ve bize inanıp bu şansı yaşamığı için müdürümüze sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum." Emre'ye çevirdim yüzümü, ona gösterdim. "Ve en büyük teşekkürlerimden biri de Emre için. İyi ki diyorum sadece, iyi ki var o. Her zaman da olmasını istiyorum. Teşekkür ederim, Emre." Emre kafasını eğerek beni selamladı. Sonra ben de cümlelerimi toparladım. "Bugün bunu kazandığımız için çok mutluyum ve bunu bizlere yaşattığınız için binlerce kez teşekkür ediyorum. İyi akşamlar dilerim."

Sahneden çekilirken alkışlar yüreğime dokundu çünkü başarmıştım ya, sonunda olmuştu işte. Emre sahneye geldi ve onun da söyleyecek çok şeyi vardı fakat kısa kesti. "İyi akşamlar herkese. Çok uzatmayacağım ama teşekkürlerimi iletmem gereken birileri var. Bunların en büyüğü anneme ve sevgili kız kardeşime. Onlar olmasaydı ben bu inancı yakalayamazdım belki de. Saygıdeğer müdürümüz bize inandı ve bunu bize verdi, ona minnettarız. Hocalarıma ve sınıf arkadaşlarıma da... Fakat Leyla," deyip bana baktı. Gülümsedim. "Leyla bu hayatta benim başıma gelmiş en güzel şeylerden biri. Enerjisi ve inancı bizi ayakta tuttu. O benim şansım. İyi ki Leyla."

"İyi ki Emre."

Gülümsedik ve alkış sesleriyle geriye çekildik.

Sonra gösteri bitti. Babam ve Serap abla yanıma gelen ilk kişiler oldu. Annem sırasını bekliyordu...

Babam kollarını açıp bana sımsıkı sarıldı. "Biliyordum," dedi. "Başaracağını biliyordum."

"Emeğin büyük," dedim. "Senin sayende."

"Senin başarın bu."

Gülümsedim içim içime sığmazken. Sonra Serap ablaya sarıldım. Teşekkürlerimi sıraladım. Babam hevesle, "Bunu kutlamalıyız," dedi. "En yakın zamanda."

"Olur."

Gözlerim anneme kaydı ve bize bakıyordu. Hiçbir ifade göremiyordum suratında çünkü kendini saklıyordu. Ömer annemin yanındaydı. Babam durumu fark edince çabucak toparladı. "Annen seni bekliyor, git hadi yanına. Sonra uzun uzun kutlayacağız bunu."

"Teşekkür ederim, baba," dedim sakince. "Her şey için."

Kafasını sallamakla yetindi. Onlarla vedalaşırken sahneden indim ve Ömer'in benim için açtığı kollarına sarıldım. "Şampiyon oldun sonunda," dedi Ömer cıvıl cıvıl bir sesle. "Ben biliyordum ki zaten kazanacağını." Geri çekildi ve yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. Ben de onu öptüm. Defalarca kez. Sonra ayağa kalktım. Annemle karşı karşıyaydım. Gülümsüyordu. Gülümsedim.

"Tebrik ederim," dedi. "Çok mutluyum senin adına..."

"Teşekkür ederim, anne."

"Leyla," dedi ardından cümlenin devamını getiremeden. Onu bekledim, umutla bekledim. Sonra bir şey oldu ve kelimelerden kaçıp bana sığındı. Bana sarıldı. Annem bana sarıldı.

Şaşkınlıktan havada kalan ellerimi annemin sırtına koydum çünkü onun elleri çoktan sırtımdaki yerini almıştı. Kalbim göğsümün içinde ağırlaşmıştı ve ben bu anı yıllarca beklemiştim. Annemin bana sarılmasını zamanla hesap edemeyeceğim kadar çok beklemiştim. Gözlerimin içindeki kızarıklığı tekrar hissetmeye başladığımda yutkundum, annem de usulca kendini geri çekti. Gülümsüyordu. Hiç gülmediği kadar hem de.

"Ben teşekkür ederim," dedi ağır ağır. "Hak etmediğim hâlde beni gururlandırdığın için." Konuşamadım. Annem toparladı. "Gelecek misin bizimle?"

O sırada Teomanların buraya baktığını gördüm. Anneme döndüm. "Arkadaşlarımla biraz konuşuruz, vakit geçiririz ama çok geç kalmam, söz."

"Tamam," dedi sakince. "Geç kalma yeter."

"Kalmam merak etme."

Annem ve Ömer el ele salondan çıkarken Semih koşar adımlarla yanıma gelerek bana hızla sarıldı. Sarsıldım ve kendini geri çekti. "Ezdin ya ezdin!" Gülerek konuştuğumda güldü. "Sen var ya... Sen efsanesin! Tebrik ederim, sonuna kadar hak ettiniz bunu."

"Sağ ol," dedim sırıtarak.

Teoman ve Cihangir yanımıza geldi. Cihangir gözlerime bakıp, "Çok iyiydi, Leyla, tebrikler," diye konuştuğunda Teoman ekledi. "On numaraydın yemin ederim. Çok iyi performanstı. Şarkı da bayağı güzeldi, artık kim için yazıldıysa..."

Duraksadım ve her şey yüzümden okundu. Boğazımı temizleyerek ikisinin de yüzüne baktım.

"Gelmedi. Neden?"

"Telefonu kapalı, ulaşamıyoruz."

"Bir sorun çıkmış olmasın?"

"Seyit iki eli kanda da olsa buraya gelirdi," dedi Cihangir açıklama yaparak. "Muhakkak bir şey vardır ama merak etme çok... Yani ben en iyisi susayım çünkü ne diyeceğimi de bilmiyorum."

Teoman, "İstersen gel gidelim," dedi. "Açacaktır illa telefonlarını. Bir şey olmuştur ve o yüzden gelememiştir emin ol, ben de bilmiyorum nerede olduğunu... Evine gidelim mi?"

"Yok," diye reddettim. "Ben eve gideceğim zaten."

"Tamam biz bırakalım seni."

"Ben kendim giderim."

"Leyla hava kararda zaten, hem rüzgâr da var, hava yağacak gibi."

"Yağsın," diye silktim omzumu. "Siz gidin. Geldiğiniz için teşekkür ederim, iyi ki geldiniz. Çok sağ olsun."

Teoman gülerek yanağımı sıktı. "Lafı bile olmaz. Sen artık bizdensin, sakın unutma. Sonuna kadar yanında olacağım."

Onu itmedim. Aksine gülümsedim, sahiden. "Teoman sana bu kadar teşekkür edeceğim aklıma gelmezdi."

Sırıttı. "Hiçbir kız cazibeme karşı koyamaz."

"Ben senin bildiğin kızlardan değilim abiciğim. Hadi git."

"Kovulduk lan Cihangir!"

Cihangirle gülüştük. "Tamam, öyle olsun," dedi Teoman toparlarken. "Neyse biz gidelim ama bak bir şeye ihtiyacın olursa ara mutlaka, tamam mı?"

"Tamam," deyip kafamı salladım. "Görüşürüz."

Cihangir ve Teoman salondan çıkarken Semih'le birlikte yürümeye başladık. "Bekleyeyim mi seni?" diye sordu Semih. Kafamı iki yana salladım. "Yok bekleme. Ben eve gideceğim zaten."

"Leyla moralin onun yüzünden bozuldu değil mi hemen?"

"Moralim bozuk değil ki."

"Yapma," diye güldü imalı bir şekilde. Durduk ve birbirimize baktık. "Seni çok iyi tanıyorum. O gelmedi diye düştü suratın."

Saklamadım ben de. "Evet gelmedi ve moralim düştü biraz... Ama geçecek, boş ver."

"Şarkı onun içindi değil mi?"

Kafamı belli belirsiz aşağı yukarı salladım.

Hırsla homurdandı. "O herif seni hak etmiyor ya. Ciddiyim, kafasını gözünü dağıtmak istiyorum. Ona şarkı yazıyorsun ve burada yok. Şerefsiz!"

"Tamam, deme öyle," dedim hızla. "Bilmediğim bir şey olabilir ve kızmak istemiyorum. Çok kızıyorum ama yapamam çünkü artık anlamak ve dinlemek istiyorum." Sakince soluklandım. "Ben iyiyim. Kazandım oğlum ben, bu yarışmayı kazandım. Ben iyi olmayayım da kim iyi olsun? Şimdi de eve gidip bunu ailemle kutlayacağım. Bu kadar, bitti."

Bana, ona yalan söylüyormuşum gibi baktı. İnanmadı ama zorundaydı. Onu buna zorladım. "İyi ki geldin, Semih. Sen benim sonradan kazandığım, hayatıma iyi ki girdin diyebileceğim insanların başında yer alıyorsun. İşte mesele bu, anlamak. Ben anlamak istiyorum. Beni de anlayın istiyorum. Bu kadar..."

"Seni anlıyorum," diye gülümsedi yavaşça.

Gülümsedim. Geri çekilerek soluklandı. "İyi madem ben gideyim. Bak hava esiyor, üzerini sıkı giyin öyle git."

"Emredersiniz."

"Ederim."

Güldük ve veda ettik. Ağır adımlarla odaya çıktım. Aynaya baktım. Gülümsedim ama içten değildi işte, gözlerimden okuyabiliyordum. Yüzüm düştüğünde telefonuma baktım. Seyit Ali hâlâ bir geri dönüş yapmamıştı. Teomanlar da öyle. Bir şey olmuştu, bundan emindim. Ama kimseye soramadım. Bunu yapamadım işte.

Kıyafetlerimi çıkarmaya mecalim yoktu ve çıkarmadım. Eşyalarımı topladım ve pencereden dışarıya baktım. Hava çoktan kararmıştı ve sokak lambalarının ışıklarını görebiliyordum, okulun bahçesini görmezden gelirsem eğer. Gözlerim bir süre öylece yollarda takılı kaldı, ne kadar salaktım ki onu hâlâ bekliyordum. Evet, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Ben şu an buradaysam, onun içindi. Neden bunu kendimden saklayacaktım sanki?

Kaç dakika burada bekledim bilmiyorum ama beni ürperten ve kendime getiren şey bir gök gürültüsü olmuştu. Eve gitmeliydim, yoksa yolda mahsur kalacaktım. Pes edercesine eşyalarımı topladım ve elbisemin üzerine siyah deri ceketimi giyerek odadan çıktım. Okulda neredeyse kimse kalmamıştı.

Topuk seslerim duvarlarda yankı yapıyordu âdeta. Sakin diyebileceğim bir şekilde aşağı kata inerek nihayet dış kapıdan çıktım.

Soğuk bir rüzgâr beni kollarımdan tutup kendine sıkarken ceketimin önünü kapatırım. Salak kafam, elbiseni çıkarmalıydın! Sırtımda çantam ve elimde bir kutu ile okulun bahçesinden dışarı doğru ilerlemeye devam ettim fakat bir şey oldu ve ben bu bahçeden çıkamazken Seyit Ali kapının önünde arabası ile belirdi. Duraksadım. Olduğum yerde kaldım. Hızla arabadan indi ve yanıma gelmeye başladı. Ona nasıl bakacağımı, davranacağımı bilemedim. Yüzünü de pek seçemiyordum. Karşımda durduğunda aramızda bir mesafe var oldu. Buna da anlam veremedim. Öylece baktık birbirimize.

"Neredeydin?" diye sordum bu ürküten soğukluğu umursamadan. "Seni bekledim, seni merak ettim, Seyit Ali."

"Gelemedim, özür dilerim," diye konuştu.

Gök bir sefer daha gürledi.

"Bir şey mi oldu?" Bu soruları onu anlamak ve bana tek bir mantıklı açıklama yapmasını istediğim için soruyordum. "Seni defalarca aradım ama telefonun kapalıydı."

"Bana çok kızdın mı?" dedi sonra sakin bir sesle. Onun nesi vardı? Yanına yaklaşmak ve yüzünü daha yakından görmek istedim fakat buna mâni olur gibiydi tavrı.

"Kızdım," diye itiraf ettim sonra da şunları ekledim. "Ama daha çok merak ettim. Endişelendim. Bu saat oldu ve ben hâlâ buradayım, senin için. Neredeydin, bana tek bir şey söyle? Söyle ki burada beklediğime değsin."

Gülümsediğini görür gibi oldum. "Kazandın değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Biliyordum," dedi gülümsemeye devam ederken. "Kazanacağını biliyordum."

Tavrına ve sözlerine anlam veremedim. Bundan bir hayli sıkılmaya başladığımda dişlerimi kenetledim ve öne çıktım. "Sana neredeydin diye sordum?!"

Cevap vermedi.

Kaşlarımı çatarak karşısına ilerledim ve yüzüne bakıp, "Seyit Ali bana..." Sözlerim, yüzündeki yara izlerini görmemle son buldu. Havada asılı kaldı, sanki intihar etmiş gibi. Gördüğüm sırada aralanan ağzım bana endişelerimi haklı çıkarmıştı. "Sana..." Konuşmadım bile. Gözlerinin altı morarmıştı, kaşında öylesine yapıştırılmış gibi duran bir bant ve çenesinde çizik izleri ve çok daha fazlası... Donuk donuk bakıyordu bana. "Sana ne oldu böyle?" diye sordum sonunda içimden taşırarak cümleleri. "Kim ne yaptı?"

"Boş ver," diye geçiştirdi. "Hadi gidelim."

"Bana cevap vermek zorundasın!" diye direttim. "Hemen şimdi bana bir cevap vereceksin!"

"Önemli bir şey yok, gidelim hadi bak yağmur yağacak."

"Umurumda bile değil," dedim sert bir sesle çünkü dayanma sürem bu kadardı ve nihayet patlayacak evreye gelmiştim. "Bana neden gelemediğini söyle, sana bunları kimin yaptığını söyle... Hemen!" Cevap vermeye pek de meyilli durmazken gözlerimi kısarak bir şeylerin ucunu yakaladım ve o sırada bir yağmur damlası düştü alnıma. "Sen yoksa... Sen dövüşmeye gittin, değil mi? Evet, evet kahretsin dövüşmeye gittin."

Bana bir adım yaklaştığında ondan iki adım kaçtım. "Bak..."

"Sus!" diye sesimi yükselttim. "Sen..." Devamında neyi söyleyeceğimi bile bilmiyordum. "Bunu nasıl yapabildin kendine? Daha yeni ayağa kalktın, bok mu vardı? Hadi kendini düşünmedin peki ya ben? Ben eşek gibi bekledim ya seni. Salak gibi bekledim, kızamadım da çünkü bir sebebinin olduğunu düşündüm, buna ihtimal verdim... Ben," dedim elimi göğsüme koyarken. "Hayatımda ilk defa senin için sakin kaldım, önce düşündüm, sonra konuştum. Kötüye yormadım. Ben ya ben! Ben senin için kendimden ödün verdim, ne kadar geri zekâlıyım değil mi?"

"Hiçbir şey bildiğin gibi değil..."

"Kes sesini ya," diye kızdım ona. "Seni kaç kez aradım, insan bir dönüş yapar. Madem gelemeyecektin, bana söz vermeseydin de ben de camlarda beklemeseydim yolunu. Hem o aptal dövüşler senin için daha önemli, bunun da farkındayım ama bir gününü bana ayırabilirdin, söz verdiğin gibi ama sen yapmadın. Bunu yapmadın, Seyit Ali."

"Sana anlatamayacağım şeyler var, Neva," dedi kısık bir sesle. Bana yaklaşmaya ve ulaşmaya çalışıyordu fakat ben buna müsaade etmiyordum. "Haklısın, evet çok haklısın ama..."

"Ama ne? Ama diye bir şey olamaz, anladın mı?" dedim sesimin yüksekliğinin farkına bile varamadan. Zaten umurumda da değildi. "Neden dövüşmen gerekti peki? Neden bugündü? Neden bana söylemedin en azından? Ben bir şeyleri aşmaya çalışıyorum, bunu görüyorsun değil mi? Kaçmak yok diyen sen, bugün gelemedin bile, Daha yaraların iyileşmemişti, derdin ne ya senin ha?"

"Bak bunları sana anlatamam ve haklısın gelemedim, gelmek istedim ama olmadı. Aptal dövüşler falan deyip durma, hiçbir şey bildiğin yok."

Sesini yükseltiyordu, kontrolünü kaybediyor gibiydi, buna izin vermedim. "Bana sesini yükseltme. Haksızsın." Derin bir nefes alıp verdiğinde hâlimize güldüm. Üzerimize yağmur yağıyordu ve biz ıslanmaya başlamıştık. Kollarımı hafifçe araladım, gülmeye devam ederken. "Şu hâlimize bak! Tek bir normal gün yok. Sayende yine sesimizi yükseltiyoruz. Ben böyle devam

edemem, anladın mı beni? Ben kimse için değişmem, sen de değişmezsin ama bir şeyler olacaksa ki oluyor bunu inkâr da edemem, o zaman yapacaksın, Seyit Ali. Ben bugün ödün verdim kendimden, sen de o dövüşe gitmeyebilirdin, bunu yapmalıydın ya! Çünkü ben seni bekledim, bak heceliyorum: Ben se-nin gel-me-ni bek-le-dim! Okulda kimse yok, herkes gitti. Bu ne demek? Ne demek bu?"

Elime uzanmaya çalıştığında saçlarımın uçlarından dökülen damlalar değdi elime, kendimi geri çektim. Titremeye başladım. Onun da saçları ıslanıyordu, üzerindeki tişörtte öyle.

"Tamam, arabaya gidelim, bak üşüteceksin. Bana istediğin kadar kız, haksızsın diyemem ama burada değil. Hasta olacaksın."

Alay eder gibi güldüm. "Beni mi düşünüyorsun sahiden? Yapma ya!"

"Neva ben seni hep düşünüyorum," dedi tok bir sesle. "Bilmediğin şeyler var, sana anlatamam ve bilmek zorunda değilsin. Evet gelemedim, çok üzgünüm çok özür dilerim ama... Bak dilimden çıkmıyor anladın mı kelimeler? Ben seni düşünüyorum, her şeyden çok... Seni kırdım farkındayım. Bir daha olmayacak diyemem çünkü ben buyum. Ama sen yanımda olmaya devam edersen bunu aşabiliriz. Aramızdaki bu her neyse bunu dengeleyebiliriz, anladın mı beni? Biz yaşadıkça anlayacağız birbirimizi. Bunu göremiyor musun?"

"Senin göremediğin çok şey var," dedim dudaklarımı ısırıp serbest bırakırken. Yağmur şiddetini artırmıştı. "Ben kaçmıyorum ama zamanı değil, seninle olmamın da biz olmanın da... Önce kendini aş, önce kendini aş Seyit Ali çünkü ben..." Kırmak istemiyordum. "Neyse ben eve gidiyorum."

"Bırakmam."

"Anlamadım?"

İnat etti. "Bu hâlde bırakamam. Konuşalım tamam mı? Bunu böylece yok sayamazsın, tamam, sözümü tutamadım ama beni arkanda bırakacak kadar bir şey..."

Onun üzerine kükredim tabiri caizse ve gök delinmişçesine yağan yağmur bana eşlik etti. "Seni arkamda falan bırakmıyorum, seni kendinle bırakıyorum. Bunu anlamayacak kadar salak değilsin.

Beş gün öncesine kadar seni kaybetme korkusu yaşayan bana, dalga geçer gibi yine ölüme gittiğin için yapıyorum bunu. Kusura bakma, sürekli sana ağlayamam, bu böyle git..." Bu sefer cümlelerimi ve haykırışlarımı onun dudakları örttü. Beni sertçe öptü.

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda elleriyle yüzümü avuçladı. Dudakları o kadar sert baskı yapmıştı ki dudaklarıma, bir an nefes alamadım. Elimi göğsünün üzerine koydum ve onu itmeye çalıştım fakat bu birkaç saniye sürdü ve ben boşuna uğraşmadım. Seyit Ali sadece ona karşılık vermem için bekledi.

Beni öptü ama karşılığını bekledi. Yağmur ikimizi altına almıştı, yağmur bizi yıkıyordu.

Göz kapaklarımın üzerine çarpan su damlalarıyla gözlerimi daha sıkı yumarak dudaklarımı araladım. Ona karşılık verdim. Bunu bekliyordu. Ağzım araladı ve beni çok daha büyük bir hazla öpmeye başladı. Zaman durmuş gibiydi. Zaman ellerimizdeydi. Zaman bizdik. Dudaklarım tabiri caizse dudaklarıyla dans ediyordu. Ben daha önce böylesini yaşamamıştım. Bu ilki gibi değildi. Bu sefer başka bir şey vardı. Şefkatli değildi, tutkuluydu. Buydu evet, olan buydu. Elimdekini yere bıraktım ve bir elini ıslanmış saçlarına diğerini ise yüzüne götürdüm. Seyit Ali, elini bel çukuruma sabitlediğinde beni sertçe kendine çekti, göğsüm göğsüne çarptı. Deli gibi yağan yağmurun altında öpüşüyorduk.

Aklımızı kaybedercesine, kendimizden geçercesine, sanki kimse yokmuşçasına birbirimizi hissediyorduk. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama ayrıldığımızda yine uzaklaşmadık birbirimizden. Islanmış alınlarımızı birleştirdik. Seyit Ali nefes nefese kalmış bir hâldeydi, tıpkı benim gibi. Eliyle yüzümü sıvazlarken gözlerimi görmeye çalıştı ama yağmur buna mâni oluyordu. "Alışacağız," dedi yutkunurken. "Alışacağız birbirimize."

"Dengemi bozuyorsun," dedim kesik kesik bir nefesle.

Güldüğünü gördüm. "Seninleyken denge kavramı pek de mantıklı gelmiyor."

Nefes nefeseydik. Karnıma ağrılar giriyordu ve ben heyecandan ölecektim. "Seyit Ali..."

Sözlerimi keserek ıslak elleriyle ıslak saçlarıma dokundu. Kalbi nasıl atıyordu bilmem ama benimkinin daha önce bu kadar çığrından çıkacak kadar attığını hatırlamıyordum. Gözlerime baktı, beni gördü ve yağmura eşlik ediyormuşçasına şunları söyledi:

"Adını koyduğum o kuşun, uçmayı bekleme, sen çoktan kanatlanıp bana kondun."

KUYUDAN ATILAN TAŞ

Bir şarkı olsaydım eğer, sözlerim onun ruhundan beslenirdi.

Bir şarkı olsaydım eğer, ondan başka herkes dinlerdi.

Saçlarımın ıslaklığını hâlâ hissedebiliyordum ama üşüdüğüm söylenemezdi. Elbisem de tümüyle kuru sayılmazdı. Burnumu çekerek önümdeki çorbadan bir yudum içtim. Kaşığı elimde tutmaya devam ederken gözlerim Seyit Ali'nin ellerine kaydı. Parmaklarındaki yaraları gördüm. İçim ekşidi, içim acıdı. Kaşlarımı çattığımda bakmağım yerdeki dikkatimi dağıtmak istercesine, "Isındın mı?" diye sordu.

"İyiyim."

Ona bakmadan çorbamdan birkaç yudum daha aldım. Konuşmamız gerekti ama önce karnımı doyurmalıydım. Midem boşken ona parladığımda içimdeki karanlığı görsün istemiyordum. Çorba tabağımı bitirdikten sonra kaşığımı bir kenara koyarak birkaç yudum da su içtim.

Seyit Ali, "Doydun mu peki?" diye sordu bu sefer.

"Doydum."

"Tamam, şimdi yüzüme bak," dedi sakin bir sesle. Derin bir nefes alarak yüzümü yüzüne çevirdim. Gözlerindeki yakınlık beni kendine çekiyordu ama beni kendine çektiği gibi kendinden itiyordu da.

İyi oldu derken yüzündeki yeniden açılan yaralar beni de mahvediyordu. Gerçi bu onun hayatıydı. Tertemiz bir suratla gezemezdi. Bu hep böyle olacaktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona ne kadar kararlı olduğumu bir kez daha ispatladım. Bana bir cevap verecekti. "Seni dinliyorum Seyit Ali. Hadi!"

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdiğimde dudağının kenarını kıvırarak bana puslu puslu baktı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Duymak istediğim şey bu değil."

"Söylemek istediğim şey bu."

"Bak," dedim uzatmadan. "Hemen şimdi bana bir cevap vermezsen bir daha seninle asla konuşmam. Ciddiyim. Bana bir şey söyle artık. Neden gelmedin? Neden?"

"Sana bunu söyledim."

"Bana bunu söylemedin," diye itiraz ettim çatılan kaşlarımla. "Evet, nerede olduğunu anladım. Yine o kafesin içine girdin..."

"Hayır," derken sesinde bir anda buz küdesi var olmuştu. "O kafese girmedim. Orada değildim." Konuşmasının devamında gelecek olan şeyleri bekledim lakin hesaba katmadığım bir şey vardı o da az sonra duyacaklarım yüzünden kalbime bıraktığı endişenin yankılarıydı. "Sana bundan bahsetmedim çünkü bilmene gerek olmadığını düşündüm ki öyle. Seni bu olayların içine itmek istemiyorum, sana zarar gelsin istemiyorum, Neva. Beni anlıyorsun değil mi? Beni anladığını biliyorum."

"Neredeydin Seyit Ali?" diye sordum ona yardımcı olarak zira ben zorlamasam yine kaçacak gibi duruyordu.

"Annemin yanındaydım." Ağzım hafifçe aralandığında bu aralığın büyümemesi için aceleci davrandı ve kelimeler kavanozdan saçılan bilyeler gibi etrafa döküldü. "Annem uzun zamandır hapiste. Babamın katilini bıçakladığı için."

Duyduğum sözler karşısında ne hissettiğimi kelimelere dökecek kadar büyümemişti satırlarım. Şu vakte kadar hiçbir defteri sonuna kadar yazamadığım gibi şimdi de hislerimi anlatacak kelime bulamıyordum. Şaşkınlık, acı, endişe, korku... Hepsinden birer parça vardı ama hangisi daha öndeydi hangisi diğerlerini bastırıyordu bilemedim. Gözlerindeki o duygusuzluk ses tonuna da vurmuştu çünkü annesinden bahsederken elini yakmış da artık o yanığı hissetmiyormuş gibi davranmıştı. Ben bunu anlamıştım fakat bir kere eli yanmıştı, o hissin nasıl geçtiğini yalnızca o bilirdi. "Benim annem, babamın katilini öldürmeye kalktı, Neva. Başaramadı ama denedi. Ve şimdi..."

Sözlerinin devamı gelmediğinde kırılgan bir sesle mırıldandım. "Ve şimdi?"

Sertçe dudaklarını birbirine bastırarak baktı gözlerime. Bu bakışlar benim için değildi. "Ve şimdi benim annemi öldürmeye çalışıyorlar. Ellerine geçen her fırsatta bunu yapmaya çalışıyorlar ama yapamıyorlar çünkü annemi tanımıyorlar."

Annesi? Adını telaffuz ederken bile ses titremiyordu ama içinde başka bir şey vardı. Biliyordum. Hissetmiştim. "Peki, bu hâlin ne?" diye sordum.

"Annemi o hâle kim getirdiyse benim de hâlim bu. Takılacağın meseleler değil, olmamalı ve olmayacak da."

Omzumu silktim. "Sence de bunun için artık geç değil mi?" Sustu. Ben konuştum. "Bana açık ol. Yapacağın tek şey bu. Bak ben senden bir şey saklamıyorum, sen de benden saklama. Benim kimse tarafından korunmaya ihti-

yacım yok, bunu en iyi sen biliyorsun. Bilmelisin Seyit Ali. Lütfen, bak lütfen anlat bana olanı biteni."

Boğazını temizledi. Gergin çehresine baktım. Ela gözlerindeki o soğukluğu gördüm.

"Benim babam başarılı bir iş adamıydı. Nihat Karayazı. Benim babam dünyanın en iyi babasıydı, en düzgün adamıydı ama bilirsin böyle adamların düşmanı çok olur. Babamın da öyle oldu. Birileri onu ortadan kaldırmak, onu yok etmek istedi ve bunu başardılar. Babamı öldürdüler. Ben on sekizime yeni girmiştim."

Belki de yaşı daima on sekiz kalacaktı.

"Annem," dedi sözlerine devam ederken ama annesinden bahsederken anlayamadığım bir şeyi hissediyordum. "Asiye Karayazı... Annem, babamı çok severdi. Babam, annemi ilk kez şirkette temizlik yaparken görmüş. Tabii daha o zamanlar babam her şeyin çok başındaymış. Koca bir şirketin tahtına oturmamış henüz... Annem bir temizlikçiymiş. Babam sevmiş onu. Annem de babamı tabii. Ama dedem asla onaylamamış. Bilirsin eğitim seviyesi bazıları için ciddi sorun. Hâlâ da sevmez annemi... Yine de evlenmişler işte. Sana detay vermeyeceğim, Neva. Babamı öldürdüler, annem de babamın katillerini yaraladı. Öldüremedi ve dört yıldır hapiste. Orospu çocuklarında adam çok, kendileri değil başkalarını tıktılar içeri, suçlarını örtbas etmek için, bu işler böyle yürüyor çünkü."

"Seyit Ali ben," dedim cümlelerime bir yerden başlamam gerektiğini düşünmem için. "Daha doğrusu sen? Seni bu hâle o adamlar mı getirdi yani?"

"Bu kadarını anlattım ve dahası da olmayacak," diye konuştu koyu bir sesle. "Sadece bu kadar, Neva. Seni sadece bu kadar koruyabilirim."

"Beni neyden koruyabilirsin?"

"Herkesten."

"Ben kimseden korkmuyorum."

"Biliyorum ama bazen dünyanın en korkusuz insanının bile kaçtığı, kendinden sakındığı birileri muhakkak vardır."

"Senin de mi var?" diye sordum hızla. Cevaplamadı. Şaşırmamıştım. Üstelemedim. Fakat bu durumdan hoşlandığımı da söyleyemezdim. Aramızda bir süre sessizlik yaşandığında yanımıza bir garson gelerek, "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu. Seyit Ali bana baktığında kafamı sağa sola salladım.

Seyit Ali ise garsona yöneldi. "Teras açık mı?"

"Tabii," dedi garson.

"Tamam," diye hareketlendi Seyit Ali. "Bize bir şal getirir misiniz?"

Garson memnun bir ifadeyle gittiğinde ona sorgular bir hâlde baktım. Rahat bir sesle masanın üzerinde duran telefonunu aldı. "Havasını pek sevmedim. Üşümezsin herhâlde değil mi?"

"Hasta olursak ya?"

"Ben sana bakarım."

Alaycı bir şekilde, "Sana gerek kalmaz, merak etme," dedim ve sandalyemi geri iterek kalktım. Birlikte terasa çıktık ve yalnızca ikimizin olduğu bir alana geçtik. Yağmur kokusunu hissedebiliyordum çünkü bulutlara daha yakındım. Şehir tüm kargaşasına rağmen yüksekten daha sakin görünüyordu. Kollarımı göğsümde topladığımda Seyit Ali, şalı omuzlarımı kapatacak şekilde üzerime örttü. Beni sıkıca sardı, sonra da yanıma geçerek bir dal sigara yaktı.

Saçlarım uçuşuyordu hafif hafif ve derimin nemini hissediyordum ama sorun etmemiştim. İkimiz de yönümüzü büyük bir caddeye dönmüştük. Ayaktaydık. O sigarasını içiyordu ben de dumanından nasipleniyordum. Sessiz bir film içinde yer alıyormuşçasına konuşmadan anlamaya çalışıyorduk bazı şeyleri. Ona sormak istediğim çok şey vardı ve bu gece birini daha soracaktım yoksa kafamdaki soru işaretleri kafa bırakmayacaktı. "Annenden bahsederken sanki ona karşı mesafen varmış gibi bahsettin, Seyit Ali... Öyle mi sahiden?"

"Bilmem," diyerek sigarasını ağzından çekip iki parmağının arasında tutmaya devam etti. "Annem içimde bir yara değil ama ona bir şey olduğunda kanayan ben oluyorum."

"Anneni merak ediyorum," diye itiraf ettim. "Aslında seninle ilgili her şeyi merak ediyorum."

"Tamam, bu geceyi sana ayırdım, sor istediğini."

"O kadar vaktim yok ki."

"Vaktin yettiği kadar sor o zaman."

Burnumu çektim ve üzerimdeki şala daha sıkı sarılarak gözlerimin kenarıyla yüzüne baktım. "Gökçe ne düşünüyor peki? O da her şeyi biliyor mu?"

"Biliyor," dedi. "Ve annem Gökçe'nin gözlerinin önünde yaşattı bunu."

Gözlerim irileşti. "Peki ya Gökçe? O nasıl atlatabildi?"

"Gökçe daha on iki yaşındaydı," dedi Seyit Ali sigarasını ağzına yaklaştırdığında. Güldü. "Onun tüm hayatına mal olacak bir olayı yaşadı. On iki yaşında hem annesinden hem de babasından mahrum kaldı."

"Peki ya sen?" diye sordum yutkunduğumda.

Sorum üzerine sigarasını içti ve dumanını dışarı vererek tavrının aksine rahat bir sesle konuştu.

"Benim psikolojimde herhangi bir yıpranma yok, olmadı. Babam öldüğünde ağladım ama günlerce değil. Annem hapse girdi, sarsıldım ama düşmedim. Beni bunların hiçbiri yıkmadı ama Gökçe o yaşta bununla başa çıkamadı. Yeni yeni toparlıyor. Bakma yani cıvıl cıvıl olduğuna..."

Gülümsedim. "Ama öyle. Cıvıl cıvıl."

Yüzüme döndü. Gözlerimi gördü. "En azından dedem ona kendini kandırmayı öğretti."

"Dedenin annene olan tavrı seni kızdırıyor mu?"

"Dedemin tavırları beni ilgilendirmiyor," dedi düz bir sesle. "O herkes hakkında bir yargıya varabilir ama zerre umurumda değil." Derin bir nefes aldı. "Aile mevzularından bahsetmeyi sevmiyorum. Sence de çok sıkıcı değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben sadece seni anlamak istiyorum, Seyit Ali."

"Ben, benim Neva. Acıların çocuğunu oynamıyorum sana. Hayatımı anlatıyorum sadece. Anlayacak bir şey yok ki."

"Muhakkak vardır."

Dudaklarını sarkıttığında dudaklarımı ıslattım. Gözlerini kısarak sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi ve zehri içine soludu. Önüme döndüm. Karanlık bir göğün altında ışıkları sönmüş bir gece lambası gibiydik. "Daha önce yurt dışına çıktın mı?" diye sordum birdenbire.

"Çıktım."

"Nerelere gittin?"

"Amerika ve İtalya."

"Eğitim için mi?"

"Evet," diye cevapladı. "Babam en başından benim iyi bir avukat olmamı istemişti. Ama bende bu isteği, bu ışığı göremeyince zorlamadı. İstediğim şeyleri yaptım ama onların da istedikleri vardı." Kendiyle alay eder gibi konuştu. "Kısaca tam bir temiz aile çocuğu profili."

Gülümsedim. "Aksini iddia etmek güç."

"Belki de," dedi geçiştirir gibi. "Üşüyor musun?" diye sordu sonra bana bakarak.

Kafamı iki yana sallayarak iç çektim. Sormam gereken çok şey vardı ama bazılarını yaşayarak görmek gerekirdi. "Peki ya," dedim sakin bir sesle. "Şarkı? Şarkını nereden biliyorsun?"

Dudağının kenarını kıvırdı. Gülümsedim ama neşeden kaynaklı değildi. Yaralarla dolu bir yüze sahipken bile güzel gülüyordu. Bunu itiraf etmeliydim. "O da bana kalsın," dediğinde kaşlarımı çattım. "Hiç de bile." Duraksadım ve ekledim. "Teomanlar söyledi, değil mi? Başka nereden haberin olacak ki?"

Gözlerimi devirerek önüme tekrar döndüğümde yüzüm şehri izledi. Seyit Ali erkeksi bir soluk alıp vererek bir adım geldi ve gözlerime baktı ama ona bakmadım. "Orada olmayı her şeyden çok istiyordum inan bana. Gelecektim de. Bunu sana defalarca kez söyledim ama sebeplerim vardı ve gelemedim. Üzgünüm."

"Beni aramanı beklerdim."

"Arayamadım ve bunu Cihangirlere bile söylemedim. Yani imkânım yoktu anlasana."

"Peki ya neden onca saat sonra geldin?" diye sordum sol kaşımı kaldırıp ona döndüğümde. Yüzü yüzümün hemen önündeydi. "Kimse kalmamıştı okulda. Neden bunu bile bile geldin?"

"Beni bekleyeceğini biliyordum."

"Bak ya," diye güldüm hayretle. Güldü. "Öz güvenin beni benden alıyor, Seyit Ali."

"Sen de beni."

Kelimelerime sus payı kazandırdığında bunun büyümesine müsaade etmedim ama konuşan o oldu. "Şarkıyı dinlemek isterdim. Seni orada öylece izlemek ve kazandığın anda yanında olmak, gururunu ve mutluluğunu paylaşmak isterdim ama olmadı, Neva. Biliyorum kırgınsın, kızgınsın da... Üzgünüm."

"Bak sana söylediğim gibi kötüye yormadım ve seni bekledim. Eğer ki bana o an mantıklı bir açıklama yapmış olsaydın kızgın olmazdım ama ben sana bunu sordukça sen, 'Ben böyle bir adamım,' dedin. Beni delirten oydu, anlıyor musun?"

"Çok mu kızdırdım seni?"

İşte şimdi en sevdiğim kısma geliyoruz. Bir an hiç gelmeyecek sanmıştım.

"Benim kızgınlığım geçti," dedim. "Ama sıra senin kızgınlığında."

"Ne diyorsun anlamıyorum?" dedi yüzündeki o ifade bir anda yok olurken. Sigarasını nihayet bitirmişti. İzmariti kenara bıraktığında birbirimize döndük tümüyle. Gülümsedim. Onun yüzünde ise aynı hâl yoktu.

"Sen sorunlarını aşarak değil, üstünü kapatarak halletmeye çalışan birisin. Bunu biliyorsun. Sana, 'Ben bunu yaptım Seyit Ali, ben senin için bekledim,' dedikçe sen, 'Ben buyum,' dedin ve ben bunu reddedince en kolayını seçtin. Çektin beni öptün. Evet, ben de sana karşılık verdim, inkâr edemem. Ama o an emin ol seni pataklayabilirdim. O an sana karşılık verdiysem bunu kapatmak için değil, gerçekten seni öpmek istediğim içindi. Seni hissetmek içindi ve hissettim."

Seyit Ali sözlerimin nereye varacağını merakla beklediğinde ona bir adım da ben yaklaştım. İkimizden biri bir adım daha atarsa gidecek başka yerimiz kalmayacaktı. "Hatırlıyor musun bana bir keresinde, her şeyin bir bedeli olduğunu söylemiştin?"

"Hatırlıyorum."

"Güzel," dedim ve gülümsedim. Tuhaf bakışları onun üzerindeki etkisini epey hissettirdiğimi gözlerimin önüne serdi. Bana hipnoz olmuşçasına bakarken hafifçe çenemi öne çıkarıp gözlerinin dibine baktım. Gözlerinin bebeği durmuştu sanki. "Önümüzdeki on gün boyunca bana asla dokunmayacaksın. Ne beni öpebileceksin ne de elimi tutabileceksin." Suratı buz kesti. "Hani istediğin gibi beni çekip öpebiliyorsun, sorunlarını bu şekilde aşacağını sanıyorsun ya, bunu da aşarsın. Bu da benim sana ufacık bir cevabım."

Seyit Ali sözlerim karşısında ummadığı bir yerden darbe yemişçesine sarsıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Yo," diyerek kafamı iki yana salladım. "Gayet ciddiyim." Onu taklit ettim. "Ben buyum Seyit Ali."

"Neva, sen benimle oynuyorsun şu an."

"Hayır, oynamıyorum," dedim. "Mademki o an söylediğim her şeyin sonucu bir öpücüğe bakıyordu, e şimdi de on gün bana dokunmazsan bundan sonra söylediklerimi dikkate alırsın. Öyle değil mi?"

Gerildi ve keyifsizce güldü. "Çok saçma."

"Belki öyle evet," dedim onaylayarak. "Ama aklıma çok daha iyi bir fikir gelmedi. Seninle konuşmayı kesemem, senden uzak duramam... Ee?"

"On gün diyorsun!" diye güldü soğuk soğuk. "On gün sana hiçbir şekilde dokunmayacağım yani?"

"Aynen öyle," deyip kapatıp açtım gözlerimi.

Seyit Ali yaşadığı şoku sonuna kadar yaşarken, "On gün ne demek farkında mısın sen?" diye sordu.

Homurdandım. "Kurumazsın, merak etme."

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek reddetti. "Beni böyle mi cezalandırıyorsun yani?"

"Seni cezalandırmıyorum," dedim. "Üzerimde bu kadar kolay hâkimiyet kuramayacağını ve beni gerçekten tanıman gerektiğini iddia ediyorum, Seyit Ali. Ayrıca abartma, on gün hiçbir şey. Seninle bağımı tamamen kopardığımı söylemedim."

"Çok çocukça," diye karşılık verdi hoşuma gitmediğini belli ederek. "Ayrıca sen de bana dokunmayacaksın, yani bu sana da bir ceza."

"Ceza değil diyorum. Ben sana dokunmazsam bir şey kaybetmem ama bak iki dakika içinde delirdin," deyip keyifle güldüm. "Bence çok güzel oldu."

Birkaç adım geri gittiğinde güzel dişleri güzel gülüşüyle süslendi ama bu gülüşten keyif aldığını sanmıyordum. Kollarını göğsünden indirmeden saçlarını savurarak baktım gözlerine. Seyit Ali bana şaşkınlıkla bakarken kelimeleri tükendi. "Sen var ya... Çok fenasın."

Gülümsedim. Bu on gün içerisinde onu delirtebilirdim hem de hiçbir şey yapmadan. Bakalım o zaman da işine geldiği gibi beni susturabilecek miydi? Aslâ! Rüzgâr saçlarımı karıştırmaya başladığında derin bir nefes alıp verdik ikimiz de. Birbirimize bakıyorduk. Seyit Ali telefonuna bakarak, "Peki," diyerek telefonunu cebine koydu. "Bu on günlük Leyla Neva Kaya işkencesine yarın başlayacağımıza göre şu an seni öpebilirim."

Yüzümü buruşturdum. "Kim demiş?"

"Ben diyorum," dedi ve aramıza açtığı mesafeleri kapatarak tam önümde bitti. Ellerini, yaralı ellerini yüzüme koyduğunda yurkundum. Teni buz gibiydi. İçim ürperdi. Gözlerindeki o aşılmaz dağları tek bir adımla tek bir nefesle ortadan kaldırdığında gözlerinin kenarındaki morluğa baktım. Elimi yüzüne kaldırdığımda parmaklarımla o morlukların üzerine dokundum. Kirpikleri titredi.

"Canın çok acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," deyip avucunun içine hapsettiği yüzümü hafifçe okşayarak kafasını eğdi, dudaklarıma yaklaştı ve vakit kaybetmeksizin dudaklarımızı birleştirdi. Ona çekildim. Tıpkı bir okyanus gibi dalgalarımı toplayarak sahile vurdum. Ona doğru vuruldum. Gözlerim onun bana dokunmasıyla kapandığında ağzımı araladım. Elim usulca yüzünden boynuna doğru kaydı. Tabii bu esnada omuzlarımdaki şal yere düştü. Seyit Ali'nin dudaklarımdaki baskısı arttığında ona ayak uydurdum. Birbirimizi öpüyorduk ama bu şefkatli değildi, bu sanki sonun var ettiği bir sonsuzluktu. Bu mahvediciydi, bu kahrediciydi. Soğuk ellerini belime indirdiğinde parmaklarını bel çukuruma yerleştirerek beni kendine biraz daha çekti, dudaklarımızı ayırarak kafasını sağa doğru yatırdı ve ayrılan dudaklarımızı tekrar birleştirdi. Karnımın içindeki ağrı kalbime sıçrayan bir yangının ilk kıvılcımıydı. Bunu bilerek yapıyor gibiydi. Dokunuşu, kokusu sarhoşluk hissi oluşturduğunda nefes nefese ondan ayrıldım ve ellerimi göğsünün üzerine koydum. Onu durdurdum.

"Seyit Ali..." dedim göğüs kafesim inip kalkarken. Gözlerim gözlerinde değildi ama baktığım yerde onu görüyordum.

Seyit Ali alnını alnıma koyduğunda, eliyle çenemi hafifçe kaldırdı ve beni gözlerine kilitledi. "On günle beni korkutamazsın, Leyla Neva Kaya."

"Seni korkutamam belki ama," diye fısıldadım nefesimi düzene sokmaya çalışarak. Alnını alnından çekerek dudaklarımı tam da dudaklarının üzerine getirerek mırıldandım. Konuşurken tenim tenine değmişti. "Çıldırtabilirim."

Sözlerimden hemen sonra kendimi geri çektim ve yere düşen şalımı eğilerek aldım. Şalı hafifçe silkeleyerek katlamaya başladığımda Seyit Ali'nin gülerek bana baktığını gördüm. Ellerini cebine attığında gözlerini kısarak, "Tamam," dedi. "İstediğin gibi olsun ama on gün sonunda kimin daha çok çıldırdığını göreceğiz."

Güldüm. "Ben asla çıldırmam."

"Asla, asla deme."

İnatla, "Asla," dedim.

Bıkkınlıkla soluklandığında saçlarımı düzelterek hareketlilik gösterdim. "Gidelim mi artık çok geç olmadan?"

"Olur," dediğinde birlikte terastan indik ve arabaya geçtik.

Yol boyu fazla konuşmadan evimin az aşağısındaki yerde durduk. "Teşekkür ederim," dedim.

"Yarın babanla mı olacaksın?" diye sordu.

"Evet," diyerek kafamı salladım. "Haftaya üniversite sınavı var. Hem bugünü kutlarız hem de o gün için stres atarız. Yani babam öyle ister. Yoksa ben stresli değilim."

"Stresli olduğun bir eleme var ama değil mi?" diye sordu konservatuvarı kastederek.

"Çok değil." Birden irkildim. "Aaa! Ben tamamen unuttum! Yarın için Güney Hoca'yla özel ders ayarlamıştık."

"Güney Hoca'yla mı?"

"Evet," dedim saf saf. "Neyse, bir şekilde her şeyi halledeceğim."

Seyit Ali duyabildiğim ama anlayamadığım bir şekilde ağzının içinden homurdanmaya başladığında arka koltuktaki eşyalarımı aldım. "Pazar günü de Teoman'ın doğum günü var. Onu kutlayacağız," dedi.

"Nerede?"

"Ayarladık bir şeyler," diyerek baktı gözlerime. "Sen de geliyorsun."

"Saat kaçta?"

"Akşam olur."

Hemen cevap vermedim. "Tamam. Gelebilirsem gelirim. Teoman ne gibi şeyleri sever ki?"

"Boş ver hediyeyi." Gözlerimi kıstığımda nefesimi usulca dışarı verdim. Tamam, bunu kendim halledebilirdim. Çantamı ve eşyalarımı elime aldıktan

sonra kapıyı açmadan yüzüne baktım. Onu öpmeyecektim. On gün vardı aramızda ama benim için sorun yoktu. "İyi geceler, Seyit Ali."

"İyi geceler son işkence bükücü."

Boşluğuma denk geldi. Güldüm. "Ağla!"

Kafasını salladı. "Göreceğiz kimin ağlayacağını!"

"Ya he he," diye dalga geçerek arabanın kapısını açtım. Gülüyordu. Gülüyordum. Bu anın beni mutlu ettiğini itiraf edebilirdim.

Kapıyı kapattıktan sonra ilerlemeye başladım. Ben gözden kaybolana dek buradan gitmeyeceğini biliyordum. Arkamı dönmeden ilerledim ve nihayet evimin olduğu yere geldim. Seyit Ali de çoktan gitmişti. Kapının ziline iki kez bastığımda annem beni karşıladı. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı. "Neredeydin?" diye sordu sakince.

"Arkadaşlarla kendi aramızda ufak bir kutlama yaptık," diye yalan söyledim.

Ayakkabılarımı çıkarıp doğrulduğumda annem hiçbir şey söylemeden içeri geçti. Televizyon sesinden başka bir şey işitemiyordum. Elimdeki çantalarla odama ilerlerken Serhan'ın sesini duydum. "Kazanmışsın!"

"Evet," dedim sakince. "Şaşırdın mı?"

"Şaşırmadım."

"İyi," diye mırıldandım olduğum yerde. "Yorgunum ben, yatıyorum, iyi geceler."

İkisinden de ses gelmediğinde odama girdim, Ömer uyuyordu ve onu uyandırmamak için odaya sızan ay ışığıyla idare ettim. Üzerimi değiştirip temizlendikten sonra elime telefonumu aldığım gibi gelen bildirimlere baktım. Okuldan ve sınıftan birileri bana tebrik mesajı atmıştı. Onlara cevap yazdım. Bu fazla zamanımı almadığında gözlerime çöken ağırlığın beni uyumam için tetiklediğini anladım.

Telefonumu hemen masamın kenarına bırakarak yüzümü Ömer'e doğru döndüm.

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Bu gülümsemenin sahibi Seyit Ali'ydi ve ben bu gece vaktinde gözlerimi kapatıp onun yüzünden gülüyorsam bir sebebi vardı.

Ondan hoşlanıyordum.

Fakat bugün anlattıklarının ne kadarı hayatını kapsıyordu bilmiyordum. Beni savunmaya çalışması, beni korumak istemesi ve her şeyden öncesi bana dürüst olması... Konuşurken zihnimin oltasına takılan çok şey vardı. Annesinden bahsederken hem onunla gurur duyuyor hem de ondan uzak duruyor gibiydi. Bunun sebebini anlayamamıştım ve ne olduğunu bilmiyordum. Bil-

diğim ve emin olduğum tek bir şey vardı, o da Seyit Ali'ye giderek alıştığım gibi ona giderek kapıldığımdı.

Beni serseme çeviren düşünceler arasında kaybolup giderken masamın üzerindeki telefonum titredi. Kaşlarımı çattım ve gözlerimi aralayarak kolumu telefonuma uzattım. Ekran kilidini açtığımda yüzüme vuran ışığın küçültüğü gözlerimle gelen mesajı okudum.

Seyit Ali: *Saat 00.00 yani ben burada aptal gibi sana dokunmak için şafak da sayacağım ya, helal olsun ulan... Yeni yetme ergenler gibi soktuğun hâllere bak! Zevkten dört köşe olduğuna o kadar eminim ki!*

O kadar büyük sırıttım ama o kadar büyük sırıttım ki...

Leyla Neva: *Ay sen hâlâ ağlıyor musun?*

Seyit Ali: *Bu mesajı on gün sonra ağlayarak okuyacaksın.*

Leyla Neva: *O zaman senden öğreneceğim çok şey var.*

Seyit Ali: *Çok şey var evet. Çok şey...*

Leyla Neva: *Göreceğiz. Ben yatıyorum sen de daha fazla ağlamadan uyu. İyi geceler.*

Sona doğru yaklaştığımın farkında değildim, başlangıç çizgisinin üzerinde dururken.

Ertesi sabah babamla görüşmüş ve akşam için sözleşmiştik. Birlikte yemeğe çıkacaktık. Ömer, babamla birlikte gittiğinde ben de doğruca müzik okuluna vardım. Hafta sonuydu fakat çok az bir süremiz kaldığı için ve son zamanlarda da Güney Hoca'yla doğru düzgün çalışamadığımız için ders ayarlamıştık. Oldukça güzel sohbet ve verimli geçen dersin ardından sınıftan çıktım ve aşağı indim.

Koridoru dönerek ilerlemeye devam ettim lakin koridorun sonunda, okulun çıkış kapısında Berrin'i gördüm. Burada ne işi vardı?

Kaşlarımı kısa bir anlığına çatıldığında bundan vazgeçerek emin adımlarla ilerleyerek ona bakmadan yanında geçtim. Beni durdurdu. Olduğum yerde kaldım. Duraksadım. "Sen bayağı bayağı bizden biri gibi davranmaya başladın lan!"

Yüzümü buruştum. "Lan?" diye dudaklarımı oynattım kendi kendime ve arkasından güldüm.

Gülüşümü görsün istedim. Görmüştü. "Komik bir şey mi söyledim?"

Gülerken dudaklarımı ısırıp kafamı iki yana sallayarak onu yok saydım ve birkaç adım ileri attım fakat bu sefer peşimden gelerek kolumu kavradı ve beni kendine çevirdi. Dudaklarımı birbirine bastırarak bir sonraki hareketini

beklédim ve yüzüne baktım. Bakışları sertti, tavrı gibi. Eli kolumu sıkıca kavramaya devam ederken kısık ama dik sesimle onu uyardım. "Kolumu bırak!"

Güldü. "Canın mı acıdı yoksa?"

"Hayır ama bırakmazsan canı acıyan sen olacaksın!"

"Son zamanlarda fazla ayaklarında dolanmaya başladın," dedi. "Her yerdesin. Her yerde seni görmek zorunda mıyız kızım biz?"

"Siz derken, anlayamadım canım?"

"Biz işte..."

"Siz kim işte?"

Bocaladı. "Ben ve diğerleri... Hem konu bu değil."

"Yo, konu gayet de bu. Beni görmek istemeyenler kim, söyle de bileyim? Madem arın bir taş, ya gir alında ezil ya da ar ben ezileyim. Ha!" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru ve ona birazcık yaklaşarak gözlerinin dibine girdim. "Götün yemiyorsa o taşa bile dokunma!"

Onu bu kadar sinir eden durumun yalnızca beni görmesinden kaynaklı olduğunu sanmıyordum.

Dişlerini sıkarak burnundan soluduğunda, "Sana bu cesareti kim veriyorsa fazla uçmuşsun," dedi. "Fazla!"

"Amma boş yapın he! Kanın ağrını ne, açık açık söyle, işim var."

"Nereden geldiysen oraya dön!"

Kükredim. "Sebep?"

"Bir sebebi yok. Daha önce hangi çöplükteysen oraya geri dön! Sen bizimle olamazsın. Durduk yere bir anda ortaya çıkın ve içimize yerleşin. Orada bir yavaş olacaksın güzelim!"

Kollarımı göğsümde toplayarak onun bu öfkesine son derece sakince karşılık verdim. Bu onu daha da çıldırttı.

"Ne zaman bir araya gelsek, sen de oradasın! Biz altı kişiyiz. Damla da buna dâhil. Onun yerini almaya çalıştığının farkındayım ama asla onun yerini alamayacaksın. Bunu aklına sok."

Kollarım göğsümde bağlı bir şekilde haykırdığı tüm o sesleri dinledim. Sanki bir şey yapmışım ve bardağı taşıran son damla onu buraya, bana itmişti. "Diğerleri, Seyit Ali... Bu ne yakınlık, bu ne saçmalık ya? Kimsin sen ya?" dedi yüzünü ekşitiğinde.

"Sen Seyit Ali'ye âşıkın değil mi?" diye soruverdim.

"Ne?" derken bir anda buz kesmişti. Bunu sormamı asla beklemiyordu. Olduğu yerde donup kaldığında sevimsince gülerek saf ayağına yattı. "Ne diyorsun be?"

"Evet evet," diyerek gülümsedim. "Sen bayağı bayağı ona köpekler gibi âşıksın. Damla denen o geri zekâlıyı da öne sürüyorsun sürekli ve Seyit Ali'nin yakınına çağırarak Damla'dan iyice nefret etmesini sağlıyorsun..." Karşısında kahkaha attım. "Tipine ve karakterine bakan da seni bir bok zanneder."

"Bana bak!" diye sıktı dişlerini üzerime yürüdüğünde fakat bu sefer gardımı alarak kollarımı hızla çözüp onu üzerimden ittim. "Yavaş!" dedim ölümcül bir bakışla. "Karşında ayna yok senin, tırmıkların boşa gitmez yani. Sen var ya kafayı yemişsin! Seni ilk gördüğüm andan beri benden nefret etmenin bir sebebi olduğunu anlamıştım. Saman altından su yürüten tatlı su kurbağası seni..."

"Seni mahvederim," dedi gözlerini kısarak. "Kendin defolup gitmezsen seninle uğraşırım. Bizimkiler seni zaten nasıl benimsediler anlamadım, hele de..."

"Hele de Seyit Ali değil mi?" Keyiflendim. "İşte bunu git bir de ona sor. Uzun uzun anlatır merak etme, öyle bir benimsedi ki beni anlata anlata bitiremez... Hatta ben senin yerine sorayım istersen? Bak bu kıyağımı unutursan darılırım haberin olsun." Berrin'in çaresizce dudaklarını kemirmesi beni daha da keyiflendirdiğinde ekledim. "Kıskançlıktan kudurmuşsun iyice. Hayır nasıl mide var onu da anlamadım ki? Madem Seyit Ali'ye âşıktın nasıl Damla'yla olan ilişkilerine sakin kalıp Damla'yla kankacılık oynadın?"

Beni cevapsız bıraktı. Cevabını bildiğim bir soruyu onun gözlerinin içine baka baka cevapladım.

"Dur ben cevap vereyim çünkü Seyit Ali hiçbir zaman Damla'ya büyük bir sevgi beslemedi, onu sevmedi bile ama bende farklı bir şeyler var, değil mi? Onun bana bakışlarında, yaklaşımında senin de fark ettiğin, deliye döndüğün bir şeyler var, ondan bu tavrın!"

Berrin'e sorduğum her soruyu kendim cevaplamam ve onun da buna asla karşı çıkmaması beni giderek daha keyifli bir hâle sürüklemişti. Çantamın kemerlerini gevşettim, sıcak havadan bunalarak hafifçe gözlerimi kıstım. Berrin saçlarını geriye aşırarak sertçe dudaklarını yaladı. "Bize ait değilsin, hiçbir zaman da olamayacaksın. Defol git geldiğin yere!"

"Benim hiçbir zaman bir yere ait olmak gibi bir derdim olmadı bu bir," diye başladım sözlerime. "Kıskançlığından, fesatlığından kafayı yemişsin ama ben olmasam bile Seyit Ali sana dönüp de bakmaz bu iki. Seninle bir iletişimim bile yok, beni görmek istemiyorsan siktir git cehennemin dibine bu da üç!"

"Sonradan gelen sensin kızım!"

"Allah aşkına," diye güldüm alay eder gibi. "Utanmasan çıkışa gel falan diyeceksin birazdan. Gerçi neden utanasın ki? Hatta bak tek aşkın Seyit Ali

değilmiş, benmişim. İlk bunları söylemek için aramama kadar geldin! Sakın beni tahrik etmeye kalkma. Şu an her yolu denediğinin farkındayım ama vermeyeceğim! Fakat yüzüne söylüyorum, bir gün çok pis düşeğim var sevgilim!"

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, seninle randevulaşıyorum," dedim gözlerim bir hayli bir iki yıldızken. Saçmalığım gülümsemeye çalışırken, yüzüme takılı maske üzerinde ağ ren duruyordu, farkında değildi. "Takının hâline geldiğin şeyler. Bu manasız huy seni hasta etmiş. Üzüldüm, nasıl ediyorsun kendini. Başkasının yerine onanmaktan yoruldum." Hayretler içerisinde açılan ağzım çalan telefonumla yarıda kesildiğinde, "Bir saniye," deyip telefonumu cebimden çıkardım ve ekrana bakarak gülümsedim. Sonra da ekrandaki yazıyı Berrin'e gösterdim. "Aşkın arıyor bak kız! Konuşmak ister misin?"

Berrin'in tıpkı bir bıçağın bileniği gibi keskinleşen gözleri benim zerre umurumda olmazken omzuma silktim ve telefonu açtım. Berrin'in tam yüzüne bakıyordum. "Efendim Seyit Ali?"

"Neredesin?" diye sordu sakince. "İşin bittiyse gelip alayım seni. Bir şeyler yeriz."

"Bitti ama eve gidiyordum şimdi. Yarın sabahtan buluşsak olur mu. Teoman'a hediye bakacağım da."

Seyit Ali, "Tamam öyle yapalım," dedi. "Sabahtan seni alırım. Akşama kadar beraberiz zaten, değil mi Neva?"

"Evet, beraberiz," diye konuştum tane tane. Berrin'in sırtını kireç gibi ol muştu. Bana bakmıyordu. "Benim şimdi kapatmam gerek. Akşam haberleşiriz tamam mı?"

"Tamam. Dikkat et kendine."

"Sen de," diyerek telefonu yavaşça kapatarak kulağımdan çektim. Telefonu cebime koyarken yüzümün önüne gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Berrin dikkatini yerdeki karo taşlardan uzaklaştırmadan mırıldandı. "Tamamen geçici bir hevessin onun için. Kendini kaptırmışsın, yoksa aşağı gidiyorsun."

"Kızım amına baydın ya!" dedim sıkılgan bir şekilde. "İster koşarak giderim ister yuvarlanarak, sana mı soracağım?! Fark etrin mi bilmiyorum ama ortada karşılıklı bir iletişim söz konusu! Ben ve Seyit Ali yani... Bunu anlıyorsun değil mi?"

Dikkatini verdiği yerde gülmeye başladığında, "Sen ve Seyit Ali diye bir şey asla olmayacak," dedi.

Onu bir kez daha alkışladım. "Hah! Klasik repliğimiz de geldi. Ee? Bir sonraki hamlen ne? Hamileyim numarası mı?" Yönümü çıkış kapısına çevir-

diğimde ona son bir söz söyledim. "Hayal dünyasında yaşamayı bırak, yoksa elindeki iki gram aklı da heba edeceksin. Yazık!"

Kelimelerim üzerine attığım bir toprak gibiydi. Onu öldürmemiştim belki ama altında kalmışı bazı şeylerin. İnsan bazen karşısındaki insanın güçsüzlüğünden besleniyordu. Yere düştüğünde elimi uzattığım zaman beni de yere düşürecek bir insana ılımlı yaklaşmak yerine, ona tekmeler atarak yerin dibine gömmeyi tercih ederdim. Salak, saf ve Pollyanna değildim.

Okuldan çıktığım gibi babama gittim. Akşam yemeği için dışarı çıkacaktık ama o kadar isteğim yoktu ki bu yemeği sadece babamı kırmamak için kabul etmiştim. Odama çıkıp üzerime düzgün bir şeyler giydim, saçlarımı tarayıp serbest bıraktıktan sonra odadan çıktım. Koridorun sonundaki lavabonun ışıkları kapanırken Burçin sakince dışarı çıktı ve beni gördüğünde sevimsizce güldü. Ona aldırış bile etmedim. "Tüm okul seni konuşuyor," dedi.

"Her zaman olduğu gibi," diye mırıldandım.

Güldü. "Emre'yle de epey iyi ikili olmuşsunuz."

"Hep öyleydik."

"Yine de tebrikler," diyerek beni tebrik edince oldukça şaşırmıştım.

Yüzüne baktım. Gözlerinde sözleri kadar şaşırtan bir aksilik göremiyordum. "Teşekkürler," diye geçiştirdim. Burçin'le de yıldızlarımız barışmamıştı hiçbir zaman. Ben sanırım kızlarla iyi anlaşamıyordum. İpek, Berrin, Burçin... "Yemeğe mi gidiyorsunuz?" diye sordu sanki bilmiyormuş gibi.

"Evet, sen gelmiyor musun?"

"Hayır. Seni bilmem ama girmem gereken bir sınav var. Beş gün kaldı."

"İyi, gelme."

Aşağı kata indiğimde Serap abla, Ömer'in tişörtünü düzeltiyordu. Babam beni görünce gülümseyerek kolunu açtı, yanına çağırdı. Kolunun altına girdiğimde saçlarıma bir buse bırakarak geri çekildi. Gülümsedim. Kolunun altında kalmaya devam ettiğimde babam, Serap ablaya döndü. "Burçin gelmiyor mu?"

"Hayır," dedi Serap abla. "Beş gün sonra sınavı var ya iyice dışarıyla bağlantısını kopardı."

"Evde yalnız kalamaz ki," dedi babam endişelenerek. "Koskoca ev."

Serap abla, "Dedim ama gelmek istemiyor, Bülent," diye karşılık verdi. "Bu ilk kez yalnız kalışı değil. Bir şey olursa arayacak, merak etme."

Babam sıkıntıyla soluklandığında usulca kolunun altından çıktım. "Peki öyle olsun bakalım. Hadi gidelim."

Dört kişi birlikte evden çıktık ve hoş bir restorana geldik. Ömer ile karşı karşıya oturduğumuzda birbirimize sırıtmaya başladık. Menü geldiğinde

karnımı doyuracak bir şeyler sipariş ettim ve beklemeye başladım. Şu sıralar fazlasıyla acıkıyordum. Serap abla ellerini masanın üzerine koyarak bana bakıtı. "Senin de seçmelerine çok az kaldı, değil mi Leyla?"

"Evet Serap abla," dedim. "Çok az kaldı."

"Kazanacağına inanıyorum," diye destek verdi tüm samimiyetiyle. Gülümsedim. Ekledi. "Burçin'in de iyi bir puan alacağını umuyorum ama henüz ne olmak istediğini bile benimle paylaşmadı."

Babam, Serap abladan sonra gelerek, "Burçin zaten bizimle her şeyini paylaşmıyor," dedi. "Bana karşı olan mesafesini bir türlü aşamadı."

"Bu seninle alakalı değil," dedi Serap abla sakin bir ses tonuyla. Babamın gözlerinin içine bakıyordu. "Burçin pek sıcakkanlı biri değil biliyorsun. O istemediği müddetçe kimse ona yaklaşamaz, hayatım. Bunu biliyorsun."

Babam bakışlarını kaçırırken mırıldandı. "Yine de ona karşı attığım adımların bir geri dönüşü olması beni de memnun ederdi. Neyse, ben onu da öyle seviyorum."

Serap abla, babamın ellerini kavradığında ona minnet dolu bir bakış savurdu. Serap abla babamı gerçekten seviyor, ona değer veriyordu. Babamın da onu aynı şekilde sevdiğini biliyordum. Bazen onun yerine annemi koymaya çalışıyordum ama beceremiyordum. Bazı insanlar diğer yarısını hayatın yarısını yaşadığı zaman bulabiliyormuş meğerse. Bazen ilk seferde olmuyormuş güzel şeyler. Yine de annemle kötü olduğu kadar iyi anılar da bıraktıklarına emindim.

Yemeklerimiz geldiğinde sakince sohbet ederek bunu devam ettirdik. Tatlı olarak iki dilim dondurmalı baklava istedim. Bu bana Seyit Ali'yi hatırlatmıştı. Gülümseyerek tatlımı yemeye devam ettiğim sırа telefonum çaldı. Babam kaşlarını çatarak bana baktığında elimdeki çatalı kenara bırakarak telefonuma baktım. Arayan Semih'ti. Bu sefer de kaşları çatılan ben oldum. "İzninizle," dedim oturduğum yerden kalkarken.

Yanlarından uzaklaşarak dışarı çıktım ve telefonu kulağıma yasladım. "Efendim Semih?"

"Leyla neredesin?" dedi Semih durgun hatta onun için endişelenmemi gerektirecek kadar kötü bir sesle.

"Dışarıdayım. Sen iyi misin? Sesin hiç iyi gelmiyor."

"Değilim, daha doğrusu ne hâlde olduğumu da bilmiyorum," diye ekledi. "Canım çok sıkkın ve seni aradım. Biliyorum saçmaydı ama ne bileyim iyi geliyorsun bana bir şekilde."

"Semih, ne oldu?" dedim endişemi ona belli ederken. "Neredesin sen?"

"Annem," diye sözlerine başladığında nefesimi tuttum çünkü devamını duymak istediğimden emin değildim. "Annem gitti, Leyla."

"Ne?" derken kendimi bir anda en tepeden yere düşer gibi hissetmiştim. Boşluktaydım. Orada kayboluyordum. "Nereye gitti? Ne demek gitti?"

"Gitti işte," diye konuştu kısık sesiyle. "Kavga ettik. Beni suçladı ve benden nefret ettiğini, artık benim anneliğimi yapmak istemediğini söyledi, gitti. Belki de en başından yapmak istediği şey buydu ve bu da onun için bir bahane oldu."

"Bir dakika bir dakika," dedim suratım buruşurken. Olduğum yerde adımlar atmaya başladım. Ilık havanın hissettiğim o soğuk yanı tenime tesir etmeye başlamıştı. Dudaklarımı ıslatıp çektim.

"Semih... Nerede olduğunu söyler misin? Yanına geleceğim."

"Hayır, buna gerek yok," diye itiraz etti. "Sadece çok doluyum ve birini arayarak içimi dökmek istedim. Aklıma gelen ilk ve tek kişi sendin, Leyla. Özür dilerim."

"Ne özrü lan geri zekâlı!" diye kızdım ona. "Çabuk neredeysen bana konum at. Yanına geliyorum. Çabuk!"

"Leyla..."

"Bir dakika içinde bana konum atmazsan seni gebertirim!"

"Tamam, atıyorum," dedi sessizce ve telefonu kapattı.

Acele ederek hızla içeri girdim ve babamların yanına gidip sandalyemin sırtına astığım ceketime uzanarak babama baktım. "Baba, benim arkadaşımın yanına gitmem gerek."

"Neden?" dedi merakla.

"Canı çok sıkkın ve yanında olmam gerektiğini biliyorum."

"Seni bırakayım mı?"

"Yok yok, ben kendim giderim merak etme," deyip ceketi üzerime geçirerek saçlarımı ceketimin içinden kurtarıp çantamı boynumdan aşağı sarkıttım. "Yemek için teşekkür ederim."

"Önemli değil ama beni de meraklandırıyorsun," dedi. "Benim yapabileceğim bir şey var mı peki?"

"Hayır baba yok," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Çok geç olmadan eve geçerim ben. Size iyi akşamlar."

"Bir şey olursa beni muhakkak ara."

"Ararım," diyerek yanlarından ayrıldım ve dışarı çıktığımda Semih'in attığı konuma baktım. Birkaç dakika sonra gelen taksiye binerek Semih'in yanına gittim. Tahmin ettiğim gibi Semih'in evine gelmiştim ve o da şu an binanın

çıkış kapısının önündeki merdivenlerde bulunan bir basamakta oturuyordu. Yanına doğru yürüdüğümde kafasını kaldırdı ve bana baktı. Gülümsedi. Gülümsedim ve gidip yanına oturdum. Birbirimize bakmadık ama aynı yere baktığımızı biliyordum. "N'aber?" diye sordum ona sakince.

"Gördüğün gibi," dedi sakin bir sesle.

"Bayağı iyi gördüm seni," dedim moralini düzeltmek için saçmalarken. "Ne varmış ki hâlinde?"

Güldü. "Leyla..."

"Ne Leyla?" diye sordum üzerine giderek ama gülmedim. Semih sertçe soluk alıp verdiğinde çantamı kucağıma koyarak kollarını onun üzerine attım ve parmaklarımla oynamaya başladım. Susmaya devam ederken cebinden bir paket sigara çıkardı ve içinden bir tane çekip dudaklarının arasına yerleştirdi. Açıkçası bu pek aşina olduğum bir durum değildi ama sormadım, sorgulamadım. Semih, çakmakla sigarasını yaktığında derin bir nefes alarak bir hiçmişizcesine ağzımı aralayarak gözlerimi belli bir noktaya sabitledim. "Sen iyi birisin ve bunu hak etmiyorsun." Keyifsizce güldüğünde elini ağzına götürdü ve parmaklarıyla sigarasını kavradı. Dumanı ağzından verdiğinde devam ettim. "Eminim ki annen de böyle olsun istemezdi..."

"Bu söylediklerine sen bile inanmıyorsun, Leyla," dedi. "Lütfen bana karşı bu kadar iyi olma. Yalanlardan ve avutmalardan nefret ederim."

"Bu bir avutma değil, bunlar gerçekten hissettiğim şeyler. Annen seni bırakmaz..."

"Leyla!" diye ikaz ettiğinde kendimi tutamadım ve asıl olanı döktüm. "Tamam be! Kusura bakma ama annenin ağzına sıçayım. Tek düşündükleri kendileri. Kafaları esiyor siktirip gidiyorlar. Oldu paşam! Başlarım öyle anneliğe."

Semih sözlerimden sonra gülerek sigarasını içmeye devam ettiğinde gözlerini kıstığını gördüm. "Bu çok bencilce ya!" dedim tiksinerek. "Cidden öyle. Ne yaşarsan yaşa, sen nasıl bir insan olursan ol, bunu sana yapmaya hakkı yok! Anne ya o anne. Evladı için gerekirse ölmeyi bilecek. Terk etmek ne demek?"

"Tek başıma yaşayabilirim," diye mırıldandı düz bir sesle. "Ben geleceğim için değil, yaşadıklarım için üzülüyorum. Aslında..." Konuşamadı. Boğazına bir şeylerin takıldığını bilakis orada düğüm oluşturduğunu hissediyordum. "Ben bu saatten sonra ne bok yiyeceğim ya?"

"Ablan nerede?"

"İstanbul'da. Biliyorsun hemşirelik okuyor ve seneye son senesi. Haberi yok, söylemedim daha. Gerçi söylesem ne olacak ki? Oradan buraya gelmek bile istemiyor." Durdu. Bir şeyleri dinliyordu ve onu anlamaya çalışıyor gi-

biydi. "Babam deyen ayrı bir kafa. Ben geldim desem, ses çıkarma arka odaya geç diyecek bir zihniyeti var."

Kaşlarımı çattım. "Hayatın benim hayatıma çok da uzak değil, Semih."

"Sen terk edildin mi Leyla?" diye sordu Semih buz gibi bir sesle.

"Hayır," dedim kısık sesimle. "Ama yanındayken bile varlığını hissedemediğin, kabul görülmediğin bir ortamda yaşıyorsan terk edilmek bazen daha mantıklı geliyor. En azından bir adı var be! Terk edildin! Diğer türlü arafta-sın!"

"Seni bile arafta bırakan hayatın ben..." diye sıkı dişlerini sigarasını ağzından çektiğinde. Güldüm.

Onu da güldürmek istedim ama ne yalan söyleyeyim çok da içimden gelmedi. İnsan ne hissediyorsa onu sonuna kadar yaşamalıydı. Kendinden var olmayan gülüşler, tıpkı yamalı bir gömlek gibi sırıtırdı. "Ama güzel denk gelmiş. Okullar kapandı, bir boktan karnesi ve diploması kaldı. Girer bir işe çalışırım. Küçük Emrah'a bağlamaya lüzüm yok. Giden gitsin, ne yapayım, öyle değil mi Leyla? Bugün kederden yakmağım bu sigarayı, yarın keyiften yakmayacak değilim ya."

Gülümsedim. "Haklısın. İnsan başkalarının verdiği zarardan çok kendine zarar verdiğinde toparlanamıyor. Karşında tecrübenin hazır duruyor. Ne yaşanırsa yaşansın, insanlar sana ne yaparsa yapsın sen pes etmediğin müddetçe aşamayacağın hiçbir sorun olamaz. Bunu biliyorsun, Semih."

Binanın kapısı açıldığında birileri yanımızdan geçip gitti öylece. Gidenlerin ardından baktım ama konuşmadım. Semih sıkıntıyla iç çektiğinde sigarasını dudaklarına götürerek, "Başka bir adam vardı," dedi. "Ona gitti."

"Annen mi?"

"Evet."

Yüzümdeki tebessüm damağımda limon tadı bırakmış gibi bir hâl alırken, "Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim, kusura bakma," dedim. "Bir kadın evladını bırakıyorsa bunun tek sebebi bir adamdır."

"Tek sebep bu mu sahiden?"

"Elbette bu," diye üzerine bastım kelimelerimin. "Ona gitmek için seni bahane etti ve arkasında kimseyi bırakmamış gibi sanki sen hayatında değilmişsin gibi çekip gitti. Şaşmaz oğlum bu kural! *Biri seni terk ediyorsa bil ki başka biri içindir.* Ama tekrar kusura bakma annenin kalıbına tüküreyim. Lez!"

Gülerek, "Sıkıntı değil," dedi. "Söylediklerinde haksız sayılmazsın."

"Bu gece yeterince ağzımı bozduğumu düşünüyorum."

"Bence bu hiçbir şey."

"Evet," dedim kabullenerek. "Dahasını başka birileri için saklıyorum."

Semih yüzünü bana çevirerek gözlerini kısın. "Sahi! Sizin nasıl gidiyor? Dün geceden sonra konuşmadık doğru dürüst. Geldi mi o herif?"

"Geldi."

"Neden o an yanında olamamış?" diye sordu hızla. "Neyi bahane etti, ne sebep sundu sana, merak ediyorum."

"Boş ver," diye geçiştirmek istedim çünkü şu an bu konuları konuşmak istediğimi sanmıyordum.

Semih bunu fark edememişti. Kafasını sallayarak, "Sakın seni üzmesine izin verme," dedi. "Bunu yapacak biri değilsin ama ona karşı olan hislerini az çok anlayabildiğim için..."

Sözlerini sabırsızca kestim. "Ona karşı olan hislerimi anlıyorsun?"

"Evet," dedi. "Bayağı bayağı âşıksın sen o herife."

"Yuh," diye güldüm alayla. "Biraz yavaş gel istersen."

O da benimle güldü. "İnkâr etsene hadi!"

"İnkâr ediyorum," dedim. "Âşık falan değilim, evet bir his var içimde ona karşı, evet ondan hoşlanıyorum ama âşık olacak kadar kafayı yemedim, Semih."

Gözlerime bakarak, "Akıllı biri olmadığını vurgulardın hep, unutmuş mu?" diye sorduğunda aralık olan ağzımı kapattım. Ekledi. "Hem bundan kaçmana lüzum yok ki. İtiraf edebilirsin."

"Ortada itiraf edilecek bir durum yok," dedim dudaklarımı ısırmaya başladığımda. "Hem sen niye bana sardın şimdi? Seyit Ali'den pek hazzetmiyorsun, onu da biliyorum."

"O herife sinir oluyorum ama seninle olduğunu bilmek de rahatlatıyor işte," dedi. "Bilmiyorum Leyla. Sen benim için başka birisin. Arkadaşımsın hatta daha fazlasısın ve senin üzülmeni istemiyorum. Bak, yanımda senden başka kimse yok. Niye? Sen harbi dostsun. O herif de seni üzerse zor toparlanırsın. Üzülmeni istemediğim için böyle konuşuyorum." Sigarasını bitirdi ve onu beton zemine bastırarak ateşini söndürdü. "Belki de kendi boktan derdlerimi birkaç dakikalık da olsa başımdan savmak için sana sardım. Çok takma, her zamanki boş beleş Semih'im işte."

"Her zaman öyle değilsin," dediğimde bana boş bir ifadeyle baktı. "Ne?" dedim sol kaşımı yukarı kaldırarak. "Yalan yok, boş yapmayı seviyorsun ama her zaman değil."

"Sağ ol," diye gülümsedi. Kollarımı göğsümde topladığımda burnumu çekerek uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Semih, "Üşüyor musun?" diye sordu ilgiyle. Kafamı iki yana salladım. "İstersen eve girebiliriz."

"Hayır, iyiyim böyle," dedim bir sefer daha reddederek. "Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Dolabın dolu mu bari?"

"Bana yemek mi yapacaksın yoksa?"

"Hayır."

"Dolu değil ama doldururum."

"İyi, aç bırakma kendini," dedim.

Ağzının içinden bir şeyler homurdanırken bacaklarını hafifçe aralayarak elleriyle oynamaya başladı. "Sence bir gün ben de birini sevebilir miyim?" diye sordu. "Ama böyle bayağı sevebileceğim yani. Hani dokunmaya kıyamayacağım, onunla şımaracağım falan filan..."

"Öyle şeyler yalnızca filmlerde olur, Semih. Boş yere hayal kurma."

"Neden?" dedi. "Sizin yaşadığınız şey ne?"

Ona kızdım. "Oğlum, sen de iki dakikada bizi Romeo ve Juliet'e çevirdin he! Abartma ya!"

"Ya bırak," diye kestirip attı cümlelerimi görmezden gelircesine. "Seni biliyorum ben. O piç Ozan'la bile ilişkin varken saygın vardı ona. Seviyordun da. O herifi bile sevdiysen bu Seyit Ali senin kalbini..."

"Bugün ilişki uzmanı olmaya mı karar verdin sen yoksa?" diye sordum sözlerinin devamını dinlemeden araya girdiğimde. "Ayrıca ben Ozan'ı sevmedim. Yani ondan hoşlandım ama ona derinden bir sevgi beslemedim. Bizim aramızdaki iletişim başkaydı. Onunla iyi anlaşıyordum ama eksiktik işte bir yerde..." Bunları konuşmaktan kaçtım. Bunları konuşmak istemiyordum artık. "Ya neyse ne. Ozan itinin adını bile ağzıma almak istemiyorum artık."

"Mezuniyette nasıldı ama?" diye keyiflendi birdenbire.

O anı gözlerimin önünde tekrar yaşadım ve Semih'e eşlik ederek gülmeye başladım. "Yolunmuş tavuğa döndü geri zekâlı. Hele de İpek denen zilli." Birkaç saniye durdum. "Sen o görüntüleri İpek'in ailesine gönderecek misin sahiden?"

"Sana tek bir yamuk yaparlarsa ninesine bile göndereceğime emin olabilirsin," dedi kararlı ve kalın bir ses tonuyla. "Bunlar bu dilden anlıyor. Geçen gün görmedin mi, ortalıkta paşa, sultan gibi geziyorlardı. Hayır, her haltı yiyip hiçbir şey yapmamış gibi dolaşmalarına ne diyorsun peki?"

"Yüzsüzlük."

"Şerefsizlik."

"Adilik."

"Lügatimdeki tüm küfürlerin sözlük manası," dedi Semih son noktayı koyarken. "Kısaca onlar artık tarihin tozlu sayfasındaki yerlerini aldı. Okul da bitti, bakalım görüşmeye devam edecekler mi?"

"Umurumda bile değiller," diye tasladım. Kollarımı göğsümden ayırdığımda telefonuma baktım. Saat epey ilerlemişti.

Semih benden evvel davranarak, "Git artık sen," dedi. "Buraya gelmen bile benim için çok değerli zaten."

"Bu zamanda sana destek olmayacağım da ne zaman olacağım?" diye bir şeyler geveledim. "Gerçi bir şey yaptığımı savunamam ama."

"Gelmen her şeye bedeldi, Leyla," dedi. "Teşekkür ederim."

Ayaklandık. Birbirimize baktık. "Sen de içeri gir artık. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni, çekinme. Ben elimden gelen her şeyi yaparım. Bunu da sakın unutayım deme!"

"Unutmam," diyerek gülümsedi. Ben de gülümsedim. Çantamı boynumdan geçirerek onu gövdemin kenarına getirdim ve Semih'le vedalaşarak yanından ayrıldım. Gözden biraz kaybolduğumda direkt cüzdanıma baktım. Sadece on lira vardı. Homurdandım. "Ben bu on lirayla aşağı sokağa kadar bile gidemem." Parayı cüzdanıma geri koydum ve dolmuş durağına yürüdüm. Hava bir hayli kararmıştı, sokakların sessiz olmadığını da söyleyemezdim. Dakikalar sonra gelen dolmuşa bindim ve beni bekleyen yirmi dakikalık yolculuğa merhaba diyerek boş bir yere geçip oturdum. Yirmi dakika boyunca sadece camdan dışarıyı izlemekle yetinmiştim. Nihayetinde ineceğim yere geldiğimde ayaklandım ve indim. Babamın evi ve durak arasında biraz mesafe olduğu için yürümem gerekti. Bu semtin sessizliği diğer semtlere göre daha başkaydı ve açıkçası ürkmüyor değildim.

Sadece önüme bakıyordum. Sadece önüme... Mağazalar kapanmıştı. Binaların ışıkları bile doğru düzgün yanmıyordu. Şehrin ise benden haberi bile yoktu. Birkaç dakika sonra sağa döndüğümde adımlarım sekteye uğradı çünkü bir şey sezdim. Evet, bunu sezdim. Bunu hissettim. Sanki... Sanki arkamda biri vardı ve beni takip ediyordu. Yoksa ben mi kuruntu yapıyordum? Onu duymuyordum ama onu hissedebilmiştim. O mu? O kimdi? Sahiden biri mi vardı peşimde? Zihnime bir kere düşen bu endişe yakama yapıştığında adımlarımı hızlandırdım. Endişem ilmek ilmek büyüdü ama dev bir telaşa dönüşmemesi için sakin kalmalıydım. Arkama bir saniye olsun bakmadan yürüdüm. Dik ve doğru bir şekilde... Sonra dayanamadım ve dönüp baktım. Kimse, hiç kimse yoktu. Yutkundum. Önüme yeniden döndüğümde bu sefer bir tıkırtı hissettim. Bu ses ve varlığını anlayamadığım her neyse beni az öncekinden daha çok huylandırdığında dayanamayıp telefonumu çıkardım ve biriyle konuşuyormuş gibi yaptım. Sesim titrememeliydi. "Geliyorum evet... Bir dakikaya oradayım. Hı hı... Tamam çık önüme hadi. Aa!" dedim sahte bir sesle. "İlerideki araba senin mi yoksa? Ha! Tamam kapatıyorum... Görüşürüz." Telefonu kapattım. Ah! Bacaklarım titriyordu ve uzun zamandır ilk kez bir şeyden bu kadar korkmuştum. Emindim. Biri beni takip etmişti.

Birkaç dakika içinde nihayet evin bahçesine girdiğimde derin bir nefes aldım ve arkama baktım. Hiç kimse, hiçbir ses yoktu. Beklemeden hızla kapıyı çaldım. Ömer kapıyı açtığında ona ve onlara bunu yansıtmadan içeri girdim. Babam oturma odasından bana seslendi. "Arkadaşın daha iyi mi?"

Kafamı sallamakla yetindim. Serap abla, "Biz de yeni geldik sayılır, arasaydın seni de geçerken alırdık," dedi.

"Sorun değil, geldim," diye mırıldandım. "Ben odaya çıkıyorum baba. Uykum geldi. Size iyi geceler."

"Tamam, iyi geceler."

Doğruca odaya çıktım ve kapıyı kapatıp çantamı boynumdan çıkardığım gibi telefonumu elime aldım. Pencerenin kenarına yaklaşarak perdeyi usulca sıyırdım. Etrafı gözetlemeye başladım. Diğer yandan da Seyit Ali'yi arayarak telefonu kulağıma yapıştırdım. Dudaklarımı ısırarak perdenin arkasında kalmaya devam ettiğimde Seyit Ali telefonu açarak, "Neva?" diye konuştu.

"Sanırım takip edildim."

"Ne?" dedi yüzüne soğuk su çarpmış gibi irkilirken. "Anlamadım, bir dakika!"

Perdeyi kapatıp arkamı döndüğümde sessiz olmaya çalıştım ve odanın içinde ayakta dikildim. "Seyit Ali, sanırım biri beni takip etti. Bunu hissettim."

"Kim? Ne zaman oldu bu? Sen? Sen neredesin? İyi misin?" Sorularını peş peşe sıralıyordu sanki nefesi yetmeyecekmiş gibi, sanki zamanın içinde kaybolmaktan korkar ve bana yetişemeyecekmiş gibi.

"Ben iyiyim, babamın evindeyim," dedim onu daha fazla telaşlandırmadan sakin kalmaya çalışırken.

"Neredeydin? Ne zaman oldu bu?" diye sordu çabucak.

"Semih'in yanındaydım," diye cevapladım. "Eve dolmuşla döndüm ve yürürken biri tarafında takip edildiğimi hissettim. Bilmiyorum, belki de ben kuruntu yapıyorum ya da huylandığım için öyle geldi ama daha önce hiç böyle olmamıştı." Çaresizce elimi saçlarıma götürdüm. "Korktum ama korkuğumu belli etmedim. Bu her kimse... Yani ben bilmiyorum... Seni aradım. Ararsam daha iyi olurum diye düşündüm."

"İyi ettin," dedi sabırsızca cümlelerini sıralarken. "Şu an daha iyisin değil mi? Güvendesin değil mi? Seni görebilmem mümkün mü? Hemen gelirim yanına."

"Yok olmaz," diyerek kafamı iki yana salladım. "Babamlar evde..."

Telefon bir anda kapandığında birkaç kez seslendiğim hâlde yanıt alamadım. Telefonu kulağımdan çekerek ekrana baktım.

Seyit Ali görüntülü aramayı kabul et!

Derin bir nefes alarak görüntülü aramaya kabul ettim. Seyit Ali'yi ekranda görür görmez gülümsedim ama bu geniş bir tebessüm değildi. İçinde bulunduğum bu kasvetten onu görünce kurtulduğumu sanmıştım. Evdeydi ve yeni duş almıştı. Saçları ıslaktı ve üzerinde de hiçbir şey yoktu. "Gözlerimle görmeden iyi olduğuna kanaat getiremedim," dedi güven veren bir sesle.

"Daha iyiyim," dedim düz bir sesle. "Ama çok fena bir andı. Kim olabilir ki? Kim beni niye takip edebilir Seyit Ali?"

"Hiç göremedin mi kimseyi? Kız, erkek en azından bunu anlayamadın mı? Bana bir ipucu verirsen her şeyi çok kolaylaştırırız."

"Ne yapacaksın ki?"

Tavrı sertti. "O kısmını bana bırak."

"Bilmiyorum. Yani aslında onu görmedim, sadece gölgesini hissettim, ses işittim. Belki de bana öyle geldi ama..."

"Bak seni tanıyorum," dedi tok bir sesle. "Sen bunu bile bana söylemez, kendin hallederdin ya da kendine saklardın ama seni bu kadar ürküttüyse arkası boş değil, Neva."

"Haklısın," diye kabullendim durumu çünkü öyleydi.

Sıkıntıyla soluklandığımda yatağımın ucuna oturdum ve telefonu öyle tuttum. Seyit Ali çatık kaşlarıyla ve endişeli bakışlarıyla bana bakmaya devam ederken, "Başka birine bir şey söyledin mi peki?" diye sordu. "Babana ya da başkasına?"

"Hayır," dedim reddederek. "Senden başka kimseye bir şey söylemedim. Hem daha yeni geldim hem de babamı huylandırmak istemedim."

"İyi düşünmüşsün," diye onayladı yaptığım hareketi. "Şu an iyiysen sorun yok. Kısa zaman içinde bu her kimse onu bulacağım, sakın merak etme. Ayrıca neden beni aramıyorsun? Seni gelip alabilirdim."

"Sen benim şoförüm değilsin, kaldı ki kendi elim ve ayağım var. İlk defa başıma geliyor böyle bir şey, ne yapayım yani?"

Eliyle alnına düşen nemli saçlarını geriye attığında, "Sen babanlarla yemekte olmayacak mıydın?" diye sordu. "Semih nereden çıktı?"

"Yemekteydim ama sonra onun yanına geçtim. Birine ihtiyacı vardı, ben de gittim."

"Başkası gidemiyor muydu yani?" diye sorduğunda ona boş boş baktım.

"Bu ciddi bir durum ve onun yanında olmalıydım Seyit Ali, anlıyor musun beni?"

"Tamam kısa kesiyorum," deyip kestirip attı. Histerik bir biçimde güldüğümde, "Bak, daha iyisin değil mi?" diye sordu. Endişesini her zerresiyle

hissedebiliyordum. "Ben sakin kalayım diye bana yalan söylemiyorsun değil mi, Neva?"

"İyiyim, merak etme," diye kapatıp açtım gözlerimi her şeyin yolunda gittiğini belirterek. "Tabii tüm geceyi kafamda bir ton senaryo kurarak geçireceğimi yok sayarsak."

"Seninle uyuyabilirim," dedi. "Burada beklerim, olduğum yerde ve sen uyuyana kadar kapatmam telefonu, olur mu?"

Güldüm. "Hayır, buna gerek yok. O kadar değil."

"O kadar o kadar," diye inat etti. "Yanında kimse yok sanırım?"

"Yok," diyerek kafamı iki yana salladım.

"İyi," diyerek gülümsedi. "Hadi uzan şimdi. Yorgun da görünüyorsun zaten."

"Sen ciddi misin ya? Ben uyurum, dert değil!"

Bana sinirlendi. "Ya kızım koysana kafanı yastığa Allah Allah ya!"

"Sus be," diye azarladım ben de onu.

Sonra telefonu yatağın üzerine bırakarak ayağa kalktım. Seyit Ali gülerek, "Tavan da amma güzelmiş," dedi.

Güldüm. "Aynı sana benziyor. Boş."

"Ha ha!"

"Ha ha!" diye taklit ettim onu. Sonra da dolabımın kapağını açtım. "Kıyafetlerimi değiştiriyorum, biraz daha bekleyeceksin."

"Bu anı seni izleyerek değerlendirebilirdim."

Gülerek telefona yürüdüm ve ona sadece orta parmağımı gösterdim.

Seyit Ali, "Sadece bir fikirdi," diye mırıldandı.

Ona inat daha çok güldüm ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım. "Sen de duş almışsın sanırım, giyinsene hasta olacaksın," dedim.

"İyiyim ben böyle," dedi rahat bir sesle.

"Yaraların ne durumda?"

"Senden daha iyi değil."

"Üf," diye güldüm kendimi tutamadan. Onun da güldüğünü işittim. İşimi çabucak hallettiğimde, "Seni biraz daha bekleteceğim," diyerek odadan çıktım ve doğruca lavaboya gittim. Birkaç dakika içinde ellerimi yıkayıp yüzümü temizledikten sonra odama döndüm.

İçeri girdiğimde gördüğüm şey beni tam anlamıyla şok etmişti. Ömer, telefonumu eline almış ekrana bakıyordu ve ekranda Seyit Ali vardı.

"Ömer!" dedim kapıyı çabucak kapatıp yanına koştuğumda. "Ömer ab. lacağım..."

"Abla," diye kaşlarını çattı Ömer, bir bana bir de Seyit Ali'ye bakarken. "Bu abinin burada ne işi var? Bir de banyo yapmış, üzerini de giymemiş. Hasta olursa ya!"

Telaşla telefonu elime aldım. Seyit Ali gülmemek için kendini zor tutuyordu. Gözlerimi büyüttüm ve ona susmasını söyledim. Telefonu yatağımın üzerine ters bir şekilde kapattığımda Ömer'e bakarak,

"Şey," dedim. "Yanlış numara o."

"Ne?" dedi saf saf. "İyi de ben biliyorum ki o abiyi. Adı Seyit Ali değil miydi? Hani bize mısır almıştı ya, bir de uzun uzun arkadaşları vardı."

"Evet," diye zorladım kendimi bu durumdan kaçışımın olmayacağını fark ederek. Elimi yanağına götürdüm ve onu sevdim. "Ama bir şey olmadı yani, hiçbir şey yok tamam mı?"

Güldü. "Yok abla, ben bir şey anlamadım zaten. Hem ben özür dilerim, izin almadan telefonuna dokundum. Kızmadın değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır kızmadım."

"Sevindim."

Ellerimle saçlarını dağıttığımda kendini geri çekti. "Ben bu gece babamla uyuyacağım. Eşofmanlarımı giymek için gelmiştim."

"Ya!" dedim sevinerek. Sonra da abartıya kaçtığımı sezdim ve bundan derhâl kurtuldum. Elim ayağıma dolanmışçasına Ömer'e eşofmanlarını giydirdim.

Ömer yanağıma kocaman bir öpücük bıraktığında kulağıma yaklaştı. "Babama söylemem, söz."

Ömer koşar adımlarla odadan çıktığında olduğum yerde saf saf sırıttım ve derin bir nefes alarak ışıkları kapattım. Ardından masamın üzerindeki gece lambasını yakıp telefonu elime aldığım gibi yatağa oturdum. Seyit Ali orada değildi. Ona seslendim. "Seyit Ali orada mısın?"

"Evet," diye karşılık verdi, sesi biraz boğuk ve uzaktan geliyordu. Saniyeler sonra telefonu kavradığında yatak başlığına sırtını yasladı ve bir şey dikkatimi çekti. Hem de hiç olmadığı kadar.

Ne? Yatağını mı değiştirmişti?

"Sen?" diye sordum direkt. "Yatağını mı değiştirdin?"

"Evet," dedi son derece rahat bir şekilde.

"Sebep?"

"Eskisi beni fantezisiyle sıkmıştı ve hiç de rahat değildi. Her yerim tutuluyordu uyurken."

"Kesin ondandır zaten," diye güldüğümde kaşlarını çattı ve tavrını sertleştirdi lakin yüzünün altında yatan diğer yüzü bunun tam aksini söylüyordu. Her an güleceksiş gibi bakan gözlerinin içine bakarken gülmeye devam ettim. Seyit Ali kolunu kaldırıp elini saçlarına götürdüğünde yüzündeki yaraların bugün daha da azaldığını fark ettim ve bu çok iyi bir şeydi, tabii ertesi gün yine yenileri meydana gelecekti. Bu bir döngüydü.

"Kardeşin hiç sana benzemiyor. Çocuk ne kadar kibar, ne kadar tatlı," diye dalga geçti benimle. "Ama sen? Bakışlara bak, dişi anakonda!"

Kahkaha attım çünkü boşluğuma denk geldi. Ağzımı ellerimle kapatırken kendimi susturdum. "Bunu diyenin sen olması? Komedi!"

"Adımı da unutmamış yalnız," diye kibirlendi hemen. "Artık adımı dilinden düşürmüyor musun, anlamadım ki."

Onu dalgaya aldım. "Hah! Ömer'in hafızası çok kuvvetlidir kere."

"Adımı ağzına almıyorsun yani?"

"Ay niye alayım adını ağzıma?" diye sordum şaşkınca. "Manyak mısın sen?"

Beni taklit etti. "Bunu diyenin sen olması? Komedi!"

"Bak seni var ya," diye çıkıştım sahte bir sinirle ama bu onun eğlenmesinden başka bir işe yaramadı. Bu onu keyiflendirdi.

"Ne yaparsın? Döver misin beni? Bak dokunmak da yasaktı unutma!"

"Onu sen unutma, malum en son şafak sayıyordun."

"Saymayı bıraktım."

"Eser, beş gün kalmıştı."

"Doktor olmadı mı bugünle?"

Sırıttım. "Hani saymayı bırakmıştın?"

Tonguya düştüğünde gözlerini devirdi. Onu gafil avladım ve ipleri elimde usucak telefona yaklaştım.

"Sen daha kiminle dans ettiğini bilmiyorsun aslanım!"

"Biliyorum, merak etme," dedi kafasını ağır ağır sallarken. Gözlerime bir ağırlık çöktüğünde pikemi kaldırarak kafamı yastığıma koydum ve pikeyi göbeğime kadar çektim. Yastığım yerden baktım ona.

O da bana yastığı yerden bakmaya başladı. Birbirimize çok yakındık fakat dokunmuyorduk. Bu anı sevmiştim. Kalbimi sıcmıştı. Birbirimize sadece bakıyorduk. Sanki karşımda romantik bir film, başrolünde de çok yakışıklı biri vardı. Gözlerim güzelliğini görürken ruhum ve kalbim onun bana hiş-

sarımsaklarıyla doyuyordu. "Uykun geldi değil mi? Gözlerin ağırlaşır," diye fısıldadı.

"Biraz," dedim dudaklarımı oynatarak. "Senin?"

"Benim uykum yok. Sen uyu, ben burdayım."

"Olmaz, sen de uyu."

"Uyu sen bakma bana," diye zorladı. "Şarjın bitmesin yeter."

Gülümsedim. "Var daha."

Gülümsedi. "İyi iyi."

"Salak."

"Efendim benim minik jeneratörüm?"

"Bak ya bak ya!" diye çatum kaşlarımı gözlerimdeki uyku damlalarını silerken ama onların devamı vardı ve geliyordu.

Seyit Ali gülümsemeye devam ettiğinde küçülen gözlerini görmek beni daha da mutlu etmişti. "Hadi kapa gözleri kapa," dedi. "Ben buradayım."

"Uyuduğumdan emin olmak için seslen, öyle kapat sen de," dedim. "Madem ben uyumadan gitmeyeceksin."

"Dert etme."

"Peki," dedim sessizce. "İyi geceler, Seyit Ali."

"Sana da iyi geceler, benim güzel kırlangıcım." İşittiğim son ses bu olmuştu, ta ki kalbimin sesi, onun sesini bastırana dek...

"Maraba gençler," diyerek yanımıza geldi Teoman.

Buradaydık. Yarış yaptıkları yerdeydik. Burası her ne kadar yasaklı olsa da buradan vazgeçemiyorlardı. Zaten ellerinden de pek gönüllü alındığını söyleyemezlerdi. Bizden hariç başkaları da vardı ama onları tanımıyordum. Teoman gülerek hepimize bakmaya başladığında Cihangir elini uzatarak onu kendine çekti ve göğüs göğse çarptılar. Cihangir, Teoman'ın sırtını sıvazlarken, "Yüz görümlüğü falan da taksaydın," diye homurdandı. "Gelmeseydin gidiyorduk lan!"

Teoman gülerek kendini geri çektiğinde Cihangir'e göz kırptı. "Yengen oyaladı biraz oğlum."

Güldüm. Cihangir, "Siktir lan!" diye dalga geçtiğinde Timur devamını getirdi. "Harbiden mi abi? Geçen bahsettiğin kız mı yoksa?"

"Tabii oğlum, siz ne sandınız beni?" dedi Teoman keyifle.

Timur üzülerek kafasını iki yana salladı. "Acıdım kıza."

Teoman elinin içiyle Timur'un kafasına bir tane geçirdiğinde Berrin elindeki bira şişesini havaya kaldırarak Teoman'a baktı. Bu sevimsiz de buradaydı! "En fazla bir hafta veriyorum size. Yok mu artıran?"

Seyit Ali homurdandı. "O bile çok."

Berrin'in bakışları Seyit Ali'yi bulduğunda gülümsedi. "Var dedik öldürdüm."

Kolanı elimden bırakmazken Teoman belli belirsiz bir şeyler söyleyerek yanıma geldi. Sırtını arabanın kapısına yasladığında, "N'aber?" diye sordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim sakince. "Sen nasılsın Teoman?"

"Aynı işte, iş güç."

Sesli bir şekilde güldüğümde Teoman doğruldu ve bir bana bir de Seyit Ali'ye baktı. Bakışlarında sorgular bir ifade hâkimdi. "Siz niye küs gibi duruyorsunuz?" diye sordu. "Aranızdan tren geçecek!"

Seyit Ali, "Sana ne lan?" diye sordu. "Gel gir aramıza çok meraklıysan."

Teoman çarpık bir gülüşle gözlerini kısarak bana baktı. "Ben çiftlerin arasına girmeyi tercih etmiyorum. Prensip meselesi."

Bu beni gülümsettiğinde bakışlarım üzerimde olan Berrin'in gözlerine çevrildi. Kötülüğünü buram buram hissettiğim kalbi ve düşüncesiyle beraberdi. Seyit Ali, elindeki viski bardağından bir yudum aldığında sertçe dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada Timur buraya geldi ve bana bakarak gülümsedi. "O gün gelemedim ama tebrik ederim, Leyla. Yarışmayı kazanmışınız."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Timur'la birbirimize gülümsemeye devam ederken Teoman kendini ortaya atarak ayaklandı. "Var ya efsaneydi! Bak o kadar kişi çıktı ama Leyla bambaşkaydı." Seyit Ali'ye laf çarpıtırdı. "İzlemeyenler utansın, ne diyeyim."

Seyit Ali'nin kötü bakışları onun üzerine işlerken Teoman zerre umursamadan elindeki bira şişesini kaldırarak, "Ee o zaman Leyla için olsun bu," dedi. Cihangir, Timur ve tanımadığım birkaç kişi ona eşlik ederken kafamı iki yana sallayarak elimdeki kola bardağının ağzında parmaklarımı gezdirmeye başladım. Teoman keyifli bir şekilde içkisinden bir yudum aldığında cebindeki telefon çalmaya başladı. Ekranda gördüğü isimle gözlerini devirdiğinde Cihangir kafasını uzatarak güldü. "Annesi arıyor."

"Ses yapmayın," diye uzaklaştı birkaç adım öteye. Teoman arkasını dönüp telefonunu açtığında konuşmaya başladı fakat Seyit Ali ağır adımlarla peşinden giderek bir yerde durdu, öyle seslendi.

"Teoman içme diyorum şu zıkkımı, iyice batırdın lan kendini! Ayıp oğlum, anneye yazık, anneni düşünmüyorsan kardeşlerine yazık."

Hep birlikte gülmeye başladığımızda Teoman arkasını döndü ve telefonun hoparlörünü eliyle kapatarak Seyit Ali'ye baktı. "Aga bir dur ya! Şimdi orus saat açıklama yaptıracaksın bana."

Seyit Ali umursamaz bir tavırla karşılık vardı. "Yap sen de zibidi!"

Teoman kafasını sallayarak telefonu yeniden kulağına yasladığında, "Yok anne," dedi. "Başka bir Teoman var da burada ona seslendiler... Anne ben hiç zararlı şeyler yapar mıyım ya? Şu an neredeyim... Şu an ders çalışıyorum. Sen merak etme beni, hadi kapat."

Cihangir kendini tutamayıp gülmeye başladığında ses çıkarmamak için ben de dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Teoman bir kolunu ayırarak, "Daha uyumadı mı ya onlar?" diye sordu. "İyi tamam, ver onlarla da konuşayım."

"Kiminle?" diye sordum merakla.

Timur yanıtladı. "İki tane kız kardeşi var. İkizler. Nil ve Nehir."

Gözlerim irileşti. "Ya. Bilmiyordum. Kaç yaşındalar ki?"

"On dört."

Teoman az sonra telefonunu cebine soktu. "Dır dır dır... Bu ne oğlum?"

"Ne diyorlar cimcimeler?" diye sordu Cihangir.

Teoman onları taklit etti. "Abi ne zaman geleceksin? Abi gelirken bize ne getireceksin? Abi seni çok özledik... Başımın belaları."

"Sevmiyor musun kardeşlerini?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırıp Teoman'ın gözlerinin içine baktığımda. "Seviyorum elbette," dedi samimi bir ifadeyle. "Sadece biliyorsun beni, pek insan canlısı değilimdir."

"Ya orası öyle," diye geçiştirdiğimde kolamdan bir yudum daha aldım. Elimdeki içecek bittiğinde saçlarımı geriye savurarak Seyit Ali'nin yanına doğru yaklaştım, zira içecekler onun arkasındaki masada duruyordu. Yüzüm, boynuna doğru yaklaştığında geri çekilmek yahut bana yol vermek yerine orada kalmayı tercih etti. Ben de ona inat onu daha çok zorladım. Elimi içeceklere uzatırken nefesim boynuna bıraktığım bir anahtar gibiydi. Kilidini doğru yerleştirdiğim fakat vaktinden önce açılmayacağını bildiğim bir kapının anahtarıydı. Muzip bir gülüşle içeceği elime alıp geri çekilirken ses tonuyla beni durdurarak gözlerime baktı. Çok yakınımdaydı. Bir adım gitsem ona düşerdim. Gitmeden de düşüyordum.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Dudağımın kenarını kıvırarak kendimi geri çektim ve elimdeki içeceği ona gösterdim. "Asit dolu bir su sadece."

Elimdekine bakarak güldüğünde ona eşlik ettim.

Teoman çalan müziğe ayak uydurarak yerinde kıpırdanırken, "Yirmi üç oluyorum, ayağınızı denk alın," dedi.

Timur ise alay etti. "Yirmi üç oldun ama bir arpa boyu yol gidemedin maraba reis."

Teoman, bir kez daha Timur'un kafasına vurdu. "Sen sus!"

Timur da Teoman'a bir tane geçirdi. *Harika ortam!*

Az sonra Teoman dans etmeye kaldığı yerden devam ederken burada öylece ayakta ben de ona eşlik ediyordum. Bana baktı ve elini uzattı. "Gel birlikte dans edelim."

Yüzümü ekşittim. "Pek beceremem. Burada iyiyim."

"Bir şey olmaz gel," diye ısrar ettiğinde elimdeki içeceği masaya bıraktım ve uzattığı eli tuttum.

Seyit Ali öylece bana bakıyordu. Sadece beni izliyordu. Gözlerindeki derinliği görmem için ona bakmama gerek bile yoktu çünkü onu fazlasıyla hissediyordum. Teoman bir elimi bırakıp diğerini tutmaya devam ettiğinde kolunu kaldırdı ve beni döndürdü. Eğleniyordum. Fazlasıyla. Gülerek dans ediyorduk. "Sen var ya," dedi. "Bizim de biraderimin de başına gelmiş en güzel şeylerden birisin. İyi ki geldin Leyla."

"Siz de benim için öylesiniz," dedim saklamadan. Saklayacak bir şey yoktu. Seyit Ali ve saz arkadaşları benim hayatıma öyle bir girmişlerdi ki sanki hayattan başka manalar çıkarmaya başlamıştım. Bir şey olduğunda onlara geleceğimi, bir şey olduğunda bana geleceklerini biliyordum. Bu çok özel bir histi. Bunu yaşadığım için mutluydum.

Teoman ile dans etmeye devam ederken gözlerim bir ara Seyit Ali'nin yanındaki Berrin'e takıldı. Ona bir şeyler söylüyordu ama Seyit Ali'nin gözleri yalnızca benim üzerimdeydi. Berrin'i dinlediğinden hatta onu anladığından bile şüpheliydim.

Yüzümü onların üzerinden çektiğimde bir şey oldu. Alana biri girdi. Buraya geliyordu. Bu kişi ise Ander'den başkası değildi. Teoman bende ters giden bir durum yakaladığında baktığım yöne bakıp, "Bu puştun ne işi var burada?" diye diklendi.

Cihangir, "Kapatın müziği," diye seslendiğinde çok geçmeden müzik kapandı ve Teoman elimi bıraktı, beni arkasına itti. Seyit Ali'nin de önüme geçmesi çok geç olmamıştı. "Nereden biliyor lan bu burayı?" diye sordu Cihangir kaşlarını çatmış bir hâlde.

Ortam bir anda alev alırken Seyit Ali hepimizden daha önde durarak onu sabırla bekledi. Ander sarsılmaz yürüyüşüyle buraya geldiğinde tam karşımız-

da durdu. Sarıya yakın saçları ve kahverengi gözleriyle önce Seyit Ali'ye sonra da bana baktı. Bundan rahatsız olmuştum. Seyit Ali mevzuyu fark edince onun üzerine yürüdü ama otoriterdi. Fevri değildi. "Ne işin var senin burada?"

Ander iri bedenini saran tişörtünün kollarını düzeltirken kendine has aksanı ile ağzını araladı. "Parti varmış dediler geldik!"

"Kim dedi sana parti olduğunu?" diye sordu Seyit Ali hakikatli bir cevabın arayışı içine düştüğünde.

Ander sakince gülümsedi. "Sakin ol Karayazı. Seninle sahanın içinde değiliz. Hesabımızı orada vereceğiz, yumruklarımızla."

"Siktir git," diye hırladı Seyit Ali.

Ander, onun gözlerine ok gibi bakarken Teoman bir adım öne çıktı. "Seni buraya kim çağırdı lan? Cevap ver önce!"

"Sesi duydum geldim," diye mırıldandı Ander rahatlıkla.

"Dalga mı geçiyorsun lan sen bizimle?" diye sordu Teoman siniri belli olmaya başladığında. "Cevap ver bize sonra da defol git!"

Ander suskunluğuna devam ederken beklenmedik birinin sesiyle olduğumuz yerde kaldık. Bu ses içimizdeydi. Bu ses arkamızdaydı. "Ben çağırdım!" Bu ses Berrin'in sesiydi. Ona aitti.

Senkronize olmuş gibi aynı anda kafalarımızı arkaya çevirdiğimizde tüm taşlar Berrin'in üzerine atıldı.

Bakışlarımız onu var olduğumuz kuyudan dışarı atıyordu. Berrin bize ölümcül bir sakinlikle karşılık vererek olduğu yerde bakarken, "Ne var ki bunda?" diye sordu. Gözleri beni buldu. "Ne olduğu belli olmayan bir kızı tutup soktunuz içimize, Ander neden gelmesin ki?"

Kaşlarımı çattım. Üzerine yürüyebilirdim ama yapmadım. Seyit Ali benden önce davranarak "Aynı şey mi lan?" diye bağırdı. "Aynı şey mi geri zekâlı?"

Berrin, "Evet, sizinki daha kötü," dediğinde Seyit Ali sinirle soluyarak onun tam karşısında durdu.

"Sen ne bok yemeye çalışıyorsun Berrin? Bu herifin kim olduğundan haberin var mı?"

Berrin nihayet doğruldu ve sert bir kaya gibi durdu karşımızda. "Bana sordunuz mu bu kızı aramıza sokarken? Şimdi ben de size sormuyorum! Aynı şey evet!"

Seyit Ali duydukları ve gördükleri karşısında öfkesini kontrol etmekte zorlanmaya başlarken Cihangir sert sesiyle onu uyardı. "Berrin sen iyi misin kızım? Sen ne halt etmeye çalıştığının farkında mısın? Bu piç herifin bize,

Seyit'e yaşattıklarını bilmiyor musun sen? Hadi bizi düşünmedin diyelim, kendini de mi düşünmüyorsun? Salak mısın lan sen?"

"Eh!" dedi Berrin kaşlarını çatarak bana baktığında. "Şu orospu için beni bu kadar..."

"Ne diyorsun lan sen?" diye üzerine yürüdü Seyit Ali sinirle fakat onu durduran kişi Teoman oldu.

"Aga tamam, dokunma! Bırak, iyi değil bu."

"Bak nasıl da koruyor seni," diye tısladı dişlerinin arasından tüm kinini bana kusarken. "Hoşuna gidiyor değil mi? Yerimi almaya çalıştığının farkındayım! Ama asla alamayacaksın!"

"Kapat çeneni," dedim hırsla. "Kapat yoksa elimde kalacaksın!"

Üzerime yürüdü. "Hadi buradayım! Gel!"

Cihangir onun bana gelmesini engellediğinde Berrin'i geriye itti. "Sen iyi değilsin Berrin. Sen uçmuşsun kızım!" diye sesini yükseltti. "Ne bok yediğinin farkında bile değilsin. Leyla'ya olan nefretin normal değil ve kimse senin yerini almaya çalışmıyor. Kafayı bu kızla bozdun."

Berrin sevimsizce güldü. "İki dakikada nasıl koruyucuları oldunuz ya?"

"Kes sesini," diye bağırdı Seyit Ali. Sakin değildi ve onu ilk kez Berrin'e karşı bu kadar yükselmiş görüyordum. "Seni ötekileştirmişiz gibi davranmayı da kes! Özür dile lan çabuk ondan! Çabuk özür dile yoksa fena olacak!"

Alayla güldü. "Kafayı yediniz galiba? Elin yosması için mi kılçüleceğim? Keşke defolup gitse, yok olsa..."

"Ruh hastası," derken ona acıması bir şekilde bakıyordum.

Seyit Ali sabrını asla sınırlayamazken Teoman'ı arkasına aldı ve Berrin'in tam karşısında durdu. "Tek derdin bu olamaz herhâlde? Tek derdin bu mu yani? Onun ortadan kaybolması mı?"

Berrin sert soluklarla ortamı iyice harlarken onun bu cevapsız bıraktığı her saniye Seyit Ali'nin zihnindeki düşüncelere çelme taktı. "Bana bak!" diye eğildi yüzüne. "Dün gece de sen mi takip ettin onu? Sen mi korkuttun?"

Şaşırdı. "Hayır. Ben yapmadım." Sonra güldü. "Ama her kimse onu kutlarım. Yerime bir şeyler yapmış! Ben de yapabilirdim!"

Seyit Ali dâhil buradaki herkes duydukları karşısında şaşkınlığa uğrarken Teoman ve Cihangir'in gözlerinde koca bir hayal kırıklığı gördüm ama aynı ifade Timur ve Seyit Ali de yoktu. Seyit Ali'nin gözlerinde okyanuslar kadar derin ve sonsuz bir sinir vardı ve bu okyanusta Berrin'i boğmaya hazırdı.

"Sen..." dedi dişlerini kırarcasına sıkarken. "Berrin sen insan mısın? Onun nasıl korkuğundan haberin var mı? Bu kıza bunu yaşatmak senin... Sen kimsin ya?"

Berrin dikildi. "Umurumda bile değil, Ali. O kız benim umurumda bile değil."

Seyit Ali'nin söyleyecek çok şeyi vardı. Teoman ondan önce davrandı. "Berrin şu zamana kadar yedik, içtik, bir abi gibi seni kolladık ve sen de bizimle iyiydin... Ta ki Leyla gelene kadar. Bu kızı takıntı hâline getirdin, başta es geçtik ama hata etmişiz. Sana hiçbir zaman kötü konuşmadım, bağırmadım ama yeter! Defol!"

Berrin, Teoman'ın sözleri üzerine şaşkınlığa uğrarken Ander'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ürktüm ama Seyit Ali yanımdayken ondan korkmuyordum.

Berrin gözlerini kısarak geri çekildiğinde, "O kızı benim yerime mi koyacaksınız yani?" diye sordu.

"Hayır," dedi Teoman. "Sen asla bir Leyla etmezsin. Bunu ispatladın. Siktir git şimdi!"

Berrin, Seyit Ali'ye ve saz arkadaşlarına bakarak alkışlamaya başladı. "Bravo! İki günde köpeği oldunuz şu kaşarın! Hele de sen Seyit Ali... Nasıl da kanına girdi? Seni bana düşman etti resmen!"

Seyit Ali kendini bir adım geri çekti. Buz gibiydi. Berrin'in bakışlarında ise öfke olduğu kadar hüzün de vardı. Sanırım sona geldiğinin farkındaydı. Seyit Ali ağzını aralayarak, "Yazık diyorum sana yazık!" dedi. "Ama bunu sen istedin. Senden vazgeçiyoruz Berrin." *Kimse kendini vazgeçilmez sanmasın.* "Bir daha burada olamayacaksın. Bir daha ne bizimle ne de başka bir yerde, asla! Artık seninle değiliz!"

SESSİZ RİTİMLER DURAĞI

Az evvel içinde bulunduğumuz kuyudan dışarı bir taş attık.

Bu Berrin'di.

Olduğum yerde kollarımı göğsümde toplamış bir hâlde Berrin'e bakıyordum. Seyit Ali'nin onu gruptan atmasıyla şoka girmişti fakat bunun böyle olacağını eşek gibi biliyordu. Bilmeliydi de. Kimse ihanet ettiği bir yerde daha fazla barınamazdı. "Bana bunu yapmaya hakkınız yok!" dedi Berrin kendini savunmaya devam ederken. "Sen resmen daha doğrusu siz resmen şu kaşar için beni harcıyorsunuz!"

Kendimi sanki sessize almıştım yoksa şimdiye onun kırılmadık bir yanı kalmamıştı.

Seyit Ali sertçe soluk alıp verdiğinde onun da sabrının tükenme noktasına adım adım gittiğini anlıyordum. "Berrin," dedi kurşun gibi bir sesle. "Bize bir yanlış yaptın, biz de seni sildik. Bu kadar net! Yaptıklarının ne bir özrü var ne de affı. Bir de hâlâ üste çıkmaya çalışıyorsun. Sinirlerimi oynatmadan defol git!"

Berrin gülerek geri çekildiğinde Seyit Ali'yle olan göz temasını kesmeden, "Yanlış yapıyorsun Ali," dedi. "Bu kıza bu kadar çabuk güvenerek onca zamandır yanında olan bana yanlış yapıyorsun."

"Senden mi öğreneceğim lan ben doğruyu?" diye bağırdı Seyit Ali, sabrını süratle tükeniyordu. "Ayrıca güven meselesine sakın girme. Birine güvenmem on dakikamı alır, birinden bıçak yemem yıllarımı ve ben o, on dakikayı kimseye yedirmem anladın mı beni?!"

Berrin giderek ekşiyen suratıyla gözlerini üzerimden çekmezken bu sefer konuşan ben oldum fakat onun kadar delirmemiştim aksine onu delirtecek kadar sakindim. "İstersen daha fazla konuşarak kendini rezil etme. Bu adamlar sen kızsın diye sana elini kaldırmıyor ki kaldırsalar karşılarında ilk ben dururum ama senin karşında ben dursam yemin ederim seni mahvederim. Blöf falan yapmıyorum! Sakın daha fazla kaşınmaya kalkma!"

Alay ederek güldü. "Çok korktum ya! Mahalle dilberi seni."

Teoman direkt araya girdiğinde, "Berrin, uzatma ama uza!" diye konuştu.

"Ne oluyor ya size?" dedi Berrin şaşkınlığı her hâlinden belli olurken. Etrafındaki alanı genişlettiğinde onlara bakarak gülmeye başladı fakat hesaba katmadığı bir şey vardı. Dişlerimi gıcırdatıyordum. Saniyeler ise peşimden geliyordu. Bunun ne demek olduğunu birazdan görecekti. Eliyle beni gösterdiğinde, "Ne yaptı bu kız size?" dedi. "Ha!" Durdu ve acınası bir gülüşle kollarını iki yana bırakıp bağırdı. "Yoksa hepsine tek tek verdin mi?"

Sabrım elimi kaldırmam ve onu tek yumrukla yere sermeme kadar sürdü.

Berrin yere düştüğünde hiç acımadan üzerine eğilerek saçlarından tuttum ve bana dokunmaya, beni engellemeye çalışan herkesi uzaklaştırdım. "Sakın dokunmayın!" Seyit Ali, Teoman, Cihangir, Timur hatta Ander bile beni izliyordu. Buradaki herkes susmuştu ve sadece beni dinliyorlardı. "Bir daha söyle hadi! Bir daha söyle de bak bakayım ağzını dikiyor muyum?" Soluklandım. "Sana susman için şans verdim ama sen kudurmuş köpek gibi salyalarını akıttın! Dua et şimdilik bir yumrukla bıraktım seni."

Berrin kıvranarak yerden kalktığında dağılmış saçlarını umursamadan dudağındaki yaraya dokunarak parmaklarına bulaşan kana baktı sonra da bana. "Yalatacağım bunu sana!"

Güldüm. "Kendine bir iyilik yap, sus!"

"Göreceksin gününü," dediğinde Seyit Ali öne çıktı. "Yeterince çirkinleştin, artık git! Yoksa cidden fena olacak burası. Bunu yaşamanı istemiyorum, sana bir abi tavsiyesi bak bu!"

Abi mi? *Dur bir güleyim.*

İçimdeki sesi dışa vurduğumda bunun sebebini bir tek Berrin anlamıştı fakat Seyit Ali onun zayıf noktası olduğu için bir şey diyemedi. Kanayan dudaklarını birbirine bastırarak geriye doğru adımlar attığında Ander'e dönerek anlamadığım bir şeyleri ima etti. Ander tüm soğukkanlılığı ile buraya doğru geldiğinde karşımda durdu fakat bu an kısacık sürdü çünkü Seyit Ali direkt önüme geçti. Teoman ve diğerleri de ufak adımlarla Seyit Ali'nin yanına vardıklarında Ander'le göz göze gelmemiz zorlaştı ama yine de birbirimizi görüyorduk. Ander beni alkışladığında, "Tebrik ederim," dedi. "O gün seninle tanıştığımızda altından bu kadar dişli bir kadın çıkacağını tahmin etmiştim."

Seyit Ali bana bakmadan hızla Ander'in üzerine bir adım attığında, "Ne oluyor lan?" diye sordu. "Ne tanışmasından bahsediyorsun sen?"

Ander ellerini ayırarak boş gözlerle önce bana sonra da Seyit Ali'ye bakarak, "Geçen gün tanıştık," dedi. Aksanı ve tavrı sinirlerimi zıplatıyordu. "Pek tatlı bir dili olduğu söylenemez."

Seyit Ali sinirle, "Ne tatlısı lan puşt?" diyerek itti Ander'i. "Bana bak lan! Yanımdaki insanlara o gözlerini değdirip dilini uzatırsan öldürürüm seni."

Ander'in kendinden emin duruşu ve asla ciddi bir ifadesinin olmayışı Seyit Ali'yi daha çok sinirlendiriyordu çünkü istediği buydu. "Karayazı!" dedi alay eder gibi. "Seninle bir tek kafesin içinde anlaşuğımızı sanıyordum."

"Canımı sıkarsan seninle anlaşamayacağım yer olmaz," dedi Seyit Ali burnundan soluyarak.

Ander, "Sen öyle diyorsan," diye kabullendi ama bu çok farklıydı yani Ander'in gerçek yüzü bu değildi ve ben hariç buradakiler onu tanıyordu. Özellikle de Seyit Ali, işte bu yüzdendir ki tüm bu öfkesi arşa çıkmışu. Berrin tekrar konuşmaya başladığında Ander'in yanında durdu. İkisi de bize bakıyordu.

Cihangir dayanamayıp Berrin'in yüzüne tükürür gibi konuşnu. "Kızım ben senin karakterine sıçayım ya! Cidden daha ne kadar kendimi rutabilirim bilmiyorum ama harbiden sikik gibi karakterin varmış!"

Berrin, "Beni siz bu hâle getirdiniz," dediğinde Cihangir sert bir üslupla, "Lan biz sana ne yaptık, benim ağzımı açurma, ben ne Seyit'e ne de Teo'ya benzerim," dedi. "Sabahtan beri yapmadığın bok, etmediğin ihanet kalmadı. Şimdi de şu orospu çocuğunun yanında duruyorsun! Sen var ya, kendi kafana sıkın!"

Ander düz bakışlarını Cihangir'e çevirdiğinde, "Sarı çocuk," diye uyardı onu. "Ağır ol biraz!"

Cihangir, "Sikiir lan oradan!" diye kafasını savurduğunda Teoman, Cihangir'i durdurdu. Çakmak yaksak ortalık alev alacaku. Öyle bir durumun içindeydik. Teoman sakince fakat hepimizin şu an tuttuğu öfkesini saklarken gözleriyle Berrin'e dimdik bakıyordu. Şu an fark etmiştim ki aslında hepsi aynı şeyi paylaşıyordu. *Öfke ve hayal kırıklığı.* Timur ise daha sakindi ama o bu olanlara çok da şaşırmış durmuyordu, sanki bunun olacağını biliyormuş gibi. "Berrin! İnan bana bu son konuşmamız seninle ama bir daha karşılaşacağız çünkü karşı tarafa geçtin. Söyleyeceğimiz hiçbir şeye değmezsin, şu an sadece bize yaşattığın bu şerefsizliği yüzlerimizde tattın. Canının yanacağı yerlerde dolanma. Bilirsin biz özünde iyi adamlarız ama biri bize dokunmadığı müddetçe. Anlıyorsun değil mi beni?"

Berrin, "Anlıyorum Teoman," diye karşılık verdi ve acizce dudağındaki yarayı gösterdi. "Bunu görüyorsun ama değil mi? Bu kız bana bunları yaşatırken seyirci kaldınız, bravo!"

Erkeklerin ağzından bir homurdanma çıkuğında Teoman önce davranarak, "Ulan kendin kaşındın," dedi. "Hadi Leyla'yı bir kenara bırak, sen bize ne söylediğinin farkında mısın?" Teoman hızla dönerek beni ve Seyit Ali'yi hedef gösterdi. "Benim kardeşim dediğim adam Leyla'yı hayatına aldı ve bilirsin ki biz, kardeşimizin hayatındaki kıza sadece abilik yaparız. Ona bırak yan gözle bakmayı, ona yan gözle bakanın da gözlerini oyarız! Beni de çileden çıkarma daha fazla, al şu yanındaki herifi, siktir olup gidin artık!"

Berrin her ne kadar karşı tarafa geçmiş gibi görünse de aslında hâlâ bir yerlerde tutunacak dal arıyordu. Onu burada tutacak birine ihtiyacı vardı ve söylediği her şeye rağmen içlerinden birinin ona el uzatmasını bekliyordu fakat iddia ediyorum ki ben bile birkaç ay içinde tanıdığım bu çocukların ona istediğini vermeyeceklerini biliyordum. Yapılan yanlışların belki affı olurdu ama bu yapılan bir yanlış değildi. *Yapılan, onun tüm doğrularını silecek bir ihanetti.*

"Peki," dedi Berrin yolun sonuna vardığında. "Bundan sonra böyle olacak ve istediğim yerde istediğim kişinin yanında duracağım. Buna karışamazsınız."

Cihangir bir elini beline koydu ve diğer eliyle Berrin'e dokunmadan yol gösterdi. "Anladık Berrin. Sana güzellik de yaramıyor. Hadi git artık! Bundan sonrasını kendin düşünürsün."

Berrin usul usul Ander'in yanındaki yerini sağlamlaştırmaya başladığında ne yapmaya çalıştığıyla alakalı hiçbir fikrim yoktu, amacı ve planı neydi bilmiyordum ama burnuma güzel kokular geldiğini söyleyemezdim. Ander ellerini cebine koyarak Seyit Ali'ye tepeden bakmaya çalıştı. *İyi de Seyit Ali'nin boyu da maşallah şimdi, artistliğin kime dırzo?*

"En yakın zamanda seninle bir maç daha ayarlayalım. Baksana buradaki parti pek tat vermedi," dedi.

"Canına bu kadar susadığını bilmiyordum," dedi Seyit Ali dümdüz bir sesle. Ona meydan okuyordu. "Merak etme, seninle daha çok işimiz var!"

"Bekliyorum, Karayazı!"

"Bekle bekle," dedi Seyit Ali kafasını hızla sallarken. Ander gözlerini üzerime odaklarken ağır adımlarla yürümeye başladığında Seyit Ali arkasından okkalı bir küfür savurup çabucak bana döndü ve hesap sorarcasına gözlerini irileştirdi. "Ne zaman, nerede tanıştınız ve benim bundan neden haberim yok?"

"Tanışmadık," diye konuştum çabucak. "O gün oraya geldiğimde karşıma çıktı."

"Bana neden söylemedin?"

"Söylemeye değer görmedim," diye cevapladığımda gergin bir şekilde dudaklarını yalayarak soluklandı.

"Söylemeliydin. Bak bu herifi tanımıyorsun ve sana da kızmıyorum, sadece başına bir şey gelsin istemiyorum, anladın mı? O, şerefsizin önde gideni. Bir daha karşına çıkarsa direkt bana söylüyorsun."

"Ben iyiyim, sakin ol," dedim onu yumuşatmaya çalışarak. "Bir şey yapamaz."

"Onu tanımıyorsun, Neva."

"Tanımam da gerekmiyor," dediğimde ikimiz de ufaktan yükselmeye başlamıştık fakat Teoman araya girerek bunu önledi. "Ya neyse ne işte kardeşim. Kızın bir suçu yok, nereden bilecek sanki? Hem konu bu değil. Berrin..."

Seyit Ali hızla rest çekti. "Başlarım şimdi Berrin'ine de lan! Bundan sonra umurumda bile değil ne bok yaptığı. Benim meselem başka."

Meselesi bendim.

Seyit Ali geriye doğru bir adım attığında Teoman bana baktı, gözlerini kapatıp açarak gülümsedi.

İnsanlar eski hâllerine dönmeye başladıklarında Cihangir her şeyi boşvermişçesine gidip bira şişesini eline aldı ve bir yudum alarak yüzünü ekşitti. Ardından Seyit Ali'ye seslenerek, "Yalnız ben senin kadar sallayamıyorum," dedi. "Aşırı sinirliyim. Ne bok yedi lan şimdi bu kız?"

Seyit Ali olduğu yerden bakıp, "Cihangir, abi alakam olmaz bu saatten sonra," dedi. "Biz ona diyeceğimizi dedik. Kendi kaşındı. Bu ne abi, bakıcısı mıyız yoksa korumaları mı? Siktir olup gitti işte!"

Teoman, "Ander'i nereden buldu da iki günde yanına geçti?" diye sorduğunda Timur nihayet sessizliğini bozarak bir şeyler mırıldandı. "Yoksa Seyit'in motorunu bozan, söylediğin gibi Leyla'yı takip eden de o muydu? Burayı bilmiyordu. Berrin de Leyla'yı takıntı hâline getirdiğine göre?"

Tüm yüzler Timur'a döndüğünde Teoman, "Seyit'e zarar verecek bir şey yapmaz," dedi. "Leyla'yı da takip etmediğini söyledi. Sanmıyorum ama güvenmiyorum da." Sıkıntıyla ellerini saçlarına götürdü ve soluklandı. "Efendi gibi eğlenemedik."

Sakince gözlerimi bir yere odakladığımda Seyit Ali ağır adımlarla karşımda, hemen dibimde durdu fakat asla dokunmuyordu, dokunmak ve benim iyi olduğum dair bir şeyler hissetmek istediğini biliyordum ama yapamıyordu. Gözleriyle temas ederken, "Sana sesimi yükseltmek istemedim," diye mırıldandı. "Ama iyisin değil mi? Berrin'in söylediği tüm o iğrenç sözleri umursamadığını biliyorum yine de kusura bakma. Hiçbirini hak etmiyorsun."

Gülümsedim. "Merak etme, iyiyim ve onu umursamıyorum."

Teoman gülerek, "O değil de harbiden bir kavgaya gidecek olsam sizi sallar, direkt Leyla'yı alırım yanıma," dedi. "O nasıl bir yumruktu öyle? Şiddete karşıyız ama izlemesi keyifliydi yalan yok! Çekirdeğim eksikti elimde."

"Hak etmişti Teoman," dedim düz bir sesle. "Beni ne kadar tanıyorsunuz bilmiyorum ama inan bana en sakin anlarımdı. Biri bana laf edecek ve ben öylece seyirci kalacağım? Yok öyle bir dünya."

Teoman daha keyifli bir hâlde, "Hoş geldin aramıza reis," dedi. Gözlerimi devirdiğimde elimle saçlarımı karıştırdım ama bu esnada Teoman'ın gözleri bir şeye takıldı. Bunu nasıl fark etmişti bilmiyorum ama görmüştü. Gözlerini

kısarak bir bana bir de Seyit Ali'ye bakıp, "Oğlum bir şey diyeceğim," dedi. "Siz niye uzak duruyorsunuz birbirinizden? Bir soğukluk mu var aranızda?" Bir videoyu taklit etti. "Kim küstürdü sizi?"

Seyit Ali soğuk bir sesle, "Teo, dalgana bak abi," dediğinde Teoman bunun peşini bırakmadı. "Lan harbiden ne oldu size?" diye sordu. "Az evvel yakaladım. Seyit bir tuttu kendini dokunmamak için. Tamam kardeşim, biz arkamızı döneriz, sen düşünme."

O an Seyit Ali ile göz göze geldik ve bunu öğrensinler istemiyormuş gibi bana bakıtığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak kollarımı göğsümde topladım. "Bir şey oldu da o yüzden," deyiverdim. "Bence sen bu konunun dışında kal Teoman."

"Ama ben aldım artık kokuyu," dediğinde Seyit Ali hızla, "Burnunu kırarım," diye homurdandı. "Sus bir sus!"

Teoman pes etmeksizin yanıma geldiğinde kulağıma eğilerek, "Her ne varsa bana söylesene," dedi. "Bak lütfen. Söz kızdırmayacağım onu."

"Sen mi diyorsun bunu?"

"Leyla beni tanıyorsun ya!"

İç çekerek omuzlarımı düşürdüğümde dudağımın içini ısırıp Seyit Ali'nin gözlerinin içine baktım. Bana ifadesizce bakıtığında gülümseyerek dudaklarını Teoman'ın kulağına yaklaştırıp ona gerçeği söyledim fakat sadece bilmesi gereken kadarını. Teoman benden duydukları karşısında ellerini ağzının üzerine götürüp şaşkınlıkla Seyit Ali'ye baktı. Seyit Ali ise umursamıyordu. Dudaklarımı nemlendirdiğimde Teoman bir anda kolunu boynumdan aşağı atıp beni hafifçe kendine çekerek, "Gel buraya abisi," dedi. Kendimi rahat hissettiğimde Teoman nispet yapıyormuş gibi konuşarak Seyit Ali'nin gözlerine baktı. "Ben seni korurum her şeyden. Rahatsız olmadın, değil mi?"

"Teoman!" diye uyardım onu.

Seyit Ali ise gülmek ve gülmemek arasında bir yerdeydi. Sanırım sert yanı daha ağır basıyordu. Teoman'ın bunu bilerek yaptığını anladığında Seyit Ali ağzını aralayarak, "Teoman," diye uyardı, "Sinirimi senden çıkarmayayım."

"Ne yaptık kı oğlum?" dedi. "Kardeşim o benim. Sarılamaz mıyım?"

"Onu kastetmediğimi it gibi biliyorsun," diye karşılık verdi Seyit Ali. "Hem Neva'yı sizden kıskanacak kadar Berrin olmadım."

"Oğlum sahiden Berrin kafayı Leyla'yla bozmuş," dedi Teoman, ben hâlâ onun kolunun altında durmaya devam ediyordum. Usulca kendimi çektiğimde bozulmadan konuşmasını sürdürdü. "Nasıl bir türsünüz anlamadım kı? Kızlar birbirini çekemez mi hiç?"

"Alakası yok," dedim. "Mesele Gökçe. Onunla iyi anlaşıyorum."

Teoman gülerek göz kırptı. "Görümcen olduğu için olmasın?" Öylece kaldığımda Teoman kaşlarını çatarak, "Görümce mi deniyordu lan ona?" diye sordu.

Cihangir, "Aynen," dedi. "Sen nereden biliyorsun bu tabirleri lan? Hiç alakan olmaz."

"Mağaradan mı çıktık oğlum?"

"E biraz öyle."

"Ya sus!"

Derin bir nefes alıp vererek kafamı iki yana salladığımda müzik sesi tekrar duyulmaya başladı fakat o esnada Seyit Ali'nin telefonu çaldı. Telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktığında, "Al, iyi insan lafının üstüne," diyerek telefonu açtı. "Söyle Gökçe!"

Gülmeye başladığımızda bu gülüşmeler saniyeler için kesildi zira Seyit Ali'nin yüzündeki endişe bizi buna itmişti. "Bir dur, bir sakin ol!" Durulduk. "Nerede şimdi? İyi mi? Tamam tamam, ben geliyorum hemen! Tamam on dakikaya oradayım abiciğim, tamam! Ağlama geliyorum!"

Seyit Ali saniyelere sıkıştırdığı cümleleriyle bizleri de endişelendirdiğinde telefonu kapatır kapatmaz cebine koydu. "Ne oldu?" diye sordum hızla. Timur, "Abi bir şey mi olmuş?" dedi arkamdan.

Seyit Ali acelece ederek, "Babaannem rahatsızlanmış," dediğinde gözlerim büyüdü ve kalbime bir ağrı girdi. "Ciddi bir şey mi var?" diye sordum. "Nasılmış durumu? Gelelim biz de?"

"Gökçe ağlıyordu," dedi çabucak. Sonra da gözleri Teoman'a kaydı. "Ben gidiyorum. Siz de onu eve götürün." Beni kastediyordu. Teoman kafasını sallarken, "Oğlum biz de gelseydik ya?" dediğinde Seyit Ali bunu reddederek arabasının anahtarını eline alıp Teoman'a fırlattı. "Sen bunu kullan. Motorla giderim." Endişesi her hâlinden belli olurken bu beni de üzmüştü. Gözlerime bakarak karşımda durdu. "Teomanlarla git, seni arayacağım tamam mı?"

"Tamam," dedim çabucak. "Ama bak ben de gelebilirim..."

"Sen eve git," dedi. "Geç oldu zaten, ailenle başın derde girmesin. Seni arayacağım."

"Peki," diyebildiğimde Seyit Ali koşar adımlarla motora bindi ve çabucak gaza basarak alandan ayrıldı.

Her şey bir anda gelişirken kendimizi sudan çıkmış balık gibi hissetmiştik. Dudaklarımı ısırarak kaşlarımı çattığımda elimi de ağzıma götürdüm. "Ciddi miydi acaba durumu?" diye sordum kendi kendime.

Cihangir elindeki bira şişesini kenara bırakarak hareketlendi. "Tamam biz de bir an önce Leyla'yı evine bırakalım. Sonra da gideriz yanına."

Dakikalar içinde ortamı toparlayarak arabaya bindik. Sürücü koltuğunda Teoman vardı. Onun yanında Cihangir otururken ben ve Timur da arkada kalmıştık. İçimdeki sıkıntıyla birlikte yolu seyrederken Timur kısık sesiyle, "Nasıl bir gece abi bu?" dedi. "Her şey üst üste geldi. Senin de doğum günün mahvoldu."

Teoman umursamadan, "Bırak oğlum şimdi beni," dedi. "Zehra teyzeye bir şey olmasın yeter."

Cihangir, "Kalbinde mi sıkıntısı vardı?" diye sorduğunda Timur, "Tansiyondu galiba," dedi.

"Umarım kötü bir şey yoktur," dedi Cihangir. Telefonunu çıkararak, "Hatta ben bir arayayım Seyit'i," diyerek rehbere girdi. Telefonu kulağına yasladığında Seyit Ali'nin sesini işitirim ve kendimi öne çekerek onu duydum. Cihangir, "Seyit," diye açtı telefonu. "Ne olmuş birader?"

Seyit Ali, "Tansiyonu fırlamış," dedi. "Tamam, doktor çağırmışlar ben gelene kadar. İyi olacak."

Derin bir nefes alıp verdiğimde Cihangir kafasını sallayarak, "Korktuk biz de," dedi. "Neyse biz Leyla'yı bırakalım bir uğrarız yanınıza. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Cihangir telefonu kapatır kapatmaz, "Tansiyonu çıkmış," dedi. "Daha iyi olacakmış. Gökçe sanırım çok korkmuş."

"Yazık lan," dedi Teoman içi acır gibi. Onu samimi bulmuştum. "Kız on altı yaşında daha, yaşadığı şeylere bak. Vallahi üzülüyorum bazen ama sonra abisinin Seyit olduğu aklıma geliyor, diyorum ki ne şans anasını satayım."

Timur gülerek, "Seninkiler de sana öyle diyor mudur acaba?" diye sorduğunda bu beni de hafiften tebessüm ettirmişti.

Teoman, "Tabii lan," dedi. "İkisi de birbirinden manyak."

"Sana çekmişler, üzücü."

Teoman ters bir bakış attığında her şeyi sakince dinleyen bana seslendi. "Doğru gidiyorum değil mi Leyla?"

"Evet," dedim. "Biraz sonraki yol ayrımından sağa döneceksin."

Teoman belli belirsiz kafasını salladığında, "Bu arada sana hediye almıştım ama vermek nasip olmadı," dedim. Yanımda duran hediye paketine dokundum. Ona bir tişört almıştım. "Bu senin için Teoman. Daha güzel doğum günlerin olsun."

Teoman gülümseyerek direksiyonu daha sıkı kavradı. "Leyla ne gerek vardı ki? Teşekkür ederim."

"Olsun. Rica ederim," diyerek omuz silktim ve arkama yaslandım. Ellerimi kucağıma koyarken soluklanarak saate bakarım. Eve gidince hesap vermek

istemiyordum ki zaten annem bir şey dememişti. Ona gerçeği söylememiştim belki ama karşı çıkmamıştı da. On dakika sonra eve geldiğimizde beni sokağın biraz aşağısında bıraktılar. Kapıyı açmadan çantamı sırtlandım. "Teşekkür ederim bıraktığınız için."

Cihangir tok bir sesle, "Teşekküre gerek yok Leyla," dedi. "Ayrıca Berrin adına senden özür dileriz. Çok tatsız şeylerdi."

"Önemli değil," dedim silik bir gülüşle. "İyi geceler size."

"Sana da."

Arabadan indiğimde hızlı ama dengeli adımlarla ilerlemeye başladım. Ben gözden kaybolana kadar bir yere gitmemişlerdi. Bunu sevmiştim hatta ben bunu çok sevmiştim çünkü artık onlara alışmıştım. Bana güven veriyorlardı ve bir şey olduğunda onlarla paylaşabilirdim, onlarla konuşabilirdim. Başta her ne kadar haklı sebeplerimden ötürü uzak durmaya çalışsam da her şeyin boşuna olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Ne de olsa insan daima kaçtığı şeylerin tutsağıdır. Tıpkı Seyit Ali'den kaçmaya çalıştığım ama ondan bir adım öteye gidemediğim gibi.

Eve geldiğimde sakince kapıyı kapattım ve parmak uçlarımda odama doğru yürüdüm ama salondaki televizyonun ışığı yanıyordu. Annem içerideydi. Karşı koltuğa oturmuş, önünde bir bardak çayla bana bakarken, "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu. "Arkadaşının doğum günü dedin ama saate bakmayı unuttun galiba?!"

"Özür dilerim," dedim keyifsiz bir ortamı önlemek istercesine çünkü bir an önce odama gitmek ve Seyit Ali'yi arayıp sesini duymak istiyordum.

Annem oturduğu yerden bana bakmaya devam ederken, "Neyse," dedi. "Allah'tan abin bugün maç izlemeye gitti."

"İyi," dedim geçiştirir gibi. "Ben yatıyorum."

Annem çay bardağına uzanırken beni sesiyle durdurdu. "Yarın Makbule teyzenler gelecek. Bizde kalacaklar birkaç gün."

"Niye?" dedim yüzümü buruşturarak. "O iki salak kuzenim de gelecek mi?"

"Gelecekler," dediğinde gözlerimi devirdim. İkisini de sevmiyordum. Biri benden bir yaş büyüktü, diğeri ise benden bir yaş küçük. İkisi de kızdı. "Niye kalıyorlar?" diye sordum anneme ciddi ciddi. "Sevmiyorum onları."

Annem yüzüne vuran televizyon ışığına rağmen gözlerindeki karartıyı belli etmekten çekinmeksizin, "Teyzeni ve kuzenlerini sevmiyor olabilirsin ama onlar geldiklerinde de bu tavırlarını sergilersen fena olur," diye uyardı beni. "Birkaç gün Hilal'i ve Elif'i odanda misafir kabul ediver. Ömer benimle uyur."

"Ha bir de onlarla aynı odayı paylaşacağım?" diye sordum. "Bunu asla yapmam. İkisi de benden nefret ediyor, ben de onlardan. Bok mu var da geliyorlar?"

"Leyla gece gece sinirlerimi zıplatma," dedi annem sinirlenerek. "Git uyu, yarın sabah konuşuruz bunları."

Sertçe sabır çektim ve anneme iyi geceler diyerek odama kapandım. Ömer, çoktan uyumuştu. Onu uyandırmamak için sessiz bir şekilde hareket ederek ışıkları yakmadan ilerledim ve çantamı yatağımın dibine bırakıp direkt telefonuma sarıldım.

***Kime**: Seyit Ali*

"Ben geldim. Zehra teyze nasıl?" (22.35)

Mesajı gönderir göndermez telefonumu kenara koydum ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım fakat Seyit Ali saniyeler sonra bana döndü. Beni arıyordu ve telefonum sessizdeydi. Telefonumu elime alarak Ömer'e baktım. Epey derin bir uykudaydı. Kolayca uyanmazdı. Aramasını kabul ederek kısık sesimle mırıldandım. "Efendim?"

"Geldin değil mi?" diye sordu. "Bir sorun oldu mu?"

"Hayır, olmadı," dedim. "Boş ver beni. Zehra teyze iyi mi?"

"Daha iyi."

"Çok geçmiş olsun," diye konuştum. "Sen öyle gidince çok endişelendim."

"Gökçe korkuttu beni de," dedi Seyit Ali sakin bir sesle. "Neyse, daha iyi zaten. Ben de bugün burada kalacağım."

"Anladım," diye karşılık verdim yatağımın kenarına otururken. Sıkıntıyla soluklandığımda Seyit Ali bunun bu geceden kaynaklı olduğunu fark etti ve direkt, "Bu gece böyle olsun istemezdim," dedi. "Öfkeliyim ama bunu bastırmak zorundayım, daha kötüsünü yaşamamamız için."

"Bunun böyle olacağını biliyordum," dedim. "Berrin'in size bir gün ihanet edeceğini anlamıştım."

"Kör olan bizmişiz."

"Hayır, sadece insan konduramıyor."

"Belki," dedi geçiştirir gibi. "Bundan sonra beni sadece sen ilgilendiriyorsun. Kimse umurumda değil."

Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldığında omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yarın teyzemler bize gelecek. Burada kalacaklar birkaç gün. İki tane kızı var. İkisiyle de anlaşamıyorum. Ben cidden kızlarla anlaşamıyorum ya!"

Güldüğünü duydum ve bu esnada kalbim bir hoş oldu. "Ben kız olsaydım ben de seninle anlaşamazdım. Bakardım sana; çok güzel, zeki, yetenekli, eli de maşalı... Ohoooo! Efendi gibi yol alırdım."

Bu beni de güldürdüğünde çok ses çıkarmamaya çalıştım. "Zaten hep bu yüzden kaybediyorum, Seyit Ali!"

Birkaç saniye duraksadı, sesiyle beni uyutmak ister gibi. "Sen şimdi Seyit Ali dedin ya, adımı her telaffuz edişinde gülümsüyorum. Hoşuma gidiyor, hoşuma gidiyorsun."

"Bak hele bak," dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. "En son ağlayarak şafak sayıyordun," dedim. "Kaç gün kaldı?"

"Saymayı bıraktım."

"Durumun o kadar vahim yani?"

"Yok," dedi geçiştirir gibi. "Aklıma gelmezse daha çabuk geçer..." Bu sırada bir şeyler söyleyecekti lakin vazgeçti. "Sen şimdi yarın müzik okuluna gideceksin, o Güney denen dallamayla ders yapacaksın, değil mi?"

"Evet," diye gözlerimi devirdim. "Ne oldu?"

"Yarın ben de orada olacağım," dedi çabucak. "Aslında düşündüm de sen yarın bana gelsene."

"Sebep?"

"Ne demek sebep?" dedi. "Seni reyzen ve o iki kızdan kurtarıyorum işte."

Yüzüme yayılan tebessümle derin bir nefes alıp verdiğimde, "Tek sebep bu yani?" diye sordum.

"Yok değil," diye yanıtladı çabucak. "Benimle olmanı, yanımda olmanı istiyorum."

Duyduğum bu itiraf beni şaşırtmak yerine mutlu etmişti çünkü onda duymayı beklediğim şeylerdi ve o da bunları saklamazdı. Sanırım bana karşı en çok bu duygusal yönünü seviyordum. Tabii, sırf zarar görmeyeyim diye benden sakındığı şeyleri değil. Dudaklarımı ıslatıp, "Seyit Ali Karayazı yine uçuyorsun," diye dalga geçtim. "Ama bilmiyorum. İzin alamam."

"Öyle bir alırsın ki."

"Allah Allah," dedim hayretle gülerken.

Güldü. "Yarın tüm gününü alacağım Leyla Neva Kaya ve bu bir başlangıç."

"Sonrasına bir bana, ben istiyor muyum peki?"

"İstemiyorum diyeceksin inadına ve ben de buna inanacağım, öyle mi?" Sustu ve ekledi. "Geç bunları."

"Senin şu egon var ya..."

"Evet benim eşyam var."

Kafamı alayla sallayarak omzumu silktim. "Neyse tamam kapatıyorum ben. Ömer uyuyor zaten, onu da uyandırmayayım."

"İyi tamam," dedi sakince. "Yarın görüşürüz. Bugün yatağında uyu, yarın benim yanımda."

"Bak uyumadan önce sana bir tavsiye," diye kıstım gözlerimi. "Diğer elin var ya, onu kaldır ve avucunun içini aç, sonra da onu bir yala! Hadi sakının benim."

Tekrar güldüğünde ben de o kadar keyiflenmiştim ki şu an yanında olmak istediğimi anlamıştım çünkü gülünce gözleri küçülüyordu ve ben ona baktıkça içim gidiyordu. "Hiç girme o konulara," dedi gülmeye devam ederken. Kendi kendime odanın içinde onun taklidini yaptım. "Tamam hadi kapatıyorum, sabah görüşürüz."

"İyi geceler," diyerek derin bir nefes alıp telefonu kapattım. Ardından her ne kadar tuhaf ve zor bir gece geçirmiş olsak da onunla iyi olduğumuz için bunları yok sayabilmiştim. Yüzümde geniş bir tebessüm, kalbimde sayısız kalp atışlarıyla uyudum bu gece. Çok ihtiyacım varmış buna, bir kez daha anlamıştım. *Sayesinde...*

Ertesi sabah kendime bir çanta hazırladım ve üzerime bir şeyler geçirip saçlarımı tepeden topladım. Yüzüme biraz renk katarken çok oyalanmadan odadan çıkarak mutfağa girdim. Annem ve Serhan buradaydı. Çantamı kapının kenarına bırakarak içeri girdiğimde kendime bir çay bardağı aldım. Serhan ağzındaki ekmeği bitirdiğinde, "Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu. "Bitmedi mi hâlâ okulun?"

"Bitmedi," dedim rafı kapatırken. Bir bardak çay doldurup yerime oturduğumda annemle göz göze geldik. Dudaklarımı nemlendirip bir dilim ekmeğe uzandığımda, "Ben bu akşam babama gideceğim," diye konuştum.

Annem, "Sebep?" diye sordu.

Dudaklarımı sarkıtarak sakince omzumu silktim. "Bir sebebi yok. Olması mı gerek?"

Serhan keyifsizce güldüğünde onu umursamadım. Annem sıkıntıyla iç çekerek, "Kuzenlerin geliyor diye değil mi?" diye sordu. "Aman insan içine çıkayım deme, aman kaç herkesten!"

"Odamda kalabilirler ama sakın eşyalarıma dokunmasınlar," dediğimde annem, "Leyla beni sinirlendirme istersen," diye baktı gözlerime. "Hiçbir yere gitmiyorsun! Okula mı gidiyorsun nereye gidiyorsan çıkışta doğruca buraya geleceksin. Teyzenler geliyor diyorum sana! İnsan yemeyecekler!"

Dudaklarımın kenarını kavurarak homurdandım. "Hani şu zor zamanlarımızda bizi bir yerine takmayan teyzem mi? Kendi kızlarının halını yeneyip sürekli bana saran ve laf sokan teyzem mi?"

Annemin suratı bembeyaz olduğunda kaşlarımı çatarak devam ettim. "Peki ya kızlarına ne demeli? Sürekli bir ima bir dalga geçme! Saygımdan sesimi yükseltmiyorum ama görmek istemiyorum o ikiyi salağı da!"

Serhan, "Kızım senin iyi anlaştığın kim var ki zaten?" diye sordu alay eder gibi. "Sorun sensin!"

Gözlerimi kısarak ona acınası bir hâlde bakıtım. "Hele sen hiç konuşma! Yalı kazığı gibi çakıldın eve!"

"Bak bana sarma sakın," diye direkt çıkıştığında annem yüzünü ekşitti. "Of hiç, çekemeyeceğim şu an sizi, susun." Sabırla kafamı eğdiğimde bir yudum çay içip ekmeğimden ısırdım. Annem, sözlerimden sonra karşı çıkmadığımda izin verdiğini anlamıştım. Babama gitmeyecektim belki : a son zamanlarda kendimi en mutlu hissettiğim insanın yanında olma düşüncesi bile şimdiden beni keyiflendiriyordu. Çabucak bir şeyler atıştırdıktan sonra ayaklandım. "Yarın görüşürüz. Merak etme anne, teyzemlere bir selam vermeye geleceğim ve umarım onlar da çok kalmazlar."

"Sen sabır ver Allah'ım," dedi annem ıkınıyla. "İyi tamam git nereye gidiyorsan."

Tepki vermeden kapının ağzındaki çantamı sırtlandım ve doğruca müzik okuluna geldim. Bir saat kadar Güney Hoca ile keman çaldık fakat onun acil bir işi çıktığı için gitmek zorunda kaldı. Su şişemi alıp birkaç yudum içtikten sonra telefonuma elime aldım ve Semih'i aradım. Onu merak ediyordum ve dün onu arayamadığım için kendimi de kötü hissediyordum. Soluklanarak sırtımı pencere kenarına yasladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç saniye sonra bana geri döndü. "Semih," dedim direkt. "Nasılsın?"

"Leyla," dedi o da bana sakin bir ses tonuyla. Dinlenmiş ya da her şeyden bıkmış bir ruh hâli sezdim. "İyiyim, öyle boş boş oturuyorum evde. Sen nasılsın?"

"Ben de öyle keman çalıyordum da ara verdim, seni bir arayayım dedim."

"İyi etmişsin."

"Daha iyi misin peki?" diye sordum merakla. "Konuşmak ister misin ya da bir şeyler yapmak? Kafan dağılabilir."

"Bu kafa konuşarak ya da bir şeyler yaparak dağılmaz, Leyla," diye yanıt verdi. "Bu sadece yaşadığın duruma bir anlığına ara verir ama teşekkür ederim gerçekten bunları duymak beni çok mutlu ediyor."

"Rica ederim," diyebildim. "Ben sadece sen kötü hissetmiyorum o kadar."

"Merak etme, iyi olacağım," dedi gülmeye çabalarken. "Hatta az önce kendime çorba pişirdim. Biraz salçası eksik olmuş ama fena sayılmazdı."

Gülümsedim ama saf bir hüzünden doğmuştu dudağımdaki emanet. O da hemen gelip geçti zaten. Semih, "Senin nasıl gidiyor peki?" diye sordu ilgiyle. "Seçmelere de çok az kaldı."

"Güzel gidiyor," dedim kafamı sallarken. "O seçmeleri geçeceğime inanıyorum." Sözlerimin devamında kapı aralandı ve Seyit Ali içeri girdi. Direkt karşısına baktığında göz göze geldik. Bir şey söylemezken kapıyı kapattı ve Semih'in sözlerine kulak verdim. Güldü. "Cidden kazanmayacağını falan düşünemezsin zaten. Yer mi Anadolu çocuğu bunları?"

"Yemez," derken kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. Seyit Ali kiminle konuştuğumu anlamaya çalışırken doğrularak, "Semih ben seni sonra arayayım mı?" diye sormamla Seyit Ali'nin alay edercesine gülmesi ve kafasını iki yana sallaması bir olmuştu. Ona dik dik baktım lakin oralı bile olmamıştı.

Semih, "Tamam, sonra konuşuruz," dedi. "Dikkat et kendine."

"Sen de," deyip telefonu kapattım ve masanın üzerine bıraktım. Seyit Ali ağır adımlarla yanıma gelip karşımda durduğunda ellerini siyah kotunun cebine soktu ve bana gülümseyerek baktı. Yüzündeki bu muzip gülüşe anlam veremesem de siyah tişörtünün ona fena hâlde yakıştığını ve şu an aşırı yakışıklı göründüğünün farkındayım. İç sesim de bu adama şu sıralar sürekli yürüyordu.

"Neyi yemezsin?" diye sordu bana.

"Kafayı."

Kibirle omzunu silkti. "Bakıyorum da çıldırmaya başlamışsın."

Güldüm. "Asla konunun seninle ilgili olmaması."

Duraksadı. "Ne diyor o çocuk?"

"Zor zamanlar geçiriyor," dedim sakince. "Onun yanında olmam gerekti ve biraz konuştuk sadece. Öyle."

"Bir sorun mu var?"

Geçiştirerek, "Hepimizin hayatında olduğu kadar," dedim. Semih'i ona söylemek istemiyordum çünkü onun bundan haberi yoktu ve özel hayatını Seyit Ali'ye anlatmak hoşuna gitmeyebilirdi. Ellerimi saçlarıma götürerek tokamı sıktım ve gözlerim o esnada bir yolu takip eder gibi Seyit Ali'nin bileğine kaydı. Siyah tokam hâlâ bileğindeydi. Gülümseyerek, "Sen şimdi bunu takıyorsun ya," dedim. "Doğal olarak bana da dokunmuş oluyorsun."

"Yok anasını satayım," dedi şaşkınlıkla ellerini cebinden çıkartırken. "Hatta ben virüslüyümdür falan, aynı ortamda da bulunmayalım."

Keyiflendim. "Şaka yapıyorum ya, hemen yükselme."

Çatılmış kaşları bir anda yumuşadığında, "Yükseliyorum," diye mırıldandı. "Ama sana."

Dudağımın kenarını kıvırdım. "Bana bilmediğim bir şey söyle, Seyit Ali."

"Bak hele bak," diye taklit etti beni. "Her şeyin de farkında."

"Bana hayran olduğunu, hoşuna gittiğimi falan söyleyip duruyorsun zaten, salağa mı yatayım yani?" diye sordum. Karşısında dikildim ve gözlerinin tam içine baktım. Ela gözleri küçüldüğünde dudaklarımı kulağına doğru götürdüm ve gözlerimi kapatıp fısıldadım. "Sen şimdiden böyle hissediyorsan, ileride var ya..." Gözlerimi açtım ve kulağına biraz daha yaklaştım. Bu ona dokunmak gibiydi. "Neyse ben susayım."

Geri çekileceğim vakit bu sefer o beni durdurdu sesiyle ama asla dokunmadı, ben de ona dokunmadım. Dudakları yanağımı teğet geçerken nefesi ılık ılık boynuma döküldü. Yutkunma ihtiyacı hissettim ama bunu yapmadım. Hemen fark ederdi ve işine gelirdi. "Bunun tek taraflı olmadığını iddia edemezsin," diye fısıldadı. "Sen şimdiden böyleysen ileride var ya... Neyse ben susayım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda kendimi geri çekerek gözlerine baktım. İkimizin yüzünden de muzip bir gülüş vardı. Ellerini yeniden siyah kotunun ceplerine soktuğunda omuzlarımı kaldırıp indirdim. Seyit Ali, "Bitti mi işin?" diye sordu.

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Çalışmam gerek. Çok az kaldı."

"Çalıştırayım mı seni?"

"Gerek yok," diye mırıldandım gözlerimi kapatıp açarken. O konuşmaya başladığında yüzünü daha detaylı izleme fırsatı yakaladım. Sol yanağının köşesinde biraz morluk vardı ve izi belli yaralar da onunlaydı ama o her şeye rağmen kalbimi sıkıştıracak kadar güzel bakabiliyor ve gülebiliyordu. Hatta öyle güzel gülümsüyordu ki artık iç sesimi duygularımdan ötürü susturmayı denemiyordum bile. "Senin bir işin var mı?"

"Yok ama ben de aşağı ineceğim," dediğinde sol kaşımı kaldırdım. "Sen de çalışıyor musun bir şeylere ya da çalıyor musun hâlâ? O gün evinde çello görmüştüm. Geçen gün de bağlama çaldığını duydum, e gitar da çalıyorsun..."

Seyit Ali gülerek sözlerimi böldüğünde, "Bir maşallahını alırız artık," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Yok kurşun döktürelim, az olur o."

"Hiç anlamam o işlerden," dedi.

"İsabet olur," diye karşılık verdiğimde içimde birdenbire bir istek belirdi. Bunu sakladım. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" Ses vermedi fakat tepkisiyle bunu belli etmişti. "O gün seni çok az dinleyebildim ama... Bağlama çalsana."

"Ne?" dedi bunu beklemiyormuş gibi. Söylemiştim işte bir kere, geri kaçacak değildim. Seyit Ali ondan istediğim bu şey karşısında göğüs kafesini şişirerek indirdiğinde, "Peki benim çıkarım ne olacak?" diye sordu. "Bedavaya ekmek yok."

"Aa!" dedim hızla. "Sen de işi iyice ticarete döktün. Menfaat manyağı."

"Bu işler böyle Neva Hanım, kafana göre ceza kesersen ben de böyle gelirim sana."

Birkaç saniye bekledim ve alt dudağımı ısırıp serbest bıraktım. "Aman iyi, çalmazsan çalma. Yalvaracak değilim." Arkamı döndüm. "Sen gitsene bir, ben biraz daha çalışacağım."

Kemanı elime alıp yüzümü ona döndüğümde ellerini cebinden çıkararak, "Bırak o kemanı ve benimle gel," dedi. Sesi dümdüz bakışları ise ondan gözlerimi ayıramayacağım kadar derindi. Seyit Ali arkasını dönerek kapıya doğru yürüdüğünde kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktı. Ben de hızla burayı toplayıp çantamı sırtlandığım gibi peşinden gittim. O çoktan aşağıdaki müzik odasına girmişti. Adımlarım sakinlik kazandığında aynı şeyi kalbim için söylemek güçtü. Nihayetinde aynı odada bulunduğumuzda kapıyı yavaşça kapattım. Seyit Ali kendinden emin adımlarla köşede duran bağlamayı eline alarak bana bakmadan bir sandalye çekti ve oturdu. Heyecanlanmıştım. Onu öylece ayakta izlerken kafasını kaldırıp eliyle hemen kenardaki sandalyeyi işaret ederek oturmamı istedi. Üzerimdeki bu alıklıktan kurtularak çantamı kenara koydum ve derin bir nefes alarak sandalyeyi biraz daha yakınına çekerek otırdum.

Seyit Ali, bağlamayı sahiplenerek ona karnının yaslarken parmaklarını ustalıkla tellerin üzerine koyarak hafifçe bağlamanın üzerine eğildi. Ne garipti oysa... Dışarıdan bakıldığında asla böyle bir adam olacağını bilemezdim. Bağlama çalmak kimine göre burun kıvırılan kimine göre göz devrilen bir şey olabilirdi ama ben ona hayranlıkla bakıyordum çünkü parmaklarının dokunduğu her notaya öylesine hâkimdi ki çalmak onun içindi. Hiçbir şey sırıtmıyordu üzerinde... Tamam, pes ediyorum. Ben düştüm yeter!

Sakin ama müthiş bir otoriteyle kucağındaki bağlamanın tellerine elindeki ince ve küçük çubuğu götürerek şimdiye işittiğim en güzel seslerden birini duymamı sağladı. Bu bir türküydü ve bunu biliyordum. Ağır ağır, hiçbir telaşı olmadan çaldığı bağlama tüm odayı doldururken ellerimi bacaklarının arasına koyarak heyecanlı bir filmi izler gibi onu izledim. Bir müddet sadece tellerden çıkan sesi işittim sonra da onun sesini, gözlerime bakarak hem de...

"İki keklik bir kayada ötüyor,

İki keklik bir kayada ötüyor,

Ötme de keklik derdim bana yetiyor,

Aman aman yetiyor,

Ötme de keklik derdim bana yetiyor,

Aman aman yetiyor..."

Dudakları kapandığında gözlerindeki o kısılmanın ve dudaklarındaki o hafif kıvrılmanın aynı anda olması ve bunu bana yüzüme bakarken yapması içimi öyle bir hoş etmişti ki dünyanın en huzurlu insanı olabilirdim. Dünyanın en güzel anını da yaşıyor olabilirdim çünkü aslında ikimiz de aynıydık. O çalıyordu ben dinliyordum, tıpkı benim söyleyip onun da dinlediği gibi.

Fakat sonra gözleri benden uzağa kaydı zira beni oraya götürmek istemediğinden belliydi.

"Annesine kara da haber gidiyor,

Annesine kara da haber gidiyor...

Yazması oyalı kundurası boyalı,

Yâr benim aman aman, yâr benim,

Uzunda geceler yâr boynuma,

Sar benim aman aman, sar benim..."

Kelimeler dudaklarını terk ettiğinde bakışları benimle kalmaya devam etti ve elini bağlamanın tellerinin çekerek yavaşça serbest bıraktı. Gülümsedim ve her geçen saniye daha da genişleyen bir gülümsemede buldum kendimi. "Çok güzeldi," diye itiraf ettim ellerimi bacaklarımın arasından çekerek. "Çok çok güzeldi."

Bir şey demedi, sadece o da benim gibi gülümsedi. Gözlerimi kısarak hafifçe öne eğildim. "Belli bir tarzın yok sanırım," dedim. "Her şeyi söyleyebiliyorsun."

"Sesimin ve ilgimin yettiği her şeyi söylerim," dedi düz bir sesle. "Bazen bir türkü okurum bazen kısa bir şarkı bazen de sadece susarım. Sen şimdi beni söylediklerimden duydun ama ben sustuğumda da duyarsan beni, işte o zaman daha büyük bir anlam ifade eder her şey."

"Susmayı severim, Seyit Ali," dedim kısık sesimle. "Sen sustuğun zaman zaten iyi şeyler olmuyor ama yara vermeyecekse körelmiş dilin, onu da dinliyormuş gibi yaparım."

Uzun uzun yüzümü süzdü. Ne düşündü bilmiyorum ama benim düşüncelerimin artık kafamdan taşmaya ramak kaldığının farkındaydım. Elindeki bağlamayı kenara koymak için ayaklandığında, "Peki nasıl merak saldın bağlamaya?" diye sordum. "Çello ve gitara kıyasla daha uzak duruyorlar."

"Babamdan," dedi arkası dönük bir hâlde ilerlerken. "Babam çok iyi bağlama çalardı. O çalardı, ben dinlerdim. Şimdi ben çalıyorum, kimse dinlemiyor." Bu sözlerin verdiği ağırlık üzerime çöktüğünde bağlamayı aldığı yere

bırakarak bana döndü ve tişörtünü düzelterek, "Çünkü artık ben de çalmıyorum, çok nadir," dedi. "Bunu da senin için çaldım ve söyledim."

"Teşekkür ederim," dedim pürüzlü bir sesle. "Bu türküyü de çok severim."

Yine bir şey söylemedi. Oturmaya da pek niyeti yok gibiydi. Cebinden telefonu çıkardığında ekrana bakarak, "Saat üçe geliyor," dedi. "Acıktın mı?"

"Hayır," diye cevapladım sakince. "Ama ben biraz daha çalışacağım."

"Tamam," diyerek kafasını salladı ve telefonunu cebine geri koydu. "Çalışalım."

Kaşlarımı çattım. "Beraber mi?"

"Önce bir Türkçe çalışalım olur mu?" diye dalga geçtiğinde küçümseyici bir bakış attım. Bu onu kısa bir anlığına keyiflendirdiğinde bağlamanın iki adım ötesinde duran kemana uzandı elleri. Siyah kemanı kavrayarak bana döndüğünde yayıyla birlikte onu bana uzattı. "Ben çaldım," dedi. "Sıra senin."

Ayaklandım ve uzattığı siyah kemanı alarak, "Çalacağım ama senin için değil bunu bilesin," dediğimde bıkkınlıkla bakışlarını kaçırdı. "Tamam al şunu al!"

Memnun bir ifadeyle kemanı kavradığımda çabucak kaldırdım ve omuz üzerime yerleştirip çenemin altına koydum. Elime de yayı alarak kolumu nazikçe kaldırdım. Seyit Ali ise oturmak yerine sırtını bordo renkli dolaba verdi ve kollarını göğsünde toplayarak tüm dikkatini üzerimde topladı. Sağa sola savrulmayan bakışları ondan başka yöne gidemediğimi fark ettirdiğinde kalbimin sesiyle birlikte bastım notalara. Kafamı hafifçe yatırdım ve parmaklarımı kemanın sapına götürerek tellere dokundum, sonra da elimdeki yayla kemanı çalmaya başladım. Herhangi bir söz olmaksızın dakikalarca keman çaldım ve asla gözlerine bakamadım çünkü ben bunu çalarken yalnızca kendimle olmayı seviyordum. Aklımın içinde başkası olmuyordu ve buna izin vermiyordum. Yani keman çalarken duygusal yanımı rafa kaldırıyor tamamen notaların arasındaki yerimi alıyordum. Az sonra gözlerimi yavaşça açtığımda yay parmaklarımın uçlarından kayar gibi oldu zira sona gelmiştik. Sakince soluk alıp verdiğimde kemanı omzumun üzerinden indirip yutkundum ve toparlandım. Seyit Ali duruşunu asla bozmamıştı ve dikkatle beni izlemeye devam ediyordu. Onunla göz göze geldiğimde gülümsedim. Dudakları hareket etti. "Bu sefer konuşmadın ama seni daha önce hiç bu kadar derinden dinlediğimi hatırlamıyorum."

Cümlelerinin üzerine örttüğü ağı kaldırarak iç çekercesine, "Bu bazen sana baktığımda gördüğüm şey," dedim. "Tabii ben bunu daha az yaşıyorum."

"Konuşmadığım için mi?"

"Ben sorlamasam hep susacağın için."

"Benen bilmemek en iyisi," dedi kollarını göğsünden ayırdığında. "Şu an yanında olduğun için rahatım ama endişelerim devam ediyor. Seni kim takip etti bilmiyorum, Ander denen göt herifin sana bakışlarını yakaladığım andan beri kafam atıyor... Aslında zihnimdeki düşünceleri frenleyen tek kişi sensin. Yanında olduğun için."

"Sürekli yanında olamam," diye mırıldandım. "Hem kafan atmasın. Ander ne yapabilir ki?"

"Bunu sorma bile," dedi buz gibi bir sesle. "Hatta adını bile anma, yok say onu görme, bilme!"

Sekteye uğrar gibi afalladım. "Tamam."

Seyit Ali sırtını dolaptan çektiğinde odanın kapısı açıldı ve Teoman gülerek içeri girdi. Daha doğrusu ikimizi burada görünce gülmeye başladı. "Birinin ikili de buradaymış," dedi kapıyı kapatırken. Elimdeki kemanı yerine koyduğumda Seyit Ali, "Ne oldu lan yine?" diye sordu.

Teoman rahat bir şekilde, "Bir şey olmadı," dedi. "Çok özledim sizi, bir uğrayayım dedim."

"İyi halt ettin," dedi Seyit Ali umursamaz bir sesle.

Arkamı döndüğümde Teoman'ın kısık gözlerle bana baktığını gördüm. Saf saf gülmeye başladığımızda gözleriyle Seyit Ali'yi işaret ederek, "Devam ediyor mu hâlâ?" diye sordu. Gözlerimi kapatıp açarken bunu fırsat bilerek Seyit Ali'nin yanına giderek yanağından bir makas aldı. Seyit Ali kendine hızla geri çekerken, "Ne yapıyorsun, it?" diye sordu.

Teoman, "Aga bu kız sana dokunamıyor, sen de ona dokunamıyorsun," diye konuştu. "Yani tam olarak şey, buradasın lan dokunamıyorum çok saçma!"

"Teoman, efendi gibi siktir git birader!"

"Kardeşim ben gitsem ne yapacaksınız sanki? Bakışıp duracaksınız ancak ama benden sana tavsiye," diye söylendi. "Krizi fırsata çevir. Leyla'nın sinirlerini hoplat, nasıl olsa kafa atamaz. Az kafanı çalıştır, al öcünü."

Hayrette Teoman'a bakıp, "Sen de hemen saf değiştir," dedim.

Teoman kafasını sağa yatırarak, "Ayıp ediyorsun Leyla," dedi. "Ben iki tarafa da eşit girmeye çalışıyorum."

"Ay yesinler senin adaletini," diye alay ettim onunla ince bir ses tonuyla.

O esnada Seyit Ali'nin gözlerinin, Teoman'ın üzerindeki ceketin ceplerinde olduğunu gördüm. "Lan," dedi Seyit Ali. "Senin cebinin içinde ne var? Hareket ediyor sanki."

Kaşlarımı çatarak Teoman'ın ceplerine baktığımda sahiden bir şeylerin hareket ettiğini gördüm. Teoman sonradan aklı başına gelmiş gibi elini cebine atmışında, "Ha!" dedi ve cebinin içinden bir *hamster* çıkardı. "Benim manitanın yavrusu bu."

Teoman avuçlarının arasındaki hayvanı sevmeye başladığında yüzümü buruşturdum çünkü gerçekten onlardan hoşlandığım söylenemezdi. Seyit Ali dümdüz bir tonda, "Oğlum sen hatbiden malsın," dedi. "Hayvanın senin cebinde hatta seninle ne işi var?"

Teoman, kahve tonlarındaki *hamster*'ı sevmeye başlarken gülerek, "Lan benim manita bunu çok seviyor," dedi. "Bir yere gitti, ee bu da bana kaldı. Ne yapayım oğlum, sokağa mı atayım? Cami avlusuna mı bırakayım? İnsan evladına şunu yapar mı hiç? Ayıp!"

"Geri zekâlı," diye güldü Seyit Ali. "Sen bir de ciddi ciddi manita yaptın yani?"

"Aynen kardeşim," dedi Teoman, gözlerini Seyit Ali'ye çevirerek. "Siz bir arpa boyu yol gidemezken, dokunma cezalı oyunlar oynarken ben evlat bile yaptım."

"Siktir lan," diye homurdandı Seyit Ali. Teoman elindeki hayvanı sevmeye devam ederken benim suskunluğum dikkatini çekti. Hayır, lütfen bunu fırsata çevirme. Ciddiyetle ona bakarken aksine şüpheyle kafasını kaldırıp, "Leyla?" dedi. "Sen pek sevmedin galiba?"

Seyit Ali direkt atıldı. "Ben çok mu sevdim sanki?"

"Sen bir dur ortalığı karıştırma," diye susturdu onu. Teoman iyiden iyiye bir şeylerin ucuna ayak bastığında elindeki *hamster*'la yanıma gelerek, "Eline alabilir misin?" dedi.

"Neden alayım?" diye sorarken hoşlanmadığımı belli etmemeye çalışmıştım. Sevmemek değildi, bir tür midemin gıcıklanmasıydı. Kediye, köpeğe, kuşa dokunabilirdim ama kıpır kıpır hareket eden bir canlıya elimi sürme fikri çok da tatlı gelmiyordu. Uzaktan bakıldığında severdim ama dokunamazdım. "Yoksa hayvanlara da mı dokunmama cezası var?" dedi Teoman.

"Çok komik," diyerek suratımı buruşturdum. Geri geri birkaç adım gittiğimde, "Ya hoşlanmıyorum onlardan, biraz geride durur musun?" diye sordu.

Anında durdu ve öylece baktı, şaşkındı. "Kızım senin gibi bir tokat makinesi şu kadarcık hayvanın neyinden korkacakmış? Baksana şuna. Tamam hiç benlik de değil ama manitanın diye bir şey diyemiyoruz."

Seyit Ali gülerek, "Ya bırak," dedi. "İki gün sonra bırakacaksın kızı, neyin tatavasını yapıyorsun daha?"

"İki gün çok be," dedi Teoman.

"Yuh Teo yuh!" diye tepki verdim ciddi ciddi. "Hakikaten mi?"

Seyit Ali usulca bana döndüğünde kafasını sallayarak, "Sen bunun böyle durduğuna bakma," dedi. "Dünyanın en çapkın insanıdır. Asla bağlı kalma huyu yoktur ama yalan yok, aldatmaz."

"O kadar da değil abi," dedi Teoman dolu dolu bir ifadeyle. "Tamam, benim bağlanma ve çabuk sıkılma sorunlarım olabilir ama bir kızı da aldatacak kadar şerefsiz değilim."

"Ha ama kızlarla çorap değiştirir gibi oynamak normal," diye mırıldandığımda Seyit Ali bu sefer Teoman'ı savundu. "Kızlar da bunun ne bok olduğunu biliyor, Neva. Alan razı veren razı." Sessiz kalmam gerektiğini anladığımda Seyit Ali sıkılmışçasına soluklandı. "Ya neyse ne, burada oturup bu dangalağın izdivaçlarını konuşacak değiliz."

Teoman kendini toparladığında Seyit Ali'ye bakıp, "Ben aslında buraya başka bir şey için geldim," dedi. "Bu Ander lavuğu Berrin'le takılmaya başlamış."

"Yani?" dedi Seyit Ali boş bir ifadeyle.

"Oğlum takılmak derken yatıp kalkmak değil, gerçi o da vardır da... Kızı kafese sokmuş güya. Bu mal Berrin sosyal medya hesabına bir ton şey koymuş. Amma kaşar çıktı bu kız, birader!"

"Hiç işim olmaz bu saatten sonra," dedi Seyit Ali. "Ayrıca ben onu çoktan çıkardım arkadaşlıktan. Ergen veletler gibi engel atarsa şaşırma."

Soğuk soğuk güldüğümde, "Bunları sadece beni kıskandığı için yapmış olamaz," dedim. "Bir insan bir kızı kıskanıyor diye bunca yıllık dostlarına ihanet etmez ama o kızda zaten kişilik bozukluğu vardı... Şaşırmıyorum ben bile."

Teoman bana dönüp, "Leyla yanlış anlama ama bizimle uzun zamandır bir aradaydı ve iyi kızdı yani, anlatabiliyor muyum?" diye sordu. "Sadece sana olan kıskançlığından bunları yapması hiç normal değil."

"O sizin dostunuzdu Teoman, yanlış anlayacak hiçbir şey yok."

"Dün bir bugün iki," dedi Teoman şaşkınca. "Ander gavatın önde gideni, gör bak başı nasıl ağrıyacak o salağın."

"Teo," dedi Seyit Ali tok ve yüksek bir sesle onun gözlerine dik dik bakarken. "Abi bak, ben o kızın adını bile duymak istemiyorum artık lan! Şu kadarcık umurumdaysa adam değilim. Berrin defteri açılmamak üzere kapanmıştır. İyiyi ve doğruyu ayırt edecek kadar akıl sahibi. Biliyorum sendeki vicdan benden daha çok ama boş ver, değmez kardeşim."

"Seyit, ben zaten sildim çoktan ama bak bir şey olursa başımız ağrır yine... Ya da bana ne amına koyayım, dert ettiğim şeye bak ya?"

"Aynen öyle," dedi Seyit Ali. "Başlarım Berrin'e de Ander'ine de. Hem benim hesabım başka, benim sorunum Ander piçi, Berrin falan değil."

"Ne zaman en yakın dövüş?"

"Birkaç güne bir şeyler ayarlayacağız," dedi Seyit Ali dişlerinin arasından, sanki ben duymayayım diye net konuşmamıştı. Saçlarını geriye yatırarak bana döndü. "Ben bir halamın yanına uğrayayım, çıkarız sonra."

"Tamam," demekle kaldım sessizce. Seyit Ali odadan çıktığında arkasından bakakaldım. Teoman, elindeki *hamster*'ı sevmeye devam ettiğinde sesli bir şekilde soluklanarak olduğu yerden bana baktı. "Bu adam böyle Leyla. Gözlerinden anlıyorum endişeyi ama işi bu."

"Garip geliyor," diye fısıldadım hipnoz olmuş gibi. Teoman'a bakmıyordum ama onun gözleri üzerimdeydi. "Yani sadece para kazanmak için dövüşüyor olamaz Teoman. Tanıştığımız günden beri suratının yarasız olduğunu gün sayısı beşi geçmez belki. Paraya ihtiyacı olduğunu da sanmıyorum çünkü motor yarışlarına da katılıyor..." Çaresizce dudaklarımı ısırdım. "Her geçen gün başka şeyler daha şeyler seziyorum sanki. Onu azıcık tanıdıysam tek derdinin para olmadığına yemin edebilirim."

"Bak seni anlıyorum, onu düşünüyorsun ama değişmez ki," derken sesi sakin ve gayet anlayışlıydı. "Ben bu adamı neredeyse üç yıldır tanıyorum. Onunla bir arkadaş ortamında tanıştık, orası da o yarışların olduğu yerdi. Başta acayip kıl olmuştum ama tanıdığım en yürekli adamdır. Tersi çok pistir yalan yok fakat o hep dövüşlerin, yarışların içindeydi. Buna alışmak zorunda değilsin belki ama..." Geri vites yaptı. "Alışmalısın çünkü hayatındasın."

"Sandığın gibi bir durum yok ortada," diye mırıldandığımda keyifle güldü ve bu beni ona bakmaya itti. "Ya bırak bu ayakları Allah aşkına. Kızım, adam senin üzerine titriyor, başına bir şey gelecek diye korkuyor ve her ne kadar bu kıyaslamayı yapmak istemesem de Damla'yla beraberken bile böyle değildi. Çok rahattı ve sanki hayatında biri yokmuş gibi davranıyordu."

"O yüzden mi beraberdiler?"

"Düşündüğün gibi cicili bicili şeyler değildi, Leyla," diye konuştu. "Bir kere Damla, Seyit'in ayarında biri değildi."

"Damla onu aldatmasaydı ilişkileri hâlâ devam ederdi ama..."

"Kıskançlık mı yapıyorsun şimdi de?"

Kendimi geri çektim. "Saçmalama."

"Böyle yapacak biri değilsin zaten," dedi ardından. "Onun ilişkisi hakkında konuşmak bana düşmez ve sırf için rahat olsun diye de eskiyi anlatmıyorum sana ama büyük bir yerinin olduğunu bil. Seyit kendini düşünmez ve hırslı bir adamdır. Yarın karşına kırık bir kolla da çıkabilir çünkü böyle o."

"Bir insan zaten hırslı olduğu gibi kabullenmeli," dedim dürüstçe. "Ben sadece dediğim gibi ve senin de bildiğin hâlde anlatmadığın gibi bu dövüşle-

rin arkasından başka bir şey çıkacağına adım kadar eminim, ondan bu relaşım. Yoksa biliyorum onun böyle bir hayatının olduğunu."

"Peki sen?" dedi direkt üzerime oynayarak. Tavrından anladığım şey beklediğim soruyu bana verdi. "Seyit senin için ne ifade ediyor?"

"Nasıl bir soru bu?"

"İki saniye zaman kazanmak için anladığın hâlde anlamazlıktan geldiğin bir soru bu."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Teoman da bana eşlik etti. Cevabını bildiğim ve kendime itiraf ettiğim şeyi Teoman'a söyleyecek miydim sahiden?

Evet.

"Ne görüyorsan o," dedim direnmeden.

"Benim gördüğüm şey beyaz bir gelinlik, Leyla."

Kahkaha attım. "Of uçma ya!"

"Hemen iniyorum reis."

Gözlerimi devirerek kafamı salladığımda çantamı sırtlandım. "Tamam, yeter bu kadar. Dışarı çıkacağım, biraz hava alırım."

Teoman, *hamster*'ı kaldırıp kafasından öptü. "Biz de gidelim, değil mi babası?" Kendinden tiksindi. "Ben de kaptırdım kendimi iyice. Babası ne lan? Midem bulandı."

"Bir zahmet bulansın, Teoman."

"Çok haklısın, hemen bulandırıyorum. Bir Berrin, Damla fotoğrafı aç göster, ikimizinki de bulansın."

Söylenerek odadan çıktığımda Teoman peşimden geldi ve *hamster*'ı yüzüme doğru yaklaştırdı. İrkilerek kendimi geri çektiğimde, "Ya yapma şunu," diye sesimi yükseltim.

Teoman saf saf bakıp, "Senden daha zararsız bu hayvan," dedi. "Neyinden korkuyorsun şu yavrucağızın?"

"Teoman sen iyice kafayı yedin ha!"

"Dertliyim, ondan sana sarıyorum kuzura bakma."

"Neyin var?"

"Birkaç haftaya Aydın'a dönüyorum."

Omzumu silktim. "Ee ne güzel işte ailenin yanına gidiyorsun."

Kahverengi gözlerini kısıp dağınık saçlarını düzelterek nefes alıp verdiğinde, "Benim hayatım burada," dedi. "Tamam, ailemi özledim falan ama burada da bir ailem var. Biraz kalır gelirim erkenden. Tüm yazı bu elemanlar olmadan geçiremem. Aslında biz geçen yıl beraber tatile çıkmıştık, biliyor

musun? Birkaç haftalığına Bodrum'a gitmiştik. Bu sene de yapara yine, sen de gelsene."

"Yok ben almayayım," dedim imalı bir şekilde gülümserken. Koridoru ilerlerken nihayetinde kendimi dışarıda buldum ve karşıdaki banka geçip oturdum. Teoman da hemen yanıma gelip oturdu *hamster*'ı elinde tutmaya devam etti. "Tamam sormadım say," diye ekledi sözlerimden sonra. "Herkesin ailesi bir olmuyor."

"Öyle," demekle kaldım. Güneşten gözlerimi kısarken gözlerimi belli bir noktaya sabitleyerek kapanan dudaklarımı tekrar araladım. "Ya senin ailen? Nasıl insanlar?"

"Annem çok tatlı bir kadındır, iki tane baş belası kardeşim de öyle, babamla pek iyi geçindiğim söylenemez ama idare ediyorum. Sıradan işte."

"Güzel yani."

"Ne bileyim, kafa yormuyorum."

Bankta biraz daha oturduktan sonra Seyit Ali dışarı çıktı ve direkt elini cebine atıp bir paket sigaradan bir dal alarak dudaklarının arasına koydu. Paketi cebine koymadan Teoman'a da bir dal uzattı. Teoman ağzını aralayarak, "Dudaklarımın arasına koysana," deyip çenesini öne çıkardı. Seyit Ali istifini bozmadan sigarayı Teoman'ın dudakları arasına yerleştirdi ve ucunu Zippo çakmağıyla yaktı. Ardından da kendininkini yaktı. Teoman, *hamster*'ı tek eline alıp sigarayı iki parmağının arasına aldı.

"Adı ne ki bunun?" diye sordum kafamı eğip gülümserken.

Teoman, "Piko," dedi. "Anası öyle koymuş ama ben ona Fiko diyorum." Gülerek *hamster*'ı kaldırdı. "Öyle değil mi lan Fikret Reis?"

Öylece onları izledim, Seyit Ali ise tüm ciddiyetiyle sigarasını içmeye devam ediyordu. "Sen mezun oldun mu Leyla?" diye sordu Teoman gözlerini kısıp kafasını bana çevirdiğinde. Gözlerim manasızca kulağındaki küçük, siyah halka küpeye odaklandı. "Oldum sayılır. Birkaç güne karne almaya gideceğim."

Güldü. "Takdir var mı takdir?"

"Yok."

"Helal be," dedi. "Sonunda bizden biri."

Seyit Ali, "Oğlum senin aldığın tek belge sıkıntıname oluyor zaten," dedi. "Bir de helal diyor dangalak."

"Ya sen bir araya girme abi, bir dur ya," diye isyan etti Teoman. Oturduğu yerden kafasını Seyit Ali'ye çevirerek yüzüne vuran güneşle gözlerini kısıp, "Anlıyorum, zor durumdasın kardeşim, bak anam avradım olsun anlıyorum..."

Seyit Ali, "Teo boş yapma," diye homurdandı. "Harta sen bir siktir git lan artık!"

Teoman kaşlarını çatarak elindeki *hamster*'ı Seyit Ali'ye uzattı. "Bak beni sinirlendirme salarım üzerine Fiko'yu!"

Kafamı eğerek güldüm. Seyit Ali asla umursamadan sağlam duruşundan vazgeçmeyip Teoman'a öylece bakmağında Teoman pes ederek ayaklandı ve sigarasını ağzından çekip parmaklarının arasına aldı. "Ben gidiyorum. Manitayla buluşacağım."

"Hay senin manitana."

"Şşt," dedi Teoman kızarak. "Yengen hakkında doğru konuş."

"Aynen," diye kafasını salladı Seyit Ali. "Kaçıncı yengemiz olduğunu sayamadık anasını satayım. Allah gelecek olanlara akıl fikir versin, gidenlere de çok geçmiş olsun."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Teoman'ın çatık kaşlarını üzerimde hissettim ama asla sahici bir kızgınlık yokmu yüzünde ve bu yüzden ona karşı aynı bir yaklaşımım vardı. Tamam, tersi pisti ama epey kafa biriydi. Gerçi bu grupta tersi pis olmayan birini tanımıyordum Timur dışında. Onu da çok iyi tanıdığım söylenemezdi ama en azından daha sakindi. "Tamam, siz virüslü gibi dolanın etrafta, sakın dokunmayın birbirinize," diye dalga geçerek uzaklaştı Teoman.

Seyit Ali üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi derin nefes alıp verdiğinden sigarasını içine çekti. Bu esnada yanakları çukurlaştı ve gözleri küçüldü, ben de onu iyice bir süzdüm. Sigarasının dumanını ağzından dışarı verdiğinde konuşmaya başladı. "Hayır bir de..." Gözleri gözlerimle buluşunca ona bakmağımı fark etti ve duraksadı. Anından kendimi çektim ve bakışlarımı kaçırdım fakat yemedi. "Sen bana böyle derin derin bak, sonra de ki on gün ceza kesiyorum." Dudaklarını nemlendirerek ekledi. "Şu an seni öpsem ne yapabilirsin ki mesela, Neva?"

"Bir on gün daha koyarım."

Güldü. "Şuna bak ya! İyice şamar oğlanına çevirdi beni."

"Ben buyum aslanım."

"Pes etmem ben, merak etme," dedi hızla.

"Etmeni isteyen yok zaten," diye itiraf ettim. Bu tavrım onu pek şaşırtmışa benzemese de oldukça hoşuna gittiğinden emindim. Gözlerinde görmüştüm.

Ayağa kalkmağımda çantamı omzuma kadar taşıdım. Saat üç civarını gösteriyordu. Telefonumu cebime koyarak, "Gidiyor muyuz?" diye sordum. Seyit Ali sigarasını içmeye devam ederken birlikte çıkışa doğru yürüdük. Demir dış kapıyı açarak geçmem için yol verdi, sonra da peşimden geldi. Az sonra arabaya bindiğimizde sigarasını nihayet bitirmişti. Birkaç dakika içinde de

yola koyulduk. Kendimi tuhaf hissetmiyordum, kendimi hep varmışım gibi hissediyordum. Bu belki normaldi, belki de değil ama ben iyi hissediyordum ve asıl önemli olan şeyin bu olduğuna inanıyordum. Camı hafifçe açtığımda yüzüme esen tatlı rüzgâra karşı gözlerimi kıstım. Seyit Ali radyoyu açtı ve bir şeyler çalmaya başladı. "Şimdi bir şey diyeceğim ama hemen kibirlenme tamam mı?" diye sordum ona bakmadan.

"Söyle."

"Sana alışmaya başlıyorum."

"Sana alışım."

Duraksadım ve yüzümü çabucak yüzüne çevirdim. Bana bakmıyordu ve sesi de hiç olmadığı kadar netti. Gözlerim usulca kısıldığında dudağımın kenarındaki tebessümü fark ederek, "Ama sen buna kibirlenebilirsin," dedi. Tavrı saklıydı ve hoştu.

"Yok," diye mırıldanarak öntüme döndüm. "Ben iyiyim böyle."

Bir şey söylemedi. Direksiyonu kavrayan parmaklarıyla belli belirsiz ritim tutarken kafamı koltuğun başlığına yaslayarak yolu izlemeye devam ettim. "Babaannen daha iyi mi bu arada?" diye sorarken yüzümü ona tekrar çevirdim. Kafamı yaslamaya devam ediyordum.

"Daha iyi," dedi düz bir sesle.

"Gökçe?"

"O da iyi."

"Sevindim," diye araladım dudaklarımı hafifçe. Birkaç saniye sonra tekrar eski pozisyonuma geçtiğimde yol geçti gitti ve biz bir markete girdik. İlk defa onunla bir şeyler alacaktık. Hoşuma gitmişti. Tabii her ne kadar şu an iyi olsam da anneme yalan söylediğim için bir yanım tutuktu.

"Makarna yer misin?" dedi Seyit Ali yan yana yürürken.

"Yerim."

Elini bir paket makarnaya uzattı. "Tamam, akşama güzel bir makarna yapacağım."

"Sen mi?"

"Hı hı."

Dudaklarımı büzdüm. "O zaman bir paket de ilaç al, her ihtimale karşı."

Güldü ve elindeki makarnayı alışveriş arabasına atarak onu ilerletirken, "Şimdiden parmaklarını yemeye başlasan iyi edersin," diye söylendi. "Bu makarnayı yedikten sonra diğer makarnalardan tat alamayacaksın."

"Hah! Ben de nerede kaldı egon diyordum? Merhaba."

"O zaten hep benimle," diye konuştu kelimeler dudaklarından fırar ederken. Üzülemedim çünkü bunu devam ettirecekti. Birkaç şey daha aldık ve on dakika kadar sonra marketten çıktık. Seyit Ali poşetleri arkaya yerleştirdikten sonra yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik ve nihayet eve geldik. Otoparktan ayrılıp üst kata çıktığımızda Seyit Ali anahtarıyla kapıyı açtı. İçeri ilk ben girdim. Üzerimdeki bu tutukluk günden güne eriyordu ve onun evine girerken daha rahat davranıyordum. O da böyle olsun istiyordu. Ellerindeki poşetleri mutfak tezgâhına bıraktığında, "Üzerini değiştir istersen," dedi. "Birazdan başlarız."

"Tamam," deyip salona gittiğimde kapıyı kapattım ve çantama koyduğum tişörtü çıkardım ve üzerimdeki çıkarıp bunu giydim. Bir de eşofman getirmiştim, başka bir şeyim yoktu. İşim bittiğinde kıyafetlerimi toplayıp ellerimi yıkadım ve Seyit Ali'nin yanına girdim. O da benim gibi rahat bir şeyler geçirmişti üzerine.

Bir tencereye su koymaya başladığında, "Buzdolabını açıyorum," dedim. "Bunu sorma bile," diye karşılık verdiğinde buzdolabını açıp salata için malzeme çıkardım. İkimiz de konuşmadan işimizi yapmaya başladık. O güzel bir makarna yaptı, ben de sağlıklı bir salata. Seyit Ali kendine has bir makarna sosunu ocaktan indirerek tabaklarımızın üzerine döktü. Açıkçası bayağı güzel ve lezzetli görünüyordu, her şeyden evvel ise onun ellerinin bu şeylere bu kadar yakışmasıydı.

"Güzel görünüyor," diye mırıldandım saklamadan.

"Tadını da çok seveceksin," diyerek tabakları sofraya koydu. Karşılıklı oturacaktık, geçen seferki gibi. Salatayı ortaya koyduğumda içeceklerimizi de doldurup masaya bıraktım. Sonunda sofradaki yerimizi aldık ve karşılıklı oturduk. İştahla ve hevesle çatalımı makarnalara dolayarak ağzıma attım. Ağzımla birlikte gözlerimi de kapattığımda tadını değil karnıma, ruhuma bile yedirmek istemiştim çünkü şakasız hayatımda yediğim en güzel makarnalardan biri olabilirdi hatta zirveye oynuyordu. Gözlerimi açtığımda Seyit Ali bana odaklanmış suratıyla karşılaştım. Gülümsüyordu. Aşırı güzel gülümsüyordu hem de. Dudağımın kenarındaki salçayı dilimle sildiğimde gözleri anlık dudaklarıma kaydı ama hemen bunu toparlayarak yeniden gözlerime baktı. "Sevdim," dedim kafamı sallarken.

"Biliyordum," diye gülümsemeye devam ettiğinde onunla birlikte güldüm.

Sonra da makarnalarımızı yemeye kaldığımız yerden devam ettik. Bir şeyler yerken konuşmayı sevmiyorduk ve öyle de olmalıydı. Önce yemek, önce mide.

Karnımız doyunca bulaşıkları makineye dizdim, o da etrafı toparladı. "Evin temizliğini kim yapıyor?" diye sordum ıslak ellerimi kâğıt havluyla kurularken.

Seyit Ali, "İki haftada bir kadın geliyor, dip bucak temizleyip gidiyor," dedi. "Çok pis bir insan değilim zaten."

"Onu görebiliyorum," derken etrafı alıcı gözlerle iyice bir süzdüm. "Düzenlisin."

"Sen de bir de yatak odamı gör," dedi muzipçe güldüğünde.

"Ben almayayım ya," diyerek ona inat yüzümü buruşturdum yüzümü. Elimdeki nemli kâğıdı çöpe attığımda havanın kararmış olduğunu gördüm. Mutfağın büyük penceresine ilerlediğimde güzel bir balkonunun olduğunu gördüm. "Balkona çıkmamda bir mahsur var mı?"

"Hayır ve lütfen bana böyle şeyler sorma," dedi. "Rahat ol, istediğin gibi girip çıkabilirsin her yere."

"Olsun," dedim bir şey söylemem gerekiyormuş gibi. Balkonu açtığımda temiz ve berrak hava anında ciğerlerime nüfuz ettiğinde bu kadar yüksekte olmak beni özgürleştirmişti. Kimsenin beni üzemeyeceği bir noktada duruyordum sanki. Balkon ne çok büyük ne çok küçüktü. Güzel bir köşesi vardı. Rahat bir koltuk ve hasır sandalye, hemen ortada hoş bir sehpa vardı fakat ben oturmak yerine ayakta dikilerek şehre yukarıdan bakmayı tercih etmiştim. Ellerimi balkonun demirlerinin üzerine koyarak temiz havayı iyice soludum. Gözlerimi kapatıp gülümsediğimde, "Gün batıyor," dedim. "Çok severim izlemeyi."

"Ben de," dedi Seyit Ali. Gözlerimi açtığımda hafifçe döndüm, arkadaki koltuğa oturmuş ve beni izler bir hâlde bulmuştum onu. Tekrar etti, kelimeler ilaç olsun diye ruhuma. "Ben de çok severim, izlemeyi."

Çenemi omzumun kenarına yasladığımda kafamı da hafifçe eğdim. Gülmek ve çok gülmek arasında bir yerdeydim. Suskunluğumuz bizi bir çember gibi içine aldığında sakin adımlarla hasır sandalyeye oturdum. "Tek başına yaşamak çok sıkmıyor, değil mi?" diye sordum bir şeyler sormak isterken. "Ben tek başıma yaşamayı çok isterdim ama sıkılırdım gibi geliyor."

"Şikâyetçi değilim," dedi Seyit Ali. "Bu zaten benim tercihim."

"Öyle ama," diyerek dudaklarımı sarkıttım. "Gerçi sen pek evde vakit geçiren biri değilsin zaten."

"Dışarıdaki kalabalıktan sıyrılarak kendimi bu sakinliğin içine atmak isteyen ve yapan biriyim," derken sağ kolunu koltuğun üzerine attı. Yönünü hafifçe bana döndürdüğünde sehpanın üzerine koyduğu telefonu titredi. Gelen mesaja baktığında yüzünün aldığı tatsız ifadenin büyümesine fırsat tanımadan telefonu geri yerine bıraktı. "Kim ki?" diye sordum.

"Berrin'le ilgili bir mesele, kapandı gitti ama."

"Onu bir gün fena döveceğim," dedim kararlı bir şekilde kafamı da sallarken. "Karşıma çıktığı anda ya kolunu ya da bacağını kıracağım."

Güldü. "Bunu kendi istedi."

"Evet öyle," dedim tavrımı sürdürürken. "Kendime de hayret etmiyor değilim. Cidden iyi sakin kaldım."

Gözleri irileşti. "Arnığın yumruk şehri sarsıl?"

Sol omzumu silkerek bir bacağımı kırıp kalçamın altına koydum. "Sen daha hiçbir şey görmedin. Sadece bekliyorum, yoksa hırsım hâlâ diri."

"Sen öyle diyorsan."

Onu onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtığımda Berrin'in, Seyit Ali'ye âşık olduğunu ona söyleme fikri yerleşti aklıma ve bunu söylememek için ortada elle tutulur bir sebebin olmadığını gördüm. Kimden neyi saklayacaktım? Saklasam ne olacakın sanki? Boğazımı temizleyerek burnumu çektim. "Peki sen," dedim Seyit Ali'yi uyarır gibi dik bir sesle. "Berrin'in sana âşık olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" dedi hızla bilmediği bir şeyle yüzleşince. "Ne olduğunu?"

"Âşık," diye tekrar ettim gönülsüzce. "Aslında belli etmiyor değildi ama sen fark edemedin orası ayrı."

"Bir dakika ya," diyerek beni durdurdu. "Ne alaka ben anlamadım? Berrin bana neden âşık olsun ki?"

"Neden olmasın ki?"

"Hayır, mantıklı bir açıklaması olamaz bunun. Üstelik o Damla..."

"Hah!" dedim Seyit Ali kilit ismin üzerine parmak bastığında. Bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibiydi. "Damla'yı da tamamen senden soğutmak için kullandı. Kendi ağzıyla açık açık itiraf etmedi ama ben böyle söyleyince inkâr da etmedi. Berrin sana âşık hatta saplantılı bir şekilde ve bu yüzden benden nefret ediyor çünkü hayatınıza girdim ve sizinle iyi anlaşıyorum."

Seyit Ali söylediklerim karşısında dev bir şaşkınlığa uğramasa da bunu beklediğini iddia edemezdim. "Ben bunu nasıl anlamadım?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. Hiçbir şey söylemediğimde ela gözleri küçüldü. "Peki sen nasıl anladın?"

"Aslında bunu fark ediyordum ama emin olmadan bir şey demek istemedim. O gün okula geldi ve beni açık açık tehdit etti, tabii bu benim zerre umurumda olmadı. Konuşurken seni hep ayrı bir kefeye koyuyordu. Madem seni bu kadar çok seviyordu, neden sen istemediğin hâlde Damla'yı sürekli yanına getiriyordu? Bu yüzden işte. Kendini yok saydı ve Damla'dan iyice soğutmaya başladı, belki de ona geri döneceğini falan düşünüyordu..."

Tiksinerek gülümsedi. "O kadar adi biri olduğumu düşünüyorsa kendi de onunla birlikte siktir olup gitseydi."

"Onu bilemem," dedim Berlin'in hislerini umursamadan. "Ama Damla onun için bir engel değildi ki ki ben gelene kadar... Bu yüzden kafayı yedi ve beni saf dışı etmeye çalıştı, edemedi. Çünkü senin bana..." Hayır, hayır bu sözlerin devamını nasıl getirebilirdim ki sahiden? Getirmeyecektim. Getirsem ne diyecektim?

Seyit Ali yarım kalmış cümlemi tamamladı. "Çünkü benim sana, kimseye karşı hissetmediğim şeyler hissetmeye başladığımı anladı."

Birkaç saniye sessiz bir zihnin gölgesinde buluştuk onunla ve bu sessizlik aramızda büyümeye başladı. Konuşmuyorduk ama konuşsak bu kadar anlayamazdık birbirimizi. "Kahve içer misin?" diye sordu bana. Ağır ağır kafamı salladım. Seyit Ali ayaklanıp mutfağa gittiğinde ben de onu pencerenin dışından izledim, beni fark etmemesini sağlayacak kadar.

Kafamı önüme çevirdiğimde Seyit Ali içeriden seslendi. "Telefonun çalıyor."

Derhâl ayaklandığımda masanın üzerinde titreyen telefonuma baktım. "Oha! Babam arıyor." Telaşla telefonumu kavradım. Seyit Ali, "Sakin ol," dedi. Sakin sayılmazdım ama yine de gerçeklerden kaçtığım için mutlu da sayılmazdım. Telefonum titremeye devam ederken bunun büyümesine izin vermeyerek nihayetinde aramayı kabul edip telefonu kulağıma yasladım. "Efendim baba?"

"Neva?" diye sordu direkt. "Ne yapıyorsun kızım?"

"Öyle oturuyorum baba, sen ne yapıyorsun?"

"Ben de bir arayayım dedim," dedi sakin bir ses tonuyla. "Sınav yerin neresiydi?"

"Yarışmanın olduğu kolej var ya, onun arka sokağında bir ortaokul var orada. Ne oldu ki?"

"Seni sınava götüreceğim ya, merak ettim."

"Ben kendim giderdim baba," dedim düz bir sesle. "Zaten hiç çalışmıyorum ki. Barajı geçeyim yeter."

"Olsun yine de ben götüreceğim," diye ısrar etti. "Burçin ve seni. Önce onu bırakacağım."

"Olur," dedim boşvermişlikle. "Benim için sorun olmaz."

Seyit Ali büyük bir ciddiyet ve titizlikle kahve kupalarını çıkardığında aynı zamanda sessiz olmaya da özen göstertiyordu. Babamla birkaç dakika daha diyalog kurduktan sonra vedalaşarak telefonumu kapattım. Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Bir an kıvıramayacağımı düşündüm," dedim.

"Gayet iyiydin," dedi Seyit Ali elindeki kupalarla birlikte balkona ilerlerken. Ben de peşinden girtim ve eski yerime geçip oturdum. "Teşekkür ederim," diye aldım kupayı elime. Geri dönüş yapmadığında ikimiz de kararmış gökyüzünün altında ışık aramayan bilakis o karanlıkta olmaktan hoşnut kalarak izledik her şeyi. Kahveyi dudaklarıma değdiriyor ve dudağımın kenarına bulaşanları dilimle siliyordum. Avuçlarımı basurduğum kupayla içim iyice ısındığında yaşadığım sakinlik bana bir ninni gibi gelmeye başladı. Kafamı hasır sandalyenin sırtına yasladığımda Seyit Ali, "Aramıza on günü sokmasaydın şu an o kafanı dizlerime koyuyor olacaktın," dedi.

Gülümsedim, ona bakmadan. "Ben hâlimden memnunum."

"Sanki aksini söyleyeceğini bilmiyormuşum gibi," diye ekledi.

"Ama sen söyleyebilirsin," dedim ona inat. "İtiraf etsene içinden küfür ettiğini ikimiz de biliyoruz."

"Dışımdan da ederim."

"İçinde kalsın, ben duymak istemiyorum." Gülümsemeye devam ederek ayağını salladım. Seyit Ali erkeksi bir nefes alıp verdiğinde kahve kupasını ortadaki sehpanın üzerine bırakarak oturduğu yerde biraz gevşedi. Elini kafasını arkasına koyduğunda, "Sabaha kadar burada durabilirim," dedi.

"Benim uykum gelir."

"Ben seni odaya taşırım," dediğinde sırıttım.

"Temas yok temas yok."

"İnsanlık vazifesi," diye düzeltti düz bir sesle. Gülümsemeye devam ettim. Zaman çok hızlı akıyordu biz hiçbir şey yapmazken bile ve bu kahve uykumu açmak yerine bana tonla uyku getirmişti. Esneyerek elimdeki kahve kupasını onun kupasının yanına bıraktım. Seyit Ali toparlanarak "Tamam gel içeri geçelim," dedi. "Uykun geldi."

"Saat erken değil mi daha?"

"Olsun, seni yorucu bir hafta bekliyor, dinlen biraz."

Kafamı eğerek ayaklarımı zemine bastım ve kupamı alarak içeri girdim. Bir kez daha esnediğimde güleren elimin tersiyle ağzımın üzerini kapattım, bu sırada gözlerimin kenarı kızarmıştı. Sakin adımlarla koridora çıktığımda salona adım atacağım vakit Seyit Ali'nin bana yön veren sesiyle durakladım, tıpkı uykumdan ayılmamı sağlayan bir bardak soğuk su gibi. "Orada değil, benim odamda uyu."

"Ben burada iyiyim," dediğimde gözlerimiz birleşti.

"Hayır Neva," diye mırıldandı saf bir inekle. "Bu gece seninle birlikte uyuyacağım. Merak etme, on gün devam ediyor ama gözlerine bakarak uyumak istiyorum. Buna da bir şey demezsin herhâlde?"

"Yok demem de," diye fısıldadığımda yakaladığım bu gerçek bağın kopmasını istemedim. Seyit Ali yanımdan geçip odasına girdiğinde kapıyı aralık bıraktı ve ben de aptal gibi ayakta dikilmekten kaçarak onunla girdim. Onun odasına geldim. Gözlerim direkt yatağına odaklandı. Eski yatağından daha büyüktü. Dudaklarımı ısırarak sersem bakışlarla yatağı incelemeye devam ederken Seyit Ali bir anda üzerindeki tişörtü çıkarıverdi. Kaşlarımı çatarak homurdandım. Çarpık gülüşü kalbimi hızlandırmaya başladı. Tişörtü kenardaki tekli koltuğun üzerine attığında banyoya girdi fakat duş almayacaktı. Ben de o gelene kadar lavaboya gittim, sonra da gelip çoraplarımı çıkardım. Seyit Ali banyodan çıktığında yatağın üzerindeki saten örtüyü kaldırdı. Yatağa uzandığında konuşmadan ben de karşısındaki yerimi aldım ama epey uzağındaydım. Birbirimize döndük. İkimiz de ellerimizi yastıklarımızın altına sokmuştuk. Odada sadece tek bir gece lambası yanıyordu. Loş bir ortamdı ve ben böyle ortamları çok severdim. İçimden bir şey itiraf etmek geldi. "Bu yatağı benim için değiştirdin değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi beklemeden. Alnım kırıştığında şöyle ekledi. "Bizim için değiştirdim."

"O kadar emindin yani burada uyuyacağıma?"

Tane tane dökülüdü kelimeler dudaklarından, hiç acelesi yokmuşçasına. "Gözlerinden emindim, Neva. Bir de yanımdayken iyi hissettiğine inandığım ruhuna."

Sustum. Susmak bazen konuşmak kadar etkiliydi ve susmak bazen kuracağın onlarca kelimeden daha ehemmiyetliydi. Susmak cesaretti ve ben onun gözlerine bakıp da susarken benden gördüğü şeyler bundan ibaretti fakat hayır, o çok daha fazlasını görüyordu ve buna izin veriyordum. Bir anlığına bakışlarımı kaçırıp çıplak omzunun üzerini aştı gözlerim. "Yanımdayken iyi hissediyor musun?" diye sordu sonra kırılmamdan çekinir gibi. "Seni de acıtanlardan mıyım yoksa?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Beni acıtmıyorsun." Gözlerim yeniden gözlerini buldu. Bakışları düz ama derinine indiğimde beni de yutacak kadar karışıktı. "Ama acıtırsan bir tek senin verdiğin yarayı unutamam."

"Sana yara vermeyeceğim," dediğinde gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım. "Bana yara vermezsin. Geleceği görmüyorum ama madem ki hayatlarımızı tanımaya çalışıyor ve birbirimizi hayatlarımıza bağlıyorsak insan bazen alacağı darbeleri düşünmeden edemiyor. Ne ben sana bunun garantisini verebilirim ne de sen bana."

"Ne acı değil mi?" dedi kısık bir sesle. "Başkalarının bize yaşattıkları yüzünden birbirimizi sorguluyor oluşumuz."

"Bu senin ya da benim suçum değil ama bir kez daha ihanete uğramak istemiyorum. O zaman babama bile güvenim kalmaz. Hatta kendime bile."

"Bana güveniyor musun?"

"Güveniyorum," dedim bir saniye bile düşünmeden. "Sonuna bir güvenden bahsetmiyorum, sana güvenmem gerektiği kadar güveniyorum."

Ona yalan söyleyecek değildim ve olanı söylediğim için mutluydum. Ben hiç kimseye gözüm kapalı güvenmezdim, zaten kimse de kimseye gözü kapalı güvenmesindi. Bir şeyler söylemek istedi ama ya dilini vuramadı ya da buna tenezzül etmedi. Vazgeçti. Yelkovan akrebi takip etmeye devam ederken göz kapaklarım, kırlangıç kanatları gibi sarıldı gözlerimin üzerine ve kapandı. Ondan sonra da onu duymadım bile.

Ertesi sabah olduğunda güneş gözlerime çarpmaya başladı. Yüzümü ekşiterek hafifçe kıpırdandım ve gözlerimi araladım. Seyit Ali uyuyordu. İkimiz de uyuduğumuz gibi kalmıştık. Onu uyuyorken görmek dudaklarıma bir günaydın busesi bıraktırmıştı güneş tarafından. Hareket etmeden yastığıma sığındım ve gözlerimi kapatmadan onu izledim. Evet, dümdüz uyuyordu yalan yok ama onu izlemek güzeldi işte. Hiç hayalini kurmayacağım şeyler kurduruyordu bana ve bundan nefret etsem de bir türlü şikâyetçi olamıyordum. Hoşuma da gitmiyor değildi. Tebessüm ettim güneş yüzüme vurdukça ve iç çekerek devam ettim kalp atışlarını hızlandıran adama. Biraz sonra dudağının kenarı kıvrıldı. İrkildim ve gözlerimi çabucak kapattım. "Uykudayken benden faydalanabilirdin," derken sesi bir kuyudan yükseliyor hissi veriyordu.

"Uyuyordum," dedim kedi mırıltısı gibi.

"Tabii uyuyordun," diye iğneledi beni laflarıyla. Oralı bile olmadığımda hareketlendi ve kafasını yastıktan kaldırdı. Sırtını bana döndüğünde kaşlarımı çatarak ona baktım. Elleriyle gözlerini ovuşturdu ve ayaklandı. Yüzünü döneceği vakit çabucak gözlerimi kapattım. Gülmemeye çalıştım. Yürümeye başladı, adımlarının sesini ve varlığını daha yakından hissediyordum. Gözlerimi asla açmadım, ta ki saniyeler içinde üzerime bir bardak suyu boşaltana kadar. Dev bir depremle yerimde sıçradığımda Seyit Ali'nin ufak çaplı kahkahası şaşkınlığımı ve hemen peşinde gelen öfkemi bastırmıştı. "Ne yapıyorsun sen ya?" dedim yataktan kalkmağımda. Tişörtüm dâhil boynum ve yüzümün sağ kısmı ıslanmıştı.

"Seni uyandırdım, uyuyordun ya hani."

"Bak beni delirtme," diye sıktım dişlerimi. "Şu hâlime bak ya." Seyit Ali elinde bardağı tutmaya devam ederken üzerimden aşağı su damlaları düşmeye devam ediyordu. "Seni var ya dövmek istiyorum, Seyit Ali!"

"Sanki bunu yapabilirmişsin gibi," dedi yumuşak bir sesle. Dik dik baktım. "Yapacağım göreceksin."

"Bekliyorum."

"Bekle bekle."

Üzerime tekrar baktığımda sinirle soluklandım. Seyit Ali yanımdan geçip dolabını açtı ve kendi tişörtlerinden birini bana uzattı. "Al giy bunu."

"Çok düşüncelisin, nasıl teşekkür etsem az," diye aldım uzattığı tişörtü. Gülmeye devam ediyordu, ben ise aksine ona çok kızgındım. Tavrım epey sivrildiğinde kafamı oynattım. "Tamam çık da giyineyim o zaman!"

Daha fazla zorlamadı ve hâlimden keyif alarak odadan çıktı. Elimdeki tişörte baktım ve boş vererek onu yatağın üzerine koydum. Saçlarımın uçlarından dökülen sular hiç hoşuma gitmiyordu. Dağılmış saçlarımı adamakıllı topladıktan sonra manasızca arkamı dönerek tişörtümü çıkardım. İçimde sadece sutyenim vardı. Islanmış tişörtü yatağın kenarına koyduğumda Seyit Ali'nin tişörtünü kavradım. Baştan aşağı sinirliydim ama bu dudaklarımdaki aptal tebessüm de neyin nesiydi böyle? Bunu yok etmeliydim! Alt eşofmanımda beni rahatsız edecek kadar ıslaklık olmadığı için idare edebilirdim. Tişörtü kafamdan aşağı geçirip bedenimin çıplaklığını örttüm ve saçlarımı içerden çıkardım. İşte, giymiştim. Burnumu çekerek dudaklarımı yaladığımda arkamı döndüm ve en az, az evvel yaşadığım kadar bir sarsıntıyla rastlaştım. Seyit Ali, kapının ağzında duruyordu ve bana bakıyordu. Hayır, bu öyle basit bir bakış değildi... Bu neyi gördüğünü anlayacağımı bildiğim bir bakıştı. Düzdü ama ürkütücüydü de. Sağanak bir yağmur gibiydi ama bir dolu gibi her şeyi yok edebilirdi de... Nefesim gelgitler yaşarken zorla yutkunarak, "Ne zamandan beri orada dikiliyorsun?" diye sordum. Bunu sormak ne kadar zorsa alacağım cevap da o kadar zor gelecekti.

Korkuyordum.

Kendimden değil, ondan.

Korkuyordum.

Geleceği gördüğümde yaşayacaklarımızdan.

Kaşları çatıldı ama yüzünde ezici bir ifade vardı. Acı çekiyor ama acı çektirmek de istiyordu. Aynı anda hem cenneti hem de cehennemi yaşıyordu. Aynı anda hem elini yakıyor hem de yakmak istiyordu. Sonra soluğunu kesmişler gibi yutkundu. Gözlerinde ilk defa bu kadar net gördüm bir şeyi. Acıyı. Durdu, ardından dudaklarını araladı ve şöyle dedi:

"Yaralarının, yanım olduğunu anladığım andan beri." Konuşamadım. Konuşmak değil, susmak beni öldürmüştü çünkü Seyit Ali, sırtımdaki izleri görmüştü.

DEVAM EDECEK...

"Parmak uçlarımda kendi dünyamı kurdum, önce notalarıma sonra aşka hapsoldum."

Leyla Neva sokakta şarkı söyleyerek hayalleri uğruna çaba harcayan idealist bir genç kızdır. En büyük hedefi konservatuvar okuyarak iyi bir müzisyen olmaktır. Bu uğurda birçok kişiyle savaşacak fakat asla pes etmeyecektir.

İlk ritim önce ellerine ardından da kalbine düşecek, hayatındaki insanların darbelerine inat hayatına yeni girecek olanların desteğini görecektir. En çok da Seyit Ali'nin... Çünkü büyülü notalar çıkarmayı ruhundan, o notalarla sevmeyi de ondan öğrenecektir.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476486